

Giới thiệu Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú

Truyện hay nhất Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú của tác giả Sơn Thủy Lục nói về Lí Cẩm Tú vì xuyên không nữ cường qua ngoài ý muốn, cô đi đến một thời đại không có trong lịch sử, nhập vào thân thể của Cố Thập Bát Nương. Ngày đại hôn của trượng phu, Cố Thập Bát Nương nổi tiếng là người đàn bà ngang ngược lại thất cô, lấy cái chết để uy hiếp... Trượng phu giận dữ, Lí Cẩm Tú bị trục xuất ra khỏi vương phủ, trở thành phi tử bị ruồng bỏ, phải đi ẩn cư ở Thiên Trạch... Nàng thất cô tự tử không chết, thân thể vốn yếu, lại không ngờ được trong bụng còn mang thai đứa con của người đàn ông ngôn tình cô đại kìa! Phá bỏ? Nàng không nỡ... Vậy đành phải sinh ra. Mang thai gần mười tháng, lúc nàng sinh ra mới biết được bào thai trong bụng không phải một đứa mà là ba... Liệu Cẩm Tú có tìm được phụ thân thật sự của ba đứa bé? Mời các bạn đón đọc truyện hay để biết kết quả nhé

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Thất Cổ Tự Sát

Thất Đát ở phương bắc từ lâu đã trở thành khối u ác tính của Đại Hạ. Các hoàng đế của Đại Hạ qua nhiều triều đại không chỉ một lần muốn đem quân diệt trừ. Thế nhưng cho dù là Đại Hạ Tần Hoàng đời thứ nhất mạnh mẽ bá đạo hay là Đại Hạ Hán Hoàng kế vị đời thứ hai trị dũng song toàn, cuối cùng đều không có biện pháp triệt để nhằm loại bỏ khối u ác tính làm le ở biên giới này. Cái gọi là Thất Đát chính là bọn man di du mục đứng đầu sinh sống ở phương bắc.

Bọn chúng có vóc người cao lớn, khỏe mạnh như trâu, nghe đâu chỉ một quả đấm cũng có thể đánh chết một con sói. Bọn chúng hung bạo tàn nhẫn, vừa ngỗ ngược lại vừa hung ác dã man, đã từng ăn tươi nuốt sống như người nguyên thủy. Nhưng mà binh lính của bọn chúng đều dũng mãnh không thể tưởng tượng được. Đối mặt với một Đại Hạ văn minh đã phát triển đến trạng thái hưng thịnh. Bọn Thất Đát ngang ngược tàn bạo phát động tranh cướp không ngừng nghỉ, vọng tưởng được đặt chân lên mảnh đất văn minh này. Giai đoạn đầu của Tần Hoàng hoàng đế đời thứ nhất, Đại Hạ cùng với Thất Đát đã bắt đầu đối chiến quanh năm.

Khi đó, vương gia khác họ Lan Thiên Hào thay mặt hoàng đế chinh chiến sa trường, đánh cho Thất Đát chật vật rồi tháo chạy, nên Đại Hạ có được vài thập niên để sinh sôi phát triển. Cả nước chúc mừng, quốc thái dân an. Vì thế Tần Hoàng ban cho Lan Thiên Hào chiếc mũ vương vị được cha truyền con nối – Thiết Mạo Tử Vương. Vài thập niên sau, Thất Đát lại kéo nhau trở lại xâm lược. Lúc này cũng chính là thời kỳ của Hán Hoàng đại hoàng đế đời thứ hai, cũng giống như trước đây chiến tranh không hề ngừng nghỉ. Sau khi kế tục phụ vương Lan Thiên Hào, Lan Văn Ngao lại đặt chân lên biên giới sa trường.

Mà lúc này Thất Đát đã có sự chuẩn bị đầy đủ cũng không dễ đối phó. Cho dù Lan Văn Ngao thuộc lâu binh thư, anh dũng thiện chiến cũng không thể đạt được chiến thắng rõ ràng. Tuy nhiên vị vương gia này cũng đã đuổi được bọn Thất Đát ra ngoài biên giới, gìn giữ được biên giới Đại Hạ cùng cư dân vượt qua an nguy. Hai bên giằng co suốt mười năm cho đến nay đã là thời kì thống trị của hoàng đế đời thứ ba – Hạ Hoàng. Kế tục tổ phụ Lan Thiên Hào, nối gót phụ vương Lan Văn Ngao, Đại Hạ đệ nhất vương gia – Lan Phụng Thương lại đặt chân lên lộ trình chinh chiến sa trường. Hoàn thành tâm nguyện của tổ phụ và phụ vương diệt trừ Thất Đát. Tấn công đánh gục, bách chiến bách thắng, đem bọn Thất Đát dũng mãnh ngang ngược giết chết, đánh cho chúng tơi bời. Vị chiến vương tuổi trẻ thiên tài, cười con chiến mã có bộ móng màu đỏ thẫm đang ngẩng cao đầu hướng về phía bọn Thất Đát tuyên cáo: "Nếu như các ngươi dám lần nữa xâm phạm nữa tắc lãnh thổ Đại Hạ ta. Ta nhất định sẽ huyết tẩy toàn bộ dân tộc Mãn, Thất các ngươi! Không chút lưu tình." Đại quân man di Thất Đát thần phục nghe theo lui lại.

Tất cả quân đội Đại Hạ hoàn toàn sôi sục vùng lên! Chinh chiến ba năm, vị vương gia trẻ tuổi rốt cục cũng chiến thắng trở về, năm đó chàng mới mười bảy tuổi. Thắng trận trở lại triều đình. Cả nước chúc mừng. Vương gia khác họ Lan Phụng Thương vang danh Đại Hạ. Ba thế hệ đều là đại anh hùng tận trung báo quốc. Tuổi tác của Hạ Hoàng và vị vương gia này không chênh lệch nhiều, lại hợp nhau như huynh đệ, đưa Lan vương gia tới tận đình vinh quang.

Truyền thuyết Lan Phụng Thương tuần nỹ vô song, ngũ quan đường nét rõ ràng. Ba năm chinh chiến không những không giảm bớt sự bén nhọn của Lan Phụng Thương. Ngược lại vị Vương gia này, càng ngày càng thêm liều lĩnh ngang tàn, toàn thân toát ra một luồng sát khí khát máu, như Tu La khát máu đến từ địa ngục, làm cho người ta trong lòng run sợ. Đối với các tiểu thư quan lại, gia tộc danh môn luôn ái mộ chàng luồng sát khí này khiến cho sức hấp dẫn của chàng không chỉ không có mất đi nửa phần, ngược lại làm cho các nàng hàng đêm lại càng tương tư, mơ mộng.

Tháng thứ hai sau khi hồi triều, Lan Phụng Thương trong yến hội do uống rượu say ôm con gái của tể tướng là Cố Thập Bát Nương. Lúc này, mới dẫn tới một đoạn quan hệ thông gia tình cảm đôi nghịch. Cố Thập Bát Nương mỹ mạo vô song được mệnh danh là đệ nhất mỹ nhân ở kinh thành, không biết có bao nhiêu người nghe tiếng thom mà tìm đến ý đồ gặp mặt một lần, khiến cho cánh cửa phủ tể tướng bị đập phá không biết bao nhiêu lần. Thế nhưng lại bị Lan Phụng Thương mượn rượu ôm mỹ nhân về. Chuyện này lúc đó có thể nói là vang dội một thời. Cố Thập Bát Nương từ nhỏ đã được tể tướng coi như hoàng hậu Đại Hạ tương lai mà bồi dưỡng, cũng không ngờ được lại bị Lan Phụng Thương nhanh chân tới trước!

Ám vệ báo lại, mới biết được là do Cố Thập Bát Nương thấy vương gia say rượu chủ động yêu thương nhưng nhớ. Tể tướng giận dữ, liền tiếp ném ba món đồ sứ Thanh Hoa giá trị ngàn vàng vào thẳng mặt Cố Thập Bát Nương, nằng to là kẻ không có thể diện, làm nhục gia môn. Mà quan trọng hơn là hành động của Cố Thập Bát Nương đã đem tâm huyết suốt mười lăm năm mà tể tướng dùng để bồi dưỡng nàng toàn bộ đánh đổ.

Cố Thập Bát Nương trở thành người đàn bà của vương gia mọi người đều biết. Cố tể tướng giận quá hóa cười, thỉnh hoàng đế tứ hôn, đem nữ nhi gả vào vương phủ, có điều ngày Cố Thập Bát Nương xuất giá. Tể tướng phủ liền công bố với bên ngoài. Từ nay về sau cùng với Cố Thập Bát Nương đã

gả vào vương phủ ân đoạn nghĩa tuyệt, là giàu hay nghèo, là tốt hay xấu cùng với tể tướng phủ không có nửa phần quan hệ. Nữ nhi xuất giá, nhà mẹ đẻ lại lập tức đoạn tuyệt quan hệ, có thể nghĩ được Cổ tể tướng đã cho Cổ Thập Bát Nương một cái tát có bao nhiêu vang dội.

Lan Phượng Thương mặc dù là người có ý trí mạnh mẽ nhưng cũng rất dịu dàng, biết Cổ Thập Bát Nương bị nhà mẹ đẻ đối đãi như vậy nguyên nhân cũng là do chính mình gây ra, cho nên đối với Cổ Thập Bát Nương lại càng yêu thương, mọi chuyện đều bao dung. Thế nhưng Cổ Thập Bát Nương bản tính cũng không giống như vẻ bề ngoài tốt đẹp khiến người ta yêu thương, ngược lại từ nhỏ đã điêu ngoa tùy tiện, tự ý làm bậy, đối xử với mọi người lại khắc nghiệt. Sau khi nàng gả vào vương phủ liền làm cho chương khí mù mịt, nhà hoàn sai vật cứ tới một nhóm lại đổi một nhóm. Trong mắt lại không có bề trên, khiến cho lão vương phi muốn đuổi nàng ra khỏi vương phủ. Vương phủ ngày càng trở nên náo nhiệt, trở thành trò cười sau bữa ăn trong miệng mọi người. Vương gia tức giận không thôi! Trước kia vốn không đồng ý cho di nương vào cửa.

Vậy mà trong thời gian hai năm đến bây giờ đã nâng lên thành ba phòng, đặc biệt hôm nay còn rước thêm một trắc phi vào cửa. Hiện tại nói là trắc phi nhưng nếu sau này có thể sinh hạ thế tử liền đưa lên làm chính phi. Từ đây, vương gia và vương phi ân đoạn nghĩa tuyệt đã mang ý nghĩa rõ ràng. Trước kia mỗi lần đón dâu trở về, vương phi nếu không làm âm ỉ, một nháo, hai khóc, ba thất cổ, cả vương phủ sẽ không được bình an. Càng đừng nói hôm nay trắc phi lại long trọng bước vào cửa, với tính tình vị vương phi này làm sao có thể để cho vương gia vui vẻ đón dâu.

Giống như hiện tại, vương phi tự sát! Bọn nha hoàn cùng lúc kêu gọi âm ỉ làm cho người ta run sợ, cũng không chờ được đã gọi người đến. Lan Phượng Thương đi đến hỏi thăm thấy Cổ Thập Bát Nương vẫn chưa chết, vẻ mặt không khỏi giận giữ, từ thư phòng lấy ra một phong thư, đem vương phi đuổi đến Thiên Trạch thuộc trấn Vĩnh Yên. Từ nay về sau, giữ lại vị trí vương phi nhưng không được bước vào vương phủ. Nhạc chuông "Anh em hồ lô" vang dội phát từ di động để phía trên đầu khiến Lí Cẩm Tú đang từ trong giấc ngủ say bị đánh thức. "Bách Hợp sáng sớm đã gọi điện thoại đến không biết là có việc gì thế?" Vừa nghe thấy tiếng chuông di động cài riêng cho cô bạn thân Bách Hợp.

Lí Cẩm Tú thấp phần buồn rầu ở trong ổ chăn rên rỉ một câu. Từ một góc nào đó trong ổ chăn, bạn Lí nào đấy lấy ra di động, không nói hai lời liền ấn nút nghe. "Bạn Cẩm Tú thân yêu! Có phải hay không bây giờ còn chưa có rời giường?" ở đầu điện thoại bên kia Bách Hợp hét lên, miệng thom ngào ngạt mùi sữa đậu nành, thỏa mãn thốt nói: "Bây giờ là chín giờ ba mươi rồi, không lo sẽ đi làm muộn à?" "Bách Hợp, hôm nay là ngày nghỉ của mình, mình không cần đi đến bệnh viện." Lí Cẩm Tú thấy nhức đầu, cảm di động thần chí mơ hồ có nói chút không rõ. "Hắc hắc, kỳ thật mình biết cậu tối hôm qua gặp một ca cấp cứu khẩn cấp. Sáng nay nhân tiện đi ngang qua bệnh viện các cậu.

Anh chàng hộ lý đẹp trai vẫn yêu đơn phương cậu đi theo mình, nói cho mình biết hôm nay và ngày mai là ngày nghỉ của cậu." Bách Hợp cười khê nói: "Đúng rồi, anh ta còn cầm một cái gói to cũng khá nặng nhờ mình chuyển cho cậu, mình bây giờ đang đi đến nhà cậu đấy?" Lí Cẩm Tú mơ mơ màng màng nói đồng ý, hai mí mắt rất chua xót, một lát liền ngủ gục xuống. Tối hôm qua là ca trực của cô. Cô lại còn phải tự mình làm bác sĩ chính. Trước kia, Lí Cẩm Tú sẽ không giống như tối hôm qua mệt mỏi quá như vậy. Là bác sĩ thuộc khoa ngoại bệnh viện Thị Tâm, hàng ngày thời gian trực ban đêm, đều là ngồi viết báo cáo ca bệnh. Đến thời gian thăm khám, các bác sĩ trực ca sẽ gọi nhau cùng đi xem xét và kiểm tra các phòng bệnh. Sau đó giống như bình thường chop mắt một lát hoặc vài người sẽ rủ nhau cùng đánh vài ván bài v.v. Ai biết được khi mấy đồng nghiệp đi kiểm tra các phòng bệnh chưa trở về, bệnh viện lại có ca cấp cứu gấp. Lí Cẩm Tú chờ mấy bác sĩ quay lại, không còn cách nào khác, vội vàng tiếp nhận báo cáo. Người bệnh bị viên đạn xuyên thấu ngực trái, động mạch xuất huyết rất nhiều, huyết áp giảm xuống, mất máu nghiêm trọng, hơi thở yếu. Lí Cẩm Tú vừa nhìn thấy liền hoảng sợ, trường hợp này cần cấp cứu khẩn cấp!

Phân phó hộ lý chuẩn bị túi máu, các loại dụng cụ kích thích, cùng với thuốc gây tê nhanh chóng mang đến phòng cấp cứu. Lí Cẩm Tú thì cùng hai bác sĩ khác lập tức dẫn người đến tiến hành phẫu thuật để cứu chữa. Lúc người bệnh được đưa tới bệnh viện cũng đã qua thời gian điều trị tốt nhất, bây giờ việc duy nhất cô có thể làm là cố gắng hết sức để cứu chữa, đây cũng là trách nhiệm cao cả của người thầy thuốc, dùng hết sức đem người bệnh từ trong tay tử thần kéo về.

Cắt bỏ phần thịt bị rứa lát lấy ra đầu viên đạn. Lí Cẩm Tú làm hết sức chăm chú, không dám có một chút thả lỏng vừa nghe bác sĩ báo cáo phương pháp cấp cứu thích hợp đối với người bệnh. Thế nhưng dù Lí Cẩm Tú đã cẩn thận lại càng cẩn thận hơn trong quá trình phẫu thuật, người bệnh vẫn bị mất máu quá nhiều làm cho trái tim rung lên! Lí Cẩm Tú cố gắng để cho chính mình bình tĩnh trở lại, đưa tay để hướng dẫn kỹ thuật cho bác sĩ ở bên cạnh, dùng ánh mắt cô vũ nhìn bác sĩ kia. Sau đó, Lí Cẩm Tú đã làm cho trái tim người bệnh sống lại được, cả quá trình làm suốt nửa tiếng, trái tim người bệnh mới đập trở lại và có dấu hiệu khôi phục.

Lí Cẩm Tú nhìn biểu thị từ thiết bị ở phía trên mới nhẹ nhàng thở ra, nhưng lập tức biểu thị trên màn hình thiết bị lại xuất hiện dấu hiệu dao động liên quan đến tính mạng! Bên cạnh từ bác sĩ lâu năm đến bác sĩ mới chính thức đi làm không lâu, thấy người bệnh trước mặt tình huống rất đặc thù, đều cảm thấy khản trương, dễ mắc sai lầm. Lí Cẩm Tú không nên nhường lại để cho bác sĩ kia tiếp tục giải phẫu. Lúc vừa bắt đầu tay anh ta đã run run. Để cho hộ sĩ đứng cạnh mình lau mồ hôi. Lúc sau, cô mới tiếp nhận lại từ tay bác sĩ mới kia bắt đầu giải phẫu. Thời điểm khâu cho người bệnh mũi khâu cuối cùng đã là năm giờ sáng.

Toàn bộ ca phẫu thuật làm suốt ba tiếng rưỡi, lúc thiết bị y tế đều biểu thị tình trạng bình thường. Lí Cẩm Tú mới nhẹ nhàng thở ra. Mà lúc này toàn thân cô đều đã ướt đầm, sắc mặt cũng bởi vì tối hôm qua tập trung thật lớn, sức lực tiêu hao trở nên tái nhợt không có chút máu. Sau khi viện trưởng biết được, liền dặn dò cấp dưới đưa cô về nhà trọ, cho phép cô nghỉ ngơi, hai ngày sau đi làm lại. Về nhà, sau khi tắm giặt sạch sẽ đã là sáu giờ sáng, Lí Cẩm Tú tùy tiện tìm chút đồ lấp đầy bụng, sau đó trực tiếp lên giường nằm không dậy nổi. Ba tiếng rưỡi sau, lúc cô bạn Bách Hợp gọi điện.

Cô bởi vì tối hôm qua tiêu hao quá lớn, toàn thân vẫn là mơ mơ màng màng, đầu hơi không phân biệt rõ được đồ vật này nọ. Khi Bách Hợp đến nhà trọ đã là nửa tiếng sau. Cô ấy có chìa khóa phòng của Lí Cẩm Tú cho nên không cần gọi người ra mở cửa, tự mình trực tiếp mở khóa đi vào. Đóng cửa thật kỹ, mang theo một gói to cùng một hộp đồ ăn nhẹ, cô liền đi tới phòng ngủ.

Giống như cô đã đoán trước, Lí Cẩm Tú mặc áo ngủ chữ A cổ rộng đang ôm gấu bông cô tặng ngủ say. "Ăn trước chút đồ ăn này đi nếu không chờ cậu ngủ dậy dạ dày sẽ biểu tình kêu đau." Bách Hợp nhìn thấy bạn thân vì công việc không tiếc đem bản thân mình tra tấn bất đắc dĩ thờ dài, đem gói to cùng hộp đồ ăn mua ngoài cửa hàng, giống như trước đây mở cửa sổ ra, vừa làm vừa nói: "Sao lại không mở cửa sổ ra? Đối với thân thể không tốt!" Lí Cẩm Tú muốn đáp lời cô bạn tốt nhưng mà không biết vì cái gì cô nói không ra lời, cảm thấy mình như đang rơi vào một thế giới xoay tròn.

Chương 2: Năm Năm

”Quyên nhi, em nhìn thấy không ? Năm nay, cá chép hồng nhất định là thu hoạch lớn rồi.” Phụ nhân trẻ tuổi ngồi trong chòi nghỉ mát nhìn xuống hồ nước, khi thấy cá chép hồng vẩy đuôi nhảy lên thì cười nói.

Vị phụ nhân trẻ tuổi này tuy mặc y phục vải thô dày bình bình thường thường nhưng dung nhan cũng có thể nói là tuyệt sắc.

Sự dịu dàng, tinh lặng toát ra từ đôi mắt nàng như dòng suối thấm vào lòng người, nhân nhật bình thường mà ấm áp, thế nhưng chỉ một cái liếc mắt lại giống như có thể nhập vào lòng người.

Quanh năm, bên miệng nàng là nụ cười bình thản, dường như không có điều gì có thể làm cho nàng rung động. Hơn nữa, ở trên người phụ nhân trẻ tuổi này lại toát ra loại khí chất mờ ảo mà xinh đẹp, làm rung động hồn phách người ta.

Bên cạnh, Quyên nhi đang ngồi trên thạch đôn thêu thùa, nghe phụ nhân trẻ tuổi nói xong liền cười nói : ” Tiểu thư, cá chép hồng nhất định có thể bán được giá cao, người cũng đừng lo lắng .”

Phụ nhân trẻ tuổi nghe xong mỉm cười : ” Ừ ! vài năm nay chúng ta cũng cũng chỉ dựa vào hồ cá này và tay nghề thêu thùa sống qua ngày đấy! Nếu năm nay cá chép hồng không bán được giá cao. Mùa đông năm nay, chúng ta đúng là khó sống.”

” Tiểu thư, người cứ yên tâm đi, nhất định có thể bán được giá cao.” Quyên nhi thêu xong liền cắn đứt đầu sợi chỉ, ngẩng mặt lên cười nói : ” Tiểu thư người xem, hà bao này hẳn là có thể bán được hai mươi đồng tiền đi? ”

” Ừ.” Cố Thập Bát Nương cười cười, ” Ừ ! Tay nghề của Quyên nhi cũng là do ta chỉ dạy, năng lực càng ngày càng cao nha.”

Quyên nhi bĩu môi lắc đầu : ” Tay nghề của Quyên nhi còn xa mới bằng tiểu thư, còn phải cố gắng nhiều mới được.”

Trước kia, Quyên nhi là nhất đẳng nha hoàn bên người Cố Thập Bát Nương, mọi việc trong sinh hoạt hàng ngày đều giao cho tam đẳng nha hoàn đi làm, dẫn đến mấy việc may vá thêu thùa này cũng không phải làm. Mấy năm nay Cố Thập Bát Nương dạy nàng không ít việc. Hiện tại, nàng cũng có thể tự mình làm tú bao bán lấy tiền.

Giống như nhớ tới cái gì, Quyên nhi lại vui vẻ nói : ” Tuy rằng so không được với bản lĩnh của tiểu thư nhưng Quyên nhi tích góp từng tí một cũng được không ít tiền đâu. Năm nay, nhất định có thể làm cho ba vị tiểu thiếu gia mỗi người hai bộ y phục mùa đông.”

Quyên nhi vạch ra kế hoạch xong, trên tay lại bắt đầu bận rộn làm việc.

Cố Thập Bát Nương bắt đầu cười, cũng cảm thấy bản vẽ vừa mới bỏ xuống, một châm lại một châm, tập trung vào việc thêu hà bao tinh xảo.

Đúng như lời Quyên nhi, cả nhà nàng đã gần hai năm nay đều không có may y phục mới.

Hàng năm, bán ao cá chép hồng, gom tất cả tiền lại cũng chỉ đủ cho các nàng vào mùa đông lạnh lẽo chăm chỉ tiết kiệm tiêu dùng, căn bản là không có chỗ nào dư thừa để mua bộ đồ mới.

Ngẩng mặt lên nhìn Quyên nhi, thấy bộ y phục vải dày trên người nàng đã giặt phai màu bạc trắng, chỗ vá cũng đã bị chọc thủng không thể mặc lại.

Cố Thập Bát Nương do dự một chút : ” Nếu không thì y phục của các thiếu gia đừng làm vội. Quyên nhi hãy cắt ít vải bố tự làm cho mình hai bộ y phục đi.”

Năm năm qua, Quyên nhi vì bốn mẹ con nàng dốc hết sức lực, chiếu cố nàng cùng ba đứa con rất cẩn thận, điều này làm cho Cố Thập Bát Nương thực cảm động.

Vừa nghe xong lời của Thập Bát Nương, Quyên nhi liền tục từ chối : ” Không cần, không cần đâu ạ ! Quyên nhi đã có y phục để mặc rồi. Hai ngày trước, Hoàng Dịch thoát nạn trở về, có qua đây tặng cho em một ít vải bố và sa tanh, chính là em chưa có thời gian đi may y phục mà thôi.” Lại nói tiếp : ” Ba vị tiểu thiếu gia thực ra chỉ có vài bộ y phục mặc thay đổi. Năm nay vóc dáng lại cao hơn không ít, đúng là không đủ mặc mà.”

” Bọn chúng sẽ không để ý đâu.” Nhớ tới ba năm nay, mấy đứa con vóc dáng đúng là cao hơn không ít. Cố Thập Bát Nương trên mặt toát ra vẻ ấm áp mỉm cười.

” Nhưng Quyên nhi để ý nha.” Quyên nhi đỏ mặt nói. Tự như nhớ tới cái gì, Quyên nhi lại vui vẻ nói tiếp : ” Tiểu thư, ba vị tiểu thiếu gia trời phú cho trí tuệ thông minh, hôm qua lại học thêm được ba chữ. Hôm nay, lúc Quyên nhi hầu hạ mấy cậu ấy rửa mặt liền hỏi một lần, đều còn nhớ rõ đấy.”

”Ba tiểu quý kia đúng là nghịch ngợm” Cố Thập Bát Nương oán trách cười.

Nhắc tới ba đứa con, Lí Cẩm Tú không là Cố Thập Bát Nương trong mắt, trên mặt đều dấu không được vẻ hạnh phúc thỏa mãn.

Ba tiểu quý là một bào thai sinh ba.

Năm năm trước, nàng mơ mơ màng màng đi đến thế giới xa lạ này. Người vừa mới tỉnh lại, đầu óc vẫn còn choáng váng, nhìn bốn phía xung quanh bài trí rất chân thực không giống như trong TV, Lí Cẩm Tú nhất thời cả kinh, biết mình đã xuyên qua ?

Chuyện câu huyết như vậy thế nào mà lại xuất hiện ở trên người nàng ? Sao nàng lại không may gặp phải chuyện không hay ho như vậy ?

Cùng ngày xuyên qua lại đây, nàng còn chưa có bình tĩnh lại. Ngày kế đã bị trục xuất đến Thiên Trạch này.

Càng làm cho nàng nghĩ muốn học máu chính là không lâu sau nàng phát hiện chính mình ”Ngoài ý muốn ” mang thai.

CMD! Lí Cẩm Tú luôn luôn thùy mị tao nhã rốt cục nhìn không được muốn mắng người, đây là cái loại đàn ông thế nào ?

Xuyên qua lại đây, thất cổ không chết, thân thể bệnh tật, Lí Cẩm Tú còn có thể chấp nhận, bởi vì tất cả những việc đó có thể từ từ bình phục thôi.

Nhưng là, thân thể bệnh tật còn chưa khỏi, đồng thời trong bụng còn không hiểu vì sao lại có một đứa con của chồng trước, bảo người ta làm sao có thể tiếp nhận được!

Phá bỏ! Lúc ấy, đây là ý tưởng đầu tiên của Lí Cẩm Tú.

Nàng không tính toán sẽ giữ lại đứa trẻ. Vì nàng vừa mới đến địa phương này còn chưa quen, hơn nữa trên lưng nàng còn đang mang gánh nặng là người phụ nữ bị chồng ruồng bỏ.

Bản thân là một người hiện đại, nàng hiểu rất rõ một đứa trẻ mới ra đời cần nhiều tâm lực và tài lực để chăm sóc nhưng tình cảnh hiện tại của nàng căn bản là không có năng lực để nuôi sống một đứa trẻ mới sinh, việc gì phải sinh ra làm cho đứa trẻ vô tội đi theo mình chịu khổ ?

Nhưng do dự nhiều lần, nàng vẫn không hạ thủ được, bụng lại càng ngày càng lớn, Quyền nhi lại một mực quỳ xuống cầu xin, nàng bèn dứt khoát sinh hạ đứa trẻ.

Mới đầu, nàng tính toán chờ đứa trẻ sinh ra sẽ trở về trả lại cho phụ thân đứa trẻ, một mình nàng thật sự không nắm chắc sẽ có thể nuôi nấng đứa trẻ bình an lớn lên.

Mấy tháng sau, bụng to lên kinh người. Lí Cẩm Tú cũng không để ở trong lòng.

Mười tháng lâm bồn, Lí Cẩm Tú mới biết được chính mình nguyện ý lưu lại đứa con chồng trước là một quyết định sai lầm cỡ nào. Nàng đau đến tê tâm liệt phế, chết đi sống lại.

Đứa trẻ cũng không phải của nàng, dựa vào cái gì nàng phải đến chịu phần tội này.

Nàng không muốn sinh.

Nhưng là tên đã trên dây, dù không muốn cũng không thể không bắn.

Dùng sức đem đứa trẻ sinh ra, lại phát hiện, hóa ra con của chồng trước không chỉ một đứa. . . . mà là ba.

Ba đứa bé khóc oa oa ầm ĩ đó, là do nàng tự mình sinh ra rồi đưa đến thế giới này, hơn nữa cả ba đều là con trai.

Tiếng trẻ con khóc vang dội như một sức mạnh vô hình tập trung vào tứ chi bách hại Lí Cẩm Tú, khiến cho tâm tư đã lao lực quá độ của nàng như được truyền thêm nguồn sống đến tận nội tâm.

Mở to đôi mắt bị mờ hơi làm cho mơ hồ, lưu luyến nhìn ba đứa nhỏ đang ú ớ, nàng thỏa mãn vui mừng nở nụ cười.

Nhưng bởi vì chuẩn bị không đủ, sau khi sinh ra ba bảo bối, thân thể nàng vô cùng mệt mỏi bài oải, cũng từ đó để lại di chứng thiếu máu, cơ thể càng ngày càng yếu ớt.

Tuy nhiên nhìn ba đứa con ngủ say ở bên cạnh. Nhìn đến bộ dạng thờ ơ đều đều, bám chặt lấy nhau của mấy tiểu tử kia trong đêm tối. Cố Thập Bát Nương liền nở nụ cười từ trong tâm. Từ trong nội tâm sinh ra một cảm giác vui sướng của người làm mẹ. Đây là ba đứa con của nàng.

Phụ nữ chính là như vậy, khi đứa bé còn chưa có sinh ra, cảm thấy thực hạnh phúc với kế hoạch tương lai, sau khi sinh ra sẽ đưa bọn trẻ về chỗ phụ thân của chúng.

Nhưng mà khi đứa nhỏ chào đời. Nàng có làm như thế nào đều thấy luyến tiếc .

Ngày tháng trôi qua, ba nhóc con cũng từ từ cao lớn hơn, càng ngày càng hiểu chuyện.

Đại thiếu gia gọi là Lan Hoài Sâm, nhị thiếu gia gọi là Lan Hoài Mặc, tam thiếu gia gọi là Lan Hoài Nhân.

Nàng biết thân thể của mình đã không thể dùng các loại thuốc tằm thường có thể trị liệu được, bệnh tình đã rất nguy kịch. Những năm gần đây, dựa theo phương thuốc do chính tay nàng kê đơn để mua thuốc, mặc dù tiết kiệm chi tiêu, nhưng là các vị thuốc kia từ đầu đến cuối chỉ hơi giảm bớt bệnh tình của nàng.

Vì giảm bớt tình trạng mọi người vì tiền mua thuốc thang cho nàng mà dẫn tới khủng hoảng kinh tế. Ngay tại nơi này, chủ tớ mấy người bắt đầu đem nuôi cá chép hồng ở một hồ nước trong. Ở trong sân thì khai khẩn các loại rau dại hoặc là lên trên núi đặt bẫy rập bắt chim, thú rừng. Các nàng còn nuôi mấy con gà mái chuyên môn đẻ trứng cho ba đứa nhỏ ăn, cố gắng dùng sức lực để có thể giảm bớt chi tiêu đến thấp nhất.

Mấy năm qua, cả nhà các nàng một bộ đồ mới cũng không đổi, vá rồi lại vá, khâu rồi lại khâu. Tóm lại, một văn tiền chi hận không thể biến thành hai để sử dụng.

Cuối cùng, cuộc sống vẫn là ngày qua ngày tại đây.

Nhìn hồ nước, nụ cười trên mặt Cố Thập Bát Nương bỗng dừng lại, thoáng chút hương vị cay đắng.

Đi đến xã hội nam quyền này, nàng chỉ là một người phụ nữ tay trái gà không chặt, có thể làm được gì đâu?

Chẳng lẽ còn tưởng có thể theo gót chân những người phụ nữ xuyên qua khác, thể hiện bản lĩnh vượt trội rồi đi tranh đấu?

Ở hiện đại, bản thân là nhân vật số một của khoa ngoại bệnh viện Thị Tâm. Đi đến cổ đại này, nàng muốn dựa vào y thuật của mình thì có thể đứng được trong hàng ngũ nào của sĩ nông công thương ?

Ở đây bọn họ trong ba mươi chín nghề thì nghề y lại là nghề bị khinh miệt nhất. Hơn nữa thời đại này cũng không có tiền lệ nữ nhân làm nghề y, một thân bản lĩnh của nàng cũng bởi vậy mà bị ràng buộc, không có chỗ để phát huy.

Lí Cẩm Tú không chỉ một lần chửi rủa xã hội cũ đại gian, đại ác.

Một người phụ nữ bị chồng ruồng bỏ, lại bị vất bỏ cả đời trong Thiên Trạch này, không được tự do, không hề có chủ quyền, cũng chỉ là một người con gái ốm yếu. Còn muốn giống như những người phụ nữ xuyên qua khác phản kháng vùng lên, khả năng thực không lớn.

Lúc sinh thời có thể đem ba đứa con nuôi lớn trưởng thành. Nàng đã cảm ơn trời đất rồi

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Hai Người

Cuộc sống tuy rằng kham khổ nhưng lại không phải chịu một chút tủi thân nào, không cần nhìn ánh mắt người khác hay phải dựa vào sự bố thí của người khác. Tuy rằng khổ cực nhưng cũng rất thỏa mãn.

Khó tìm mà được nơi nào bình yên như nơi này.

”Mấy năm nay em và mọi người thật vất vả.” Cố Thập Bát Nương cười tự giễu. ”Theo một chủ tử vô dụng như ta, sẽ không cho em và mọi người được hạnh phúc.”

Đúng vậy, nếu đời trước của nàng có thể hiểu chuyện một chút thì những người ở bên cạnh nàng ấy cũng không phải đi theo nàng đến loại địa phương này chịu khổ.

“Tiểu thư, ngài đối với Quyên nhi rất tốt, hiện tại Quyên nhi có làm này làm nọ đều thấy đáng mà.” Quyên nhi nhìn thấy tiểu thư của mình mấy năm qua gầy giống như tơ liễu, chớp mắt chua xót nước mắt nói.

Nàng là nha hoàn hồi môn theo Cố Thập Bát Nương từ tướng phủ đến hầu vương phủ, từ nhỏ đã đi theo bên người Cố Thập Bát Nương. Chủ tử bị đuổi đến đây. Nàng làm nha hoàn dĩ nhiên phải cùng đi đến đây hầu hạ.

Từ khi tiểu thư bắt đầu bị đuổi tới Thiên Trạch này, nàng cũng đã biết sai lầm rồi.

Trước kia, tiểu thư điều ngoa tùy hứng, đối đãi với hạ nhân không phải đánh thì mắng, xuống tay tàn nhẫn không chút lưu tình, ngay cả vương gia cũng đối xử không đến nơi đến chốn, cho nên mới gặp phải cảnh ngộ bị đuổi ra ngoài.

Nhưng mà hiện giờ tiểu thư đã biết sai rồi. Mấy năm qua, tiểu thư thay đổi rất nhiều, đối đãi với hạ nhân các nàng ôn tồn hòa khí, ngay cả nửa câu nói nặng lời cũng chưa từng nói qua.

Đối với vương gia ngay cả một câu oán giận cũng chưa từng nói đến, chỉ sầu não nhìn mặt hồ ngẩn người, chắc là suy nghĩ đến sai lầm trước kia của chính mình rồi.

Mấy năm nay tiểu thư đã hiểu chuyện hơn, chắc là đã rút ra được kinh nghiệm xương máu.

Chỉ là vương gia khi nào thì có thể nhớ tới tiểu thư. Vương gia khi nào thì có thể nhớ tới ngài đã từng đuổi vương phi đến Thiên Trạch này. Khi nào thì có thể đem tiểu thư đón trở về.

Quyên nhi trong lòng nhin không được thay Cố Thập Bát Nương đau lòng. Cố Thập Bát Nương đưa qua cho nàng ấy một cái khăn tay, cười nhẹ nói : ” Em bằng lòng đi đừng từ chối nữa. Mấy năm nay, những việc em làm cho mẫu tử chúng ta đã quá nhiều rồi. Hãy khóc ra đi, rồi lau nước mắt thôi.”

Quyên nhi nói lời cảm ơn rồi nhận lấy.

Cố Thập Bát Nương cười nói : ” Nếu không phải lúc trước em không bỏ rơi ta, bây giờ ta còn sống được sao ? Từ khi Sâm ca nhi, Mặc ca nhi, cùng Nhân ca nhi còn nằm trong tã lót. Em cũng vẫn luôn ở bên chăm sóc ta .”

Ngừng lại một chút, nàng bắt đầu nói : ” Là em đã cứu ta. Vậy mà mấy năm nay ta đã không giúp được cái gì ngược lại bản thân ta còn lãng phí nhiều bạc như vậy! ”

” Tiểu thư ngàn vạn lần đừng nói như vậy. Người còn thì bạc mới có thể dùng. Người mất thì bạc này còn giữ làm cái gì.” Quyên nhi lau nước mắt an ủi nói.

” Mấy năm nay, tiểu thư cùng ba vị tiểu thiếu gia đã chịu khổ nhiều. Nếu ngài không bị vương gia đuổi tới Thiên Trạch này thì ngài cùng ba vị thiếu gia hiện tại nhất định là nở mày nở mặt, sẽ không giống như hiện giờ ủy khuất như vậy, nói ra kỳ thật đều là em vô dụng. Em không có năng lực giúp tiểu thư cùng tiểu thiếu gia trở về vương phủ.” Nàng nói xong nước mắt lại chảy ra.

” Gã vào vương phủ hai năm, ta đã phạm rất nhiều sai lầm. Vương gia đã muốn bao dung lại bao dung, chuyện này không thể trách hắn, nói đến cũng là ta chính mình vì được sung ái mà kiêu ngạo, mới khiến cho hắn hoàn toàn thất vọng.” Cố Thập Bát Nương lắc lắc đầu.

” Về phần có thể trở về hay không ta cũng không quan tâm, chỉ là sợ chậm trễ tiền đồ của Sâm ca nhi, Mặc ca nhi, cùng Nhân ca nhi.” Nàng thở dài.

Đi theo nàng, tiền đồ của ba đứa con sợ là sẽ âm đạm không ánh sáng, ở cổ đại mà nói người cha rất quan trọng, không có người cha giữ chức quan lớn làm hậu thuẫn, bọn chúng bắt đầu so với người khác chậm hơn rất nhiều.

Để cho mấy đứa con thua ở vạch xuất phát đầu tiên. Nàng đúng là đã làm mẹ thất bại.

Ba đứa con bây giờ còn nhỏ, vô tư coi mẫu thân như trời, có mẫu thân yêu thương liền vui vẻ nghịch ngợm, nô đùa chung quanh, đây là cuộc sống bây giờ.

Nhưng là về sau thì sao đây ? Về sau làm sao bây giờ? Nàng có thể bảo hộ bọn chúng cả đời sao ?

Chim ưng lớn lên đều phải tung cánh lên tận trời.

Đời này của nàng chính là không hi vọng gì nhiều.

Tuy nhiên ba đứa con còn nhỏ, bọn chúng vừa mới vừa mới bắt đầu học cách đối nhân xử thế, đạo lý đối nhân xử thế cái gì cũng còn mơ hồ, chúng chỉ biết có một điều là chúng có một mẫu thân yêu thương bọn chúng. Nhưng mà đi theo nàng năng lực không đủ. Vậy thì con đường tương lai có gì đáng nói ? Nàng lại không buông bỏ được, khiến cho bọn chúng cùng đi theo mình chịu khổ.

Hai năm trước, thời điểm cuộc sống quá gian nan, Thập Bát Nương cũng từng hạ quyết tâm muốn đem ba đứa con đưa trở về nhưng nhìn ba đứa con chạy xung quanh bị bỏ gọi mẹ, cuối cùng vẫn do dự.

Đem mấy đứa con đưa trở về, mấy đứa con có nguyện ý rời khỏi mẫu thân hay không ? Đem suy nghĩ của một người trưởng thành như nàng đem áp đặt cho bọn chúng, như vậy đối với bọn chúng có công bằng hay không ?

Mà trong vương phủ, những người đó liệu có giống như mình sẽ yêu thương ba huynh đệ chúng hay không?

Vương gia mà biết được sẽ nghĩ thế nào về việc nàng đã sinh mấy đứa con, liệu có phải sẽ chán ghét nàng cũng chán ghét việc nàng là người đã sinh ba đứa con cho hắn không ?

Nếu như Vương gia không thích ba đứa con của nàng. Vậy tương lai của bọn chúng sẽ như thế nào đây ?

Cố Thập Bát Nương không sợ cô độc cũng không phải miễn cưỡng muốn lưu lại ba đứa con cùng mình sống cuộc sống kham khổ.

Chính xác là nàng cũng bắn khoả nhiều lắm. Nàng không thể để cho ba đứa con trai đi mạo hiểm như vậy. Nàng chỉ có ba đứa con này nếu như có việc gì nàng sẽ thua không dậy nổi!

Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất!

Một khi ở trong vương phủ không được vương gia coi trọng thì Sâm ca nhi, Mặc ca nhi, Nhân ca nhi, bọn chúng với tương lai có thể có hi vọng sao ? Đừng nói là tương lai có hay không có hi vọng mà tại nơi nhà cao cửa rộng có thể hay không bình an lớn lên vẫn là một cái vấn đề.

Ba phòng di nương còn có một trắc phi, nghe nói đến bây giờ còn chưa có tin vui gì.

Nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm như vậy, bọn chúng nếu như trở về không biết còn bị ghen tị thành cái bộ dạng gì nữa, sẽ trở thành cái đinh trong mắt của bao nhiêu người ?

Cho nên Cố Thập Bát Nương không dám cho phép đứa con do chính nàng hoài thai mười tháng vất vả, mất nửa cái mạng mới sinh ra được đi mạo hiểm lớn như vậy.

Từ đầu đến cuối vẫn luôn luyến tiếc để bọn chúng rời khỏi nàng, đi theo mẫu thân vô dụng như nàng, bọn chúng tuy rằng không thể đại phú đại quý, nhưng ít nhất không phải lo mất tính mạng, bình an mà lớn lên.

Về phần nhận thức tỏ về tông, đó là chuyện sớm hay muộn, chẳng qua đợi cho ba đứa con có thể có năng lực tự bảo vệ mình, có thể độc lập, lúc ấy mới có thể để cho bọn chúng trở về.

Quyên nhi ngừng khóc, cái mũi phập phồng an ủi Cố Thập Bát Nương. Cố Thập Bát Nương lắc đầu cười, ý bảo chính mình không có việc gì, không cần lo lắng.

Chủ tử trong lòng lo lắng. Nó từ ngày ngày hầu hạ tại bên cạnh sao lại không biết. Quyên nhi nói, ” Tiểu thư, người đừng lo lắng. Hiện tại, ba vị tiểu thiếu gia mặc dù còn nhỏ nhưng đều rất thông minh. Trước tiên ở trong nhà tự dạy dỗ cho mấy cậu ý học. Đến sang năm, cho các cậu ấy cùng đi đến học đường, đi theo phu tử học bài cũng không muộn.”

” Ấy thế, đợi đến lúc đem ba tiểu tử bưng bình kia đưa vào học đường đi theo phu tử học tập, chắc chắn sau khi đi bộ từ trường về sẽ luôn luôn quần quýt lấy ta.” Nàng cười nhẹ nói. Tuy là oán giận ba đứa nhỏ bưng bình nghịch ngợm, nhưng là ngữ khí trách móc đầy yêu thương.

Quyên nhi che miệng cười, xằng giọng : ” Nhị thiếu gia cùng tam thiếu gia mặc dù bưng bình chút nhưng đại thiếu gia chính là hiểu chuyện thật sự.” Đại thiếu gia Sâm ca nhi hôm qua còn cùng Phong bà bà đi lên núi kiểm rơm củi mang về nhà.

Năm đó lúc Cố Thập Bát Nương gả vào vương phủ. Có thể tưởng có cho nàng hai nha hoàn. Một người đã nhìn nàng lớn lên là Phong bà bà và một người từ nhỏ cùng nàng lớn lên là Quyên nhi.

Phong bà bà hiện tại chuyên môn chăm sóc ba tiểu thiếu gia còn Quyên nhi thì ở bên cạnh Thập Bát Nương giúp đỡ.

Ba đứa nhỏ tuy nói do một thai sinh ra, nhưng tính cách lại khác nhau. Đại thiếu gia Lan Hoài Sâm tính cách trời sinh đã trầm ổn ít nói, hiểu chuyện nhất, quan tâm chiều chuộng mọi người nhất.

Nhị thiếu gia Lan Hoài Mặc, trời sinh là một công tử nhả nhận ôn nhuận, tính cách ôn hòa, cũng rất hiểu chuyện, hình dáng cùng Thập Bát Nương gần giống nhau, mà lão đại cùng lão tam lại không giống Thập Bát Nương, theo như cách nói của Quyên nhi cùng Phong bà bà thì đại thiếu gia và tam tiểu thiếu gia cùng phụ vương lớn lên giống nhau.

Nói đến tam thiếu gia Lan Hoài Nhân thì tiểu tử đúng là thuộc loại khiến cho Cố Thập Bát Nương đau đầu. Tiểu tử này có bộ dạng của tiểu công tử quần áo lụa là lại bưng bình vô cùng. Tiểu công tử tính tình không tốt nhưng thời điểm nhìn thấy đại ca cùng nương của hắn khuôn mặt trở lên nghiêm túc thì tiểu tử này lại bủn rủn chạy qua làm nũng nhận sai.

Nở nụ cười vui vẻ, nhớ lại quãng thời gian ở bên cạnh chăm sóc mấy đứa nhỏ trong mấy năm qua.

Nghe thấy Quyên nhi khen ngợi Sâm ca nhi, Cố Thập Bát Nương cười cười nhưng trong lòng thấy chua xót nhiều hơn. Sâm ca nhi còn nhỏ như vậy nhưng do sinh ra trong gia đình nghèo khó mà phải sớm học hỏi mọi việc để làm, như vậy Cố Thập Bát Nương làm sao có thể không thấy xót xa khổ sở cho được.

Thân thể của nàng từ trước tới nay vẫn luôn là vấn đề, đời này gặp phải chuyện như vậy là kết cục nàng không thể lựa chọn nhưng mà mấy đứa con phải có cơ hội được lựa chọn, nàng không thể ba đứa con có cuộc sống giống như mình bình thường, phẳng lặng. Cả đời vất vả mệt mỏi vì bữa cơm no mà phát sầu. Đây là chuyện mà người làm mẫu thân như nàng tuyệt đối không thể chấp nhận được.

Đang nghĩ như vậy, thì cách đó không xa đã nghe thấy giọng trẻ con vang lên như chuông đồng, còn mang theo nồng đậm vui mừng truyền đến.

“Nương! nương! chúng con đã trở về.”

Phong bà bà đuổi ở phía sau hai đứa trẻ đang nín thở vừa thở hổn hển, vừa hô : ” Nhị thiếu gia, tam thiếu gia, chậm một chút, cẩn thận kéo vấp ngã.”

Mà đại thiếu gia Lan Hoài Sâm lại không cần Phong bà bà lo lắng, bởi vì cậu rất bình tĩnh. Tuy rằng sau khi nhìn thấy nương chân sau bước nhanh hơn

không ít, nhưng là giống như trước mang dáng vẻ ông cụ non vững vàng thận trọng.

Mà nhị thiếu gia cùng tam thiếu gia hai tiểu tử kia lúc này đều vui sướng chạy về phía mẫu thân, ước gì mau chóng làm cho mẫu thân lau mồ hôi cho mình. Sau đó nép vào trong lòng, rúc vào trong ngực mẫu thân ấm ỉ một lúc, nhõng nhẽo bừa bãi một lúc, hai huynh đệ ai còn có rảnh đi quản Phong bà bà.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Sao Chế (I)

“Nương! nương!..”

Nhị thiếu gia cùng tam thiếu gia giống như trước đây một trước, một sau bỏ nhào về phía nương của bọn họ. Khuôn mặt nhỏ nhắn ngọt ngào như hương rượu ngát đầu từ dưới thất lung Cổ Thập Bát Nương hồ lên.

Đệ đệ nhõng nhẽo như vậy cũng không thể trách nhưng Mặc ca nhi cũng làm theo giống như vậy, Thập Bát Nương không khỏi nhéo nhéo cái mũi nhỏ của tiểu công tử nhà nhận kia: ” Sao lại học đệ đệ nhõng nhẽo ồn ào thế này, phải học đại ca của con ý.”

Lúc này, đại thiếu gia Lan Hoài Sâm mới vừa bước lên bậc thềm đình nghỉ mát, nghe nương đang khen ngợi cậu thì vẫn giống như đầu gỗ không thay đổi, chỉ là khuôn mặt nhỏ nhắn hơi hơi đỏ một chút, chào một tiếng nương, sau đó liền tự mình ngồi lên thạch đôn trong đình nghỉ mát.

Thập Bát Nương nhìn đứa con lớn hiểu chuyện bằng ánh mắt tán thưởng, lại quả mắng hai tên nhóc đã chạy đến mức thở hồng hộc nhưng về mặt lại vui mừng phấn khởi liếc mắt nhìn thẳng út một cái hỏi : ” Các con vừa chạy đi đâu ở chơi thế? Ra nhiều mồ hôi như vậy.”

Hai cái thằng nhóc kia nói : bọn chúng ở bên nhà hàng xóm chơi đùa cùng con chó, ca ca ở bên cạnh làm trọng tài.

Quyên nhi lúc này đã lấy nước mang lại đây đưa cho ba tiểu thiếu gia mỗi người một chén. Đứa lớn uống một chén là đủ rồi nhưng đứa thứ hai và thứ ba thì hết lên đòi uống hai chén đây.

Đội hai huynh đệ uống xong nước ấm, Thập Bát Nương mới miễn cưỡng hỏi tội : ” Chơi đùa nửa ngày giờ mới biết khát ? ”

Nhị đệ cùng tam đệ bị giáo huấn, giống như lúc trước thân là đại ca, Lan Hoài Sâm nghiêm nghị đứng bên cạnh nhìn hai đệ đệ bị nương giáo huấn.

Đội sau khi hai thằng nhóc kia nhận sai, Thập Bát Nương lúc này mới nói : ” Lần sau nếu khát thì nhất định phải uống nước bằng không về nhà nương sẽ hỏi Phong bà bà. Để xem nương có phạt các con chộp phạt mười lần không ?.”

Thấy tam thiếu gia định xuất đòn sát thủ chạy lại đây làm nũng, Thập Bát Nương vội nói : ” Đừng làm nũng vội, lại đây lau mồ hôi đi! ”

Nhị thiếu gia đã học đại ca yên lặng ngồi trên ghế cho nên tam thiếu gia vội đưa mặt lại gần cọ cọ vào mặt nương, rồi hướng lên trên hôn một cái, Thập Bát Nương cũng hôn lại cậu một cái, thằng nhóc này lúc ấy mới hi hi cười.

Lan Hoài Sâm, Lan Hoài Mặc nhìn thấy, trong đôi mắt nhỏ đều ánh lên chút hâm mộ, nhưng là bọn họ là ca ca, không thể giống như đệ đệ. Tuy rằng trong lòng đều có chút khát vọng, nương cũng thân thiết với bọn họ một chút.

Thập Bát Nương cũng gọi hai đứa lớn lại lau mồ hôi cho chúng. Sau đó ở trên trán mỗi đứa hôn nhẹ một cái, nhị thiếu gia hí mắt cười, đại thiếu gia thì mặt hơi hơi đỏ lên nhưng ánh lên trong đôi mắt to xinh đẹp vẫn là sự vui sướng .

Ba đứa nhỏ phấn điều ngọc mài thông minh lanh lợi. Tại trần nhỏ này thì ba đứa con của nàng đúng là bộ dạng tốt nhất.

Nhìn mây liễu như mây, lông mi mảnh dài tinh tế, đặc biệt phía dưới lông mi kia là một đôi mắt to có thần sáng ngời, tràn ngập linh tính cùng trí tuệ. Sống mũi nhỏ cao thẳng khéo léo lộ vẻ hào hùng, cái miệng nhỏ nhắn hơi há ra vẻ trông mong cũng đáng yêu đến cực điểm, hơn nữa sau khi ra đời tự trên người chúng đã toát ra vẻ quý khí, nếu không phải mặc quần áo vải dầy cũ kĩ, ba đứa nhỏ chính là ba tiên đồng.

Đệ đại thiếu gia mang các đệ đệ đi lấy y phục chuẩn bị tắm rửa. Cổ Thập Bát Nương quay sang Phong bà bà hỏi : ” A giao bà bà bán trong tiệm thuốc bắc của Tề đại phu thế nào rồi ?”

Bởi vì tiền tích góp mang từ vương phủ càng ngày càng ít, mà một nhà sáu nhân khẩu của các nàng chi tiêu lại càng ngày càng nhiều, mua thuốc cho nàng lại càng đặc biệt tốn nhiều bạc, tiền tiêu như nước thì dần có núi vàng cũng sẽ có ngày cạn kiệt.

Kiểm tiền dần dần trở thành vấn đề lớn không thể bỏ qua, vì có thể bù vào một chút sinh kế thường ngày, Cổ Thập Bát Nương bèn làm chút a giao nhờ Phong bà bà tới chỗ vị đại phu mà mình vẫn thường mua thuốc nhờ bán hộ, lại nhờ Phong bà bà đến chỗ bọn họ thuyết phục sẽ cho bọn họ hai phần tiền.

Mấy ngày nay, Cổ Thập Bát Nương làm không ít a giao đem bán, được nhóm phu nhân và các lão thái thái ưa thích nên cũng kiếm được không ít tiền, hiệu thuốc kia từ lúc buôn bán có lời được trích hoa hồng hai phần tương đối vừa lòng, khiến cho các nàng làm được bao nhiêu a giao liền mang đi hết.

Phong bà bà từ trong ngực lấy ra rất nhiều tiền nói: ” Tiểu thư, Tề đại phu nói gần đây a giao thực dễ bán, hàng tháng trước đều đã bán hết, hiện tại trong tay ông ta cũng chỉ còn lại có một ít hàng tháng này. Ông ta bảo người có rảnh thì làm thêm nhiều một chút mang tới.”

Bảo Quyên nhĩ thu tiền xong, Cổ Thập Bát Nương gật gật đầu nói: ” Bà nói với Tề đại phu, qua hai ngày nữa là có thể làm được bằng số lượng hàng lúc trước.”

Phong bà bà gật gật đầu, chần chờ một chút hỏi: ” Tiểu thư, nếu không thì tăng giá a giao lên chút đi, như vậy cũng kiếm được nhiều tiền hơn một chút mà ngài cũng có thể thoải mái một ít.” Lúc bà vừa mới đến lấy tiền, Tề đại phu còn cùng bà nói chuyện, bảo bà khi trở về hỏi qua chủ tử một chút, vì a giao này hiện tại danh tiếng lan xa, nếu như không tăng giá, sợ là không đủ cho người ta mua, hơn nữa cũng không cho người khác đặt hàng trước, rất dễ dàng đắc tội những quý nhân không mua được.

Cổ Thập Bát Nương hơi do dự một chút, chuyện tăng giá a giao nàng cũng không phải không nghĩ tới, a giao càng bán được nhiều thì cuộc sống cả nhà các nàng lại càng ổn định, nhưng đồng thời Thập Bát Nương cũng lo lắng, một khi tăng giá thì những người đó sẽ không mua nữa dẫn đến việc gia đình nàng sẽ mất đi nguồn thu nhập ổn định. Cho nên, lúc Tề đại phu hỏi có thể hay không suy nghĩ tăng giá, Thập Bát Nương cũng không có đáp ứng, cho dù có thể kiếm được nhiều tiền hơn nhưng vì muốn bảo đảm sẽ có một phần thu nhập ổn định, Thập Bát Nương cũng không muốn tăng giá.

Nhưng hiện tại đã chứng minh thật ra là nàng đã lo lắng nhiều, a giao được Tề đại phu lúc đi xem bệnh mang ra mời chào, tích cực đẩy mạnh tiêu thụ, hơn nữa sau khi dùng thử hiệu quả, các quý nhân này lại càng yêu thích không thôi, cứ như vậy truyền đến truyền đi. Lúc này, a giao có thể nói là rất có danh tiếng. Nó cũng được như là một loại thuốc bổ dành cho phụ nữ, thường xuyên bị đám quý nhân mua với số lượng lớn mang về quý phủ dùng dần, mà hiện tại đã khiến cho một nòi a giao mới ba bốn năm ngày đã bán hết, còn luôn luôn thiếu hàng.

Tề đại phu nhằm đúng cơ hội, rất muốn đem a giao tăng giá, như vậy hẳn cũng được chia thêm càng nhiều tiền, nhưng do lần trước đề nghị đã bị Thập Bát Nương cự tuyệt. Lần này có thể bán hết hàng trước thời hạn, Tề đại phu lúc này mới để Phong bà bà trở về hỏi giúp.

Suy nghĩ lại, Thập Bát Nương nhanh chóng nói, ” Phong bà bà, lần sau bà bảo với Tề đại phu tăng mười văn tiền đi, không cần tăng nhiều lắm, như vậy cũng có thể làm cho khách nhân dễ dàng chấp nhận.”

Phong bà bà vui mừng đáp ứng, nói phải đi nói cho Tề đại phu, mỗi cân a giao tăng thêm mười văn tiền, tính toán sau khi tăng thêm cũng phải được một số tiền lớn. Sau này, cuộc sống của cả nhà các nàng cũng sẽ dư dả chút.

Nhìn thấy nét mặt Phong bà bà vui sướng, Cổ Thập Bát Nương cười cười.

Làm thuốc vốn không phải là chuyện dễ dàng, đặc biệt sao chế loại dược liệu a giao này, hao tâm tổn sức rất lớn. Chẳng qua là nàng nghĩ muốn làm nhiều thêm một ít nhưng lại bận chăm sóc con cái nên không có tâm lực đi làm.

Nói cách khác, số lượng a giao bán ra nhiều tuy không thể làm cuộc sống của các nàng trở nên giàu có nhưng ít nhất cũng có thể ở mức thường thường bậc trung, nếu không thì các nàng cũng sẽ không cần phải lo lắng lo âu làm thế nào để có cuộc sống no ấm.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Sao Chế (II)

Bữa tối qua đi, Cổ Thập Bát Nương liền để cho Phong bà bà dẫn ba tiểu quý đi tới phòng riêng của bọn chúng, ở đó có một thư phòng nhỏ dùng để tập viết chữ Đại thiếu gia nắm tay tam thiếu gia không nói hai lời liền hướng viện nhỏ đi tới, nhị thiếu gia cũng biết nương bọn chúng đang vội chuyện quan trọng.

Nhìn thấy ca ca cùng đệ đệ của nó đi rồi mới ở trên mặt nương nó thom trom một cái. Lúc này mới nhu thuận theo Phong bà bà rời đi. Thập Bát Nương mỉm cười, từ nhỏ lớn lên đứa con thứ hai này luôn nhân lúc ca ca và đệ đệ không có bên cạnh liền thom trom nàng. Từ trên giường đi xuống, căn dặn Quyên nhĩ thu dọn trước một chút, nàng thuận tiện phòng chế thuốc chuẩn bị sao chế a giao.

Bởi vì sao chế a giao cho nên ở giữa Thiên Trạch này, Cổ Thập Bát Nương đặc biệt an trí một phòng chế thuốc, dùng để chế dược và để các loại dược liệu thường dùng. Quyên nhĩ biết Cổ Thập Bát Nương cơ thể kém, lúc sao chế a giao cần nàng ở bên cạnh hỗ trợ, cho nên rất nhanh đã đem phòng ở dọn dẹp xong. Đi vào phòng thuốc, Cổ Thập Bát Nương đã sớm đem mọi thứ chuẩn bị tốt. Dặn dò Quyên nhĩ ở bên cạnh chuyển các hộp đựng.

Nàng đầu đầy mồ hôi đang ngồi trên mặt đất, quay lưng lại trộn một nòi a giao đặc quánh trong suốt. Thể lực càng tiêu hao, sắc mặt Cổ Thập Bát Nương càng tái nhợt, nhưng nàng vẫn cắn răng kiên trì. Nếu làm xong một nòi này là có thể kiếm được hơn hai trăm văn tiền. Ba đứa con tháng này còn

chưa có được ăn bữa thịt nào đâu. Các con tuy rằng không oán giận nhưng nằng làm mẫu thân làm sao cam lòng để cho ba đứa con trai chịu khổ như vậy.

Vì gia đình này, vì ba đứa con trai có thể ăn uống đầy đủ bất kể thế nào bọn họ cũng phải nhanh chóng sao chế ra a giao. ” Tiểu thư thực ra không cần liều mạng như vậy ! ” Quyền nhi thấy đau lòng chưa xót nói. Tiểu thư thân thể vốn không tốt, một tháng có thể sao chế ra hơn năm mươi cân a giao đã là vượt qua sức chịu đựng của cơ thể rồi .

Đêm nay lại sao chế thêm một nồi a giao mà cách thời gian làm trước đó chẳng qua mới có hai mươi ngày. Tiểu thư nguyên khí còn chưa khôi phục lại, giờ lại tiếp tục sao chế a giao làm tổn hao nguyên khí. Cơ thể của tiểu thư làm sao có thể chịu đựng được. Quyền nhi lòng càng thêm chua xót. Cố Thập Bát Nương sắc mặt tái nhợt mỉm cười : ” Ta không sao, còn có thể kiên trì được.” Lại nói tiếp ” Nếu một nồi a giao có thể làm xong, chúng ta có thể có một chút thời gian dễ chịu.” Nàng đã tính toán nếu có thể kiếm được hai trăm văn tiền thì nhà nàng tháng này cũng có thể mua thêm một số lượng lớn nguyên liệu nấu ăn hơn nữa trong nhà cũng tăng thêm mấy tăng thịt. Nếu như tháng sau và tháng sau nữa lại có thể sao chế thêm một ít, học phí sang năm của ba đứa nhỏ cũng không cần lo lắng .

Nàng không biết cơ thể của mình còn có thể hay không kiên trì nhưng nếu có thể cắn răng để không bị choáng váng. Nàng nhất định cố gắng kiên trì. Cố Thập Bát Nương trên khuôn mặt chảy ra đầy mồ hôi lạnh, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, nhưng nàng vẫn như trước cắn chặt răng. Dùng cái muỗng múc một chút a giao lên, nhìn thấy a giao đã có thể đóng thành phiến, Thập Bát Nương liền phân phó : ” Quyền nhi, đem dầu quét lên .” Đã từng làm rất nhiều lần, Quyền nhi cũng hiểu khá rõ.

Để Quyền nhi đem dầu vừng quét xong, nàng lại quấy trong chóc lát, sau đó múc một ít a giao lên nhìn. Lúc này mới phân phó Quyền nhi ngừng lại, chuẩn bị lấy a giao ra. Nàng ngồi ở một bên thờ phỉ phò, rõ ràng vẫn chưa thanh tĩnh, sắc mặt cũng so với vừa rồi còn khó coi hơn vài phần, hai má trắng bệch không chút huyết sắc, có thể thấy được sao chế a giao hao phí tinh lực rất lớn.

Nhưng quá trình sao chế này nàng lại không dám để cho Quyền nhi thay mình làm, bởi vì quá trình này rất phức tạp nếu có một bước sai lầm, như vậy thì cả nồi a giao cũng sẽ bị hỏng. Các thứ khác bị hỏng không sao nhưng một nồi a giao này là tiền, nếu là bị hỏng thì không những không thể bán được tiền ngược lại còn mất thêm, đối với hoàn cảnh gia đình nàng lúc này, thật sự không thể để cho a giao bị hỏng, sẽ bị lỗ vốn. Cho nên Thập Bát Nương không thể không tự mình làm.

Quyền nhi giống như bình thường đi đến, rất nhanh đều đều quấy a giao, khiến cho a giao hình dạng cùng màu sắc đều thật hoàn hảo có thể bán được giá. Dùng chiếc thìa cỡ lớn đặc biệt mua về để đem a giao vừa sao chế và đã được quét dầu vừng múc lên trên bàn, sau đó đi tới gần bên cửa sổ để lên cái khuôn cho đông lại. Đã làm nhiều lần như vậy. Quyền nhi kỹ thuật đã có thể tính là thuần thục. Nhìn thấy Quyền nhi bận rộn, ngồi ở trên kháng Cố Thập Bát Nương lại có cảm giác cả người lạnh toát, trước mắt từng đợt ánh sáng đều biến thành màu đen, cả trời đất như đang xoay tròn, không biết chính mình đang ở chỗ nào. ” Tiểu thư, ngài làm sao vậy? ” Chiếc thìa trong tay Quyền nhi keng một tiếng rơi vào trong nồi, nhanh tay lẹ mắt đỡ được Cố Thập Bát Nương đang chuẩn bị ngã xuống mặt đất .

Được Quyền nhi giúp đỡ nằm trở lại trên giường, Cố Thập Bát Nương lúc này mới tìm được phương hướng, đầu óc choáng váng mơ hồ lúc này mới từ từ giảm bớt. Tuy nhiên thân mình nàng một chút khí lực cũng không có, yếu ớt ngã vào người Quyền nhi. ” Tiểu thư ! Tiểu thư ! Tiểu thư ! ngài đừng dọa Quyền nhi. ” Quyền nhi sợ tới mức khóc lớn hô to lên. Lúc này, Thập Bát Nương sắc mặt đã tái nhợt gần như trong suốt đang dựa vào bên cạnh dựa vào nàng hoảng sợ. Thập Bát Nương cố gắng mở mắt ra nói : ” Đừng khóc.

Trước tiên đem a giao trong nồi múc ra đi, bằng không một lúc sẽ cứng lại.” Đẩy Quyền nhi ra bảo nàng trước tiên hãy đem a giao chế thật tốt, bằng không đêm nay tâm huyết của nàng liền uổng phí. ” Tiểu thư, người cần cái gì thì nói với Quyền nhi.

Quyền nhi trước tiên phải chiếu cố tốt cho người, sau đó mới có thể đi múc a giao ra.” Quyền nhi cảm thấy sợ hãi. Sức khỏe của tiểu thư quan trọng nhất, a giao mặc dù trọng yếu nhưng không thể bằng tiểu thư được. ” Ta chẳng qua là có chút mệt mà thôi.” Cố Thập Bát Nương mỉm cười. ” Em đi lấy cho ta chén nước là được. ” Giúp đỡ Thập Bát Nương ngồi xong, Quyền nhi đem nước mát trên mặt mạnh mẽ lau đi. Sau đó rất nhanh đưa chén nước ấm lại đây cho Thập Bát Nương. ” Ta ở đây nghỉ một lát là được, em đi đem a giao trong nồi múc ra đi, em vội vàng chạy qua như vậy làm lãng phí nữa nồi rồi. ”

Cố nén nước mắt, Quyền nhi mím môi mạnh mẽ gật gật đầu, cầm lấy thìa đi ra bên ngoài múc a giao, nàng không thể để cho tiểu thư đêm nay hy sinh uổng phí được. Bởi vì vừa mới bị ngừng lại, a giao trở nên rất đặc. Quyền nhi cố không rơi nước mắt, lấy đầu đem a giao đều đặn múc ra. Nàng tuyệt đối không thể để một phen cố gắng của tiểu thư bị uổng phí, chỗ a giao này là tiểu thư dùng tâm huyết đổi lấy. Tiểu thư dù không khỏe vẫn cắn răng chịu đựng sao chế a giao.

Nàng không thể để tâm huyết của tiểu thư cứ như vậy uổng công, vì mình mà lãng phí. Quyền nhi rất nhanh đã đem a giao múc ra đặt ở trên cái giá, đưa lưng về phía Thập Bát Nương dùng tay áo cổ sức lau nước mắt, tỏ ra vui vẻ nói : ” Tiểu thư, a giao đã nhanh chóng được múc ra, a giao lần này làm nhanh giống như trước, Tề đại phu nhất định sẽ vui vẻ lắm.” Nô ti suy nghĩ muốn nói với tiểu thư để cho người yên tâm, người đêm nay tiêu phí tinh lực sao chế ra a giao, nô ti một chút cũng không có để lãng phí.

Cố Thập Bát Nương gật gật đầu, trên mặt mang theo vẻ vui mừng, nhẹ nhàng đáp ” Tốt lắm.” Chắc bởi vì quá mệt mỏi, nàng ngồi nửa tựa ở trên giường chậm rãi ngủ. Một muôi a giao cuối cùng được múc ra đặt trên cái giá sắt.

Quyền nhi rất nhanh đem nồi mang đi ngâm nước, lúc này mới quay đầu lại. Chỉ thấy Cố Thập Bát Nương dựa vào tường, mắt nhắm chặt, đã chợp mắt. Người khác đều nói tiểu thư sao chế a giao tay nghề giỏi, được hiệu tốt, nhưng các nàng lại không biết tiểu thư sao chế a giao đều là dùng tâm huyết để làm. Nếu là trước kia, tiểu thư làm sao phải làm việc như vậy để sống.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Hôn Sự

Cổ Thập Bát Nương tỉnh lại đã là sáng sớm hôm sau. Sáng sớm chim hót véo von, mặt trời rạng rỡ, một cảnh đẹp đáng ngắm nhìn. “Nương, nương”

Tam thiếu gia Lan Hoài Nhân gọi nương đẩy cửa ra chạy vào, nhìn thấy nương đang ngồi ở trên giường cười nhìn bọn chúng, liền âu yếm nhìn lại cười hi hi lấy lòng, chạy nhanh lên trên giường, cọ rồi lại cọ tới tận trong ngực nương đòi một nụ hôn buổi sáng.

Nhị thiếu gia Lan Hoài Mặc cũng chạy đến cọ cọ vào lòng nương, Đại thiếu gia Lan Hoài Sâm đến sau quy củ ngồi ở bên cạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút đau buồn âm thầm nhìn nương của bọn chúng. Cổ Thập Bát Nương hôn mỗi đứa một cái, cậu hai và cậu ba lập tức ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn cười ha ha. “Tôi hôm qua thân mình nương mệt mỏi nên ngủ trước, Mặc ca nhi, Nhân ca nhi có nghịch ngợm hay không? Có nghe lời đại ca không?” Ôn nhu ôm hai đứa con trai đang trốn ở trong lòng, Cổ Thập Bát Nương một tay vỗ về tiểu quý hạp hồi ôn nhu nói.

Hường thụ mẫu thân âu yếm, hai huynh đệ thỏa mãn cực kỳ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn, trong ánh mắt đều tràn đầy ý lại đối với mẫu thân. “Không có, tối hôm qua con cùng đại ca nhị ca đều thực nghe lời, sớm liền đi ngủ.” Cậu ba nói. “Quyên nhi tỷ tỷ nói nương mệt mỏi không thể đến kể chuyện xưa cho chúng con, chúng con không quấy rầy nương nên tự mình ngủ.” Cậu hai ôn nhu nói. “Nương, người không cần lo lắng cho bọn con, chúng con có thể chăm sóc tốt chính mình.” Đại thiếu gia do dự một chút sau đó hỏi: “Nương, người khỏe không?” “Nghe lời nói của đại ca, từ trong lòng ngực Thập Bát Nương hai tiểu tử kia đều ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn, thấy nương của bọn chúng sắc mặt không được tốt lắm, hai tiểu tử kia trong mắt mang theo lo lắng. Đứa nhỏ tâm sự trùng trùng, nàng cũng không thể để cho bọn chúng lo lắng.

Cổ Thập Bát Nương vội trấn an nói: “Nương hiện tại không có việc gì, chưa ăn nên bụng có chút đói, chờ ăn xong thì sẽ tốt thôi. Đêm nay lại có thể đến kể chuyện xưa cho các con.” Dừng một chút lại nói “Chờ ăn xong điểm tâm cùng nương đi lột đài sen nhé?” “Được ạ!” Hai tiểu tử kia nghe nương nói thân thể đã không có việc gì, mặt lập tức giãn ra cười vui vẻ, giờ cao bàn tay nhỏ bé nói muốn cùng nương lột hạt sen. Sâm ca nhi vừa nghe nương của chúng đói bụng, đã đi xuống giường, đang tay ôm tam đệ của nó xuống, cũng giúp nhị đệ đi xuống dưới, nói để cho nương sớm một chút xuống giường ăn sáng.

Quyên nhi bụng nước tiến vào, lo lắng nhìn mắt Cổ Thập Bát Nương, thấy tiểu thư tinh thần tốt hơn không ít, lúc này mới buông lỏng. “Tiểu thư hôm qua.” Cổ Thập Bát Nương đưa mắt nhìn mấy đứa nhỏ ra hiệu, để Quyên nhi chú ý mấy đứa nhỏ đang ở đây, không cần dọa đến bọn chúng, mỉm cười tiếp lời Quyên nhi: “Nghỉ ngơi một đêm, hiện tại tốt hơn nhiều rồi đừng lo lắng.” Quyên nhi lúc này mới chú ý tới chính mình thiếu chút nữa dọa đến ba tiểu thiếu gia, liền đem câu “Tôi hôm qua đã hù dọa nỏ ti” nhanh chóng nuốt trở về.

Ngược lại cáo trạng nói: “Nhị thiếu gia, tam thiếu gia cùng nhau rời giường bỏ chạy đến chỗ tiểu thư ở bên này, Phong bà bà còn chưa kịp cho các cậu ấy rửa mặt đâu.” Thập Bát Nương tức giận liếc mắt nhìn hai tiểu tử kia một cái, “Trúng thói nhỏ không nghe lời.” Đại thiếu gia khoanh tay nhìn hai đệ đệ, may là nó thông minh, rửa sạch mặt. Nhị thiếu gia cười hắc hắc. Biết chính mình sốt ruột đến thăm mẫu thân đem việc rửa mặt quên mất, tam thiếu gia vội vàng giờ tay lên hô to nói: “Ta phải giúp nương ta rửa mặt.” Rửa mặt xong đi vào đại sảnh, Phong bà bà đã đem chè hạt sen làm lên đây. “Tiểu thư, đại thiếu gia, nhị thiếu gia, tam thiếu gia, có thể ăn được rồi.” Phong bà bà đưa cho mỗi người một bát.

Cổ Thập Bát Nương cũng để Phong bà bà ngồi xuống ăn sáng, mỉm cười gấp cho ba đứa con mỗi đứa một cái trứng chần nước sôi thơm lừng, ba đứa bước bình muốn tự mình ăn. Để Quyên nhi cùng Phong bà bà tự mình gấp trứng gà ăn. Nàng nói: trong nhà nuôi năm con gà mái, không sợ không có trứng gà ăn nói xong Thập Bát Nương cũng ăn, tuy vậy vẫn là chia cho mấy đứa nhỏ ăn nhiều hơn. Quyên nhi cùng Phong bà bà cũng biết thói quen tiểu thư tự mình tự mình chăm ba tiểu thiếu gia cho nên đều tập trung ăn cháo nóng nhưng không ăn trứng chần nước sôi mà đều nhường cho mấy tiểu thiếu gia ăn, lại bị Thập Bát Nương ngăn trở, thân là người hiện đại nàng biết rất rõ rằng mỗi người mỗi ngày một ăn một trứng gà là đủ rồi, cơ thể hấp thụ không được nhiều như vậy.

Uống chè hạt sen mới nấu mùi thơm mát ngon miệng lại thêm trứng chần nước sôi cùng ăn sáng, ba đứa trẻ đều ăn rất thỏa mãn, bụng đều tròn tròn, cậu ba còn ngoáy miệng nói với nương: chè hạt sen uống rất ngon. Phong bà bà thu thập bát đĩa, Cổ Thập Bát Nương dặn bà đi đến chòi nghỉ mát kia. Sau đó nắm tay hai cái tiểu tử kia nhắc chân hướng đình bên này đi tới.

Quyên nhi được phân phó mang a giao mới làm đưa đến cho Tề đại phu. Mùa này ở đây, thời tiết tốt như hôm nay rất là hiếm thấy. Tối hôm qua nhiều sương, trong không khí lúc này còn mang theo một cỗ hương vị tươi mát, từng giọt sương trong suốt long lanh xoay tròn trên những chiếc lá sen nổi bật trên mặt hồ trong vắt, gió thổi qua làm lá sen đung đưa lay động, những giọt sương kia lại vẫn bám chặt trên lá sen không muốn rớt xuống mặt hồ.

Phong bà bà hái đài sen ở bên trong hồ, Cổ Thập Bát Nương để cho ba đứa con bóc hạt sen còn nàng cầm châm tuyến ở một bên làm việc. Ánh mặt trời càng lúc càng lớn, Cổ Thập Bát Nương bảo Phong bà bà không hái nữa. Tam thiếu gia vốn là đứa bé lạnh lợi ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn đứng ở đó cũng kêu Phong bà bà mau lên đây đừng phơi nắng.

Sau đó thực tích cực giúp đỡ các ca ca nhanh chóng đẩy đài sen, thấy vậy Phong bà bà cảm động nước mắt tuôn rơi, tam tiểu thiếu gia tuy rằng lười nhác, nhưng là rất quan tâm vị bà bà này không những thể tam tiểu thiếu gia còn vội vã bưng trà, lau mồ hôi cho cả hạ nhân như bà. Cổ Thập Bát Nương dờ khóc dở cười, tiểu tử nghịch ngợm này rõ ràng muốn đi chơi, để Phong bà bà hái ít đài sen thì bọn chúng sẽ nhanh chóng bóc xong hạt sen rồi đi chơi, cũng không biết tiểu tử này học ở đâu ra nhiều ý tưởng vụn vặt như thế, hai ca ca sẽ không giống như nó lười nhác như vậy.

Nhìn thấy ánh mắt cảm động của Phong bà bà, tam thiếu gia bấu môi nhìn về phía nương, nhìn thấy nàng cười như không cười, tiểu gia hỏa này lập tức nở

nụ cười lấy lòng. Chỉ chốc lát sau đã chuyển được không ít. Thập Bát Nương cười nhẹ nói : ” Vậy mấy đứa qua bên kia chơi đi.” Tam thiếu gia được mẩu thân đáp ứng, rốt cục vui sướng chạy đi. Lan Hoài Sâm nhìn vào mắt Cô Thập Bát Nương, bắt gặp nương gật gật đầu, lúc này mới giống như bình thường đi theo trông nom hai đệ đệ. Nhìn thấy ba tiểu thiếu gia cũng không có đi ra khỏi viện mà chỉ vây quanh ở mảnh đất trồng rau phía xa bên kia nói thầm cái gì đó, Phong bà bà cũng không có đi theo.

Thu thập hạt sen xong chỉ thấy Cô Thập Bát Nương hỏi bà : ” Quyên nhi với vị kia là như thế nào? ” Hàng xóm nhà cách vách là Hoàng Dịch Sinh theo đuổi Quyên nhi đã được bốn năm, bèn bí tới tận bây giờ. Từ năm đầu tiên Hoàng Dịch Sinh đã đến xin nàng muốn cưới Quyên nhi làm vợ, cũng cam đoan cả đời sẽ đối xử tốt với Quyên nhi.

Nhưng mà Thập Bát Nương bởi vì ba đứa con còn nhỏ. Lúc ấy Phong bà bà một đứa cũng chăm sóc không nổi, nếu để Quyên nhi qua đó mất thì nàng cùng ba đứa con phải làm sao bây giờ ? Cho nên khi đó Cô Thập Bát Nương dứt khoát cự tuyệt. Đương nhiên lúc đó Quyên nhi cũng không bỏ được nàng cùng ba tiểu thiếu gia. Vì thế đã nói không muốn thành thân.

Cô Thập Bát Nương nhìn ra được người đàn ông kia là thật tâm đối với Quyên nhi, dĩ nhiên cũng nhìn ra được Quyên nhi cũng thích Hoàng Dịch Sinh, chẳng qua là lúc ấy tình thế bắt buộc không thể không nói như vậy. Quyên nhi không đồng ý xuất giá, lại không muốn chậm trễ người ta, cho nên chủ từ như nàng không thể không làm người ác .

Nào biết Hoàng Dịch Sinh thế nhưng nguyên ý chờ, nói nguyên ý chờ đến khi nàng ấy nguyên ý gả cho hắn mới thôi, một lần chờ này đến tận bốn năm, trong nhà hắn cũng kiên quyết nói như vậy, bốn năm này còn tiết kiệm chút tiền dùng để tặng này tặng kia cho Quyên nhi, làm hại hắn bị hấn mẩu thân tốt nhắc nhở một trận.

Thời gian bốn năm sống gian khổ đã qua, hiện tại các nàng sống thoải mái rất nhiều, tuy rằng không phải thực lý tưởng, nhưng là cũng có thể để Quyên nhi gả đi, để cho nàng tìm được hạnh phúc của chính mình. Vừa nghe tiểu thư hỏi chuyện này, Phong bà bà liền cười nói : ” Tiểu thư, tiểu tử họ Hoàng hiện tại vẫn còn chờ a, xem ra là thật sự thích Quyên nhi.” Dừng một chút lại nói : ”

Hôm qua lão còn thấy hắn trộm hai cái bánh bao thịt đưa cho Quyên nhi nha, chính là Quyên nhi đi vào cửa sau nhìn thấy ba thiếu gia chơi ở đó, liền gọi bọn họ lại đưa cho tam thiếu gia một cái, còn lại một cái đưa cho đại thiếu gia cùng nhị thiếu gia mỗi người một nửa.” Thập Bát Nương cười cười, thật sự là rất có lỗi. Hoàng Dịch Sinh đối với Quyên nhi một phen tâm ý, mỗi lần đều đưa cho Quyên nhi đồ ăn ngon nhưng Quyên nhi mang về trong viện trước tiên sẽ chia cho ba tiểu thiếu gia .

Cô Thập Bát Nương biết Quyên nhi là toàn tâm toàn ý chiều cổ mẩu từ bốn người các nàng, nếu không phải như vậy thì nàng cũng sẽ không đem chuyện của một nha hoàn để ở trong lòng, càng đừng nói Quyên nhi lúc trước ký là kẻ ước cả đời. ” Tim ngày tốt gọi Hoàng Dịch Sinh tới, đã đến thời điểm nhà chúng ta tổ chức việc vui.” Thập Bát Nương cười cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chương 7

Hạnh phúc nhìn ba đứa con ngả trên đầu gối, Thập Bát Nương nhớ tới kiếp trước đã từng đọc qua một bài thơ. Vùng Giang Đông nhà sát ruộng đồng

Con cháu quây quần vượt khó khăn

Xuân đem ruộng cấy cù canh tác

Thu sắp cần câu cá trên thuyền.

(Tớ chẳng tìm được bản dịch thơ nên chém tạm. Nếu bạn nào biết thì nói cho tớ để tớ sửa nhé)

Không thể ngờ được cảnh tượng chỉ có trong ý nghĩ của đời trước, đời này lại chính mình lại chân thực trải nghiệm. Chỉ có thể cảm khái một tiếng nhân sinh bách thái thế sự vô thường, đành tùy cơ ứng biến. Sau đó liền mang theo ba đứa nhỏ nhắc chân đi tới phía trước viện. Bởi vì nguyên nhân bị vất bỏ rồi bị đuổi đến Thiên Trạch này, Thập Bát Nương mấy năm nay đều ru rú trong nhà, đối với bên ngoài đều công bố là cả nhà các nàng thuê trọ ở đây.

Quyên nhi mỗi lần ra ngoài, Thập Bát Nương đều cùng nàng nói nếu rảnh rồi liền đi tìm hiểu một ít về chuyện của vương phủ, phòng ngừa chính mình dùng có cái gì cũng không biết, đến lúc đó bị bọn họ đánh cho trở tay không kịp.

Phong bà bà nhiều tuổi, làm việc không bằng Quyên nhi thông minh lanh lợi giỏi ứng biến, Thập Bát Nương chỉ có thể cố gắng dùng nàng, để cho Phong bà bà ở nhà giúp đỡ chăm sóc ba vị thiếu gia hoặc là để bà đi thu chút tiền, mà đối với việc tìm hiểu tin tức bên ngoài, Thập Bát Nương không dám để cho bà đi làm, vẫn đều là giao cho Quyên nhi.

Hôm nay mang ba tiểu thiếu gia về mặt hài lòng đi vào tiền viện, lúc này Phong bà bà và Thập Bát Nương dặn dò nhanh chóng đem đám cá chép béo mập xử lý cho xong. ” Tiểu thư, ta trước tiên qua nhà mẹ Cầu từ mượn chút giấm trắng.” Phong bà bà kéo tay áo đã được giặt sạch nắm chặt, liền muốn đi mượn giấm trắng.

Thập Bát Nương giữ bà lại: ” Từ từ, Phong bà bà người đem hai khối bánh hấp mang đi cho Cầu tử ăn.” Dùng giấy dầu đem ba khối điểm tâm bao lại rồi để Phong bà bà đưa đi cho nướng Cầu tử. Trong nhà nhiều việc phải chi tiêu, lại bận rộn. Trong phòng bếp thì có rất nhiều loại gia vị đều không kịp bổ sung.

Mà nhà Cầu tử cách vách bởi vì ba đứa nhỏ trong nhà thường xuyên đi tìm Cầu tử chơi đùa. Người lớn hai nhà quan hệ so với bình thường cũng tốt hơn, có thứ tốt đều chia nhau một phần, ngộ nhờ gặp khó khăn cũng đều giúp đỡ lẫn nhau một chút. Đương nhiên, Thập Bát Nương cũng không phải vay không.

Quyên nhi mỗi lần mua trở về, Thập Bát Nương sẽ đem đồ vật này nọ trả lại cho các nàng, hoặc là tặng các nàng một ít đồ vật này nọ khác bù lại. Đây là gia đình người nghèo, hai nhà gần nhau liền quen thuộc giống như không có khoảng cách, có đôi khi có được thời gian rảnh cũng sẽ đến nhà nói chuyện phiếm vài câu, hoặc là làm đồ ăn ngon liền đưa cho đối phương. Đặc biệt cha Cầu tử mỗi lần đi săn sẽ kêu Diệu ca nhi, Diệp ca nhi đưa tới một chút thịt.

Nhà Cầu tử đối với nhà Thập Bát Nương cư xử tốt như vậy, nguyên nhân chính không ngoài việc năm kia cha Cầu tử lên núi bị rắn độc cắn. Thời điểm lúc cha cầu tử bị nâng về nhà sắc mặt đều biến thành đen, đại phu đều nói không cứu được sớm một chút an bài hậu sự, nương Cầu tử cùng Cầu tử khóc đến khi trời tối đen.

Lúc Thập Bát Nương nghe Phong bà bà nói đến, liền lấy cái bình cấp riêng cho Quyên nhi hoặc là Phong bà bà mang đi khi lên núi trước đây lấy ra một viên thuốc giải độc. Chỉ một viên thuốc màu xanh ngọc bích thể mà không ngờ sau khi dùng nước dứt xuống, sau đêm đó cha Cầu tử liền tỉnh lại.

Ngày hôm sau, nương Cầu tử mang theo Cầu tử lại đây hướng Thập Bát Nương quỳ xuống. Cha cầu tử nếu chết đi, cả nhà nàng cũng chưa chắc sống được, nói Thập Bát Nương là Bồ Tát cứu cả nhà nàng một mạng! Nàng không dám để cho người ta hay nàng biết y thuật nên nói ra bên ngoài là ngẫu nhiên mua được, mèo mù vớ được chuột chết lúc này mới biết giải được độc, báo nương Cầu tử đừng ghi tạc trong lòng, mau chạy nhanh trở về chăm sóc cha Cầu tử.

Nương Cầu tử tuy rằng lương thiện, nhưng là không phải đàn độn, sợ đưa tới phiền toái cho nàng – một quả phụ đơn chiếc, liền chấm dứt lời bàn tán của hàng xóm về việc nàng biết y thuật. Thập Bát Nương mặc dù đối với bên ngoài nói nàng sẽ không biết y thuật, nhưng ở bên trong lại thật sự cứu không ít các trường hợp bệnh nhẹ cho hàng xóm.

Chẳng qua là đối với bọn họ nói y thuật đều là học theo trong sách, để cho các nàng không cần nhiều lời mang đến phiền toái cho nàng. Hàng xóm đều biết. Nàng là một quả phụ nuôi ba đứa con không dễ dàng, được Thập Bát Nương thi đại ân, hàng xóm nhân hậu lo lắng mang đến phiền toái cho nàng liền không khen ngợi nhiều.

Chỉ là đối với một người mang theo ba đứa con như nàng chiếu cố hơn vài phần. Mọi người tuy rằng nghèo nhưng nếu trong nhà họ có đồ mà Thập Bát Nương cần, mấy người hàng xóm sẽ mang lại đây cho mẫu tử mấy người dùng trước, báo đáp đại ân lúc trước Thập Bát Nương ra tay cứu giúp.

Những năm gần đây, Thập Bát Nương cùng ba đứa nhỏ nhận không ít chiếu cố của hàng xóm láng giềng. Nàng cũng không có gì tốt để hồi báo cho họ. Lúc có thời gian rảnh, liền làm một ít điểm tâm ăn ngon mang cho con của bọn họ nếm thử chút, hoặc là dùng phương pháp hiện đại ướp mấy chậu dưa chua, cải củ cho bọn họ mang về. Chẳng qua là mặc kệ Thập Bát Nương trước đây tặng cho họ cái gì, mỗi nhà mỗi hộ đều thích rất nhanh.

Bọn nhỏ đối với điểm tâm thích này. Nhóm người lớn đối với mấy món dưa chua, cây cải củ ướp thích này. Các nàng cũng tự mình làm nhưng đều làm không ra hương vị của Thập Bát Nương trước kia. Thập Bát Nương có ân, tính tình cũng tốt, càng được hàng xóm yêu thích, bình thường nhị thiếu gia tam thiếu đi đến nhà các nàng tìm đứa nhỏ chơi đùa, người lớn đối bọn chúng cũng đều thích rất nhanh. Cho nên Thập Bát Nương coi như là có thể an tâm ở nơi này sinh sống.

Nàng sợ hãi chính là bởi vì nàng ru rú trong nhà mà bị hàng xóm chung quanh cô lập, khiến cho ba đứa con cũng đi theo chính mình chịu khổ. Để đại thiếu gia mang bọn đệ đệ đi trước chơi cờ, Thập Bát Nương vén tay áo rửa nồi nhóm lửa. Vì ba người con trai, nàng những năm gần đây lo lắng hết lòng quan tâm không ít, tuy nhiên hiện tại mọi chuyện đều tốt lắm, tất cả đều đã quá khứ. Phong bà bà rất nhanh đã muộn được giấm trắng mang về, sau đó giúp Thập Bát Nương nhóm lửa.

Chỉ chốc lát sau, đã thấy bên ngoài tam thiếu gia hô lên Quyên nhi tỷ tỷ đã trở lại rồi vội chạy tới. Quyên nhi cho mỗi người bọn chúng một khối kẹo mạch nha, đem hai đứa bé mềm mại ôm vào trong lòng, ngay cả đại thiếu gia ăn đường xong khuôn mặt nhỏ nhắn vạm vỡ không thay đổi cũng mang theo chút vui sướng.

Quyên nhi gọi người đem bột mì cùng vài nguyên liệu nấu ăn khác cất vào kho, trả tiền rồi sau đó đưa bọn họ đi ra cửa, xong xuôi mọi chuyện mới đi vào phòng bếp hỗ trợ. Nhìn thấy Quyên nhi đáng vẻ hi vọng, Thập Bát Nương trong lòng đoán được sơ sơ.

Chẳng qua lúc này Phong bà bà cùng ba đứa con trai đều ở phòng bếp bên ngoài, Thập Bát Nương bảo nàng đừng nên gấp gáp có chuyện gì để nói sau. Nhớ tới chuyện của Quyên nhi cùng Hoàng Dịch Sinh cách vách, liền hỏi nàng muốn như thế nào, Quyên nhi đỏ mặt âm ỉ một hồi. ” Nam hôn nữ giá là kế hoạch lớn đó, không có gì ngưng ngừng cả, em nói đi, nếu em còn chưa vừa lòng người nọ, ta sẽ làm chủ cho.” Quyên nhi hiện nay đã mười sáu tuổi, thời không này nữ tử mười ba tuổi cập kê, mười sáu tuổi trên cơ bản đã có đứa nhỏ đi đường gọi mẹ.

Cũng không thúc giục nàng ấy, để cho nàng ấy từ từ suy nghĩ, Quyên nhi há miệng nửa ngày mới đáp ứng, chẳng qua nàng nói sau khi nàng lập gia đình thì vẫn sẽ như trước là nô tì của Thập Bát Nương phải lại đây hầu hạ nàng cùng ba vị tiểu thiếu gia, nếu như Hoàng Dịch Sinh không đồng ý thì quên đi.

Thập Bát Nương nghe xong trong lòng thập phần cảm động, nha hoàn này lúc nào cũng luôn luôn nhớ đến nàng và ba đứa con của nàng. Cũng không lo lắng Hoàng Dịch Sinh không đồng ý, cho nên để Phong bà bà sau khi ăn cơm trưa thì đi nói cho hắn biết một tiếng, để hắn cùng nương hắn thương lượng, hỏi xem có đồng ý với ý tứ của Quyên nhi hay không, nếu như đồng ý thì báo nương hắn chọn ngày tốt đến đem Quyên nhi cưới về.

Thỏa mãn ăn cơm trưa, Thập Bát Nương hô bọn nhỏ đi ngủ trưa, lúc này mới để Quyên nhi nói ra tin tức hôm nay nàng tìm hiểu được về vương phi, chẳng qua nhìn thần sắc Quyên nhi, Thập Bát Nương mơ hồ không có dự cảm tốt.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Tin Tức

Nhìn khuôn mặt Cổ Thập Bát Nương đang dịu dàng cười, Quyên nhi hít một hơi thật sâu thuật lại tin tức hôm nay đã nghe ngóng được, cảm thấy cũng không có vẻ bất ổn gì. Thập Bát Nương nghe Quyên nhi nói xong liền gật đầu, rồi sau đó mới cười nhẹ nói: "Trước mắt chỉ là vương gia chinh chiến, chiến thắng trở về, chứ không phải là thật sự có chuyện gì đó? Nói gì thì tương lai dù có chuyện gì ta vẫn có thể chịu đựng được."

Bên ngoài, tiếng chiêng trống vang trời. Hôm nay, nàng thoáng nghe Phong bà bà khi đi ra ngoài mượn đám trắng về có nói qua, rồi lại nhìn thấy dáng điệu của Quyên nhi khi trở về có vẻ muốn nói gì đó, sau lại thôi thì cũng đoán được đại khái, cho nên bây giờ nghe Quyên nhi nói vương gia chinh chiến trở về.

Nàng cũng không giật mình một chút nào. Vì đã sớm đoán được mọi chuyện nên cũng không có giật mình là điều tất yếu. Bởi vì, nàng biết chuyện này chẳng qua cũng chỉ là khúc nhạc dạo mà thôi. Vấn đề chính ở phía sau Quyên nhi còn chưa có nói với nàng. "Hơn thế còn có rất nhiều chuyện lẽ nào... . . . Tiểu thư người không thấy khăn trương chút nào sao?" Quyên nhi xiết chặt chiếc khăn trong tay, sốt ruột thay cho tiểu thư."

Nha đầu ngốc, em theo ta nhiều năm như vậy còn không biết tính tình ta thế nào sao?" Nàng nhìn Quyên nhi mỉm cười nói: "Có cái gì mà phải khăn trương? Bình đến thì tướng đỡ, nước đến thì đất che. Ta đã là một phi tử yếu ớt bị ruồng bỏ còn có thể như thế nào nữa?" Giọng nói tuy có chút bất đắc dĩ nhưng sắc mặt lại bình thản an tĩnh cũng không có chút cảm xúc khác lạ nào, tựa như đang nói hôm nay ăn cái gì? không có chút dao động nào. Vì nàng muốn bảo vệ tốt ba đứa con của mình cho nên không thể khăn trương, nếu như nàng khăn trương thì mới thật sự không tốt.

Cái gì cần hiểu rõ Cổ Thập Bát Nương đều hiểu rõ. Năm năm trước, nàng mặc dù bị đuổi đến Thiên Trạch này nhưng vương gia cũng không có phế bỏ ngôi vị vương phi của nàng. Nói cách khác, nàng vẫn là chính phi của hắn. Đã là chính phi của hắn thì đến lúc cần, nàng vẫn phải gánh vác trách nhiệm. Cho nên nàng vẫn nên ra mặt thì hơn.

Dù sao nàng cũng không được phép lui bước, cũng không lui bước được, nếu không hậu quả xảy ra nàng cũng không thể gánh vác. Nếu đã hiểu rõ, nàng còn khăn trương làm cái gì? Nàng có năng lực thay đổi được cái gì sao? Đáp án chắc chắn là không thể, so với việc phí công gây giũa chẳng bằng thông dong chờ đợi. Chờ đến một lúc nào đó, hắn không nhẫn nại được nữa, ban cho người phụ nữ bị vứt bỏ như nàng một tờ hưu thư, phế đi ngôi vị vương phi của nàng.

Có như vậy, nàng mới có thể ra đi được, trời cao biển rộng tự mình du ngoạn. Nếu không thì hắn sao có thể bao dung cho tính tình của nàng được. Không vì chính mình suy nghĩ thì cũng phải vì ba đứa con còn nhỏ dại mà cân nhắc cho nên đối với người chồng vô tình, cơ thiết đây nhà là vương gia kia, nàng cần phải cúc cung tận tụy chết cũng không từ, đối với hắn như Bò Tát, không dám làm trái với tâm ý của hắn. Đã chuẩn bị tốt tất cả, nàng còn cần khăn trương làm cái gì?

Thấy tiểu thư sắc mặt sự bình tĩnh, Quyên nhi cũng không biết thế nào. Mấy năm nay tính tình của tiểu thư thật sự trở nên bình tĩnh, đạm mạc, không tranh với đời. Nhưng khiến nàng không thể ngờ được là, tiểu thư bây giờ ngay cả vương gia cũng không cần. Đợi Cổ Thập Bát Nương đưa tầm mắt nhìn về phía nàng thì lúc này mới đem tin tức quan trọng mà mình nghe được từ từ kể ra. Lan Phượng Thương được người đời kính ngưỡng tôn là thiên tài chiến vương.

Năm năm trước lúc nàng bị đuổi đến nơi xa xôi này, Lan Phượng Thương sau đó không lâu cũng bị phái đi. Năm năm đi chinh chiến thảo phạt, các tiểu quốc xung quanh gây loạn đã bị đánh bại, tiểu quốc đối với Đại Hạ giao nộp vật cống, cúi đầu xưng thần nhằm cầu được bình an, mà bây giờ cũng là lúc Lan Phượng Thương chinh phạt bình an trở về. Hạ Hoàng mặt rồng vui sướng vô cùng, vì Lan Phượng Thương mở quốc yên, lại thông cảm hắn vì chinh chiến mà mệt nhọc cho phép hắn ở nhà nghỉ ngơi mười ngày, sau đó mang toàn bộ gia quyến tiến cung tham gia quốc yến.

Quyên nhi nói cả nhà vương gia, tất nhiên là gồm Cổ Thập Bát Nương và ba huynh đệ Lan Hoài Sâm, Lan Hoài Mặc cùng Lan Hoài Nhân, việc này Thập Bát Nương cũng hiểu được. "Không thể ngờ được ở đây an nhàn lâu như vậy, mình không muốn đi tìm phiền toái vậy mà phiền toái cuối cùng vẫn tự tìm đến." Trong giọng nói của nàng mang theo bất đắc dĩ, khê thờ dài.

Nghe không rõ ý nghĩa trong lời thì thảo của tiểu thư, Quyên nhi liền đánh bạo đưa ra đề nghị: "Tiểu thư, vương gia đến bây giờ còn chưa có con nối dõi. Lão vương phi từ vài năm trước đã luôn thúc giục vương gia nên sớm có con nối dõi, có thể thấy được vương gia cùng lão vương phi đều rất coi trọng.

Nếu như, tiểu thư mang ba vị thiếu gia trở về. Vương gia mà nhìn thấy ba vị tiểu thiếu gia hình dáng đẹp đẽ như vậy chắc chắn sẽ yêu thích, đến lúc đó dù trước kia có như thế nào thì vương gia cũng sẽ đem tiểu thư trở về." Quyên nhi càng nói càng hào hứng, lại không nhìn thấy mặt mày Thập Bát Nương càng lúc càng lạnh xuống, đợi khi Quyên nhi chú ý tới thì lúc đó mới cuống quýt quay xuống.

Thập Bát Nương khuôn mặt lạnh lùng nhìn nàng : ” Quyên nhi, ta hy vọng em hãy nhớ kỹ. Ta sẽ không đem tính mạng của ba vị tiểu thiếu gia mà ta đã phải gian nan khổ cực sinh ra để đổi lấy vinh hoa phú quý. Cho nên ba đứa bé ta sẽ cố gắng che giấu thật tốt, cũng sẽ không để hần biết đây là con của hần.” Giọng nói càng thêm lạnh lùng : ” Ta cũng hy vọng. Em đừng cho bọn chúng đi mạo hiểm như vậy. Em đã nhìn thấy bọn chúng lớn lên.

Bọn chúng cũng xem em gần như mẫu thân mà kính trọng. Cho nên bất kể như thế nào, ta cũng không muốn cho bọn chúng đi trải qua những việc mạo hiểm kia. ” Nghe lời nói quyết liệt, lạnh lùng của nàng, sắc mặt Quyên nhi trắng bệch, vội vàng dập đầu.

Nhìn thấy trán nàng ấy vì dập đầu xuống mà đỏ lên, Thập Bát Nương khoát tay áo để nàng đứng lên. Mấy năm nay tính tình của nàng ấy vẫn luôn ôn hòa hiền lành nhưng không ngờ lại nói ra chuyện như vậy, chỉ cần là chuyện liên quan tới sự an toàn của ba đứa con. Nàng đều sẽ đề phòng như vậy.

Nhìn mắt Quyên nhi đỏ lên, nàng mới bất đắc dĩ giải thích nói : ” Những việc ta đã làm trước kia, vương gia sẽ không dễ dàng tha thứ. Nếu như lúc này để cho ba đứa bé cùng đi, em thấy vương gia vốn dĩ luôn ghét ta sẽ nghĩ như thế nào? Khi hần nhìn thấy ba vị thiếu gia trên người mặc y phục vải thô dày cũ kỹ.

Em nói xem hần sẽ lại nghĩ ta như thế nào? ” Nàng tự nói tự đáp : ” Hần sẽ cho rằng ta ngược đãi mấy đứa nhỏ, cho rằng ta cố ý không cho mấy đứa nhỏ trở về, nghĩ ta đã bày ra độc kế, cố ý để mấy đứa nhỏ đi theo ta chịu khổ, hơn nữa kế hoạch của ta là một lòng để cho ba đứa nhỏ mang bộ dạng đáng thương trở về, vì việc đó mà mưu cầu tương lai sau này cho mình.

Quyên nhi hãy suy nghĩ kỹ lại đi. Ta biết em là vì tương lai của ba đứa nhỏ. Vì tương lai của ta, cho nên ý tưởng em vừa nói, ta sẽ không trách em nhưng em phải nhớ kỹ, chuyện của ba đứa nhỏ nếu tùy tiện mà làm chẳng những khiến ta bị vương gia nghi ngờ khiến cho tình huống sẽ càng ngày càng không tốt mà ngay cả sự an nguy của bọn nhỏ cũng khó liệu.” Dứt lời, nàng thở dài.

Sau này dù như thế nào cũng tuyệt đối không thể đem chuyện về mấy đứa con nói ra. Bằng không bốn năm qua, nàng đã lên đem chuyện của mấy đứa trẻ giấu giếm đi, cho dù có trăm cái miệng cũng không giải thích rõ được.

Nghe xong lời của Thập Bát Nương, Quyên nhi sắc mặt tái nhợt nhưng vẫn quật cường nói : ” Tiểu thư, vương gia sẽ không như vậy đâu, vương gia đối với việc có con nối dõi thực sự rất coi trọng hơn nữa lại là người vừa nặng tình nặng nghĩa. Nếu thấy ba vị thiếu gia thì ngài ấy nhất định sẽ chăm sóc tốt ba vị thiếu gia và tiểu thư.” Nàng tuy rằng không ngờ tiểu thư lại suy nghĩ thông suốt như vậy nhưng nàng đã ở cạnh tiểu thư nhiều năm. Vương gia là một người như thế nào, Quyên nhi nghĩ vẫn hiểu rõ được.

Nàng có thể cam đoan vương gia tuyệt đối sẽ đối xử tử tế với ba vị tiểu thiếu gia. Nhìn thấy nàng ấy vừa mới đứng dậy, rất nhanh lại quỳ xuống vì vị kia vương gia kia mà cầu tình.

Thập Bát Nương không khỏi có chút đau đầu. Nàng căn bản là không có khả năng để cho ba đứa con đi mạo hiểm. ” Đứng lên đi, việc này không phải việc em có thể quyết định được.” Phất tay mang theo một chút bất đắc dĩ nói : ” Mấy ngày nay hãy chuẩn bị một chút, không chừng vương gia sẽ đến, đến lúc đó đừng làm cho mấy đứa trẻ xuất hiện, về phần tham gia yến hội, đến lúc đó chúng ta coi như không biết vương gia cần mang theo cả nhà đến dự, đem mấy đứa nhỏ giấu đi.

Người không biết không có tội, hoàng thượng coi trọng vương gia nhất định sẽ không cùng một phụ nhân như ta so đo nhiều như vậy.” Cho Quyên nhi lùi lại phía sau, Thập Bát Nương nhìn bóng mình trong hồ nước, mày liễu nhíu lại, trong lòng có chút phiền muộn, mặc kệ như thế nào ba đứa con nàng sẽ không giao ra, nói cách khác Thập Bát Nương hoàn toàn không biết chính mình nên sống như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9

Đêm càng lúc càng khuya, lúc này trong vương phủ mọi người gần như đều đã sớm đi ngủ, nhưng trong thư phòng của vương gia lại có ngọn đèn dầu đang thấp sáng. Chính chiến năm năm, hễ là nơi chiến mã của hần bước qua, các tiểu quốc không một nước nào dám không quy phục. Mà vị vương gia Đại Hạ này đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi cũng không ai dám coi nhẹ tên tuổi vị chiến vương này, lại một lần đem uy danh lan đến cả những nơi hẻo lánh, làm cho các nước láng giềng vọng tưởng chống lại nghe tin đã sợ mất mật, nào dám không theo. Lúc này, Lan Phượng Thương đang vui đùa ở thư phòng xử lý chính vụ.

Trên người hần mặc bộ cẩm bào màu đen khỏe khoắn, đầu đội tử ngọc kim quan, hoa văn vũ trảo bàn long thêu trước ngực uy vũ mà không mất đi vẻ tuấn mỹ. Ngũ quan hoàn mỹ, tính xảo như điêu khắc, góc cạnh rõ ràng.

Nhiều năm chinh chiến tôi luyện ra một đôi mày kiếm sắc bén, phía dưới là chiếc mũi cao ngất, tựa như thanh kiếm đang dựng ngược, đôi môi mỏng lạnh lẽo thi thoảng lại khẽ mím lại tạo nên một vẻ đẹp hoàn mỹ.

Nhìn bản tấu trên chiếc bàn trước mặt, cặp mắt phượng tối đen như mực chợt hiện lên tia sáng chuyển động mãnh mẽ như ngôi sao, vô cùng cao quý và lạnh lùng, nhưng tồn tại dưới vẻ lạnh lùng cao quý đó, còn có một loại hương vị khát máu. Người đàn ông anh dũng như thần người người cung kính ngoài đệ nhất vương gia Lan Phượng Thương của Đại Hạ vương triều còn có ai có được phong thái này?

Lúc này, Lan Phụng Thương ánh mắt kiêu ngạo khẽ nhủ lại, nhìn bản tấu trong tay có chút lúng túng, mỗi lần quay về phủ, hoàng thượng luôn đem các bản tấu ghi chép những vấn đề không xử lý được đưa tới cho người huynh đệ tốt là hắn, khiến Lan Phụng Thương dờ khóc dở cười, chính mình giúp hắn đi chinh chiến không nói, còn muốn mình giúp hắn xem tấu sớ. . .

Hạ Hoàng này làm hoàng đế cũng thật thoải mái. Cánh cửa gỗ sơn son kêu ‘ chi nha ’ một tiếng đã được đẩy ra, một lão phụ nhân cao quý chỉ huy nha hoàn bưng canh tiến vào, nhìn về phía Lan Phụng Thương cười nhẹ nói : “Vương nhi, mẩu phi kêu người ta hầm canh gà nhân sâm cho con, thừa lúc còn nóng mau đem canh uống hết.” Lão vương phi đưa một bát canh lại gần, lấy đi bản tấu Lan Phụng Thương đang cầm trong tay, lại nhìn thấy nhi từ hai mắt có chút mệt mỏi, thiếu tinh thần.

Lan Phụng Thương vội đứng dậy đỡ lão vương phi ngồi xuống, “Mẫu thân, sao giờ này vẫn còn chưa ngủ.” Cặp lông mày nhíu lại nhìn về phía đám nha hoàn, giọng nói không mang theo nửa chút độ ấm, trên người hơi thở khát máu tràn ra. “Các người không biết lão vương phi thân thể mệt nhọc hay sao ?” Nha hoàn ở bên cạnh vội vã xuống thỉnh tội.

Lão vương phi cười cười, để cho đám nha hoàn đi ra ngoài, lúc này mới nói : “Vương nhi chớ trách chúng, mẫu thân tự biết cơ thể của mình, Vương nhi đến đây trước đem canh uống hết đã.” Lan Phụng Thương gật gật đầu, cầm lấy chén canh uống cạn. Nhìn nhi từ lâu miệng, lão vương phi lúc này mới cùng Lan Phụng Thương nói đến trọng điểm : “Bây giờ là quốc yến, vương nhi định tính toán làm sao bây giờ ? Ý tứ mà hoàng thượng nói con chắc hiểu rõ.

Vương phủ gia quyến đều tiến cung tham gia quốc yến. Mấy di nương cũng tính vào mà ngay cả Cố Thập Bát Nương bị đuổi ra khỏi phủ còn chưa bị hưu tất nhiên cũng sẽ ở trong đó. Vương nhi ý tứ của con thế nào ?” Chuyện này từ vài ngày trước bà cũng đã muốn hỏi, chẳng qua nhìn thấy nhi từ mệt nhọc, lão vương phi mới kéo dài tới hôm nay.

Nhớ tới chuyện này Lan Phụng Thương mày nhíu lại. Hoàn toàn không hề nghĩ ngợi gì tùy ý nói : “Cố thị kiêu ngạo ương ngạnh, nhiều năm qua quý phi sớm đã không có chỗ cho nàng, có đi hay không cũng không quan trọng, mẫu thân phải lấy thân mình làm trọng. Đừng vì việc hưu thê này quấy nhiễu đến sự yên tĩnh của người.”

Năm năm trước, Lan Phụng Thương đối với Cố Thập Bát Nương có lẽ còn có một chút cảm tình nhưng hiện tại đã là năm năm sau chút tình cảm kia đã sớm cùng hắn ở trên sa trường giết chóc mà tiêu tán. Ban đầu là do chính mình mơ hồ không biết ôm nàng cho nên Lan Phụng Thương không thể không cưới nàng về, hơn thế đồng thời cũng hại nàng cùng cha nàng ân đoạn nghĩa tuyệt, Lan Phụng Thương cảm thấy mình mắc nợ nàng, quyết định sẽ bồi thường nàng.

Nếu đã cưới về, Lan Phụng Thương tính toán sẽ cùng nàng sống thật tốt, chỉ tiếc lúc trước Cố Thập Bát Nương cũng không để hắn bớt lo, ý vào hắn sủng ái nàng, liền đem cả vương phủ biến thành chướng khí mù mịt. Vì thế cho nên Lan Phụng Thương sau này đối với Cố Thập Bát Nương chỉ còn đầy vẻ chán ghét.

Lần này, có hay không để Cố Thập Bát Nương trở về tham gia quốc yến, Lan Phụng Thương cũng không có nghĩ đến. Xem như đã hoàn toàn buông tay. Trước hết chỉ cần đem việc quốc sự xử lý cho tốt còn chuyện hậu viện trong phủ, nếu vương phi không có năng lực thì đã có lão vương phi hoặc là những người phụ nữ khác quản lý công việc. Nghe xong lời nói của nhi từ, lão vương phi tỏ vẻ hờn giận : “Vương nhi không thể nói bậy.

Cố thị mặc dù bị Vương nhi đuổi đến Thiên Trạch nhưng Vương nhi dù sao vẫn còn chưa có cùng Cố thị hưu ly, thân phận nàng vẫn là vương phi.” Tiếp nhận chén trà nhi từ đưa tới, uống một ngụm mới tiếp tục nói : “Mẫu thân biết Vương nhi trước đây ghét nàng làm nhiều chuyện ác, không muốn thấy nàng nhưng ý chí của hoàng thượng không thể làm trái. Mẫu thân tính toán để cho Cố thị hồi phủ một ngày trước khi tiến tiền cung, sau khi yến tiệc xong sẽ lại để nàng quay về Thiên Trạch tĩnh dưỡng. Đợi đến lúc thích hợp sẽ cùng Hoàng Thượng nói ra chuyện cùng Cố thị hòa ly.

Vương nhi con thấy có được không ?” Từ lúc lão vương phi trong miệng nói ra hai chữ hòa ly, Lan Phụng Thương suy nghĩ khẽ dừng một chút. Nhưng ngay sau đó liền gật đầu nói : “Con vốn không muốn gặp nàng, vậy cứ theo ý tứ mẫu thân, lúc đó để cho nàng trở về, chính là đừng để Cố thị quấy nhiễu tới sự yên tĩnh của con là được.”

Lan Phụng Thương thần nhiên nói. Năm đó nếu không phải Cố Thập Bát Nương đối với lão vương phi bất kính rồi lại khiến cho cả Hậu vương phủ hỗn loạn đến cực điểm, hơn nữa tính tình nàng càng lúc càng ương ngạnh hoang dã thì Lan Phụng Thương cũng sẽ không đuổi nàng đến Thiên Trạch kia.

Có lẽ bây giờ, nàng vẫn còn đang yên ổn làm vương phi. Đối với lão vương phi, Lan Phụng Thương vô cùng kính trọng, không chỉ bởi vì mẫu tử thân tình. Hơn thế mấy năm qua, lão vương phi luôn ở sau lưng trợ giúp hắn. Vì hắn chống đỡ nửa bầu trời giảm bớt áp lực trên lưng hắn. Hắn có được thành tựu như hôm nay, trong đó có một nửa công lao là của lão vương phi. Năm năm qua, hắn đối với lão vương phi lại càng thêm kính trọng.

Thế nhưng Cố Thập Bát Nương lại trước sau như một lại xúc phạm lão vương phi, cũng luôn không để ý tới cảnh cáo của Lan Phụng Thương. Hắn đường đường là một người đàn ông bảy thước, sao có thể dung túng cho một người phụ nữ như nàng tiếp tục giương oai, thông đồng với kẻ dưới rước di nương vào cửa trọc tức nàng, cuối cùng còn đuổi nàng đến Thiên Trạch. Kết quả hai người giống như đã tụt xuống dốc núi không thể cứu vãn, cũng tính toán cả đời không qua lại với nhau nữa, lại không ngờ lại bị đạo thánh chỉ này của hoàng thượng chặn đứng.

Lão Vương phi vỗ vỗ tay Lan Phụng Thương từ ái nói : “Vương nhi, chuyện của Cố thị đã lâu không nói đến.” Giọng nói mang theo tiếc hận cùng chờ đợi : “Hôm nay Vương nhi có thể khâm cam lai, quyền thế ba đời. Mẫu thân vì vậy mà cảm thấy vui mừng sâu sắc. Đáng tiếc chính là, Vương nhi đến bây giờ còn chưa có con nối dõi.” Lão Vương phi luôn muốn để Lan Phụng Thương sinh cho nàng một tôn nhi đã rất nhiều năm.

Hiện tại, Lan Phụng Thương đã hai mươi bốn tuổi. Người khác ở tuổi này đã có thể thỉnh tiên sinh tới phủ dạy học cho nhi từ, mà Lan Phụng Thương đến bây giờ ngay cả bóng dáng đứa bé cũng chưa nhìn thấy, điều này làm sao có thể không khiến cho lão vương phi lo lắng chứ?

Nghĩ đến phu nhân Lí thượng thư ôm tôn nhi lại đây bái phỏng. Tôn nhi của nàng ta đáng điệu vừa đáng yêu lại vừa bướng bỉnh. Lão vương phi trong lòng liền hận không thể đẻ đứa con trai sớm sinh cho nàng một đứa cháu để ẵm bồng. ” Vương nhi, người nếu nguyện ý đẻ cho trác phi hay nhóm đi nương sinh hạ tôn nhi, mẫu thân chuyện gì cũng đều đáp ứng người, cho dù người phải đẻ trác phi lên làm chính phi, mẫu thân cũng đáp ứng. ”

Lão vương phi nhìn con trai chờ đợi. Lan Phượng Thương mặt ửng đỏ nhưng lập tức cười cười : ” Mẫu thân đừng vội, việc này cũng không thể gấp được. ” Hắn biết ý tứ của lão vương phi nhưng chuyện con cái hắn cũng không có biện pháp. Chính hắn cũng muốn có con. Thế nhưng hậu viện cả đám nữ nhân mà một đứa cũng chưa sinh được cho hắn.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Cấp Cứu

Không nói đến chuyện ở vương phủ bên kia. Bên này, Cố Thập Bát Nương vài ngày lại đây cũng không dám có nửa phần lơ lỏng phòng bị.

Nàng chưa từng chính mắt nhìn thấy vương gia kia, nhưng từ trong lời nói của Quyên nhi và Phong bà bà nàng đại khái cũng biết, đại thiếu gia và tam thiếu gia cùng với vị vương gia kia giống nhau như cùng một khuôn đúc ra.

Những người trong vương phủ đó cũng không phải ngu ngốc. Nếu họ đi đến Thiên Trạch tìm nàng, nhìn thấy Sâm ca nhi, Mặc ca nhi, Nhân ca nhi chắc chắn có thể đoán ra được thân phận của bọn chúng. Đến lúc đó, những người đó nhất định sẽ đem ba huynh đệ trở về nhận tổ quy tông.

Như vậy, mẫu thân là nàng vì che dấu ba đứa nhỏ, vì phạm tội lớn tới mức này sẽ không thể tha thứ được, sẽ hoàn toàn mất đi ba đứa con.

Cho nên vì an toàn, thời gian này Cố Thập Bát Nương không dám để cho bọn nhỏ ở trước sân chơi đùa lâu, thường để bọn chúng ở phía sau viện hoặc là ở phía trước tiểu viện chơi đùa trong chốc lát rồi lại trở về luyện chữ.

Đại thiếu gia tựa như cũng biết khoảng thời gian này không tầm thường, vừa theo chân hai đệ đệ vừa nhắc nhở. Hai đứa bé giương như cũng hiểu biết hơn. Bọn chúng thấy nương không cho đi ra ngoài thì bọn chúng liền ở trong viện của mình luyện chữ, mớ đất hay bắt chuồn chuồn, thật sự là quãng thời gian nhàn chán, khiến cho Phong bà bà phải đi mời Cầu tử cùng một số bạn bè khác đưa vào trong viện chơi đùa cùng chúng. Cứ như vậy, mấy huynh đệ cũng không đi ra ngoài.

Mấy ngày này, Quyên nhi vẫn đến đây hầu hạ nàng cùng ba đứa nhỏ. Cố Thập Bát Nương liền hỏi : ” Quyên nhi, Dịch Sinh có đối xử tốt với em không ? ”

Quyên nhi khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ quần bách nói : ” Tiểu thư, hắn tốt lắm. ”

Hai ngày trước, nàng đã cho Quyên nhi xuất giá. Hiện tại, Quyên nhi cũng đã là thê tử của họ Hoàng.

Thập Bát Nương gật gật đầu cũng không hỏi lại nhiều, chỉ cần Hoàng Dịch Sinh không trách Quyên nhi mỗi ngày đều chạy sang nhà nàng là được.

Giống như biết suy nghĩ trong lòng tiểu thư, Quyên nhi liền nói : ” Em làm xong việc ở nhà mới tới được, chuyện ở trong nhà một chút cũng không có để chậm trễ. ” Hơn nữa trước đây nhà họ cũng đâu có trách móc gì. Dù nàng đã gả đi thì trước đây cũng vẫn là người của Thập Bát Nương, hơn nữa cũng là nhà trai bọn họ chính mồm đáp ứng, việc này ngay cả nương của Hoàng Dịch Sinh cũng không có lý do gì để nói cả.

Nhìn thấy đại thiếu gia đang tập trung làm cây cung còn nhị thiếu gia cùng tam thiếu gia đang càu nhàu chơi cờ năm quân. Cố Thập Bát Nương khẽ cười, hai ngày nay nàng thừa nhận chính mình đúng là thân hồn nát thần tính .

Đến ngày thứ ba, phát hiện vị vương gia trong truyền thuyết còn chưa có lại đây, Cố Thập Bát Nương có thể đoán được là mò, hiểu được mình là một người phụ nữ bị ruồng bỏ đến tham gia một buổi quốc yến, sao có thể để vương gia tự mình tới đón ? Càng đừng nói nàng lại là vương phi mà vương gia vô cùng chán ghét. Hắn căn bản là không muốn nhìn thấy mình, bắt buộc phải để cho mình đi tham gia yến hội, nhiều nhất cũng là ở một hoặc hai ngày cuối cùng cho người lại đây báo cho biết một tiếng.

Hiểu rõ được điều này, trong lòng Cố Thập Bát Nương cũng thấy thoải mái hơn. Từ hai ngày trước đã đem Quyên nhi gả đi, xem như thành toàn cho nàng ấy cùng Hoàng Dịch Sinh.

Nha đầu này mấy ngày nay bị Cố Thập Bát Nương giáo huấn vài lần mới nghĩ thông suốt. Nàng ấy là thật lòng vì muốn tốt cho mẫu tử nàng, việc ấy Thập Bát Nương biết. Nhưng mặc kệ như thế nào, vì ba đứa con nàng không có một chút do dự liền cự tuyệt đề nghị của Quyên nhi, cuối cùng một lần nữa hạ xuống ánh mắt lạnh lẽo, Quyên nhi rốt cục đã đáp ứng nàng sống chết cũng bảo vệ bí mật này, không nói cho bất cứ kẻ nào biết.

Hai người họ ở bên cạnh nói xong việc nhà thì bên kia hai huynh đệ đã âm ỉ kêu lên. Lan Hoài Sâm giống như trước đây, nâng mí mắt, hơi hơi nhíu mày, hai đệ đệ của nó lại cãi nhau.

” Không được! Đệ rõ ràng đã đặt xuống chỗ này! ” Lan Hoài Mặc nhíu mi lại bắt mắt nhìn đệ đệ nói.

” Có cái gì mà không được chứ, đệ đòi ý đặt xuống chỗ này cơ .” Lan Hoài Nhân trừng mắt liếc nhìn ca ca một, nó cảm giác ca ca nó thật nhỏ mọn, mới vừa đặt sai vị trí quân cờ, giờ sửa lại một chút cũng không được.

Lan Hoài Mặc cũng mặc kệ hán nói : ” Nương đã nói qua, đã đặt cờ xuống sẽ không thể đi lại.”

” Đệ nói có thể đi lại được, có thể đi lại được! ” Tam thiếu gia hùng hổ nghĩ.

” Đệ !”

Lan Hoài Mặc vốn nhả nhận, tức giận hô một tiếng rồi giống như trước đây quay sang đánh nhau với đệ đệ. Tam thiếu gia cũng không phải hiền lành gì, lập tức lật tay đánh trả.

Hai đứa này động một tí là đánh nhau làm Thập Bát Nương cực kỳ đau đầu.” Các con để cho nương yên tĩnh một chút.”

Lan Hoài Sâm buông cung xuống đi qua đem hai đệ đệ tách ra.

Thập Bát Nương xụ mặt nhìn tam thiếu gia giáo huấn một trận. ” Đã đặt cờ thì không được hối hận, thua thì phải nhận, thua chính là thua. Nhân ca nhi con còn dám cãi cổ à ? Nương trước kia đã dạy con thế nào? ”

” Con vẫn chưa quên đâu ? Nương nói nam tử hán nếu dám làm thì dám chịu.” Lan Hoài Nhân nhăn mặt nhăn mũi bất mãn nói.

” Vậy con bị ca ca ăn mất quân sao còn đòi đi lại chứ ? Thập Bát Nương quyết định dạy dỗ lại tên tiểu tử này một phen.”

” Con. . . Con đặt nhầm quân rồi nên tất nhiên là muốn đi lại thôi. Nương người đã nói : biết sai mà sửa mới là đứa bé ngoan! ” Tam thiếu gia mũi phập phồng, quát cường nhìn Thập Bát Nương.

Thập Bát Nương tức giận nở nụ cười, tiểu tử này đã bị nàng chiều hư rồi, không nên nuông chiều nó nhiều như thế ?

” Nói vậy, đệ rõ ràng nhìn thấy mình sắp thua nên mới đòi đi lại, cái này gọi là chơi xấu chứ không phải gọi là biết sai mà sửa! ” Nhị thiếu gia lập tức chạy ra sửa lỗi.

” Không phải! ” Tam thiếu gia hướng về phía ca ca hét lên, giọng hét rất lớn, nhưng trong đó rõ ràng mang theo lo lắng không ngừng.

Cố Thập Bát Nương trừng mắt nhìn tam thiếu gia. Tiểu tử này đã không phân rõ phải trái còn dám cãi lại nàng, sai lầm rồi nàng sai lầm rồi, không nên nuông chiều nó nhiều như thế.

Cuối cùng bị Thập Bát Nương phạt phải chép phạt mười lần, không chép xong sẽ không cho ăn điểm tâm, tam thiếu gia liền bật người lại gần lôi kéo nương, nhận sai xin nàng phạt nhẹ chút.

Nhị thiếu gia ở bên cạnh chế cười đệ đệ, không ra dáng ca ca, cũng bị Thập Bát Nương phạt chép phạt mười lần. Lý do là đệ đệ phạm sai lầm làm ca ca mà không biết phân rõ phải trái, chỉ bảo cho đệ đệ còn cùng đệ đệ đánh nhau nên cũng bị phạt.

Hai huynh đệ liếc nhau le lưỡi cùng gọi nương, muốn đến gần làm nũng mong giảm được mấy lần chép phạt.

Cố Thập Bát Nương mặc kệ chúng, quay sang cùng Lan Hoài Sâm nói chuyện, kêu bé phải nhìn hai đệ đệ chép phạt xong thì mới cho ăn điểm tâm, không chép xong một chút cũng không cho.

Lan Hoài Sâm dạ một tiếng, sau đó mang hai đệ đệ đi về phía thư phòng ở hậu viện chép phạt.

Hai kẻ ồn ào bị mang đi, Thập Bát Nương nghĩ rằng có thể được yên tĩnh thì Phong bà bà mang theo Vương tẩu từ cách vách vội vội vàng vàng mà chạy đến. Vương tẩu từ kia sắc mặt tái nhợt, ánh mắt sưng đỏ giống như vừa mới khóc quá nhiều. Cố Thập Bát Nương nhìn thấy mày liễu nhíu chặt lại.

” Tiểu thư.” Đi vào đại sảnh, Phong bà bà vừa mới kêu lên thì bên kia Vương tẩu từ tiến vào liền trực tiếp quỳ xuống trước mặt Thập Bát Nương.

” Muội tử, tẩu tử van cầu muội giúp ta, giúp gia đình ta, hãy cứu Đại Bảo đi, tẩu tử dập đầu xin muội, tẩu tử dập đầu xin muội!” Sau đó nàng không cho phân trần liền hướng Thập Bát Nương dập đầu bang bang.

Thập Bát Nương hoảng sợ, vội vàng cùng Phong bà bà đem nàng ấy nâng dậy, lúc này đã thấy trán Vương tẩu từ do dập đầu mà đỏ ửng.

Rót cho nàng chén nước để cho nàng ở bên cạnh nghỉ ngơi một chút, biết Vương tẩu từ đã khóc tới mức không nói lên lời, không có cách nào để nói rõ nguyên nhân sự việc xảy ra, liền để cho Phong bà bà nói.

Hóa ra là tiểu hài tử Đại Bảo ở cách vách cùng cha hán lên núi, lúc kiếm củi không cẩn thận trượt chân, bị ngọn cây cắt qua bụng chân, vết thương rất lớn, nhìn thấy cả xương cốt bên trong, thầy thuốc đi đến, vừa nhìn thấy Đại Bảo chữa trị cũng không có chữa trị, nói thẳng là chuẩn bị hậu sự sớm đi. Lúc ấy, Vương tẩu từ vừa nghe thấy suýt thì chết ngất. Sau đó, nghe người ta nói thử đi tìm người suốt ngày ru rú ở trong nhà là Thập Bát Nương xem sao ? Lúc này mới vội vàng để cha Đại Bảo trông đứa nhỏ còn nàng ấy thì chạy tới cầu cứu Thập Bát Nương.

Cố Thập Bát Nương nghe được mảy liễu nhíu lại, đứa bé kia mới sáu tuổi. Ngày hôm qua còn cùng Cậu tử đến viện này tìm mảy đứa con của nàng chơi đùa vui vẻ, nàng còn cho mỗi đứa một khối điểm tâm để ăn mà hôm nay sao lại xảy ra chuyện như vậy.

Để cho Vương tẩu tử đi về trước, Thập Bát Nương dặn dò Phong bà bà vài câu để cho nàng chiếu cố tốt ba đứa nhỏ, sai Quyên nhi đem thùng cấp cứu trước kia để ở trong nhà mang theo.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Nghi Ngờ

Cố Thập Bát Nương không biết đường đi, đành phải đi theo Quyên nhi, không bao lâu thì đến được nhà Đại Bảo. “Tiểu thư, tới rồi ạ.” Quyên nhi vừa nói xong, chợt nghe thấy tiếng khóc của Vương tẩu tử ở bên trong.

Cố Thập Bát Nương đi vào, thấy vài người đứng ở trong viện, đều là mặc y phục vải đay, trong đó một vị là cha của Đại Bảo, Thập Bát Nương đã gặp qua hai lần cho nên nhận ra được. Lúc này trên khuôn mặt anh ta ngập tràn u sầu.

Đại Bảo đang nằm ở giữa đại viện, nửa người dưới quần áo đều bị máu nhiễm đỏ, phát ra tiếng thở dốc dồn dập.

Wương tẩu tử đang ghé bên cạnh thằng bé khóc đến không biết trời đất là gì, làm cho mọi người khuôn mặt cũng nhuốm vẻ u sầu.

Cố Thập Bát Nương vừa muốn đi qua, liền nghe có người nói, ” Phụ nhân này chính là thầy thuốc mà họ mời đến?”

Một người đàn ông mặc bộ áo xanh của đại phu quét mắt nhìn Cố Thập Bát Nương, trong giọng nói có ý khinh thường rõ ràng, nhìn Cố Thập Bát Nương dáng điệu nhu nhược như liễu trước gió không khỏi nói thầm nói : “Một phụ nhân không ở nhà giúp chồng dạy con cho tốt, chạy tới nơi này muốn tham cái gì!”

Thanh âm của hắn ta không nhỏ, Cố Thập Bát Nương nghe xong mảy liễu nhíu lại, thần nhiên nhìn về phía hắn.

Người đàn ông kia khoảng hơn ba mươi tuổi, dáng vẻ cũng cao lớn khỏe mạnh, chẳng qua người đàn ông đó có biết chức trách của một người thầy thuốc là như thế nào không? Cứu sống người bệnh vốn là hắn phải làm, người này thế nhưng vừa nhìn thấy thương thế của Đại Bảo liền không cứu, đã trực tiếp nói cho cả nhà Vương tẩu tử là bệnh này không thể trị được?

Cố Thập Bát Nương khẽ liếc mắt nhìn qua thấy ánh mắt khiêu chiến của hắn, chợt quay đầu đi đến xem xét thương thế của Đại Bảo, cũng không để ý tới ánh mắt khiêu khích của người đàn ông kia.

Thấy nàng không nhìn mình người đàn ông kia cũng không tức giận. ” Chảy nhiều máu như vậy, căn bản là không thể trị được, chuẩn bị hậu sự đi.” Hắn ta khoát tay nói.

Nghe hắn nói như thế, Vương tẩu tử khóc thét một tiếng liền giống như lúc trước hôn mê luôn, bên cạnh hai phụ nhân vội vàng gọi tên nàng ấy, Đại Bảo đang bị thương cũng giãy giụa muốn an ủi nương của mình.

” Thế sao không cứu chữa ?” Cố Thập Bát Nương sắc mặt không khỏi trầm xuống, “Ngay cả chữa trị cũng chưa có làm, người như thế nào có thể xác định Đại Bảo không cứu được?”

Cố Thập Bát Nương vốn không nghĩ sẽ cùng đại phu này so đo nhiều như vậy nhưng người đàn ông kia bản thân là một đại phu mà một chút tự giác đều không có, Thập Bát Nương tính tình vốn rất tốt mà cũng không khỏi có chút tức giận.

Trong sân vốn dĩ đã đầy người gây ồn ào, hiện tại lại càng thêm rối loạn.

Nếu không phải lo lắng tranh cãi sẽ càng kéo theo nhiều người tới coi. Hôm nay, Thập Bát Nương không thể không giáo huấn người này một trận, cho hắn ta biết cái gì gọi là ý đức của người thầy thuốc!

Mà bên kia, người đàn ông kia nghe Thập Bát Nương chất vấn, không giận mà bật cười. “Vị nương tử người hãy nhìn rõ ràng , bị như thế này đã không thể chữa trị được rồi !”

Hắn không phải lang băm.Hắn đã xem qua vết thương ở chân của người bệnh. Vết thương kia căn bản không phải là vết thương bình thường cho dù có rắc hết cả bình kim sang được lên vết thương cũng không tạo ra được tác dụng cầm máu, hơn nữa lúc này máu đã chảy rất nhiều, đã là điều cấm kị của thầy thuốc, bệnh không thể chữa trị.Nếu không phải hôm nay hắn suy nghĩ muốn lưu lại nhìn xem người trong lời của các thôn phụ là Cố nương tử có thể chữa trị là người kỳ tài như thế nào, không thì hắn đã sớm mang theo hòm thuốc đi khỏi rồi.

Cũng không nghĩ được hôm nay vừa thấy, người trong miệng các thôn phụ là Cổ nương tử thật đúng là một “Thần y”.

Sớm biết vậy hẳn đã không lưu lại, nhóm thôn phụ quả nhiên không biết, thấy một chút vu thuật của phù thủy đã nói thành thần y.

Cổ nương tử này nhìn từ trên xuống dưới, ngoài có một chút đáng vẻ xinh đẹp ở bên ngoài. Hẳn đúng là không nhìn ra được một chút phong phạm của thần y, trên người mang dáng vẻ yếu ớt còn đòi làm thần y?

Nghĩ đến việc này, hẳn cười nhạo một tiếng.

Đội hẳn cười nhạo xong, xung quanh nghe hẳn khinh thường vị tiểu nương tử này cũng cười ồ lên.

”Nói lung tung, cái gì gọi là bệnh không trị được.” Cổ Thập Bát Nương than thở một câu, nhìn mất sắc mặt Đại Bảo càng lúc càng tái nhợt cũng không muốn cùng vị đại phu này cãi nhau.

Quyên nhi ôm cái hòm thuốc đặc chế của Cổ Thập Bát Nương chen lên phía trước đi vào, đẩy vị đại phu kia sang một bên.

Trong viện còn có một vài người không biết Cổ Thập Bát Nương, tỏ vẻ kinh ngạc khi nhìn thấy nàng tiếp nhận cái hòm thuốc từ Quyên Nhi.

Lúc này, Cổ Thập Bát Nương cũng không nhiều thời gian rồi như vậy, xắn tay áo lên, cầm lấy cây kéo cùng một ít bông.

Đại Bảo đang nằm kinh ngạc nhìn thấy nương của Mặc ca nhi cùng Nhân ca nhi đang làm mấy chuyện kỳ quái, không biết là do bị dọa hay không mà khuôn mặt vốn đã không có chút máu tái nhợt càng có vẻ tái nhợt hơn.

Thập Bát Nương cũng không để ý tới nhiều chuyện như vậy, nhìn hẳn mỉm cười. “Có thể sẽ đau một chút nha! Đại Bảo phải dùng cảm, chờ cháu khỏe hơn mới có thể đi lại trong nhà hoặc tìm Nhân ca nhi, Mặc ca nhi chơi đùa.”

Không đợi Đại Bảo gật đầu, Thập Bát Nương thừa dịp cậu bé tỉnh thần đang hết sức hoảng sợ, đem y phục vải dày trên người cậu bé cắt ra, vải dày kẻ sát miệng vết thương, vừa mới động vào, Đại Bảo đau đến cả người đều co lại.

Cổ Thập Bát Nương để cho cha Đại Bảo đè cậu bé lại, không để cho cậu bé ngo ngoáy lung tung, nàng tiếp tục tiến hành kiểm tra miệng vết thương.

Đợi sau khi kiểm tra toàn thân, Thập Bát Nương về mặt mới trầm tĩnh lại, ”Rất tốt, bị thương không nghiêm trọng lắm.”

Nghe nàng lắm bầm, cha Đại Bảo cùng với những người khác nghe xong không khỏi trợn lớn mắt, như thế này còn gọi là tốt sao? Vết thương lớn như thế bọn họ cũng nhìn thấy mà nói vậy sao?

Đại phu kia lại liên tục cười nhạo.

Cổ mười tám nương đứng lên, thân mình hơi có chút loạng choạng, Quyên nhi ở bên cạnh chạy nhanh tới giúp đỡ. Thập Bát Nương vỗ vỗ tay nàng ý bảo chính mình không có việc gì. Sau đó nhìn nương Đại Bảo vừa mới tỉnh dậy nói: “Vương tẩu tử, Đại Bảo bị thương không nặng, tẩu đừng vội, đi chuẩn bị cho ta một chút nước trong.”

Nàng vừa nói xong, bốn phía không ai có động tĩnh gì, đều kinh ngạc nhìn nàng.

”Này này, người định làm thế nào hả? Người cũng là đại phu à?”

“Ta đến đây vài lần như thế nào còn chưa từng nhìn thấy người? Có phải hay không là kẻ lừa đảo !”

” Thế nhưng, một vết thương lớn như vậy mà người sao lại bảo là bị thương không nặng, thật là làm cần! Rốt cuộc là có thể trị được hay không vậy!”

Thân thích của Đại Bảo ở bên cạnh bắt đầu nghi ngờ y thuật của vị Cổ nương tử này, bọn họ rõ ràng nhìn thấy vết thương lớn như vậy, thế mà nàng lại nói không nghiêm trọng, như thế này có phải là lừa gạt mọi người không?

“Tiểu nương tử à? Đừng có chữa trị bằng không gặp phải phiền toái thì không tốt đâu? Phương pháp chữa trị như vậy, ta còn chưa có thấy qua!” Đại phu lúc trước phục hồi tinh thần lại nói.

Cổ Thập Bát Nương không để ý đến sự nghi ngờ của bọn họ, chỉ thản nhiên nhìn đại phu kia nói một câu. ” (Thiên kim phương – Đơn thuốc trong trường hợp khẩn cấp) (1) có biết không? (Bản thảo cương mục) (2) đã đọc qua chưa? Chưa từng đọc qua thì trở về đọc đi, sau đó người sẽ biết có hay không phương pháp chữa trị này.”

Nói xong, Thập Bát Nương cũng không để ý tới vẻ kinh ngạc và ngây ngô của vị đại phu kia, lại nhìn bốn phía thản nhiên nói, “Mọi người đừng vây quanh, đều tản ra hết đi, trước hết hãy hỗ trợ mang nước đến mau, ta rửa qua vết thương rồi sẽ khâu lại, khâu lại mới có thể cầm máu, cũng sẽ không có việc gì.”

Vương tẩu tử đã tỉnh dậy đi qua đây, nhìn thấy tay Cổ Thập Bát Nương đầy máu hoảng sợ.

”Ta có thể chữa trị cho Đại Bảo, tẩu tử đi giúp ta múc nước đến đây.” Nàng cười nhẹ nói.

Vương tẩu từ nhìn thấy nàng mỉm cười ấm áp, lại nghe đứa con có thể cứu chữa được, xoay người lại, nghiêng ngả lão đảo đi mức một chậu nước.

Cố Thập Bát Nương nhìn nàng một cũng không có nói nữa, lại xem miệng vết thương của Đại Bảo. Nhìn thấy nàng mở ra miệng vết thương kia, đáng vẽ máu chảy đầm đìa, đại phu đứng bên cạnh đám người nhẩn nhẩn không được run rẩy rút lui.

Thập Bát Nương cũng không để ý tới việc bọn họ đang kinh ngạc, rửa sạch tay, mở ra hòm thuốc mình tự chế ở trong nhà ra.

“Các người vẫn là tránh xa một chút đi.” Nàng nhìn về những người đó nói, miễn cho để cho bọn họ lại gây trở ngại tới việc chữa trị của mình.

Bởi vì vừa mới nhìn thấy hành động nàng mở miệng vết thương, những người đó vừa nghe lời nàng nói không khỏi sợ hãi liền lại lui về phía sau.

1 – Thiên kim phương hay còn gọi là đơn thuốc trong trường hợp khẩn cấp là cuốn sách tập hợp tất cả các phương pháp điều trị của thời nhà Đường, có ảnh hưởng rất lớn tới công tác khám chữa bệnh của các thầy thuốc sau này.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Kinh Sợ

Đối mặt với những nghi ngờ này, Thập Bát Nương cũng không có nói thêm cái gì, việc duy nhất nàng có thể làm, chính là dùng y thuật của chính mình chứng minh với bọn họ, nàng có thể cứu được Đại Bảo.

Giống như đời trước, trước khi nàng bắt đầu giải phẫu cũng bị người nhà của bệnh nhân nghi ngờ như vậy. Nàng tin tưởng y thuật của mình có thể đem người bệnh chữa khỏi, như vậy chính là lời nói tốt nhất.

Không hề để ý tới bọn họ, Cố Thập Bát Nương bắt đầu dùng nước vệ sinh xung quanh miệng vết thương. Vương tẩu từ sắc mặt tái nhợt vội vàng đun nước sôi, đưa nước sạch qua.

Đại phu ở bên cạnh đã bị mọi người lãng quên chăm chú nhìn phương pháp xử lý vết thương lớn kia, không biết vì sao lại như vậy, phương pháp chữa trị này quả thật là hắn chưa từng nhìn qua, dường như so với sự phụ của hắn còn lợi hại hơn.

“Đây là cái gì?” Thanh âm của đại phu kia lại vang lên bên tai, nhìn thấy Ma phi tán (bột gây mê) ở giữa hòm thuốc tự chế của Thập Bát Nương.

“Chẳng biết cái quái gì.” Thập Bát Nương than thở xong câu kia, lúc sau cũng không để ý tới hắn nữa. Nàng đối với đại phu này vốn không có cảm giác tốt đẹp gì, cho nên việc giảng giải một chút hay dẫn dắt cho hậu bối nhiệt tình muốn học hỏi nàng đều không làm.

Nhưng đại phu kia nhìn thấy Đại Bảo vẫn như bình thường, chẳng những không để bụng việc Cố Thập Bát Nương thái độ với hắn, ngược lại vây quanh cái hòm thuốc kia của Thập Bát Nương hỏi riu rít, có thật nhiều đồ vật này nọ hắn đều chưa thấy qua nha!

Cố Thập Bát Nương chỉ liếc mắt nhìn hắn, mặc kệ ánh mắt khao khát của hắn, cũng không tính toán nói cho hắn biết.

Thuốc trong hộp này vốn là vì Quyên nhi hoặc Phong bà bà lên núi đi kiếm củi mà chuẩn bị, Thập Bát Nương lo lắng các nàng không cẩn thận bị thương cho nên lúc nhân rồi đã chuẩn bị mấy thứ này. Tuy rằng không được so được với các loại thuốc tiên tiến của hiện đại nhưng cũng có thể dùng được, ít nhất thời điểm cần cấp cứu không cần nôn nóng.

Cho nên lúc người trong nhà lên núi bị thương, trên cơ bản đều là do Thập Bát Nương xử lý đích miệng vết thương. Vì thế Phong bà bà cùng Quyên nhi còn không dám tin Thập Bát Nương lại có tay nghề như vậy, các nàng từ nhỏ đã đi theo bên người Thập Bát Nương, vậy mà lại không biết Thập Bát Nương tinh thông y thuật như vậy!

Roi vào đường cùng Thập Bát Nương chỉ có thể cầm lấy sách thuốc để cho các nàng tự mình xem, nói mình đều là học được ở trong sách. Quả thật những năm gần đây thời điểm nhân rồi, Thập Bát Nương cũng cầm sách thuốc nhìn qua rồi tổng hợp lại. Thời gian lâu dài, Quyên nhi cũng chỉ có thể tin tưởng rằng tiểu thư vì muốn tự trị chứng bệnh thiếu máu trên người mới tự học thành y thuật cao siêu, cũng tin cách nói bệnh lâu ngày thành lương y.

Xử lý tốt miệng vết thương, Thập Bát Nương nhìn đám người đang vây bốn phía nhẹ cười nói: “Lát nữa sẽ càng đau, các người hãy giữ chắc nó.”

“Người đã dùng nước rửa vài lần. . .” Phụ nhân bên cạnh nhìn thấy Đại Bảo cắn chặt khớp hàm thật sự là thấy không nổi.

“Đúng vậy, phương pháp chữa trị này của người rốt cuộc làm cho người ta hoài nghi. . .” Lại một phụ nhân không đành lòng khi chính mắt nhìn thấy Đại Bảo như vậy.

“Như thế này khác gì tra tấn Đại Bảo mà không biết có thể trị được hay không, nếu không được thì.”

Cha Đại Bảo đánh gãy lòi của nàng hét lên thanh : ” Cố nương tử nói được thì nhất định là có thể chữa được. ”

Bên cạnh thân thích đứng nhìn, người nhìn ta, ta nhìn người, không dám phủ nhận.

Cố Thập Bát Nương đối với nghi ngờ của các nàng cũng không để ở trong lòng, hướng về phía cha Đại Bảo khẽ cười nói, ” Vương đại ca, Vương tẩu tử, các người đến đây Đại Bảo lại đi. ”

Nàng nói xong, cha mẹ Đại Bảo liền vội qua đây, dựa theo chỉ thị của Cố Thập Bát Nương để đưa nhỏ lại.

Hiện tại, người vợ chồng hần có thể tin tưởng cũng chỉ có duy nhất Cố Thập Bát Nương. Qua nhiều năm như vậy, hàng xóm xung quanh quả thật cũng được Thập Bát Nương chữa trị cho không ít người. Bọn họ biết phương pháp trị liệu đặc biệt của nàng, cho nên không quan tâm người khác nói như thế nào, chỉ cần có thể cứu đứa con của bọn họ là được.

Khi Thập Bát Nương khoét sâu xuống, Đại Bảo đã đau đến phát điên.

Nhìn thấy phương pháp chữa trị như vậy. Người ở bốn phía xung quanh và vị đại phu kia đang đứng ở bên trong đều kinh sợ không ít, Thập Bát Nương cũng không nói nhiều, vẫn làm từng bước. Rất nhanh cũng đã rửa sạch hoàn toàn miệng vết thương.

Chắc chắn không còn lưu lại vật gì bên trong, Thập Bát Nương lúc này mới thật sự nhẹ nhàng thở ra.

Quyển nhi mồ hôi như mưa nhìn Thập Bát Nương lo lắng nói : ” Tiểu thư, nghỉ tạm một chút đi. ”

Để Quyển nhi lau mồ hôi cho nàng, cười cười ý bảo ta còn có thể kiên trì, rắc ma phí tán (bột gây mê) lên vết thương của Đại Bảo, bắt đầu chuẩn bị khâu lại miệng vết thương.

Khi chuẩn bị khâu giải phẫu, mọi người nhìn thấy Thập Bát Nương cầm con dao nhỏ bằng bạc trắng ý muốn cắt vào thịt đứa nhỏ, đều trừng mắt thật to.

” Phụ nhân này, người muốn giết người sao? ” Một bá thúc của Đại Bảo thật sự nhện không được la lớn.

Bên cạnh đại phu cũng không có ngăn cản, chỉ là nhìn thấy thịt thối bị cắt ra nên quá sợ hãi, đại phu kia đầu tiên là lo lắng nhìn về phía đứa nhỏ, thấy đứa nhỏ không có việc gì mới rướn người nhìn về phía Cố Thập Bát Nương.

Thủ pháp y thuật vừa rồi chính là? Đại phu kia không dám nói gì, chỉ trừng mắt thật to nhìn nhất cử nhất động của Cố Thập Bát Nương, sợ bỏ lỡ bất cứ việc gì.

Thập Bát Nương thân mình hơi lay động, đầu óc có chút mơ hồ, thân là bác sĩ ngoại khoa chủ trị, một tiểu phẫu làm sao có thể làm khó được nàng?

Uống xong nước Phong bà bà đưa tới, lấy lại bình tĩnh mới nói : ” Không phải giết người, mà là cứu người, các người không thấy ở chỗ này da thịt đã thối rữa hay sao? Thịt đã thối rữa thì không thể để lại trong cơ thể, phải cắt bỏ nó đi, nếu không sẽ làm tổn thương tới Đại Bảo. ”

Nhìn đại phu kia giống như lãi nhãi cái gì đó, Thập Bát Nương bật người dơ tay ngăn lại. ” Biện học là vô biên, người nếu như muốn theo ta học hỏi chút bản lĩnh y thuật của ta thì được rồi, nếu còn nói thêm nữa thì ta cái gì cũng sẽ không nói cho người. ”

Đại phu kia hừ một tiếng, âm thầm oán trách, ta chẳng qua chỉ muốn hỏi một chút nguyên nhân tại sao đứa bé kia bị người cắt thịt ra, vậy mà cũng không thấy đau thôi mà. Đại phu kia bĩu môi nhưng cũng không nói nhiều lời nữa, chỉ là nhìn Cố Thập Bát Nương bằng ánh mắt tràn ngập tìm tòi nghiên cứu.

Để cho mình có thể nhanh chóng giải phẫu thành công, Thập Bát Nương liền tung ra liều thuốc mạnh, nhìn bọn họ nghiêm túc nói : “Nếu như các người tiếp tục trì hoãn để lỡ thời gian chữa trị, Đại Bảo có thể thật sự sẽ xảy ra nguy hiểm, đến lúc đó thật sự sẽ không kịp.”

Đây là cổ đại, thủ thuật của nàng đã bị nghi ngờ rất nhiều, nhưng mà nàng không hy vọng ở thời điểm nàng giải phẫu, những người này từng người ... từng người ... lại đến quấy rầy nàng.

“Muội tử, muội tử cứ chữa trị thật tốt, ta. . Chúng ta sẽ không quấy rầy muội. ”

Vương tẩu tử vừa nghe xong lại quỳ xuống trước mặt Thập Bát Nương.

Thập Bát Nương liếc nhìn nàng một cũng không nói thêm điều gì, bắt đầu khâu lại miệng vết thương của Đại Bảo. Trong lúc này, những người ở bên cạnh không ngừng toát ra mồ hôi lạnh, kinh sợ không thôi.

Nhưng trước khi bắt đầu đã bị Cố Thập Bát Nương cảnh cáo, rốt cục bọn họ và tên đại phu kia đều không có dám ở lại quấy rầy đến nàng, khiến cho nàng có thể chăm chú hết sức khâu lại miệng vết thương.

Thời điểm khâu mũi khâu cuối cùng, Thập Bát Nương nhẹ nhàng thở ra : ” Tốt rồi, Đại Bảo không có việc gì ! ”

Bốn phía xung quanh đều yên tĩnh, Thập Bát Nương cười nhìn bọn họ, cũng không để ý tới nhiều, quay sang dặn dò cha mẹ Đại Bảo những việc cần chú ý sau khi giải phẫu, cũng nói qua bảy ngày nữa sẽ tới cắt chỉ cho Đại Bảo, lời nàng vừa nói ra lại làm cho những người ở chung quanh toát ra một thân mồ hôi lạnh, khâu như vậy đã xuyên thủng thịt còn muốn rút chỉ nhổ ra thật sự là rất sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Đi Trước

Khi Cô Thập Bát Nương tỉnh lại đã là sáng sớm hai ngày sau.

“Nương, nương.”

Sâm ca nhi, Mặc ca nhi, Nhân ca nhi nhìn thấy nương của chúng tỉnh lại, cặp mắt to toát ra đầy màu sắc.

Không nói lời nào lần lượt trèo lên giường, ngoan ngoãn nép vào trong lòng cùng trong ngực của nương bọn chúng, nửa bữu môi cúi đầu ôm chặt lưng áo của nương không một khe hở.

Ngay cả đại thiếu gia Lan Hoài Sâm vốn lúc nào cũng kiên cường, vậy mà lúc này cũng ôm chặt cánh tay nàng không buông.

Cô Thập Bát Nương cúi đầu nhìn nhìn ba đứa con, dơ tay lên xoa đầu bọn chúng.

”Ngonan, nương không có việc gì.” Nàng khẽ cười nhẹ.

Quay đầu nhìn về phía Quyên nhi đang đứng ở một bên hỏi nàng đã ngủ bao lâu rồi, Quyên nhi cố nén nghẹn ngào nói, đã ngủ hai ngày hai đêm, bên cạnh Phong bà bà đôi mắt già nua cũng đã đỏ hồng.

Thập Bát Nương bất đắc dĩ lắc đầu, lúc này so với lúc trước khi chữa trị cho người ta thật không có tinh thần, ngược lại thân thể còn thập phần yếu ớt.

Cúi đầu nhìn thấy dáng vẻ và khuôn mặt của ba đứa con, Thập Bát Nương đẩy một bụng lo lắng.

Mê man lâu như vậy đã khiến cho mấy đứa con sợ hãi. Trước kia, lúc nàng sao chế a giao đã từng mê man một ngày một đêm, mấy đứa nhỏ đều sợ tới mức khóc lên, càng đừng nói lần này mê man những hai ngày.

“Hihi! Ôi ba tiểu bảo bối của nương! Các con xem, nương hiện tại tốt hơn nhiều, không cần lo lắng nha!” Thập Bát Nương cố nén chớp mũi chua xót, cười cười.

Nghe vậy, ba tên nhóc mới ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn nương, trông mắt còn ngân ngấn nước, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy lo lắng âm thầm.

Thập Bát Nương cố nén chua xót trong lòng, nhìn bọn chúng cười cười, an ủi bọn chúng mình thật sự đã khỏe rồi.

Ba đứa con trong lòng nặng nề, nàng là mẫu thân đương nhiên hiểu được, cũng không thể vì nàng mà ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường của bọn chúng.

Thấy nương của mình thật sự không có việc gì, ba vị tiểu thiếu gia sắc mặt lúc này mới tốt hơn một chút. Tuy nhiên, nhị thiếu gia, tam thiếu gia hai tay cũng rất cuộc cũng không chịu buông tay nương ra, cùng nắm chặt tay nàng.

Thập Bát Nương yêu thương bọn chúng nên cũng tùy ý chúng.

Đợi ăn qua điểm tâm, thay bọn chúng xoa xoa cái miệng nhỏ nhắn, Thập Bát Nương lúc này mới cười nói:” Cùng nương đi đến cạnh đình ngồi nhé?”

Ba huynh đệ cùng lúc gật đầu, nhị thiếu gia còn để cho Phong bà bà đi đến thư phòng lấy giấy mang đến đây. Cậu nói phải luyện viết chữ cho nương của cậu xem. Tam thiếu gia bản tính vốn bướng bỉnh cũng nói muốn chăm chỉ đọc sách.

Quyên nhi nói với Thập Bát Nương hai ngày nay có vị đại phu vẫn ở bên ngoài tìm hiểu tin tức của nàng, Thập Bát Nương cười, đoán được là vị đại phu cứ lái nhai bên tai nàng hôm trước.

Cười cười hỏi Quyên nhi, Vương tẩu tử trả lời đại phu kia như thế nào, tốt nhất là tẩu ấy đừng đem tin tức thực sự về nàng nói ra bên ngoài. Quyên nhi bảo nàng không cần lo lắng, Vương tẩu tử kia cũng là người thông minh nên cũng hiểu được. Vì thế đã nói rằng Thập Bát Nương bệnh cũ bị tái phát phải đi ra bên ngoài cầu y. Nàng sợ đại phu dây dưa nên còn nói Thập Bát Nương đã dạy cho nàng cách làm như thế nào để cắt chỉ cho đứa con trai nhà mình cho nên không biết Thập Bát Nương khi nào thì trở về.

Căn cứ vào lần trước Thập Bát Nương sau khi khâu miệng vết thương cho Đại Bảo xong liền bị hôn mê. Đại phu kia đã xem mạch cho nàng, biết vị

nuong tử này trên người mang trọng bệnh, cần phải chữa trị ngay. Nghe Vương tẩu tử nói vậy nên hắn cũng không có hoài nghi điều gì.

Chuyện này cứ như vậy qua đi, chỉ là sau khi đại phu kia vất vả tìm kiếm ở trong sách, lại đi tìm sư phụ hắn nói chuyện, cuối cùng phát hiện ra được thứ mà nương tử kia rắc cho đứa bé lúc cắt thịt thối ở chân ra chính là ma phí tán (bột gây mê), đến lúc ấy hắn đã thực sự coi Thập Bát Nương như ông trời.

Sau khi Thần y Biển Thước đưa ma phí tán (bột gây mê) ra ánh sáng lần nữa. Ở trong giới y học đã tạo ra nhiều sóng gió.

Tránh ở tiểu viện nên Thập Bát Nương không biết bên ngoài rốt cuộc là lưu truyền gì về nàng, nhưng theo như ánh mắt của Vương tẩu tử nhiều ngày lại đây đến vấn an, Thập Bát Nương cũng có thể đoán được đại khái.

Vương tẩu tử nói với Thập Bát Nương, chuyện về nàng tất cả những người biết chuyện cũng không ai lộ ra một chút nào. Vì đáp tạ ơn Thập Bát Nương cứu Đại Bảo là độc đinh duy nhất trong nhà, nàng ấy cũng tặng cho nhà nàng không ít thịt khô và thịt tươi mà cha Đại Bảo đi săn trên núi mang về. Thập Bát Nương cự tuyệt không được cũng chỉ có thể nhận lấy. Để cho Quyên nhi mang một ít thịt tươi về cho hai mẹ con nhà Hoàng Dịch Sinh, còn lại thì để cả nhà nàng cùng ăn. Về phần chỗ thịt khô kia thì Thập Bát Nương để cho Phong bà bà cất đi, dự trữ đến mùa đông thì mang ra ăn.

Hai ngày nay ba đứa nhỏ khá nghe lời, đại thiếu gia cùng nhị thiếu gia thì nàng vẫn ít quan tâm hơn, riêng tam thiếu gia - Nhân ca nhi thì cho tới bây giờ đều luôn khiến nàng không bớt việc được, nhưng nhiều ngày nay lại ngoan ngoãn một cách thần kỳ cho nên Thập Bát Nương nhân cơ hội để cho cậu nhóc học thêm vài chữ.

Đội vài ngày sau, ba huynh đệ thấy khí sắc của nương bọn chúng càng ngày càng tốt hơn, không hề giống như trước luôn tái nhợt vô sắc nên cũng an tâm hơn.

Ba người mang theo mấy khối bánh ngọt, gọi Cầu Tử ca ca cùng Hoa muội muội là hai người bạn trong nhóm đi đến nhà Đại Bảo, hỏi thăm người bạn vẫn hay chơi cùng đang bị thương

Nhân ca nhi tính tình nóng nảy cho nên nhện không được mà hung ác mắng Đại Bảo vốn lớn hơn cậu hai tuổi, nói rằng lần sau nếu Đại Bảo còn không cẩn thận nữa thì cậu sẽ nói với nương của mình không chữa trị cho cậu ta nữa

Nghe tam thiếu gia nói như vậy, nhị thiếu gia ở bên cạnh gật đầu. Mà lúc này, đại thiếu gia cũng không ngăn cản hai đệ đệ làm trò với Đại Bảo, còn ở ngay trước mặt cha mẹ Đại Bảo giáo huấn cậu ấy. Hôm trước, sắc mặt nương của bọn chúng vẫn còn tái nhợt. Bọn chúng không nỡ để cho nương của mình đi chịu vất vả.

Đại Bảo bị ba huynh đệ lườm nguýt liền giả vờ ngốc cười hì hì. Sau đó, Nhân ca nhi vươn tay cầm mấy miếng bánh ngọt cho cậu ta. Đại Bảo đã từng ném qua bánh ngọt do nương của mấy người họ làm, biết ăn rất ngon nên vừa cầm lấy đã lập tức ăn như lang thôn hồ yết. Ở bên cạnh, Cầu tử và Hoa muội muội thèm đến mức nước miếng đều chảy ra.

Sau khi trở về, đại thiếu gia đem tình hình thương thế của Đại Bảo nói qua một lần, Thập Bát Nương trong lòng cũng đã đoán được sơ sơ, suy nghĩ chắc là có thể cắt chỉ được rồi cho nên chạng vạng cùng ngày, cầm chiếc mũi Quyên nhi hôm qua vừa làm, hóa trang mặt mũi một chút rồi sau đó đi đến nhà Đại Bảo, Vương tẩu tử lúc mở cửa còn bị dọa đến nhảy dựng, còn tưởng là cướp, nghe Thập Bát Nương gọi Vương tẩu tử, lúc này mới khiến cho Vương tẩu tử yên lòng, thở dài một tiếng

Thập Bát Nương cười giải thích hai câu, bảo nàng ấy đưa mình đi gặp Đại Bảo, sau khi xem qua vết thương của của Đại Bảo, Thập Bát Nương nói đã có thể cắt chỉ, kêu Đại Bảo cố chịu. Nàng bắt đầu cắt chỉ. Sau khi thu hồi hết đồ đạc, để cho Đại Bảo nghỉ ngơi thật tốt, nàng nói thời gian tới có thể xuống giường đi lại được .

Vương tẩu tử vui đến phát khóc, lúc tiễn Thập Bát Nương ra về mà nước mắt vẫn còn không ngừng rơi xuống. Thập Bát Nương thở dài thông cảm cho tâm tình của người làm mẹ, an ủi hai câu sau đó bước đi .

Qua hai ngày, Đại Bảo đã có thể đi xuống giường, làm cho cả nhà họ Vương vui vẻ không thôi, lại đến nhà nàng tặng một con thỏ hoang.

Thập Bát Nương thực sự không thể nhận thêm tâm ý của cha mẹ Đại Bảo, đều là người nghèo cả, bọn họ còn ra sức tặng đồ cho nàng, cho dù là báo ân thì cũng đủ rồi, cho nên lúc Vương tẩu tử tặng thỏ hoang, Thập Bát Nương liền bảo Phong bà bà đi lấy mấy viên thuốc giải độc mang đến, loại thuốc này cùng với viên thuốc lúc cha cầu tử bị rắn cắn uống vào giống nhau. Vương tẩu tử thấy vậy xúc động , vội nói không cần. Thập Bát Nương nói với nàng đó là thuốc giải độc để cho Vương đại ca mang bên mình khi lên núi đốn củi, kiếm vài món ăn thôn dã. Bảo nàng mau cầm về đi.

Sau khi xử lý xong việc này thì cũng gần đến thời gian ước hẹn mười ngày kia.

Giữa trưa hôm nay, Thập Bát Nương dựa vào ghế đá ở trong đình nghỉ mát nhìn ba đứa con luyện chữ, chỉ thấy Quyên nhi vội vàng lại đây bẩm báo.

Thập Bát Nương thấy run lên. Khi biết được người tới chính là một bà tử ở Vương phủ, rất nhanh lấy lại bình tĩnh. Ngày mai đã phải vào cung tham gia quốc yến. Nàng chẳng qua là ở lại vương phủ một buổi tối mà thôi, sẽ không xảy ra chuyện gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Đền (Xin Tha Thứ)

Đem ba đứa con giao cho Phong bà bà chăm sóc, lại để cho Quyên nhi quay về nhà nói với Hoàng Dịch Sinh một tiếng. Sau đó, chủ tớ hai người liền mang theo một tay nải nhỏ bước ra sân, theo bà tử kia quay về vương phủ.

Bà tử kia ánh mắt nghiêm túc liếc nhìn Thập Bát Nương một, thấy nàng mặc bộ y phục vải thô cũ kỹ, dáng vẻ yếu ớt, không những không tiến lên giúp đỡ mà còn thúc giục nàng nhanh lên, nói nếu còn chậm trễ nữa chủ nhân trong phủ sẽ nổi nóng, đến lúc đó ai sẽ chịu trách nhiệm. Sắc mặt Quyên nhi đỏ lên, thầm mắng bà tử này chó cậy gần nhà, gả cậy gần chuông, bắt nạt tiểu thư nhà nàng bị thất sủng. Thập Bát Nương vỗ tay nàng, muốn nàng không cần phải cùng này lão nô này so đo.

Lên xe ngựa, bà tử kia bảo người chặn ngựa đi nhanh lên, giống như ở nơi nghèo kiết hủ lậu như ở đây, nếu ở trong sân lâu một chút sợ là chính mình cũng sẽ bị nhiễm bệnh nghèo kiết hủ lậu vậy. Nào biết bên trong còn có ba vị tiểu thiếu gia của vương phủ !

Quyên nhi thiếu chút nữa đã cãi nhau với bà ta, Thập Bát Nương vội giữ chặt nàng lại, tiện tay đem một khối bánh ngọt nhét vào miệng nàng. Xe ngựa lác lác liên tục, dọc theo đường đi Thập Bát Nương chịu không nổi vất vả như vậy, liền kêu xe ngựa hãy chạy chậm một chút, bà tử kia liền trừng mắt nhưng nhìn Thập Bát Nương sắc mặt thật sự trắng bệch như tờ giấy, sợ trở về sẽ bị trách cứ nên quở trách người đánh xe hai câu, cũng không thúc dục để xe ngựa chạy nhanh hơn nữa.

Chạy suốt ba canh giờ, cuối cùng đến lúc chạng vạng thì chạy tới vương phủ. Vốn không biết là xe ngựa đã dừng lại, lúc này, Quyên nhi mới giúp đỡ Thập Bát Nương xuống xe nhưng vừa xuống xe thì phát hiện ra, xe ngựa chở các nàng đang đứng ở cửa sau.

Đường đường vương phi của Hầu vương gia đi về phủ đệ, thế nhưng không thể đi vào từ đại môn, chỉ có thể lên lút đi vào từ cửa sau. Nói ra thì có khác nào để Thập Bát Nương thành trò cười cho kẻ khác lúc trà dư tửu hậu. Thập Bát Nương cũng không tức giận chỉ cười cười nhìn bà tử kia nói : ” Đây là ý tứ của vương gia ? ”

Quyên nhi lúc này đã tức giận đến mức không nhịn được, không đợi kia bà tử trả lời đã cắn răng nói, ” Vương phi, đây nhất định không phải chủ ý của vương gia! ” Nàng còn cố ý nhấn mạnh hai chữ vương phi. Bà tử kia vừa muốn nói cái gì, Thập Bát Nương đã nhìn nàng cười nói : ” Người đi mời vương gia đến đây, để cho vương gia nhìn xem, lúc trước là hấn mang đại kiệu tám người khiêng xin cưới hồi đăng hoàng, rước ta vào phủ làm vương phi.

Sao lại để hạ nhân trong phủ đối đãi với ta như thế này ? ” Thập Bát Nương cười nhìn bà tử kia, giọng nói của nàng rất nhỏ, không có mang theo một chút tức giận nào, chỉ như đang nói một chuyện rất bình thường, nhưng khi bà tử nghe xong lại như sấm đánh bên tai. ” Không, đây không phải là ý tứ của Vương gia, là người đánh xe ngựa kia đã dừng sai chỗ rồi ạ.”

Bà tử kia lau mồ hôi đang tuôn như mưa nói : ” Vương phi ngài đợi một lát để lão nô đi gọi cái tên đánh xe ngựa không có mắt kia lại đây.” Nói xong không đợi Thập Bát Nương phân phó, vội vàng đi tìm người chặn ngựa kia.

Quyên nhi nhìn thấy thân ảnh bà tử kia đã đi xa tức giận mắng một câu, lại quay đầu cười nhìn Thập Bát Nương nói nàng thật lợi hại, câu nói đầu tiên tuy nhẹ nhàng nhưng lại làm cho bà tử này sợ tới mức sắc mặt đều thay đổi. Thập Bát Nương cũng không phủ nhận mỉm cười, xem ra hai ngày này với nàng cũng không phải ngày lành gì. Bà tử kia nào có này lá gan lớn đến thế, dám đối đãi như vậy với vương phi là nàng.

Đơn giản chính là nghe theo mệnh lệnh của bề trên mà thôi, mà bề trên có ai ? Một người là vương gia, một người là lão vương phi, còn lại chính là mấy di nương vương gia nâng về. Thế giới này có cái quy định bất thành văn – Coi đàn ông như ông trời. Đối với đàn ông, người phụ nữ mà họ có thể không cần nhưng cũng không cho phép người khác động vào người phụ nữ họ không cần đó.

Bình thường các vương tôn quý tộc đều như thế, càng đừng nói đến Lan Phụng Thương hấn đường đường là vị vương gia nổi tiếng cả nước. Theo như lời nói của Quyên nhi thì vương gia tuy rằng đối với nàng không tốt, nhưng ít nhất vương gia là người quang minh lỗi lạc, sẽ không làm mấy trò ám muội sau lưng như vậy.

Cứ như vậy, nhân lúc vương gia còn chưa bị che mắt. Cố Thập Bát Nương cũng có thể đem người hôm nay đối với nàng ra oai phủ đầu loại bỏ Haiz, nói ra thì vẫn là hậu viện có nhiều ân oán. Đúng là lắm đàn bà thì sẽ có thật nhiều phiền toái, nghĩ đến điều này Cố Thập Bát Nương có chút chán ghét người đời trước của nàng.

Wương gia đã muốn vui vẻ sống cùng nàng, mà sao nàng lại cứ phải đối xử hung dữ với mẹ chồng, khiến cho quý phủ loạn hết cả lên, giờ thì hay rồi vương gia nâng nhiều di nương vào phủ như vậy.

Người chịu khổ, chịu hận thù đổ kị chẳng phải là người đời sau là nàng hay sao? Trong lúc Thập Bát Nương còn đang chìm trong suy nghĩ, bà tử kia đã rất nhanh đưa người chặn ngựa đến đây.

Quyên nhi hừ một tiếng, giúp đỡ Thập Bát Nương lên xe ngựa, bà tử kia ở phía sau nhìn theo với dáng vẻ lấy lòng, hy vọng Thập Bát Nương sẽ không truy cứu sai lầm vừa rồi của bà ta. Bà ta đúng là bị dọa, nếu như bị vị vương phi nổi tiếng là xấu tính này, đem việc bà ta đã làm tố cáo với vương gia, để vương gia biết bà ta là người như thế nào, tiếp đãi vương phi ra sao, chỉ sợ cả nhà bà ta cũng sẽ phải chịu liên lụy.

Vương phi này dù có lỗi làm gì thì trên danh nghĩa vẫn là vương phi của vương gia, cũng không tới lượt hạ nhân như bà ta đến giáo huấn khất khe, hơn nữa lần này bị vị vương phi yếu đuối kia dọa cho một trận, bà ta cũng mượn cớ đi truyền lời cho vị chủ tử kia, thuyết phục người đó không nên động tới vương phi nữa.

Vương phủ diện tích rất lớn, từ cửa sau đi đến đại môn ở tiền viện khoảng cách không hề ngắn, nhưng do dùng xe ngựa thay vì đi bộ nên đến rất nhanh. Tượng sư tử đá tượng trưng cho điềm lành uy nghiêm đứng trước phủ đệ, cánh cửa son màu đỏ thắm, ngay phía trên cửa chính hiện rõ tám biển với ba chữ ” Hầu Vương Phủ ” lấp lánh ánh vàng, quý trọng trang nghiêm mà không mất đi sự cao nhã. Vừa xuống xe ngựa, Văn quản gia đã tươi cười đi ra nghênh đón, chấp tay thi lễ nói : “Cung nghênh vương phi hồi phủ.”

Thập Bát Nương nhìn ông ta một, Quyên nhi liền nhỏ giọng giải thích, nói đó là Văn quản gia trong phủ, nàng gật gù đầu, dịu dàng cười nói : ” Làm phiền Văn quản gia rồi. ” Đường như không ngờ vương phi lại lễ độ như vậy, Văn quản gia nghe xong đầu tiên là ngẩn ra, nhìn về phía vương phi, thấy trên người nàng là bộ y phục cũ kỹ nhưng mặt mũi vẫn tươi cười, trong lòng không khỏi thở dài một hơi, sớm biết hiện tại thế này, sao lúc trước còn làm như vậy ?

Quyên nhi thấy Văn quản gia thất thần liền khụ khụ hai tiếng, Văn quản gia nghe thấy lúc này mới bừng tỉnh, khiêm tốn nói, ” Đây là việc tiểu nhân phải làm. ” Nói xong, liền gọi hai nha hoàn cầm tay nải giúp Quyên nhi, Quyên nhi đem tay nải đưa cho các nàng, sau đó tự mình đỡ Thập Bát Nương đi vào. Văn quản gia đi theo phía sau, thấy vương phi đáp lễ, y phục lại đơn sơ, trong lòng nghĩ vị trần tạp.

Ông ta là quản gia hầu hạ trong phủ nhiều năm, lúc trước vương phi ở trong phủ tùy ý làm loạn ông ta đương nhiên cũng biết, chỉ là hiện tại nhìn thấy đường đường là vương phi của vương phủ mà y phục còn không bằng một nhị đẳng nha hoàn trong phủ, trong lòng không khỏi phiền muộn vạn phần. Dọc đường đi cũng không nói chuyện.

Văn quản gia đưa nàng tới sân viện đã ở trước kia, Cố Thập Bát Nương lúc này mới khách sáo nói với ông ta đã làm phiền. Văn quản gia nói không dám nhưng trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc.

Vương phi vậy mà có thể đối với hạ nhân bọn họ khách khí như vậy ? Nếu là trước kia vương phi có đối đãi vương gia cũng chưa từng khách khí như thế. Nhìn thấy nụ cười thân nhiên trên mặt vương phi, Văn quản gia trong lòng thở dài. Haiz! thời thế tạo ra con người, có lẽ vương phi bị đuổi ra khỏi phủ nhiều năm như vậy, chắc là đã suy nghĩ thông suốt không ít.

Văn quản gia cũng không có nhiều lời, chỉ dẫn dò đám người hầu ở đó hầu hạ vương phi cho thật tốt rồi đi đến chỗ vương gia báo cáo. Quyên nhi sắp xếp lại mọi thứ chu đáo. Sau đó, bưng đến cho Thập Bát Nương một chén trà sâm, cười hi hi dâng lên. Thập Bát Nương rất kinh ngạc, liền hỏi : ” Đây là trà sâm? ” Nàng thân phận là một vương phi bị ruồng bỏ sao còn có thể có trà sâm để uống? Quyên nhi nói vương gia là người rất coi trọng quy củ, trong vương phủ tất cả mọi người đều phải tuân theo.

Nếu Thập Bát Nương đã về vương phủ, tức là nàng vẫn là vương phi, thân phận của vương phi, chuẩn bị một ly trà sâm có là cái gì ? Thập Bát Nương nghe xong. Ừ ! một tiếng, sau đó bưng trà lên uống.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Ân Uy (Xin Tha Thứ)

Bên trong Hạ Hà viện đèn đuốc sáng trưng. Mấy nha hoàn trẻ tuổi cùng với nhóm bà tử, không một tiếng động tập trung tinh thần cẩn thận tỉ mỉ trang trí chỗ này.

Trong sân là cảnh tượng vui vẻ, náo nhiệt khác thường, mà nguyên nhân náo nhiệt như vậy không ngoài việc Vương gia đã hồi phục sức khỏe. Đêm nay ngài ấy sẽ qua chỗ Sở trắc phi ở bên này nghỉ ngơi.

Phải biết rằng vương gia trở về đã mấy ngày nay nhưng cũng chưa bước vào sân viện của ai đâu. Mà lúc này, sau ngày đầu tiên sức khỏe hồi phục đã nói muốn qua Hạ Hà viện này tìm người hầu hạ, vinh quang như vậy Sở trắc phi sao có thể không phấn khởi tinh thần đem sân viện tu sửa thật đẹp một phen?

Phòng trong.

Bốn nha hoàn cộng thêm hai bà tử đang hầu hạ người có quyền thế như mặt trời ban trưa ở vương phủ này là Sở trắc phi.

Trong gương chiếu ra khuôn mặt tươi cười có thể nói là khuynh quốc khuynh thành.

Mây liễu hạnh phúc, môi thắm đào má, sóng mắt liếc qua cũng đủ làm siêu lòng người, mây liễu khẽ nhú, cười đến phong tình vạn chủng, bên cạnh nha hoàn, bà tử nhìn thấy đều nhìn không được, sợ hãi than thành tiếng.

Cũng không có gì lạ, mấy năm trước, sau khi Sở trắc phi vào cửa, các viện của các di nương khác ngay cả bóng dáng của vương gia cũng chưa từng thấy qua, đối mặt với một người xinh đẹp như vậy, vương gia còn có tâm tình nào mà đi nhìn những kẻ dong chi tục phấn khác.

Vị Sở trắc phi này, thật sự là một tiểu mỹ nhân khó có được, chim sa cá lặn, bể nguyệt tu hoa chính là những từ ngữ sinh ra là để dành riêng cho nàng, thực là xinh không gì sánh được .

Tạ Linh Sở khẽ cười khéo léo cự tuyệt đám nha hoàn bà tử đang khoa trương tán dương nàng, nhìn vào chiếc gương trước mặt đang khắc họa cặp mày liễu tình tứ của nàng. Đêm nay, nàng muốn vì bản thân mà sửa soạn, phải để cho vẻ xinh đẹp của nàng hiện ra trước mắt mắt vương gia, khiến cho vương gia phải khuynh đảo vì nàng.

Phụ thân của Tạ Linh Sở là quan lớn đương triều Tạ Trình Hi. Tuy nói là quan lớn nhưng quyền thế đúng là một chút cũng không thể so với đại quan nhất phẩm. Dù vậy trên triều đường cũng coi như là nhất hô bá ứng, hơn nữa Tạ Trình Hi xử sự khéo léo, đối với người ngoài giao tiếp có lễ, cẩn thận, ít phạm sai lầm. Chỉ là trên triều Cổ Tề tướng lại vạn lần muốn tìm thấy điểm yếu của ông ta, độc ác soi mói lỗi lầm của ông ta ở khắp nơi, khiến cho ông ta không biết phải trốn ở đâu ? Mà Tạ Linh Sở vốn là hòn ngọc quý trên tay ông ta, thân phận dĩ nhiên cao quý, phải bước vào vương phủ làm trắc phi thật giống như khiến nàng phải chịu tội thân.

Tuy Tạ Trình Hi kia đối với vương gia Lan Phượng Thương thực vừa lòng. Vương gia tuổi trẻ đầy hứa hẹn, xử sự có lễ độ nhưng đem nữ nhi của mình gả làm trắc phi. Ông ta cũng không nguyện ý. Nữ nhi của ông ta đường đường là đích nữ của đại thần triều đình, sao có thể đi gả cho một vương gia khác họ làm trắc phi!

Hơn nữa ông ta cũng đã sớm định hôn sự cho nữ nhi rồi.

Bất đắc dĩ chính là nữ nhi của ông ta lại nguyện ý, còn khóc nói nếu không cho nàng gả cho vương gia, nàng liền cắt tóc đi tu cùng thanh đăng làm bạn. Về phần hôn ước trước đây với Gia công tử nhà người ta thì để cho phụ thân đi hồi hôn .

Tạ Linh Sở lấy thân ra uy hiếp, Tạ Trình Hi đối với việc nữ nhi tự định hôn sự cũng coi như thôi. Chỉ là hại Gia công tử si tình kia, sau khi hắn ta biết được Tạ Linh Sở mà mình luôn tán dương hồi hôn, trong lúc nhất thời tức giận công tâm học máu mà chết.

Vậy nên lúc trước, Tạ Trình Hi đã phải tiêu phí thật nhiều tiền bạc mới có thể đem việc này giấu giếm đi được.

Tuy mạo hiểm lớn như vậy nhưng Tạ Linh Sở rốt cục cũng được như ý nguyện tiến vào vương phủ, trở thành Sở trắc phi thiên kiều bá mị của đại vương gia Hầu vương phủ.

Hiện giờ, nhờ sự cố gắng của bản thân cùng sự quan tâm chiều chuộng của phụ thân ở bên kia. Tạ Linh Sở rốt cục chấp chương vương phủ nắm quyền sinh, quyền sát.

Mà vị Sở trắc phi này có quyền hành như thế nào?

Quý phủ quyền hành đều ở nàng trên tay cả. Điều này chứng minh vương gia tin tưởng nàng, mới giao cho nàng nắm quyền. Về phần vị trí vương phi kia chẳng qua là chuyện sớm hay muộn.

Nghĩ như vậy, Tạ Linh Sở đang tô lại hàng lông mày mà ý cười bên miệng càng lúc càng rõ ràng. Sẽ có một ngày, nàng ngồi trên đại vị vương phi. Đến lúc đó, nàng sẽ chân chính ra tay, đem di nương của quý phủ toàn bộ đuổi ra ngoài.

Ngày nào đó chính là càng ngày càng gần.

Ngoài phòng có một người tiến vào, đôi mắt liếc nhìn Dư bà bà bên cạnh Sở trắc phi trao đổi ánh mắt, Dư bà bà gật gật đầu, đến bên tai Sở trắc phi nói thầm hai tiếng, sau đó lui sang một bên chờ đợi sai phái.

Nghe xong lời của bà tử kia, Sở trắc phi khoe miệng đang mỉm cười hơi thu lại, buông bút vẽ mày, thân nhiên nói : ” Ngoài Dư bà bà cùng Thất bà bà, những người khác đều lui ra đi. ”

Bốn nha hoàn lên tiếng trả lời xong lui ra, Dư bà bà cùng Thất bà bà liếc mắt nhìn nhau một, nhìn tới khi trong mắt không còn dấu vết gì.

Sở trắc phi đứng dậy, hai bà tử bước lên phía trước giúp đỡ, Sở trắc phi quay sang Thất bà bà nói : ” Đi gọi Kim bà bà vào đây. ”

Dư bà bà giúp đỡ trắc phi đi ra bên ngoài sảnh, nhóm nha hoàn bà tử hiện tại đều đang tập trung tinh thần vào việc đánh bóng, sửa sang đồ vật, cho nên nhìn không thấy sắc mặt Sở trắc phi thật ra rất khó coi.

Chỉ chốc lát sau, người được phái đi trước tiếp đón chủ tử Cổ Thập Bát Nương hồi phủ là Kim bà bà đi theo Thất bà bà vào trong.

” Trắc phi kim an. ” Kim bà bà hướng Tạ Linh Sở vái chào.

” Kim bà bà mau mau đứng lên, ngài chính là người bên cạnh lão vương phi, ta là một trắc phi nhỏ không được sủng, sao dám nhận lễ của ngài. ” Tạ Linh Sở nhận trả Dư bà bà đưa qua, nhấp một ngụm rồi sau đó mới nhìn tới sắc mặt khó coi của Kim bà bà cười như không cười nói.

Toàn bộ vương phủ mọi người đều biết, đêm nay vương gia sẽ lại đây nghỉ ở chỗ Sở trắc phi này, mà lúc này Sở trắc phi nói ra những lời như vậy, ý tứ áp chế trong đó có thể đoán được.

Kim bà bà nghe xong liền hiểu được, sợ tới mức lập tức quỳ xuống trước mặt Tạ Linh Sở vội nói : ” Trắc phi đừng để cho nô phụ giảm thọ. Ngài là chủ

tử mà nô phụ chỉ là một nô ti hạ đẳng. Nô ti hành lễ với chủ tử là việc thiên kinh địa nghĩa. Nô phụ tuyệt không dám được sủng ái mà kiêu, đối với trác phi tuyệt không dám có một chút bất kính nào.”

Tạ Linh Sở nghe xong cười cười nói : ” Kim bà bà nói như vậy thật hay. Ngươi đã nói không dám đối với chủ tử bất kính. Vậy bản trác phi hỏi ngươi một chút. Hôm nay, ta giao phó cho ngươi chuyện gì? Ngươi vì sao bằng mặt không bằng lòng!”

Còn không đợi Kim bà bà giải thích, Sở trác phi lời nói giống như dao ngay lập tức đã trở lên bén nhọn : ” Ngươi trước là người, sau là ma quỷ. Ngươi không biết hôm nay bản trác phi đã mời chúng tỳ muội đi ra phía cửa sau kia, đặc biệt chờ Cố Thập Bát Nương chặt vật từ cửa sau lên nút vào phủ hay sao?”

Lời cuối cùng của nàng, đúng là thanh thanh huyết lệ đến chói tai, ” Khiến bản trác phi không chỉ không thấy được đáng về chặt vật của Cố Thập Bát Nương mà còn bị mấy di nương kia hung hăng chế nhạo một phen. Kim bà bà, ngươi cũng là người biết rõ quy củ trong phủ, ngươi làm việc giấu trên lừa dưới như vậy phải bị tội gì! ” Bàn tay trắng nõn hung hăng vỗ xuống mặt bàn.

Kim bà bà đang đứng tại chỗ sợ tới mức lão lệ tung hoành liên mồm kêu oan uổng, nói nàng là toàn tâm toàn ý vì Sở trác phi làm việc, đúng là trên đường đã đối xử hung ác khắt nghiệt với Thập Bát Nương và tiểu nha hoàn kia, vốn là muốn dẫn các nàng từ cửa sau trở về, chẳng qua là Cố Thập Bát Nương quá giao hoạt lợi hại, hơn nữa nàng vẫn mang thân phận là vương phi, bà ta chỉ là một bà tử không quyền không thế quả thật không phải đối thủ của Cố Thập Bát Nương, cầu trác phi tha cho bà ta lần này đi.

Tạ Linh Sở ban đầu ánh mắt hồ nghi, hiển nhiên là không tin lời của nàng, Kim bà bà tại chỗ khấu đầu ba lần, thề thốt với ông trời nói nếu như bà ta nói lời trái lương tâm sẽ bị thiên lôi đánh xuống, không được chết già. . .

Thất bà bà bên cạnh cùng bà ta cũng có chút giao tình, liền hướng Tạ Linh Sở cầu tình nói : ” Trác phi, vương phi kia có tiếng là ngang ngược, chua ngoa, lúc trước ngài còn chưa có vào phủ cho nên không biết, không tin ngài hỏi Dư bà bà một chút, vương phi là người bản tính thế nào, lần này Kim bà nhận phải buồn bực thiệt thòi cũng là việc khó tránh khỏi.”

Dư bà bà cũng đi ra cầu tình hai câu nói vương phi quả thật là người đàn bà đánh đá.

Sở trác phi lúc này mới bỏ qua, phát phát tay nói, thôi lần sau không được viện lý do này nữa, để cho Kim bà bà đi xuống, kêu nàng ta ngày mai đi khó phòng lĩnh năm lượng bạc an ủi.

Kim bà bà lại dập đầu một lần nữa nói tạ ơn.

Mà lúc này trong Vọng Xuân viện, Thập Bát Nương đang ngâm mình trong thùng tắm.

Đối với việc nàng hỏi phủ, những người ở trong quý phủ có nghị luận gì ? Thập Bát Nương đều làm bộ như không có nghe thấy, nàng ở đây không lâu, không cần thiết phải so đo nhiều như vậy, cho nên mấy lời đồn đại hay mấy chuyện nhảm nhí, nàng đều không để ý, nên làm cái gì thì làm cái đó, tùy ý để Quyển nhi bận bịu chuẩn bị cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Di Nương (Xin Tha Thứ)

Cố Thập Bát Nương suy nghĩ muốn yên tĩnh qua hai ngày này. Sau đó, nàng sẽ buông tay rồi đi, quay về nhà cũ của mình chăm sóc ba đứa con trai.

Nàng tính toán như vậy, nghĩ muốn bình yên cho qua chuyện. Nhưng người khác lại không muốn như vậy.

Những kẻ nhàn rỗi không có việc gì kia, lại đi tìm cách châm ngòi ly gián quan hệ giữa Cố Thập Bát Nương với Sở trác phi – người vừa có quyền thế như mặt trời ban trưa lại vừa được vương gia sủng ái.

Ba người đàn bà tạo thành một sân khấu. Ba di nương của quý phủ lúc này đang tụ tập cùng một chỗ, ăn hạt dưa nói việc nhà. Cho dù mỗi người đều có tâm tư riêng nhưng lại vẫn giống như trước đều tỏ ra không có chuyện gì, trò chuyện rất vui vẻ thân mật, đủ chuyện trên trời, dưới biển.

Đặc biệt hôm nay, mấy di nương kia nói chuyện giọng nói so với bình thường còn lớn hơn, xen lẫn cả tiếng cười, đúng là so với trước kia còn có phần vui vẻ hơn nữa.

Việc này truyền tới tai Sở trác phi lại làm cho nàng ta tức giận đến xanh mặt, cũng không thèm để ý hình tượng, ngón tay chỉ về phía chỗ ở của mấy di nương mắng to là tiện nhân. Thất bà bà, Dư bà bà vội vàng đóng cửa, tránh cho trong lúc trác phi tức giận lại bị kẻ có tâm nhìn thấy.

Tuy đã biết được tin tức trác phi vô cùng tức giận nhưng mấy vị di nương lại cũng vẫn như trước giống như không biết đã động vào thuốc nổ, ăn hạt dưa

uống trà, tán gẫu giống như không còn gì vui hơn.

Hôm nay, Sở trắc phi đã lập ra một kế hoạch hung ác, muốn làm mất thể diện của Cố Thập Bát Nương, tính toán muốn nhất tiễn trúng song điều, vừa đối với Cố Thập Bát Nương ra oai phủ đầu, lại vừa ở trước mặt các vị di nương ra oai một phen.

Đầu tiên là mua chuộc bà tử để đưa Cố Thập Bát Nương đi vào bằng cửa sau. Khiến cho Cố Thập Bát Nương vốn là chính vương phi phải đi cửa sau mà vào phủ. Sau đó, nàng nắm chắc thời cơ dẫn mấy vị di nương đến cửa sau, giả vờ trùng hợp gặp mặt. Nàng muốn nhìn thấy bộ dạng chật vật của chính vương phi như Cố Thập Bát Nương khi phải đi cửa sau mà vào phủ.

Thật không ngờ, nàng ngàn chờ, vạn đợi đều không thấy. Nhóm di nương ban đầu không biết nàng có ý tứ gì, về sau cũng từ từ phục hồi tinh thần. Bọn họ đều là người thông minh. Sở trắc phi gọi bọn họ đến đình hóng mát ở cửa sau ăn hạt dưa tán gẫu chuyện nhàn rỗi, ngầm thế nào cũng thấy rất quái dị.

Suy nghĩ trước sau cũng đoán được đại khái. Sau đó lại nghe nha hoàn đến bẩm báo nói vương phi đã đi theo đại môn vào phủ rồi. Sắc mặt Sở trắc phi khi đó chợt lóe lên vẻ giận dữ, trông mất lưu chuyển, ... tâm tư kín đáo của nàng nhóm di nương cũng nhìn ra được.

Ba di nương bình thường đều bị Tạ Linh Sở dùng thân phận cao hơn một bậc để áp chế, hơn nữa vương gia lại sủng ái nàng. Bọn họ dù rất ghen ghét nhưng cũng không dám đi tìm nàng gây phiền toái. Mỗi lần bị Sở trắc phi trong sáng hay ngoài tối châm chọc, trong lòng bọn họ đã sớm ngẹn khuất nhưng lại không tìm được cơ hội để phản kháng.

Bọn họ hôm nay vừa định đi ngủ, Sở trắc phi kia không biết trúng phải loại gió gì lại đem gối đến tặng cho mấy người bọn họ.

Sở trắc phi đã đưa đồ tới tận cửa. Bọn họ không nhân cơ hội mĩa mai nàng ta thì đúng là kẻ ngu đần.

Có thể có một lần quang minh chính đại nói ra những lời ác độc, ba di nương miệng người nào người đấy liên tục nói ra không chút lưu tình, khiến Sở trắc phi tức giận phẩy tay áo bỏ đi.

Thấy Sở trắc phi tức giận đến mức khuôn mặt luôn ra vẻ từ bi đều biến sắc, vắn vẹo cả đi. Cho nên lúc mấy di nương dùng bữa tối ở trong viện của mình còn sung sướng tới mức uống nhiều hơn một chén canh, đáng vẻ vô cùng thích thú.

Nói xong chuyện của Sở trắc phi, tam di nương lúc này mới nhấp một ngụm trà nói : ” Nói ra thì chúng ta lần này có thể vui vẻ xả giận, cũng là nhờ phúc của vương phi.” Nàng cười như không cười nhìn nhị di nương ở đối diện giống như đang bàn bạc.

Nếu nói trong ba di nương, trong lòng ai thật sự có thâm cừu đại hận gì với vương phi thì người đó chính là nhị di nương .

Lúc trước nhị di nương nôn oẹ thường xuyên, gọi thái y đến chẩn mạch phát hiện ra là nàng ta đã có bầu được hơn một tháng. Khi đó nhị di nương đứng là vinh quang nhất thời. Đoạn thời gian đó, vương gia cũng thường đi đến sân viện của nàng để nghỉ ngơi. Ngay cả lão vương phi chưa từng bước ra khỏi cửa. Vì vương gia đi chinh chiến mà hàng năm ăn chay niệm phật, cũng đến thăm nàng một lần.

Nước lên thì thuyền lên.

Cứ nghĩ rằng có thể mẫu bằng tử quý, gà mái biến phượng hoàng, không ngờ thế sự khó liệu.

Có một ngày vương gia đi ra ngoài, khi trở về còn mang theo một thùng cua to. Trong vương phủ chỉ có lão vương phi cùng vương gia hai người được nếm thử, những người khác trông thấy cũng chỉ có thể ngược mắt thèm thuồng.

Lúc ấy, nhị di nương ý vào trong bụng có đứa nhỏ được vương gia sủng ái nên đã nói với vương gia rằng nàng ăn uống không tốt, muốn ăn thịt lợn và thịt cua hấp cách thủy. Vương gia vừa nghe nàng nói như thế, không nói hai lời liền sai người đi làm hai con cua to mang đến. Đêm đó nhị di nương ăn mấy món kia rất là sung sướng.

Đúng lúc, vương phi đêm đó cũng thường cho từng sân viện mỗi người một mâm bánh quả hồng. Nhị di nương nghĩ đây là vương phi tỏ vẻ tốt bụng với nàng nên đã nâng cao cằm cười vui vẻ xin nhận tâm ý của vương phi. Đứa nhỏ của nhị di nương sau đêm đó cũng không còn, giấc mộng bay lên cao ở trước mắt cũng không còn nữa.

Mặc dù nàng đã ở trước mặt vương gia hung ác đem vương phi cáo trạng nhưng vương phi lại chỉ bị phạt nhẹ là quay mặt vào tường hối lỗi ba tháng và phạt nửa năm tiền tiêu vật hàng tháng. Nhị di nương cầu xin mãi cũng không có kết quả, bất đắc dĩ chỉ có thể từ bỏ. Nhưng từ đó về sau, cũng vì đứa con kia mà cùng vương phi sút mẻ quan hệ.

Gặp phải vương phi là người vốn luôn được cung chiều, ngay cả vương gia cũng đều phải nhượng bộ một phen. Nhị di nương nhiều lần đều bị mắng đến mất hết mặt mũi, khóc lóc chạy đến tố khổ với vương gia nhưng vương gia chỉ nói với nàng một câu là không cần đi triều chọc vương phi, sau đó phất tay áo rời khỏi sân viện của nàng, từ đó về sau không bao giờ đến nữa.

Cứ như vậy khoảng cách giữa vương phi cùng nhị di nương coi như cách biệt hoàn toàn.

Bên cạnh, đại di nương cũng uống một ngụm trà, cười nhìn nhị di nương. Ba người phụ nữ này thời điểm đối mặt với Sở trắc phi là cùng chung mối thù nhưng sau lưng cũng là tranh đấu gay gắt.

Cũng như trước đây, đại di nương cùng nhị di nương luôn châm chọc tam di nương không nơi nương tựa, lại xuất thân là con gái của thương nhân. Hay như ngày hôm qua, nhị di nương cùng tam di nương liên hợp lại mĩa mai đại di nương lớn tuổi. Hay giống như hiện tại, đại di nương cùng tam di nương liên

hợp mĩa mai nhị di nương lại được vương phi giúp đỡ.

Đối diện với hai người đang có thái độ minh trào ám phúng với mình, nhị di nương cũng đã sớm thành thói quen, vậy khăn cười cười nói : ” Tam muội cũng không thể cho là như vậy. Chúng ta cũng đâu có cầu xin vương phi giúp đỡ, cho chúng ta cơ hội đả kích Sở trắc phi? Muội không thấy hai người bọn họ đang tranh nhau phân cao thấp hay sao ? Ta chẳng qua là thông minh, tìm được cơ hội tốt vào lúc này mới thành công một phen mà thôi.”

Nói xong lời cuối cùng, nhị di nương khoe miệng cong nên. Cứ cho là vương phi vô tình trợ giúp nên nàng mới có thể lên giọng ở trước mặt Sở trắc phi nhưng cũng là do nàng thông minh, hiểu được mà nắm chắc cơ hội, việc này cùng với nàng ta thì có quan hệ gì đâu?

Đại di nương mỉm cười tiếp lời nói : “Nhị muội muội nói cũng đúng.” Nàng vừa bốc một nắm hạt dưa, cặp mắt lại vừa di chuyển, mang theo tìm tòi nghiên cứu nhìn hai người đối diện nói : ” Không nói việc này nữa, các người nói xem lần này vương gia để cho vương phi trở về có tính toán gì không ? Liệu có phải là muốn để cho nàng trở về trọng chương quyền quản lý vương phủ? ”

Tam di nương nghe vậy ngẩn ra, chợt cười ha hả : ” Tỷ tỷ ngoại đường có nói đùa, đến đứa trẻ trong nhà còn hiểu được, tỷ lại nói kiểu tha con tép, bắt con tôm cho ai nghe chứ ? ”

Nhị di nương cũng mang ánh mắt khinh thường liếc mắt nhìn Đại di nương một. Ai biết cũng đều nói, lần này vương gia nguyên ý để cho vương phi trở về chẳng qua là do ý chỉ của hoàng thượng, không thể không gọi nàng quay về Hầu vương phủ, để nàng vào cung tham gia quốc yến, nói trắng ra thì vương gia căn bản là không có ý muốn để cho vương phi trở về.

Lúc này đại di nương còn nói chuyện như vậy, không phải rõ ràng là giả bộ hồ đồ muốn tính toán xem hai người bọn họ suy nghĩ như thế nào hay sao?

Đại di nương bị vạch trần mục đích cũng không thấy xấu hổ, còn cười nói hai câu với nhị di nương cùng tam di nương ngồi đối diện : ” Chúng ta có nên hay không giống như trước đây tới thỉnh an vương phi? ”

Tam di nương cười nói : ” Vương phi hôm nay ngồi xe ngựa, chúng ta cũng đừng đi quấy rầy .” Nói xong còn ôi một tiếng, kéo áo của mình nói : ” Muội muội mệt mỏi, nên đi về trước nghỉ ngơi, các tỷ tỷ đừng tiễn.”

Sau khi, tam di nương rời khỏi chòi nghỉ mát, đại di nương và nhị di nương cũng rời đi rất nhanh.

Ngày đó, nhóm di nương to mồm muốn tìm cách để cho Thập Bát Nương trực tiếp làm mất lòng Sở trắc phi nhưng bọn họ lại khinh thường nàng nên không thèm đến thỉnh an. Vì thế Cố Thập Bát Nương lại có được chút thời gian rảnh rỗi, dùng đãi ngộ dành cho vương phi ngâm tắm một hồi thật là thư thái.

Sau đó gọi Quyên nhi, để cho nàng ấy cùng nàng đi thỉnh an lão vương phi.

Vương gia vô cùng kính trọng lão vương phi, cũng có tiếng là người con có hiếu. Thập Bát Nương nghĩ trước nghĩ sau, cho rằng chính mình vẫn lên đi thỉnh an bà mẹ chồng trên danh nghĩa này thật tử tế.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chuộc Tội

Cố Thập Bát Nương không biết tính tình của lão vương phi như thế nào? Nếu không biết trước thì khó lòng mà đối đãi. Vì thế liền hỏi Quyên nhi một vài chuyện của lão vương phi.

Nàng không hỏi thì không biết, vừa hỏi xong liền bị dọa đến nhảy dựng. Vốn dĩ, nàng tưởng rằng vương phủ này ở cổ đại là gia tộc quyền thế, sẽ giống như nhiều nhà giàu có ở hiện đại, tình cảm chỉ là dựa trên lợi ích, căn bản là không có máu mủ tình thâm. Lại không thể ngờ được, lão vương phi thể nhưng lại rất yêu thương đứa con trai độc nhất là Lan Phượng Thương.

Vương gia khác họ đời thứ hai Lan Vân Ngạo năm đó lâm bệnh mà chết, thế tử Lan Phượng Thương lúc ấy mới mười ba tuổi. Tuy Lan Phượng Thương mới mười ba tuổi nhưng lại kế tục được ý trí của tổ phụ và phụ thân, trò giỏi hơn thầy, đánh thắng cả tuyệt học của Vu Lam, chinh phục được Hạ Hoàng, khiến cho Hạ Hoàng đồng ý để vị vương gia trẻ tuổi này lãnh binh xuất chinh mà không ai dám có chút thái độ bất kính nào!

Từ đó về sau, vị chiến vương tuổi trẻ thiên tài này bắt đầu viết nên chương sách huy hoàng của cuộc đời mình. Áo giáp mặc trên người, sát cánh cùng với trăm quân chiến đấu tung hoành sa trường. Ở trên sa trường, theo như lời nói nhiệt huyết dâng trào của bọn lính kể lại. Lúc ở trên chiến trường chém giết bọn giặc ,vương gia giống như mãnh hổ đầu đàn dẫn quân xuống núi, hổ gầm núi rừng, đi đến đâu là chỗ đó thần phục xưng thần toi đó.

Lan phượng thương ở trong quân đội tiếng tăm vang dội, vượt qua cả phụ thân, thậm chí sánh ngang với tổ phụ. Mà vị vương gia này ở trên chiến trường, có thể không cần phải lo lắng chuyện nhà, mặc sức rong ruổi sa trường là vì sau lưng đã có mẫu thân của hắn chống đỡ.

Khi đó Hạ Hoàng tuổi còn nhỏ, trong triều đình các vị đại thần lại không trung thành với vị vua mới này, khắp nơi thế lực rục rịch, mà binh quyền lại nằm

trong tay Lan vương phủ, trở thành đối tượng bị bọn tiểu nhân dòm ngó. Vương phủ trong một khoảng thời gian ngắn hỗn loạn không chịu nổi. Lan Phụng Thương e sợ mẫu thân có gì sơ xuất, liên tục viết thư gửi về an ủi.

Lão vương phi lo lắng triều đình ở trên rung chuyển sẽ làm cho Vương nhi đang ở xa tận nơi chiến trường phân tâm, liền viết thư nói cứ yên tâm. Sau đó, lão vương phi đã vì trách nhiệm của người vợ, người mẹ mà chống đỡ vương phủ. Bên ngoài đấu trí với kẻ thù, bên trong tra tìm gian tế.

Tác phong như nhất, sát phạt, quyết đoán, ngược lại hoàn toàn với Lí lão vương phi bình thường ôn nhu bình thản. Nhưng đây chỉ là hành động bên ngoài của bà, mặt khác bà còn nhân cơ hội hỗn loạn mà tìm gia bọn gian tế muốn làm loạn, quả đúng là chính phi của một thế hệ thiết mạo tử vương. Lan Văn Ngao là vị vương gia chinh chiến sa trường anh hùng như thế nào? Vậy mà hán lại cùng vị vương phi này tình đầu ý hợp, sao có thể là hạng người nhất gan khiếp nhược. Huống chi tình trạng lúc đó còn uy hiếp đến tính mạng Vương nhi của bà. Nguyên nhân này lại càng chọc giận tới lão vương phi.

Thuyết phục để Lan Phụng Thương yên tâm ở lại bên ngoài. Bên cạnh bà đã được bảo vệ an toàn. Sau đó lại phái ra toàn bộ tám đại ám vệ, bí mật loại bỏ tất cả cơ sở ngầm bên trong vương phủ, một cũng không buông tha. Bà lại liên hợp các đại thần trong triều, cùng các đại thần hứa hẹn, đợi sau khi ngôi vị hoàng đế của Hạ Hoàng nền móng đã vững chắc hoàn toàn thì trong triều đình cuối cùng cũng an ổn. Bà liền viết thư báo cho Vương nhi của mình biết, trong triều đã không còn gì lo lắng, nói hán cần phải bình an trở về. Từ đó về sau, lão vương phi bắt đầu bước vào phạt đường.

Vì Vương nhi của bà thấp hương cầu nguyện, cũng muốn thanh tẩy bớt nghiệp chướng gánh trên người bà trong đoạn thời gian biến động kia. Lúc ấy việc này được các phu nhân vương công đại thần truyền tai nhau. Khi đó Quyên nhi đã theo hầu hạ ở bên cạnh Cố Thập Bát Nương nên lẽ dĩ nhiên là thường xuyên đi theo ở bên cạnh Tề tướng phu nhân, việc này cũng nghe nói qua không ít. Hơn nữa sau này Cố Thập Bát Nương gả vào vương phủ, trở thành tân vương phi, thân là đại nha hoàn bên cạnh vương phi, Quyên nhi dĩ nhiên cũng sẽ tìm hiểu chuyện về vương phủ, lại hỏi thăm thêm nên cũng biết được rất nhiều chuyện bí mật trong vương phủ. Thập Bát Nương nghe xong âm thầm kinh ngạc.

Lão vương phi này, quả thật là một người quyết đoán. Mặc dù vậy, nàng cũng có chút nghi vấn. Đối với nghi vấn kia, Thập Bát Nương vẫn không kiềm chế được mà hỏi: "Nếu lão Vương phi là người lợi hại như thế, vì sao thời điểm lúc trước ta còn có thể kiêu ngạo bừa bãi như vậy? Lão Vương phi không giáo huấn nàng dâu như ta sao?" Quyên nhi bất đắc dĩ nhướng mày. Tiểu thư ngay cả việc này cũng không nhớ rõ. Chẳng qua là nàng thấy nhưng không thể trách.

Tiểu thư từ lần thất cổ tị sát đó, sau khi tỉnh lại cũng đã bị như vậy. Nhưng nàng vẫn là đem mọi chuyện nói cho Cố Thập Bát Nương nghe. Lúc Quyên nhi nói ra chuyện này, ánh mắt u ám kia khiến Cố Thập Bát Nương xấu hổ bật cười. Nàng biết đời trước của nàng rất là tệ nhưng đúng là không nghĩ tới ngay cả Quyên nhi luôn bên cạnh nàng như vậy, cũng không đồng ý cách làm của nàng. Trước kia, Quyên nhi dĩ nhiên sẽ không dám nhiều lời nói tiểu thư nhà mình không phải.

Nhưng từ lần trước, sau khi mất đi trí nhớ, tiểu thư nhà nàng cũng trở nên ôn nhu gần gũi, không hề giống như trước kia, động chút liền cho nàng một tát hoặc là kéo lỗ tai của nàng giáo huấn, cho nên lần này nói chuyện trước kia của Thập Bát Nương, Quyên nhi đều hơi híp mắt nhìn Cố Thập Bát Nương. Lão vương phi dĩ nhiên là người phụ nữ không đơn giản. Nhưng lão vương phi cũng vì đứa con của mình mà suy nghĩ, là một mẫu thân tốt.

Từ xưa đến nay, quan hệ giữa mẹ chồng và nàng dâu vẫn là mối quan hệ thực kỷ diệu, có tốt có xấu, có khoan dung, có nghiêm khắc. Lão vương phi đối với vương phi của Vương nhi này, bà vốn cũng là yêu thương đến cực điểm. Mấy ngày đầu vừa mới gả tới coi như cũng tốt. Nhưng sau đó, bản tính vị con dâu này càng ngày càng thể hiện ra. Từ trong lời nói hàm súc của Quyên nhi, Thập Bát Nương tóm tắt ra được lỗi lầm người đời trước của nàng phạm phải là do được nuông chiều quá nhiều, thị sùng mà kiêu, ngang ngược nóng nảy, không nói lý lẽ, không biết tha thứ cho người khác.

Thập Bát Nương nghe đến đó cũng đã không nhẫn nhịn được mà thấy đau đầu, nhưng Quyên nhi ở bên cạnh lúc này vẫn còn thao thao bất tuyệt, quả thực là tội lỗi chồng chất, có thể hình dung được. Có một lần, Cố Thập Bát Nương chống đối lão vương phi. Lão vương phi lo lắng Vương nhi của bà hồi phủ, sau đó sẽ cùng con dâu âm mưu một trận, liền hạ lệnh xuống không được đem chuyện đó truyền ra, nếu không sẽ bán ra khỏi phủ không chút lưu tình.

Lão Vương phi muốn nhẫn nhưng lúc ấy vương phi lại không chịu. Sau khi, Lan Phụng Thương ở ngoài trở về còn tiến lên tố cáo việc của mẫu thân với chàng. Lan Phụng Thương gọi ám vệ tới hỏi rõ sự thật, đã đi tìm mẫu thân thay vương phi thỉnh tội. Lão vương phi cũng thấy đau lòng cho Vương nhi, vốn là một thiên chi kiêu tử mà lại cưới phải một người con dâu như vậy, căn bản là không được dạy dỗ tốt. Tuy vậy, lão vương phi cũng không có nhiều lời nói xấu con dâu, khiến vương nhi phải khó xử.

Lão vương phi cũng không đem chuyện này làm âm mưu, khuyên bảo Vương nhi vài câu rồi cho Lan Phụng Thương đi về, cho nên chuyện đó cũng để như vậy không giải quyết thêm được gì. Nhưng lão vương phi cùng vương gia bao dung, mắt nhắm mắt mở cho qua cũng không khiến cho vương phi tình ngộ được, ngược lại nàng ngày càng buông thả, nghĩ rằng bản thân được quan tâm nên làm việc càng ngày càng bừa bãi.

Nghe được việc này, Thập Bát Nương xem như hoàn toàn chết tâm với người đời trước của nàng. Nàng ta đúng là bị cái danh thiên kim tử tướng nuông chiều, khi đó lại mất đi sự chống đỡ của nhà mẹ đẻ. Mặc dù đã có một mối hôn sự tốt thế nhưng cũng không biết sống cho tốt, sao lại cứ phải làm ra nhiều chuyện âm mưu như vậy, khiến người khác chê cười. Thế cho nên không cần Quyên nhi phải nói thêm gì nữa, Cố Thập Bát Nương đều biết, nghĩ lại bị kịch của bản thân là một thế thân đáng thương, đến đây bị đuổi ra ngoài, tất cả là do đời trước của nàng gieo gió gặt bão.

Thế nhưng, thế thân đáng thương như nàng lại phải thay vương phi kia chịu khổ. Cố Thập Bát Nương cảm khẩn rửa mặt, xóa đi biểu cảm kinh ngạc khi biết về những chuyện trước kia, quyết định thật lòng thật dạ đi hỏi thăm lão vương phi một chút, vì những chuyện trước kia mà xin lỗi, coi như là thay đời trước của nàng chuộc tội. Mặc lão vương phi đánh chửi nàng cũng không có ý kiến gì.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 18: Nghị Luận (Xin Tha Thứ)

Các nha hoàn bà tử đang thì thầm to nhỏ nghị luận về việc trước đây vị vương phi này đã làm đủ loại chuyện ác. Vừa lúc, Văn quản gia từ thư phòng vương gia đi ra nghe thấy nên đã mắng cho bọn họ một trận, nói rằng nếu bọn họ còn dám đi khắp nơi bàn tán chuyện của vương phi thì sẽ đuổi khỏi vương phủ bán ra bên ngoài.

Cùng lúc, một gã sai vặt chạy lại báo cáo : ” Văn quản gia, A Hoàn vừa mới lại đây bẩm báo, nói Vương phi muốn đi thỉnh an lão vương phi.” Văn quản gia phải hai nha hoàn hầu hạ Cổ Thập Bát Nương. Trong đó, một người tên là A Hoàn, một người tên là A Châu. Hai người vừa nghe nói vương phi muốn đi qua chỗ lão vương phi, lập tức cử một người lại đây báo tin. Nghe thấy thế Văn quản gia hơi hơi nhíu mày. Vương phi là con dâu, đã lâu không hồi phủ, lần này đã về đến đây thì phải qua thỉnh an lão vương phi là chuyện rất hợp tình hợp lý, không tới lượt một quản gia như ông ta lại nhai.

Chỉ là thân phận hiện tại của vương phi có chút đặc thù. Lão quản gia suy nghĩ có nên hay không bẩm báo một chút cho vương gia. Trong khoảng thời gian ngắn, quản gia cũng không biết nên làm như thế nào cho phải, cứ do dự mãi, cuối cùng quyết định vẫn là đem sự tình báo cho vương gia biết là tốt nhất. Lan Phượng Thương đang ở trong phòng xử lý bản tấu hoàng thượng giao cho, nghe tiếng bước chân biết là quản gia lại tiến vào nên vẫn tiếp tục xem bản tấu trong tay, cũng không ngừng đầu lên hỏi : ” Vương phi lại bắt đầu không yên muốn sinh sự ?”

Nếu người đàn bà kia đến bây giờ vẫn còn không biết tốt xấu như vậy, lại muốn tính toán ở trong vương phủ là khóc lóc om sòm gây âm ỉ, chẳng sẽ không ngại mà lập tức dâng tấu lên Hạ Hoàng thỉnh chỉ cùng Cổ thị hưu ly. Ở vương phủ hầu hạ nhiều năm, quản gia vừa nghe đã thấy được sự bất mãn trong lời của vương gia vội nói : ” Không ! Không ! Vương phi rất an ổn, không có gì gây chuyện.” Lan Phượng Thương nghe xong hừ lạnh : ” Vậy người ở ngoài cửa bởi hồi lâu như vậy là vì chuyện gì ?”

Chàng võ công rất cao nên thỉnh lực rất tốt, mới vừa rồi nghe tiếng động thấy quản gia đứng ngoài cửa lâu như vậy, chẳng phải là vì gặp phải chuyện mà ông ta không thể tự xử lý được?

Mà tưởng tượng đến việc gây chuyện, Lan Phượng Thương cũng không có suy nghĩ nào khác, lập tức liền tưởng đến người có ” Tiếng xấu rành rành” là Cổ Thập Bát Nương. Nghe nói, vương phi đã từng cứu con của quản gia một mạng cho nên ông ta vừa nói vương phi không có gây chuyện. Lan Phượng Thương liền nghĩ là Văn quản gia muốn cầu tình cho Cổ Thập Bát Nương. Văn quản gia nhìn thấy trên mặt vương gia tràn ngập vẻ lạnh lùng hơn thế vương gia lại chán ghét vương phi như vậy, biết là hẳn hiểu lầm, vội vàng nói : ” Vương gia, vương phi thật sự không có gây chuyện. Là nô tài nghe nói vương phi muốn đi thỉnh an lão vương phi nên lúc ấy nô tài mới đứng ở bên ngoài do dự có nên hay không báo vương gia biết.”

Văn quản gia trong lòng thở dài. Vương gia đối với vương phi thành kiến sâu như vậy, xem ra là không có khả năng lưu lại nàng một lần nữa, chỉ là hiện tại vương phi thật đáng thương, y phục của nàng so với nhị đẳng nha hoàn trong phủ cũng không bằng à. Bởi vì nợ Cổ Thập Bát Nương một đại ân tình, cho nên Văn quản gia là người duy nhất trong quý phủ vì lần tạo ngộ đó mà cảm thấy đồng tình cho nàng, nhưng nghĩ muốn giúp vương phi vẫn hồi tâm của vương gia thì ông ta cũng vô kế khả thi, chỉ có thể dằn dò hai nha hoàn hầu hạ vương phi thật tốt, không phải chịu ủy khuất gì.

Lan Phượng Thương nghe quản gia nói như vậy, tấu sớ cũng không thể tiếp tục đọc được. Cổ Thập Bát Nương tính tình như thế nào? Hẳn lại không biết hay sao? Nói cho cùng, nàng muốn đi gặp mẫu thân, mục đích chân chính là muốn cầu tình xin mẫu thân giữ nàng lại. Nghĩ đến việc này, Lan Phượng Thương cười nhạt thành tiếng. ” Vương phi muốn đi thỉnh an mẫu thân của bốn vương vậy thì tùy nàng đi, chỉ sợ là mẫu thân sẽ làm nàng thất vọng.”

Lão vương phi bởi vì nguyên nhân chàng còn chưa có con nối dõi, từng muốn tạo cơ hội để hấn và chính phi là nàng có thể vì vương phủ mà sinh ra con trai trưởng. Nhưng hiện tại, hẳn lại chán ghét Cổ Thập Bát Nương như vậy. Sao lại có thể để cho Cổ Thập Bát Nương sinh hạ con trai trưởng ? Lão vương phi muốn ôm cháu tới sót ruột, suy nghĩ tính toán ý đồ để Lan Phượng Thương cùng vương phi hưu ly rồi cưới chính phi khác hoặc là chọn Sở trắc phi hay một trong ba di nương kia, nâng một người lên thành vương phi, thay Vương nhi của bà sinh hạ con trai trưởng.

Tâm sự của mẫu thân, Lan Phượng Thương là người làm con sao lại không biết. Trước kia, lão vương phi yêu thương Cổ Thập Bát Nương là bởi vì nàng là vương phi của hấn. Người làm mẫu thân như bà dĩ nhiên cũng sẽ thích nàng. Nhưng hiện tại, Lan Phượng Thương đã nói rõ với mẫu thân rằng chàng đã không còn tình cảm gì với Cổ Thập Bát Nương. Hơn nữa, Cổ Thập Bát Nương trước đây gây ra đủ chuyện, lão vương phi sao có thể giống như trước kia bao dung, nhẫn nhịn nàng ?

Và lại, Lan Phượng Thương cũng liệu trước được Cổ Thập Bát Nương sẽ mang tâm tư như vậy đi thỉnh an. Cho nên lúc này đây, Cổ Thập Bát Nương chắc chắn sẽ mất công mà đi về. Lão vương phi muốn ôm cháu đến sót ruột, nhất định sẽ không làm theo ý nguyện của Cổ Thập Bát Nương. Thập Bát Nương mặc một bộ áo màu xanh, quần màu lục, mang theo Quyên nhi, hướng về phía sân viện của lão vương phi đi đến. Mặc dù Quyên nhi đã thuyết phục nhưng Thập Bát Nương vẫn quyết định không thoa phấn và trang điểm mà để giống như lúc trước.

Nàng thật sự dùng không quen dùng son nước và than vẽ lông mày của nơi này. Trang sức duy nhất mang trên người chính là cây trâm ngọc màu xanh biếc mà Văn quản gia cho người mang đến tặng, đem mái tóc đen búi lại, lộ ra chiếc cổ thiên nga thon dài, đậm nhạt mà trầm tĩnh, phiêu dật xuất trần, đơn giản lại không mất cao quý. Lúc này tuy là ban đêm nhưng trong vương phủ đèn đuốc lại sáng trưng như ban ngày.

Cổ Thập Bát Nương trên đường đi đến thỉnh an lão vương phi, dĩ nhiên gặp không ít nhóm nha hoàn bà tử nên nhiều người biết chuyện. Trong chốc lát, người trong vương phủ lại bàn tán âm ỉ. Quyên nhi thấy mọi người ở bốn phía nhìn chằm chằm vào các nàng ở bên này, trên mặt bỗng thấy nóng dạt ửng hồng, thỉnh thoảng lại nghe được vài lời nói xấu vương phi càng làm cho nàng tức giận đến sắc mặt đỏ bừng lên.

Cổ Thập Bát Nương nhìn nàng một, cười nhạt nói : ” Đừng nghĩ nhiều làm gì, có ta ở đây không có việc gì.” Quyên nhi kinh ngạc nhìn tiểu thư nhà nàng, giờ khắc này nàng mới biết được, hóa ra tiểu thư của nàng cho tới giờ vẫn là tiểu thư của tể tướng phủ bước ra, là vị tiểu thư luôn luôn to gan không biết

sợ. Chẳng qua bây giờ, tiểu thư càng ngày càng hiểu rõ tiến thoái, càng làm cho người ta tin phục. Thập Bát Nương cho Quyên nhi một nụ cười trấn an, tiếp tục lạnh nhạt đi về phía trước.

Cả người thanh thanh khí sắc, thanh lệ thoát tục. Nhìn thấy vương phi mang vẻ mặt như vậy xuất hiện khiến cho nhóm nha hoàn bà tử mới tới vương phủ không khỏi nghi hoặc. Vương gia tại sao lại bỏ rơi một vương phi tốt đẹp như vậy ở bên ngoài? Kết quả là cùng với đám người cũ trong vương phủ tán chuyện liên tục. Trong vương phủ đúng là náo nhiệt, ngay cả Văn quản gia cũng không át được miệng của những người đó. Ở trong Hạ Hà viện uống trà đường thần, Tạ Linh Sở nghe Dư bà bà bẩm báo, thích ý tiếp nhận trà Thất bà bà đưa qua, uống một ngụm lớn.

Lúc này mới nói: ”Người phụ nữ kia thật đúng là giỏi diễn trò. Chỉ là thật đáng tiếc, lão vương phi thế nhưng sẽ không mua kịch bản của nàng.” Sở trắc phi hiểu rõ tính tình lão vương phi, người mà vương gia không thích bà ấy cũng sẽ không có tình cảm tốt gì. Hơn nữa, vương phi trước kia có nhiều sự tích huy hoàng như vậy.

Cổ Thập Bát Nương lần này đi thỉnh an hậu quả sẽ thế nào cũng có thể nghĩ ra được, tương tượng đến đáng về Cổ Thập Bát Nương đi thỉnh an lão vương phi bị bề mặt. Tạ Linh Sở nhìn không được cười vui sướng. Về phần những người khác, ba vị di nương cũng ở trong viện nghe nha hoàn bẩm báo, sau đó nhìn không được mà cười nhạo. Vương phi này bị phạt lâu như vậy còn không hiểu được nên an phận thủ thường, còn muốn lão vương phi giống như trước đây bao dung nàng, nhẫn nhịn nàng.

Đáng tiếc, xưa đâu bằng nay, lão vương phi không có khả năng tiếp nhận lại người con dâu ”bất lương” như vậy cho Vương nhi của bà. Tất cả những người khác đối với việc Cổ Thập Bát Nương đi thỉnh an lão vương phi đều thấy không khả quan, cho rằng nàng sẽ bị lão vương phi làm cho bề mặt. Ngay cả Thập Bát Nương cũng không tin tưởng.

Chẳng qua là, đời trước của nàng đối đãi lão vương phi như vậy. Người đời sau như nàng lại không thể không ra mặt làm dịu đi một chút. Cho dù biết chính mình không có khả năng được tha thứ nhưng ít ra nàng cũng đã tận tâm.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Mẹ Chồng – Nàng Dâu

Áp lực thật lớn từ từ cũng biến mất. Đêm nay, Thập Bát Nương lần đầu tiên nhìn thấy mẹ chồng của nàng. Nhưng đồng thời, cũng là lần đầu tiên tại đây, thất thố ngay trước mặt mẹ chồng như vậy.

Khuôn mặt dịu dàng, ngũ quan xinh xắn, không đánh phấn trang điểm lại phảng phất như má đào rực rỡ. Có thể tưởng tượng, người phụ nữ trước mắt tuyệt đối là khuynh quốc khuynh thành, thân thể đầy đặn, thướt tha muốn về, xem ra khoảng hơn ba mươi tuổi.

Cổ Thập Bát Nương thật không thể tin được, người con gái tuyệt sắc ở trên kia, lại chính là mẹ chồng của nàng. Chuyện như vậy, đời này nàng – Cổ Thập Bát Nương đúng là chưa có gặp qua. Nàng cảm thấy chuyện này thực đáng sợ.

Hiện đại không giống như cổ đại tảo hôn sinh đẻ sớm như vậy. Mười bốn, mười năm tuổi đã lập gia đình sinh con. Mà Cổ Thập Bát Nương chịu tư tưởng hiện đại đã thâm căn cố đế. Lúc tới gặp lão vương phi lại không có chú ý tới chuyện này.

Lan Phượng Thương năm nay hai mươi bốn tuổi còn lão vương phi năm nay cũng mới bốn mươi tuổi. Mười sáu tuổi sinh hạ Lan Phượng Thương. Ở cổ đại tính ra đã không còn sớm.

Mà lão vương phi mặc dù đã bốn mươi tuổi nhưng bởi vì bảo dưỡng rất tốt, thoát nhìn như mới hơn ba mươi tuổi, như thế này thì cũng chỉ là điều bình thường.

Chẳng qua, nàng vẫn nghĩ mẹ chồng mình chắc cũng đã tầm bốn năm, năm mươi tuổi nên Cổ Thập Bát Nương vừa thấy mẹ chồng ước chừng lại chỉ có hơn ba mươi quả nhiên là ngỡ ngàng cả người, so với suy nghĩ khác biệt quá lớn. Trong lúc nhất thời, Cổ Thập Bát Nương cũng không có phản ứng gì vì thị giác bị đánh quá sâu.

Lão vương phi ngồi ở trên ghế chủ vị, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn Cổ Thập Bát Nương. Đối với người con dâu quen thuộc nhưng thân thái xa lạ này, bà cũng không có mở miệng trước, chỉ thần nhiên đánh giá nàng.

Đối với Cổ Thập Bát Nương lão vương phi hiểu rất rõ. Chẳng qua là, chuyện trước kia nếu đã qua đi thì lão vương phi cũng không có gì hay để cập đích đến. Đợi đến lúc Vương nhi cùng nàng hưu ly. Lúc đó, nàng cũng có thể vui vẻ. Lão vương phi đối với Cổ Thập Bát Nương cũng không còn thành kiến gì. Mẹ chồng – nàng dâu vô duyên. Lão vương phi cũng không cố gắng tiếp được.

Dĩ nhiên trong lòng bà đối với mục đích nàng đêm nay tới gặp đại khái cũng đoán ra chút ít. Chẳng qua là lão vương phi ở trong lòng cũng lắc đầu. Nàng không có khả năng khiến Vương nhi của bà chấp nhận, sẽ càng làm mọi chuyện thêm khó khăn. Hơn nữa, vấn đề con nối dõi của Vương nhi cũng rất cấp bách, không thể lại để cho Cổ Thập Bát Nương làm lỡ mất.

Quyên nhi ở bên cạnh nhìn thấy tiểu thư ở trước mặt lão vương phi thất thố như thế, không khỏi khản trương, lặng lẽ lôi kéo quần áo tiểu thư của nàng,

để cho tiểu thư nhanh bưng tỉnh mà nhìn lão vương phi.

Cố Thập Bát Nương bưng tỉnh, hướng về phía lão vương phi cúi đầu, phúc thân thi lễ nói : ” Con dâu thỉnh an mẫu thân.”

Thập Bát Nương bưng tỉnh nhưng vì hành vi không lịch sự của mình mà cảm thấy mặt đỏ. Nàng thấy được bà mẹ chồng này đã chăm sóc thân thể rất tốt. Nếu là ở hiện đại thì thật là 囍.

Lão Vương phi thấy nàng coi như cũng biết lễ phép nên cũng không có so đo chuyện vừa rồi con dâu thất thố. Dù cho nàng có làm ra một chút chuyện không hợp tình hợp lý thì lão vương phi cũng đã nhìn quen rồi, liền bảo nàng không cần đa lễ, đứng lên đi.

Cố Thập Bát Nương tạ ơn rồi đứng dậy. Thấy mẹ chồng vỗ vỗ ý bảo nàng ngồi vào vị trí bên cạnh.

Lúc này, lão vương phi nhìn nàng mở miệng hỏi : ” Mấy năm nay ở bên ngoài sống có tốt không? ”

Lão vương phi đánh giá Thập Bát Nương thấy mặt nàng không phấn son trang điểm, toàn thân đơn giản sạch sẽ, cũng chỉ dùng một cây trâm xanh biếc để vấn tóc, lộ ra chiếc cổ thon dài, khiến cho mái tóc trông có vẻ đen hơn, da dẻ cũng sạch sẽ thanh khiết hơn hẳn trước kia, đầu tóc lúc nào cũng cấm đầy trang sức vàng bạc. Thập Bát Nương thấy lão vương phi mặc dù không có vẻ hài lòng nhưng cũng cảm thấy thoải mái hơn.

Thập Bát Nương cười dịu dàng trả lời : ” Làm phiền mẫu thân nhớ mong, con dâu sống rất tốt. ”

Nụ cười thân nhiên trên khuôn mặt nàng cùng với cặp mắt dang mở to nhuộm đậm nét cười càng lộ ra sự ôn hòa, tĩnh lặng.

Thấy nàng thân nhiên như vậy, đôi mắt của lão vương phi không kìm chế được mà nhìn nàng nhiều hơn, thấy nàng gầy thành như vậy, kỳ thật cũng có thể đoán được đại khái. Nhưng vương phi đã từng bắt hảo như vậy, việc này có thể trách ai?

Dù sao lão vương phi cũng là người thường xuyên tụng tâm niệm Phật, gặp lại con dâu lại thấy nàng trở nên gầy nhỏ vô lực như vậy, vẫn nhìn không được khê thờ dài : ” Người cũng đừng trách Vương nhi nhẫn tâm, đem người đuổi ra khỏi phủ, vốn đã vô duyên, đừng nên cưỡng cầu.”

Lão Vương phi nhẹ nhàng nói ra những lời này. Nếu như hiện tại vẫn là Thập Bát Nương của trước kia, có lẽ sẽ bị lời này của lão vương phi làm cho kinh sợ. Bởi vì, khi lão vương phi đem những lời này để lộ ra thì bà đã biết chuyện trước kia là Cố Thập Bát Nương đã tính kế để Lan Phương Thương ôm nàng, tìm cách uy hiếp để có thể gả cho Vương nhi của bà. Vậy nên Cố Thập Bát Nương muốn trách thì trách chính cô ta, vì đã cố gắng để hai con người vốn không có cảm tình gì buộc lại với nhau, mới tạo thành kết cục như bây giờ.

Đáng tiếc chính là, hiện tại Thập Bát Nương đã là một người khác, căn bản là nghe không hiểu lời của lão vương phi mang ý tứ gì.

Nàng vừa nghe lão vương phi nói như vậy liền cười nói : ” Mẫu thân yên tâm. Con dâu có kết quả hôm nay là do tội lỗi lúc trước con gây ra. Là con dâu có lỗi, có kết quả như hôm nay, con dâu phải tự mình gánh vác, chẳng thể trách người khác.”

Nàng nói những lời này là do người tiền nhiệm của nàng đã làm quá nhiều việc ác, chỉ là khi lão Vương phi nghe xong, lại nghĩ rằng con dâu nghe hiểu của ý tứ của nàng, biết tiến thoái, trong lúc nhất thời quạ bay đầy trời.

Nhìn thấy lão vương phi sắc mặt hòa hoãn hơn rất nhiều, Cố Thập Bát Nương lại cười dịu dàng nói : ” Lúc trước mẫu thân cùng vương gia bao dung con dâu như vậy, luôn tha thứ cho con dâu, cho con dâu nhiều cơ hội để hối cải nhưng con dâu lại không biết cảm ơn, không chỉ một lần ... mà ... lại nhiều lần khiến mẫu thân cùng vương gia thất vọng cho nên mới có kết cục như hôm nay . Mẫu thân yên tâm. Con dâu biết, tất cả mọi chuyện đều là con dâu tự tìm đến, không oán trách người.”

Cho dù bây giờ,Lan Phương Thương cùng nàng hưu ly.Nàng cũng không có nửa câu oán hận. Chẳng qua, nàng hy vọng hẳn có thể cho nàng tòa Thiên Trạch ở trấn Vinh Yên kia, để cho mẫu tử nàng có một chỗ an thân, cái này đã quá đủ rồi, căn bản là không có yêu cầu quá đáng là mong vương gia sẽ tha thứ mọi chuyện cho nàng.

Mà đối với phủ tể tướng bên kia, Thập Bát Nương có muốn thì cũng không dám nghĩ đến. Lúc trước, Cố Thập Bát Nương kia kiên quyết, dứt khoát gả vào vương phủ, đã đắc tội hoàn toàn với phụ thân của nàng rồi.

Lão vương phi hiểu được ý tứ trong lời nói của Thập Bát Nương biết nàng đã hoàn toàn tỉnh ngộ, không khỏi ngẩn ra. Người con dâu này của bà sao lại có thể hiểu được lí lẽ như vậy ? Nếu thật sự là như vậy, lúc trước Vương nhi sao lại phải đuổi nàng ra khỏi phủ?

Bà nhìn vào ánh mắt của Cố Thập Bát Nương. Một người dù có nói dối giỏi như thế nào thì ánh mắt cũng sẽ không thể dối gạt người khác được.

Nhưng mà, bà nhìn thấy một đôi mắt như thế nào? Sạch sẽ, ôn nhu, bình thản tĩnh lặng, toàn bộ không có một chút thái độ làm ra vẻ nào.

Điều này làm cho lão vương phi trong lòng nảy lên, trong nháy mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên, nàng thật sự đã tỉnh ngộ ? Hay vẫn là cố ý làm ra tư thái như vậy cho bà xem, hướng bà cầu tình ?

Trong lúc nhất thời lão vương phi trong đầu liền quyết định, mặc kệ Cố Thập Bát Nương có phải hay không thật sự biết sai rồi, chỉ có thể nói nàng cùng Lan Phương Thương tình nghĩa đã hết.

Chương 20: Đột Phát

Lão vương phi đối với sự thay đổi của Cố Thập Bát Nương chỉ là hơi giật mình bưng tỉnh.

Nếu con dâu đã có thể hiểu chuyện như vậy, bà cũng không biết nên trách móc điều gì, cho nên sắc mặt dần hòa hoãn nói: "Nếu người thật sự có thể nghĩ được như vậy là tốt nhất."

Thập Bát Nương cười cười, đối với sự hoài nghi trong lời nói của mẹ chồng cũng không oán trách gì. Nàng cũng hiểu được chuyện này là bình thường.

Thử suy nghĩ xem. Lúc trước, nàng gây ra nhiều sự tích huy hoàng như vậy. Lão vương phi cũng đã trải qua nhiều chuyện như thế? Sao bà có thể ngay lập tức tha thứ cho mình được?

Nàng không trông mong bà có thể thích nàng nhưng ít ra cũng không muốn để cho bà chán ghét nàng. Không chừng một ngày nào đó Lan Phụng Thương muốn cùng nàng hưu ly. Nàng ít ra cũng có thể tìm lão vương phi giúp đỡ, xin ngôi nhà ở Thiên Trạch kia. Nhưng nếu đến lúc đó nàng cùng lão vương phi quan hệ không tốt, bà còn có thể giúp nàng tranh thủ một chút lợi ích sao?

Đến lấy lòng lão vương phi mục đích chính là để bà có thể giúp nàng lấy được tòa nhà kia, việc này nói nàng tâm cơ cũng tốt, mắng nàng tiểu nhân cũng thế, Thập Bát Nương cũng sẽ không đi so đo nhiều đến vậy. Nhưng nàng không phải vì bản thân mà suy nghĩ, mà chỉ muốn vì ba đứa con mà mưu cầu chút hạnh phúc. Nếu như thật sự hưu ly, nàng hoàn toàn không có gì cả, ngay cả một chỗ để sinh sống ổn định cũng không có. Nếu chỉ có mình nàng thì cũng không có gì quan trọng nhưng còn các con của nàng thì phải làm sao bây giờ? Bọn chúng còn nhỏ như vậy, làm sao có thể tự mình mưu sinh?

Cho nên vì ba đứa con cũng vì chính mình, hai ngày ở đây Thập Bát Nương dù như thế nào cũng phải cố gắng hầu hạ lão vương phi thật tốt, để bà có chút ấn tượng tốt với nàng, chờ đến một lúc nào đó, vương gia thật sự cùng nàng ân đoạn nghĩa tuyệt thì bà có thể ra mặt cho nàng một chỗ sinh sống ổn định.

Thập Bát Nương cười nói: "Mẫu Thân! Dưa hái xanh không ngọt. Con dâu mấy năm nay đã suy nghĩ thông suốt rồi, sẽ không hành động giống như trước đây nữa."

Những lời này của nàng thể hiện thái độ nhận sai nhưng khi lão vương phi nghe thấy lại ngẩn ra. Trong lòng chợt nghĩ, ý tứ của nàng vẫn là muốn mình giúp nàng trở lại vương phủ à.

Nhưng cho dù nàng thật sự sẽ không giống như trước kia thì có thể làm gì? Vương nhi đối với nàng đã không còn tình cảm, cho dù nàng đã biết dưa hái xanh không ngọt, gượng ép trở về, cũng không chiếm được tình cảm của Vương nhi, chẳng qua là tăng thêm chán ghét và phiền não cho cả hai mà thôi.

Tóm lại, bà sẽ không cho phép Cố Thập Bát Nương trở về ảnh hưởng đến Vương nhi của bà.

Thập Bát Nương nhìn thấy lão vương phi sắc mặt trầm xuống, cảm thấy giật mình, thầm nghĩ lời nàng vừa mới nói, trong đó có hay không có cái gì, khiến lão vương phi hiểu lầm. Chợt phục hồi tinh thần cười khổ, xem ra ấn tượng của mẹ chồng về nàng thật sự là thâm căn cố đế, nàng vừa mới nói có một câu, lại có thể xuyên tạc thành nàng nghĩ muốn một lần nữa hồi phủ, tìm đến bà để cầu tình.

Đồng thời, khiến Cố Thập Bát Nương hiểu được rằng trước hết nên giải quyết cho xong tình hình căng thẳng này. Cha mẹ không thương, Mẹ chồng không yêu. Trọng phụ lại càng không yêu thương. Ba loại thế lực này, lại không có một loại nào, có thể cho nàng dựa vào. Nàng có thể dựa vào cũng chỉ có bản thân mà thôi.

Nếu đã như vậy, nàng cũng chỉ có thể đem sự tình nói trắng ra thôi.

Lập tức, Thập Bát Nương từ ghế ngồi đứng lên hướng lão vương phi quỳ xuống.

Lão vương phi nghĩ nàng muốn bức bách, sắc mặt lập tức trầm xuống, nhìn Thập Bát Nương không nói gì.

Thập Bát Nương bất chấp tất cả. Nếu như nàng không thể tranh thủ xin được tòa Thiên Trạch kia thì bốn mẹ con nàng sẽ không thể ở cùng một chỗ với nhau được. Lúc đó, vì để các con có thể có hy vọng sống, nàng nhất định sẽ quyết tâm tàn nhẫn đưa mấy đứa con về với phụ thân chúng, rời khỏi nàng.

Suy nghĩ tới điều này, Thập Bát Nương cố nén đau đớn trong lòng.

Quỳ gối dập đầu với mẹ chồng nói: "Cầu xin mẫu thân thương xót, con dâu tự biết bản thân không thể được tha thứ, cũng không dám đòi hỏi quá đáng mong mẫu thân cùng vương gia có thể tha thứ cho con dâu. Cho dù bây giờ vương gia có đem con dâu hưu ly, con dâu cũng tuyệt không dám nói nửa câu không phải, bởi vì đó đều là lỗi của con dâu, con dâu phải tự mình gánh vác hậu quả. Nhưng con dâu thầm nghĩ xin mẫu thân một chuyện. Con dâu xin mẫu thân đồng ý với con dâu. Nếu ngày nào đó, vương gia đem con dâu hưu khí. Con dâu tuyệt đối không dám dây dưa." Nàng nhìn lão vương phi, thẳng thắn nói ra tình hình mà mình đã đoán trước được.

Thập Bát Nương nói ra những lời này, quả thực là làm cho lão vương phi ngây ngẩn cả người, bà nhìn Thập Bát Nương thật lâu cũng không nói chuyện.

Bà cảm thấy đầu óc mù mịt. Cổ Thập Bát Nương lại có thể nói ra những lời như vậy? Nàng thế nhưng lại nhìn rõ được mọi chuyện, đã biết Vương nhi đối với nàng không còn tình cảm, muốn cùng nàng hưu ly. Nhưng càng khiến cho lão vương phi kinh ngạc chính là Cổ Thập Bát Nương không chỉ có thấy rõ Vương nhi không còn cần nàng, mà còn có thể đồng ý để vương gia cùng nàng hưu ly, còn nói một cách thẳng thắn, không một chút dây dưa như thế.

Lão vương phi cảm thấy thật khó hiểu, rốt cuộc là chuyện gì mà chỉ trong vòng năm năm ngắn ngủi khiến cho vương phi kiên cường lúc trước bỗng trở nên hiểu được lí lẽ, hiểu được tình thế như bây giờ.

Vốn lão vương phi còn lo lắng đến lúc Lan Phụng Thương cùng Cổ Thập Bát Nương hưu ly. Nàng sẽ lại gờ thối ngang ngược khiến cho chuyện đó không thể giải quyết vui vẻ nhưng nếu bây giờ Thập Bát Nương đã nói như vậy. Vậy thì bà phải xem, nàng muốn bà hứa hẹn với nàng cái gì.

”Ngươi nói đi.” Lão vương phi nhìn Thập Bát Nương ngắn gọn nói.

Thập Bát Nương nói tạ ơn, khấu đầu. Sau đó, nàng mới nhìn lão vương phi nói :” Con dâu từ khi gả vào vương phủ đã cùng nhà mẹ đẻ đoạn tuyệt quan hệ, cả đời không qua lại với nhau. Nếu vương gia thật sự đem con dâu hưu ly, con dâu cũng không còn nơi nào để đi, cho nên con dâu cả gan cầu xin mẫu thân đến lúc đó có thể làm chủ ban cho con dâu một chỗ dung thân, để ổn định cuộc sống, lặng lẽ mà sống tới hết đời.”

Nhìn thấy ánh mắt nàng tĩnh lặng tựa như núi thẳm âm u, không hề có chút ham muốn lợi ích nào, cũng không hề có chút toan tính mưu đồ gì, lão vương phi cuối cùng thở dài :” Nếu trước kia ngươi có thể suy nghĩ được như vậy thì đâu đến nỗi để cho Vương nhi phải đối đãi với ngươi như bây giờ.”

Thập Bát Nương cũng chỉ biết cười khô. Những chuyện mà đời trước của nàng đã làm. Nàng làm sao có thể ngăn cản được.

Lão vương phi sắc mặt hơi hơi trắng bệch, đưa tay xoa ngực một lát, lúc này mới khoát tay :” Thôi! Ta đồng ý với ngươi. Nếu như ngày nào đó Vương nhi đem ngươi hưu ly, tòa nhà mà ngươi đang ở hiện tại, sẽ là của ngươi.”

Thập Bát Nương vẫn cúi đầu nên cũng không để ý thấy lão vương phi khác thường, vừa nghe thấy lời hứa hẹn của mẹ chồng, nàng lập tức mừng rỡ trong lòng, khấu đầu rồi mới nói tạ ơn :” Con dâu tạ ơn mẫu thân yêu thương.”

Quyên nhi đi qua cúi đầu nhìn nàng đứng lên. Thập Bát Nương lúc này mới ngẩng mặt nhìn về phía lão vương phi, thấy sắc mặt lão vương phi lúc trước vốn hồng nhuận giờ đã biến thành tái nhợt, chợt ngân ra, đây là có chuyện gì? Không có nghe qua lão vương phi có bệnh cũ gì mà?

Mà Đỗ Quyên hầu hạ bên cạnh lão vương phi nhìn thấy lão vương phi bệnh cũ tái phát, lập tức kinh hãi, hô to người đâu mau đi gọi Thường thái y.

Trong lúc nhất thời, sân viện của lão vương phi loạn thành một đoàn.

Thập Bát Nương cùng Quyên nhi bị tình huống bất ngờ này xảy ra làm cho hoảng sợ. Thập Bát Nương nhìn thấy lão vương phi đã được diu đỡ đi vào bên trong, trong đầu thầm kêu không tốt. Nàng đến gặp lão vương phi đúng lúc bà bị phát bệnh. Nếu như lão vương phi có chuyện gì xấu xảy ra. Nàng sẽ bị mọi người vu cho tiếng xấu là làm cho mẹ chồng tức chết, đến lúc đó dù nàng có cả trăm cái miệng cũng không cãi nổi.

Lập tức quay đầu nhìn Quyên nhi nói :” Nhanh chóng đem ngân châm ta đã dặn em bỏ trong tay nải đựng quần áo mang tới đây, chậm trễ là không kịp!”

Thân là một thầy thuốc hiện đại, nàng đã có thói quen mang trên người cái ống nghe. Mà sau khi đến cổ đại, mặc kệ là đi đâu đến chỗ nào, trên người nàng đều mang theo ngân châm, để ngừa lỡ có chuyện gì xảy ra thì cũng sẽ không đến nỗi trở tay không kịp.

Hiện tại, triệu chứng của lão vương phi giống với triệu chứng đau thắt cơ tim mà đàn ông hiện đại thường mắc phải, nếu uống thuốc trễ tuyệt đối không thể cứu được, nhưng hiện tại nàng cũng không có thuốc, chỉ có thể dùng châm cứu giảm bớt một chút trong lúc chờ đợi thái y lại đây. Thập Bát Nương hiện tại chỉ có thể hy vọng Quyên nhi có thể nhanh chóng đem ngân châm lại đây, bằng không, hôm nay tuyệt đối sẽ không có chuyện tốt lành gì.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Thịnh Nộ

Nhìn thấy sắc mặt lo lắng của nha hoàn, Thập Bát Nương trong lòng nóng như lửa đốt. Hiện tại, lão vương phi không thể chậm trễ được.

Khi nàng đang hết sức nóng vội thì Quyên nhi rốt cục thở hắt ra chạy đến đây. Nha đầu kia cũng rất sốt ruột. Thập Bát Nương thấy nàng mang cả bao quần áo lại đây.

Lấy ngón châm từ trong đai lưng ra, Thập Bát Nương để cho Quyên nhi nghỉ ngơi trước một chút, tự mình đi vào phòng lão vương phi.

Đỗ Quyên và Hoàng Oanh ở bên cạnh lão vương phi vừa thấy nàng tiến vào, nhất thời mây liễu dựng ngược cả lên, người phụ nữ này hiện tại từ phía sau tiến vào định làm cái gì? Nàng còn ngại trong này chưa đủ loạn hay sao?

Thấy thế, Hoàng Oanh vốn luôn được lão vương phi sủng ái tiến lên nói: "Thường thái y rất nhanh sẽ tới thôi, thỉnh vương phi đi ra ngoài trước."

Thập Bát Nương liếc mắt nhìn nàng một, không nói thêm gì, trực tiếp lướt qua nàng, nhắc chân hướng về phía lão vương phi đang ở trên giường đi tới.

Nhà hoàn Đỗ Quyên lúc này cũng bất chấp thân phận đứng ra ngăn cản Thập Bát Nương đang có ý đồ tới gần lão vương phi. Thấy vương phi bước bình tiến lên nhìn lão vương phi. Hai nhà hoàn trong lòng tràn đầy lửa giận, thầm nghĩ người lại không thể chữa trị cho lão vương phi thì tiến lên làm cái gì, cố ý gây thêm phiền ư? Hôm nay, nếu không phải người đột nhiên đến, lão vương phi cũng sẽ không tái phát bệnh cũ. Đợi vương gia biết được, vị vương phi không được sủng ái này sẽ phải nhận đủ thôi.

"Tránh ra, mẫu thân hiện tại không thể chậm trễ được, ta muốn châm cứu cho bà, nói cách khác nếu đợi không được Thường thái y lại đây. Nếu mẫu thân có chuyện gì không hay, không chỉ riêng ta mà hai nhà hoàn các người chắc chắn cũng sẽ phải chôn cùng!" Thập Bát Nương nhủ lại mảy may trầm giọng nói.

Có thể là đời trước của nàng làm nhiều việc xấu. Hiện tại, nàng đột nhiên thay đổi căn bản là không có ai tin. Mà đối với việc lúc này nàng muốn châm cứu cho lão vương phi bọn họ lại muốn ngăn cản, Thập Bát Nương dĩ nhiên cũng biết là các nàng ấy lo lắng nàng sẽ hại lão vương phi.

Nhưng nàng muốn hại lão vương phi sao? Lão vương phi đã nguyện ý giúp nàng. Khi nàng cùng vương gia hưu lý sẽ cho nàng tòa Thiên Trạch, để cho mẫu tử nàng có một chỗ an thân, bà sẽ giúp cho Thập Bát Nương một việc lớn như vậy. Nàng suy nghĩ muốn bảo hộ lão vương phi còn không kịp, chứ đừng nói gì đến việc hại lão vương phi!

Quyên nhi bởi vì lo lắng tiểu thư của nàng thân thể không chịu đựng được lâu, uống vội một chén nước chạy vào, đúng lúc nhìn thấy tiểu thư nhà nàng đang giằng co cùng hai nhất đẳng nhà hoàn bên cạnh lão vương phi. Nàng không nói hai lời liền tiến lên thay Thập Bát Nương ngăn cản Đỗ Quyên và Hoàng Oanh. Bởi vì hàng năm ở bên ngoài làm việc nặng, Quyên nhi sức lực rất khỏe, lập tức đã ngăn cản được hai nhà hoàn yếu ớt, quay đầu cùng Thập Bát Nương nói: "Tiểu thư, người nhanh đi cứu lão vương phi, các nàng đã có Quyên nhi chống đỡ."

Thập Bát Nương thấy Quyên nhi ngăn cản được các nàng, liền buông hai nhà hoàn trực tiếp bước qua bình phong, ngồi vào bên giường lão vương phi, cũng không thèm thương thức xem giường của lão vương phi có bao nhiêu đẹp để quý giá.

Lúc này, lão vương phi đang nằm trên giường, mồ hôi lạnh chảy ròng, mi nhắm chặt, sắc mặt trắng bệch, hiển nhiên là ngực đau đến mức khiến bà sắp không thể thở nổi.

Thập Bát Nương vội la lên: "Mẫu thân, con dâu ở bên ngoài không phải cố ý ồn ào, con dâu mấy năm nay bởi vì chính mình thân thể không tốt, thường xuyên xem sách thuốc, hiện tại cũng biết chút ít y thuật, thỉnh mẫu thân có thể tha thứ cho con dâu lần này mạo muội hành động. Hiện tại mong mẫu thân hãy tạm thời tin tưởng con dâu, mở lòng cho con dâu một cơ hội, để con dâu xem thử bệnh tình của người thế nào, tranh thủ lúc Thường thái y còn chưa đến."

Lão Vương phi thấy cặp mắt Thập Bát Nương trong thời khắc này lộ ra vẻ tỉnh lặng yên ổn, trong lòng cũng không biết suy nghĩ cái gì, do dự một lát rồi khẽ gật đầu.

Thập Bát Nương thấy thế mừng rỡ. Nàng lo lắng nhất chính là lão vương phi sẽ cự tuyệt không để cho nàng châm cứu. Nếu như lão vương phi cự tuyệt không cho nàng trị liệu thì nàng thật sự không biết phải làm gì cho đúng.

Thấy lão vương phi đồng ý, Thập Bát Nương không nói hai lời, tháo ngón châm đeo ở thắt lưng ra, bắt đầu châm vào huyệt vị của lão vương phi.

Nhìn thấy ngón châm kia phát ra ánh sáng bạc nhấp nháy. Lão vương phi hoảng sợ, vốn dĩ có một chút tin tưởng tâm ý của Thập Bát Nương, trong lúc nhất thời cũng tan thành mây khói, lúc này muốn phản đối thì ngón châm trên tay Thập Bát Nương đã hạ xuống.

Lão vương phi động tác liền bị kiềm hãm. Trên ngực đang vô cùng đau đớn nhưng khi một châm kia hạ xuống, thật sự đau đớn đã giảm bớt không ít. Lúc bà dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía Cố Thập Bát Nương thì Cố Thập Bát Nương đã hạ tiếp cây châm thứ hai, bất chấp ánh mắt biến hóa của lão vương phi đang nhìn nàng.

Lão vương phi bị châm chín châm lên ngực, trên trán cũng bị châm hai châm.

Mặc dù chỉ là mười một ngón châm nhỏ nhỏ thế nhưng lại khiến cho trái tim của lão vương phi vốn dĩ vừa rồi vẫn còn đang quặn đau, giảm bớt rất nhiều.

Thập Bát Nương thấy lão vương phi dùng ánh mắt nhu hòa nhìn nàng, mỉm cười, giọng nói mang theo ba phần bướng bỉnh hai phần lấy lòng nói, "Mẫu thân giờ đã tin lời nói của con dâu chưa ạ."

Lão vương phi khẽ miệng hơi hơi nhếch lên, gật đầu cười nhẹ, bởi vì mỗi một cũng chậm rãi nhắm mắt ngủ.

Thập Bát Nương thấy lão vương phi ngực vốn quặn đau rất cực cũng đã giảm bớt, cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, nghỉ một chút đợi một lúc rồi mới thu ngón châm, thấy lão vương phi toàn thân đầy mồ hôi, liền vắt chiếc khăn trong chậu rửa mặt ở bên cạnh giúp lão vương phi lau người.

Đội làm tốt tất cả mọi việc, Thập Bát Nương lúc này mới nở nụ cười.

Từ lúc tiến vào sân viện của lão vương phi đến bây giờ nàng vẫn luôn bị vây trong trạng thái tập trung tinh thần cao độ, lúc này mới buông lỏng xuống được, đầu vì do thiếu dưỡng khí mà ngất đi, sắc mặt vốn tái nhợt giờ khắc này Thập Bát Nương càng tỏ ra suy yếu.

Đáp cho lão vương phi cái áo ngủ bằng gấm, Thập Bát Nương mới bước ra khỏi bình phong ở bên ngoài. Quyên nhi thấy tiểu thư của nàng bộ dạng tái nhợt, nghiêm mặt đi ra, cũng bất chấp mình đang cùng Đỗ Quyên và Mẫu Đơn dây dưa, lập tức tiến lên đỡ lấy Thập Bát Nương.

Thập Bát Nương nhìn nàng mỉm cười, gật gật đầu, ý bảo lão vương phi đã không còn trở ngại. Hiện tại sẽ chờ Thường thái y lại đây.

Quyên nhi đang muốn giúp đỡ tiểu thư nhà nàng rời khỏi chỗ của lão vương phi, quay về sân viện của mình nghỉ ngơi thì Lan Phượng Thương đang đứng đứng nổi giận, khuôn mặt âm u tiến vào.

Vừa nhìn thấy khuôn mặt của Cố Thập Bát Nương, vốn là khuôn mặt mà đời này hắn không muốn nhìn thấy nhất! Sắc mặt lúc trước đang âm trầm lập tức trở thành mưa gió mặt trời! Ở trên chiến trường khốc liệt đã tôi luyện ra một thân sát khí, tại giờ khắc này bùng bùng bày ra.

Trong phòng, tất cả mọi người bị một thân sát khí khát máu của Lan Phượng Thương sợ tới mức mặt không có chút máu, quỳ trên mặt đất run rẩy, sợ sệt.

Bởi vì thời điểm lão vương phi phát bệnh. Tất cả mọi người đều vội vã gọi thái y. Trong lúc nhất thời chậm trễ đi báo tin cho Lan Phượng Thương. Lúc Đỗ Quyên và Mẫu Đơn bị Quyên nhi ngăn lại, mới sai người đi thỉnh vương gia, để cho vương gia đến ngăn cản vương phi làm chuyện hồ đồ, cho nên lúc đầu Lan Phượng Thương không có đuôi tới. Chẳng qua nhờ vậy mà Thập Bát Nương có chút thời gian để cứu chữa cho lão vương phi.

Đỗ Quyên cùng Mẫu Đơn thấy vương gia chạy đến, lập tức đem chuyện vương phi vừa mới hưng dữ như thế nào, làm những chuyện thế nào bẩm báo lên, đặc biệt còn báo cả việc nàng đề cho Quyên nhi ngăn cản hai bọn họ một thời gian. Lan Phượng Thương nghe xong đã thấy ”thích” một phát, chỉ một chường đã đem chiếc bàn gỗ hoa nhỏ ở bên cạnh đánh cho nát vụn thành bột phấn!

Người đàn bà này bị đuổi ra khỏi phủ năm năm! Nhưng một chút thay đổi đều không có, vẫn còn kiêu ngạo ương ngạnh như vậy, động đến cả hai nha hoàn của mẫu thân!

Lan Phượng Thương gầm lên một tiếng kêu người tới, sau đó, hai gã sai vặt trong phủ khấn trương cúi người chạy vào.

“Đem nô tì độc ác này kéo xuống cho bốn vương, loạn côn đánh chết!” Lan Phượng Thương ngón tay chỉ Quyên nhi lại nhìn Cố Thập Bát Nương trong mắt tràn đầy chán ghét!

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Được Cứu

Ý của Lan Phượng Thương trong câu nói kia là phải đem Quyên nhi kéo xuống loạn côn đánh chết, khiến cho hình tượng của hắn ở trong lòng Thập Bát Nương vốn là một người cũng không tệ lắm bị phá vỡ một cách triệt để! Loạn côn đánh chết Quyên nhi? Quyên nhi có làm cái gì sai? Nàng chẳng qua vì muốn tranh thủ chút thời gian cho mình cứu lão vương phi, ngăn lại hai nha hoàn kia mà thôi.

Người đàn ông này thế nhưng lại không hỏi xanh đỏ đen trắng đã coi mạng người như cỏ rác. Hắn nghĩ hắn là một vương gia thì có thể tước đi mạng sống của một người như không có chuyện gì ư? Ở đây, tính mạng của một nha hoàn trong mắt chủ tử ngay cả một con kiến cũng không bằng, có thể tùy ý muốn giết thì cứ giết hay sao?

Lí Cẩm Tú là một người hiện đại, lại còn là một bác sĩ ngoại khoa, mỗi khi ở trên bàn mổ vội vã cứu giúp mỗi một mạng người mà nói, việc làm của Lan Phượng Thương tuyệt đối là đã đắc tội hoàn toàn với Lí Cẩm Tú mà hiện tại là Cố Thập Bát Nương (Mọi người hoàn toàn có thể tưởng tượng, về sau khi nam chính phát hiện nữ chính thật là tốt thì đến lúc đó con đường truy theo của y nhất định sẽ gặp ghềnh xóc nảy.)

Đây là xã hội phong kiến vạn ác lấy vua là quyền lực trung tâm. Có thể thần nhiên giày xéo lên sinh mệnh của người khác.

Không cần nói cũng biết, lúc này trong lòng Thập Bát Nương thật sự rất tức giận.

Nhưng tức giận cũng không thể giải quyết vấn đề, Thập Bát Nương chỉ đành phải nuốt con giận này xuống, cố gắng chịu đựng thân thể đang không khỏe, nong vội nghĩ biện pháp cứu Quyên nhi.

Mấy năm nay, Quyên nhi đối với mẫu tử nàng có thể nói là toàn tâm toàn ý chiều chuộng. Vì mẫu tử nàng, ngay cả việc chung thân đại sự đến mấy ngày hôm trước mới lo liệu xong. Vừa thành thân vài ngày đã cùng với Hoàng Dịch Sinh – người bốn năm đội nàng, âm dương cách biệt. Còn bị vương gia đánh

chết? Không! Thập Bát Nương tuyệt đối không thể để cho chuyện như vậy xảy ra. Quyên nhi đối với nàng mà nói không phải là nô tì mà là người thân. Thập Bát Nương tuyệt đối không để cho người thân của mình bị vương gia bạo ngược không nói lý lẽ này, mơ hồ loạn càn đánh chết.

Chẳng qua hiện tại lão vương phi còn chưa có tỉnh lại. Ánh mắt vương gia nhìn nàng lại chán ghét như vậy. Nàng có nói là nàng đã cứu lão vương phi một mạng thì ai sẽ tin lời của nàng? Chỉ sợ người đàn ông này sẽ nghĩ rằng mình đang cố tình ngụy biện, giận dữ xuống dưới chỉ sợ Quyên nhi sẽ càng chết nhanh hơn.

Không thể nói chuyện nàng đã cứu lão Vương phi, chỉ có thể chờ lão vương phi tỉnh lại tự mình nói ra.

Trong lúc nóng vội, Thập Bát Nương trong lòng vòng vo đến vài lần.

Cuối cùng mới nghĩ ra một chữ: Kéo dài! (do tiếng trung khác tiếng việt nên chỉ có một chữ các bạn nhé)

Đúng, nhất định phải kéo dài tới khi Thường thái y kia đến, kéo dài tới khi lão vương phi tỉnh lại. Lão vương phi không biết còn bao lâu mới có thể tỉnh lại. Hiện tại, nàng chỉ có thể đặt hi vọng duy nhất vào vị Thường thái y kia. Chỉ có ông ta mới có thể chứng minh là do mình chăm cứu có tác dụng, đến lúc đó Quyên nhi chắc chắn không có việc gì!

Quyết định được chủ ý, Thập Bát Nương muốn kéo dài thời gian liền bước lại gần Quyên nhi. Lúc này, nàng ấy đã sợ tới mức mặt không còn chút máu, đang bị hai gã sai vặt tóm chặt. Nàng liền quát lên: "Các người làm càn."

Căn cứ vào tiếng tăm trước đây của vương phi, hai gã sai vặt bị nàng quát như vậy, trong lúc nhất thời liền ngẩn ngơ cả người, hai mặt nhìn nhau không biết nên làm như thế nào cho phải, cuối cùng chỉ có thể nhìn về phía vương gia.

Lan Phượng Thương vừa đi thăm lão vương phi bước ra, nhìn thấy tình huống như vậy liền giận dữ. Người phụ nữ này ở trước mặt hần lại dám không coi ai ra gì: "Người đây là đang ép bổn vương viết hưu thư!"

Lúc này, Tạ Linh Sở cùng ba vị di nương khác cũng đi đến. Lan Phượng Thương tạm thời ngừng lại không nói đến chuyện này nữa. Dù sao Cố Thập Bát Nương cũng là vương phi của hần, sao có thể ở trước mặt nhóm ti thiếp này để cho nàng mất mặt.

Thừa dịp Lan Phượng Thương ánh mắt còn đang dừng ở trên người những người phụ nữ kia, Thập Bát Nương không đành lòng nhìn Quyên nhi đang sợ tới mức run run. Nói với nàng không có việc gì.

Quyên nhi thấy tiểu thư những năm gần đây vốn luôn luôn nho nhã, điềm tĩnh lại dám cùng vương gia đối nghịch. Trong lòng nàng vừa cảm kích, lại vừa thấy lo lắng đến quá độ mà khóc. Vương gia thế nhưng lại nói ra những lời như vậy.

Mấy người phụ nữ ở phía sau đều là kẻ tinh khôn, vừa vào trong phòng thấy bầu không khí có vẻ bất thường, lập tức thu ý cười trên mặt, sắc mặt biểu hiện đáng vẻ lo lắng cho an nguy của lão vương phi.

Người một lời, ta một tiếng, ôn nhu thủy mị an ủi Lan Phượng Thương rằng lão vương phi luôn khỏe mạnh rắn rỏi sẽ không có việc gì.

Lan Phượng Thương ôn nhu nhìn mấy người phụ nữ ở bên cạnh, lại nhìn người đang đứng ở một bên "Kiêu ngạo, bướng bỉnh, không có quy củ, không thể nói lý lẽ" – Cố Thập Bát Nương, đặc biệt khi thấy nàng bộ dạng tái nhợt, gầy yếu như tờ liễu, trên người là y phục vải bông, trong mắt lại càng không kiên nhẫn. Người phụ nữ này, cho tới bây giờ cũng không biết thuận theo tâm ý của hần, chỉ biết cùng hần đối nghịch.

Tạ Linh Sở cùng ba di nương khác, lúc này mới nhìn đến Cố Thập Bát Nương "cũng" đang ở đây muốn vội vàng tiến lên hành lễ với nàng. Lúc này, Lan Phượng Thương nói không cần, làm cho mấy phụ nhân trong lòng vô cùng mừng rỡ.

Vương gia luôn luôn trọng quy củ, hiện tại thế nhưng lại miễn cho các nàng việc phải hành lễ với vương phi, việc này chứng tỏ cái gì? Tất cả mọi người đều hiểu trong lòng nhưng không nói ra.

Dọc theo đường đi, các nàng đều nghe nha hoàn của mình báo tin, còn nghe thấy nha hoàn nói đến việc, trong viện lão vương phi truyền đến tin tức: nha hoàn của Cố Thập Bát Nương ngăn cản Đỗ Quyên và Mẫu Đơn vào chăm sóc lão vương phi, vọng tưởng nhân lúc lão vương phi hôn mê ý đồ gây rối, càng làm cho đám ti thiếp vui mừng quá độ.

Ở đây, nhiều người như vậy còn dám xuống tay với lão vương phi. Vị vương phi này vẫn không có đầu óc như trước. Người làm con như vương gia tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nàng.

Đặc biệt là Tạ Linh Sở nhìn thấy thái độ lúc này của Lan Phượng Thương đối với Cố Thập Bát Nương, không cần phải nói cũng biết trong lòng nàng ta có bao nhiêu vui vẻ. Nàng ta nhìn về phía Thập Bát Nương, trong ánh mắt tràn đầy khiêu khích, chờ nàng mang thai con trai trưởng cho vương gia, vương phi vị một ngày nào đó nhất định sẽ là của nàng.

Thập Bát Nương đối với sự khiêu khích và vẻ vui sướng khi người gặp họa trong ánh mắt của những người phụ nữ kia, đều làm bộ như nhìn không thấy. Các nàng thế xác và tinh thần đều ở vương phủ này, dĩ nhiên là phải ở trong vương phủ tìm mọi biện pháp chen ép tất cả địch nhân, tận dụng mọi khả năng vì chính mình tạo ra ưu thế.

Nhưng nàng không giống họ, thân thể của nàng mặc dù ở trong này nhưng lòng của nàng còn đang ở trên người của ba đứa con. Đối với tất cả mọi thứ trong vương phủ này hay việc có hay không có thể được Lan Phượng Thương sủng ái, nàng một chút cũng không cần. Từ khi chứng kiến Lan Phượng Thương đối xử với Quyên nhi đến bây giờ lại thấy hần cùng người phụ nữ gọi là Sở trắc phi nói lời nhẹ nhàng ảm áp. Thập Bát Nương cũng không cảm

thấy đau lòng một chút nào. Bởi vì nàng đối người đàn ông này không có cảm tình gì.

Chàng vô tình thiếp vô tình, đúng thật là vừa vặn, chỉ cần hấn cho nàng tòa nhà kia là đủ rồi.

Lan Phượng Thương cũng không biết mình phát bệnh thần kinh gì, nhìn thấy Cố Thập Bát Nương lẳng lặng ngồi tại chỗ, không nói cũng không cười, mang dáng vẻ làm ngơ đối với hấn, trong lòng hừ lạnh một tiếng, tự nhủ nàng không học được cách làm cho mình trở lên ngoan ngoãn nhưng thật ra lại học được cái trò lạt mềm buộc chặt này?

Lúc hấn đang muốn gọi người đem Quyên nhi kéo xuống đánh chết không tha thì Văn quản gia mang theo Thường thái y đến đây.

Lan Phượng Thương khoát tay áo, ý bảo thái y không cần hành lễ, trực tiếp đi vào khám và chữa bệnh cho mẫu thân hấn.

Lúc này, Thập Bát Nương mới nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng cũng đợi được vị Thường thái y lớn tuổi này, đầu óc vẫn luôn khẩn trương đến khắc này mới có thể thả thả lỏng, nhìn Quyên nhi cười cười.

Nhìn thấy tiểu thư cười như vậy, Quyên nhi biết, tính mạng của nàng không còn đáng lo ngại nữa.

Chẳng qua là, Quyên nhi trong lòng cảm thấy bất bình thay tiểu thư của nàng, rõ ràng tiểu thư đã cứu lão vương phi, lại bị vương gia uy hiếp sẽ viết hưu thư. Đợi đến lúc vương gia nghe thái y nói là tiểu thư đã cứu lão vương phi, không biết trong lòng vương gia sẽ nghĩ như thế nào?

Một người phụ nữ cổ đại như Quyên nhi trong lòng sẽ để ý đến những chuyện như vậy, coi đàn ông như ông trời, ý đồ lợi dụng việc trượng phu thua thiệt chính mình để nhận được càng nhiều đền bù.

Thập Bát Nương lại không có tư tưởng như vậy, sai chính là sai, trừ phi đối phương giải thích nhận sai, nếu không nàng tuyệt đối không thể tha thứ.

Nhưng lúc này, nàng lại không rảnh để nói những chuyện này với Quyên nhi.

Hôm nay ngồi xe lâu như vậy, vừa đến vương phủ được một lúc, còn chưa kịp nghỉ ngơi, đã gắng gượng tinh thần vội tới thỉnh an lão vương phi. Lão vương phi bệnh cũ tái phát. Nàng lại không dám có một chút thả lỏng, tập trung tinh thần chăm sóc cho lão vương phi, cho đến khi bệnh tình lão vương phi ổn định xuống. Nàng lúc này mới có thể thở ra thì vương gia lại đến đây. Nàng lại càng thêm căng thẳng, tập trung tinh thần để ngăn Quyên nhi bị người đàn ông ngang ngược vô lý này gọi người kéo ra ngoài loạn côn đánh chết.

Nàng tự biết mình không phải là người máy. Nhìn khuôn mặt không có một chút huyết sắc của nàng là có thể nhìn ra được nhưng nàng không tin tưởng người đàn ông kia. Nàng phải tận mắt chứng kiến người đàn ông kia sẽ không tiếp tục truy cứu chuyện của Quyên nhi, sau đó mới có thể yên tâm.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Chân Tướng

Lan Phượng Thương đưa Thường thái y đi vào.

Sau đó, hai nha hoàn Hoàng Oanh và Đỗ Quyên cũng nói gót theo sau, đi vào hầu hạ lão vương phi. Lão vương phi trên tay có đặt một chiếc khăn mỏng.

Thường thái y cách khăn, đặt ngón tay lên trên cổ tay lão vương phi xem mạch, dáng vẻ suy nghĩ sâu xa, nghi hoặc. Một lát sau, ông ta mới nhin không được hỏi: ” Vương gia là ai đã giúp đỡ làm giảm bớt bệnh tình của lão vương phi ? ”

” Không có, mẫu thân tự phát bệnh, sau đó được đỡ vào trong này nằm xuống.” Lan Phượng Thương không nghĩ ngợi gì trả lời.

Thấy Thường thái y mang dáng vẻ không tin, hấn khề chau mày, giọng nói có chút trầm thấp, ” Thường thái y! ”

” Hà hà, vương gia đừng nóng vội, lão phu cũng chỉ cảm thấy nghi hoặc mà thôi, nếu thật sự không có ai giúp lão vương phi chữa trị thì quên đi.” Thường thái y kia sờ sờ một tròm râu trắng bệch cười nói.

Nếu nói lão vương phi vừa rồi không được ai chữa trị qua, Thường thái y tuyệt đối không tin.

Lão vương phi bị bệnh này đã nhiều năm, mà Thường thái y cũng đã chữa trị cho lão vương phi nhiều năm. Về căn bệnh quái ác có thể tái phát bất cứ lúc nào này, căn bản là khó có thể đoán trước thời gian phát bệnh, chỉ cần chậm trễ một chút sẽ bỏ mạng.

Cho nên thời điểm Thường thái y nghe nói lão vương phi lại phát bệnh, cấp vội cái hòm thuốc, lập tức đi theo Văn quản gia, vung roi thúc ngựa đi tới, vốn

nghĩ đến không còn kịp rồi, cảm thấy vô cùng kinh hãi, thực hồi hận lần trước ông không có vì lão vương phi nghiên cứu thêm, chế tạo ra một ít viên thuốc đưa qua cho bà uống, như vậy có thể kéo dài chút thời gian, để ông có thể kịp thời đến đây giúp lão Vương phi khám và chữa bệnh .

Nhưng lúc Thường thái y xem mạch cho lão vương phi, thấy mạch tượng của lão vương phi lúc này đã ổn định rất nhiều, mạch tượng như vậy chẳng lẽ không phải là lão vương phi đã được chữa trị qua hay sao? Chẳng qua là ai đã chữa bệnh cho lão vương phi? Vì cái gì vương gia lại không nói cho ông ta biết? Thường thái y suy nghĩ cả trăm lần cũng không đoán ra được.

Bên cạnh Hoàng Oanh và Đỗ Quyên nghe Thường thái y nói ra lời này, sắc mặt không khỏi ngạc nhiên, hai mặt nhìn nhau. Lão vương phi phát bệnh. Sau đó chỉ có vương phi tiến vào, khó có thể tin được là người phụ nữ kia đã chữa trị cho lão vương phi ? Hai người trong lúc nhất thời đều yên lặng không nói gì, cũng không có đứng ra giải thích.

” Vương gia, lão vương phi đã không còn gì đáng ngại.” Thường thái y thu tay thản nhiên nói.

Ông ta thu thập đồ vật này nợ chuẩn bị rời đi, trong lòng nghĩ thầm rằng :Hừ, quý phủ của người rõ ràng có người có y thuật cao minh có thể giúp người chữa bệnh cho lão vương phi. Người còn không cho người nợ đi ra để cho ta gặp qua một chút cũng tốt. Ta có thể cùng người ta trao đổi một chút về phương diện y thuật, để cho đôi bên cùng tiến bộ. Người đã muốn cất giấu người đó không để cho ta gặp, vậy đừng trách ta đi về nhà trước, những việc còn lại người hãy kêu người bị người cất giấu, ra mà từ từ điều trị cho lão vương phi.

Cuối cùng, Thường thái y ” U oán ” nhìn thoáng qua Lan Phượng Thương, tính toán nhắc chân chạy lấy người.

Lan Phượng Thương đưa tay giữ chặt ông ta quát : ” Thường thái y! Ông nói xem đây là bệnh gì ? Tại sao chỉ xem mạch qua một đã vội bước đi? Ta gọi ông tới làm cái gì ?”

Nhìn thấy hành động của Thường thái y, Lan Phượng Thương không khỏi có chút tức giận. Mẫu thân của hắn bị bệnh như thế nào? Vậy mà lão gia hỏa này còn có tâm tình tranh hơn thua với hắn, chừng ra bộ dạng như ” Người thiếu ta một trăm vạn lượng bạc ” cho hắn xem. Nếu không phải lão thái y này đã đi theo phụ thân hắn từ khi còn trẻ, cùng vương phủ thân cận đã lâu, hắn thực sự muốn đánh lão gia hỏa này một trận.

Thường thái y cũng tức giận, không cần suy nghĩ liền mở miệng đưa ra yêu sách : ” Tiểu tử thôi, người đừng nghĩ đến người hiện tại trưởng thành, trở thành đại vương gia liền dám đối với lão phu bất kính. Lúc người còn nhỏ, lão phu còn tự tay ôm người, xuy đãi cho người đấy!”

Người đã không mời vị danh y của quý phủ ra đây cùng ta uống chén trà tâm sự, còn dám quát ta, cho dù phụ thân người ở đây còn nhường ta ba phần, người là cái đồ thô lỗ không nói lý lẽ, một tên nhóc ngang ngược cũng dám ở trước mặt ta phùng má trợn mắt. Ở trên sa trường lỗ mãng quen thói có phải hay không ? Thực nên đề nghị hoàng thượng để cho vương phi hỏi phủ, uốn nắn lại bản tính ngang ngược này của hắn. Thường thái y trong lòng thầm nghĩ . (một người phụ nữ vô tội bị nhắc đến kêu rên: lão nương đúng là sinh không gặp thời, năm cũng trúng đạn ——)

Giúp ta xuy đãi ?

Lan Phượng Thương lại bị lão thái y tính tình nóng nảy kia làm cho tức giận đến mức vừa thẹn vừa giận, may mắn hắn trời sinh có làn da màu đồng cổ, nếu không thì thế nào cũng nhìn ra được hắn đang đỏ mặt.

Hít sâu một hơi, Lan Phượng Thương trong lòng an ủi chính mình nói : Quên đi. Dù sao lão gia hỏa này cũng từng ở trên chiến trường giúp đỡ phụ vương rất nhiều, hãy tha thứ cho ông ta lần này.

Lan Phượng Thương chấp tay với Thường thái y, giọng điệu ôn hòa nói : ” Mong Thường bá bá giúp mẫu thân ta kê đơn chữa bệnh.”

Thường thái y quét mắt nhìn hắn một, bĩu môi, lúc này lại tỏ ra lễ phép ?

Tiểu tử này tính tình mặc dù có chút lỗ mãng nhưng dù sao bản tính không xấu, quên đi, hắn không nói là ai chữa trị cho lão vương phi có thể cũng là bị người ta nhờ vả, lập tức cũng không bày ra sắc mặt khó coi với Lan Phượng Thương nữa nói : ” Ừ, ta trở về phối dược hoàn, lát nữa sẽ kêu người đưa qua đây.” Sau đó muốn đi.

Lan Phượng Thương thấy ông ta vẫn là bộ dạng đầu muối không vào, nhất thời nổi giận đùng đùng ” Người cái lão thất phu này, người không thấy mẫu thân ta bất tỉnh hay sao? ” Người còn muốn chạy lấy người!

Thường thái y biết hắn tính tình ngang ngược khó bảo giống như con ngựa hoang. Khi hắn tức giận ngay cả hoàng thượng hắn cũng bày ra sắc mặt khó coi cho ngài xem.

Đoán được tiểu tử này là hiểu lầm, hiện tại tức giận nên mắng mình hai câu. Thường thái y này lúc còn trẻ cũng từng lăn lộn nơi chiến trường, lại coi hắn như con nên cũng không so đo cùng hắn nói : ” Tiểu tử thôi, đầu của người có phải hay không để lại trên chiến trường còn chưa có mang về ? Người không thấy lão vương phi đang ngủ à!”

” Nhưng vừa rồi mẫu thân quả thật là bệnh nguy rồi, như thế nào bây giờ lại đang ngủ ? ”

” Tiểu tử thôi, người cố ý chọc giận lão phu phải không. Lão phu không phải vừa mới nói với người rồi hay sao? Lão vương phi đã được người ta chữa trị, tạm thời sẽ không phát bệnh, người còn ở nơi này cùng ta dây dưa cái gì ? Người muốn kéo dài thời gian lão phu đi chế thuốc cho mẫu thân người, đến lúc đó người cũng đừng trách lão phu.” Thường thái y rất không vừa lòng với tiểu tử ngang ngược này liền giáo huấn hắn một trận.

Lan Phượng Thương chạy nhanh đến xem xét bệnh tình của lão vương phi, thấy mạch tượng đã vững vàng, hắn thầm nghĩ mẫu thân thật sự đã được

người ta chữa trị ?

Thường thái y nhìn thấy vẻ mặt hần lúc này, nhíu mày nói : ” Này! tiểu tử, ngươi có phải cũng không biết trước lúc lão phu đến, lão vương phi đã được người ta chữa trị ư ? ”

Lan Phượng Thương lúc này không có trả lời Thường thái y mà đứng dậy nhìn về phía hai người hầu hạ ở bên cạnh lão vương phi là Đỗ Quyên và Hoàng Oanh trầm giọng nói : ” Ngoài bốn vương cùng vương phi, còn có ai đi vào nhìn qua lão vương phi không? Hãy mau nói ra không được để xốt điều gì.”

Hoàng Oanh và Đỗ Quyên nghe thấy vậy, cả hai đều run rẩy quỳ rạp người xuống đất, sợ tới mức đầu óc đều bị tê liệt, không thể suy nghĩ được gì.

Đỗ Quyên nói : ” Bẩm vương gia, ngoài ngài và vương phi đi vào nhìn lão vương phi ra thì không có ai khác ạ .”

Hoàng Oanh dường như nhớ ra điều gì vội nói : ” Vương gia, là vương phi, là vương phi chữa trị. Lúc trước, vương phi đã nói qua bệnh của lão vương phi đã không đợi được đến lúc Thường thái y lại đây cho nên để cho Quyên nhi ngăn bọn nô tì lại còn ngài ấy thì đi vào khám và chữa bệnh cho lão vương phi.”

Đỗ Quyên lúc này cũng phục hồi tinh thần lại, liều mạng gật đầu chứng minh hai nàng một khắc đều không có rời khỏi lão vương phi, cũng bắt chước việc các nàng chán ghét Cố Thập Bát Nương, mở miệng ra nói tốt cho nàng.

Lan Phượng Thương nghe thấy liền giật mình. Lúc này, hần mới nghĩ đến thật sự đã có chuyện giống như vậy. . . Đúng là người phụ nữ kia đã chữa khỏi cho mẫu thân. . .

Vừa rồi, hần còn hiểu lầm nàng cùng với nha hoàn của nàng ý thế hiệp người, còn muốn đem nha hoàn của nàng kéo xuống loạn côn đánh chết. Hóa ra, nàng thực sự đi vào chữa bệnh cho mẫu thân. . .

Bên cạnh, Thường thái y cũng mang vẻ mặt như đang gặp quỷ, người đàn bà đánh đá như vương phi còn có bản lĩnh đến bậc này?

Bỗng nhiên, lão thái y lập tức vỗ đùi đánh đét một, khen một câu ” quả nhiên là giấu tài, giờ mới để lộ bộ mặt thật à “. (1)

Sau đó, ông ta không nói hai lời, mang theo hòm thuốc, tinh thần phấn khởi sáng láng chạy nhanh đi ra ngoài. Ông ta tính toán sẽ tìm người đàn bà đánh đá – Cố Thập Bát Nương kia dùng để hàng phục con ngựa hoang như Lan Phượng Thương o(∩ □ ∩)o.

1 – Tớ nghĩ câu này của Thường thái y là dựa vào câu ” chân nhân bất lộ tướng ”

Câu gốc là Chân nhân bất lộ tướng 真人不露相, có nghĩa gốc là người đắc đạo không để hình tướng của mình xuất hiện trước mọi người, sau này dùng với nghĩa không lộ mặt hay để lộ thân phận của mình trước người khác.

Câu này có nguồn gốc như sau:

Thời Xuân thu Chiến Quốc, có một chàng công tử nhà giàu có tên là Ôn Như Xuân, ngay từ nhỏ đã rất thích chơi đàn, khi lớn cũng tỏ ra là người có ngón nghề.

Một hôm anh ta Sơn Tây du ngoạn, đến trước một ngôi chùa, anh nhìn thấy một đạo sĩ đang nhắm mắt ngồi thiền, bên cạnh đạo sĩ có một túi, miệng túi hé mở lộ ra một góc của cây đàn cổ. Ôn Như Xuân rất lấy làm lạ tự hỏi : Lão đạo sĩ này cũng biết chơi đàn ư? và lại gần hỏi trình thượng: Xin hỏi đạo trưởng biết chơi đàn chứ?. Đạo sĩ hé mắt trả lời rất khiêm nhường: cũng vớ vờ đôi chút, tôi đang muốn bán sư đây. Ôn Như Xuân nói không khách sáo: thế thì để tôi đàn cho xem.

Đạo sĩ lấy đàn ra, Ôn Như Xuân lập tức ngồi khoanh chân dưới đất đánh đàn, đầu tiên là đánh tùy hứng một bài, đạo sĩ mỉm cười chẳng nói một lời. Ôn Như Xuân bèn đem hết sở học chơi một bài, đạo sĩ vẫn lẳng lặng. Ôn Như Xuân bức qua nổi giận nói: tại sao ông chẳng nói năng gì vậy, có phải tôi chơi dở không vậy? Đạo sĩ nói: cũng được, nhưng không phải là bậc sư phụ để tôi bán sư. Lúc này Ôn Như Xuân không nén nổi cơn bức tức nói: Ủ, ông thì rất giỏi đàn, thế thì hãy để tôi mở rộng tầm mắt nào.

Đạo sĩ chẳng nói chẳng rằng, cầm cây đàn, vuốt nhẹ vài cái, bắt đầu chơi, âm thanh như nước chảy réo rắt, như gió chiều huu huu, Ôn Như Xuân nghe ngất ngây say đắm, ngay cả cây cổ thụ cạnh chùa cũng đầy chim đậu xuống. Khúc nhạc hết đã lâu rồi, Ôn Như Xuân mới bừng tỉnh lại, lập tức quỳ trước mặt đạo sĩ xin được bán sư.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Đoản Mệnh

Gian ngoài.

Cổ Thập Bát Nương gắng gượng tinh thần ngồi trên thượng vị, nghe vị trắc phi kia và ba vị di nương ngời một câu ta một câu, hoặc công khai hoặc ngầm ngầm châm chọc nàng là vị vương phi không được sủng. Bên cạnh, Quyên nhi tức giận đến mức sắp không nhịn được nhưng Thập Bát Nương lại coi như không có việc gì, im lặng ngồi ở đó, tùy ý các nàng muốn nói gì thì nói.

Trạch đầu là gì ?

Trạch đầu chính là trong một tòa nhà lớn, một đám phụ nữ nhàn rỗi không có việc gì ở cùng một chỗ với nhau, mượn việc nói chuyện để nói móc, thậm chí hăm dọa người khác làm vui, cầu lợi ích cho bản thân.

Thập Bát Nương kiếp trước thông qua ngôn ngữ của tiểu thuyết mà biết đến những chuyện như vậy, không ngờ được tới kiếp này, lại chính mình được trải nghiệm một phen. Nhưng bảo nàng cùng một đám phụ nữ, vì một người đàn ông nàng không thích mà đi tranh giành tình cảm. Thử hỏi, như vậy có gì đáng để tranh luận? Dù bị bọn họ nói vài câu thì đối với nàng cũng không tạo thành thương tổn gì? Vậy nên, nàng vì cái gì mà phải cùng các nàng so đo. Bị chó cắn một miếng không lẽ còn muốn đi cắn lại chó một miếng sao?

Hơn nữa, nàng thật sự đúng là không được sủng ái. Việc này không cần các nàng nói Thập Bát Nương cũng tự mình hiểu được. Còn có một nguyên nhân khiến cho nàng một lời cũng không nói, làm bộ như không biết các nàng đang châm chọc mình. Nguyên nhân đó là : nàng không nghĩ sẽ cùng người đàn ông kia tiếp tục dây dưa với nhau nữa. Nếu đã không muốn dây dưa cùng hắn, thì mặc kệ đám oanh oanh yến yến của hắn ở trước mặt nàng nói về chuyện những của hắn, hay nói về chuyện nàng không được hắn sủng ái. Nàng dĩ nhiên là không cần phải quan tâm rồi.

Trong phòng,

Lan Phụng Thương kinh ngạc đứng ở đó, nhìn bóng dáng Thường thái y rời đi, trong lòng cũng không biết đang suy nghĩ cái gì, chỉ nhũn mảy, dạn dò Hoàng Oanh và Đỗ Quyên chăm sóc cho lão vương phi thật tốt, sau đó cũng đi ra ngoài.

Thường thái y vừa đi ra thấy Cổ Thập Bát Nương đang ngồi ở trên kia, ánh mắt trong lúc nhất thời tỏa sáng .

Vuốt râu đi tới nhìn nàng cười nói : ” Bệnh của lão vương phi đã được trị tốt lắm ”

Thập Bát Nương đã sớm nhìn thấy vị lão thái y này đang đi về phía nàng. Lúc ông ta đang nhìn nàng nói nói cười cười. Nàng đã bước lên phía trước phúc thân thi lễ với ông ta. Nghe thấy Thường thái y nói ra những lời này. Cổ Thập Bát Nương xem như đã yên lòng , lại thấy lão thái y này lại đưa ánh mắt rạng rỡ nhìn nàng. Thập Bát Nương trong lòng cũng hiểu được, liền cười nói : “Chỉ là tạm thời giảm bớt, còn chưa trị được tận gốc.”

Nghe những lời này của nàng, lão thái y rốt cục có thể xác định, chính “Người đàn bà đánh đá” này đã chữa bệnh cho lão vương phi, lập tức nhìn nàng cười nói : “Thực là giấu giếm kỹ nha! thế nhưng sao lại không tiếc mà để lộ ra?”

Chẳng lẽ không đúng sao? Nàng gả vào vương phủ nhiều năm, trong vương phủ lại cất giấu một vị vương phi y thuật cao minh như vậy, thế nhưng ngay cả vương gia cũng không biết, nàng giấu như còn chưa đủ kỹ hay sao?

Nghe được những lời trêu chọc của lão thái y tính tình thẳng thắn này , Thập Bát Nương lắc đầu cười khẽ nói : ” Mấy năm gần đây thân thể có chút không khỏe, mời đại phu lại trị không hết được, chỉ có thể tự mình xem sách thuốc, ý đồ có thể chữa khỏi bệnh cho bản thân, ngày tháng trôi qua cũng có thể ứng với câu nói của cổ nhân là :bệnh tật lâu ngày cũng thành lương y .”

Đây là cái cớ mà nàng dùng để nói với những người bên ngoài, ngay cả Quyên nhi và Phong bà bà, nàng cũng nói giống như vậy, bằng không thật đúng là không có cách nào khác để giải thích chuyện tá thi hoàn hồn.

“Học y lại có thể có dễ dàng như vậy?” Thường thái y rõ ràng không tin cười nói.

Lão thái y không tin, nàng tự xem sách thuốc lại có thể học được y thuật. Trên đời này làm gì có chuyện đơn giản như thế.

Thời đại này quan niệm sĩ, công, nông, thương là bốn phương diện đứng đầu, phương diện y học tuy rằng không được đặt trong bốn hàng ngũ này nhưng trong lòng những người làm thầy thuốc đều hiểu được, chỉ cần y thuật của họ có bản lĩnh có thể cứu người, chỉ cần thật sự có năng lực, thì căn bản là không cần để ý có hay không bị những người khác khinh thường.

Thập Bát Nương cười gật gật đầu, không nói gì.

Thường thái y thấy nàng có thái độ như như thế nhưng lại không biết nên làm thế nào để phản bác lại lời nói của vị vương phi này, chỉ có thể nhìn Thập Bát Nương. Trong đôi mắt của ông ta tràn đầy vẻ tìm tòi nghiên cứu, khó có thể nào tin được vị vương phi này thật đúng là chỉ vô tình mà học được y thuật.

Thập Bát Nương thấy ông ta chưa từ bỏ ý định liền nói thêm : ” Ta vẫn còn chưa có học được. Hôm nay, ta chẳng qua là thấy mẫu thân mắc loại này bệnh này nên ta cũng chỉ là thử xem một chút mà thôi.”

Thường thái y muốn phản bác, thầm nghĩ loại bệnh này chỉ thử xem mà có thể giảm bớt bệnh tình, nha đầu kia định nói cho ai nghe đây nhưng còn chưa kịp nói ra, chợt nghe thấy Lan Phụng Thương ” khụ, khụ ” mấy tiếng, không biết đã đi ra từ khi nào. Thường thái y thấy vậy liền ngậm miệng lại không có nói tiếp.

Thập Bát Nương thấy hắn đi ra.Nói vậy có nghĩa là chân tướng đã rõ ràng, liền hướng tới hắn phúc thân thi lễ nói : ” Mẫu thân đã bình an. Vậy! ỉ thiếp xin đi về trước, đợi ngày mai mẫu thân tỉnh lại, ỉ thiếp lại đến vấn an mẫu thân.”

Ỉ thiếp là danh xưng mà chỉ có trác phi hoặc các di nương mới tự xưng ở trước mặt vương gia.Mà nàng đường đường là chính phi lại ở trước mặt vương gia cũng tự xưng ỉ thiếp giống như vậy. Ý tứ trong đó cũng có thể đoán ra được.

Lan Phượng Thương cũng nghe thấy vương phi tự xưng như vậy, nhủ mày nhìn nàng, thấy nàng sắc mặt không có một chút huyết sắc, có cơn gió khẽ thổi qua thân mình lại càng nhỏ gầy, trong lòng hắn nổi lên sự cảm thông, cũng không có hoài nghi gì nói : “Đi xuống đi.”

Thập Bát Nương lễ nghi chu đáo nói tạ ơn với hắn.Sau đó, mới để cho Quyên nhi giúp đỡ nàng rời đi.

Nhưng nàng vừa mới đi được vài bước đã thấy đầu óc như quay cuồng, đất trời đảo lộn.

Quyên nhi kinh hãi, đỡ lấy Cố Thập Bát Nương không để cho nàng ngã xuống đất, nhìn về phía vương gia cầu cứu : “Vương gia!vương phi té xỉu.Cầu xin vương gia cho phép Thường thái y khám cho vương phi.”

Thời điểm, Quyên nhi kinh hãi hô lên. Lan Phượng Thương cũng đã đi nhanh qua ôm lấy người phụ nữ này.Chẳng qua là, hắn chỉ nhìn qua thì còn chưa có thấy được. Khi hắn ôm nàng một mới biết được.Người phụ nữ đang ở trong lòng ngực hắn không biết đã gầy thành cái dạng gì nữa.Quả thực, hắn chỉ cần dùng một tay cũng có thể nhắc được ba người giống như nàng. Sao lại có thể gầy đến vậy!Mấy năm qua, nàng rốt cuộc là chăm sóc bản thân như thế nào ?

Cẩn dặn Thường thái y nhanh chóng đuổi theo đến Vọng xuân viện.Sau đó, hắn liền ôm Cố Thập Bát Nương vốn gầy yếu tựa như con mèo nhỏ, nhẹ như lông hồng chạy trước.

Thường thái y vẫn còn bị tiếng kêu sợ hãi của Quyên nhi dọa cho ngẩn người. Nghe thấy giọng nói như quát lên của Lan Phượng Thương, mới lập tức hồi thần trở lại.Ông ta còn nhiều vấn đề còn chưa có hỏi được rõ ràng. Vị vương phi này không thể có chuyện gì được.

Lập tức để cho Quyên nhi dẫn đường đi tới Vọng xuân viện.

Phía sau Tạ Linh Sở và ba di nương không được ai để ý đến, sắc mặt vô cùng nhục nhã. Thủ đoạn hiện tại của người đàn bà này thực quá cao minh. Nàng ta thế nhưng lại có thể giả bộ yếu ớt như liễu trước gió, ý đồ khiến cho vương gia chú ý!

Trong đó, ánh mắt của Tạ Linh Sở lại càng hiện ra nhiều tia sáng ác độc hơn cả.Đêm nay, nếu không vì vương phi này. Lúc này,vương gia đã sớm ở Hạ Hà viện của nàng , đáng giận, thật sự là rất đáng giận.Cố Thập Bát Nương ngồi chờ xem.Ta nhất định sẽ không để cho ngươi sống dễ chịu.

Mặc kệ nàng ta có bao nhiêu ác độc, có bao nhiêu mong muốn khiến cho Thập Bát Nương khổ sở. Lúc này, Cố Thập Bát Nương đều không có tinh lực đi so đo. Lúc này, bởi vì mệt mỏi đến cực độ nàng đã rơi vào trạng thái hôn mê.

Thường thái y sau khi bắt mạch cho nàng, vẫn không ngừng nhíu mày. Lan Phượng Thương ở bên cạnh thấy vậy, đã muốn kéo vạt áo của ông ta chất vấn. Người phụ nữ này sắc mặt đã trắng bệch như vậy, còn có thân mình cũng gầy như thế này.Người vì sao cái gì cũng không nói,cứ nhíu mày lại thì có cái gì tài giỏi chứ?

Quyên nhi cũng chỉ biết ở một bên lo lắng suông nhưng nàng thân phận thấp, không dám có hành động gì, chỉ có thể lo lắng nhìn Thập Bát Nương, chờ đợi nhìn lão thái y.

“Vương gia, xem ra đúng như lời vương phi đã nói. Nàng có khả năng chữa bệnh thật sự là vì muốn chữa bệnh cho chính mình mới tự học y.” Thường thái y sắc mặt có chút nghiêm trọng nhìn Lan Phượng Thương nói.

“Bốn vương không có nghi ngờ nàng.” Lan Phượng Thương quát lên.

Thường thái y cười nhạt nói : “Có nghi ngờ hay không thì chính ngươi là người rõ ràng nhất, không cần người khác phải nói.Phụ thân của nàng là Cố tể tướng vốn cùng ngươi đối địch.Mà Cố tể tướng gả con gái cho ngươi đã nhiều năm, đến giờ đột nhiên phát hiện bản thân nàng lại ẩn giấu y thuật cao siêu.Ngươi trong lòng thực sự không có gì suy nghĩ gì? ngươi thấy lão phu không hỏi thì nghĩ rằng lão phu cái gì cũng không biết hay sao!”

Lan Phượng Thương phát tay áo ” hừ ” một tiếng.

Thấy dáng vẻ này của hắn, Thường thái y cũng không hề để ý tới, nhìn về phía Cố Thập Bát Nương thờ dài, nói nhỏ : “Nàng chắc là không sống thêm được vài năm nữa.Ngươi hãy buông tha cho nàng đi !” Nói xong, liền đi ra ngoài viết phương thuốc , không hề để ý tới Lan Phượng Thương đang giật mình đứng đó.

Quyên nhi vừa nghe thấy lời nói của Thường thái y, lập tức ghé vào bên cạnh Cố Thập Bát Nương khóc lớn.Mặc kệ,vương gia lúc này cả người toát ra vẻ tàn nhẫn đứng ở bên cạnh, nàng cũng không sợ. Lúc trước,tiểu thư nếu không phải là vì vương gia sinh hạ ba tiểu thiếu gia thì đâu có tạo lên một thân bệnh tật như vậy.Nhưng đêm nay,vừa mới đến được một lúc lại bị Vương gia uy hiếp viết hưu thư.Hiện tại, ngay cả thái y có y thuật cao minh nhất trong thái y viện là Thường thái y cũng nói với thân thể của tiểu thư hiện giờ sẽ không thể sống lâu được.Trong lúc nhất thời,Quyên nhi thương tâm muốn chết.Đối với vị vương gia này đã hoàn toàn chết tâm. Nàng Cố Quyên nhi đâu có chết, cũng quyết không nói cho vương gia biết chuyện, hắn còn có ba đứa con.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Tiến Cung

Thời điểm, Thập Bát Nương tỉnh lại, đã là chạng vạng ngày hôm sau.

Quyên nhi vẫn luôn chú ý đến tiểu thư của nàng, vừa thấy tiểu thư tỉnh lại, lập tức mang theo nước mắt, nước mũi bỏ nhào đến. Cố Thập Bát Nương bị mê man lâu lắm mới tỉnh lại, đầu óc có chút choáng váng, thấy thế liền hoảng sợ.

Nàng bởi vì luôn mệt mỏi số lần té xỉu cũng không ít, cũng chưa bao giờ nhìn thấy Quyên nhi có bộ dạng như vậy. Nghĩ đến người đàn ông gọi là Lan Phụng Thương kia. Thập Bát Nương giật mình. Nàng vội vàng bảo Quyên nhi đứng lên để nàng kiểm tra xem, có phải hay không bị hấn ta gọi người đến đánh nàng ấy.

Kiểm tra nửa ngày cũng không thấy trên người Quyên nhi có thương tích gì, lại đến gần nàng ấy an ủi, hỏi nàng ấy tui thân chuyện gì?

Quyên nhi vội vàng lau nước mắt, lắc đầu, trong lòng lo lắng tiểu thư của nàng sẽ không thể chấp nhận được nên cũng không dám nói lại cho Cố Thập Bát Nương những lời mà Thường Thái y nói hôm đó.

Thấy nàng ấy có dáng vẻ như vậy. Thập Bát Nương thở dài, nói với nàng ấy: nếu em có chuyện gì tui thân thì cố gắng nhẫn nhịn một chút, coi như cho qua. Đợi quốc yến xong xuôi chúng ta sẽ trở về Thiên Trạch, không cần thiết phải cùng bọn họ so đo.

Quyên nhi gật đầu đồng ý, sau đó giúp đỡ tiểu thư đứng lên, giúp nàng đi tắm, rửa mặt, chải đầu, mặc quần áo.

Lúc đang rửa mặt, chải đầu. Cố Thập Bát Nương hỏi nàng là lão vương phi đã tỉnh chưa ?

Quyên nhi gật đầu nói sáng nay đã tỉnh rồi. Nói bà còn tự mình lại đây thăm tiểu thư một lần, chỉ là lúc ấy tiểu thư hôn mê nên không biết mà thôi.

Cố Thập Bát Nương nghe xong gật đầu, ngồi ở trong thùng tắm nhắm mắt lại, để Quyên nhi lau người giúp nàng.

Lúc này, có nha hoàn đưa thuốc và đồ ăn đến đây, đứng ở bên ngoài nói :Vương phi đã tỉnh lại thì nên ăn một chút gì đó.

Quyên nhi bảo các nàng đem đồ ăn đặt lên bàn. Sau đó, nàng quay lại giúp đỡ Thập Bát Nương tắm rửa xong xuôi, mới đỡ Thập Bát Nương ra đến đại sảnh.

Trên bàn có đặt một chén cháo và một đĩa dưa cải nhỏ, rất thích hợp cho những người thân thể không khoẻ dường dầy.

Tuy rằng Thập Bát Nương không muốn ăn uống gì nhưng bụng nàng thật sự rất đói, hơn nữa chờ một lát còn phải tiến cung, không thể không bổ sung thể lực cho tốt để còn đối đáp với người khác, cho nên mấy đồ ăn đó cũng đều vào bụng của nàng.

Ăn xong, Thập Bát Nương liền mang theo Quyên nhi đi ra cửa .

Hôm nay, nàng không giống với mọi ngày. Vì che dấu vết tái nhợt trên mặt nên nàng để cho Quyên nhi đánh cho nàng một chút phấn son.

Môi hồng răng trắng, mặt phấn má đào.

Trên người nàng là bộ váy dài màu xanh như làn nước, nhẹ nhàng mà không mất cao nhã, trang sức cũng rất đơn giản giống như hôm qua, mái tóc đen dài cũng được búi lên bằng chiếc trâm ngọc xanh biếc, lộ ra chiếc cổ thiên nga thon dài mà trắng nõn, càng tăng thêm vẻ thuần khiết. Cả người thoạt nhìn đơn giản nhưng lại luôn luôn lộ ra một vẻ cao quý, không tầm thường chút nào.

Lão vương phi đã tự mình qua đây thăm nàng. Lúc này, nàng đã tỉnh, thân thể cũng tốt hơn rất nhiều, dĩ nhiên là phải đi hỏi thăm đáp lễ lão vương phi.

Tới viện của lão vương phi, nàng liền đi vào thỉnh an bà, nói tạ ơn.

Lão vương phi nhìn cách ăn mặc của con dâu, rồi lại nhìn đến cặp mắt bình thần kia của nàng, còn cảm nhận được cả hơi thở trên người nàng cũng mang vẻ tĩnh lặng không tranh với đời, trong lòng cảm thấy hỗn loạn ngổn ngang trầm mới.

Bà không phải là người bảo thủ cố chấp, không biết quan tâm đến ý tới mọi chuyện, trái lại bà rất dễ tâm, chú ý tới mọi việc.

Hiện tại, bà cũng nhìn ra được con dâu thật sự là thay đổi không ít, cũng không phải bởi vì nàng cứu đã cứu chữa cho lão vương phi nên bà phải dựa vào nàng, nguyên ý ở trong lòng coi nàng là con dâu. Mà vì bà thật sự nhìn ra được con dâu bây giờ đã không giống như trước kia, chỉ là đáng tiếc nàng lại cùng Vương nhi vô duyên.

Thấy được chút tình cảm trong ánh mắt của lão vương phi. Thập Bát Nương cúi đầu, làm bộ như nhìn không thấy. Người đàn ông kia không phải là đối tượng nàng có thể trêu chọc. Hiện tại, lão vương phi đã hứa hẹn sẽ đem tòa nhà ở Thiên Trạch cho nàng. Nếu như nàng có thể cùng người đàn ông kia hòa ly thì đó là kết cục tốt nhất. Vậy nên, nàng cũng không muốn trong quá trình đó sẽ xuất hiện biến cố gì.

Nói nàng chán ghét hắn cũng không phải. Nàng cũng không thể nêu ra lý do chán ghét hắn. Ngoại trừ chuyện, hắn bởi vì hiểu lầm mà muốn đánh chết Quyên nhi thì hắn cũng không có làm chuyện gì khác đặc biệt với nàng.

Nhưng nói nàng thích hắn thì việc đó lại quá xa xôi, khó có thể xảy ra. Nếu như không có ba đứa con, nàng với hắn ngay cả người xa lạ cũng không phải. Hiện tại, ý trời khó đoán, nàng có ba đứa con còn hắn là phụ thân của ba đứa con của nàng, tạm thời coi hắn là một người xa lạ đã là tốt lắm rồi nhưng ngoài việc là một người xa lạ, cũng không bắt cứ việc nào khác.

Nhân lúc, Quyên nhi nhỏ giọng nói thời gian không còn sớm, Thập Bát Nương cũng truyền đạt lại với lão vương phi.

Lão Vương phi cười nói "tốt". Sau đó, để Thập Bát Nương đỡ bà đi ra ngoài. Trong lòng nghĩ thầm rằng: coi như trong lúc còn là mẹ chồng – nàng dâu, cuối cùng mình và nàng cũng có một lần thân mật đi. Tuy bà cũng muốn tha thứ cho con dâu, không muốn lại dùng chuyện trước kia để làm tổn thương con dâu nhưng đối với bà mong muốn của Vương nhi trong lòng lại trọng yếu hơn. Bà không thể vì mình mà khiến Vương nhi phải làm trái với mong muốn của bản thân, khiến hắn chịu tội thân.

Ra tới ngoài phủ, một hàng xe ngựa xa hoa cùng với nhóm trác phi và di nương của vương gia đều đang đứng đợi.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung nhìn về phía Thập Bát Nương đang đỡ lão vương phi đi ra.

Lão vương phi thể nhưng lại để cho vương phi tới gần bà?

Cho dù, người phụ nữ này thật sự may mắn cứu được lão vương phi. Dựa theo cách hành xử của lão vương phi nhiều nhất cũng chỉ là thưởng cho nàng một ít châu báu, ngọc ngà linh tinh gì đó. Thế nhưng, bà lại để cho nàng đỡ bà đi ra, xuất hiện ở trước mắt mọi người, việc này chẳng lẽ muốn chứng minh rằng lão vương phi đã tha thứ cho nàng.

Lan Phượng Thương đầu đội kim quan, y phục màu đen cùng màu với cẩm bào khoác ở trên vai, càng toát lên vẻ mạnh mẽ tuấn tú, hơn thế nữa còn gia tăng thêm vài phần khí tức trầm ổn trên người hắn, hoa văn ngũ trảo kim long ở trước ngực tượng trưng cho thân phận vương gia, vừa đường hoàng khí phách, lại vừa cân xứng với khuôn mặt ngũ quan đường nét rõ ràng, quả thực là có một không hai từ xưa đến nay. Lúc này, hắn đứng là uy vũ, tuấn mỹ như vậy.

Vốn là người đứng ở bên ngoài nhưng Cố Thập Bát Nương có muốn không thừa nhận điều này cũng không được. Người đàn ông cao lớn anh tuấn, nắm cả thiên hạ trong tay này, quả thật là tập trung tất cả mọi điểm tốt đẹp trong thiên hạ về mình, xứng với bốn chữ "thiên chi kiêu tử".

Hắn tiến lên thỉnh an lão vương phi. Sau đó, mới đưa ánh mắt nhìn về phía Cố Thập Bát Nương đang đứng phía sau. Nàng cũng hướng hắn phúc thân thì lễ nói: "Vương gia tốt lành".

Sở trác phi mang theo ba di nương đi qua đây thỉnh an lão vương phi và vương phi. Trong hoàn cảnh như thế này, nhóm phụ nữ kia tỏ ra rất có quy củ, cư xử rất đúng mực. Mặc dù, Lan Phượng Thương đã nói không cần phải hành lễ với Cố Thập Bát Nương nhưng các nàng vẫn là nhìn mặt lão vương phi mà phúc thân thì lễ với nàng.

Đối với việc nhóm trác phi và phi di nương đến thỉnh an, lão vương phi chỉ khẽ gật đầu, vỗ nhẹ tay Cố Thập Bát Nương, sau đó liền đi lên xe ngựa của mình. Trường hợp quan trọng như thế này, con dâu dĩ nhiên là phải đi cùng với Vương nhi.

Thập Bát Nương nhìn thấy cách ăn mặc và trang điểm xinh đẹp của nhóm trác phi và di nương, lại nhìn đến bản thân mình so với nhà hoàn bên cạnh các nàng cũng không bằng. Trên mặt không khỏi có chút ngượng ngùng, không phải chỉ nói là đi dự một yến hội hay sao, ăn mặc như vậy liệu có vấn đề gì hay không?

Mà Tạ Linh Sở và mấy vị di nương cũng chú ý tới cách ăn mặc của Cố Thập Bát Nương, cố ý tỏ ra quan tâm nói vài câu: "Văn quân gia thật là... Tại sao lại không đưa y phục, trang sức và son phấn qua chỗ vương phi. Để vương phi phải ăn mặc như thế thật là xót xa?"

Nhị di nương cũng bước lại gần nói một câu: "Vương phi ăn mặc, trang điểm thế này thật không phải. Thể diện của vương gia biết để ở đâu."

Tam di nương lấy khăn che miệng cười nói: "Chắc là vương gia đặc biệt vương phi nên vương phi mới ở trong tình huống như hôm nay làm cho vương gia mất hết mặt mũi."

Đại di nương cũng ở một bên che miệng cười, trong mắt lóe lên vẻ vui sướng khi thấy người gặp họa.

Lan Phượng Thương liếc mắt nhìn Cố Thập Bát Nương một, lại quét mắt nhìn nhóm trác phi và di nương trên người ăn mặc, trang điểm lộng lẫy, thân nhiên nói một câu, "Như thế này rất đẹp."

Nhóm trác phi và di nương vốn đang nhìn Cố Thập Bát Nương cười châm chọc. Nghe vương gia nói như vậy đều ngạc nhiên, nụ cười cũng nghẹn lại, yết hầu giống như có quả trứng chim đang trợn ngang, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía vương gia với vẻ khó tin. Vương gia thế nhưng lại nói đỡ cho người phụ nữ này.

Cố Thập Bát Nương nhìn về phía Lan Phụng Thương. Nàng thấy hơi bất ngờ khi hắn lại mở miệng nói đỡ cho mình.

Nhớ Quyên nhi từng nói người đàn ông này rất coi trọng quy củ, cũng không thể không nói. Tuy rằng nàng không thích người đàn ông này nhưng ít ra ở phương diện lễ nghi, quy củ, đúng là không thể bắt bẻ hắn điều gì. Cho dù hắn chán ghét nàng, cũng không biến nàng thành trò cười trước mặt nhóm trác phi và di nương mà hắn yêu thích, vẫn coi nàng là Cố vương phi, vẫn là chính phi của hắn, cho dù là một chính vương phi sắp cùng với hắn hòa ly.

Lúc Sở trác phi và ba vị di nương nhìn về phía Cố Thập Bát Nương bằng ánh mắt ác độc. Thập Bát Nương trầm nghĩ, không biết người đàn ông này có hay không cố ý để cho nàng gây thù chuốc oán nhiều như vậy nhưng chỉ thấy hắn thản nhiên nói : ” Cùng bốn vương lên xe.”

Quyên nhi ở bên cạnh có chút kích động. Tuy rằng nàng ấy đối vương gia đã hết hy vọng nhưng thấy vương gia có thể đối xử tốt với tiểu thư của nàng, điều này lại khiến cho tâm của nàng vốn dĩ đã như tro tàn bỗng cháy lại, giống như cây khô gặp mùa xuân. Chẳng qua là nghĩ đến thời gian vương gia ở cùng với tiểu thư của nàng cũng không có nhiều, mà số lần có thể vui vẻ ở cùng với tiểu thư cũng quá ít. Một chút vui sướng vừa mới lóe lên trong lòng nàng, lập tức giống như bị dội cho gáo nước lạnh, dập tắt toàn bộ.

Lúc này, Cố Thập Bát Nương trong lòng đang nghĩ thầm: Nếu như vương gia không nhiều lời, nói thêm một câu như vậy thì hắn cứ đi lên trước, nàng tự mình lên sau ta, cần gì hắn phải mở miệng mời nàng chứ.

Tưởng tượng đến những ánh mắt thù hận ngập tràn ở phía sau, da đầu Thập Bát Nương khẽ run lên. Mấy người đàn bà này đúng là không thể trêu chọc vào, cũng may qua đêm nay nàng đã có thể rời đi.

Mà nhìn Lan Phụng Thương cùng Cố Thập Bát Nương kẻ trước người sau lên xe sau, đằng sau ba vị di nương tuy trong lòng không phục nhưng nhìn thấy vị Sở trác phi được sủng ái nhất kia đang tức giận đến xanh mặt. Trong lúc nhất thời ba vị di nương vừa cười vừa nói : ” Haiz! Vương gia đối với vương phi cũng thật tốt. Nếu ta nhớ không lầm, chiếc kim liên trên xe ngựa của vương gia là do hoàng thượng ngự ban, thế nhưng Sở trác phi ngay cả chạm cũng chưa chạm vào được nha.”

“Nhìn xem lần sau có thể hay không có cơ hội được ngồi trên đó, biết đâu lại có cơ hội, đừng giống như trác phi uống phí một phen ăn mặc, trang điểm lộng lẫy mới tốt.”

Ba di nương vừa cười vừa nói rồi bước đi, giọng nói giống như chỉ vô tình nhắc đến chuyện này

Dur bà bà cùng Thất bà bà chạy nhanh đến bên cạnh Tạ Linh Sở đỡ nàng lên xe ngựa, sợ vị chủ tử này nhất thời tức giận để xảy ra chuyện gì.

Mà sau khi lên xe, Tạ Linh Sở quả thực là hung ác đâm đá lên người đám nha hoàn hầu hạ ở bên cạnh một trận, lúc này mới khôi phục được tinh thần. Thế nhưng đối với Cố Thập Bát Nương và nhóm di nương vọng tưởng muốn chiêm ngưỡng nàng đầu đá cùng Cố Thập Bát Nương hận ý cũng càng sâu.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Phụ Thân

Bên trong xe ngựa.

Cố Thập Bát Nương ngồi đối diện với người đàn ông kia cũng không có lời nào để nói, vẻ mặt bình tĩnh, chỉ là trong lòng có chút bùi ngùi. Chiếc xe ngựa này quả thực rất xa hoa, so sánh với chiếc xe ngựa dùng để đón nàng trở về thì chiếc xe ấy quả thật là lụp xụp, rách nát.

Mà Lan Phụng Thương ngồi đối diện với người phụ nữ này, cũng không biết trong lòng đang suy nghĩ gì, cũng không nói chuyện.

Nhìn qua nàng một sau, sau đó nhắm mắt lại, chỉ là hắn không có chú ý tới, lúc này mơ hồ truyền vào chóp mũi của hắn một mùi hương nhẹ nhàng tự nhiên, khiến cho tinh thần của hắn thả lỏng rất nhiều.

Đã quen ngửi mùi son phấn trên người trác phi và nhóm di nương, đột nhiên lại bay đến một mùi hương thoang thoảng làm cho hắn cảm thấy rất đặc biệt.

Hắn hoàn toàn không có chú ý tới, bên cạnh hắn lúc này chính là người phụ nữ hắn vẫn luôn chán ghét, ước gì có thể cách nàng thật xa. Hiện tại, nàng đang ngồi ở ngay bên cạnh hắn thế nhưng hắn lại không thấy phản cảm một chút nào. Trong lòng còn có một ý nghĩ rằng : nàng chính là vương phi của hắn đương nhiên phải ngồi ở bên cạnh hắn rồi.

Cứ như vậy, hai người quen thuộc nhất nhưng cũng xa lạ nhất, cả quãng đường không hề nói chuyện cho đến tận hoàng cung.

Hoàng cung tường cao, nguy nga, trang nghiêm. Trước cửa cung là hai bức tượng đá trang nghiêm khí thế, đứng chầu ở phía trước hai bên cửa chính, như hồ rình mồi nhìn chăm chú vào tất cả những lực lượng tà ác, để ngăn ngừa những lực lượng tà ác này tiến vào hoàng cung gây nhiễu loạn rất tự hoàng cung.

Đứng ở hai bên cửa cung là hai nhóm thị vệ. Một nhóm đang ngẩng đầu ưỡn ngực, trên mặt tràn đầy thái độ nghiêm túc. Một nhóm đứng thẳng hàng, thẳng lối ở một bên cùng đảm nhiệm trọng trách bảo hộ hoàng cung.

Lan Phượng Thương kêu đám người đánh xe ngựa dừng lại đây.

Đại hạ đệ nhất vương gia Lan Phượng Thương cùng đoàn người phía sau xuống xe, cũng không cần phải thông cáo hay kiểm tra gì, khiến cho người ta nhìn vào bằng ánh mắt thèm muốn, cũng muốn được hưởng thụ quyền lợi đặc biệt là trực tiếp tiến cung giống như vậy.

Cố Thập Bát Nương lần đầu tiên nhìn thấy hoàng cung cổ đại, đặc biệt sau khi vào hoàng cung liền giống như ông lão quê mùa ở nông thôn lần đầu tiên vào thành phố nhìn thấy cái gì cũng hiếm lạ có chút gì đó giống nhau, cặp mắt hoàn toàn không đủ để nhìn.

Thời điểm ở ngoài cung cảm thấy hoàng cung thật uy nghiêm cao quý nhưng vào cung rồi mới phát hiện, khi nhìn từ ngoài cung với khi ở trong cung so với nhau đúng là giống như đồ đệ gặp sư phụ.

Nhìn thấy như vậy nhưng nàng lại không biết phải hình dung như thế nào để miêu tả được một tòa tòa cung điện, trong ánh mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc, người ở trong cung thật là rất biết hưởng thụ . . . Đương nhiên là bỏ qua việc cung đấu trong cung, người lừa ta gạt tất cả mọi thứ, chỉ đánh giá qua vẻ bề ngoài.

Quyên nhi nhìn thấy tiểu thư thất thố, lén lút lôi kéo góc áo của Thập Bát Nương.

Thập Bát Nương nhìn lại thấy trắc phi cùng ba vị di nương đang dùng ánh mắt khinh thường nhìn về phía nàng, ánh mắt tựa hồ như muốn nói chưa nhìn thấy bao giờ hay sao, cũng không phải chưa tiến cung lần nào.

Kỳ thật cái làm cho các nàng khó chịu chính là khi nhìn thấy trên người Cố Thập Bát Nương toát ra vẻ thanh nhã tự nhiên. Người đàn bà này mặc dù các nàng không thích nhưng cũng không thể không thừa nhận dung mạo của Cố Thập Bát Nương đúng là tuyệt mỹ. Phục sức trên người nàng tuy đơn giản nhưng lại toát lên vẻ thuần khiết tao nhã bất phàm tựa như tiên tử. Trong khi đó, các nàng đều trang điểm sắc sảo điểm lệ, xiêm y nhìn đã thấy cao quý hơn người, lại mang theo một vẻ trần tục thế gian.

Cố Thập Bát Nương khoác trên người bộ y phục đơn sơ mang theo đôi mắt trong sáng bình thản mở to nhưng lọt vào trong mắt Lan Phượng Thương không biết vì nguyên nhân gì mà trong đầu của hắn lại có một ý nghĩ, hắn cảm thấy cách ăn mặc này của nàng rất hợp với suy nghĩ của hắn. . .

Thời điểm hắn không tự chủ được rảo bước tiến lên từng bước về phía nàng, lại thấy nàng sắc mặt bình thản nghiêm túc cũng đi về phía lão vương phi.

Lan Phượng Thương trong thoáng chốc khẽ ngừng bước chân, sắc mặt hơi hơi mất tự nhiên, nhìn thấy đáy mắt Thập Bát Nương hiện lên một chút vẻ xấu hổ buồn bực. Hắn thầm nghĩ người phụ nữ này đúng là không biết nhìn ánh mắt người khác. Hắn chẳng qua là muốn cho nàng thể diện. Người phụ nữ này chẳng lẽ lại không biết ?

Thập Bát Nương đúng là không hề biết hắn vừa mới đi về phía nàng. Ở nơi này, ngoại trừ Quyên nhi ra thì người nàng quen thuộc nhất chỉ có lão vương phi, dĩ nhiên là nàng sẽ đi đến chỗ lão vương phi.

Mà lão vương phi dường như cũng không chán ghét hành động này của nàng, từ từ nàng kéo nàng đi.

Vào hội trường, khách mời nam và nữ sẽ tự tách ra.

Lúc này, Thập Bát Nương cảm giác được có một ánh mắt sắc bén như đang xuyên thấu ở trên người nàng.

Nàng thấy nổi hết cả ra gà, là ai mà hận nàng như vậy.

Nàng lập tức quay đầu lại, tầm mắt nhìn qua nơi đó. Quyên nhi vẫn luôn chú ý đến hành động của tiểu thư, cũng nhìn theo, trong lúc nhất thời liền sợ tới mức giật mình một.

Khán trương lôi kéo góc áo Cố Thập Bát Nương giọng nói run rẩy : “Tiểu . . . Tiểu thư, đó . . . Là lão gia!”

Cố Thập Bát Nương đã sớm nhìn qua bên kia, thấy Quyên nhi nói như vậy mới biết được ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm nàng, chính là người đàn ông trung niên mà nàng phải gọi là “Phụ thân”

Trách lại có thể sinh ra Cố Thập Bát Nương trời sinh tuyệt sắc như vậy. Nếu như không nhìn thấy hàng lông mày có chút nham hiểm, dữ tợn của Cố tể tướng thì lúc còn trẻ nhất định cũng là một mỹ nam. Chỉ đáng tiếc là cặp lông mày của ông ta mang theo vẻ hiểm độc, bạo ngược đã đem hình tượng con người phá hủy hoàn toàn.

Cố Thập Bát Nương không để ý đến ánh mắt vô tình của ông ta. Từ xa hướng về phía ông ta phúc thân thi lễ.

Cố tể tướng nhìn thấy phản ứng này của nàng, phát tay áo ” hừ ” một tiếng, tỏ vẻ khinh thường.

Chỉ có điều là Thập Bát Nương cũng không quan tâm. Nàng biết ông ta là phụ thân của chủ nhân thân thể này, là bề trên nên nàng mới hành lễ với ông ta. Nàng đã hành lễ rồi. Ông ta không nhận đó là chuyện của ông ta.

Mấy năm nay, nàng đã nghe Quyên nhi nói ra không ít chuyện trước kia của mình, đối với việc lúc trước nàng gả vào vương phủ, sau đó, vị phụ thân này nổi con thịnh nộ, trực tiếp cùng nàng chặt đứt quan hệ. Hiện tại, Thập Bát Nương cũng không trông cậy vào việc vị phụ thân này có thể tha thứ cho nàng. Dùng mặt nóng dán vào miệng lạnh chẳng thà cứ để như vậy không phải tốt hơn sao. Từ xa hành lễ với ông ta một vậy là đủ rồi. Cho dù hiện tại đã nhiều năm trôi qua nhưng cha con tình cờ gặp lại cũng không thể thân thiết.

Lan Phượng Thương chú ý thấy hành động của Cố Thập Bát Nương và Cố tể tướng. Chẳng qua là nhìn thấy sau khi Cố Thập Bát Nương thi lễ với Cố tể tướng thì sắc mặt Cố tể tướng xanh mặt lại, còn người phụ nữ kia về mặt lại bình thản giống như lúc trước, trong lòng không biết nên nghĩ như thế nào, nhưng thật ra lại cảm thấy hành động của người phụ nữ này có chút buồn cười, mà nhìn thấy cha con nàng đáng vẻ như nước với lửa, trong lòng lại có một chút cảm giác thương xót nhẹ nhõm.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Trở Về

Chuẩn bị đến giờ tiến hành yến hội, Lan Phượng Thương cùng vị Hạ Hoàng cao cao tại thượng kia đương nhiên là diễn viên chính, những người khác chỉ là diễn viên phụ.

Lan Phượng Thương thì nàng đã gặp qua, thậm trí là rất gần gũi.

Về phần vị hoàng thượng ngồi trên long ý kia, vì khoảng cách quá xa nên nàng không thể nào nhìn rõ.

Ngay lúc Thập Bát Nương đang thăm tiếc nuối việc nàng không thể có cơ hội một lần nhìn rõ phong thái của vị hoàng đế cổ đại, thì một đạo ý chỉ truyền xuống.

Hoàng thượng cho phép vương gia cùng vương phi thay ngài ấy chúc các chư vị ái khanh một ly.

Thập Bát Nương vừa nghe được tin tức này liền nghĩ : vị hoàng đế này cùng với người đàn ông kia rốt cục là tình cảm tốt đến đâu?

Tại trường hợp như thế này mà hoàng đế còn muốn để cho người đàn ông kia gây dựng oai nghiêm. Thay mặt đại hoàng đế kính rượu các đại thần ? Hoàng thượng nhìn rất khỏe mạnh cần gì phải có người thay mặt. Hơn nữa ngài ấy cũng không phải không uống được rượu.

Mặc dù không hiểu chính sự nhưng qua hành động này của hoàng thượng đối với Lan Phượng Thương, Thập Bát Nương cũng có thể lờ mờ cảm nhận được ngài ấy là muốn tăng thêm tước vị cho Lan Phượng Thương.

Lan Phượng Thương nghe thấy hoàng thượng đang ở bên cạnh đột nhiên đưa ra chỉ dụ này, thân mình liền ngẩn ra. Hoàng Thượng coi trọng hân, dĩ nhiên là hân cũng tự cảm nhận được nhưng . . ánh mắt hân khẽ nhìn về phía đám người xiêm y lộng lẫy, trang điểm rực rỡ xinh đẹp kia, đã thấy bóng dáng ăn mặc có chút đơn giản nhưng không mất đi cao quý là Cố Thập Bát Nương, vốn dĩ muốn cự tuyệt việc phải cùng nàng đi kính rượu nhưng lời nói tới bên miệng lại nuốt xuống .

Cố Thập Bát Nương cũng cảm nhận được ánh mắt của hân đang nhìn nàng, liền liếc mắt nhìn lại hân một. Lúc này, lão vương phi ở bên cạnh liền cười vỗ vỗ tay nàng, nói đây là vinh quang mà hoàng thượng ban cho, bảo nàng mau đi đến bên cạnh Vương nhi, giúp hân duy trì thể diện.

Thập Bát Nương khẽ gật đầu khiến cho Sở trắc phi cùng với các di nương ở bên cạnh vừa hận, vừa ghen tị, lại vừa hâm mộ. Ghen tị, hận càng chiếm phần nhiều hơn khi ánh mắt của Lan Phượng Thương chậm chậm liếc qua.

Thân ảnh của nàng vừa xuất hiện, lập tức trở thành tiêu điểm trong tầm mắt của mọi người.

Chiếc váy lá sen màu xanh biếc theo từng bước chân của nàng tựa như lan ra một làn sóng nhẹ, gió nhẹ nhẹ phe phẩy qua, làm cho toàn thân nàng thoát nhìn tựa như đóa phù dung vừa mới nở ra từ trong nước, xinh đẹp đến cực điểm, cao quý vô cùng.

Toàn thân trên dưới, trang sức cũng chỉ có duy nhất một chiếc trâm ngọc màu xanh biếc, cây trâm nhẹ nhàng đung đưa như muốn theo gió bay múa cùng với mái tóc đen huyền, lộ ra chiếc cổ thiên nga thon dài trắng muốt. Tuy rằng có vẻ đơn giản tùy ý, nhưng trong đó vừa ẩn chứa vẻ thoát tục tươi mát lại vừa có một vẻ ôn tình ý nhị cao sang không gì sánh được.

Lão vương phi nhìn thấy con dâu như vậy, giống như nhìn thấy đứa con gái yêu đang đứng ở bên cạnh Vương nhi, trong lòng cực kỳ vừa ý, thầm nghĩ, trước hết lên kéo dài thời gian với Vương nhi mới tốt, để cho Vương nhi có thêm một chút thời gian ở chung với vương phi. Bà tin tưởng rằng ngay cả mình khi nhìn con dâu của bây giờ cũng cảm thấy vô cùng thoải mái thì nhất định con dâu cũng sẽ không làm cho Vương nhi thất vọng.

Vốn dĩ yến hội vô cùng ồn ào náo nhiệt nhưng vì một bóng dáng tiêu sái bước ra mà trở nên yên tĩnh, Lan Phượng Thương nhìn thấy bóng hình xinh đẹp đang từ xa xa lại gần, lại nhìn lướt qua mọi người thì đều thấy trong mắt mỗi người đều là vẻ rung động, ở sâu trong đáy mắt lại tồn tại một chút kiêu

ngạo. Người phụ nữ kia nhìn qua tướng chừng như có vẻ mờ mịt không thể nào sánh được với một chiến vương như hắn nhưng khi nàng đứng bên cạnh hắn lại giống như vô cùng ưu tú, giống như là vị vương phi đã được định trước sẽ luôn bầu bạn ở bên cạnh hắn đến già.

Thập Bát Nương ánh mắt bình thản nhìn hắn nên cũng không có chú ý tới ở sâu trong đáy mắt hắn ánh lên một chút khác thường, hướng hắn phúc thân thi lễ, giọng nói nhỏ nhẹ, tôn kính mà lại hàm chứa một chút thần nhiên xa cách nói : ” Vương gia.”

Lan Phượng Thương tùy ý từ một tiếng, sau đó vươn tay biểu hiện tư thế mời.

Thập Bát Nương quay đầu nhìn về phía lão vương phi ở cách đó không, thấy bà khẽ gật đầu nhìn nàng, lúc này mới an tâm, đưa bàn tay trắng nõn như ngọc sen, mềm mại như mầm non mới nhú đặt vào trong lòng bàn tay rộng dầy có chút thô nhám, đầy vết chai của hắn.

Tiếp nhận đôi bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương như nhánh hành, Lan Phượng Thương trong lòng giống như có một dòng điện chạy qua.

Đó không phải là sự hấp dẫn nhau của hai người khác phái thông thường, cũng không giống như cảm giác do tiếp xúc đối phương mà sinh ra một cách đơn thuần, cảm giác này kỳ lạ vô cùng. Thời điểm Lan Phượng Thương cầm tay Cổ Thập Bát Nương cũng khiến cho nàng từ trong sâu thẳm nội tâm sinh ra một chút gọn sóng, muốn rút tay lại nhưng cuối cùng vẫn ngừng lại không tiếp tục hành động đó.

Ngồi ở phía dưới trắc phi và nhóm di nương nhìn thấy vương gia nắm tay của người phụ nữ kia, ánh mắt nhất thời như nổ tung bắn ra ra từng luồng ánh sáng ghen ghét, lão vương phi ở bên cạnh như là cảm giác được cái gì, lại giả vờ giống như không có chuyện gì khụ khụ mấy tiếng, ánh mắt giống như vô tình quét qua mặt từng người một.

Tạ Linh Sở cùng ba di nương nhận được cảnh cáo của lão vương phi, đồng loạt rùng mình một.

Hít sâu một hơi thật nhanh để khôi phục lại nội tâm đang gọn sóng, vừa rồi bị Thập Bát Nương làm cho tức giận khiến các nàng đều quên trường hợp này là thế nào, quên lão vương phi vẫn đang ngồi bên cạnh, ngàn vạn lần không thể biểu hiện ra vẻ ghen tị, phải rộng lượng, phải biểu hiện thật rộng lượng. Vương gia và lão vương phi thích nhất là những người phụ nữ rộng lượng.

Lan Phượng Thương mang theo vương phi của mình kính cẩn thi lễ với hoàng thượng, sau đó tiếp nhận rượu do tiểu thái giám bưng lên.

Hắn giọng cao chén rượu, hướng đến tất cả bá quan văn võ ngẩng cao đầu, giọng nói trầm thấp mà vang vọng nói : ” Ngô hoàng vạn tuế ,vạn tuế, vạn vạn tuế ”

Thập Bát Nương hiển nhiên là cũng giọng cao chén rượu, hướng đến tất cả bá quan văn võ, sau đó cung kính nói câu ngô hoàng vạn tuế ,vạn tuế, vạn vạn tuế.

Trường hợp như vậy, phụ nữ đứng ra cũng chỉ là làm nền cho đàn ông mà thôi, nàng thòi thòi khắc đều ghi nhớ thân phận của mình, tuyệt đối không thể làm trái quy củ, ít nhất không cần nói nhiều, chỉ cần nhìn theo ánh mắt của người đàn ông bên cạnh mà hành sự là được.

Tất cả bá quan văn võ đều đáp lại vương gia và vương phi. Ngay cả người đã từng từ mặt Thập Bát Nương hiện giờ cũng đứng vô cùng gần là Cổ tể tướng, ánh mắt cũng chỉ có chút tức giận khẽ hừ lạnh một tiếng sau đó rất nể tình mà uống cạn một ly. Vương gia và vương phi là thay mặt cho hoàng thượng, rượu này ông ta có thể không uống hay sao?

Lan Phượng Thương vốn là ngàn chén không say, chỉ là uống thêm một chút không có vấn đề gì nhưng Thập Bát Nương sẽ không giống như thế, uống vào một chén rượu nhỏ này, đầu lưỡi liền đau rát, không bao lâu sau trên mặt đã hiện nên một vầng đỏ ửng, khẽ quay đầu nhìn chén rượu của Lan Phượng Thương, nhìn rồi mới thấy người với người đứng là khác nhau, nhắm mắt uống một ngụm rượu, rượu nuốt xuống yết hầu không tự chủ được phát ra tiếng ừng ực .

Thập Bát Nương kính rượu xong, liền hướng về phía hoàng thượng phúc thân thi lễ, sau đó đi xuống. Khi nàng giẫy khỏi lòng bàn tay Lan Phượng Thương cũng không hề có một chút lưu luyến nào, thân là vương phi tuân theo ý chỉ cố gắng giúp đỡ cho hắn những việc khác không phải là chuyện của nàng.

Nhìn bàn tay trắng trẻo, Lan Phượng Thương đáy mắt tối sầm lại. Chẳng qua hắn là người đàn ông kiên cường, một chút mất mát nhỏ nhỏ này rất nhanh đã bị cho qua.

Lão vương phi nhìn thấy con dâu trở về, biểu hiện vừa rồi đúng là tự nhiên hào phóng, bà thấy vừa lòng cực kỳ. Chẳng qua là Vương nhi đối với con dâu dường như vẫn không có một chút cảm giác tốt đẹp nào.

Sau khi yến hội kết thúc, Lan Phượng Thương bị hoàng thượng giữ lại trong cung. Cổ Thập Bát Nương đi cùng lão vương phi nên biết được chuyện đó nhưng trong lòng cũng không có cảm giác gì. Người đàn ông kia có trở về hay không cũng không liên quan đến nàng. Chẳng qua đối mặt với ánh mắt mang ý cười của lão vương phi, nàng vẫn khẽ gật đầu tỏ vẻ đã biết rồi.

Trở lại trong vương phủ, Cổ Thập Bát Nương để cho Quyên nhi đi thu dọn đồ đạc đã mang đến đây để chuẩn bị trở về. Bà đưa con vẫn còn đang ở nhà, hai ngày nay chưa được nhìn thấy bọn chúng. Nàng trong lòng thật sự rất nhớ, nóng lòng muốn trở về ngay.

Một mình nàng đi đến bẩm báo lão vương phi. Lão vương phi biết được nàng muốn lập tức trở về, cảm thấy quýnh lên. Nói thật là bà còn chưa muốn để cho Cổ Thập Bát Nương đi ngay, tính toán nói vài câu để giữ nàng lại. Nhưng Cổ Thập Bát Nương lại nói nàng không muốn ép buộc vương gia, cũng không muốn dây dưa với vương gia nữa, muốn trả lại cho vương gia một thế giới tự do khiến cho lão vương phi phải bỏ đi suy nghĩ ở trong lòng.

Mặc dù vậy Thập Bát Nương vẫn chưa về được. Vì lão vương phi lo lắng đã quá muộn, trên đường đi sẽ không an toàn. Lão vương phi dặn nàng đêm nay hãy ngủ một giấc thật ngon, sáng mai rồi đi cũng không muộn.

Thập Bát Nương đáp ứng.

Sáng sớm ngày tiếp theo, một chiếc xe ngựa từ vương phủ xuất phát, Thập Bát Nương cũng không quay đầu lại, càng không mang theo một chút quyền luyện nào đối vương phủ, hướng đến chỗ mấy đứa con chạy về.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Vương Gia Tức Giận

Ba ngày sau.

Lan Phượng Thương cuối cùng cũng nhanh chóng hoàn thành xong nhiệm vụ mà Hạ Hoàng đã giao cho hần. Từ hoàng cung mang theo Thường thái y ngựa không ngừng vó chạy về đến vương phủ. Nhưng từ những lời thêm mắm thêm muối trong miệng của trác phi và nhóm di nương, hần mới biết được sau khi dự xong quốc yến Cổ Thập Bát Nương ngày hôm sau đã khẩn cấp rời khỏi vương phủ, quay về Thiên Trạch ở trấn Vĩnh Yên, chỉ mong sao sau này không còn một chút quan hệ nào cùng với vương phủ. Nghe xong khuôn mặt tuấn tú của hần tức giận đến xanh mét.

Lúc hần ở trong cung giúp Hạ Hoàng xử lý chuyện cơ mật nghe nói Thường thái y hai ngày gần đây xem qua không ít sách thuốc, y thuật có nhiều tiến bộ mang tính đột phá. Vì thế hần đến xin chỉ dụ của Hạ Hoàng.

Vốn muốn mang Thường thái y trở về khám bệnh cho người phụ nữ kia, sau đó tìm ra phương thuốc thích hợp. Nhưng hần lại nghe được tin là người đã đi rồi, cũng không có một chút quyền luyện nào rời khỏi vương phủ . . .

Tin tức này làm cho người đàn ông tính tình cao ngạo không gì sánh được như hần, cảm thấy bị mất thể diện.

Nhưng đồng thời, trong lòng hần cũng có một chút thất vọng. Người phụ nữ ngu ngốc này! Hần cũng đâu có nói nhất định phải đuổi nàng đi, sao lại đi vội vàng đến như vậy. Nếu như nàng nhỏ nhẹ nói với hần vài câu, nhận sai vài câu, hần có lẽ sẽ đồng ý để cho nàng ở lại nhưng nàng lại vẫn cố chấp muốn đối nghịch cùng với hần. Chẳng lẽ nàng không thể giống như những người phụ nữ khác thuận theo ý hần một chút, khuất phục hần một chút hay sao?

Ở cổ đại này, tư tưởng của phụ nữ chính là phải vĩnh viễn coi đàn ông là trung tâm, lấy việc được đàn ông chiều chuộng là quan trọng nhất ? Nhưng Thập Bát Nương có sai không? Đúng là nàng có sai nhưng những sai phạm và lỗi lầm kia đều là do đòi trước của nàng gây ra. Nàng là người đòi sau, tất cả những chuyện này vốn không hề có quan hệ gì với nàng. Nhưng hiện tại ở trong thân thể này là nàng vậy nên nàng vẫn cố gắng hết mức có thể để đền bù cho những người mà đòi trước của nàng đã xúc phạm. Quốc yến yến lần này cần nàng mang bộ mặt của vương phi xuất hiện. Do đó dù thân thể không khoẻ nàng cũng vẫn cố mặt, làm tròn trách nhiệm là vương phi của Lan Phượng Thương, không có làm mất thể diện của vương gia như hần.

Chẳng lẽ sau khi nàng đã làm hết trách nhiệm, rồi đi cũng không được hay sao?

Hơn nữa, theo như lời nói của lão vương phi, thì bà đã đồng ý với nàng, sau này nếu hòa ly sẽ để lại tòa Thiên Trạch cho nàng. Thập Bát Nương không phải là người đàn ông. Nàng cũng đã thử thăm dò nên có thể khẳng định Lan Phượng Thương đúng là cũng có ý định hòa ly với nàng. Cho nên lão vương phi mới nhượng bộ như vậy. Chẳng qua là muốn bù đắp cho nàng một chút mà thôi.

Đã biết rõ việc này thử nghĩ xem liệu Thập Bát Nương còn có thể mặt dày ở lại mà tìm khổ sở hay sao ?

Còn theo như suy nghĩ của Lan Phượng Thương thì hần lại cho rằng sau khi Thập Bát Nương biết được hần muốn cùng nàng hòa ly. Nàng nên chạy đến ôm đùi hần luôn miệng xin tha thứ, nhận sai cầu xin hần tha thứ cho nàng, cầu xin hần để cho nàng ở lại. Sau khi sự tự tôn của người đàn ông trong hần được thỏa mãn tới cực điểm. Hần sẽ lạnh lùng nhìn về phía nàng, kiêu ngạo vung tấm áo choàng trên người, tỏ vẻ rộng lượng vừa đưa tay xoa xoa mặt nàng vừa trách móc nàng, sau đó nói tạm thời sẽ để cho nàng ở lại nhưng nếu như còn có lần sau nhất định sẽ không tha thứ cho nàng v.v .v.v

Nhưng nếu thật sự có chuyện như vậy xảy ra, Thập Bát Nương chắc chắn sẽ không nói một lời, lặng lẽ một mình rời đi. Sau đó, trốn thật xa khỏi người đàn ông kiêu ngạo như khổng tước này.

Mà trên thực tế, suy nghĩ của người đàn ông này quả thật cũng có chút kỳ lạ, mặc dù giả thiết của hần có đôi chút lệch lạc nhưng qua đó có thể biết được một chút ý nghĩ thực tế của hần.

Tư tưởng không giống nhau, hành vi tự nhiên cũng không giống nhau.

Tư tưởng hiện đại của Thập Bát Nương vốn đã ăn sâu bén rễ vào trong lòng. Cho dù suy nghĩ của nàng đã dung nhập thêm một chút tư tưởng của xã hội cũ nhưng vẫn còn tồn tại một chút cố chấp. Vậy nên không bao giờ nàng có suy nghĩ rằng phụ nữ nếu không có đàn ông để dựa vào thì không thể sống

nổi v.v.v

Mà Lan Phụng Thương vốn bị đủ loại tư tưởng tác động đến như thế, suy nghĩ dĩ nhiên là không giống nhau. Đây là xã hội nam quyền, phụ nữ phải phụ thuộc vào đàn ông, lẽ dĩ nhiên phải coi đàn ông như ông trời.

Tư tưởng của cả hai có sự khác biệt quá lớn như vậy. Sao lại có thể dễ dàng vượt qua được.

Thường thái y đứng ở bên cạnh đã nhận ra Lan Phụng Thương rõ ràng là muốn ông ta đến khám bệnh cho vương phi nhưng lại không chịu thừa nhận, dáng vẻ như con vịt đến chết vẫn còn mạnh miệng, mí mắt cũng không thèm nâng lên liếc mắt nhìn hần một nói : ” Thế này là thế nào ? Vợ mời lão phu tới để xem mạch cho lão vương phi. Sao còn không cho lão phu đi vào? ”

Nghe vậy, Lan Phụng Thương mới ngán ra, chợt biết ông già này là đang tạo bậc thang để cho mình bước xuống, liền hướng về phía ông ta chấp tay, đề trách phi ở bên cạnh thay mặt hần mời Thường thái y đi xem mạch cho mẫu thân còn hần thì đi về trước rửa mặt chải đầu một chút rồi sẽ đi qua thăm mẫu thân.

Mang theo dáng vẻ thất vọng, vợ vàng đi về phía phòng tắm. Mấy ngày nay, hần còn chưa có một giấc ngủ ngon, vốn tưởng rằng sau khi trở về tắm rửa một thì có thể an tâm ngủ một giấc. Hôn nữa hần còn cố ý dẫn theo Thường thái y trở về để khám bệnh cho người phụ nữ kia. Hừ! Nhưng lại không biết được mình đã nhiều chuyện.

Sau khi Lan Phụng Thương tắm rửa xong, râu ở dưới cằm cũng được cạo sạch, toàn thân so với vừa rồi thoát nhìn có vẻ có sức sống hơn một chút, giữa hai đầu mày cũng không còn vẻ mờ mờ như vừa nãy nữa.

Hần hỏi người hầu là lão vương phi đã dùng bữa chưa? Người hầu khom người nói vừa mới đưa qua rồi.

Vì thế hần vợ vàng đi nhanh tới sân viện của lão vương phi.

Không bao lâu sau, lão vương phi đang dùng bữa nhìn ra cửa đã thấy Vương nhi của bà trở về, vợ bảo Hoàng Oanh đang hầu hạ ở bên cạnh lấy thêm bát đĩa, để Vương gia ăn thêm một chén.

Lan Phụng Thương nói lời cảm ơn mẫu thân. Sau đó, dưới cái nhìn từ ái của lão vương phi, há miệng thật to ăn cơm.

Ở quân doanh đã lâu, loại khí tức hào hoa, nhã nhặn của kinh đô luôn ở trên người hần đã được thay thế bằng loại khí tức có chút thô lỗ cục cằn như hiện tại.

Lão vương phi vợ nhắc hần ăn chậm một chút, cũng gấp thêm cho hần chút rau. Bà biết mấy ngày nay Vương nhi của bà đã âm thầm giúp Hạ Hoàng giải quyết không ít phiền toái, chắc chắn là mệt mỏi chết rồi, cũng đói bụng lắm rồi.

Lan Phụng Thương vợ vàng ăn cơm nhưng đồng thời cũng gấp cho lão vương phi mấy miếng thịt gà, sau đó giống như vô ý, vừa ăn cơm vừa tao nhã hỏi : ” Mẫu thân, người phụ nữ kia ngày hôm sau đã rời đi rồi? “.

Vừa nghe đến chuyện này, lão vương phi khẽ thở dài : ” Ừ, ngày hôm sau đã đi rồi. ” Nhìn thấy ánh mắt khác thường của Lan Phụng Thương, nghĩ là hần muốn nhân dịp này nói với bà chuyện hòa ly. Vì thế lão vương phi trong lòng suy nghĩ đến Thập Bát Nương mà cảm thấy không nổi, nhẹ giọng nói : ” Chuyện hòa ly Vương nhi thật ra cũng không nhất thiết phải quá lo lắng. Thập Bát Nương đã không còn giống như trước kia, bây giờ đã biết suy nghĩ cẩn thận, nàng cũng là người thông minh. Nàng đã chủ động nói chuyện này với mẫu thân. Nàng nói nếu như Vương nhi cùng nàng hòa ly thì xin để lại tòa Thiên Trạch kia cho nàng làm chỗ an thân. Mẫu thân thấy nàng cũng hiểu được lí lẽ nên đồng ý. Chẳng qua là, mẫu thân nghĩ rằng Vương nhi có lẽ hãy tính toán để sau này xin hoàng thượng cùng nàng hòa ly đi, ngàn lần đừng tính đến chuyện hòa ly, đừng làm hại nàng, khiến cho nàng từ nay về sau không thể ngóc đầu lên được. ” Hòa ly không quá mất thể diện nhưng hòa ly thì sẽ mất hết thể diện, lão vương phi cũng là muốn tranh thủ một chút thể diện cuối cùng cho Cố Thập Bát Nương.

Lan Phụng Thương nghe thấy mẫu thân nói đến chuyện này, đôi mắt giống như ngây dại, mở thật to, vợ la lên : ” Nàng đúng là đã nói như vậy? ”

Người phụ nữ kia đã biết là bản thân không còn nhiều thời gian cho nên mới suy nghĩ muốn lặng lẽ một mình ra đi hay sao? Trước khi ra đi còn muốn trả lại vương phi vị để không còn dây dưa gì với hần nữa . . .

Người phụ nữ này là muốn làm hại hần phải áy náy cả đời hay sao?

Không ! Vương phi vị kia nếu nàng không muốn thì có thể tìm cách ngăn chặn được. Nếu hần không viết thư thì nàng vẫn vĩnh viễn là vương phi của hần.

Hôn nữa, Thường thái y cũng đã nói, nếu như cho ông ta thêm một chút thời gian, có lẽ có thể tìm ra phương thuốc để chữa trị được bệnh cho nàng, nàng. . . Nàng không thể. . .

Chỉ ” chết ” cuối cùng kia hần không thể nói ra lời được, nghĩ đến bóng hình mảnh mai xinh đẹp kia sắp theo gió mà đi. Trái tim hần lại thấy đau đớn .

Mà lão vương phi không hiểu được suy nghĩ của hần, cũng không biết được tình trạng thân thể của Cố Thập Bát Nương nên nghĩ rằng biểu hiện này của Vương nhi là đang kích động mừng rỡ, chăm chú nhìn ánh mắt ” phấn chấn ” của hần, sau đó gật gật đầu, đồng thời trong lòng cũng không khỏi thở dài.

Khi được xác nhận lại, Lan Phụng Thương vợ vàng từ biệt lão vương phi, nói một câu là hần sẽ đi Thiên Trạch, sau đó liền chạy vợ đi.

Nhìn thấy Vương nhi khẩn cấp muốn đi tìm Thập Bát Nương xác nhận chuyện hòa ly như vậy. Lão vương phi nhìn theo bóng người đã biến mất ở sau cửa, sâu kín thở dài.

Mà lúc này ở Thiên Trạch tại trấn Vĩnh Yên xa xôi, Thập Bát Nương đang làm một bữa tiệc lớn với nhiều món ăn ngon cho ba cục cung của nàng. Mẫu tử bốn người hưởng thụ cảm giác vui vẻ ấm áp của tình thân lại không mấy may rằng có một người đang nổi giận bùng bùng giục ngựa chạy đến, chính là mối nguy cơ cực lớn, nguy hiểm đang cận kề

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Đến Nơi

Ba ngày trước.

Rời khỏi ba đứa con đi đến đây đã hai ngày, hai đêm. Buổi sáng ngày hôm đó, Thập Bát Nương ngồi ở trong xe ngựa nỗi nhớ nhà giống như càng tăng thêm.

Lúc ấy, nàng chỉ hận bản thân không thể lắp thêm đôi cánh để bay trở về.

Đọc theo đường đi cũng bất chấp thân thể mệt nhọc, gắng sức để cho xe ngựa chạy nhanh hơn một chút.

Không biết đứa con thứ ba luôn rất nhạy cảm đã hai ngày hai đêm chưa nhìn thấy nàng liệu có vui vẻ hay không? Đứa lớn và đứa thứ hai tuy rằng có thể an tâm hơn chút nhưng hiện tại tuổi của chúng còn quá nhỏ, thời gian dài như vậy không nhìn thấy nương, chỉ sợ cũng sẽ sợ hãi, lo lắng và nhớ mong nàng.

Nghĩ đến ba bảo bối về mặt khó chịu vừa vừa oán giận vì không nhìn thấy nương. Trong lòng Thập Bát Nương cảm thấy đau đớn vô cùng, lập tức mở miệng yêu cầu người đánh xe ngựa chạy nhanh thêm.

Quyên nhi biết tiểu thư nhớ đến ba tiểu thiếu gia, nhớ đến nỗi trong lòng khó chịu. Tuy rằng lo lắng cho thân thể của tiểu thư nhưng cũng không ngăn cản, sợ khi gặp lại mấy đứa nhỏ nếu có vấn đề gì sẽ khiến lòng người đại loạn, tiểu thư sẽ càng lo lắng, cũng chỉ có thể ở bên cạnh cẩn thận an ủi.

Ở bên cạnh, Thập Bát Nương liên tục thúc giục người đánh xe, vốn dĩ quãng đường đi về phải mất ba canh giờ, cuối cùng giảm bớt chỉ còn hai canh giờ.

Nhìn thấy sân nhà mình, Thập Bát Nương giống như không thể tự điều khiển đôi chân của chính mình, đầu óc tựa như đang mơ màng, ngay lập tức chạy thật nhanh vào trong sân tìm ba bảo bối của nàng.

Quyên nhi ở phía sau cẩn thận giúp đỡ nàng, sợ tiểu thư quỳnh lên chân bị bước hụt sẽ ngã xuống, xảy ra việc gì đó ngoài ý muốn.

Thập Bát Nương vội nói nàng không có việc gì, không cần phải lo lắng nhưng sau khi vào trong sân ánh mắt đã bắt đầu tìm kiếm bóng dáng của ba tiểu thiếu gia .

Cho đến khi vào tận trong hậu viện, nhìn thấy đại thiếu gia Lan Hoài Sâm đang dùng cung để bắn chim. Nhị thiếu gia Lan Hoài Mặc thì đang cầm con giun chơi đùa với mấy con gà mái còn tam thiếu gia Lan Hoài Nhân cũng ở bên cạnh nhị ca chơi đùa với con gà, không biết đang bĩu môi nhắc tới chuyện gì?

Khoảnh khắc khi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của ba đứa con từ nhỏ đã chưa từng rời xa nàng, Thập Bát Nương cảm thấy vô cùng chua xót, bế tắc, tâm tình lúc này khó có thể hình dung ra được, chân cũng dừng lại không bước tiếp.

Sợ quá nhiều đến bọn chúng nên khi nhìn thấy ba đứa con, nàng cố gắng nhịn xuống ham muốn bức thiết là muốn ôm bọn chúng vào lòng để thỏa mãn nỗi nhớ nhung, nhẹ nhàng tiêu sái bước qua.

Phong bà bà đang ở bên cạnh nhìn thấy tiểu thư trở về, cặp mắt già nua toát ra ánh sáng vui sướng, bắt chọt nước mắt lại tuôn rơi, muốn nhắc nhở ba tiểu thiếu gia nhưng bị tiểu thư ngăn lại.

Thập Bát Nương từ từ đi qua đình hóng mát, ngắm nhìn ba tiểu tướng thối đang nghịch ngợm ở trước mặt.

Đại thiếu gia đôi con người tối đen mỡ to, cây cung trong tay cũng rơi trên mặt đất.

Nhị thiếu gia đang cầm con run trong tay cũng bị rớt xuống chỗ mấy con gà, khiến cho mấy con gà mái tranh nhau đoạt lấy.

Tam thiếu gia vốn dĩ rất nghịch ngợm, lúc này cũng trở nên vô cùng trầm mặc, khi nhìn thấy nương mà bọn chúng đang ngày đêm tưởng niệm, cái miệng

nhỏ nhắn nhẹ nhàng mở ra chi lo lắng sẽ dọa đến ảo ảnh ở trước mắt nói : ” Đại ca, nhị ca, Nhân nhi giống như nhìn thấy nương , hai huynh có nhìn thấy không ?” Ngay sau đó, nó dùng bàn tay nhỏ bé bần thiêu do lúc trước đào đất bắt mấy con run đưa cho nhị ca cho mấy con gà ăn dụi dụi mắt, xem chính mình có phải hay không đang nằm mơ.

Thập Bát Nương nghe thấy lời này trong lòng chua xót.

Thấy con út muốn rụi mắt, lập tức tiến lên ngăn cản đôi tay nhỏ bé đang nhích muốn đưa lên mắt, nhéo nhéo cái mũi nhỏ của nó, nhẹ giọng nói : ” Chẳng lẽ đã quên lời nương nói, lúc tay bần thì không thể rụi mắt.”

Thập Bát Nương nghĩ rằng bọn chúng sẽ có hành động gì đó nhưng thế nào mà ba bảo bối một chút phản ứng cũng không có, một chút đáng về vui mừng cũng đều không có? Chẳng lẽ ba tiểu bảo bối của nàng không nhớ nàng một chút nào hay sao? Thập Bát Nương cảm thấy rất tủi thân. Nàng nhớ mong ba tiểu bảo bối đến mức trong lòng khó chịu nhưng lúc này ba tiểu trướng thối cũng không có nhớ nàng một chút nào, nhìn thấy nương đã trở lại cũng không có một chút vui vẻ nào.

Chỉ thấy tam thiếu gia nghịch ngợm ánh mắt nhấp nháy nhìn về phía hai ca ca của nó bình thản nói : ” Hình như nương thật sự đã trở về.”

Ngay tại thời điểm Thập Bát Nương đang cảm thấy thương tâm thì ba bảo bối cuối cùng cũng tỏ ra vui mừng phấn khởi. Tam thiếu gia đang đứng ở ngay trước mặt bỗng chạy bỏ nhào lại đây, một giây đồng hồ trước hắn còn bình tĩnh báo tin cho các ca ca, đúng là nương đã thật sự trở về, mà một giây sau nước mắt đã tuôn rơi vội vàng chạy lại đây.

Đại thiếu gia và nhị thiếu gia cũng không nhẫn nại được nữa, ba bước cũng bước thành hai bước, chạy vội lại đây ôm chặt lấy đùi nương của bọn chúng. Nhị thiếu gia cũng giống như tam thiếu gia đã nhiều ngày như vậy không gặp được nương, tinh thần giống như đã bị tổn thương nghiêm trọng, hai tiểu huynh đệ tinh thần tụt dốc nước mắt tuôn như mưa, miệng còn nói nương xấu xa, nương thật xấu xa đã bỏ mặc huynh đệ bọn họ, nương không cần bọn họ v.v.v.v đem sự tủi thân vì mấy ngày nay không nhìn thấy nương toàn bộ đều bộc phát ra hết. Đại thiếu gia đi truyền tính cách kiên cường của một người đàn ông nào đó, tuy rằng không khóc lụy hại giống như hai đệ đệ nhưng lúc này, tiểu nam tử hán cũng ôm chặt chân của nương không chịu buông tay, đôi mắt to cũng hồng hồng.

Nhìn thấy ba đứa con ở trong lòng ngực khóc đến thương tâm như vậy. Thập Bát Nương tìm gan đều cảm thấy đau đớn, ba tiểu bảo bối nhìn thấy nàng không phải không vui, mà là nhất thời kích động đến khó mà tin được nương đã trở về, quên cả việc phải đau đớn, đến khi bùng tình, đem hết cả uất ức khổ sở khóc ra hết.

Thập Bát Nương nghiêng người ngồi xổm xuống, đem thân thể của ba tiểu bảo bối ôm vào lòng. Mẩu từ bốn người bởi vì gặp lại mà vui sướng đến rơi lệ, dùng nước mắt đem hết nhớ nhung, lo lắng, sợ hãi, trong lòng đều khóc hết ra.

Nhìn thấy tiểu thư cùng ba vị tiểu thiếu gia vì vui mừng quá độ mà mang dáng vẻ khóc lóc, Quyên nhi cùng Phong bà bà ở một bên cố gắng hít hít mũi lau nước mắt.

Đến tận hai ngày sau, ba tiểu bánh bao vẫn dính chặt bên người nương của bọn chúng, theo chân từng bước, từng bước, một bước cũng không chịu rời đi.

Thập Bát Nương tất nhiên sẽ không cự tuyệt. Nàng còn tự mình tắm rửa cho bọn chúng, tự mình xuống bếp làm đồ ăn cho bọn chúng, tự mình kể chuyện xưa ru ngủ cho bọn chúng.

Sáng sớm ngày hôm sau đã đi qua gọi bọn chúng rời giường, rửa mặt cho chúng, rồi cùng nhau ăn sáng, ăn sáng xong thì dẫn bọn chúng đi vào trong viện phơi nắng, chơi đùa cùng mấy con gà, sau đó đi thư phòng học chữ, luyện chữ.

Thời thời khắc khắc đều ở cùng ba bánh bao nhỏ này, đền bù thời gian hai ngày rời xa kia.

Mà ba bánh bao nhỏ cũng bởi vì được nương mấy ngày nay cẩn thận chăm sóc, lại khôi phục dáng vẻ hoạt bát, sáng sủa giống như trước đây.

Mấy ngày nay, Thập Bát Nương lại vì ba bánh bao nhỏ tự mình xuống bếp, làm một mâm thịt băm chưng mà bọn chúng yêu thích nhất.

Ba bánh bao nhỏ vui mừng sung sướng ăn thịt. Thập Bát Nương ở bên cạnh mặt mày vui vẻ chia thức ăn cho bọn chúng, thức giục bọn chúng ăn nhiều một chút mới có thể mau lớn.

Ba tiểu tử kia đồng ý, há miệng và từng miếng, từng miếng com.

Đội sau khi bọn chúng ăn com no dẫn bọn chúng đi qua bờ sông bên kia đi bộ, mẫu tử bốn người hoà thuận vui vẻ, rất sung sướng.

Lúc này, Quyên nhi sắc mặt trắng bệch, hoang mang rối loạn khẩn trương chạy vào, nhỏ giọng ở bên tai Thập Bát Nương nói vương gia đã cưới ngựa tới sân bên này rồi. Nàng vừa mới cùng Hoàng Dịch Sinh từ trong nhà đi đến đây, nhìn xa xa đằng kia đã thấy bóng dáng ngài ấy đang đến gần.

Thập Bát Nương nhìn ba đứa con đang chơi đùa ở bên cạnh, sợ tới mức sắc mặt trắng nhợt.

Chương 30: Hầu Hạ

Cảnh báo : Mọi người chú ý chương này có một số phân đoạn có một vài từ ngữ miêu tả về một số hình ảnh nhạy cảm

Lan Phượng Thương bước đi rất nhanh bỏ qua tiếng hô hoán của Phong bà bà ở phía sau, trực tiếp đi vào hậu viện, cũng không cho bà chút thời gian nào để đi thông báo.

Bên trong còn có ba vị tiểu thiếu gia nha.

Mấy đứa nhỏ phải làm sao bây giờ. Phong bà bà vội vàng đi theo phía sau Lan Phượng Thương. Trong lòng lo lắng nếu có chuyện gì bất trắc. Bà cũng đã nhiều tuổi rồi cũng không sống được bao lâu nữa sẽ gánh tội thay, nói là do bà tự mình lừa dối hoặc là do bà không đồng ý để tiểu thư mang chuyện của ba vị tiểu thiếu gia nói cho vương gia biết.

Lan Phượng Thương không hề chú ý đến khuôn mặt tái nhợt của Phong bà bà đi ở phía sau, nghĩ rằng bà ấy là do nhìn thấy mình mà kinh sợ quá mức nên cũng không để ý quá nhiều.

Mà lúc hần chuẩn bị bước từng bước cuối cùng đi vào trong hậu viện. Phong bà bà trong lòng bàn tay toát ra đầy mồ hôi lạnh.

Đột nhiên, tầm mắt sáng ngời.

Lan Phượng Thương nhìn thấy Cố Thập Bát Nương đang ngồi một mình ở đình nghỉ mát thưởng thức bông hoa sen đã sắp tàn trên hồ nước.

Mà Phong bà bà lại mở to mắt nhìn rồi tự hỏi ba vị tiểu thiếu gia đâu rồi, mới vừa rồi mấy tiểu thiếu gia còn ở trong này mà. Phong bà bà trong lòng thấy bất an. . .

” Vương phi, vương gia đã đến đây, lão nô không kịp bẩm báo.” Phong bà bà nói xong vội quỳ xuống thỉnh tội.

” Phong bà bà đứng lên đi. Ta không có ý trách tội bà mau đi xuống đi. Quyên nhi trong nhà có chút việc gấp. Bà mau đi qua nhà nàng giúp nàng một chút. Vương gia để một mình ta hầu hạ là được rồi : ” Thập Bát Nương nâng bà ta đứng dậy. Nàng coi Phong bà bà gần giống như nương của mình. Nàng không có tư tưởng tôn ti rõ ràng của cổ đại này, mà Phong bà bà mấy năm nay tận tâm hết sức chăm sóc cho nàng và ba đứa con, luôn luôn đặt mấy mẹ con nàng ở trong mắt, là một linh hồn đến từ hiện đại nhập vào Thập Bát Nương. Nàng trong lòng đối với phần tâm ý của Phong bà bà này vô cùng cảm kích.

Phong bà bà nhìn thấy tiểu thư đang trừng mắt nhìn về phía mình, trong nháy mắt đã đoán được nhất định là Quyên nhi đã đưa ba tiểu thiếu gia đi từ cửa sau mang đến nhà Hoàng Dịch Sinh, không nói hai lời liền cáo biệt vương gia để đi chăm sóc cho ba tiểu thiếu gia.

Lan Phượng Thương thấy nàng một mình ở trong này thưởng thức một gốc cây hoa sen sắp héo tàn, trong lòng không rõ là tư vị gì, lãng sang chuyện khác nói : ” Quyên nhi ở bên cạnh nàng đâu ? Tại sao không qua đây hầu hạ ? “

Thập Bát Nương âm thầm cười, rót cho hần chén nước nói : ” Tì thiếp đã đem khế ước bán mình trả lại cho Quyên nhi, cũng đem nàng gả ra ngoài rồi.”

Không biết ý đồ hần đến đây nhưng Thập Bát Nương cũng sẽ không ngu ngốc đến mức đi động chạm đến hần. Trước mắt lão vương phi đã nói sau khi hưu ly ngôi nhà này sẽ là của nàng nhưng lão vương phi yêu thương Vương nhi này như vậy. Nếu như mình đắc tội với hần. Hần trở về nói với lão vương phi không để ngôi nhà này lại cho nàng nữa. Vậy thì kế hoạch nàng đã vạch sẵn tất cả sẽ tan thành bọt nước.

Cho nên hần hỏi gì đáp lấy, lễ độ cung kính, hơn nữa nàng cũng sẽ không đi hỏi lúc này rồi mà người đàn ông này còn đến nơi này của nàng để làm gì ? Hần muốn nói tự khắc sẽ nói ra mà nếu hần không muốn nói, nàng hỏi cũng chỉ càng làm hần thêm chán ghét mà thôi, điều này đối với nàng cũng không có lợi ích gì.

Lan Phượng Thương vừa nghe nàng nói những lời tựa như gió êm sóng lặng như vậy, trong lòng nhất thời dâng lên một cổ lửa giận : ” Dem nha hoàn hầu hạ ở bên cạnh gả ra ngoài thì ai sẽ hầu hạ nàng ? Thân thể của nàng như thế nào chính nàng không biết hay sao ? ”

Lan Phượng Thương mắt hồ giận dữ trừng mắt nhìn Thập Bát Nương. Người phụ nữ này đã bắt đầu an bài cho những người ở bên cạnh nàng trước khi ra đi, đáng giận, thật sự là rất đáng giận.

Thập Bát Nương ngán ra, nhìn về phía này thấy trên mặt của người đàn ông kia vẫn còn ẩn chứa một chút mệt mỏi, nhìn vào trong mắt hần còn thấy mang theo một chút quan tâm lo lắng. Hần vẫn còn quan tâm đến nàng ? Thập Bát Nương thầm kêu lên, suy đoán xem có chuyện gì.

Nàng cười cười nói : ” Tì thiếp tạ ơn vương gia đã quan tâm, tì thiếp vẫn còn Phong bà bà chăm sóc, không có chuyện gì đâu.”

Thấy hần không nói lời nào chỉ giận dữ trừng mắt nhìn nàng, nàng nhân cơ hội nói tiếp : ” Vương gia phong trần mệt mỏi đi đến đây chắc là mệt nhọc. Tì thiếp đi trước đun nước cho ngài tắm giặt. Sau khi, ngài tắm giặt xong nếu như không chê thì có thể nằm tạm trên giường của tì thiếp nghỉ ngơi cho tốt. Tì

thiếp lại ... lại đi nấu cơm cho ngài.” Sau khi ngài ăn cơm xong thì hãy đi lo liệu chuyện của ngài đi, chẳng qua những lời này Thập Bát Nương cũng không dám nói ra. Nhà này là của hân. Nàng không có quyền đuổi hân đi.

Thấy khuôn mặt nàng mang dáng vẻ mềm mại, Lan Phụng Thương trong lòng tức giận cũng không phát ra được chỉ nói : ” Nếu như người hầu không đủ. Ngày mai, ta gọi người mang vài người hầu lại đây cho nàng tự mình chọn.”

Thập Bát Nương lại ngăn ra vội nói : ” Tì thiếp tạ ơn vương gia, chỉ là tì thiếp có thói quen thích yên tĩnh, đông người tì thiếp thấy không quen, có Phong bà bà hầu hạ tì thiếp là đủ rồi.” Nếu như hân gọi thêm những người đó đến đây, chuyện về ba đứa con của nàng làm sao có thể giấu được?

Lan Phụng Thương quét mắt liếc nàng một nhàn nhạt nói : ” Một nô phụ già nua tay chân có thể nhanh nhẹn hay sao? Làm sao có thể hầu hạ tốt cho người khác, chuyện này quyết định như vậy đi .”

Thập Bát Nương cảm thấy tức giận với người đàn ông chuyên quyền bá đạo này nhưng chẳng còn cách nào khác nàng không quyền không thể không thể đầu lại hân, đến lúc đó chỉ có thể nghĩ biện pháp khác an bài cho ba đứa con, vì thế nhân cơ hội nói : ” Vậy tì thiếp tạ ơn vương gia trước.”

Lan Phụng Thương nhàn nhạt ừ một tiếng.

Thập Bát Nương để cho hân ngồi tạm ở nơi này nghỉ ngơi một lúc, nàng đi đun nước xong sẽ gọi hân.

Nhìn thấy dáng vẻ mềm mại dịu dàng ấm áp của người phụ nữ này, Lan Phụng Thương trong lòng có cảm giác thương tiếc, khi trả lời nàng giọng nói đã nhu hòa đi rất nhiều.

Thập Bát Nương đi rồi, Lan Phụng Thương liền tự mình đi dạo ở trong sân, nhìn thấy chuồng gà, vườn trồng rau, còn có thịt khô đang phơi nắng, cùng với phòng ốc ngày càng cũ kĩ v.v.v Đây chính là cuộc sống những năm gần đây của người phụ nữ kia?

Đúng là quá nghèo khổ. Trong phủ không có chuyện tiền tiêu vật hàng tháng đến đây để cho nàng chăm lo cuộc sống hay sao?

Lan Phụng Thương nhìn thấy trong sân chỉ có mấy con gà, thịt khô và chút rau cải là có chút đáng giá, trong lòng ngẩn ra, những thứ này chính là kế sinh nhai của người phụ nữ này suốt năm năm qua. Vậy mà sau năm năm nhìn thấy hân cũng không có oán giận hân dù chỉ một câu nhưng lại tự mình nói với mẫu thân chuyện lưu ly.

Người phụ nữ này! quả nhiên là đáng giận đến cực điểm.

Lan Phụng Thương hung ác nghĩ, đột nhiên nhìn thấy ba cây cung nhỏ nhỏ mà tiểu hài tử thường dùng để chơi đùa. . . Đó là do ba tiểu bánh bao không kịp thu dọn, để quên ở đây.

Rất nhanh Thập Bát Nương đã đun nước xong để cho Lan Phụng Thương đi tắm rửa.

Lúc hầu hạ hân thay quần áo, Thập Bát Nương cố gắng không nhìn đến vị trí to lớn nào đó.

Kiếp trước nàng vẫn là người phụ nữ độc thân, tuy rằng kiếp này đã có ba tiểu bánh bao, nhưng đối với chuyện nam nữ thân mật nàng còn rất ngây ngô.

Mà thời điểm người đàn ông này thay quần áo. Nàng vốn định đi ra ngoài nhưng lại bị hân giữ lại muốn nàng giúp hân kì lưng, thay quần áo. Nàng cũng không có biện pháp nào cự tuyệt, vì thế đã ở lại, mặc dù đã tránh rồi lại tránh nhưng ánh mắt của nàng cuối cùng vẫn chăm chú nhìn vào vật to lớn dũng mãnh của giống đực trên thân thể của người đàn ông kia, hàng năm chinh chiến sa trường, vật đặc trưng cho giống đực của người đàn ông này thật sự là rất đặc biệt đúng nghĩa là người đàn ông đích thực. . . to lớn đến mức làm cho người ta mạch máu tăng vọt . . .

Thập Bát Nương then thùng mặt đỏ lan đến tận cổ.

Lan Phụng Thương chú ý thấy người phụ nữ này khác thường, quay đầu nhìn nàng, lại thấy nàng bối vì ngượng ngùng mà khiến cho vẻ hồng hào, mềm mại vì ham muốn mà lan đến cả vành tai nhỏ nhắn, ánh mắt hân có chút buồn bã xa xôi, yết hầu trượt lên trượt xuống phát ra một loại âm thanh đầy khát vọng. Trong hoàn cảnh vô cùng yên tĩnh như ở đây âm thanh có vẻ rất lớn.

Thập Bát Nương vội giúp hân lột áo lót cuối cùng thì phát hiện vật nam tính mạnh mẽ của người đàn ông này có ý đồ ngóc đầu dậy, làm hại nàng vừa then vừa sợ, trong lúc nhất thời đã phát ra tiếng hít thở không thông trong không gian yên tĩnh.

Người đàn ông này đáng người cao lớn cường tráng, còn vật nam tính nhô lên cao ngất có thể nói là đáng vẻ hoàn mỹ cùng khí chất vương giả, vốn là sát thủ của phụ nữ, bây giờ còn còi hê ở trước mặt nàng, trần trụi lộ ra (của đồng – có thể hiểu là dục vọng hoặc ham muốn XXX) vật nam tính từ nhỏ bé đến khi hùng mãnh hiện ra ở ngay trước mặt nàng, lúc này Thập Bát Nương không thể hình dung được tâm tình hiện tại của mình.

Phản ứng xấu hổ non nớt của nàng đã bị Lan Phụng Thương nhìn thấu, không thể nghi ngờ giống như là một loại thuốc kích thích dục vọng của hân (của đồng – có thể hiểu là dục vọng hoặc ham muốn XXX), trong lòng thầm mắng người phụ nữ này từ khi nào đã học được công phu quyền rũ mê hoặc người khác như vậy, hân đúng là kim chế không được, bụng dưới dâng lên từng luồng khí nóng.

Lan Phụng Thương hít sâu một hơi, ở thời điểm Thập Bát Nương tính toán lập tức trốn chạy, đã bước vào trong thùng tắm, sau đó đổi sang chuyện khác nói : ” Giúp ta kỳ lưng. . .”

Chương 31: Cẩm Lạnh

Thấy nàng đồng ý còn thật sự rất nghiêm túc kỳ lưng cho mình. Lan Phụng Thương thích ý vô cùng, nhắm mắt lại nghỉ ngơi trong chốc lát, trong lòng thầm nghĩ : Người phụ nữ này thật khéo hầu hạ người khác, trước kia tại sao lại không có phát hiện ra.

Thời điểm Thập Bát Nương kỳ lưng giúp hần, mặt nàng đã đỏ rực lên, dĩ nhiên là không dám chậm trễ sợ sẽ chọc giận đến kẻ đầu óc nóng nảy giống như con rồng hung dữ này, tinh tế, tỉ mỉ, tận tâm phục vụ.

Những người chưa nhìn thấy thân thể của người đàn ông này, còn thầm khen người đàn ông này lưng gấu, eo ong quả thật là đáng người tam giác ngược. Khẽ than một câu. Thập Bát Nương trong lòng thầm nghĩ : ông trời quả thật là rất chiều cố người đàn ông này, cho hần thân phận cao quý, dung mạo tuấn mỹ còn có khí chất vương giả, bây giờ nhìn thấy ngay cả dáng người của hần cũng giống như được trời đất điêu khắc thành, hoàn mỹ vô cùng, độc nhất vô nhị.

Kỳ lưng xong, Thập Bát Nương thấy hần ghé vào bên cạnh thùng tắm nhắm mắt lại, lo lắng mình tạo ra tiếng động quá lớn sẽ bị hần mắng liền nhẹ giọng nói : ” Ti thiếp xin phép đi tìm bộ quần áo đến đây cho ngài thay ? ”

Lan Phụng Thương miễn cưỡng ừ một tiếng, giữa hai đầu lông mày mang theo dáng vẻ mệt mỏi đã rồi, thái độ lúc này cũng không có cố ý giấu diếm.

Sau khi rời khỏi hoàng cung, hần vội vàng chạy thẳng đi. Đầu tiên là chạy về vương phủ, sau đó lại đuổi đến Thiên Trạch này, dọc theo đường đi từ đầu đến cuối chưa từng nghỉ ngơi.

Hần giúp hoàng đế xử lý rất nhiều chuyện cơ mật nên khi trở lại vương phủ, hần vốn đã vô cùng mệt mỏi. Nhưng trong lòng cảm thấy tức giận vì người phụ nữ này đi không từ giả. Hần cố gắng chịu đựng mọi mệt mỏi cũng muốn đi đến đây mắng cho người phụ nữ này một trận. Nhưng lúc này, được nàng hầu hạ thoải mái như vậy. Tức giận trong lòng hần cũng đã giảm đi không ít. Hần thả lỏng thân thể nghỉ ngơi trong chốc lát, thấy mệt mỏi trong người giống như bị gió cuốn sạch.

Thập Bát Nương được hần cho phép, vừa rời khỏi phòng nàng đã lập tức đi đến nhà của Hoàng Dịch Sinh. Lúc đi qua hậu viện phát hiện ba cây cung của ba tiểu bánh bao để quên ở đó, trong lòng cảm thấy lo lắng, không biết người đàn ông kia có nhìn thấy hay không, nếu nhìn thấy thì liệu có thể hay không sẽ hoài nghi điều gì.

Suy nghĩ trong chốc lát, Thập Bát Nương trong lòng đã có đối sách nên cũng không cảm thấy rối rắm vì chuyện này nữa . Bước nhanh đi vào trong nhà Hoàng Dịch Sinh.

Ba bánh bao nhìn thấy nương đi đến đây, lập tức chạy lại ôm chặt lấy nương của chúng làm nũng.

Ba đứa nhỏ phấn điều ngọc mài đến ở nhờ trong nhà Hoàng Dịch Sinh, lập tức khiến cho cả Hoàng Dịch Sinh và mẫu thân của hần đều rất vui mừng.

Hoàng Dịch Sinh cùng Quyên nhi đang trong giai đoạn tân hôn, trong nhà này đột nhiên có ba đứa nhỏ xinh đẹp như vậy đến ở, đó là dấu hiệu vô cùng tốt, nhất định Quyên nhi cũng có thể sinh cho nhà bọn họ mấy tiểu tiên đồng.

Thập Bát Nương dẫn dò Quyên nhi nhanh chóng đi lên trấn trên mua một kiện quần áo để vương gia thay khi tắm xong, hình thức không cần phải quá đẹp, có loại tốt cũng dùng mua, mua loại tầm trung là được, giá rẻ như vậy mới hợp lý, đắt tiền quá nàng không mua nổi. Quyên nhi lĩnh tiền rồi vội vàng chạy đi.

Thập Bát Nương ở lại dẫn dò ba đứa con một hồi nói : ” Hai ngày này, các con sẽ ở lại trong nhà của Quyên nhi tỷ tỷ, giúp Quyên nhi tỷ tỷ mang một tiểu đệ đệ đến, để cho Hoàng nãi nãi vui vẻ có được không?”

” Được ạ, chúng con nhất định sẽ giúp Quyên nhi tỷ tỷ mang tiểu đệ đệ đến.” Tam thiếu gia lập tức thét lên thật to rồi đứng lên.

Hoàng Dịch Sinh cùng mẫu thân hần ở bên cạnh nghe Thập Bát Nương nói chuyện cùng mấy đứa nhỏ, đều thấy rất phấn khởi, đặc biệt là mẫu thân của Hoàng Dịch Sinh cười vui vẻ đến mức cặp mắt già nua đều nhắm lại không nhìn thấy gì, miệng liên tục nói tốt lắm, tốt lắm.

Thập Bát Nương cười xoa xoa đầu ba đứa con, móc ra ba cây cung đưa cho bọn chúng, dặn dò bọn chúng dù có muốn làm việc gì, cũng không được tỏ ra bướng bỉnh.

Ba bánh bao cùng đồng thanh đáp ứng nhưng tam thiếu gia rất không có tính nhẫn nại, mở miệng hỏi bọn chúng khi nào thì có thể trở về.

Kỳ thật ba tiểu thiếu gia thật sự rất thông minh, bọn chúng biết nhất định là có người nào đó đang ở trong nhà, cũng không biết vì sao bọn chúng không thể đi gặp người đó. Nhưng nương bọn chúng không cho bọn chúng gặp thì bọn chúng sẽ không gặp. Nhưng dù sao ở trong nhà người khác rốt cục cũng

không thể thoải mái như ở nhà mình.

Thập Bát Nương nhìn thấy ánh mắt mờ mịt của ba đứa con, trong lòng rất khó chịu nhưng người đàn ông kia hiện tại đang ở ngay trong nhà của bọn họ. Nàng sao có thể có thể cho ba đứa con trở về.

Bên thuyết phục là chỉ trong một hai ngày tới là có thể trở về, muốn bọn chúng đừng nóng vội.

Quyên nhi rất nhanh đã trở lại, Thập Bát Nương tiếp nhận y phục nhìn qua một chút, thấy có vẻ hơi nhỏ. Quyên nhi bắt đầu đi nói, trong tiệm kia bộ này đã là bộ lớn nhất rồi.

Thập Bát Nương lắc đầu nói quên đi, để hắn chấp nhận một chút đi.

Dẫn Quyên nhi và Phong bà bà đang đứng ở bên cạnh chăm sóc thật tốt cho ba vị tiểu thiếu gia. Sau đó, nàng mang theo bộ y phục kia mang trở về.

Trở lại phòng tắm, trông thấy người đàn ông kia vẫn còn ghé vào bên cạnh thùng tắm. Nàng nhẹ giọng gọi : ” Vương gia, nước đã lạnh rồi. Ngài mau đứng lên đi. Nếu để bị cảm lạnh thì không tốt.”

Hô lên vài câu nhưng thấy hắn vẫn không có phản ứng gì.

Nhìn thấy sắc mặt hắn hơi hơi ửng hồng, hơi thở dồn dập, Thập Bát Nương thử lấy tay đặt lên trán của hắn.

Đặt tay lên mới biết được, đầu của người đàn ông này đã nóng như thiêu như đốt.

Trán thật sự rất nóng.

Thập Bát Nương vắt bộ quần áo sang một bên, cũng bắt chập thân phận chênh lệch, vội la lên : ” Vương gia, xin thứ cho tì thiếp vô lễ .”

Nói xong liền dùng toàn bộ sức lực tóm lấy thắt lưng của người đàn ông nặng chừng hơn một trăm bảy mươi cân này lôi ra khỏi thùng nước.

{ (Đơn vị tính của TQ 1cân = 0.5kg => Lan đại ca nặng chừng hơn 85kg)

Bạn editor nào đó : hích đại ca to ntn thì không hieu là tuần mĩ đến đâu huhu không lẽ là vẻ đẹp của sumo

Lan đại ca : lờm lờm ca ca vô cùng ”đập chai” đấy nhá, cô mà cứ nói xấu ca ca thế này, 18 tỷ của cô nghe được không thích ta thì bao giờ mới có chuyện tình ngọt ngào cho cô đọc hử

Bạn editor nào đó : chán chó ! no no anh là thần tượng của lòng em. Hic chỉ nguyên cái khoản mà ...cũng đủ để em phải iu anh rồi haha => cười gian }

Thập Bát Nương mệt đến nỗi khuôn mặt đã phân thành hai màu rõ rệt càng lộ ra vẻ trắng bệch. Dĩ nhiên nàng có thể lôi được Lan Phụng Thương ra khỏi thùng tắm nguyên nhân cũng bởi vì người đàn ông này vẫn còn có vài phần ý thức, vô cùng phối hợp, bằng không Thập Bát Nương thật đúng là phải đi gọi Hoàng Dịch Sinh đến đây lôi người đàn ông này ra khỏi đó.

Bắt chập nam nữ khác biệt. Sau khi, lau khô thân thể cho hắn. Nàng ngay lập tức mặc bộ quần áo mới vừa mua vào cho hắn.

Nửa diu nửa đỡ hắn, lắc lư nghiêng ngả đi vào trong phòng của nàng.

Nhìn người đàn ông cao lớn đang nằm ở trên giường, Thập Bát Nương bắt đầu đi bêu môi, thật đúng là người được chiều chuộng, vừa rồi mới ngâm nước lạnh một chút đã sốt cao như vậy.

Nàng vì không biết tình hình vài ngày gần đây của Lan Phụng Thương, cũng không biết hắn vất vả thế nào mà vẫn cố gắng đi đến đây nên mới nói như vậy. Thân thể hắn vô cùng mệt mỏi. Vì cực kỳ mệt mỏi nên khi ngâm mình trong nước ấm bất tri bất giác lại ngủ quên mất, ngay cả nước đã lạnh cũng không biết. Thân thể mệt mỏi lại còn ngâm nước lạnh lâu như vậy, đầu người có sức khỏe như gấu cũng sẽ bị bệnh.

Thập Bát Nương đi gặp ba đứa con, còn cùng chúng nói chuyện nên dĩ nhiên nàng sẽ cảm thấy thời gian trôi đi rất nhanh, nhưng ngược lại khoảng thời gian này đối với Lan Phụng Thương mà nói thực sự là một đoạn thời gian rất dài.

” Haiz, đúng là đến đời nợ mà. ” Nhìn thấy người đàn ông này sắc mặt ửng hồng, hô hấp dồn dập. Thập Bát Nương bắt đầu đi thở dài, thực không biết bệnh của hắn đợi đến khi nào thì mới có thể khỏe lại được. Ba đứa con đều vội vã muốn trở về nhà.

Lan Phụng Thương không khỏi bệnh sẽ không đi. Nếu hắn lại ở thêm mười ngày nữa tháng, mấy đứa con của nàng phải làm sao bây giờ ?

Không được! Nhất định phải nhanh chóng chữa khỏi cho hắn.

Thập Bát Nương viết một phương thuốc để cho Quyên nhi đi bốc thuốc, còn bảo Phong bà bà hai ngày này tạm thời trở về nhà, dặn dò Quyên nhi hãy chăm sóc tốt cho ba tiểu thiếu gia, đồng thời cố gắng trấn an bọn chúng.

Nhìn sắc mặt Lan Phụng Thương không được tốt lắm. Thập Bát Nương vội đưa thuốc cho Phong bà bà mang đi sắc. Sau đó, nàng đi đến phòng bếp hầm một nồi cháo, hầm đến khi cháo thật nhuyễn thì thả thêm vài hạt muối ăn, lại cắt thêm vài miếng thịt nạc bỏ vào, cháo chín thì mang lại đây đút cho

hắn ăn.

Nàng vừa vỗ về Lan Phượng Thương lại vừa nửa lừa nửa gạt đem toàn bộ chỗ cháo dứt hết vào trong bụng hắn.

Tuy rằng Lan Phượng Thương toàn thân vô lực nhưng cũng chưa đến mức bị hôn mê, cặp mắt hung dữ trợn trừng, người phụ nữ này lại dám coi hắn như tiểu hài tử mà lừa gạt nhưng Thập Bát Nương không hồn không giận dịu dàng cười đáp lại hắn. Lan Phượng Thương hừ lạnh một tiếng, nhắm mắt lại ngủ.

Thập Bát Nương bĩu môi. Lúc đứa con thứ ba của nàng sinh bệnh cũng khó có thể hầu hạ như vậy, thật đúng là cha con trời sinh, ngay cả phản ứng lúc sinh bệnh cũng giống nhau như vậy, khiến nàng không biết thế nào lại dùng phương pháp lúc trước lừa gạt đứa con trai nhỏ của nàng để lừa gạt người đàn ông này, làm cho hắn không vui nhưng nàng cũng không còn biện pháp nào khác.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Sống Chung

Nửa đêm, Lan Phượng Thương sốt cao vô cùng. Thập Bát Nương đưa tay lên kiểm tra thấy hắn ít nhất cũng phải sốt cao tầm bốn mươi độ, lập tức đi gọi Phong bà bà sắc thêm một thang thuốc nữa, còn nàng thì bắt đầu lấy khăn lông nhúng nước đắp lên trán giúp hắn hạ nhiệt độ, vừa dùng nước gừng lau người cho hắn.

Lan Phượng Thương tuy rằng toàn thân thấy không thoải mái, ngay cả hô hấp cũng dồn dập nhưng ở trong quân ngũ nhiều năm như vậy, tinh thần vẫn luôn tỉnh táo, đầu óc vẫn duy trì được ý thức giống như trước. Dù không nghe thấy tiếng động nào nhưng hắn rất rõ ràng lúc đó là ai đã ở bên cạnh chăm sóc cho hắn, biết là ai không nhẫn nại lừa gạt hắn, đem thuốc đắng bắt hắn uống hết.

Người thấy mùi thuốc đắng hắn đã nhủ mảy. Thứ thuốc kia dù có bảo thế nào hắn cũng sẽ không uống. Nhưng ma xui quỷ khiến thế nào mà hắn lại bị người phụ nữ này nâng người dậy. Thời điểm tựa vào trên người nàng, người thấy mùi hương thơm ngát trên người nàng lại khiến cho tâm tình của hắn dễ chịu hơn không ít, cho nên lúc Thập Bát Nương dứt cho hắn uống thuốc. Hắn đã nhắm mắt, cau mày lại, cố chịu đựng cảm giác đắng ở trong miệng, một ngụm lại một ngụm uống hết bát thuốc.

Vội vàng bận rộn cuối cùng cũng đã xong, thân thể nóng hầm hập của người đàn ông kia cuối cùng cũng đã hạ nhiệt. Thập Bát Nương mệt muốn chết, ghé vào bên cạnh giường bắt tri bắt giác ngủ mất.

Thế cho nên nửa đêm, Lan Phượng Thương tỉnh lại một lần, ôm nàng lên trên giường nằm ngủ cùng với hắn. Nàng cũng không có phản ứng gì.

Được nàng chăm sóc cẩn thận nên lúc này thân thể hắn đã cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Vì đã thoải mái hơn nhiều nên mặt mày Lan Phượng Thương có chút dịu dàng, chăm chú nhìn người phụ nữ đang nằm bên cạnh, bởi vì mỗi một mà khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch. Sau đó, hắn vung chiếc chăn đơn đắp cho cả nàng và hắn, lại gối đầu nàng lên cánh tay của hắn, hai người cùng chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm ngày kế tiếp, khi Thập Bát Nương thức giấc chợt thấy hoảng sợ, phản ứng đầu tiên chính là kiểm tra quần áo của mình xem có hay không bị tên cầm thú nào đó nhân cơ hội hành động.

Cũng may sau khi nàng kiểm tra một hồi, phát hiện thân thể nàng tất cả đều bình thường nhưng nàng vẫn thấy có chút nghi hoặc, bản thân tại sao lại ngủ ngay bên cạnh hắn.

Tóm lại, mặc kệ thế nào, nàng phải lặng lẽ xuống giường trước, bằng không bị hắn phát hiện nàng người hắn ghét nhất lại ngủ ngay bên cạnh hắn. Lúc ấy, nàng không bị hắn tiêu diệt mới là lạ.

Lúc nàng mở mắt ra do hô hấp có sự thay đổi, khiến cho Lan Phượng Thương vốn đang ngủ say cũng đã dần tỉnh lại. Cảm giác được người phụ nữ này đang nhìn mình. Hắn còn tưởng rằng nàng sẽ bị về bề ngoài anh tuấn ít có của hắn làm cho giật mình, trong lòng có chút đắc ý nho nhỏ, nào ngờ lúc hắn con đang thầm tự kỷ ở trong lòng, lại cảm giác được người phụ nữ đang nằm bên cạnh hắn đang chạy trốn khỏi giường. Khiến người đàn ông luôn cao ngạo như hắn lòng tự trọng đã bị tổn thương nghiêm trọng, trong lòng thầm mắng một tiếng, người phụ nữ này thật là không biết thương thức. Lúc này, nàng không phải là nên thừa dịp mình đang ngủ lú lút sờ mặt hoặc là hôn trộm mình một hay sao?

Đáng tiếc, Thập Bát Nương lại không làm theo kịch bản mà hắn đã tưởng tượng ra, vô tình cô phụ ”ý tốt” của hắn.

Sau khi kiểm tra xác nhận mình thật sự không có việc gì, Thập Bát Nương tuy rằng trong lòng nghi hoặc, nàng tại sao lại có thể trèo lên trên giường nằm cùng hắn được chứ? Nhưng Thập Bát Nương cũng không suy nghĩ nhiều. Nàng nghĩ có lẽ vì tối hôm qua nàng mệt muốn chết nên mới trèo lên giường nằm cạnh hắn, đó là chẳng qua là vô tình xảy ra chuyện sơ xuất, cho nên không cần phải lưu tâm làm gì.

Sau khi xuống giường, Thập Bát Nương vội kiểm tra nhiệt độ cơ thể cho Lan Phượng Thương, không thể không nói thể lực của người đàn ông này vô cùng tốt. Tối hôm qua, trán hắn nóng vô cùng. Vậy mà sáng nay, đã thấy giảm đi rất nhiều.

Lan Phượng Thương còn chưa kịp hưởng thụ cảm giác được đôi tay mềm mại mát rượi kia vuốt ve ở trên trán hắn, thì đôi bàn tay nhỏ bé không có

xương kia đã rời đi, làm hại hấn mới sáng sớm mà trong lòng ngực đã có cảm giác khó chịu như người già. Cố ý ” ưhm ” một tiếng để cho Thập Bát Nương chú ý đến.

Thập Bát Nương vừa định ra khỏi phòng để rửa mặt nghe thấy tiếng động, đi đến gần nhẹ giọng ân cần hỏi : ” Gia muốn ngồi dậy sao ? ”

Lan Phượng Thương mở hai mắt. Người đàn ông giao hoạt này còn cố ý khiến cho ánh mắt có vẻ tan rã một chút, sau đó mới chậm rãi chuyển sang trạng thái trấn tĩnh, nhìn về phía Thập Bát Nương, thấy khuôn mặt mềm mại sáng bóng như trẻ sơ sinh của nàng, trong lòng thầm nghĩ : người phụ nữ này bình thường nhìn nàng tuy rằng cảm thấy xinh đẹp nhưng không giống như sáng nay, thoát nhìn đã thấy rất mê người.

Tinh thần có chút hoảng hốt, Lan Phượng Thương khẽ ” ừ ” một tiếng.

Hắn từ đầu đến cuối chỉ mở miệng nói vài câu ” à, ừ ” thì dễ dàng rồi nhưng Thập Bát Nương phải bận rộn làm việc. Đầu tiên là giúp đỡ cái con gấu lớn này đứng lên, chỉnh đốn lại quần áo cho hắn một lần. Sau đó lại hỏi hắn có muốn đi ra ngoài phơi nắng hay không ? Lan Phượng Thương lại khẽ ” ừ ” một tiếng. Thập Bát Nương sổ khở lại tiếp tục bận việc, đỡ hắn đi ra ngồi ở trong sân. Người đàn ông nào đó lương tâm trời đất, cũng để cho nàng ngồi xuống.

Thập Bát Nương dịu dàng cười nói tạ ơn. Sau đó, nàng nói nàng đi gọi Phong bà bà, rồi sẽ múc nước lại đây hầu hạ. Mời gia tạm thời ngồi ở chỗ này. Nàng rất nhanh sẽ mang nước trở về.

Lan Phượng Thương nhìn theo bóng hình xinh đẹp tinh tế đang đi xa dần của nàng. Vừa rồi, nàng còn nói tạ ơn hắn đã để cho nàng ngồi xuống nói chuyện, khiến khỏe môi hấn giật giật. Hắn muốn nói nàng là chính vương phi của hắn, có thể cùng ngồi cùng ăn với hắn, không cần phải nói cảm tạ với hắn. Nhưng cuối cùng vẫn không thể nói ra lời, nhìn theo cho tới tận khi bóng dáng kia biến mất ở chỗ rẽ.

Vào phòng bếp thấy Phong bà bà đã làm được vài món ăn. Bà trông thấy Thập Bát Nương lại đây vội quay sang hành lễ với nàng.

Thập Bát Nương nói nàng đang rất vội. Nàng đến là để chuẩn bị nước ấm mang qua cho vương gia rửa mặt.

Phong bà bà nói vậy thì tốt quá rồi, rửa mặt xong là có thể đưa vương gia đến nhà ăn chuẩn bị ăn sáng.

Nàng hỏi bà có chuẩn bị phần của ba vị tiểu thiếu gia chưa ? Phong bà bà cười bảo nàng cứ yên tâm, phần của ba tiểu thiếu gia bà đã làm xong, đợi hâm nóng lên rồi sẽ mang qua.

Thập Bát Nương gật đầu nói vậy là tốt rồi, lại dặn dò thêm : đại thiếu gia thích ăn cái củ thái sợi ngâm chua cay nên bà nhớ mang qua nhiều một chút.

Phong bà bà biết tiểu thư nhà mình hận không thể tự mình chăm sóc ba vị tiểu thiếu gia. Chẳng qua bây giờ vương gia đang ở đây. Tiểu thư không có biện pháp nào để có thể đi chăm sóc cho ba tiểu thiếu gia, cho nên những việc mà tiểu thư cần dặn, Phong bà bà đều vui vẻ đáp lời, còn nói tiểu thư không cần phải lo lắng, ba vị tiểu thiếu gia được chăm sóc rất tốt.

Thập Bát Nương biết Phong bà bà luôn chăm sóc ba bảo bối của nàng rất cẩn thận, tỉ mỉ nhưng nàng vẫn không thể không dặn dò thêm một lần, suy nghĩ của người làm mẫu thân chỉ có người đã làm mẫu thân mới biết được.

Sau khi dặn dò Phong bà bà, Thập Bát Nương vội rót nước ấm vào chậu rửa mặt, rửa mặt cho mình xong mới thay chậu nước khác mang đến cho Lan Phượng Thương.

Lan Phượng Thương nhìn thấy nàng bưng chậu rửa mặt đang từ xa lại gần, dáng vẻ hiền tuệ từ từ đi đến trước mặt hấn hầu hạ hấn rửa mặt. Sáng nay, hấn phát hiện bệnh của hấn có vẻ đã thuyên giảm đi rất nhiều rồi.

Thời điểm, Thập Bát Nương hầu hạ hấn rửa mặt, thấy dáng vẻ nhắm mắt chờ nàng đến lau mặt của hấn giống hệt dáng vẻ của ba cục cung của nàng, nhớ tới chuyện ba cục cung của ngày hôm qua, liền giả bộ như đang nói đùa với Lan Phượng Thương, nói viện này của nàng tinh mịch, ít có hơi người, hỏi hấn liệu có giống như nàng, muốn gọi một vài đứa nhỏ con nhà hàng xóm cách vách đến đây chơi đùa, tăng thêm một chút tiếng cười của con trẻ, còn nói mấy đứa nhỏ này rất thông minh, cũng rất nghe lời của nàng.

Lan Phượng Thương ” ờ ” một tiếng.

Thập Bát Nương thấy hấn không có vẻ khó chịu tiếp tục nhỏ nhẹ nói, lúc trước mấy đứa nhỏ này còn cầm cung đến đây giúp nàng bắn đám chim sẻ ăn hạt kê nàng phơi ở trong sân, còn khen bọn chúng bắn rất chuẩn .

Lan Phượng Thương lúc này mới nhớ tới ngày hôm qua ở trong sân của nàng có nhìn thấy ba cục cung nhỏ. Hóa ra là của mấy đứa nhỏ con nhà hàng xóm cách vách.

Có lẽ là nàng ở đây một mình rất cô đơn nên lúc này mới đi gọi mấy đứa nhỏ lại đây chơi đùa, giúp nàng giảm bớt cảm giác cô đơn buồn tẻ.

Thập Bát Nương đem chuyện mấy cục cung vừa khẽ cười vừa nói qua một lần, thấy Lan Phượng Thương không có suy nghĩ gì, lúc này mới yên lòng, nói muốn đưa hấn đi ăn sáng để rời đi sự chú ý của hấn.

Hầu hạ Lan Phượng Thương ăn sáng xong, Thập Bát Nương lại mời hấn đi về giường nằm nghỉ ngơi cho khỏe, thấy người phụ nữ nhỏ này lời nói nhỏ nhẹ dịu dàng, dáng vẻ mềm mại. Lan Phượng Thương gật đầu đồng ý.

Sau khi diu hán nằm xuống, đắp chăn cho hán, Thập Bát Nương phúc thân thi lễ với hán, chậm rãi rời khỏi phòng, đóng cửa lại. Sau đó, đi nhanh như chạy tới gặp ba cục cưng của nàng. . .

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Cùng Giúp Đỡ

Thập Bát Nương đi thăm ba đứa nhỏ trở về đã là chuyện của một lúc lâu sau. Cả quãng đường về, nàng tính toán sẽ trực tiếp đi đến phòng bếp làm cho bọn chúng một chút bánh hấp ngọt. Nhưng vừa vào đến cửa viện đã nhìn thấy Lan Phượng Thương đang ngồi ở đó, ánh mắt tràn ngập vẻ không hài lòng đang trừng mắt nhìn nàng.

Thập Bát Nương âm thầm nghi hoặc, nàng đã làm gì đắc tội với hán ư ? Tại sao hán lại có dáng vẻ như muốn ăn thịt nàng vậy? Hiện tại, hán không phải là nên ở trong phòng nằm sao, chạy ra ngoài này để làm cái gì ?

Vì thế việc nàng sắp sửa đi làm bánh hấp cho mấy đứa con đành hoãn lại, từ từ bước đến chỗ hán phúc thân thi lễ, nhẹ giọng ân cần hỏi thăm : ” Gia thân thể không thoải mái ? Tại sao không nằm xuống nghỉ ngơi nhiều một chút.”

Lan Phượng Thương nghe thấy vậy, giận dữ trừng mắt liếc nàng một, trầm giọng nói : ” Nàng còn biết ta thân thể không thoải mái ? ” Sau đó, hán lại trừng mắt tiếp tục liếc nàng thêm một lần nữa, trong lòng căm giận nghĩ : Nàng đã biết ta thân thể không thoải mái. Vậy mà nàng vừa đi là đi suốt một canh giờ. Chẳng lẽ nàng không biết đối với người bệnh thì cần phải chăm sóc cẩn thận hay sao?

Suy nghĩ này dễ dàng khiến cho người khác hiểu lầm hán giống như oán phụ nơi khuê phòng cho nên hán tuyệt đối sẽ không nói ra. Bị Thập Bát Nương lạnh nhạt một lúc lâu khiến hán có cảm giác tủi thân.

Nhưng Thập Bát Nương đến bây giờ còn không biết mình đã làm gì đắc tội hán. Không phải nàng đã hầu hạ hán rất cẩn thận rồi mới để hán đi vào trong phòng nằm nghỉ hay sao? Chẳng lẽ nàng làm như vậy cũng sai ?

Chẳng qua Thập Bát Nương vừa nghe giọng nói của hán giống như núi lửa sắp phun trào, cũng không để ý đến việc mình có sai hay không, lập tức nhận hết sai lầm về mình, dẫu vẻ phục tùng thuận theo nói : ” Là ti thiếp có lỗi, là ti thiếp sơ suất, gia đình tức giận.” Lúc này tuyệt đối không thể tranh luận với hán, người này ý ả, cùng với đứa con thứ ba của nàng tính tình giống nhau như đúc, lúc bị bệnh thì hán là lớn nhất, chỉ có thể theo ý hán từ từ động viên, bằng không hán sẽ lập tức nổi giận, nếu nói gì chọc giận tới con rồng hung dữ này, hán nhất định sẽ phun lửa giận, thiêu đốt nàng đến một mảnh vụn cũng không còn, Thập Bát Nương âm thầm lo lắng.

Lan Phượng Thương thấy nàng có thái độ nhận sai cảm thấy hài lòng nhưng vẫn ” hừ ” lạnh một tiếng, quay mặt đi không thèm để ý đến nàng, thái độ như vậy giống như nhắm mắt làm ngơ với nàng.

Nhưng Thập Bát Nương lại không cho là như vậy. Nàng sẽ không vừa thấy hán quay mặt đi thì tự cho là thông minh nghĩ rằng hán không muốn nhìn thấy nàng, đã có kinh nghiệm với đứa con thứ ba để tham khảo, nàng liền nhớ lại thời điểm Nhân ca nhi bị bệnh trước đây. Nếu như nàng đến thăm nó muộn một chút, tiểu gia hỏa kia cũng sẽ giống như thế này, dẫu vẻ quay mặt đi không thèm quan tâm đến nàng, nhưng lúc đó chỉ cần nàng đi qua an ủi thì tiểu tử kia sẽ bật người nằm úp sấp trong lòng nàng, còn cọ cò vào ngực nàng làm nũng muốn nàng an ủi, hỏi nàng làm gì mà muộn như thế mới đến thăm nó, thân thể nhỏ bé của nó đã bị nóng sốt đến hồng rồi v.v.v.

Đã có đứa con thứ ba nhà mình làm khuôn mẫu để bắt chước, Thập Bát Nương đối phó với phiên bản lớn này cũng thấy thuận lợi hơn, thấy hán quay mặt đi không để ý đến nàng, nàng liền chủ động tiến lên quan tâm, chủ động tìm hán nói chuyện, giọng nói nhỏ nhẹ, ôn nhu, thuận theo ý hán.

Rất cục khuôn mặt như khối băng, trung ở trước mặt nàng dưới sự cố gắng không ngừng đã có chút thả lỏng. Giọng nói của hán cũng không còn âm trầm như trước : ” Vậy một canh giờ trước đi đâu ? ”

Thập Bát Nương vừa nghe giọng nói của hán, biết hán bị cảm cúm vẫn còn đang trong thời kì quan sát, có thể sẽ bị sốt lại, trong lòng tính toán ... tiếp theo nên cho hán uống thuốc có dược lực mạnh hơn để cho con bệnh này mau chóng qua khỏi được, bằng không thực không biết hán sẽ ở lại chỗ này đến khi nào. Vừa rồi ba bảo bối đều hỏi đến khi nào thì mới được về nhà.

Vì thế nàng vội đáp : ” Ti thiếp nghĩ rằng ngài đang ngủ nên mới tranh thủ đi đến hiệu thuốc bắc ở trấn trên, muốn bốc thêm vài thang thuốc để sắc cho ngài uống, để cho ngài chóng khỏe.” Lo lắng hán sẽ hỏi nàng vì sao không mua thuốc mang về, nàng vội lảng sang truyện khác nói : ” Gia thức dậy chắc là Phong bà bà chăm sóc chưa được chu đáo?”

Lan Phượng Thương thấy nàng quan tâm đến thân thể của mình còn đích thân đi lên tận trấn trên bốc thuốc nên cũng không truy cứu tiếp, cũng không có hỏi nhiều chỉ nói : ” Ta đã căn dặn kẻ dưới một lát nữa sẽ mang vài người hầu lại đây, đợi sau khi bọn họ đến đây. Nàng hãy chọn trong số mười người đó, thấy người nào vừa mắt thì giữ lại hầu hạ, về sau cũng không cần mọi việc đều tự mình đi làm.”

Thấy người phụ nữ này nháy mắt mấy cái mang dáng vẻ ngây thơ, hán lại tiếp tục nói : ” Nếu như không đủ ? Ta sẽ gọi thêm vài người nữa lại đây.”

Thập Bát Nương lúc này mới phục hồi lại tinh thần. Thấy hẳn thật đúng là mệnh mẽ quyết đoán. Hôm qua, mới vừa nói sẽ cấp thêm cho nàng mấy người để hầu hạ, hôm nay đã căn dặn kẻ dưới làm ngay.

Nhưng vấn đề mấu chốt là nàng không cần. Nếu thật sự gọi thêm người lại đây hầu hạ, bí mật mà nàng giấu diếm chẳng phải sẽ bị lộ ra ánh sáng hay sao.

Nàng phúc thân thi lễ với hẳn rồi mới uyển chuyển nói : ” Tì thiếp tạ ơn gia ưu ái, nhưng tì thiếp thật sự không muốn để cho nhiều người đến đây, sẽ quấy nhiễu đến sự tĩnh lặng ở nơi này của tì thiếp, thỉnh gia thu hồi.”

Thập Bát Nương nuốt lại câu nói kế tiếp. Vì nàng còn chưa kịp nói xong thì đã bị người đàn ông kia khoát tay cắt ngang nói : ” Chỉ cần dặn dò bọn họ ở phía trước viện hầu hạ còn hậu viện không cho phép bọn họ bước vào. Vậy thì sẽ không quấy nhiễu đến nàng.” Lan Phượng Thương thản nhiên nói.

Sau năm năm, đây là việc đầu tiên hẳn làm vì nàng, sao có thể để cho nàng lấy cớ là sẽ quấy nhiễu đến sự thanh tịnh của nàng mà cự tuyệt ? Cho nên bất chấp việc nàng phản đối. Hẳn bá đạo đem tâm ý của chính mình bắt nàng phải nhận.

Thập Bát Nương buồn bực nhưng thấy thái độ cương quyết của hẳn, biết chuyện này đã không còn cách nào để thương lượng, cũng chỉ có thể tạ ơn hẳn.

Chẳng qua trong lòng đã nghĩ ra được chủ ý, chờ người đàn ông này đi rồi, nàng lập tức để cho Quyên nhi đi gọi Hoàng Dịch Sinh để bọn họ ở lại tiền viện và trung viện còn hậu viện sẽ làm thêm một tầng cửa thật dày, như vậy cho dù ba đứa con có ở trong hậu viện âm ỉ như thế nào thì mọi người ở tiền viện hay trung viện cũng sẽ không biết được, cũng sẽ không cần phải lo lắng mấy người hầu này biết được, sau đó đem tin tức truyền đến cho người đàn ông này.

Thập Bát Nương đang định nói nàng muốn đi phòng bếp làm cho hẳn một ít điểm tâm, nhân tiện sẽ làm cả bánh hấp ngọt cho ba đứa con của nàng rồi cho người đưa đi, nhưng Lan Phượng Thương mặt không có chút thay đổi nào nói muốn nàng dẫn hẳn đi dạo một chút. Thập Bát Nương chỉ có thể thuận theo, đem lời nói đã đến bên miệng nuốt xuống, giúp đỡ hẳn đi đến hồ nước ở sau viện.

Kỳ thật trong hồ nước trừ bỏ cá chép hồng đang quấy đuôi thì cũng chỉ còn một ít hoa sen đã sắp tàn, đúng là không có gì hay để ngắm nhưng người đàn ông này đã muốn đến đây, nàng cũng chỉ có thể cùng đi.

Thập Bát Nương cùng hẳn nói chuyện phiếm vài câu. Lát sau thì thấy Phong bà bà đi qua đây nói : mấy người hầu mà vương gia dặn dò đưa đến đây để lựa chọn đã đến rồi, đang ở chờ ở trước hậu viện.

Nàng xoay người lại, vốn định nói với hẳn là nàng muốn đi chọn mấy người hầu thuận mắt một chút, muốn hẳn đi về phòng nghỉ ngơi trước, nhưng Lan Phượng Thương lại mở miệng trước nói với nàng, hẳn cũng phải đi gặp mấy người đó, Thập Bát Nương bất đắc dĩ, chỉ có thể nửa đùa nửa đỡ hẳn cùng đi.

Nhìn một bên sườn mặt của nàng, nghĩ thấy mùi hương nhàn nhạt trên người nàng. Hẳn cảm thấy thực ra người phụ nữ này không hề đáng ghét như hẳn đã từng nghĩ, cho nên hẳn thể hiện một chút lòng tốt, ở cạnh nàng giúp nàng giết chút thời gian, đi đến hồ nước này ngắm cá chép hồng, lại đi cùng nàng, giúp nàng tuyển một vài người hầu có đủ tiêu chuẩn.

Nhưng cuối cùng là ai ở cùng ai cũng khó mà biết được.

Sau khi tuyển thêm ba nô bộc trẻ tuổi, hai bà bà và thêm hai gã sai vặt trẻ tuổi để làm mấy việc nặng. Thập Bát Nương nói thế là đủ rồi.

Lan Phượng Thương cũng không tiếp tục miễn cưỡng, căn dặn hạ nhân đưa số người hầu còn lại đi.

Thập Bát Nương để cho Phong bà bà đi theo giảng giải quy củ cho mấy người mới đến một lần còn nàng thì đỡ Lan Phượng Thương đi về phòng .

Nghe nàng dịu dàng khuyên nhủ hẳn cần phải chú ý đến thân thể v.v.v khiến Lan Phượng Thương nhăn mặt nhịu mày nói : ” Nàng ! cái người phụ nữ này, tại sao lại dong dài như vậy.”

Thập Bát Nương ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt kia nhất thời giật mình, trong lòng thầm nghĩ : ” Càng lúc càng giống Nhân nhi”

Nàng dịu dàng cười nói, ” Đây còn không phải vì thiếp quan tâm đến gia cho nên mới nói dong dài vài câu mà thôi.”

Lan Phượng Thương nghe được lời này của nàng cặp lông mày tuy trông vẫn nhịu chặt nhưng thực ra đã giãn ra rất nhiều.

Thập Bát Nương thấy hẳn sắc mặt tốt hơn không ít, nhân tiện nói : ” Có thể cho phép tì thiếp đi làm chút điểm tâm rồi mang đến cho gia được không?”

Lan Phượng Thương ” ừ ” một tiếng lại nói : ” Đừng đi lâu quá.” Sau đó xoay mặt đi vào trong phòng.

Thập Bát Nương không nhìn thấy sắc mặt hẳn, suy nghĩ đến lời nói vừa rồi của hẳn, thầm nghĩ đừng đi lâu quá ? Ngươi không phải muốn ta hai mươi bốn tiếng đều ở cùng ngươi đấy chứ ? Chúng ta quen thuộc lắm hay sao?

—— Lời nói với người xa lạ ——

Thập Bát : Quen thuộc lắm hay sao?

Người đàn ông cận bã : không quen sao đứa nhỏ có thể lớn như vậy?

Thập Bát :

Tác giả vô đạo đức A Lục hoan hô nói: Người đàn ông cận bã V5

Thập Bát nước mắt tuôn rơi : ta quả nhiên không phải con đẻ mà.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Gia Tăng

Ba ngày sau, Lan Phượng Thương thân thể hoàn toàn bình phục.

Ngày đó, Thập Bát Nương làm cho hắn một bữa tiệc lớn, dự định lúc sau thừa dịp tâm tình hắn không tệ sẽ hỏi hắn khi nào thì đi.

Không ngờ giữa bữa ăn lúc chiều muộn, hắn lại chủ động nói ra hắn phải rời khỏi đây. Khiến Thập Bát Nương vui vẻ, vội gấp cho hắn hai miếng thịt bò tươi, dặn hắn ăn nhiều một chút, trên đường có lẽ sẽ mệt nhọc, hắn thân thể vừa mới khỏe lại, ở bên ngoài cần chú ý một chút v.v.v.

Lan Phượng Thương không biết mình bị lừa vui sướng đến nhếch miệng, vui đầu ăn mất hết.

Người đàn ông kia chân trước vừa cất bước, sau lưng Thập Bát Nương đã đón ba đứa con về.

Nô bộc mới tới chưa được cho phép, tất cả không ai được đến gần hậu viện trong vòng phạm vi năm thước, nếu như có người vi phạm bị bắt được, lập tức sẽ lôi ra đánh cho vài đại bản, sau đó sẽ gọi người môi giới tới mang đi bán.

Đây là sau khi Thập Bát Nương đón mấy đứa con về hậu viện, đã vội đi đến tiền viện gọi tất cả nha hoàn, bà bà, gã sai vặt tới nói.

Cho nên mấy người hầu mới tới tuy rằng tò mò nhưng dựa theo mệnh lệnh của chủ tử, bọn họ làm người hầu cũng không dám vi phạm một chút nào. Bằng không, ai dám tới gần hậu viện thì sẽ bị đánh đuổi ngay ra khỏi cửa.

”Nương, ở nhà Quyên nhi tỷ tỷ khiến con buồn chết đi được.” Tam thiếu gia Lan Hoài Nhân ôm chân Thập Bát Nương vừa ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn nàng vừa chu cái miệng nhỏ muốn làm nũng, còn đẩy đẩy nhị ca cũng đang ôm chân mẫu thân ở bên cạnh, nhị thiếu gia Lan Hoài Mặc cũng vội nói : ”Đúng vậy, mấy ngày nay khiến bọn con buồn muốn chết.”

Thập Bát Nương cười cười, vuốt thẳng áo cho nhị thiếu gia, rồi lại vuốt thẳng áo cho cả tam thiếu gia. Lúc này, mới nhìn về phía đứa con hiểu chuyện nhất nhà là đại thiếu gia hỏi : ” Có đúng là mấy ngày nay ở nhà của Quyên nhi tỷ tỷ ăn, ngủ không được tốt?”

Đại thiếu gia Lan Hoài Sâm khẽ lườm hai đệ đệ miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo kia, nhàn nhạt nói : ”Nương! Người đừng nghe hai đệ đệ nói bậy. Mấy ngày nay, Hoàng nãi nãi làm rất nhiều đồ ăn ngon cho chúng con ăn. Lúc đi ngủ còn kể chuyện về Hoàng gia lúc còn sống cho chúng con nghe, lúc đó nãi nãi còn kể rất nhiều chuyện thú vị khác nữa ru chúng con ngủ. Vì hôm nay, hai đệ đệ đã đồng ý với Cầu Tử và A Hoa sẽ đi ra ngoài chơi cho nên hai đệ ấy mới quán quít lấy người, muốn người đồng ý.”

”Ca ca!”

Tam thiếu gia chu môi bắt mắt nhìn về phía đại ca của mình. Nhị thiếu gia không dám thét gọi đại ca giống như vậy, buộc lòng phải nhìn về phía nương của mình, cười hi hi hai tiếng.

Đại thiếu gia ánh mắt nhàn liếc mắt nhìn tiểu đệ một nói : ”Hôm nay phải ở nhà cùng với nương!” Ý là không được đi ra ngoài.

Đại ca đã hạ mệnh lệnh, tam thiếu gia chán nản đành phải ghé vào trong lòng ngực nương, than thở : ”Nương, ca ca bắt nạt Nhân nhi!”

Đại thiếu gia bình thường rất trầm mặc, nhưng khi nói chuyện thì trong ba huynh đệ, lời nói của cậu là có trọng lượng nhất. Khi cậu không có ý kiến gì nhất định sẽ không nói, nhưng một khi cậu đã nói ra miệng, hai đệ đệ kia nhất định phải nghe theo.

Hơn nữa, cậu cũng rất ít khi đi can thiệp vào chuyện của các đệ đệ, nhưng nếu là chuyện có liên quan đến nương của bọn chúng thì ông cụ non này thái độ lại rất rõ ràng, đó là muốn hiểu thuận với nương. Nương luôn luôn phải đặt ở vị trí thứ nhất.

Thập Bát Nương nhéo nhéo cái mũi nhỏ của đứa con thứ ba nghịch ngợm này nói : ”Lúc này mới vừa trở về đã muốn đi chơi, không muốn ở cùng một chỗ với nương nữa rồi?” Nhị thiếu gia ở bên cạnh cũng bị véo cái mũi nhỏ và nghe giáo huấn một chút.

Đại thiếu gia thì uống chén trà lạnh mà Phong bà bà đưa cho, thản nhiên nhìn hai đệ đệ.

Cuối cùng, Phong bà bà phải đi đón Cậu Tử và A Hoa còn có cả Đại Bảo đưa đến hậu viện, để cho bọn chúng cùng với ba huynh đệ chơi cờ năm quân hay bắn cung ở phía sau viện, hay đi đến vườn trồng rau bắt sâu, đào giun cho mấy con gà mái ăn, hoặc là đi ra hồ nước chơi đùa với mấy con cá chép hồng.

Ba đứa con vừa mới trở về nhà. Thập Bát Nương cũng không muốn để bọn chúng đi ra ngoài chơi nhanh như vậy. Nàng muốn bọn chúng tạm thời trong hai ngày này sẽ chơi đùa ở trong tầm quan sát của nàng, sau đó mới yên tâm để cho bọn chúng đi ra ngoài chơi.

Về phần Quyên nhi dù bận việc nhà nhưng nàng ấy vẫn qua đây trợ giúp Thập Bát Nương.

Bởi vì tiền viện có nhiều người mới đến, hiện tại việc sinh hoạt trong nhà cũng không có việc gì cần các nàng phải làm cho nên chủ tớ các nàng đành mượn ít hàng thêu về thêu, bắt đầu cuộc sống thêu thùa bận bịu.

Lúc này, Quyên nhi nhìn ba vị tiểu thiếu gia tính cách khác nhau nhưng đều xuất sắc như nhau đang chơi đùa ở kia, đôi mắt phát ra vẻ hâm mộ vô cùng.

Thập Bát Nương thu hết hành động của nàng ở trong mắt cười hỏi : ” Là Hoàng thẩm thẩm hỏi?” Dĩ nhiên là hỏi Quyên nhi, bụng nàng khi nào thì mang thai tôn nhi cho bà.

Quyên nhi nghe thấy vậy, vội vàng thu hồi ánh mắt đang dừng ở trên người ba tiểu thiếu gia, quay sang thấy Thập bát Nương đang cười nhìn nàng, liền đỏ mặt gật gật đầu, nói nhỏ : ” Mẹ chồng em mấy ngày trước nhìn thấy ba vị tiểu thiếu gia trong lòng rất là vui mừng. Nhưng hôm nay, ba vị tiểu thiếu gia đã quay về đây. Bà trong lòng có chút không nỡ, cũng muốn đến một lúc nào đó, bà có thể làm bà nội nên mới hỏi em vài câu.”

Thập Bát Nương cười cười : ” Đừng nóng vội, em mới gả qua đó còn chưa được vài ngày, để cho tâm trạng thoải mái, rất nhanh sẽ có thôi, không chừng đến tháng sau đã có rồi. Đứng rồi, ta đã đưa cho em phương thuốc, để em đi bốc thuốc cho Hoàng Dịch Sinh uống thế nào rồi?”

Quyên nhi đỏ mặt gật gật đầu. Nàng ban đầu còn chưa biết phương thuốc mà tiểu thư kê cho Hoàng dịch Sinh chính là thuốc bổ. Hai ngày trước, lúc Hoàng Dịch Sinh vừa mới bắt đầu uống cũng không có biểu hiện đáng ngạc nhiên gì. Nhưng hai ngày nay, hần thoảng cái đã trở nên sinh long hoạt hổ. Tối hôm qua, bị hần lăn qua lăn lại (của đồng – Có thể hiểu là XXOO), hạ thân của nàng đến bây giờ vẫn còn có chút không thoải mái.

Thập Bát Nương dịu dàng cười nói : ” Loại thuốc đó là thuốc bổ dưỡng thân thể, sẽ không hại sức khỏe. Nếu để cho Hoàng Dịch Sinh uống liên tục thì nhiều nhất là hai ngày, tin chắc là các em rất nhanh sẽ có tin vui.”

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Quyên nhi đã đỏ lên như máu, Thập Bát Nương cũng không trêu ghẹo nàng ấy nữa, dù sao ở hiện đại và cổ đại cũng không giống nhau, ở hiện đại lúc nàng cùng với bạn thân tâm sự, có nói đến mấy chuyện phòng the thì đó cũng là chuyện bình thường nhưng ở cổ đại này lại không làm như vậy được, sẽ bị mắng là không có phẩm hạnh, lễ giáo, không hiểu nữ tắc v.v.v.

Nàng đang định đi qua tiền viện bên kia thì thấy Phong bà bà đã vội vàng đi tới.

Thập Bát Nương tưởng người đàn ông kia đi rồi lại quay lại, lập tức thấy kinh hãi. Phong bà bà vội an ủi nàng bảo không phải vậy, nói là vương gia cho người đưa tới đây rất nhiều đồ vật này nọ, còn đưa cả danh sách đến đây. Hiện tại, mấy người đó đã vào đến cửa tiền viện nên Phong bà bà mới vội vàng đến đây báo cho Thập Bát Nương, nói nàng phải qua đó để kiểm tra một chút.

Thập Bát Nương dặn dò Quyên nhi ở đây trông nom mấy đứa nhỏ. Sau đó, nàng để lại mấy món đồ thêu cùng Phong bà bà đi đến trước tiền viện.

Nhìn nội dung tờ danh sách ở trong tay, Thập Bát Nương đôi mắt nhìn thẳng, thầm nghĩ người đàn ông kia thật đúng là hào phóng.

Mười cuộn tơ lụa và gấm Vân Nam loại tốt nhất, hai chậu cỏ linh chi hơn trăm tuổi, năm khối bảo ngọc Lam Điền, còn có y phục mới, ghê dựa, tù kê v.v.v. trên cơ bản là có thể trang hoàng lại ngôi nhà này của nàng một lần.

Cuối cùng còn có một trăm lạng bạc trắng.

Thập Bát Nương kiểm tra đối chiếu lại một lần thấy không có chênh lệch gì, mới nhìn về phía vị chủ nhân kia hỏi : ” Đây là ý của vương gia ?”

” Bẩm vương phi, đúng vậy.” Người kia vội đáp

Thập Bát Nương phát phát tay áo, để cho người hầu ở trong viện giúp đỡ bọn họ đem các loại đồ gia dụng vừa được mang đến sắp xếp lại một lần, lại để Phong bà bà dẫn người mang các đồ vật khác cất vào kho phòng còn nàng cầm một trăm lạng bạc trắng, sau đó bụng thêm một chậu cỏ linh chi quay lại hậu viện, một chậu khác thì để lại ở trong tiền viện.

Bên kia, Lan Phượng Thương nhận được tin tức nói vương phi rất vui vẻ nhận tất cả những thứ mà hần tặng qua, vốn dĩ hần đang buồn bực cau mày, tâm tình cũng nhờ vậy mà tốt hơn không ít.

Ở bên cạnh hần, Thường thái y lúc này mày nhíu chặt, đang khám bệnh cho cháu trai của Lí thượng thư.

Từ xưa, tổ tiên cha chú của Lí thượng thư và Lan Phượng Thương đã luôn luôn qua lại thân thiết. Phu nhân Lí thượng thư còn thường xuyên mang theo cháu trai đến bái phỏng lão vương phi, trước kia cũng chưa từng có chuyện gì xảy ra, không ngờ hôm nay tiểu tử kia lại tham ăn, đem viên dạ minh châu

trong suốt ống ánh mà lão vương phi tặng nó, nuốt vào bụng. Viên dạ minh châu kia sau khi nuốt vào trong bụng thì bị tắc lại, khiến tiểu tử kia hét lên đau đớn, khóc lóc âm ỉ. Phu nhân Lí thượng thư nhìn thấy đứa cháu bảo bối đã bị tra tấn thành như vậy cũng khóc theo. Xảy ra chuyện như vậy tuy rằng không thể đổ lỗi cho lão vương phi nhưng dù sao người là do tội vương phủ mới gặp chuyện không may. Lan Phụng Thương cũng bất chấp các vấn đề khác, lập tức xin phép, mời Thường thái y đến đây. Thấy Thường thái y cặp mày nhú chặt, Lan Phụng Thương trong lòng thầm nghĩ không ổn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Không Có Biện Pháp

Tất cả thái y trong thái y viện đều bị Lan Phụng Thương gọi tới vương phủ, lúc này bọn họ đang dốc hết toàn lực chuyên tâm khám và chữa bệnh cho đứa cháu vàng bạc của Lí thượng thư.

Lan Phụng Thương nhìn thấy thái độ ngưng trọng trên mặt của từng thái y, đôi mày kiếm sắc bén càng lúc càng nhíu chặt, trong lòng hiểu được nên cảm thấy tình huống rất không ổn.

Bên cạnh, phu nhân Lí thượng thư đã khóc đến mức toàn thân ướt đẫm. Bên cạnh, đứa cháu yêu quý khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại miệng liên tục hét lên đau quá, đau quá đến khản cả giọng, nhìn thấy đứa cháu còn tuổi còn nhỏ đã phải chịu khổ sở như vậy, chẳng khác nào cắt thịt ở trên người của thượng thư phu nhân.

Quý phu của họ chỉ có duy nhất một đứa cháu này nói dối, bình thường là ôm trên tay sợ ngã, ngậm trong miệng sợ tan, giống như cuống tim mà nâng niu bảo vệ, nhưng bất đắc dĩ hôm nay lại xảy ra chuyện như vậy, thấy đứa nhỏ bởi vì bị viên dạ minh châu mắc lại ở trong bụng mà đau đến mức sắc mặt tái nhợt, phu nhân Lí thượng thư hận không thể đem đau đớn kia đặt lên trên người mình, đâu có đau gấp mười lần cũng chịu, chỉ cầu miễn sao đứa cháu không còn khó chịu là được.

Bên cạnh, lão vương phi mang vẻ mặt xin lỗi. Nếu không phải bà thấy cháu trai nhỏ yêu thích viên dạ minh châu mà bà cất giữ đã lâu, thì bà cũng sẽ không đem hạt châu đưa cho nó, nào ngờ Kiêm Phong chơi đùa một lúc đã cho hạt châu kia vào trong miệng, càng không ngờ là chẳng bé lại nuốt vào, sau đó vì bị mắc lại mà liên tục hét lên đau quá, đau quá.

Lan Phụng Thương ra roi thúc ngựa đi mời Thường thái y đến, nhân tiện cũng đưa tất cả thái y trong cung cùng đến, nhưng cho tới bây giờ viên dạ minh châu kia vẫn còn mắc lại ở trong bụng của Kiêm Phong, cũng không có cách nào lấy ra được.

“Muội muội, lão ty ty xin lỗi người.” Lão vương phi vừa giúp thượng thư phu nhân lau nước mắt, vừa nói xin lỗi.

Nhìn thấy thượng thư phu nhân bởi vì cháu trai gặp chuyện không may mà khóc đến hai mắt đều sưng đỏ. Lão vương phi trong lòng thật sự thấy khổ sở. Thượng thư phu nhân đau xót cho cháu trai của bà ấy, đúng là đau đến tận xương tủy. Tất cả mọi người ở hoàng thành này có ai mà không biết. Cháu trai Kiêm Phong có địa vị như thế nào ở trong lòng thượng thư phu nhân, không ngờ hôm nay lại xảy ra chuyện như vậy.

Lão vương phi nếu như cũng có cháu trai, nhất định là cũng sẽ đặt ở trong lòng mà yêu thương. Cháu yêu xảy ra chuyện như vậy, chính lão vương phi cũng không thể ngồi yên được. Nhìn đứa cháu nhỏ đau thành như vậy, suy bụng ta ra bụng người, bảo lão vương phi sao có thể thấy dễ chịu được.

“Tiểu Phong từ sẽ không có việc gì đâu.” Bên cạnh Lan Phụng Thương khuyên nhủ thượng thư phu nhân.

Hắn cũng rất yêu thích đứa cháu nhỏ này. Mỗi khi Lí thượng thư đến viếng thăm quý phủ. Lan Phụng Thương cũng sẽ đặc biệt ban cho đứa cháu nhỏ này một vài món đồ quý hiếm, nào ngờ tiểu Kiêm Phong hôm nay lại gặp phải chuyện như vậy. Tuy rằng dạ minh châu là do lão vương phi cho, nhưng cũng chỉ là chuyện ngoài ý muốn, xảy ra chuyện như vậy mọi người trong lòng cũng không dễ chịu gì.

Thượng thư phu nhân khóc đến đỏ cả hai mắt nghĩ nghĩ rồi gật gật đầu. Hôm nay, xảy ra chuyện này bà cũng sẽ không trách lão vương phi. Lão vương phi nguyện ý đem viên dạ minh châu trân quý kia lấy ra cho Kiêm Phong chơi cũng vì quá yêu thương đứa cháu nhỏ của bà. Bà biết lão vương phi luôn mong chờ chính mình cũng có một đứa cháu nhỏ giống như bà, để có thể vui vẻ mà ôm dưới gối, thượng thư phu nhân tuy rằng lo lắng sốt ruột cho cháu trai nhưng cũng không phải là người ngang ngược, không hiểu ý người, bằng không bà ấy cũng sẽ không cùng lão vương phi từ chối tương giao nhiều năm như vậy, qua lại gần gũi như thế.

Lí thượng thư và cha mẹ tiểu Kiêm Phong đang ở bên cạnh cũng đều mang vẻ mặt sốt ruột. Hiện tại, tất cả hy vọng đều đặt ở trên người mấy vị thái y đích đang ở đây, chỉ hy vọng bọn họ có thể nhanh chóng lấy viên dạ minh châu kia ra, để cho con trai (cháu trai) của họ có thể dễ chịu hơn một chút. Nhìn thấy đứa nhỏ kia khuôn mặt nhỏ nhắn đều tái nhợt, khiến cho thượng thư phu nhân và những người khác trong lòng đau đớn không thôi.

Lan Phụng Thương đề cho hạ nhân giúp đỡ Lí thượng thư và mấy người kia đi xuống nghỉ ngơi trước, chờ sau khi thái y có tin tức tốt lành truyền ra. Hắn sẽ sai người báo cho bọn họ biết.

Nhưng Lí thượng thư và mấy người kia đều không muốn, nhưng sợ quấy rầy đến các thái y chữa trị, chỉ có thể đi ra ngoài sân ngồi chờ.

Lan Phụng Thương ở lại, thấy Thường thái y vừa rảnh tay vội hỏi : ” Thường bá bá, tiểu Phong từ sao rồi ?”

Tiểu Kiếm Phong nếu thật sự ở quý phủ của họ gặp chuyện không may. Tuy rằng không phải do bọn họ cố ý hãm hại nên sẽ không đến mức khiến hai nhà đoạn tuyệt quan hệ hoàn toàn nhưng mối quan hệ giữa vương phủ cùng với phủ của Lí thượng thư cũng sẽ không còn thân thiết như trước đây nữa. Hiện tại, phe phái của Cố tể tướng trong triều có thế lực không nhỏ. Lan Phụng Thương không thể mất đi một trợ thủ có thế lực mạnh như Lí thượng thư được, nếu không sau này hẳn lại phải ra trận. Vậy thì ai có thể tới trợ giúp lão vương phi? Ai có thể toàn lực ứng phó mọi chuyện, đồng thời giúp đỡ Hạ hoàng ổn định triều đình?

Thường thái y lắc đầu: "Lần này đúng là phiền toái lớn. Bình thường lão vương phi cất giữ dạ minh châu rất cẩn thận. Tại sao lần này lại cố tình lấy ra cho đứa cháu của Lí thượng thư chơi?"

Lão vương phi đối với viên dạ minh châu kia vô cùng yêu thích, cất giữ vô cùng cẩn thận, ngay cả những ngày lễ quan trọng còn tiếc không muốn lấy ra, chỉ thỉnh thoảng một mình ở trong phòng lấy ra xem. Lão vương phi cũng không lường trước được. Đứa cháu nhỏ nghịch ngợm của Lí thượng thư cứ bám chặt lấy bà không cho rời khỏi phòng nhưng khi ngắm nhìn hạt châu lại tỏ vẻ thích thú. Lão vương phi từ trước đến giờ vẫn luôn mong mỏi có cháu bé, thấy vậy mới hào phóng đem dạ minh châu của bà đưa cho đứa cháu trai nhỏ này, vì thế mới xảy ra vụ huyết án từ một hạt châu.

Thường thái y cũng không tìm ra được biện pháp nào cả, đầu đầy mồ hôi.

Lan Phụng Thương bất mãn nói: "Thường bá bá, hiện tại không phải là lúc nói mấy chuyện này! Không lẽ khó đến mức ngay cả thái y của thái y viện cũng không có cách nào lấy được hạt châu kia ra hay sao?"

Thường thái y quỳnh lên: "Ngươi cho là viên dạ minh châu đã ăn vào trong bụng kia chỉ là vật tầm thường thôi sao? Tùy tiện uống một chút thuốc xổ vào là có thể lấy ra ư?"

Nếu ông ta tìm được biện pháp thì ông ta đã chữa trị xong từ sớm rồi, cũng đâu đến mức phải để cho đứa nhỏ kia đau đớn đến như vậy.

"Vậy mấy người các ông cũng không tìm được biện pháp thì đứa nhỏ phải làm sao bây giờ?" Lan Phụng Thương phẫn nộ quát lên.

Thường thái y cũng không tranh luận với hắn. Lần này, nhóm thái y quả thật cũng không biết phải làm như thế nào cho phải, ông ta đành nói: "Ngươi hãy ban huyền thưởng lệnh, nhanh chóng tìm một thần y trong dân gian tới chữa cho đứa nhỏ này."

"Kiếm Phong có thể chịu được bao lâu nữa?" Lan Phụng Thương vội hỏi lại.

Sau khi treo giải thưởng, nhanh như vậy thì khó có thể có người tới đây ngay được. Bọn họ phải giúp tiểu Kiếm Phong tranh thủ thời gian.

Thường thái y nghĩ nghĩ rồi mới nói: "Năm canh giờ, đứa nhỏ kia chỉ có thể kiên trì được nhiều nhất là năm canh giờ cho nên ngươi phải nhanh chóng đem mệnh lệnh phát đi."

Lan Phụng Thương không nói hai lời gọi người đến đây, đem tin tức vương phủ ban huyền thưởng lệnh dán ở khắp nơi. Nếu người nào có thể cứu chữa được cho tiểu công tử sẽ ban thưởng một vạn lượng hoàng kim nhưng trong vòng năm canh giờ phải lập tức đến vương phủ.

Thường thái y nghĩ nghĩ rồi lại nói tiếp: "Nếu không ngươi đi mời vương phi của quý phủ đến đây đi. Nàng cũng là người có y thuật cao minh, có thể đưa ra ý kiến hoặc có biện pháp nào đó giúp đứa nhỏ kia kéo dài thêm thời gian trong lúc chờ đợi thần y khác đến đây cứu chữa."

Lan Phụng Thương cặp mày nhíu chặt hỏi lại: "Thập Bát Nương? Nàng có thể trị được này bệnh?"

Thường thái y quát lên: "Lão phu làm sao biết được? Không phải lão phu bảo ngươi đi đưa người đến đây xem thử xem có chữa được hay không hay sao? Với y thuật của nàng, chắc là không thể chữa trị cho đứa nhỏ kia nhưng nhất định có thể giúp đứa nhỏ kia tranh thủ thêm chút thời gian, chẳng lẽ ngươi lại không tin tưởng ánh mắt của lão phu?"

Lan Phụng Thương quay người lại đi đón người đến.

Thường thái y ở phía sau lại thấy rất bất mãn, lải nhải mắng tiểu tử này thật không lễ phép hai câu, rồi lại quay đầu tiếp tục nghĩ biện pháp giúp tiểu Kiếm Phong đang nằm trên giường bệnh.

Lúc này, Thập Bát Nương đang bận rộn sửa sang lại nhà cửa. Hiện tại, ngoại trừ hậu viện thì tiền viện trên cơ bản đều đã được thay đổi một lần.

Sau khi bận rộn qua đi, nàng trực tiếp đi đến phòng bếp, làm đồ ăn cho mấy đứa con của nàng.

Việc khác thì không nói nhưng chuyện ăn uống của ba đứa con là vấn đề mà nàng phải hết sức chú ý, làm điểm tâm cho bọn chúng ăn, hoặc là hầm canh gà cho bọn chúng uống, hàng ngày vẫn đều làm như vậy, hôm nay tất nhiên cũng không ngoại lệ.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Nặng Thêm

Lan Phượng Thương ban ra huyền thưởng lệnh – treo giải thưởng một vạn lượng hoàng kim khiến toàn bộ hoàng thành gần như dậy sóng.

Dân chúng đều châu đầu ghé tai thì thầm thảo luận. Không biết trong vương phủ đã xảy ra chuyện gì mà vương gia thế lại treo thưởng số tiền lớn như vậy?

Từ lời bàn tán trong miệng dân chúng, việc vương phủ treo giải thưởng một vạn lượng hoàng kim, lập tức một truyền mười, mười truyền trăm tốc độ vô cùng nhanh chóng lan truyền đi ra ngoài. Vương gia đã treo giải thưởng, người nào có bản lĩnh thì đi bóc huyền thưởng lệnh, đến vương phủ làm xong việc sẽ được thưởng vạn lượng hoàng kim, từ nay về sau liền có thể một bước lên trời.

Nhưng khi biết được nội dung của giải thưởng kia, nói là tiểu công tử của Lí thượng thư ăn lầm dạ mình châu, ngay cả các thái y ở trong cung đều thúc thủ vô sách (bó tay không có biện pháp nào chữa trị) nên lúc này mới đến dân gian tìm kiếm thần y. Khiến cho mấy kẻ gian manh vọng tưởng đi đục nước béo cò bị mọi người dội cho một chậu nước đá, suy nghĩ của bọn họ rất cực cũng tỉnh táo lại.

Không có bản lĩnh thật sự đã đi bóc huyền thưởng lệnh đến gặp vương gia muốn nhận giải thưởng, chỉ sợ đến lúc đó đi vào vương phủ thì chỉ có đi mà không có về.

Lan Phượng Thương là ai? Tất cả bọn họ từ trên xuống dưới không người nào không biết. Người đó ở trên sa trường đập lên không biết bao nhiêu thi thể quân địch, ước chừng cũng phải ngàn vạn thi thể, ngấm lại đã thấy da đầu run lên, ai dám đi trêu chọc, đến quý phủ của hắn kiểm lợi? Trong nháy mắt, hân mất cũng không thêm chớp lấy một chém cho một đao thì cũng không biết vì sao thân thể của mình đột nhiên lại bị chém thành bốn phần.

Cho nên sau khi Lan Phượng Thương đem việc treo giải thưởng ban bố ra. Thầy thuốc toàn thành trong lòng đều rục rịch, nhưng là đem y thuật mới chỉ biết có một phần của mình so sánh với mấy vị thái y lập tức đã thấy nản lòng. Người ta ở trong hoàng cung là thái y chuyên môn khám và chữa trị bệnh cho hoàng thượng và thái hậu, y thuật sao có thể kém được? Bọn họ đều không chữa được, mình đi thì cũng chỉ là uống công mà thôi.

Đương nhiên đã là trọng thưởng thì tất có kẻ gan dạ, cũng có không ít người có bản lĩnh, thấy bản thân có đủ khả năng lấy được vạn lượng hoàng kim kia, bóc huyền thưởng lệnh để cho người ta đưa vào trong vương phủ, khám cho tiểu công tử kia, xem rốt cuộc là có điều gì không bình thường mà lại không tìm được biện pháp nào để cứu người.

Nhìn thấy một đám thầy thuốc trong dân gian lộ vẻ ủ rũ, vừa mới đến đã bị đuổi ra ngoài, đây đã là người thứ chín, tất cả đều vội vã tới khám và chữa bệnh cho tiểu công tử. Bọn họ đều có chút tài năng nhưng cuối cùng đều mang theo tiếc nuối rời khỏi, cũng giống như nhóm thái y nói thật có lỗi, bọn họ quả thật cũng không thể nghĩ ra được biện pháp gì đem dạ mình châu trong bụng tiểu công tử lấy ra.

Thượng thư phu nhân cùng con dâu vẫn luôn ở bên cạnh không rời đi đã khóc đến hết nước mắt. Thấy một đám thầy thuốc dân gian mặc dù đã trải qua khảo nghiệm của các thái y mới được phép đi vào khám và chữa bệnh cho đứa cháu nhỏ vàng bạc của mình nhưng vẫn bất lực. Gia gia, nãi nãi, phụ thân, mẫu thân của tiểu Kiếm Phong trong lòng đều cảm thấy tuyệt vọng.

Lão vương phi bởi vì yêu thương đứa cháu trai nhỏ mới đem dạ mình châu đưa cho nó, không ngờ lơ là trong chốc lát đã xảy ra chuyện như vậy, lúc này cũng ở bên cạnh cảm thấy vô cùng tự trách, Sở trắc phi và đám di nương vội vàng khuyên bảo đây không phải là lỗi của lão vương phi, nhưng vẫn không thể khiến khuôn mặt của lão vương phi mất đi vẻ buồn bã.

Vì vậy toàn bộ vương phủ gần như vì chuyện lão vương phi sủng ái đứa cháu nhỏ nhưng vô tình khiến nó gặp chuyện không may, mà rơi vào trạng thái u ám.

Thường thái y thấy Lan Phượng Thương đi thỉnh vương phi ở trong quý phủ của mình mà còn thỉnh lâu như vậy, không khỏi cả giận nói: "Tiểu tử kia bây giờ đi chết ở đâu vậy!"

Lão vương phi vội nói: "Vương nhi đã đi đến trấn Vĩnh Yên đưa Thập Bát Nương trở về chữa bệnh cho tiểu công tử." Trải qua việc lần trước, sau khi Thập Bát Nương giúp bà châm cứu. Bà mới biết được Thập Bát Nương là người có y thuật cao minh, cho nên lúc Lan Phượng Thương nói với bà là hắn sẽ đi trấn Vĩnh Yên đưa người về đây, lão vương phi không nói hai lời liền gật đầu đồng ý.

Thường thái y vừa nghe lão vương phi nói xong không khỏi trừng lớn mắt. Ông ta lúc này vì đang sốt ruột nên đã quên Cố Thập Bát Nương này vốn là vị vương phi không được con ngựa hoang như Lan Phượng Thương sủng ái, chỉ không biết khoảng thời gian ngắn như vậy liệu có thể đến kịp hay không?.

Nghĩ đến thân thể của Cố Thập Bát Nương, Thường thái y nhân tiện nói: "Lão phu mấy ngày gần đây ở trong hoàng cung thường xuyên nghiên cứu. Nếu cho lão phu thêm một chút thời gian thời gian thì có thể tìm được phương thuốc để có thể điều dưỡng cho thân thể của vương phi."

Lão vương phi nghe vậy không hiểu là chuyện gì lên hỏi lại: "Thường thái y lời này của ông là thế nào? Thân thể của Thập Bát Nương bị sao vậy?"

Thường thái y là người cùng một thế hệ với lão vương gia nên cùng tướng công của lão vương phi tình cảm rất tốt, hai bên qua lại thường xuyên nên bà cũng hiểu rất rõ ông ấy, chỉ là khi nghe Thường thái y nói những lời này bà lại cảm thấy mơ hồ. Thập Bát Nương không phải biết y thuật hay sao? Tại sao còn cần Thường thái y đến trị cho nàng?

"Lão vương phi còn chưa biết thân thể của vương phi nếu không tìm được phương thuốc chỉ sợ không thể sống được thêm vài năm?" Thường thái y đang sờ râu liên tục nhìn về phía lão vương phi, thấy lão vương phi vẻ mặt kinh ngạc. Thường thái y không khỏi mắng: "Tiểu tử thật sự là hơi quá đáng, dù sao cũng là thê tử cưới hỏi đăng hoàng. Giờ nàng đã bị bệnh thành như vậy, hắn là trượng phu còn giấu diếm. Nàng ta đã rơi đến tận Thiên

Trạch mà hấn cũng không đi đón nàng trở về, để cho nàng hưởng bình yên hạnh phúc, thật sự là một chút đáng về si tình năm đó của phụ thân hấn cũng không có.”

Lão vương phi vừa nghe thấy lời này, quả nhiên vô cùng tức giận, toàn thân giống như quả bóng cao su, tuy rằng con trai sớm hay muộn cũng sẽ cùng nàng hòa ly, nhưng là dù sao cũng đã có thời gian là mẹ chồng con dâu, cũng đã xưng hô bà bà, con dâu nhiều lần như vậy. Hơn nữa, nụ cười bình thản âm áp của Thập Bát Nương mấy ngày hôm trước vẫn giống như đang hiện ra trước mắt bà. Lần này chợt nghe thấy tin tức như vậy. Lão vương phi trong lòng vốn dĩ đã vì chuyện của đứa cháu trai nhỏ mà cảm thấy khó chịu, hiện tại lại càng khó chịu hơn.

Tuy là lúc trước, Thập Bát Nương tự mình bức ép nhưng bà cũng không muốn duyên phận mẹ chồng con dâu của hai người lại mỏng manh như vậy. . .

* * *

Vốn dĩ nếu đi bằng xe ngựa thì lộ trình như vậy sẽ mất khoảng ba canh giờ, nhưng Lan Phượng Thương cưỡi con ngựa màu đỏ thẫm phi nhanh như bay nên trong một canh giờ hấn đã chạy tới trấn Vĩnh Yên.

Đương nhiên sắc trời lúc này đã rất khuya, trong hậu viện, ba đứa con đang nằm ở trên giường chờ Thập Bát Nương đến kể chuyện xưa ru chúng đi ngủ. Sau khi, nàng kể xong chuyện xưa cho mấy đứa nhóc kia và dỗ dành bọn chúng đi ngủ. Nàng liền đi đến tiền viện thu xếp cho mấy hạ nhân. Vì bọn họ không được phép bước vào hậu viện, cho nên nàng mới phân mấy người họ thành vài nhóm thay phiên nhau trông viện. Khi đi ngủ thì căn cứ theo sự sắp xếp của nàng, hai hoặc là ba người sẽ trông viện còn lại sẽ đi ngủ.

Quyên nhi đã trở về nhà với Hoàng Dịch Sinh nên Thập Bát Nương ngồi uống chén nước, đang tính toán về hậu viện đi ngủ thì lúc này, Phong bà bà vội vàng chạy nhanh đến đại sảnh, nhỏ giọng kinh hô : ” Tiểu thư, vương gia, vương gia đến đây!”

Sau khi, Phong bà bà sắp xếp ổn thỏa việc trông coi viện cho mấy người hầu kia, đang tính toán quay về hậu viện nghỉ ngơi nhưng khi đi được một nửa, chợt nghe thấy bên ngoài có người gõ cửa. Bà vừa nghe thấy đó là giọng nói của vương gia.

Sợ tới mức lập tức bỏ chạy qua đây cấp báo cho Thập Bát Nương.

Thập Bát Nương sắc mặt đại biến, gần như muốn bay đến hậu viện.

Lúc này Lan Phượng Thương đã nhanh chóng rảo bước tiến đến, Thập Bát Nương vội dừng lại, cố gắng kìm nén lo lắng ở trong lòng tươi cười phúc thân thi lễ với hấn, vừa định hỏi hấn tại sao lúc này còn đến gặp nàng, chợt thấy hấn cả người phong trần mệt mỏi nói : ” Trước tiên, hãy theo ta quay về vương phủ.”

Thập Bát Nương còn chưa kịp phản ứng, đã bị hấn mang lên lưng ngựa, chuẩn bị chạy đi.

Vội hỏi : ” Đã xảy ra chuyện gì?”

” Cần nàng đi đến cứu mạng nhưng đã rất nguy kịch không thể chờ lâu được.” Lan Phượng Thương đem áo choàng trên người cởi xuống, khoác ở trên người nàng, nói xong định giục ngựa rời đi.

Thập Bát Nương vội nói đợi nàng một chút liền quay sang phía Phong bà bà đang đứng ở bên cạnh nói mau đem cái hòm thuốc của nàng lại đây.

Phong bà bà không nói hai lời liền xoay người về phía hậu viện đem cái hòm thuốc mang đến. Thập Bát Nương nháy mắt nhìn bà ấy, ý muốn bà hãy chăm sóc thật tốt cho ba tiểu thiếu gia. Phong bà bà vội đáp ứng gật đầu liên tục tiễn nàng.

Lan Phượng Thương không nghĩ nhiều đến ánh mắt trao đổi qua lại của bọn họ, dừng lại đem cái hòm thuốc xếp ở sau lưng ngựa, Thập Bát Nương cùng hấn sóng đôi ngồi ở trên lưng ngựa nên khi hấn giục ngựa, nàng đành phải ôm chặt hấn. Tuy rằng ban đêm gió lớn nhưng trên người khoác áo choàng của Lan Phượng Thương, còn có tấm lưng âm áp của hấn, dọc theo đường đi nàng thể nhưng không hề cảm thấy lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Mổ Bụng

Khi bọn họ tới vương phủ thì đã là chuyện của một canh giờ rồi sau. Vì lo lắng cho thân thể của Thập Bát Nương. Lan Phượng Thương cũng không dám dùng tốc độ lúc hấn đi đến trấn Vĩnh Yên để tiếp tục đưa người trở lại vương phủ. Nhưng là do Thập Bát Nương trên đường nghe Lan Phượng Thương nói đứa nhỏ kia nuốt lầm dạ minh châu nên hiện tại đang chờ được cứu mạng nên nàng mới không ngừng thúc giục hấn đi mau một chút, khiến cho Lan Phượng Thương cảm thấy có chút bất đắc dĩ. Hấn chẳng phải là vì lo lắng cho thân thể của thê tử sẽ chịu không nổi hay sao.

Thập Bát Nương sau khi hiểu rõ mọi chuyện, lập tức đưa kết luận đứa nhỏ kia cần phải mổ bụng để lấy dạ minh châu ra, nếu không nhanh sẽ dễ lỡ khấ

hiều thời gian. Nếu như tiếp tục chậm trễ thì nàng cũng không có đủ khả năng để chữa trị.

Suy nghĩ đến tình huống như vậy, Thập Bát Nương lại cảm thấy vô cùng may mắn. Ở bên trong cái hòm thuốc này của nàng còn đựng vài món đồ đặc chế dùng để ngăn ngừa trường hợp vạn nhất mấy bảo bối của nàng có xảy ra chuyện gì.

Vì lo lắng sẽ có chuyện như vậy nên nàng mới nảy ra ý định đem bản vẽ của mấy dụng cụ ở hiện đại đưa đi chế tạo riêng. Thập Bát Nương thầm nhẹ nhàng thở ra.

Cũng thật may mắn là Phong bà bà lúc trước vì đi lên trên núi kiếm củi lửa đã từng bị thương một thời gian nên mới càng khiến cho nàng lúc ấy có ý tưởng đem mấy dụng cụ đặc biệt của hiện đại chế tạo ra để ngừa vạn nhất. Nói cách khác hiện tại nếu như bảo nàng hiện tại đem bức tranh vẽ mấy dụng cụ đặc biệt này giao cho người ta chế tạo thì đến lúc đó nhất định là không kịp thời gian.

Nghĩ đến chuyện này, nàng lại nhớ đến thời điểm lúc trước vì chế tạo mấy dụng cụ đặc biệt này mà trong nhà đã phải trải qua một thời gian khủng hoảng kinh tế, chẳng qua hiện tại xem như cũng đáng giá, cứu một mạng người còn hơn xây tòa tháp bảy tầng, coi như là tích phúc cho ba đứa con của nàng.

Lan Phượng Thương giục ngựa một hồi thì về tới vương phủ, hộ vệ vội qua đây dắt ngựa để cho nó đi nghỉ.

Lúc này, hai chân của Thập Bát Nương đã không tự chủ được mà run rẩy, may mắn là bên cạnh có người đàn ông kia giúp đỡ. Nếu không nàng sẽ không tránh khỏi việc sẽ bị ngã xuống.

Ở cổ đại này, lúc rãnh rồi cưỡi ngựa hóng gió thì cũng không tồi nhưng nếu giống như vừa rồi chạy nhanh như vậy thì Thập Bát Nương quả thật là không tiêu hóa được.

Lan Phượng Thương thấy thế không nói hai lời, bế nàng lên rồi nói: "Nghỉ ngơi trước một chút rồi lại tiếp tục đi chữa trị cho Tiểu Phong Tử." Sau khi nói xong thì lập tức đi về phía phòng trong.

Thường thái y nói Tiểu Kiếm Phong có thể kiên trì được năm canh giờ. Hắn vừa đi vừa về mới chỉ mất hai canh giờ rồi. Giờ nhìn mặt nàng tái nhợt không chút huyết sắc, chỉ sợ đến lúc đó chưa cứu được người thì nàng đã hôn mê.

Thập Bát Nương vội vàng kéo tay hắn, lắc đầu nói: "Thời gian cấp bách, thiếp không thể nghỉ ngơi được. Chàng hãy đặt thiếp xuống. Thiếp có thể chịu được."

Lan Phượng Thương khẽ nhíu mày, buông nàng ra nói: "Nàng thật sự có thể kiên trì được?"

Dựa theo cách nói của Thường thái y thì muốn nàng vội tới cũng chỉ là để tìm cách giúp Tiểu Kiếm Phong kéo dài thêm một hai canh giờ nhưng dọc đường đi nghe cách nói của nàng thì có vẻ như là nàng thật sự có thể chữa trị được.

Thập Bát Nương hơi do dự một chút, nhân tiện nói: "Thiếp chỉ nắm chắc được năm phần, có thể hay không trị được, việc này thiếp cũng chưa dám kết luận." Nếu như lúc này là ở hiện đại có các dụng cụ tiên tiến thì việc mổ bụng lấy dị vật ra với y thuật của mình, nàng dám nói có chín phần nắm chắc. Bởi vì nàng đã rất làm thành thực. Nhưng hiện tại nàng lại không dám nói quá chắc chắn, vì ở hiện đại khoa học kỹ thuật phát triển như vậy, có đôi khi chỉ một tiểu phẫu ruột thừa còn không may có chuyện xảy ra ngoài ý muốn, càng đừng nói đến tại thời cổ đại này tiến hành mổ bụng lấy dị vật kinh thể hải tặc như vậy.

Thường thái y đường đường là ngự y cung đình mà ngay cả một phần nắm chắc cũng không có, mà nàng mới phỏng đoán đã có thể nắm chắc năm phần?

Lan Phượng Thương nghe nàng nói vậy hai mắt ngưng trọng nhưng thấy vẻ mặt thản nhiên của Thập Bát Nương thì đúng là chẳng có biểu hiện gì để cho hắn có thể tìm tòi nghiên cứu được.

Hắn suy nghĩ cảm thấy nàng có y thuật rất cao minh, vậy mà cũng không có biện pháp nào chữa trị cho thân thể của mình, tự nhiên hắn cảm thấy toàn thân hệt hăng cũng không biết đã thành cái dáng vẻ gì nhưng nhớ đến những lời Thường thái y nói ngày đó, lại nhìn lại bóng hình mong manh xinh đẹp tinh tế ở trước mắt, hắn cũng không biết trong lòng có cảm giác gì nữa, đang muốn nói cái gì đó, thì lại nghe thấy Thập Bát Nương nói nàng không có việc gì, muốn hắn đưa nàng đi qua khám cho đứa nhỏ kia.

Lan Phượng Thương vội nuốt lời nói đã tới bên miệng, gật gật đầu, mang theo cái hòm thuốc cùng Thập Bát Nương đi về phía viện của lão vương phi.

Lúc này trong viện một mảnh âm u, người mà Lan Phượng Thương và Thập Bát Nương vừa gặp thoáng qua chính là vị thầy thuốc dân gian thứ mười hai. Thầy thuốc dân gian kia vốn dĩ được Thường thái y và mọi người cho là người có y thuật cao minh nhất, rất có hi vọng có thể cứu chữa được cho tiểu công tử của Li thượng thư, nhưng không ngờ cuối cùng ông ta cũng vẫn lắc đầu, ôm quyền bắt đầu đi mà rồi đi.

Phu nhân Li thượng thư và con dâu lúc trước đã bị hôn mê, hiện tại đã được đưa đến phòng khách nghỉ ngơi, lúc này chờ đợi ở đây chỉ còn Li thượng thư và con trai ông ta, còn lại chính là mấy vị thái y.

Lão vương phi thân thể khó chịu không trụ được, bị Sở sùng phi và ba vị di nương tạm thời đưa đến phòng khách nghỉ ngơi.

Thời điểm Lan Phượng Thương mang Thập Bát Nương tiến vào, Thường thái y vội nhìn về phía Thập Bát Nương nói: "Hiện tại, tình trạng của tiểu công tử đã có sự thay đổi, người mau đến khám xem, có phương thuốc cổ truyền nào trị được không?"

Các thái y khác thấy Thường thái y nói với Thập Bát Nương như vậy, không khỏi nhìn về phía ông ta với ánh mắt tỏ vẻ không đồng tình, thầm nghĩ khi tuyệt vọng ông ta cái gì cũng có thể thử. Tình trạng hiện tại của tiểu công tử nhà Lý thượng thư ngay cả nhóm thái y bọn họ và mấy vị thần y dân gian cũng đều không có biện pháp nào. Vậy mà ông ta lại đi hỏi một người phụ nữ như nàng thì có ích lợi gì?

Bọn họ đang nghĩ thầm trong lòng thì không ngờ bị câu nói tiếp theo của Thập Bát Nương phá vỡ hoàn toàn suy nghĩ thâm căn cố đế (ăn sâu bén rễ) của bọn họ : ” Nếu các người nghe theo sự sắp xếp của ta. Ta có thể nắm chắc năm phần có thể đem dạ mình châu trong bụng đứa nhỏ kia lấy ra, giúp nó giữ được một mạng ” Sau khi, kiểm tra cho Tiểu Kiếm Phong một lần, Thập Bát Nương nhìn về phía mấy vị thái y nói.

” Cái gì? ” Các thái y đồng loạt kinh hô, chột cả giận nói : ” Nghe theo sự sắp xếp của một người phụ nữ như ngươi ? Ngươi xác định ngươi có biện pháp cứu chữa được cho tiểu công tử ! ”

Tại cái xã hội cũ vạn ác coi đàn ông như ông trời này thì giọng nói có vẻ như ra lệnh vừa rồi của Thập Bát Nương khiến cho tất cả bọn họ đều cảm thấy khó chịu.

Nhưng mỗi khi gặp phải ca bệnh cần được điều trị khẩn cấp thì tính cách Thập Bát Nương lại thay đổi. Nàng cũng mặc kệ bọn họ nói gì, hiện tại cứu người khẩn cấp hơn. Nàng cũng không giải thích được nhiều như vậy nói : ” Nếu như muốn cứu người sẽ không hỏi nhiều như vậy, làm theo ta thì mọi việc đều tốt, vì tình trạng của tiểu công tử đã không được lạc quan cho lắm! “. Một câu cuối cùng này của nàng là muốn nói với Lan Phượng Thương.

” Ngươi. . . . ” Các thái y đang muốn khiển trách thì Lan Phượng Thương đã đánh gãy lời của bọn họ nói : ” Mong các vị thái y chú ý thân phận, Thập Bát Nương chính là vương phi của bốn vương ! ”

Vương phi của vương gia thân phận so với phi tử của hoàng thượng chỉ thấp hơn một bậc, há lại để cho mấy ngự y này có thể tranh luận vô lễ.

Thường thái y vội đi ra hòa giải : ” Lão phu đã từng thấy qua y thuật của vương phi. Mọi người hãy nghe theo yêu cầu của vương phi đi. ”

Vương phi ? Người phụ nữ này vậy mà lại là vương phi của vương gia. Nghĩ đến Lan Phượng Thương kia toàn thân đều là sát khí, các vị thái y không tự chủ được da đầu lại run lên, lại không còn lời nào để nói, hơn nữa Thường thái y đã cho bọn họ một bậc thang để bước xuống, mấy vị ngoan cố cảm thấy bản thân không thể bỏ xuống được mặt mũi của thái y cũng ngay lập tức biến mất theo.

Thập Bát Nương thấy mọi người đều an tĩnh lại, mới mở cái hòm thuốc ra, lấy băng gạc và các dụng cụ cần tiêu độc đưa cho người hầu đang đứng chờ, căn dặn các nàng cầm lấy rồi nhanh chóng mang đi luộc. Để khử trùng.

Người hầu không hiểu tại sao nhưng thấy Lan Phượng Thương vừa mới ra mặt bảo vệ vương phi, cũng không dám không nghe theo, lập tức đem mấy đồ vật kia mang đi nghe theo lời căn dặn của vương phi mà làm theo.

Thấy người hầu đi ra ngoài, Thập Bát Nương vội nhìn về phía mấy vị thái y nói :

” Tiểu công tử nuốt dạ mình châu, dùng phương pháp bình thường như uống thuốc xổ linh tinh là không thể thực hiện được, đã như vậy thì chỉ có thể. . . . ”

Thường thái y thở dài, tiếp lời : ” Việc này chúng ta đều biết, cho nên mọi người không có biện pháp nào mới muốn từ trong dân gian tìm kiếm thần y, nhưng cuối cùng đều không tìm được phương pháp. Vương phi nếu nói người có năm thành năm chắc, vậy xin hỏi phải. . . ? ”

Lúc này các vị y cũng đều dùng ánh mắt chăm chú nhìn nàng, Thập Bát Nương ngheh đón ánh mắt của bọn họ, thản nhiên phun ra hai chữ : ” Mổ bụng ! ”

Các thái y đôi mắt già nua trùng lên rất to, bất chấp thân phận, chỉ vào Thập Bát Nương trong miệng từ ‘ đây! đây! đây! ’ bị đứt quãng.

” Mổ bụng ” hai chữ này quả thật là khiến người ta kinh sợ vạn phần, hai chữ này vừa nói ra, không thể nghi ngờ giống như viên đá ném xuống mặt hồ dội lên ngàn đợt sóng.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Gia Tăng

Nét mặt mấy thái y kia mang theo vẻ vô cùng kinh ngạc và khó tin. Thập Bát Nương cũng không tiếp tục nói thêm cái gì nữa.

Đợi một lúc sau, mấy thái y kia mới bình tĩnh, giọng nói mang theo khiếp sợ vạn phần, chỉ vào Thập Bát Nương nói : ” Phương pháp này kinh thế hãi tục như vậy liệu có thể làm được không ? Bụng đã phanh ra, người làm sao có thể còn mạng để mà sống! ” Phương pháp chữa trị như vậy, dù có nghĩ đến cũng không muốn dùng đến nên đã bị bọn họ phủ quyết.

Mổ bụng ? Tuyệt đối không được! Đừng nói là muốn cứu người, nếu bụng đã phanh hết ra như vậy sẽ thành giết người!

Lí thượng thư cùng con trai của ông ta đang ở bên cạnh vừa nghe đến phương pháp chữa trị này, sợ tới mức thiếu chút nữa chân đã nhũn ra. Tất cả bọn họ, ngay cả Lan Phụng Thương đã nhìn quen sinh tử trên sa trường, trong lòng cũng nổi lên sóng lớn, khó mà tin được nhìn Thập Bát Nương.

Mổ bụng ra ? Chuyện khiến cho người ta kinh hồn táng đảm như vậy, lại là lời nói được phát ra từ trong miệng một người phụ nữ nhu nhược, nhẹ nhàng băng quơ mà nói ra nhưng lại bình thản vô cùng giống như là bình thường đã nhìn quen.

Phanh hết bụng ra, bên trong lục phủ ngũ tạng đều sẽ lộ ra hết! Chỉ là tình cảnh đẫm máu như vậy ngấm lại thì ngay cả một người đàn ông ngũ đại tam thô (chỉ những người vóc dáng tráng kiện cao to. Ngũ đại: hai bàn tay lớn, hai bàn chân lớn, đầu lớn. Tam thô: bắp chân thô, eo thô, cổ thô.) cũng đều cảm thấy da đầu run lên nhưng nằng nặc ngay cả một chút sợ hãi cũng không có, khuôn mặt vẫn bình tĩnh như trước.

Lan Phụng Thương đột nhiên cảm thấy được toàn thân nằng nặc từ trên xuống dưới đều rất mê người. Hắn cảm thấy mình không hiểu rõ một chút nào về thể tử đã từng kết tóc này, hiện tại rốt cuộc nằng nặc là người như thế nào.

Thập Bát Nương thân nhiên hướng mấy vị thái y đang phân đối nói : ” Nếu như các người không đồng ý phương pháp chữa trị của ta. Vậy ta xin hỏi các người có thể có biện pháp nào khác để lấy dạ mình châu ra không ? ”

Mấy thái y kia tuy rằng không có cách nào nhưng bọn họ tuyệt đối không đồng ý phương pháp chữa trị kia của nàng.

Thấy bọn họ ngăn cản như vậy, Thập Bát Nương bắt đắc dĩ, đành phải trực tiếp quay sang phía Lan Phụng Thương nói : ” Mổ bụng lấy dạ vật nhất định là sẽ có nguy hiểm. Ta mặc dù nắm chắc được năm phần nhưng người nhà bệnh nhân nhất định cần phải chuẩn bị tâm lý thật tốt thì ta mới có thể bắt tay vào làm ”

Lan Phụng Thương hiểu rõ suy nghĩ của nàng nên khẽ gật đầu rồi quay sang chỗ Lí thượng thư nói : ” Bá phụ nếu như đồng ý thì để cho Thập Bát Nương thử xem, có lẽ đây là cơ hội cuối cùng đã chữa trị cho Tiểu Phong Tử. ”

Mấy vị thái y đã không còn biện pháp nào khác. mấy thầy thuốc dân gian kia cũng không có vị nào có năng lực hay tài cán gì để chữa được. Hiện tại, chỉ có thể để Thập Bát Nương mổ bụng lấy dạ vật kia ra. Vì đó cũng là cơ hội duy nhất để có thể cứu chữa cho Tiểu Phong Tử. Hơn nữa nàng cũng đã nói, nàng có năm phần nắm chắc. Tuy nhiên hiện tại, phải xem Lí thượng thư có nguyện ý thử một lần hay không.

Lúc này, Thường thái y vội đứng ra nói : ” Biện pháp chữa trị của vương phi tuy có chút kinh hãi thế tục nhưng nếu vương phi đã nói có năm phần nắm chắc. Vậy thì lão phu đề nghị Lí thượng thư hay là hãy đồng ý để cho vương phi thử một lần xem sao. Dù sao đây là cũng là biện pháp duy nhất để cứu chữa cho lệnh tôn. ”

Từ lúc Thập Bát Nương đưa ra biện pháp mổ bụng để lấy dạ vật kia ra. Thường thái y vẫn luôn luôn chú ý đến vẻ mặt của nàng nên vẫn đứng ở một bên yên lặng không nói gì. Bởi vì, ông ta muốn biết phương pháp mà Thập Bát Nương đưa ra này, liệu có phải cũng là một phương pháp cứu người nàng đọc được ở trong sách thuốc nhưng thấy được vẻ mặt tự nhiên của nàng, trong đầu ông ta nổi lên một suy nghĩ. Nếu đây đã là biện pháp duy nhất, vậy thì tại sao lại không thử một lần!

Lúc này, Lí thượng thư đang ngã ngồi ở trên ghế vẻ mặt vô cùng mệt mỏi, nghe thấy lời nói của Thường thái y, cũng không có động tác nào khác, chỉ vô lực gật gật đầu nói : ” Đã như vậy thì xin vương phi hãy bắt tay làm thử một lần đi, nếu. . . Lão phu tuyệt đối sẽ không trách vương phi, muốn trách thì chỉ có thể trách Tiểu Phong cùng chúng ta duyên mỏng. ” Giọng nói càng lúc càng trầm thấp chán trường.

Đối với việc mổ bụng để lấy dạ vật, Lí thượng thư trong lòng không có một chút nắm chắc nào. Vì nếu biện pháp đó thật sự có thể làm được, thì lúc trước mấy thầy thuốc dân gian còn có cả mấy vị thái y này hẳn là đã sớm nói ra nhưng bọn họ lại không nói, ý tứ hàm súc trong đó không phải đã thực rõ ràng hay sao?

Nhưng hiện tại theo như lời nói của Thường thái y. Tiểu Phong nếu như không cứu chữa, vậy thì cũng chỉ có thể chờ chết, đằng nào cũng như vậy thì không bằng để cho Thập Bát Nương dùng biện pháp đem ngựa chết biến thành ngựa sống thử một lần xem sao.

Lí thượng thư vừa đồng ý. Trên khuôn mặt của Thập Bát Nương lập tức lộ ra nụ cười sáng lạn nói : ” Một khi đã như vậy, ta đây chắc chắn sẽ dùng hết sức lực, cố gắng đem cháu trai bảo bối của thượng thư đại nhân cứu trở về. ”

Có sự cam đoan của người nhà bệnh nhân. Thập Bát Nương không còn băn khoăn gì nữa.

Đi đến nơi này nhiều năm như vậy, nàng sớm đã hình thành thói quen khi chữa trị không cần dùng thuốc chống viêm. Mà nàng cũng đã sớm tìm được loại thuốc để thay thế thuốc chống viêm, chính là loại dược liệu mà ở cổ đại này chuyên dùng để điều trị các loại ung độc đinh nhọt viêm loét thối rữa. Đưa đơn thuốc đã viết xong cho Thường thái y. Ngay sau đó, nàng lại nhanh chóng viết ra một số phương pháp để chuẩn bị dùng trong quá trình khâu trùng dụng cụ phẫu thuật, để Thường thái y giao cho người khác đi lo liệu.

Thường thái y cũng biết thời gian rất khẩn cấp, lập tức nhớ kỹ những lời căn dặn của Thập Bát Nương, dặn dò mọi người làm càng nhanh càng tốt.

Thấy không còn vấn đề gì nữa, Thập Bát Nương liền xoay người chỉ huy mấy người hầu chuyển cái bàn lại đây, dùng cái bàn đó để thay thế cho bàn mổ ở hiện đại. Ngay sau đó, đem tất cả mọi người đuổi ra, thời điểm tiến hành giải phẫu quyết không thể để chuyện xảy ra ngoài ý muốn, phương pháp chữa trị bằng cách mổ bụng kinh hãi thế tục như vậy. Nếu Lí thượng thư và đám người kia trông thấy được chắc chắn sẽ thấy sợ hãi.

Thấy Lí thượng thư đồng ý, còn Thập Bát Nương lại phân phó hạ nhân làm các việc kia, chẳng lẽ thật sự phải mổ bụng để lấy dạ vật hay sao? Nhóm thái y lập tức đưa ra một lý do mà bọn họ cho rằng đó là một vấn đề rất lớn nói : ” Theo như phương pháp chữa trị của vương phi thì tiểu công tử làm sao có

thể chịu được được mổ bụng đau đớn như vậy ? ”

Một khi dao đã rạch xuống, không nói đến việc có thể trị hay không trị nhưng nỗi đau đớn như vậy một người đang sống làm sao có thể chịu được, vậy thì làm sao có thể chữa trị.

Thập Bát Nương đang loay hoay lựa chọn mấy vị thuốc mà nàng đã chế tạo ra được đặt ở trong cái hòm thuốc, cũng không ngẩng đầu lên nói : ” Ta có thuốc gây mê, tiểu công tử sẽ không có cảm giác đau.”

Đây là ma phí tán (bột gây mê) đã được tinh chế. Nàng đã bỏ thêm một ít vật chất hóa học khác vào, bởi vì trân quý cho nên lúc trước thời điểm giúp Đại Bảo cắt thịt thối, khâu lại miệng vết thương, nàng chỉ có thể dùng ma phí tán (bột gây mê) mới chế ở dạng thô, mặc dù vậy loại ma phí tán (bột gây mê) đó cũng đã có thể đem đến hiệu quả rất tốt, chẳng qua lần này là phẫu thuật mổ bụng, Thập Bát Nương cũng không thể tiếp tục tiếc một chút thuốc gây mê. Tóm lại là trước mắt nàng sẽ để cho tiểu công tử dùng thuốc gây mê này, về sau có nhiều tiền hơn thì sẽ chế tạo thêm nhiều hơn một chút.

Mà khi nàng vẫn đậm phong khinh (mây trời gió thổi : ý nói là thân nhiên) nói đến ” thuốc gây mê “, đôi mắt già nua của nhóm thái y gần như đều mở to, Thường thái y cũng giống như bọn họ, vội đứng ra hỏi : “Thứ mà vương phi nói đến chính là ma phí tán (bột gây mê) ư?”

Đạo trước có nghe chuyện về một vị thần y dân gian dùng ma phí tán cứu chữa cho một đứa nhỏ, chẳng lẽ người đó chính là nàng? Thường thái y nhìn Thập Bát Nương trong lòng nổi khiếp sợ nổi lên như từng đợt sóng.

Thập Bát Nương cũng không để ý nhiều như vậy, chỉ thân nhiên nói nàng ở trong sách tìm được một ít phương pháp nên mới thí nghiệm thử một chút, hiện tại mới tạo ra được một chút ma phí tán, dùng lời nói mơ mơ hồ hồ chặn đứng ý đồ muốn tiến thêm một bước để tìm hiểu thêm của Thường thái y và tất cả thái y đang ở đây.

Thập Bát Nương thấy bọn họ còn nghi ngờ, nhân tiện nói thêm : ” Hiện tại không phải là lúc để ý tới chuyện này, các người trước tiên hãy đi ra rửa tay thật sạch.” Bởi vì nhóm thái y nhóm móng tay đều rất ngắn nên thực ra không cần bắt bọn họ phải sửa lại nhưng muốn làm thủ thuật thì việc khử trùng để tránh tình trạng bị nhiễm trùng là không thể thiếu.

Không thể khuyên nhủ được nhóm người của Lí thượng thư rời đi, Thập Bát Nương cũng không còn cách nào khác đành phải để cho bọn họ đi khử trùng toàn thân một lần rồi mới lại tiếp tục đi vào, chỉ cần dặn bọn họ một lúc sau đừng có hoảng sợ.

Lan Phượng Thường ở bên cạnh dùng ánh mắt cổ quái nhìn chằm chằm Thập Bát Nương. Nàng là một người phụ nữ còn không sợ, bọn họ sợ cái gì? Thập Bát Nương giả vờ như không phát hiện ra ánh mắt của hắn, Nàng làm như vậy để đề phòng chuyện chưa xảy ra mà thôi, để cho nhóm người Lí thượng thư đến lát nữa đừng ngăn cản nàng tiến hành phẫu thuật mà thôi.

Mà sau khi nhóm thái y khử trùng xong quay lại nhìn thấy mấy dụng cụ hình thù kỳ quái ở bên trong hòm thuốc của Thập Bát Nương, đều không nhận được muốn hỏi kĩ càng một phen, ngay cả Thường thái y cũng thấy kỳ lạ tấm tắc khen ngợi mấy dụng cụ này rất tinh xảo, chẳng qua là bọn họ không biết dùng như thế nào.

Mấy thứ này không phải một sớm một chiều là có thể tìm cách để hiểu được nên lúc này có hỏi cũng như không hỏi cho nên Thập Bát Nương không giải thích nhiều, chỉ nói với bọn họ mấy thứ này là dụng cụ cần dùng trong quá trình phẫu thuật.

Cuối cùng khăn bông và các loại dụng cụ đã được khử trùng cùng với các loại dược liệu cần thiết đều đã được mang qua đây .

Thập Bát Nương hít một hơi thật sâu, nói với tất cả các vị thái y : ” Từ bây giờ trở đi, chúng ta bắt đầu tiến hành phẫu thuật. Thường thái y ở bên cạnh toàn lực giúp đỡ, các thái y khác ở bên chỉ là phụ trợ, đương nhiên những người không thể nhìn thấy máu hiện tại xin hãy lập tức đi ra ngoài, ta không hy vọng trong quá trình giải phẫu có người ra tiếng động quấy nhiễu đến việc tiến hành phẫu thuật!”

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Tiến Hành

Cuối cùng, các loại thuốc chống viêm cùng với băng gạc và các dụng cụ đã được khử trùng qua nước sôi cũng đã đưa đến.

Tất cả đều đã được chuẩn bị xong xuôi.

Toàn thân Tiểu Kiếm Phong bị hạ thuốc mê, đã hoàn toàn rơi vào trạng thái mê man.

Thập Bát Nương cầm trên tay con dao phẫu thuật được tinh chế, đứng ở trước bàn mổ, nhìn lướt qua vẻ mặt giống như bày trận sẵn sàng đón quân địch của tất cả các vị thái y, cũng không nói gì. Đối mặt với phương pháp chữa trị như vậy, muốn bọn họ không hồi hộp, đó là chuyện tuyệt đối không thể làm được. Lúc trước, khi nàng tiếp xúc với ca mổ lần đầu tiên, cũng giống như họ, sợ đến mức mặt trắng bệch, nhưng sau khi phá bỏ được rào chắn tâm lý,

chẳng phải nàng đã trở thành một người lão luyện trên bàn mổ hay sao.

Một người phụ nữ như nàng còn có thể vượt qua, chẳng lẽ mấy người đàn ông này lại không vượt qua được hay sao?

” Thường thái y, làm phiền ông.” Thập Bát Nương nhìn Thường Thái y gật gật đầu nói.

Thường thái y vội nói: ” Không dám! Không dám! Lão phu vừa mới dặn dò tất cả mọi người phải dùng hết sức lực để trợ giúp cho Vương phi, giúp đỡ Vương phi hoàn thành việc làm đầu tiên trong lịch sử khiến cho người ta sôi máu.”

Hiện tại, lão thái y này đã không thể kiềm chế được sự kích động của mình. Không biết tại sao? Ông ta hoàn toàn tin tưởng Thập Bát Nương nhất định có thể mổ bụng để lấy được vật kia ra. Khi còn sống có thể chính mắt nhìn thấy một cách chữa bệnh thần kỳ mà bản thân chưa có năng lực để làm được, khiến tinh thần của ông ta không thể không chế được càng lúc càng phấn khích.

Thập Bát Nương thấy Thường thái y đã nhớ kỹ lời dặn của nàng nên hoàn toàn yên tâm. Dù sao, ca phẫu thuật sắp tới, người duy nhất có thể giúp đỡ nàng cũng chỉ có lão thái y này. Đến tận giờ phút này, trong mắt những người khác vẫn tràn ngập vẻ nghi ngờ khó tin, thậm chí còn khinh thường.

Đối với việc này, Thập Bát Nương cũng không biết phải làm thế nào. Nàng không có sức để mở miệng giải thích, chỉ có thể dùng sự thật nói cho bọn họ, phương pháp mổ bụng lấy vật của nàng, hoàn toàn có thể thực hiện được.

” Bắt đầu đi!” Thập Bát Nương cầm dao mổ thần nhiên nói.

Ngay sau đó, không hề do dự, cúi đầu, lợi dụng ánh sáng đã được chuẩn bị tốt lúc trước, vững vàng, chính xác đưa dao mổ vào giữa phần bụng dưới của người bệnh.

Nàng đã kiểm tra rất tỉ mỉ vị trí của viên dạ minh châu, nó bị tắc ở phần đầu ruột của đũa nhỏ. Nàng phải lần vào bên trong ruột tìm kiếm rồi lấy ra, cho nên một dao này đưa xuống cực kỳ đúng mực, không có một chút do dự nào.

Nhóm thái y trong đó có cả Thường thái y ở bên cạnh, ngoài miệng tuy nói không sợ hãi, nhưng chính mắt nhìn thấy cảnh người sống bị phanh bụng ra, vẫn khiến lông tơ trên người bọn họ dựng đứng hết lên. Tuy lúc đầu, Thường lão thái y đứng cạnh mấy thái y kia, ánh mắt có vẻ kinh sợ, nhưng lúc sau đôi mắt đã thay bằng vẻ vô cùng kích động.

Chỉ có Thường thái y là người đối với y học vẫn luôn cố chấp đến điên cuồng, còn những thái y khác sắc mặt đều đã trắng bệch. Tuy bọn họ đã gặp qua không ít trường hợp nghiêm trọng nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng ở trước mắt, vẫn khiến cho tâm hồn yếu ớt của những người phong kiến bảo thủ như bọn họ bị đá kích ghê gớm. Cổ nén khí huyết đang cuộn cuộn trong cơ thể, gắng sức tự nhủ bản thân không cần phải sợ, để cho hai mắt đừng nhìn đi nơi khác.

Thập Bát Nương không đi để ý đến bọn họ, bất kỳ ca phẫu thuật nào, mặc kệ là lớn hay nhỏ đều phải dốc hết sức lực để thực hiện, nếu không chỉ cần nàng phân tâm, dao mổ trong tay rạch sâu một chút, hoặc rạch nông một chút, đối với bệnh người mà nói đều là chuyện cực kỳ nguy hiểm. Ở hiện đại đã phải cẩn thận như vậy, đừng nói ở tại nơi có điều kiện cực kỳ lạc hậu như cổ đại này.

Nàng không hề chớp mắt nhanh chóng đưa dao xuống, lau máu, vẻ mặt chuyên chú, bỏ qua những người khác đang ở bên cạnh.

Ở trong phòng, từ rất xa, Lan Phụng Thương đã nhìn thấy tất cả cảnh này. Thấy nàng đưa con dao xuống dứt khoát, quyết đoán, lưu loát, khiến cho nhóm thái y vô cùng xấu hổ, vì không bằng một người phụ nữ. Trong lòng hấn kinh sợ nổi lên như từng đợt sóng, bản lĩnh thế này nàng học được từ đâu.?

Không chỉ có hấn mà ngay cả Thường thái y ở bên cạnh cũng không thể khống chế được sự kích động của bản thân. Ông ta ở bên cạnh Thập Bát Nương nhìn từng thao tác, càng nhìn ông ta lại càng cảm thấy khó có thể tin được, từng động tác đều thành thạo nhuần nhuyễn như vậy, rạch nhiều hay rạch ít, nàng hoàn toàn có thể nắm bắt vô cùng tốt như thế! Chỉ một biểu hiện đơn giản của cơ thể người cũng đã có thể nắm bắt được. Chẳng lẽ lại là lần đầu tiên tiến hành chữa trị bằng phương pháp mổ bụng?

Thường thái y càng nghĩ càng không hiểu. Nếu đúng như lời của nàng thì y thuật là học được từ trong sách, nhưng hiện tại xem ra còn có ẩn tình khác. Y thuật thần kỳ trên người nàng, còn cả việc nàng đối với cách tổ chức của các nhóm kinh mạch trên cơ thể người cũng hiểu biết vô cùng thành thực, là chuyện thế nào? Đừng nói với ông ta là đọc sách mà có thể dạy cho người ta biết rõ ràng mọi chuyện như vậy. Tuy rằng ông ta lớn tuổi nhưng còn chưa già đến hồ đồ.

Nhưng hiện tại, Thường thái y cũng không hỏi ngay, chỉ tập trung tinh thần giúp đỡ Thập Bát Nương. Lão bá bá này tính toán, về sau sẽ bí mật đi nói chuyện với Thập Bát Nương. Nếu không giải đáp được những vấn đề này, ông ta nhất định sẽ cảm thấy bút rút không yên.

Cuối cùng, ổ bụng đã được Thập Bát Nương mở ra đúng tiêu chuẩn.

Nhìn thấy cảnh này, khiến cổ họng của mọi người giống như bị xiết chặt khô khốc. Lúc này, ở trong phòng, chỉ có Thường thái y trong lòng cảm thấy vô cùng tò mò còn tất cả những thái y khác ngay lập tức sắc mặt đều kịch biến.(biến đổi nhanh chóng).

Mùi máu tanh khiến cho người ta chóng mặt, buồn nôn, trong nháy mắt đã lan tỏa khắp phòng.

Khắp mọi nơi đâu đâu cũng là mùi máu tanh nồng, máu nóng sôi trào, khiến trái tim mọi người như bị thít chặt lại, toàn thân run rẩy vì ngửi thấy mùi máu.

Phòng trong, hai phụ tử Lí thượng thư cố chấp ở lại, từ xa xa nhìn thấy máu me lênh láng, lập tức hét lên một tiếng rồi đồng loạt sợ hãi ngất đi.

Lan Phụng Thương cố nén cơn buồn nôn đang cuộn lên trong ngực, hai mắt khó tin nhìn khuôn mặt vẫn bình thản không hề gợn sóng của Thập Bát Nương. Người phụ nữ này, đối mặt với loại chuyện nghe rợn cả người, vậy mà nàng còn có thể giữ được vẻ bình tĩnh. Nàng có thể tiếp tục giữ được bình tĩnh hay không? Nhưng Lan Phụng Thương thấy nàng vẫn giống như không có việc gì, đành vội vàng đưa hai cha con Lí thượng đi ra ngoài trước, làm đúng theo lời căn dặn của Thập Bát Nương, không dám để cho người chưa ”khử trùng” đi vào.

Lúc Lan Phụng Thương quay lại, đã thấy mấy thái y không được việc, đang ở bên kia cúi đầu vào ống nhỏ bắt đầu nôn như điên, bộ dạng kia giống như muốn đem cả lục phủ ngũ tạng nôn ra. Hắn mặt nhăn mày nhu, thầm nghĩ có lẽ phải đưa nhóm thái y này đến quân doanh để huấn luyện mới được. Thập Bát Nương mỗ chính mà nàng ấy còn không sợ, bọn họ sắc mặt trắng bệch như thế kia, còn nôn đến như vậy, làm đàn ông thật uổng phí, thật là quá vô dụng.

Thường thái y cùng với mấy vị thái y khác, tuy rằng trông thấy cả quá trình kia, vẻ mặt hoảng sợ, kinh hồn táng đảm, nhưng nhìn thấy dáng vẻ Thập Bát Nương vẫn bình tĩnh tự nhiên, bọn họ ngoại trừ tay chân bên dưới run rẩy bên ngoài thì vẫn chịu đựng, chưa đến mức giống như mấy người kia có hành động mất mặt như vậy.

Thập Bát Nương liếc mắt nhìn những người khác một, thấy cảnh tượng như vậy, nàng cũng hiểu được đây là bình thường. Dù sao tại thời cổ đại phong kiến này nhìn thấy cảnh như vậy, quả thật có thể khiến người đang sống bị dọa ngất.

Nàng xoay mặt nhìn Thường thái y nói : ”Đừng sợ hãi, chỉ cần ở bên cạnh giúp đỡ ta mỗ xong là được. Trước tiên, đưa băng gạc đã được khử trùng đến đây, ta muốn ông cầm máu.”

Thường thái y vội vàng gật đầu không ngừng, nghe thấy lời này của Thập Bát Nương, lão bá bá trong lòng vốn dĩ có một chút hoảng sợ cũng đã ổn định lại. Nàng là một người phụ nữ, tuổi cũng không lớn lắm còn không sợ. Ông ta đã sống hơn nửa cuộc đời, đã thành một lão già còn sợ cái gì.

Thường thái y nghe theo lời căn dặn của Thập Bát Nương, đưa tay ra lau máu, động tác lúc vừa mới bắt đầu còn dè dặt, sau một thời gian ngắn đã thích ứng nên làm rất thuần thục nhanh chóng.

Thập Bát Nương thấy Thường thái y đã nhanh chóng vượt qua được rào cản tâm lý, trong lòng âm thầm gật đầu, động tác trên tay vẫn tiến hành rất nhanh, tỉ mỉ, chính xác.

Móc phần thành bụng, lật xem ruột ở bên trong

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Thành Công

Khoảnh khắc khi thành bụng bị phanh ra, lại có hai vị thái y không chịu được mùi máu tanh như vậy, cảm thấy khó thở, dạ dày cuộn lên, lần lượt che miệng, xô đẩy lung tung, nhếch nhác không tưởng tượng nổi, chạy ra bên ngoài vịn vào bờ tường, cúi mặt xuống ống nhỏ nôn mửa liên tục.

Bên trong, Thập Bát Nương cẩn thận từng li từng tí, hết sức chăm chú lật khúc ruột. Nàng không hề biết rằng, thời điểm tay nàng vừa mới cử động, hai vị thái y vừa mới gắng gượng bước qua cửa, nhìn thấy động tác lật xem khúc ruột của nàng, phòng tuyến tâm lý cuối cùng đã bị đánh cho tan tành, sợ tới mức thiếu chút nữa hôn bay phách lạc ngay tại chỗ, cũng không dám tiếp tục gượng ép bản thân ở lại.

Bọn họ đều không thể quên được. Đêm nay, bọn họ đã thấy một phương pháp chữa trị khó bề tưởng tượng, khiến cho người ta dựng tóc gáy, hai chân run rẩy, thậm chí không thể diễn tả hết được bằng lời, khi đêm đến vẫn còn liên tục gặp ác mộng.

Cảnh tượng trong mộng chắc là cũng giống như hiện tại lênh láng máu tươi, mùi máu tanh nồng tỏa ra tràn ngập trong không khí . . .

Đó là ruột trong cơ thể người đấy!

Là khúc ruột còn dính máu ở bên trong thành bụng đấy!

Thế nhưng vẻ mặt của nàng vẫn không chút thay đổi lật xem, người phụ nữ này, trái tim của nàng thật cuộc là từ cái gì vậy.?

Việc Thập Bát Nương mổ bụng để chữa bệnh, e là đã khiến cho mấy vị thái y được xã hội phong kiến bồi dưỡng, sợ hãi tới mức sinh ra ma chướng.

Chẳng qua hiện tại, nàng đang dốc hết sức lực để chữa trị nên cũng không có thời gian đi để ý tới nhóm người này. Lúc này, nhóm thái y nhìn vào ánh mắt của nàng, đứng là hoảng sợ như nhìn thấy Diêm Vương đến từ địa ngục.

So với việc các thái y khác nhìn Thập Bát Nương bằng ánh mắt sợ đến gần vỡ mắt, thì Thường lão thái y trong lòng lại vô cùng kích động phấn khích.

Ông ta không hề bỏ qua bất kỳ một động tác nhỏ nào của Thập Bát Nương. Hơn nữa, lão bá bá này vô cùng coi trọng Thập Bát Nương. Lúc này đây, nàng lại là người đầu tiên làm một việc kinh hãi thế tục như vậy. Ông ta tin tưởng vương phi nhất định có thể sử dụng biện pháp mổ bụng lấy vật đã được ghi lại trong sách nhưng không người nào dám thử, cứu tiểu công tử của Li thượng thư trở về.

Trong quá trình tìm kiếm dạ minh châu, trên người Thập Bát Nương lộ ra một loại hơi thở bình tĩnh, thông minh, sáng suốt, cũng chính loại hơi thở này, khiến cho Thường thái y càng thêm vô cùng tin tưởng và hi vọng vào phương pháp chữa trị của nàng. Mặc dù, phương pháp chữa trị này đối với bọn họ mà nói là loại phương pháp từ xưa đến nay chưa bao giờ thấy.

Nhìn thấy các thái y từng người, từng người một đều không chịu được cảnh máu me tanh tưởi đến nôn mửa phải chật vật chạy đi. Vậy mà người phụ nữ kia sắc mặt vẫn bình tĩnh làm chuyện của nàng như lúc trước. Lan Phụng Thương nhìn nàng nhưng không hề thấy trên khuôn mặt nàng có một chút kích động hay cảm giác rối ren nào. Từ lúc nàng mở miệng nói “phẫu thuật” bắt đầu đến tận lúc sau nàng vẫn luôn vẫn duy trì một loại hơi thở, loại hơi thở này khiến cho người ta có cảm giác nhẹ nhõm yên tâm, mỗi một động tác đều rõ ràng rành mạch, còn cẩn thận tỉ mỉ hướng dẫn Thường thái y làm theo ý của nàng, tất cả những hành động này, không có một hành động nào không phải dùng để chứng minh – người phụ nữ này – nàng chắc chắn có thể chữa được căn bệnh bất trị này.

Nhìn thấy khuôn mặt nàng đầy mồ hôi, Lan Phụng Thương không kiềm chế được đi đến gần, cầm lấy khăn mặt đã được chuẩn bị từ trước, vươn tay lau mồ hôi cho nàng.

Thập Bát Nương không để ý đến hắn. Phản ứng của nàng cũng giống như lúc còn ở hiện đại, gặp phải tình trạng như vậy sẽ có y tá giúp nàng lau mồ hôi.

Nhìn sắc mặt của nàng càng ngày càng thêm tái nhợt, Lan Phụng Thương lo lắng vô cùng, chợt nghe thấy âm thanh vui sướng của Thập Bát Nương.

“Đã tìm được rồi!” Giọng nói của Thập Bát Nương vô cùng vui sướng.

Bên cạnh, Thường thái y và ba vị thái y khác nghe thấy vậy, tinh thần đều kích động, lập tức đưa đôi mắt nhìn về phía bàn mổ.

Nghe thấy lời của nàng, Lan Phụng Thương cũng nhìn về phía bàn mổ. Mặc dù đã sớm biết trên mặt bàn có rất nhiều máu tanh, nhưng khi nhìn ở khoảng cách gần như vậy, vẫn khiến hai hàng lông mày của hắn hơi nhíu lại, trong lòng cảm thấy vô cùng khó hiểu. Ở trên chiến trường, hắn đã nhìn quen những cảnh tượng như thế này nên không có cảm giác gì. Nhưng người phụ nữ gầy yếu như liễu trước gió này lá gan cũng hơi lớn một chút đi. Đối mặt với trường hợp như vậy, nàng cũng không hề có một chút sợ hãi nào, hơn nữa không chỉ không hề sợ hãi. Lúc này, trên khuôn mặt của nàng còn hiện lên vẻ ôn nhu, dễ dàng khiến cho người ta bị hòa tan trong nụ cười sáng lạn của nàng, tầm mắt của hắn bất động.

Thập Bát Nương móc viên dạ minh châu vẫn còn dính đầy máu tươi đang định đặt ở bên cạnh thì một vị thái y không biết tên là gì, đôi tay run rẩy đưa một chiếc khay qua, nàng nhìn thái y kia gật gật đầu, tỏ ý khen ngợi, đồng thời biểu thị ông ta có thể đặt cái khay xuống.

Thái y kia xấu hổ cười.

Sau khi viên dạ minh châu bị nuốt vào không lâu, bởi vì được phẫu thuật đúng lúc nên phần thành ruột vốn có cấu trúc yếu ớt may mắn không bị bào mòn, bằng không chỉ một biện pháp mổ bụng lấy vật đơn giản như vậy, khó có thể cứu được đứa nhỏ này.

Ở hiện đại, trường hợp đứa nhỏ bởi vì chưa nhận thức được, hoặc do cha mẹ hay bảo mẫu sợ ý trong quá trình thăm sóc, phát sinh chuyện nuốt nhầm đồ vật linh tinh cũng không ít, nhưng có một số đứa nhỏ bị đồ vật tắc lại ở bên trong tác động khiến thành ruột bào mòn, sau khi lấy được dị vật ở bên trong ra, vẫn cần phải sử dụng thêm các phương pháp chữa trị hiện đại nhất, mới có thể cứu sống.

Mà hôm nay, ở cổ đại này, nếu như phát sinh việc thành ruột bị bào mòn, Thập Bát Nương cũng bất lực.

Tóm lại dù thế nào thì bây giờ đứa nhỏ đã cứu được rồi, cũng may là đứa nhỏ này cát nhân thiên tướng (*), số mệnh chưa đến mức phải chịu kiếp nạn này.

(*) – Người tốt được trời phù hộ

Thập Bát Nương kiểm tra kỹ càng cho đứa nhỏ, sau đó bắt đầu khéo léo khâu lại vết mổ.

Thường thái y và ba vị thái y khác tuy rằng đã bị ca phẫu thuật kinh thiên động địa (*) này làm cho tinh thần kích động, nhưng khi nhìn thấy cảnh nàng khâu vết mổ thành thạo như vậy, vẫn tròn mắt há hốc mồm, trong đầu chỉ còn lại có một câu nói ‘ Đây là, đây là, đây là. . . ’ không ngừng vang lên.

(*) – Ám chỉ một sự việc gây ngạc nhiên tột độ hoặc có tác động lớn đến tâm lý con người.

Bụng người bị nàng coi như quần áo bình thường để khâu lại. . . Đây là, đây là. . .

Hai mắt Lan Phụng Thương cũng lóe ra vẻ ngạc nhiên. Tất cả những việc người phụ nữ này làm, khó trách có sự khác biệt với người đời, coi miệng vết thương như vết rách trên quần áo bình thường khâu lại đơn giản như vậy?

Thường thái y thấy Thập Bát Nương khâu lại miệng vết thương kia, động tác vô cùng thuần thục, không còn hoài nghi vị thần y dân gian nổi tiếng xa gần thời gian trước chính là vị vương phi thâm tàng bất lộ (*) ở trước mắt này.

(*) – không để lộ tài năng, giấu tài.

Y thuật thần kỳ như vậy, ngoài nàng ra thì không còn người nào khác.

Nàng rốt cuộc là học được từ người nào?

Khi khâu xong mũi kim cuối cùng, Thập Bát Nương rốt cục cũng hoàn thành ca phẫu thuật.

Nghe theo lời dặn dò lúc trước của Thập Bát Nương, người hầu chuẩn bị một cái, Hiện tại, cẩn thận chuyển đứa nhỏ nằm trên chiếc giường sạch sẽ.

Từ lúc chuẩn bị phẫu thuật, nàng đã cho tiểu công tử dùng một lượng lớn thuốc gây mê, cho nên tới bây giờ đứa nhỏ này vẫn chưa tỉnh lại, hơn nữa trong quá trình phẫu thuật cũng mất khá nhiều máu, theo như Thập Bát Nương phỏng đoán có lẽ phải đến ngày mai đứa nhỏ mới tỉnh lại được.

Tiếp theo là quá trình chăm sóc đặc biệt sau phẫu thuật.

Thập Bát Nương nhanh chóng đem phương pháp chăm sóc cùng với những điều cần chú ý nói cho Thường thái y, để cho ông ta ghi nhớ thật kỹ, mặt khác lại vội vàng ghi chép những vấn đề quan trọng cần ghi nhớ ra giấy, yêu cầu bọn họ phải tuân theo. Vì quá trình chăm sóc sau phẫu thuật vô cùng quan trọng.

Mà lúc này, sắc mặt của nàng đã trắng bệch, trong suốt giống như tờ giấy, cắn răng cố chịu đựng, thời điểm viết xong nét chữ cuối cùng, Thập Bát Nương lập tức rơi vào trạng thái hôn mê gục thẳng xuống bàn, bất tỉnh nhân sự.

Lan Phượng Thương hai mắt ngưng đọng, vòng tay ôm lấy thân thể mảnh mai như tơ liễu, nhẹ tựa lông hồng của Thập Bát Nương, không hề kiêng dè việc cả người nàng đang dính đầy máu.

Lúc này đã là rạng sáng.

Vừa đi ra đến phòng ngoài thì gặp lão vương phi và thượng thư phụ nhân. Hai người bởi vì lo lắng cho đứa nhỏ ngủ không sâu giấc, nên mới thức dậy đang trên đường đi tới đây.

Nhìn thấy Thập Bát Nương toàn thân dính đầy máu, sắc mặt tái nhợt, bất tỉnh nhân sự đang được Lan Phượng Thương ôm trên tay. Nếu không phải có Hoàng Oanh và Đỗ Quyên dìu lão vương phi thì bà đã hoảng sợ tới mức thiếu chút nữa thì ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Huyết Yến

Hai ngày sau, Thập Bát Nương cuối cùng đã tỉnh lại.

Lão vương phi phái Hoàng Oanh tới chăm sóc, thấy Thập Bát Nương tỉnh lại mới nhẹ nhàng thở ra. Nàng ta cũng không muốn tiếp tục ở lại nơi này.

Dặn dò những người hầu khác tuân theo lời căn dặn của Thường thái y hầu hạ vương phi thật tốt. Sau đó, nàng không nói thêm gì nữa chạy vội đi báo tin cho lão vương phi.

Lan Phượng Thương ở thư phòng nghe được tin tức Thập Bát Nương tỉnh lại, buông bàn tấu trong tay, nhanh chóng xoay bước đi đến sân viện bên này.

Thời điểm khi hần bước vào phòng, Thập Bát Nương đang ngồi bên cạnh chiếc bàn, ăn cháo gạo nếp đã được ninh nhừ.

Lúc nàng vừa tỉnh lại, cảm thấy vô cùng đói bụng, thậm chí mình nhất định đã ngủ khá lâu. Nàng còn chưa kịp hỏi người hầu thì đã ngửi thấy mùi cháo gạo nếp thơm ngào ngạt, vì thế ngồi dậy xuống giường, ăn trước chút cháo, đợi thân thể hồi phục, có chút sức lực sẽ hỏi chuyện lúc nàng bị hôn mê sau.

Đang tập trung suy nghĩ thì thấy Lan Phượng Thương tiến vào, vội đứng dậy hành lễ với hần.

Lan Phượng Thương ngồi ở bên cạnh, nhìn thấy khuôn mặt nàng vẫn không có một chút huyết sắc như lúc trước, ánh mắt dịu dàng nói : ” Thân thể không khoẻ không cần phải đa lễ, ăn cháo trước đi, hai ngày nay đã không ăn gì rồi.”

Thập Bát Nương giật mình, cười dịu dàng tạ ơn hần.

Trong lòng thầm nghĩ, mình đã ngủ lại đây hai ngày. Trong nhà, ba bánh bao nhỏ nhất định sẽ rất lo lắng.

Trong lòng nhớ đến mấy đứa con nên động tác ăn cháo cũng lơ đãng, lại không để ý đến người đàn ông đang ở bên cạnh, hai hàng lông mày đang càng lúc càng nhíu chặt.

Lan Phượng Thương thấy nàng thất thần, vội hỏi nàng có phải có chỗ nào không thoải mái hay không. Thường thái y và lão vương phi vẫn đang ở trong

viện chăm sóc cho Tiểu Phong Từ, muốn hấn đến đây nhìn qua nàng một chút.

Thập Bát Nương nghe thấy vậy, bưng tỉnh vội nói : ” Đã khiến Vương gia phải lo lắng. Tì thiếp thân thể đã tốt hơn nhiều, ít ngày nữa là có thể quay về Thiên Trạch.”

Nàng ở đây nhưng thể xác và tinh thần đều nhớ thương ba đứa con, nhất định sẽ bộc lộ ra ngoài.

Tưởng rằng nàng đang lo lắng hấn sẽ đuổi nàng, Lan Phượng Thương nói : ” Nàng hiểu sai ý ta rồi. Ta không có ý đuổi nàng đi, thân thể nàng không tốt, về sau hãy ở lại trong phủ dưỡng bệnh đi.”

Thập Bát Nương kinh ngạc nhìn hấn. Hấn muốn giữ nàng ở lại ư ? Hấn không phải rất chán ghét thân thể này của nàng hay sao?

Hơn nữa, nếu như nàng ở lại, ba đứa con của nàng phải làm sao bây giờ?

Nàng đang muốn mở miệng từ chối dứt khoát thì nghe thấy lão vương phi được Hoàng Oanh diu vào phòng đang hỏi thăm nàng.

Thập Bát Nương không thể không nuốt lại lời nói đã đến bên miệng, đứng dậy hành lễ với lão vương phi, áy náy nói : ” Thập Bát Nương đã khiến cho bà lo lắng rồi.” Thời điểm, lão vương phi vào cửa giữa hai đầu lông mày thể hiện rất rõ vẻ lo lắng. Nàng biết lão vương phi thực tâm lo lắng cho mình. Những người đối xử tốt với mình. Thập Bát Nương dĩ nhiên phải cư xử lễ phép.

Lan Phượng Thương cũng đứng dậy hành lễ và vấn an lão vương phi.

Lão vương phi nói bọn họ cũng không cần đa lễ, thấy Thập Bát Nương đang ăn cháo, biết nàng hôn mê hai ngày, nhất định cảm thấy rất đói bụng nói : ” Thập Bát Nương hãy ngồi xuống, ăn hết cháo đi.”

Thấy ánh mắt quan tâm của lão vương phi, Thập Bát Nương gật gật đầu, nói thật ra nàng quả thật cũng thấy rất đói bụng, vì thể không khách sáo thêm nữa, cúi đầu ăn cháo.

Đợi đến khi ăn xong, Thập Bát Nương mới đứng dậy phúc thân thi lễ với lão vương phi và Lan Phượng Thương nói : ” Tì thiếp vừa rồi vô lễ, mong bà bà và vương gia thứ lỗi.”

Không đợi Lan Phượng Thương mở miệng nói chuyện, hai đầu lông mày của lão vương phi đã nhíu lại nhìn Thập Bát Nương nói : ” Thập Bát Nương nói sai rồi. Con là vương phi của Vương nhi, sao lại tự xưng là thiếp, không phải là tự hạ thấp thân phận hay sao?”

Thập Bát Nương nhìn thoáng qua Lan Phượng Thương thâm nghĩ. Đây không phải bởi vì Vương nhi của bà muốn hưu nàng hay sao? Nàng nếu không tự xưng là thiếp, chẳng phải là khiến cho hấn hiềm nghi nàng vẫn còn không ngừng dây dưa hay sao?

Mặc dù trong lòng nàng nghĩ như vậy nhưng nàng tuyệt đối không dám thể hiện trên mặt, ai dám ở trước mặt lão vương phi nói Vương nhi của bà không phải chứ?

Nàng hơi cúi mình nói : ” Bà bà giáo huấn rất đúng, thần thiếp đã hiểu rõ.”

Lão vương phi thấy nàng lễ độ lại hiểu biết, lúc này mới vừa lòng gật gật đầu, dặn dò : ” Con thân thể yếu đuối, mau tới đây ngồi đi, hôm nay vừa mới tỉnh lại, cần phải nghỉ ngơi nhiều, cũng để cho Vương nhi yên tâm.”

Lan Phượng Thương nghe vậy, bên tai hơi đỏ lên, giọng nói có chút tức giận nói :

” Mẫu thân.”

Lão vương phi thân nhiên nhìn hấn một, không sợ hãi không dao động nói :

” Mẫu thân đã nói sai rồi sao? Sáng nay, nghe nói Vương nhi sai người đem huyết yến hấp cách thủy? Nếu mẫu thân nhớ không lầm, thì đó chính là công phẩm năm nay Tây Vực tiến cống cho hoàng thượng, ngay cả thái hậu mà hoàng thượng còn tiếc không muốn đưa, mà hoàng thượng cũng chỉ dùng có một lần, vẫn tiếc chưa dùng thêm. Vương nhi, huyết yến trân quý như vậy, con lấy ở đâu ?”

Nếu không phải lão vương phi biết Thập Bát Nương thân thể không tốt, đúng lúc nghe được Thường thái y nói huyết yến mà Tây Vực tiến cống có tác dụng rất tốt với thân thể của Thập Bát Nương. Vậy mà lúc sau, con trai của bà lại vì người phụ nữ này mà đi cầu xin Hoàng Thượng. Cho dù lão vương phi muốn nếm thử mùi vị một chút cũng không được. Bà yêu thương nó như vậy. Nó cũng chưa từng vì bà mà đi cầu xin hoàng thượng ban thưởng huyết yến trân quý để mang đến hiếu kính cho bà. Vậy nên sau khi, lão vương phi biết được tin tức còn cảm thấy không hài lòng ở trong phòng, lâm bâm một câu như vậy.

Nhớ đến thời điểm Thường thái y xem mạch cho con dâu có nói, người con dâu này của bà mệnh bạc, lão vương phi cũng chỉ biết thờ dài.

Thập Bát Nương nghe lão Vương phi nói vậy, kinh ngạc đưa mắt nhìn người đàn ông đang ở bên cạnh, Lan Phượng Thương thấy nàng nhìn sang, ánh mắt bối rối nói : ” Thường thái y nói huyết yến có tác dụng rất tốt cho thân thể của nàng. Nàng ăn vào thân thể có thể sẽ tốt hơn một chút. Nếu như ăn vào mà thân thể nàng thực sự thấy khỏe hơn, ta lại đi Tây Vực lấy nhiều hơn.”

Thập Bát Nương biết huyết yến kia rất trân quý, nghe vậy vội nói : ” Thiếp tạ ơn vương gia, thiếp ăn lần này đã thấy khỏe hơn nhiều rồi, vương gia không

cần phải vì thiếp mà đến tận Tây Vực. ”

Huyết yến có rất nhiều ở Tây Vực nhưng khoảng cách từ nơi này đến Tây Vực cũng mất ngàn dặm đường ?

Hơn nữa, không chỉ ở đây huyết yến mới trân quý, mà ngay cả ở Tây Vực, cũng chỉ có người đứng đầu hoàng thất mới có tư cách hưởng dụng (*). Hẳn nếu như đi đến Tây Vực tìm kiếm, nhất định phải mất rất nhiều tiền.

(*) – đem đồ lễ lên dâng người trên hay đem cúng tế gọi là hưởng -vì ở đây người được dùng là vua của Tây Vực nên mình để là hưởng nhé!

Lão vương phi lại nói : ” Thập Bát Nương, con tạm thời cứ yên tâm, Vương nhi đã đồng ý với hoàng thượng sẽ đi huấn luyện một nhóm tinh binh theo ý của ngài ấy, thù lao chính là một hộp huyết yến. Hôm nay mới chỉ dùng qua một ít, trong phủ vẫn còn dư rất nhiều. Vương nhi ngày mai đã phải đi đến quân doanh. Thập Bát Nương, con đừng có phụ tâm ý của Vương nhi, phải ở lại trong phủ điều dưỡng thân thể cho tốt, một hộp huyết yến kia, cũng đủ cho con ăn trong một thời gian dài.”

Việc này khiến lão vương phi cảm thấy vô cùng bất mãn với Lan Phụng Thương. Dù sao Vương nhi cũng vừa mới trở về không lâu, lần này lại phải đi quân doanh huấn luyện binh lính, đợt này đi, e là lại phải rất lâu mới có thể trở về, giấc mộng sớm được ôm cháu của bà chưa kịp tiến hành đã thất bại rồi.

Nghe lão vương phi nói như vậy, Thập Bát Nương vội vã vâng lời.

Trong lòng khê thờ dài, trước đó không lâu, nàng đã nhận của hân không ít đồ vật, đến giờ mới chưa được lâu, lại được hân tặng thêm một hộp huyết yến mà ngay cả hoàng thượng cũng thấy tiếc không dám ăn, đúng là thiếu nợ hân càng lúc càng nhiều.

Lan Phụng Thương thấy nàng cúi đầu không nói, vội nói thêm : ” Ngày mai, ta sẽ khởi hành. Nàng hãy ở lại trong phủ nghỉ ngơi cho thật tốt.”

Thập Bát Nương gật gật đầu, nếu nàng thật sự ở lại, chỉ sợ một đám nữ nhân ở hậu viện sẽ không thể sống yên ổn.

Hơn nữa, nàng cũng không thể ở lại. Nàng tạm thời đồng ý là muốn ở chỗ này đợi thêm hai ngày, đợi hân đi rồi, nàng sẽ tìm biện pháp trở về.

Đang lúc nghĩ ngợi thì có nha hoàn tiến vào bẩm báo nói : Lí thượng thư và vợ Lí thượng thư phu nhân đang đích thân đến đây muốn tạ ơn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Thượng thư đại nhân và thượng thư phu nhân mang theo lễ trọng, vui mừng đi đến cảm tạ Thập Bát Nương.

Biết Thập Bát Nương mới vừa tỉnh lại, thân thể còn mệt nhọc. Sau khi, hai người nói tạ ơn, còn báo cho nàng biết là đứa cháu yêu quý của bọn họ đã có thể ăn được một ít cháo, đồng thời cũng dặn dò người đã cứu tính mạng đứa cháu vàng bạc của bọn họ là : đại ân nhân nên nghỉ ngơi nhiều, cố gắng điều dưỡng thân thể cho thật tốt v.v.v Trong lời nói thể hiện sự quan tâm, sau đó cũng không quấy rầy thêm.

Lão vương phi cũng dặn Thập Bát Nương hãy chú ý nghỉ ngơi cho tốt, sau đó cũng đi cùng bọn họ đi ra, nói muốn đi thăm đứa cháu trai nhỏ.

Thượng thư phu nhân vội đỡ lấy tay bà, liên tục mỉm cười gật đầu nói được.

Lão vương phi yêu thích Tiểu Phong nhà họ như thế nào? Cả nhà thượng thư đại nhân đều biết rõ.

Do bản thân còn chưa có cháu để yêu thương, chăm sóc cho nên lão vương phi đã đem một phần yêu thương dành cho cháu của mình đặt thêm ở trên người đứa cháu của người tỷ muội tốt là thượng thư phu nhân, đối với đứa cháu trai nhỏ vô cùng sủng ái, coi như cháu ruột của mình mà yêu thương. Lúc trước, ở trong hoàng cung, Lan Phụng Thương còn đặc biệt xin hoàng thượng yêu cầu bên Tây Vực phải đưa tới thêm nhiều loại nho tím dây cùi ngọt thịt để hiếu kính lão vương phi. Món ăn ngon hiếm thấy lại quý giá như vậy. Thế mà lão vương phi vẫn sai người hầu mang một mâm sang tặng cho Tiểu Phong, từ những việc như thế đã thể hiện rất rõ sự yêu thương của lão vương phi đối với đứa cháu trai nhỏ này. Khi đó, lí thượng thư phu nhân còn đút cho đứa cháu yêu quý của mình ăn rất nhiều quả nho dây cùi ngọt thịt kia. Lúc ấy, tiểu tử kia chưa từng được ăn qua loại quả như vậy, khi được ném thứ vui mừng hơn hờ, cười đến xấu xa nói bà thím thật tốt.

Khi nhóm người Lí thượng thư đi rồi, Lan Phụng Thương nhìn thấy khuôn mặt Thập Bát Nương vẫn tái nhợt, nhân tiện nói : ” Nàng vẫn còn mệt mỏi, hãy nghỉ ngơi trước đi. Khi nào, huyết yến hấp cách thủy xong . Ta sẽ dặn người hầu đưa đến đây. Ta phải quay về thư phòng xem tấu chương.”

Thập Bát Nương gật gật đầu, tiễn hân ra khỏi phòng. Sau đó, nàng thực sự cảm giác có chút mệt mỏi, vội quay về, nằm trên giường nghỉ ngơi.

Nằm ở trên giường, nàng mới mở sổ lễ vật Lí thượng thư đưa tới.

Không thể không nói, Lí thượng thư và Lí thượng thư phu nhân ra tay vô cùng rộng rãi.

Biết được chuyện Thập Bát Nương thân thể không tốt, lại nghe nói ngọc phi thúy dùng để dưỡng thân thể là tốt nhất. Lí thượng thư và Lí thượng thư phu nhân không nói hai lời đã đem khối ngọc phi thúy lâu năm, cũng là vật quý giá nhất ở trong phủ cùng với một khối Điền ngọc mang tới tặng cho Thập Bát Nương.

Thập Bát Nương từ chối không được. Hơn nữa, lão vương phi ở bên cạnh cũng bảo nàng nhận lấy, nàng nếu tiếp tục từ chối thì bất kính.

Nhìn khối ngọc phi thúy chất ngọc màu xanh biếc và khối Điền ngọc ở trong tay, thật sự là vật hiếm thấy, chỉ là có chút đáng tiếc, những thứ này cũng chỉ có một khối, nếu như có ba khối thì nàng có thể đeo cho ba đứa con.

Chỉ có một khối, nàng đành làm thành ngọc bội tự mình đeo.

Khối ngọc rất ấm áp dễ chịu khiến Thập Bát Nương nằm ở trên giường dễ dàng đi vào giấc ngủ.

Trong lúc ngủ, nàng có bị gọi dậy một lần để uống bát huyết yến kia. Sau đó, nàng lại mơ mơ màng màng ngủ tiếp.

Lúc nàng tỉnh lại đã là buổi trưa ngày hôm sau.

Tiểu nha hoàn hầu hạ nàng thấy vương phi đã tỉnh, vội gọi người đưa cháo đến cho vương phi ăn.

Đỡ vương phi xuống giường, ngồi ở trước gương trái đầu, nàng ấy còn hỏi vương phi muốn đeo loại trang sức nào?

Nhìn thoáng qua số trang sức bày đầy trên bàn trang điểm, Thập Bát Nương lắc đầu, muốn nàng ấy làm thật đơn giản, nàng thân thể mỏng manh, trên đầu không thể mang quá nhiều đồ trang sức.

Tiểu nha hoàn nghe theo lời căn dặn của nàng, giúp Thập Bát Nương chải một búi tóc đơn giản mà không mất đi cao nhã, sau đó dùng ngọc trầm màu tím vấn mái tóc đen nhánh của nàng nên.

Thập Bát Nương nhìn vào gương đồng, vừa lòng gật đầu.

Cũng không biết có phải nguyên nhân là do uống bát huyết yến kia hay không nhưng hôm nay tỉnh lại sắc mặt của nàng đã tốt hơn rất nhiều.

Lúc này, cháo gạo nếp đã được đưa tới. Tiểu nha hoàn giúp đỡ vương phi đi ra dùng bữa.

Trước khi ăn cháo Thập Bát Nương thuận miệng hỏi : ” Lão vương phi và vương gia có ở trong phủ không? ” Thân thể đã có chút sức lực, nàng muốn đến chỗ bọn họ thỉnh an, nói lời cảm ơn.

Nha hoàn kia nói : ” Lão vương phi ở trong phủ còn vương gia sáng sớm nay đã rời khỏi vương phủ, đi đến quân doanh rồi ạ. ”

Động tác ăn cháo của Thập Bát Nương khẽ dừng lại, kinh ngạc hỏi : ” Tại sao vương gia lại đi gấp như vậy? ”

Nha hoàn kia cúi đầu nói nô tỳ không biết.

Thập Bát Nương gật gù đầu cũng không hỏi thêm nhiều. Vương gia phải đi đến quân doanh gấp như vậy, đúng là một tiểu nha hoàn như nàng không thể biết được.

Sau khi ăn cháo xong, tập qua loa mấy động tác thể dục, Thập Bát Nương vội mang theo tiểu nha hoàn đi thỉnh an lão Vương phi.

Mọi người nghe theo lời căn dặn của Thập Bát Nương. Trong một thời gian ngắn, tiểu công tử của Lí thượng thư vẫn chưa thể đi động được cho nên vẫn nghỉ ở trong phòng của lão vương phi. Lão vương phi yêu thương thằng bé như vậy, dĩ nhiên sẽ không để ý, cho nên đã biến phòng của mình thành nơi để đưa cháu trai nhỏ dưỡng bệnh còn bà thì hạ mình đến phòng khách ở cùng thượng thư phu nhân.

Thời điểm, Thập Bát Nương đến đây thỉnh an, lão vương phi và thượng thư phu nhân đang uống trà.

Nàng lại gần phúc thân thi lễ với lão vương phi, nhẹ giọng nói : ” Thập Bát Nương xin thỉnh an bà bà. ” Cũng hành lễ với thượng thư phu nhân đang ở bên cạnh theo lễ dành cho trưởng bối.

Thượng thư phu nhân thấy Thập Bát Nương nói năng khéo léo, sắc mặt dịu dàng vô cùng thân thiết và tự nhiên, cứ chỉ có lẽ độ lại tự nhiên hào phóng, không khỏi cười nhìn lão vương phi nói : ” Tỷ tỷ đúng là có một người con dâu tốt. ”

Lão vương phi thấy Thập Bát Nương không hề trang điểm phấn son, khuôn mặt nhỏ nhắn giống như tươi cười lại thanh tú ôn nhu, còn thấy vẻ mặt của nàng có thêm một chút tươi tắn hiếm thấy, tâm tình cũng rất tốt, nhìn thượng thư phu nhân cười nói : ” Muội muội đúng là khoe khoang khoái lạc. ” Sau đó lại gọi Thập Bát Nương qua nói : ” Mau tới đây ngồi đi. ”

Thập Bát Nương nhẹ giọng nói cảm ơn bà bà, lúc này mới đi qua ngồi xuống.

Nha hoàn cũng vội dâng trà lên cho nàng, Thập Bát Nương nói là nàng không cần. Sau đó, nhìn về phía lão vương phi và thượng thư phu nhân cười nói :

“Bà bà và thượng thư phu nhân có bằng lòng nếm thử một chút tay nghề của Thập Bát Nương?” Thượng thư phu nhân và lão Vương phi tỷ muội xúng xính đôi, vì thế vội nói Thập Bát Nương hãy gọi là di bà, đừng gọi là thượng thư phu nhân, cách xưng hô này rất xa cách.

Lão vương phi và thượng thư phu nhân “hà” một tiếng, liếc mắt nhìn nhau một, sau đó thượng thư phu nhân nhìn Thập Bát Nương cười nói: “Hóa ra Thập Bát Nương còn am hiểu trà đạo?”

Lão vương phi ở bên hát đệm, giả vờ cá giận nói: “Ta nói rồi nha, trên người con dâu còn không biết có bao nhiêu bản lĩnh mà bà bà như ta còn chưa biết đâu? Thập Bát Nương, lúc này, con cũng không thể tiếp tục giấu dốt.”

Thượng thư phu nhân mỉm cười, càng nhìn càng thấy Thập Bát Nương là một người không tồi, một người tốt như vậy. Tại sao lúc trước thanh danh lại bị đồn đại không tốt như thế?

Nghe thấy lời nói của lão vương phi, Thập Bát Nương dịu dàng cười nói: “Trước kia đúng là con không biết, vài năm gần đây mới luyện tập. Thập Bát Nương đúng là tự bêu xấu, mong bà bà và di bà đừng có ghét bỏ.”

Dứt lời liền tiếp nhận dụng cụ pha trà từ tay nha hoàn.

Ngâm trà, pha trà, rót trà, cả quá trình giống mây bay nước chảy lưu loát sinh động, không chậm, cũng không quá nhanh, cử chỉ tao nhã hào phóng, đặc biệt trên người nàng còn toát ra một loại hơi thở thần nhiên ôn hòa, lại thêm đôi mắt ấm áp mà tĩnh lặng, sóng mắt lưu chuyển tạo ra một loại cảm giác thân thiết, ấm áp, thanh cao, tất cả đều khiến cho lão vương phi và thượng thư phu nhân cảm thấy vô cùng thoải mái, âm thầm gật đầu.

Rót trà, đặt chén trà lên khay. Sau đó, nàng mới nhìn lão vương phi và thượng thư phu nhân hé miệng cười khê. Tiếp đó mới dâng chén trà lên, sau đó lại nhẹ nhàng quơ quơ vài cái mở nắp chén trà ra.

Lão vương phi và thượng thư phu nhân không khỏi kinh ngạc, ngạc nhiên nhìn thấy hơi nước ở bên trong chén trà bốc lên đúng là đã biến thành một đóa hoa mẫu đơn đang nở rộ sáng lóa.

Đóa hoa mẫu đơn được tạo ra từ hơi nước trong chén trà tựa như sao băng vừa mới xuất hiện trong nháy mắt rồi biến mất, nhưng vừa rồi thật sự là nó đã tồn tại.

Lão vương phi cùng thượng thư phu nhân tấm tắc khen ngợi, lão vương phi nhìn về phía thượng thư phu nhân vui vẻ nói: “Muội nhìn đi, muội hãy nhìn một chút đi, ta đã nói rồi, con dâu ta rất biết cách giấu dốt.”

Thượng thư phu nhân cười nói, Thập Bát Nương có tay nghề giỏi như vậy sao còn không còn sớm dâng trà lên, thực là phải phạt mới được.

Thập Bát Nương nâng hai tay dâng chén trà cho lão vương phi, mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Bà bà mời dùng trà.”

Lão vương phi liền tiếp nói tốt lắm, tốt lắm, tốt lắm. Lúc này, mới tiếp nhận trà của Thập Bát Nương, hớp một ngụm, vừa lòng nói: “Đúng là rất ngon miệng nha!”

Thập Bát Nương cũng dâng lên một chén mời thượng thư phu nhân. Thượng thư phu nhân tiếp nhận trà, nhân tiện tháo chiếc lắc tay có khắc con bướm màu tím (*) ở trên tay đeo vào trong tay Thập Bát Nương.

Nhìn thấy ý cười trong mắt thượng thư phu nhân, Thập Bát Nương cũng không từ chối, tạ ơn bà ấy.

Ba người nói chuyện trong một bầu không khí vô cùng tốt đẹp. Lúc này, có nha hoàn đi vào bẩm báo nói Sở trắc phi và nhóm di nương đã đi đến đây. . .

(*) – Bản convert nói là Thục Tử nhưng mình đã tìm mà không ra nghĩa chỉ đành đoán là con bướm màu tím nên mình đành để là chiếc lắc tay hình con bướm màu tím nhưng không biết có đúng không. Ai biết nói cho mình với nhé!

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Bình An

Nghe nha hoàn đích bẩm báo, lão vương phi cặp mày khê chau lại. Lúc này, Sở trắc phi và mấy di nương đến để làm gì? Bình thường, chỉ có sáng sớm và buổi tối bọn họ mới vội tới thỉnh an mình mà thôi.

Ánh mắt lão vương phi nhìn về phía Thập Bát Nương.

Thập Bát Nương mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim. Nàng không biết cái gì cả. Nàng chỉ biết nếu nàng ở lại nhất định sẽ đánh vỡ sự cân bằng của mấy người phụ nữ ở hậu viện. Sự xuất hiện của vương phi như nàng đối với bọn họ sẽ tạo thành kim hãm và chói buột, mà bọn họ cũng sẽ tuyệt đối không ngồi chờ chết.

Nếu nàng thật sự ở lại, chỉ sợ phiền toái sẽ nổi gót tới.

Lão vương phi khoát tay áo để cho bọn họ tiến vào. Sau đó, bà lại tiếp tục uống trà cùng thượng thư phu nhân và Thập Bát Nương. Bà biết rõ trắc phi và mấy di nương của Vương phi đến đây là vì trong lòng cảm thấy bất an nhưng lão vương phi vẫn tỏ ra giống như không có việc gì.

Được phép tiến vào, Tạ Linh Sở dẫn đầu đi phía trước ba di nương khác.

Hôm nay, nàng ta cũng để mặt mộc, dĩ nhiên là nàng biết lão vương phi thích như vậy.

Theo sát phía sau, ba vị di nương cũng đều ăn mặc đơn giản cao nhã, hơn thế còn phảng phất giống như đang thẹn thùng mỉm cười.

Vào vương phủ nhiều năm như vậy, tính tình của lão vương phi bọn họ đều tìm hiểu rất rõ, ai dám ăn mặc, trang điểm phấn son xinh đẹp tới thỉnh an lão nhân gia. Lão nhân gia sẽ ngay lập tức “mời” người đó đi về.

Thập Bát Nương liếc mắt nhìn mấy ti thiếp của Lan Phượng Thương một. Đúng là không thể không thừa nhận ánh mắt của người đàn ông kia cũng không tệ lắm.

Lúc trước, thời điểm tiến cung, nhóm người Sở trắc phi ăn mặc xa hoa, trang điểm đậm nét nên nàng cũng không có ấn tượng nhiều lắm. Nhưng lúc này, bọn họ mặt mộc mà đến, thật ra lại khiến cho Thập Bát Nương nhìn rõ được vẻ mặt xinh đẹp của bọn họ.

Sở trắc phi có khuôn mặt khuynh thành còn ba di nương khác lại có phong thái đa tình, người nào người nấy đều được tuyển chọn rất kỹ lưỡng.

Người đàn ông kia có nhiều nữ thiếp vờn quanh bên người như vậy, nói thế thì một con ma ốm như nàng có lẽ đã khiến hắn chứng mất rồi.

Sở trắc phi đi đầu thì lễ với lão vương phi, sau đó lại thì lễ với thượng thư phu nhân, cuối cùng mới hơi hơi cúi người với Thập Bát Nương – người được gọi là vương phi này.

Lão vương phi buông chén trà, nhìn về phía bọn họ không lạnh không nhạt hỏi : ” Linh Sở và ba di nương giờ này đến đây là có việc gì vậy?”

Thời điểm, Sở trắc phi bước vào, nhìn thấy Thập Bát Nương ngồi cùng với lão vương phi, trong lòng âm thầm nghĩ hoặc. Lão vương phi từ trước đến giờ không thân thiết với mấy người phụ nữ ở hậu viện như bọn họ, cũng không cố ý xa cách. Từ khi nào thì lão vương phi lại đối xử tốt với người phụ nữ kia như vậy ? Còn cho phép nàng ta ngồi xuống, không phải nàng ta nên đứng ở bên cạnh hầu hạ hay sao? Chẳng lẽ nàng ta vẫn mặt dày mày dạn giống như trước đây?

Nhưng vừa nghe thấy câu hỏi của lão vương phi. Tạ Linh Sở lập tức hướng về phía lão vương phi phúc thân, sau đó mới ôn nhu nói : ” Bẩm bà bà! Ti thiếp nghe nói vương phi thân thể đã khỏe hơn, định đi qua thỉnh an vương phi, lại đúng lúc gặp ba vị di nương cũng đang muốn đến thỉnh an vương phi, cho nên chúng thiếp mới đi cùng nhau. Nhưng sau khi đi tới viện của vương phi, mới nghe được nha hoàn trong viện của vương phi bẩm báo nói vương phi đã vội tới thỉnh an lão vương phi. Vì thế, ti thiếp và ba vị di nương cũng cùng nhau đến đây, quấy rầy bà bà và thượng thư phu nhân ạ.”

Ba di nương cũng bước lên, hành lễ thỉnh an vương phi, sau đó vẫn luôn cúi đầu, vô cùng kính cẩn nghe theo.

Thập Bát Nương liếc mắt nhìn bọn họ một, khẽ thờ dài, chuyển mắt nhìn sang lão vương phi thấy bà gật đầu nhìn nàng. Thập Bát Nương cũng gật đầu đáp lại lão vương phi, sau đó nhìn về phía Sở trắc phi và ba di nương nói : ” Đã thỉnh an xong rồi, thì quay về thôi! Ta cũng đã quấy rầy bà bà một lúc lâu. Chúng ta cùng nhau đi thôi.”

Sở trắc phi và ba vị di nương đều sợ lão vương phi, ước gì nhanh chóng rời đi, vừa nghe thấy lời này của Thập Bát Nương, lập tức thuận theo nói : ” Ti thiếp nghe theo vương phi.”

Thập Bát Nương được nha hoàn dìu đứng dậy, nói lời từ biệt với lão vương phi và thượng thư phu nhân. Nhóm người của Sở sủng phi tự nhiên cũng đi theo, hành lễ cáo từ, nói không muốn quấy nhiễu bà bà và thượng thư phu nhân tĩnh dưỡng.

Đợi đến khi đi ra khỏi sân viện. Thập Bát Nương mới dừng bước, xoay người nhìn bốn người bọn họ nói : ” Ta muốn đi qua xem thân thể của tiểu công tử nhà Li thượng thư thế nào. Các người hãy quay về trước đi, không cần đi theo.”

Sở trắc phi vâng một tiếng đáp lại, ba di nương khác nhìn lão vương phi còn cách đó không xa, lại liếc mắt nhìn Sở trắc phi đang nhu thuận đứng ở trước mặt một, cũng vâng một tiếng.

Đợi sau khi Thập Bát Nương đi xa, Sở trắc phi nhìn theo bóng dáng của nàng không nóng không lạnh nói với ba di nương : ” Về sau, ba di nương cần phải tôn trọng vương phi mới được. Vương gia trước khi đi còn dặn dò riêng ta đấy.”

Ba di nương nhìn nhau. Nhị di nương lắc lắc eo thon đứng ra, không mặn không nhạt nói : ” Sở trắc phi đã lo lắng nhiều. Hiện nay, ngay cả bà bà còn ủng hộ vương phi, chúng ta sao dám đắc tội với vương phi.”

Tam di nương cười cười vờ che miệng, ôn nhu nói : ” Đúng vậy! Vừa rồi nhìn thấy vương phi có thể ngồi chung một chỗ với bà bà, đúng là khiến ta giật

cả mình! Ta thấy thật kỳ quái. Vương phi cũng không được gặp bà bà, không biết làm cách nào đi nịnh bợ được bà bà nha. Tại sao bà bà lại đối xử tốt với nàng như vậy? Ta nhớ rõ là bà bà cũng chưa từng nhận một chút tâm ý nào của chúng ta đâu.” Dứt lời, che miệng cười, liếc mắt nhìn về phía đại di nương.

Đại di nương khẽ liếc mắt nhìn Sở trắc phi một, có ý ám chỉ nói : ” Chắc là có một số người nịnh bợ quá rõ ràng, hại chúng ta cũng bị bà bà hiểu lầm, không chấp nhận sự hiểu kính của chúng ta. Bây giờ thì hay rồi, để vương phi được hưởng lợi, bà bà đối với người con dâu không biết nịnh bợ như nàng, sẽ cảm thấy đặc biệt một chút. Haiz, đúng là kẻ nào đó đã liên lụy hại chết chúng ta mà.”

Nhị di nương, tam di nương đều nhìn về phía Sở trắc phi, trong ánh mắt tất cả bọn họ đều mang theo sự châm chọc.

Bình thường, ba nàng không ít lần tự đã kích lẫn nhau nhưng không biết vì cái gì, khi ba nàng gặp Sở trắc phi lại không kìm chế được, lập tức có thể bắt tay giảng hòa cùng nhau đối đáp, tìm từ ngữ sắc bén trực tiếp chỉ trích Tạ Linh Sở. Có thể là do lúc trước, thời điểm các nàng vẫn còn chưa đoàn kết đã bị Tạ Linh Sở cho ăn đủ, các nàng bị nàng ta chính cho tới tẩm mật mũi khổ không chịu nổi, cho nên hiện tại, thời điểm đối mặt với Tạ Linh Sở các nàng mới đặc biệt ăn ý như vậy.

Tạ Linh Sở cả giận nói : ” Mấy di nương các ngươi hãy chú ý thân phận! Hơn nữa, các ngươi đừng có chỉ cây dâu mà mắng cây hòe! Chuyện này đâu có liên quan gì tới ta! Bà bà vốn vẫn coi trọng vợ cả của vương gia, bà bà yêu thương vương gia như vậy, tự nhiên yêu ai yêu cả đường đi, yêu thương người phụ nữ kia. . . Yêu thương vương phi, muốn được lão vương phi sủng ái ư ? Có bản lĩnh thì các ngươi đi mà tranh giành, ở chỗ này tranh cãi với ta thì có cái gì thú vị!”

Trước kia lúc nàng mới vào cửa còn chưa hiểu được sở thích của lão vương phi, chỉ một lòng suy nghĩ làm như thế nào để chiếm được sự sủng ái của của lão vương phi cho nên không tiếc bỏ ra một số tiền lớn, đánh một bộ trang sức vô cùng long lẫy, vui sướng đem tặng cho lão vương phi.

Chỉ là không biết vì nguyên nhân gì, sau khi lão vương phi nhìn thoáng qua, không hề hỏi nhiều, chỉ bảo nàng cầm về. Lão vương phi không nhận lễ vật của nàng, có lẽ là lão vương phi không thích nhưng ngày hôm sau, lúc đi thỉnh an lão vương phi, nàng lại thấy lão vương phi đang ở ngắm nghía một chuỗi tràng hạt mà thượng thư phu nhân tặng cho bà, một chuỗi tràng hạt bình thường làm bằng ngọc lại có thể khiến lão vương phi vui vẻ ? Nếu nàng lại đi làm một chuỗi bằng vàng thì sao ? Chẳng phải là càng khiến lão vương phi vui vẻ hơn?

Thế nhưng thời điểm nàng mang chuỗi tràng hạt bằng vàng đến tặng cho lão vương phi, lại bị lão vương phi trách mắng mấy câu, không cho phép nàng mang thứ đồ như vậy đến làm bản phật đường của bà.

Từ đó về sau, trong lòng ba di nương vẫn luôn nhớ kỹ sai lầm đó của nàng cho nên hôm nay, các nàng mới đem chuyện các nàng không chiếm được sự sủng ái của lão vương phi, đổ lỗi cho nàng.

Ba di nương vừa nghe lời này của Tạ Linh Sở, đều bĩu môi, sau đó tản ra, nói rằng ngày mai lại đi thỉnh an vương phi.

Lúc này, Thập Bát Nương vừa kiểm tra cho tiểu công tử của Lí thượng thư, vừa cặn kẽ hỏi Thường thái y việc mấy ngày qua, tiểu công tử có chỗ nào không khỏe hay không?

Thường thái y vội vàng đem tình hình thực tế của tiểu công tử trong mấy ngày qua báo cho nàng biết, nói tất cả đều làm theo lời căn dặn của nàng, cho nên tiểu công tử không hề xảy ra một chút bất trắc nào.

Lúc này, ánh mắt của lão bá bá kia khi nhìn Thập Bát Nương, càng lúc càng mang theo vẻ phẫn nộ. Ông ta đã chính mắt thấy nàng rạch bụng người ta ra, ở khoảng cách gần nhất, sau đó, nàng lại coi bụng người giống như quần áo mà khâu lại, cuối cùng còn có thể cứu sống người đó.

Ông ta nhất định phải học được tay nghề này, tương lai có đi đến âm tào địa phủ cũng còn có chút kinh nghiệm để khoe ra : ” Khi lão phu còn sống, đã từng có thể cướp người ở trên tay diêm vương đó nha!”

Thập Bát Nương không hề biết suy nghĩ trong lòng của lão bá bá này. Sau khi kiểm tra hết toàn bộ thân thể của tiểu công tử liền gật gật đầu, sau đó lại dặn dò để đưa nhỏ ở đây tĩnh dưỡng mấy ngày.

Nàng trong lòng thầm nghĩ, đợi thêm vài ngày nữa là có thể cắt chỉ cho tiểu công tử, sau đó có thể tính toán biện pháp trở về.

Nghĩ đến ba bánh bao vẫn còn đang ở nhà, nàng lại thấy đau đớn đến tận tâm can.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Về Nhà

Thường lão thái y muốn học cách giải phẫu của Thập Bát Nương, nhưng trực tiếp muốn nàng truyền thụ tay nghề thì chung quy lại vẫn thấy bản thân hơi

đường đột.

Vì thế lão bá bá này vuốt vuốt chòm râu khà khà cười hỏi : ” Vương phi đã ăn huyết yến. Hiện tại, thân thể đã thấy tốt hơn chưa?”

Thập Bát Nương biết. Lúc trước, người đề nghị Lan Phụng Thương đi tìm hoàng thượng cầu huyết yến chính là lão bá bá này. Quả thật sau khi nàng ăn huyết yến, Nàng cảm giác thân thể vẫn luôn mỗi một tựa như chưa từng có cảm giác thoải mái đến vậy.

Nàng tranh thủ lúc tiểu công tử của thượng thư ngủ say, cẩn thận kiểm tra xong.

Sau đó, kéo cái áo ngủ bằng gấm của thằng bé xuống, đứng dậy hướng về phía thượng thái y phúc thân nói : ” Thập Bát Nương tạ ơn Thượng thái y đã ra tay cứu giúp.”

Thượng lão thái y cười đến âm hiểm, vừa lòng vuốt vuốt chòm râu dê của ông ta nói : ” Lão phu cũng không dám kể công, ý kiến tuy là do lão phu đưa ra, nhưng người có thể khiến hoàng thượng giao huyết yến trong tay ra lại là con ngựa hoang Phụng Thương kia. A! Đúng rồi! Hiện tại, con ngựa hoang kia chắc là đã bị hoàng thượng điều đi đến quân doanh rồi.” Lúc này, lão bá bá cười rất ôn hòa.

Thập Bát Nương khẽ gật đầu nói : ” Thập Bát Nương thiếu Vương gia một ân tình, tương lai sẽ tìm cơ hội báo đáp cho Vương gia.”

Thượng lão thái y khoát tay, có phần không đồng ý nói, ” Ngươi là vương phi của hần, đã là vợ chồng còn nói cái gì mà thiếu với không chứ ? Từ này các ngươi bắt đầu thành thân, đã định sẵn là các ngươi sẽ dây dưa không rõ rồi, sống cho thật tốt mới là điều quan trọng.”

Thập Bát Nương cảm thấy lão thái y này nói rất có đạo lý.

Trong lòng thầm lo lắng nghĩ, đúng vậy, bây giờ thực sự là càng lúc càng thiếu nhiều, đến một lúc đó nàng đúng thật là không thể tính toán rõ ràng được, cũng không biết đến lúc đó mình có thể lấy cái gì để báo đáp cho hần .

Thượng lão thái y thấy nàng không nói lời nào, liền cười khà khà nói : ” Chuyện của ngươi và tiểu tử trước hết đừng nói nữa. Lão phu có một chuyện muốn nhờ không biết vương phi có bằng lòng giúp đỡ hay không ?” Lão bá bá này thật không hổ là gừng càng già càng cay, dầu sao thì ông ta cũng đã ở trong hoàng cung hỗn quá lớn nửa đời người.

Đầu tiên là nói ra chuyện ông ta là người đã đưa ra phương pháp dùng huyết yến để cứu nàng. Sau đó, ông ta lại còn nói đó không phải là công lao của mình. Nếu không phải là công lao của mình thì lão bá bá nói ra để làm gì có phải hay không ? Rõ ràng là ông ta muốn ở trước mặt Thập Bát Nương thể hiện hình tượng bản thân là một người quang minh chính đại không tham công. Tiếp đó, ông ta lại ở góc độ của một trưởng bối mà khuyên bảo vẫn bối về vấn đề sai lầm trong hôn nhân cũng như thái độ đúng đắn khi đối mặt với hôn nhân, nói về việc nhà v.v.v muốn trong lúc nói chuyện sẽ khiến mối quan hệ của bọn họ gần gũi hơn một chút, thấy thái độ của Thập Bát Nương với ông ta càng lúc càng tôn kính . Lúc này, mới nói ra mục đích ông ta có việc muốn nàng giúp đỡ.

Thập Bát Nương kinh ngạc nhìn ông ta một. Ông ta đường đường là một ngự y của hoàng cung thì còn có việc gì cần nàng phải hỗ trợ chứ ? Nhưng nàng vẫn lễ phép nói : ” Thượng thái y có ân với Thập Bát Nương, nếu ngài cần Thập Bát Nương giúp đỡ. Chỉ cần là việc mà Thập Bát Nương có đủ khả năng, Thập Bát Nương nhất định không chối từ.”

” Tốt lắm! Tốt lắm! Tốt lắm! Thật sự là đứa bé tốt bụng, đứa bé tốt bụng nha.” Thượng lão thái y vừa nghe thấy lời này của Thập Bát Nương, các nếp nhăn trên khuôn mặt già nua đều giãn ra giống như bông hoa cúc, không tiếc lời khen.

Thập Bát Nương xấu hổ cười cười nói : ” Thượng thái y ngài có việc gì thì nói đi.” Trông ngài cười đến quái gở.

Lúc này, Thượng lão thái y mới nghiêm nghị nói : ” Ngươi có thể trao đổi với lão phu về phương pháp mổ bụng cứu người thần kỳ kia của ngươi được không?” Nhìn thấy ý cười trên khuôn mặt Thập Bát Nương dần biến mất. Lão bá bá này vội hỏi tiếp : ” Lão phu biết ngươi muốn che giấu một điều gì đó, sẽ không miễn cưỡng ngươi nói ra chuyện không liên quan đến phương pháp chữa bệnh kia, cũng sẽ tuyệt đối không hỏi nhiều! Lão phu . . . Lão phu chỉ muốn theo ngươi học. Sau đó, đi dạy lại cho mấy thằng nhãi con ở trong thái y viện, cũng muốn về sau bọn họ có thể nâng cao tay nghề thêm một chút.” Ông ta liếc mắt nhìn thấy ánh mắt của Thập Bát Nương mang theo vẻ hoài nghi, vội bổ sung thêm một câu : ” Lão phu cũng đã từng này tuổi, cũng chưa chắc thể sống thêm vài năm, cũng chỉ có một chút tâm nguyện như vậy.”

Thập Bát Nương toát mồ hôi, lão bá bá này còn định dùng khổ nhục kế ư ? Liếc mắt nhìn thân thể cường tráng, xương cốt rắn của Thượng lão thái y một, nàng thầm nghĩ thực chẳng giống những gì mà ông ấy đã nói. Cho dù, ông ấy có sống thêm mười năm nữa cũng không có vấn đề gì.

Cuối cùng, Thượng thái y vô cùng vui vẻ rời khỏi vương phủ. Ông ta muốn dựa vào bản vẽ mà Thập Bát Nương đưa cho, tính toán đi tìm người nhanh chóng chế tạo ra một bộ dụng cụ giống như của Thập Bát Nương.

Thập Bát Nương đã tỉnh lại. Tự nhiên thượng thư tiểu công tử sẽ do bác sĩ chuyên nghiệp đến từ hiện đại như nàng phụ trách điều dưỡng.

Thời gian trôi rất nhanh, nàng lại ở đây thêm ba ngày nữa.

Trong thời gian ba ngày này, Thập Bát Nương coi như đã được mở mang thêm kiến thức về mấy người phụ nữ vô vị kia.

Ngày đầu tiên, đại di nương và tam di nương đi đến thỉnh an nàng. Sau khi, hai nàng trở về sân viện của mình thì lập tức bị tiêu chảy

Ngày hôm sau, nhị di nương đi đến thỉnh an nàng. Sau khi, nàng ta trở về sân viện của mình thì lập tức bị hôn mê suốt một ngày.

Ngày thứ ba, Sở trắc phi đi đến thính an nàng. Thời điểm, nàng quay về sân viện của mình thì nhìn thấy một con rắn độc màu tím cuộn mình chặn ở giữa đường, hại Sở trắc phi vốn luôn ương ngạnh, sợ đến ngất xỉu.

Nếu nói ở nhà này có chuyện không may thì cũng không phải?

Nhưng hôm nay, người này gặp chuyện không may. Ngày mai, người kia gặp chuyện không may. Ngày mốt, lại có người ở giữa đường gặp chuyện không may, đến một ngày nào đó biết đâu lại là người đứng đầu gặp chuyện nha.

Lúc này, Thập Bát Nương đang giúp tiểu công tử của Lí thượng thư cắt chỉ. Sau đó, dặn dò thượng thư phu nhân một vài việc cần phải chú ý khi chăm sóc tiểu công tử. Tiếp đó, hai mắt rung rung quỳ xuống trước mặt lão vương phi.

Thập Bát Nương bất ngờ quỳ xuống, khiến lão vương phi bị hoảng sợ tim đập rộn lên mấy nhịp. Một ngày nay, Thập Bát Nương cẩn thận chăm sóc cho đứa cháu nhỏ của bà. Bà đều nhìn thấy được, thấy Thập Bát Nương có bộ dạng như vậy, lão vương phi vội kêu Hoàng Oanh và Đỗ Quyên đi tìm nàng đứng lên hỏi : ” Đã xảy ra chuyện gì?”

Thập Bát Nương nước mắt rơi là chảy, không đợi Hoàng Oanh và Đỗ Quyên đến nâng dậy, quỳ trước mặt lão vương phi thảm thiết nói : ” Hiện tại, tiểu công tử đã không có việc gì, cầu xin bà bà để cho Thập Bát Nương quay về Thiên Trạch ạ.”

Bốn vị chủ sự kia trong lòng bất an nên nhăm vào nàng. Nàng cũng không biết tường tận mọi chuyện nhưng từ lúc nàng đến đây thì đám phụ nữ ở hậu viện bắt đầu không thể sống yên ổn. Bọn họ đã làm âm ỉ như vậy, hơn nữa vương gia lại rất sùng ái bọn họ. Nàng là một vương phi hữu danh vô thực còn có thể tiếp tục ở lại hay sao?

Mặc dù, bốn vị chủ sự kia khiến nàng khó xử nhưng Thập Bát Nương còn muốn đi tới cửa cảm ơn bọn họ. Nếu không nhờ bọn họ làm âm ỉ như vậy, e là nàng còn phải khổ sở nghĩ biện pháp thuyết phục lão vương phi. Giờ thì tốt rồi, nàng đang tính toán muốn trở về thì bốn vị chủ sự kia đã nhanh chóng dẫn ngựa xe đến giúp nàng đi một đoạn đường.

Tuy rằng, lão vương phi mặc kệ chuyện của mấy người phụ nữ ở ở hậu viện nhưng việc của mấy ngày nay cũng đã nghe nói. Trong phủ, đám người ở giống vô ý nói Thập Bát Nương là người không tốt. Nàng trở về vương phủ thì xảy nhiều việc lạ như vậy, nhưng Thập Bát Nương thực sự là một người không tốt ư ? Vậy ai là người đã cứu tiểu công tử của Lí thượng thư chứ ?

Trong lòng lão vương phi hiểu rõ, nhìn Thập Bát Nương khuyên giải và an ủi nói : ” Đừng nghe những người đó nói bậy, bà bà tin người.”

Thập Bát Nương vừa nghe thấy lời của lão vương phi có ý muốn giữ nàng ở lại, trong lòng hơi hồi hộp một chút, tiếp tục khóc : ” Bà bà, Thập Bát Nương biết người thương yêu con nhưng Thập Bát Nương cũng không thể hại bà bà a. Các nàng . . Các nàng đều nói Thập Bát Nương nếu còn tiếp tục ở lại . . sẽ hại bà bà.” Dáng vẻ đau buồn và phần nộ muốn chết, che mặt khóc nức nở.

Lão vương phi vỗ bàn, phần nộ quát : ” Lão vương phi ta đây còn chưa có cháu trai để ẵm bồng đâu, ai dám nguyên rủa ta như vậy!”

Toàn bộ nha hoàn ở trong phòng đều quỳ xuống. Bọn họ hầu hạ lão vương phi đã nhiều năm, cũng chưa từng nhìn thấy lão vương phi tức giận như vậy.

Thập Bát Nương lau nước mắt, khóc ròng nói : ” Bà bà, người đừng nóng giận, người để cho Thập Bát Nương quay về Thiên Trạch đi thôi, con đâu nếu tiếp tục ở lại, đừng nói là tỉnh dưỡng , có lẽ còn có thể sống được mấy ngày ngắn ngủi.”

Bên cạnh, thượng thư phu nhân thật sự không chịu được, quay sang khuyên lão vương phi nói : ” Tỷ tỷ, Thập Bát Nương cũng là vì sức khỏe của tỷ thôi, tỷ hãy thành toàn cho nàng đi, theo như muội muội thấy so với vương phủ thì Thiên Trạch kia càng thích hợp để cho Thập Bát Nương tỉnh dưỡng.”

Sáng sớm ngày hôm sau, Thập Bát Nương mang theo một tiểu nha hoàn mà lão vương phi ban cho, để giúp đỡ nàng trở về, rời khỏi vương phủ, ngồi ở trên xe ngựa, hướng về phía Thiên Trạch ở trấn Vĩnh Yên chạy đi.

Trên đường nhìn thấy rất nhiều đồ chơi mới mẻ, Thập Bát Nương đều mua!

Ba thanh kiếm nhỏ bằng gỗ, văn phòng tứ bảo(*) còn có cả kẹo hạt hướng dương, hạt thông đường, sau đó nói với tiểu nha hoàn ở bên cạnh là những thứ này đều mua để cho mấy đứa nhỏ nhà hàng xóm ở Thiên Trạch, mấy đứa bé đó thường đi đến nhà nàng chơi đùa, mua vài thứ trở về để trêu đùa bọn chúng.

Tiểu nha hoàn gật đầu nói nàng không phải là kẻ lẩm miệng.

Thập Bát Nương gật đầu, nàng cũng là vừa ý với nàng ta vì điểm này, lúc này mới để nàng ta đi theo lên xe ngựa. Thập Bát Nương thẳng hướng mấy đứa con của nàng chạy đi.

(*) – Bút, nghiên, giấy, mực

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Hiểu Chuyện

Thập Bát Nương không biết đêm đó nàng trở về với ba đứa con như thế nào.

Nàng chỉ biết là buổi tối lúc nàng quay về nhà. Nàng áy náy nói chuyện với ba đứa con rất lâu, kể chuyện xưa cho bọn chúng đến hơn nửa đêm. Cuối cùng, ba đứa con mới không nhịn được mà ngủ gà ngủ gật, từ từ nhắm mắt nhưng bọn chúng lại lo lắng sau khi tỉnh giấc, lại không nhìn thấy nương nên vẫn không dám khép mí mắt lại.

Sau khi, Thập Bát Nương nhìn thấy ba đứa con đã ngủ, đắp cho bọn chúng cái chăn bông, nhìn ba gương mặt nhỏ nhắn ở trước mắt, đáy lòng cảm thấy ấm áp, mang theo loại ấm áp này, nàng cùng ba đứa con chìm vào giấc ngủ.

Đêm nay, vì có hơi thở của mẫu thân ở bên cạnh, cho nên ba thằng nhóc ngủ rất ngon! Mà Thập Bát Nương cũng bởi vì ngửi mùi hương mềm mại quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn của ba bánh bao, nằm trên kháng ngủ vô cùng an tâm.

Sau khi Thập Bát Nương ngủ. Phong bà bà vẫn canh giữ ở một bên, lúc này mới cẩn thận rời khỏi phòng. Tiểu thư rời nhà đã nhiều ngày như vậy. Nếu người không trở về, ba vị tiểu thiếu gia có thể đã làm âm ỉ lên rồi nhưng may mắn là tiểu thư đã trở lại!

Sáng sớm hôm sau, đại thiếu gia Lan Hoài Sâm là người đầu tiên mở mắt ra, ánh mắt ngay lập tức xuất hiện một chút lo lắng! Nương đâu!

Nhị thiếu gia Lan Hoài Mặc đôi mắt to chớp chớp cũng từ từ mở ra, đôi tay nhỏ nhắn mềm mại khẽ dụi dụi mắt để cho bản thân tỉnh táo hơn một chút.

Mà tam thiếu gia Lan Hoài Nhân là trực tiếp nhất, sau khi mở mắt ra, nhanh chóng bật người như một con cá chép, sau đó chạy đi tìm nương của mình.

Bên cạnh, đại thiếu gia thoáng cái đã giữ chặt con báo nhỏ hoang dã này, ngón tay chỉ thẳng vào giữa mi tâm nói ” xuyt “, sau đó chỉ chỉ nương đang ngủ ở bên cạnh bọn họ. Ý bảo nương còn chưa tỉnh, đừng làm phiền đến người.

Tam thiếu gia nháy mắt mấy cái, nhìn theo ngón tay của đại ca nó thấy nương của bọn chúng ngủ ở tận bên trong cùng, khuôn mặt nhỏ nhắn đang khằn trương của thằng nhóc kia rốt cục cũng trầm tĩnh lại, ảo não rời khỏi vòng tay của đại ca, sau đó nhỏ giọng hỏi : ” Tối hôm qua, nương đã trở về rồi có phải không ?”

Nhị thiếu gia đi đến, nhìn thoáng qua khuôn mặt đang ngủ say của nương, nhỏ giọng nói : ” Tối hôm qua, nương đã kể chuyện xưa cho chúng ta rất lâu, thân thể của nương không tốt, nhất định là mệt mỏi.”

Lan Hoài Sâm nhìn hai đệ đệ nói : ” Tối hôm qua là ai quán quít lấy nương muốn nương kể chuyện chứ?”

Hai tên nhóc kia khuôn mặt nhỏ nhắn đều đỏ lên. Một lát sau, Lan Hoài Mặc mới ấp úng nói : ” Nương đi ra ngoài nhiều ngày như vậy, hôm qua mới trở về, chúng ta mới quán quít lấy người.”

Lan Hoài Nhân cũng nói : ” Cũng không phải như vậy, nương hôm qua mới trở về, chúng ta đều rất nhớ nhưng.”

Lan Hoài Sâm lắc đầu nói : ” Trước hết hãy để cho nương ngủ thêm một lát. Bây giờ, chúng ta đi ra ngoài đứng trung bình tấn.Sau đó, đi tìm Phong bà bà, ăn sáng một chút rồi sẽ quay về gọi nương tỉnh dậy đi.”

Nhị thiếu gia vừa nghe lời này, có chút không muốn, cúi đầu bĩu môi than thở nói, ” Đệ muốn ở đây cùng với nương.”

Tam thiếu gia cũng có chút khát vọng nhìn đại ca từ trước đến giờ vẫn luôn nghiêm khắc nói : ” Ngày mai, đệ sẽ đứng trung bình tấn hai lần nhé ?” Ý muốn nói là hôm nay nó cũng không muốn đi ra ngoài đứng trung bình tấn.

Lan Hoài Sâm thân nhiên xuống giường, vẻ mặt không chút thay đổi đưa hai tay đến, Lan Hoài Nhân cũng không dám đùa giỡn, đành phải dang hai tay để đại ca ôm xuống giường, đang muốn đi ra ngoài, lại nhớ tới nhị ca của mình vẫn chưa xuống giường, liền xoay người lại nhìn về phía nhị ca của mình nói : ” Nhị ca đi ra ngoài trước đi, nương mệt mỏi, đừng quấy rầy người.”

Đệ đệ cũng đã nói như vậy, Lan Hoài Mặc đành phải bằng lòng đi xuống giường nhưng lúc này, nó không muốn tự mình xuống giường, giang hai tay ra cũng muốn đại ca ôm nó xuống, bằng không nó sẽ không xuống.

Lan Hoài Sâm buông bàn tay của tam đệ ra, cũng đem tên nhóc đang kiêu ngạo làm nũng kia ôm xuống dưới, sau đó nhẹ nhàng mở cửa phòng ra, mang theo hai đệ đệ đi ra phía bên ngoài phòng đứng trung bình tấn.

Đây là do Hoàng Dịch Sinh chồng của Quyên nhi dạy bọn chúng. Trước kia, Hoàng Dịch Sinh cũng theo cha tòng quân, bản lĩnh lớn khác thì không có, nhưng đứng trung bình tấn này thật ra có dáng vẻ giống như đang ngồi chồm hổm thì hẳn biết.

Mấy ngày nay, Thập Bát Nương không ở nhà, Quyên nhi thường xuyên lại đây đưa ba đứa nhỏ đến nhà nàng, mà Hoàng Dịch Sinh cũng dạy cho bọn chúng đứng trung bình tấn, nói bọn chúng mỗi ngày đều phải đứng trung bình tấn, một ngày cũng không thể bỏ, còn nói đứng trung bình tấn tốt thì tương lai còn có thể bảo vệ nương của bọn chúng, không để người khác bắt nạt.

Ba bánh bao nhỏ vừa nghe vậy, lập tức đi học.

Về mặt này thì đại thiếu gia là người khỏe mạnh nhất, tự nhiên sẽ đứng trung bình tấn được rất lâu lâu, mà nhị thiếu gia thì nhỏ nhả yếu ớt hơn một chút một, còn tam thiếu gia thì lại muốn làm biếng. Vậy nên khi đại thiếu gia đốc thúc, hai tên nhóc kia cũng phải đi theo, làm cho ra khuôn ra dạng mới được, bằng không nó sẽ quét ngang một chân qua, hai tên nhóc kia không thể không làm cho đúng tiêu chuẩn được.

Hoàng Dịch Sinh thúc thúc nói, bọn chúng mỗi lần đứng trung bình tấn, thời gian so với lần đứng trung bình tấn trước đó phải nhiều hơn một chút, thời gian đứng trung bình tấn không thể thiếu, bằng không sẽ không có hiệu quả.

Hôm nay, thời gian bọn chúng đứng trung bình tấn so với ngày hôm qua dài hơn một chút, cho nên đại thiếu gia rất vừa lòng mang theo hai đệ đệ đang toát đầy mồ hôi đi tìm Phong bà bà rửa mặt cho bọn chúng.

Lúc này, Phong bà bà đã mang nước ấm lại đây. Trên đường đến gặp ba tiểu thiếu gia liền vội vàng chào hỏi, mời bọn chúng đi vào trong viện, để bà giúp bọn chúng rửa mặt, xúc miệng.

Ba bánh bao nhỏ đối với Phong bà bà, người đã đi theo chăm sóc bọn chúng từ nhỏ đến lớn rất là tôn trọng, trông thấy bà ấy vội thỉnh an với bà, sau đó nhìn về mặt vui mừng của Phong bà bà, tươi cười cùng nhau đi theo Phong bà bà đi vào trong viện rửa mặt.

Ở bên cạnh, đại thiếu gia không nói gì. Tam thiếu gia đưa khuôn mặt nhỏ nhắn lại gần để cho Phong bà bà rửa mặt cho nó. Lan Hoài Mặc hỏi : ” Bà bà đã nấu xong cháo chưa ạ ? ” Ăn cháo xong nó sẽ đến gặp nương của mình.

Phong bà bà vừa hầu hạ tam thiếu gia vừa cười nói : ” Bà bà đã nấu cháo xong rồi, chờ các cháu rửa mặt xong thì mang các cháu đi ăn sáng nhé ? ”

Lan Hoài Mặc vừa lòng nở nụ cười, nói cảm ơn bà bà.

Phong bà bà biết ba vị tiểu thiếu gia rất hiểu chuyện, thấy nương của bọn họ vẫn còn đang ngủ cũng không quấy nhiễu, trước tiên chạy đi ăn no, sau đó mới trở về ở cùng với nương của mình.

Cho nên bà đưa ba tiểu bánh bao đi đến nhà ăn ở trong hậu viện mới, đưa cho mỗi người một chén cháo đầy, lại đặt thêm một đĩa trứng chần nước sôi ở trên bàn.

Ba tên nhóc kia đều rất ngoan, mời Phong bà bà cùng ăn, sau đó bọn họ liền tự mình ăn, Phong bà bà cười nói được, nhưng bà vẫn muốn chờ tiểu thư tỉnh dậy rồi cùng nhau ăn nên ở bên cạnh ba tiểu thiếu gia gấp cho bọn họ ăn nhiều một chút.

Nhị thiếu gia ăn rất nhanh. Sau khi, ăn hai chén cháo lập tức buông bát đĩa muốn chạy đi, làm hại tam thiếu gia cũng thấy khẩn trương, liền mạng đưa bát cháo lên miệng húp, nhưng miệng của nó không có rộng như vậy, không ăn mau được. Đại thiếu gia nhíu mày lại, thoáng cái đã đưa nhị đệ vừa mới bước xuống ghế trở lại chỗ ngồi nói : “Đợi một chút.” Sau đó, quay mặt sang dặn Lan Hoài Nhân ăn từ từ, nếu không bọn họ sẽ đi trước. Lan Hoài Nhân đang dùng cái miệng nhỏ nhắn gắng sức ăn cháo ngay lập tức nghe lời.

Lan Hoài Mặc vẫn luôn nhỏ nhả bừa bãi, bình thường tam đệ rất ham chơi, nhưng lúc ăn cơm, đệ ấy thường ăn không nhanh, chẳng qua là ca ca, nhị ca như nó vẫn rất có ý thức, chu miệng xong cũng ngồi xuống, không có bỏ lại đệ đệ.

Đợi tam thiếu gia ăn xong hai chén cháo. Lúc này, ba bánh bao nhỏ mới cùng nhau quay về.

Phong bà bà nhìn bóng dáng ba tiểu thiếu gia hiểu chuyện đang đi rồi đi, cặp mắt già nua đỏ hồng, trong lòng chua xót.

Cũng không biết đến khi nào thì vương gia có thể tha thứ cho lỗi lầm trước kia của tiểu thư . Nếu vương gia không chịu tha thứ tiểu thư. Tiểu thư sợ hãi nẫu tử chia lìa, làm sao dám đem chuyện tiểu thư vì ngài ấy sinh hạ ba thiếu gia nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Bán Cá

Sau khi, ba tiểu bánh bao ăn sáng xong trở về phòng không lâu thì Thập Bát Nương liền mở mắt ra, từ từ tỉnh lại. Thứ đầu tiên đập vào mắt của nàng là vẻ tươi cười sáng lạn của ba bánh bao nhỏ.

Ba bánh bao nhỏ thấy Thập Bát Nương tỉnh lại, vui vẻ đồng thanh gọi : ” Nương ”

Sau đó, nhị thiếu gia Lan Hoài Mặc và tam thiếu gia Lan Hoài Nhân không kiềm chế được hi hi đi đến, xà vào trong lòng, trong ngực của nương, quần quít lấy nương của bọn chúng.

Đại thiếu gia vẫn khá trầm lặng, lẳng lặng ngồi ở bên cạnh giường, chỉ là ánh mắt có chút chờ mong nhỏ nhìn nương của mình, đợi nương ôm hai đệ

đệ, sau đó lại hướng cậu ngoắc tay, ý bảo cậu cũng đến đây. Lúc này, đại thiếu gia mới mang khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ nhấc mông lại gần. Nhị thiếu gia, tam thiếu gia rất tự giác, đều nhích ra một chút, nhường lại một chỗ ở cạnh nương, để cho đại ca cũng được hưởng thụ một chút cảm giác được nương ôm ấp ấm áp.

Trong lúc nương ôm ba bánh bao nhỏ, cảm nhận được hơi thở và mùi hương quen thuộc trên người bọn chúng. Thập Bát Nương trong lòng giống như bị nghẹn lại.

Nửa ngày sau, nương mới nhẹ giọng nói : ” Nương thức dậy muộn, các con đã ăn sáng rồi phải không ?”

” Ăn rồi ạ, chúng con mỗi người đều ăn hai bát ! ” tam thiếu gia này vốn là tiểu quỷ tinh quái, sau khi nói với nương xong còn lo lắng lời nói của mình không đủ sức thuyết phục, cho nên nói thêm một câu nữa : ” Đại ca, nhị ca đều nhìn thấy, con ăn hết hai bát mà.”

Thập Bát Nương cười, sờ sờ đầu đứa con út nói : ” Không cần phải giải thích, nương tin là con trai út của nương sẽ không lừa nương.”

Lan Hoài Nhân ngửa mặt cười hi hi, cầm bàn tay của nương cọ cọ muốn lấy lòng.

” Nương, người có đói bụng không ?” Nhị thiếu gia nói xong, đã nghiêng đầu nằm úp sấp lên trên bụng của nương nó, nghe một chút xem có tiếng kêu hay không, vừa nghe đã nghe được một tiếng kêu rất to, vội hỏi : ” Bụng kêu to như vậy, nương nhất định là đói bụng lắm ”

Đại thiếu gia Lan Hoài Sâm nói : ” Phong bà bà đã mang nước ấm đến đây, nương rửa mặt xong là có thể ăn sáng.”

Thập Bát Nương dánh vè âu yếm vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của đại thiếu gia, nhị thiếu gia và bánh bao nhỏ kia, dịu dàng cười nói : ” Đúng thực là có chút đói bụng.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của đại thiếu gia ửng đỏ gật gật đầu nói : ” Nương đừng vội, Phong bà bà sẽ đến đây rất nhanh.”

Khi nói chuyện, Phong bà bà đã nhẹ nhàng mở cửa ra, bưng nước ấm đi vào, trông thấy Thập Bát Nương đã tỉnh, cười nói : ” Ba vị thiếu gia đã ăn sáng rồi. Tiểu thư rửa mặt trước rồi đi ăn sáng.”

Thập Bát Nương gật gật đầu. Đại thiếu gia lại chủ động xuống giường trước, còn hai tên nhóc kia đều muốn Thập Bát Nương ôm xuống.

Rửa mặt xong, Thập Bát Nương liền dẫn ba đứa con đi đến phòng ăn, cùng nương ăn sáng, thỉnh thoảng Thập Bát Nương còn dứt một hai miếng thức ăn vào miệng bọn chúng.

Lúc này, Quyên Nhi đã đến đây. Tối hôm qua, Quyên Nhi cũng ở cùng mẫu tử bọn họ đến đã khuya. Chẳng qua lúc sau, nương lại bị Thập Bát Nương đuổi về . Sáng nay, nương dậy sớm làm xong tất cả việc trong nhà. Lúc này mới vội vàng chạy đến đây.

Ba bánh bao nhỏ đều lễ phép chào Quyên nhi tử ty. Quyên Nhi cũng hành lễ với ba tiểu thiếu gia.

Thập Bát Nương nhìn Quyên Nhi cười nói : ” Hôm nay, đúng là có việc phải làm phiền em.”

Lúc này, đúng là vụ thu hoạch đám cá chép hồng béo mập kia nên thừa dịp giá cao tìm người đến bán số cá chép đó.

Quyên nhi vội đi qua gấp cho Thập Bát Nương chút thức ăn, vừa nghe thấy lời này của Thập Bát Nương, oán trách nói : ” Tiểu thư đừng vội nói chuyện như vậy! Người có chuyện gì trực tiếp dặn dò Quyên Nhi là được. Đợi ngài ăn cháo xong, lại nói cho Quyên Nhi cũng chưa muộn.”

Chủ tớ có tôn ti. Hiện tại, mặc dù Quyên Nhi đã gả đi nhưng vẫn như trước chưa bao giờ quên mất. Hơn nữa, nương có thể gả đi, lại gả cho một người đàn ông thật thà phúc hậu, đối xử tốt với nương như Hoàng Dịch Sinh, vẫn là do tiểu thư thương yêu, iu ái. Quyên Nhi tự nói với chính mình tuyệt đối không thể quên ân.

Thập Bát Nương biết Quyên Nhi trung thành với mình nên cười cười, ăn cháo trước .

Ở bên cạnh, Quyên nhi hỏi ba tiểu thiếu gia đã ăn rồi phải không? Có muốn ăn thêm một ít không ?

Ba đứa đều lắc đầu, dánh vè tiểu đại nhân nói : “Đúng là ăn no rồi, không thể ăn thêm được nữa.”

Thập Bát Nương ăn cháo xong, để cho Phong bà bà đi đến tiền viện quản lý đám người hầu còn Quyên Nhi ở lại hầu hạ nương và ba tiểu thiếu gia là được rồi.

Phong bà bà vâng một tiếng rồi lui về phía sau đi ra ngoài. Quyên nhân nhanh chóng thu dọn bát đĩa, vừa rửa bát vừa hỏi : ” Tiểu thư, vừa rồi người muốn nói với Quyên Nhi chuyện gì vậy ?”

Thập Bát Nương cười nói : ” Là hồ cá chép đã đến lúc thu hoạch, cá chép rất to béo, có thể bán được rồi.”

Quyên nhi nói : ” Tiểu thư đúng là nhớ kĩ. Hai ngày trước, Quyên nhi đã nói chuyện này với Dịch Sinh. Hôm qua, chàng đã dẫn người đến đây xem qua. Người mua kia trả giá một cân mười văn tiền. Em và Dịch Sinh không dám quyết định nên hẹn người mua kia mấy ngày sau lại đến, chờ tiểu thư trở về quyết định xem có bán hay không. Chẳng qua, Quyên nhi cảm thấy mười văn tiền chắc là có thể bán được.”

Trước kia, mỗi lần bán hồ cá chép, nhiều nhất cũng chỉ được tám văn tiền một cân. Năm nay, người mua kia thấy cá chép hồng đều rất béo tốt nên lúc này mới đồng ý mua nhiều hơn hai văn tiền một cân muốn hoàn thành cuộc mua bán này

Thập Bát Nương vừa nghe thấy một cân bán được mười văn tiền, cười nói : ” Mười văn tiền không thấp, để Hoàng Dịch Sinh tìm thời gian rảnh rồi, dẫn người đến đây bắt chỗ cá chép hồng kia, đến lúc đó cũng biểu hàng xóm láng giềng mỗi nhà hai con, để họ nấu canh cá uống.”

Ở bên cạnh, tam thiếu gia vẫn yên lặng nghe nương nói chuyện với Quyên nhi tỷ tỷ vừa nghe thấy lời này, vội nhìn về phía nương của mình nói : ” Nương có thể đưa cho Hoa gia ba con được không ? ” Mấy hôm trước, tiểu gia hỏa này ở nhà của tiểu cô nương tên là A Hoa ăn không ít đồ vật này nọ. Lúc này có cơ hội nên muốn báo đáp ân tình cho người ta.

Thập Bát Nương nghi hoặc nhìn thẳng nhóc này. Đại thiếu gia ở bên cạnh thân nhiên giải thích nói : ” Mấy ngày hôm trước, đệ đệ ăn của nhà A Hoa một chút thịt thỏ hấp cách thủy, hai bát cơm. Buổi tối ngày đó, A Hoa thấy đệ ấy nhớ nhung nương nên có chút không vui, bạn ấy còn trộm cho đệ đệ hai củ khoai lang to, để cho đệ đệ ăn cho đỡ buồn.”

A Hoa kia năm nay năm tuổi, là con gái của Vương thẩm cách vách, cùng với Cầu tử ở cách vách, Đại Bảo và ba bảo bối nhà nàng chơi rất thân với nhau.

Nhị thiếu gia Lan Hoài Mặc ở bên cạnh gật đầu nói : ” Củ khoai lang to kia đúng là rất thơm.” Đệ đệ được A Hoa cho hai củ khoai lang to, không ăn một mình mà còn chia cho nó và đại ca một củ, bọn chúng ăn vào cảm thấy rất thơm

Thập Bát Nương vừa nghe, dở khóc dở cười, hóa ra đứa con thứ ba nhà nàng lại đi đến trước mặt tiểu cô nương nhà người ta bày ra bộ dạng vương tử u buồn, nàng cười nói : ” Cho nhà A Hoa, Cầu Tử còn cả nhà Đại Bảo, mỗi nhà đều đưa ba con được chưa?”

Ba bánh bao đều vui mừng, ba nhà hàng xóm kia đối với nhà bọn họ là tốt nhất, tam thiếu gia ăn của nhà A Hoa không ít thứ tốt nhưng cha mẹ A Hoa đều không có ý kiến gì, nhìn thấy đứa con thứ ba vô cùng vui mừng. Thập Bát Nương suy nghĩ, hai vợ chồng Vương thẩm có thể hay không nhìn trúng đứa con thứ ba nhà nàng, nghĩ muốn làm mối A Hoa nhà họ cho nó.

Quyên Nhi đã rửa xong bát đĩa, cười nói : ” Đêm nay trở về, em sẽ nói với Dịch Sinh, để chàng ngày mai đi dẫn người đến.”

Thập Bát Nương gật gù đầu, mang theo ba bánh bao nhỏ đi ra. Lúc nàng trở về đã mua không ít đồ chơi về cho bọn chúng. Ngày hôm qua, nàng rất nhớ bọn chúng, vừa thấy bọn chúng đã lập tức ôm bọn chúng khóc, hôm nay tâm tình đã khôi phục, tự nhiên là dẫn ba đứa đi xem

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Nói Ngọt

Ba bánh bao nhỏ ngậm đầy kẹo trong miệng, trong lòng là bọc hạt thông đường, đang ngấm ngía thanh kiếm gỗ nhỏ mà nương mua cho bọn chúng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vui thích.

Tam thiếu gia Lan Hoài Nhân múa thanh kiếm gỗ nhỏ trong tay, miệng đang ngậm kẹo nên nói không rõ lời nói : ” Nương, người mua thanh kiếm gỗ này thật là tốt.”

Nhị thiếu gia Lan Hoài Mặc cũng rất vui mừng nói : ” Đúng vậy! Ta cũng rất vui mừng. Trước kia, Vương Đại Hi có một chiếc. Hiện tại, chúng ta cũng có. Xem hấn về sau còn ở đám trước mặt chúng ta đặc ý nữa không.”

Tuy rằng, đại thiếu gia Lan Hoài Sâm tính tình trời sinh bình tĩnh thận trọng nhưng dù sao thì tuổi vẫn còn nhỏ, cậu vừa ngấm ngía thanh kiếm gỗ nhỏ vừa vung tay múa, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn tú cũng hiện lên vẻ vui mừng.

Thập Bát Nương tươi cười nói : ” Múa chơi một lúc là được rồi, đừng để mệt mỏi quá. À, hạt thông đường còn thừa không ít, đợi lát nữa lấy một chút đi cho bọn A Hoa, Cầu Tử ăn nhé.”

Ba bánh bao đều vui mừng nói vâng ạ, chờ lát nữa sẽ chia cho bọn họ hai nắm

Thập Bát Nương nhìn Quyên nhi dịu dàng cười nói : ” Lúc nào về thì nhớ mang về một chút đưa cho Hoàng bà bà ném thử. Lão nhân gia thấy kẹo cũng rất vui về.”

Hoàng bà bà thực sự rất quan tâm ba bảo bối nhà nàng. Trong nhà có thể có chút đồ gì đó khiến Hoàng bà bà về, Thập Bát Nương dĩ nhiên sẽ để Quyên Nhi mang về biểu bà một ít.

Quyên Nhi nhẹ giọng đáp vâng. Tiểu thư làm như vậy, cũng là vì để cho nàng lúc bình thường có chạy qua bên này, Hoàng bà bà sẽ không ngầm trách cứ nàng

Ngày hôm sau, Quyên Nhi đưa Hoàng Dịch Sinh và người mua cá đến.

Bắt hết số cá chép ở trong ao, giữ lại hai mươi con để tặng cho mọi người và để nhà ăn, còn lại sau khi bắt lên không lâu trực tiếp để cho người ta mang đi bán.

Năm nay, ao cá tổng cộng bán được hai mươi lượng bạc, được nhiều hơn năm trước hai lượng. Hơn nữa trước đó vài ngày, Lan Phượng Thương có đưa tới một trăm lượng. Thời gian tới, gia đình nàng xem như không quá túng thiếu.

Thập Bát Nương tính toán một chút, định làm cho ba bánh bao nhỏ, mỗi đĩa hai bộ quần áo mới mùa đông, chọn loại vải tốt nhất cũng phải tốn thêm mấy lượng. Lại làm cho Quyên Nhi và Phong bà bà mỗi người hai bộ, chắc cũng phải mất thêm hai, ba lượng. Những người hầu ở tiền viện, mỗi người làm một bộ nhưng cho dù là mỗi người chỉ làm một bộ quần áo mùa đông thì với hơn bốn lượng bạc cũng không thể làm được.

Tính toán như vậy thì không ổn, phải tính toán lại vậy, Thập Bát Nương cảm thấy có chút may mắn. Cũng may là Lan Phượng Thương biết nàng cũng chẳng phải giàu có gì nên tặng một trăm lượng đến đây, nếu không chỉ riêng việc làm quần áo cho đám người hầu ở tiền viện, đã tốn thêm bốn năm lượng bạc của nàng.

Khoản chi này đối với nhà nàng mà nói chính là một khoản tổn không ít bạc đi, chẳng qua cũng không có cách nào. Dù sao cũng phải làm cho đám người hầu một bộ quần áo thật dày, nếu không mùa đông chẳng phải là sẽ chết rét.

Tính toán hợp lý hơn một chút thì dặn dò Quyên Nhi đi làm.

Sau khi, Phong bà bà và Quyên Nhi biết, đều từ chối nói không cần phải làm cho bọn họ, Thập Bát Nương cười nói: "Đã lâu rồi cả nhà chúng ta chưa có làm bộ quần áo mới nào. Lúc này đã có tiền nên định làm thêm vài bộ, quần áo đã cũ rách cũng đừng vá nữa, năm nay làm cho mỗi người hai bộ mới, để mọi người có một năm sống dễ chịu." Dứt lời, trực tiếp đưa tiền bán cá cho Quyên Nhi, dặn nàng phải nhớ kĩ."

Quyên Nhi gật gù đầu liền lui ra ngoài trước.

Ở bên cạnh, Phong bà bà nói với Thập Bát Nương số huyết yến ngày hôm qua mang về đã cắt cẩn thận. Khi nào, tiểu thư muốn ăn thì nhớ bảo một tiếng.

Thập Bát Nương gật đầu, vừa nói với Phong bà bà mấy việc nhà vừa nghỉ ngơi một lát, lúc này mới cùng Phong bà bà ra khỏi phòng.

Trông thấy, ba bảo bối nhỏ đang vây quanh hai cái bồn to đựng mấy con cá chép hồng đang bơi, trên mặt nàng nổi lên nét cười âm áp, đi đến gần dịu dàng cười nói: "Đã chọn được cá rồi phải không? Muốn tặng cho A Hoa hay đưa cho Cầu Tử, Đại Bảo?"

Ba đứa nhỏ đồng thanh hô nường, sau đó lại đồng thanh hô Phong bà bà.

Nghe thấy lời của nường, Lan Hoài Nhân ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn vui vẻ chỉ vào ba con cá chép hồng rất to béo nói: "Nường! Ba con này! Ba con này, con chọn để cho nhà A Hoa."

Bên cạnh, Phong bà bà liên tục gật đầu cười nói: "Được rồi! Được rồi! Được rồi! Tam thiếu gia người cứ từ từ, bà bà xâu mấy con cá này lại giúp người được không?"

Lan Hoài Nhân vui mừng nói cảm ơn bà bà.

Tiếp đó, Phong bà bà thuận thực dùng rom rạ xâu qua miệng mấy con cá chép to béo mà tam thiếu gia đã chỉ định cột lại thật chắc.

Lan Hoài Nhân tiếp nhận ba con cá mà Phong bà bà đã xâu cho hắn, đang tính toán muốn đi đến nhà A Hoa thì bị Thập Bát Nương giữ chặt cười nói: "Con đợi một chút. Hai ca ca của con cũng phải đi đến nhà Cầu Tử gia và nhà Đại Bảo tặng cá mà."

Phong bà bà cũng giúp đại thiếu gia và nhị thiếu gia xâu mấy con cá, sau đó đưa cho bọn họ, thấy bọn họ muốn đi tặng cá, Thập Bát Nương vội dặn bọn họ đợi một lát đã, sau đó nhìn Phong bà bà nói: "Trước tiên, bà hãy dẫn bọn nhỏ đi đến nhà A Hoa, Cầu Tử và Đại Bảo tặng cá. Sau đó, mang năm con cá này đưa đến nhà Quyên Nhi."

Phong bà bà bưng chậu cá đáp lời, mang theo ba tiểu thiếu gia đang xách mấy con cá vô cùng vui mừng đi ở phía sau.

Đều là hàng xóm, cũng không xa, ra cửa sau chưa được vài bước đã đến.

Đầu tiên là đưa đến nhà Cầu Tử, Đại Bảo, sau đó mới đưa đến nhà A Hoa.

Tam thiếu gia Lan Hoài Nhân vẫn luôn ăn của nhà A Hoa nhiều thứ tốt nhất xách mấy con cá bước vào, Vương thẩm đang giặt quần áo, A Hoa thì ở bên cạnh học cách giặt tất.

Lan Hoài Nhân nói: "Thẩm thẩm, trước đó vài ngày đã ăn của mọi người nhiều món ngon, Nhân ca nhi trong lòng áy náy. Hôm nay, nhà cháu có mấy con cá chép béo nên muốn mang đến cho thẩm nếm thử một chút. Thẩm thẩm người nhìn xem, đây là mấy con cá rất to do cháu tự chọn, thịt rất ngon. Thẩm hãy mau nhận lấy. Đêm nay, nấu bát canh cá bồi bổ thân thể cho Điền Lí bá bá được không?" Trong giọng nói non nớt còn mang theo một hơi thở mạnh mẽ có chút trưởng thành, ngay cả người bề trên cũng so không được.

Vương thẩm “Ồ!” một tiếng, vội hỏi : ” Nhân ca nhi cũng không ăn của nhà chúng ta đồ ăn ngon gì, sao lại đưa đến đây ba con cá chép hồng to như vậy.”

Lan Hoài Nhân cười nói : ” Thẩm thẩm đối với Nhân ca nhi là tốt nhất, Nhân ca nhi dĩ nhiên là phải chọn ba con cá lớn nhất mang đến để tặng thẩm mới được, thẩm nhận đi, Nhân ca nhi còn nhỏ, vẫn chưa hiểu biết, về sau còn có thể quấy rầy thẩm, đến lúc đó mong rằng thẩm thẩm cũng đừng ghét bỏ Nhân ca nhi.”

Vương thẩm nghe thấy lời nói ấm lòng kia, trên mặt không nhịn được nở nụ cười, vội vàng lau khô tay, tiếp nhận con cá trên tay cậu bé nói : “Thẩm thẩm vẫn luôn hoan nghênh Nhân ca nhi đến nhà thẩm thẩm chơi mà. Sau khi, Nhân ca nhi trở về cần phải thay đại thẩm thẩm cảm ơn nương của cháu nhé.”

Tiểu tử kia đáp lời, sau đó nói lời từ biệt với Vương thẩm và A Hoa đang có chút thẹn thùng ở bên cạnh.

Phong bà bà nhìn thấy tam thiếu gia đi ra, trên khuôn mặt mang theo vẻ vui vẻ không hề có một chút thất lễ nào, thiếu gia nhà bà đã luôn hiểu chuyện từ khi còn nhỏ.

Lan Hoài Mặc hâm mộ nói : ” Đệ đệ, đệ có thể nói chuyện được.”

Lan Hoài Sâm thân nhiên nhìn thấy đệ đệ có da mặt dày nhất, cũng nói một câu : ” Đúng là có thể nói được. Ta thấy cho đệ ấy làm diễn viên hí khúc còn được nữa là.”

Sau khi tặng xong cá cho mấy đồng bọn nhỏ của mình. Cuối cùng, bọn họ đi đến nhà Quyên Nhi để tặng cá.

Lúc Phong bà bà mang năm con cá chép to đến tặng, mẫu thân của Hoàng Dịch Sinh có nói vài câu : ” Nghe Dịch Sinh nói năm nay cá chép bán được giá cao, tại sao không giữ lại mà bán.”

Đại thiếu gia Lan Hoài Sâm và nhị thiếu gia Lan Hoài Mặc đồng loạt nhìn về phía đệ đệ của mình.

Lan Hoài Nhân ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nói : ” Hoàng nãi nãi, nãi nãi ngày thường hiểu ba huynh đệ bọn cháu nhất, có thứ tốt chúng cháu nhất định là phải mang đến đây hiếu kính người rồi. Nương của bọn cháu cũng nói, cá chép hồng này vừa béo lại vừa tươi, cho dù muốn bán cũng không thể bán hết, để lại một ít để mang qua tặng Hoàng nãi nãi ném thử một chút món ngon mới được. Nếu không thì thật không phải với Hoàng nãi nãi. Ngày thường, nãi nãi yêu thương ba đứa bọn cháu như vậy.”

Mẫu thân của Hoàng Dịch Sinh vừa nghe được lời này, trong lòng không biết có bao nhiêu cảm động, nhìn tam thiếu gia bé nhỏ nói ngọt đến mức đi vào tận đáy lòng của bà. Bà đã không vô ích khi yêu thương bọn chúng. Coi này, có chút thứ tốt đã nhớ ngay đến Hoàng nãi nãi này rồi!

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Bắt Đầu Mùa Đông

Ngày đó, lúc từ vương phủ trở về, lão vương phi có đem số huyết yến mà Lan Phượng Thương để dành cho Thập Bát Nương đưa cho nàng mang về. Ý định ban đầu của Thập Bát Nương là sẽ không nhận, một số huyết yến lớn như vậy nếu nhận rồi thì một người phụ nữ chỉ có thể sống thêm được vài năm như nàng biết lấy cái gì để báo đáp lại cho hần ? Nhưng cuối cùng vẫn không từ chối được, đành phải nhận. Phần tình cảm này nếu như có cơ hội sẽ báo đáp lại cho hần vậy. Nếu không có cơ hội, chỉ đành lưu lại kiếp sau.

Sau khi, huyết yến mang về đây, Phong bà bà đã cất giữ rất cẩn thận, theo như lời căn dặn của Thập Bát Nương, một tháng hấp cách thủy hai lần cho nàng.

Gần hai tháng, Thập Bát Nương nhờ có số huyết yến này bồi bổ, thân thể càng ngày càng tốt hơn, thậm chí so với trước kia còn tốt hơn vài lần. Trước kia, khuôn mặt của nàng chỉ có thể dùng hai chữ trắng bệnh để hình dung, hiện nay nhờ có số huyết yến này bồi dưỡng mà sắc mặt đã hồng hào lên không ít.

Ba bảo bối của nàng đều nói gần đây nương đã ít thêm ngủ hơn, có thể cùng bọn chúng luyện chữ nhiều hơn một lát, cũng có thể chơi đùa cùng bọn chúng nhiều hơn.

Thập Bát Nương cười ôm ba bánh bao nhỏ của nàng vào lòng, dùng hai má cọ cọ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của bọn chúng, chọc cho nhị thiếu gia và tam thiếu gia bật cười ha ha, lại chọc ghẹo đại thiếu gia, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của nó thường xuyên đỏ ửng lên, lắc đầu từ chối, nói với nàng rằng : ” Con đã trưởng thành, nương đừng làm như thế.”

Còn thiếu hơn ba tháng nữa mới được năm tuổi, tiểu bánh bao béo mập này có thể lớn được đến đâu ? Cho nên đối với việc kháng nghị của đại thiếu gia, Thập Bát Nương cũng không để ý tới. Lâu ngày, đại thiếu gia cũng đã quen với những hành động thân thiết của mẫu thân nó.

Cuộc sống hạnh phúc của bốn mẹ con bọn họ cũng theo thời gian từ từ trôi qua, chỉ chớp mắt lại sắp đến mùa đông.

Lúc này, Thập Bát Nương đang ngồi ở đình nghỉ mát làm mấy bộ quần áo mới cho ba bánh bao nhỏ, thấy Phong bà bà lại đây, vội ngừng việc trong tay hỏi : ” Phong bà bà, chúng ta đã tích trữ đủ lương thực cho mùa đông chưa? ”

Phong bà bà đang bung bát huyết yến theo đúng kỳ hạn mỗi tháng đến, nghe thấy lời này của tiểu thư vội đáp : ” Tiểu thư đừng lo lắng. Hôm trước, Quyên Nhi đã dẫn theo không ít người của tiền viện đi ra ngoài, bỏ hơn mười lượng bạc, chọn mua một số nguyên liệu nấu ăn chất lượng không tồi mang về, lưu trữ lại cho người và ba vị tiểu thiếu gia dùng dần. Trong đó có hai bao gạo lớn và hơn hai mươi cân thịt khô. Quyên Nhi nói muốn giữ lại đến khi trời có tuyết thì lấy ra cho người và ba vị tiểu thiếu gia nấu canh thịt ăn.”

” Vậy nguyên liệu nấu ăn cho những người ở tiền viện chuẩn bị đến đâu rồi?”

” Thức ăn cho những người ở tiền viện cũng đã được chuẩn bị tốt, có thể khiến cho bọn họ ăn no mặc ấm. Tiểu thư thân thể yếu ớt cần tinh dương, đừng lo nghĩ mấy việc vặt này mới phải.” Nói xong, Phong bà bà đưa tay đặt chiếc khay đựng bát huyết yến đến trước mặt tiểu thư.

Thập Bát Nương cười cười : ” Ừ ! Hiện tại, nhiều người hơn, nếu như không tích trữ trước chút lương thực, đợi đến khi mùa đông đến, lúc đó giá lương thực chắc chắn sẽ tăng. Mua một chút về tích trữ sẽ không cần lo lắng nữa .”

Phong bà bà cười vâng một tiếng, sau đó muốn Thập Bát Nương trước tiên hãy uống hết bát huyết. Bà ta vừa tiếp nhận mấy bộ quần áo tiểu thư đang làm cho ba vị thiếu gia vừa cười nói : ” Tiểu thư tay nghề của người thực khéo léo, coi này mấy bộ quần áo mới làm cho ba vị tiểu thiếu gia đều rất mới mẻ độc đáo nha.”

Thập Bát Nương vừa uống huyết yến vừa cười nói : ” Trước kia, quần áo đều làm để cho bọn chúng có thể thay nhau mặc. Hiện giờ, khó được dịp làm cho bọn chúng mỗi đứa hai bộ, dĩ nhiên là phải tốn chút tâm tư.”

Quần áo mùa đông năm nay của ba bánh bao nhỏ đã được nằng thêm vào không ít các yếu tố mới của hiện đại, mặc dù thoát nhìn có chút không giống với trang phục cổ đại như ở đây, nhưng cũng không thoát ly hoàn toàn tư tưởng bảo thủ của cổ đại, tóm lại là nhìn thấy đẹp, cũng không mất lễ nghi.

Uống xong huyết yến. Thập Bát Nương lại tiếp tục làm quần áo mới.

Phong bà bà nói : ” Chỉ còn Nhân ca nhi nên không vội. Tiểu thư hôm nay người đã làm không ít thời gian, đợi ngày mai lại làm tiếp.”

Thập Bát Nương lắc đầu, cười nói : ” Tôi hôm qua, Nhân ca còn hỏi ta khi nào thì có thể làm xong quần áo mới cho nó, của hai ca ca đều đã làm xong, của nó thì mãi vẫn chưa thấy đâu, tiểu tử kia trong lòng rất háo hức. Cũng chỉ còn lại một bộ này của Nhân ca nhi, nếu làm xong thì đêm nay có thể cho nó mặc thử một chút, miễn cho nó cứ mong ngóng mãi. Phong bà bà, bà vội thì cứ đi trước đi.”

Phong bà bà vâng một tiếng, lúc này mới bung bát trở về.

Quyên Nhi mang theo một hộp thức ăn từ nhà nằng đến đây, nhìn thấy Thập Bát Nương đang ở đình nghỉ mát phía bên kia làm quần áo nên đi đến nói : ” Tiểu thư, gần đây khí sắc của người tốt lên không ít nên càng phải chú ý đến thân thể nhiều hơn mới được. Quyên Nhi thấy người làm quần áo đã rất nhiều ngày rồi đây.” Nằng tính toán muốn làm giúp nhưng tiểu thư không cho, nói rằng quần áo mùa đông năm nay của ba tiểu thiếu gia người muốn tự mình làm.

Thập Bát Nương cười nói : ” Còn thiếu có một bộ này thôi, đến đêm nay chắc là có thể làm xong, hử ? Người mang cái gì đến vậy ?”

Quyên Nhi hăm hở đưa hộp thức ăn qua, cười nói : ” Là chút đồ ăn ngon cho ba vị tiểu thiếu gia. Bà bà của em làm nấu canh gà với củ từ cho Dịch Sinh, cũng bảo em mang sang cho ba vị thiếu gia một bát, xua đi hanh khô của nắng gắt cuối thu.”

(*) mọi người xem thêm ở đây nhá : <http://baike.baidu.com/view/5024214.htm>. Bạn lười nên không edit cách nấu.

Thập Bát Nương bật cười : ” Hoàng bà bà đúng là nuông chiều ba thằng nhóc kia. Ba tiểu tướng thôi vừa mới đào mấy con giun, hiện tại có lẽ đang ở chỗ chuồng gà bên kia đùa với mấy con gà rồi.”

Quyên Nhi vâng một tiếng, đặt hộp thức ăn ở đây, sau đó đi tìm ba tiểu thiếu gia.

Đúng như lời của Thập Bát Nương, Lan Hoài Nhân đang dùng bàn tay bụ bẫm cầm chặt mấy con giun kia, trêu đùa mấy con gà mái kêu quác quác, đại thiếu gia Lan Hoài Sâm và nhị thiếu gia Lan Hoài Mặc thì đang cầm thanh kiếm gỗ nhỏ múa.

Quyên Nhi cười cười đưa bọn họ đi rửa tay, sau đó mới đưa ba bánh bao nhỏ đến đây ăn canh.

Sau khi Quyên nhi đem một miếng củ từ cuối cùng đút vào cái miệng nhỏ nhắn của nhị thiếu gia thì ba tên nhóc kia lúc này mới thỏa mãn thõn thõn nói : ” Hoàng nãi nãi thật là tốt.”

Thập Bát Nương bật cười, ra dấu bảo tam thiếu gia lại đây mặc thử quần áo mới chút xem có vừa không.

Thằng nhóc kia bật người bỏ chạy lại đây, nhìn thấy bộ quần áo trên tay của nương nó, hỏi thằng là đêm nay có thể làm xong không ?

Nhận được câu trả lời của Thập Bát Nương, thằng nhóc vô cùng hài lòng, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn cười đến sáng lạn.

Đêm đó, Thập Bát Nương đã làm xong mấy bộ quần áo mới cho ba bánh bao nhỏ, sau đó trực tiếp cầm mấy bộ quần áo đến cho bọn chúng, để cho bọn chúng mặc thử.

Phong bà bà đi từ tiền viện đến đây, ở bên tai Thập Bát Nương nhỏ giọng nói : “Tiểu thư, gia phái một người đến đây, nói là gia có chuyện muốn báo cho người, nó thì để người nọ ở lại tiền viện, người có muốn đi ra ngoài gặp một chút hay không?”

Thập Bát Nương gật đầu, sau đó để cho Lan Hoài Sâm tự đưa hai đệ đệ đi ngủ, hiện tại thời gian cũng không sớm.

Dặn dò xong ba bánh bao nhỏ, nàng mang theo Phong bà bà đi đến tiền viện.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Lại Đến

Ngày Thập Bát Nương rời khỏi vương phủ, lão vương phi đã sai người hầu đi báo tin cho Lan Phượng Thương. Bao gồm cả những chuyện mà mấy người phụ nữ ở hậu viện đã làm, cùng với chuyện Thập Bát Nương quay về Thiên Trạch để tĩnh dưỡng nói qua một lần.

Sau khi, người đàn ông nào đó biết được Thập Bát Nương lại tự tiện đưa ra chủ ý rời khỏi vương phủ, bắt chấp tất cả, ra sức cho đám kỵ binh thao luyện lại một lần, bộc lộ hết cả tính bướng bỉnh qua một trận kia(*).

(*) – Ngày xưa quy ước 336 tiếng trống là một trận

Nhớ tới về mặt trắng bệch của người phụ nữ kia, cả đôi mắt không nóng cũng không lạnh kia nữa, cuối cùng người đàn ông kia cũng ngừng tức giận. Hơn nữa sau một hồi đấu tranh, vẫn phái người đến đây.

Đại sảnh tiền viện.

Một người đàn ông cao lớn nghiêm nghị, toàn thân từ trên xuống dưới đều toát ra một loại hơi thở của binh sĩ. Hơn thế, người đàn ông mặc bộ quần áo màu xanh lam đang ngồi ở trên chiếc ghế dành cho khách, dáng vẻ coi như cũng không ngô tuấn tú, ở bên cạnh hắn còn có một gói đồ rất nặng, đó là do vương gia phái hắn mang đến tặng.

Người đàn ông kia thấy Thập Bát Nương và Phong bà bà đến đây, vội đứng dậy nhìn Thập Bát Nương chấp tay thi lễ nói : ” Thuộc hạ Uông Sâm, phụng mệnh của vương gia đặc biệt đến đây. Xin bái kiến vương phi.”

Thập Bát Nương dịu dàng cười, gật đầu nói : ” Đã là người được vương gia phái tới thì đều là người một nhà, đã là người một nhà thì không cần phải đa lễ, ngồi đi.” Nói xong, để cho Phong bà bà đỡ nàng ngồi lên vị trí chủ tọa.

Uông Sâm nói lời cảm tạ, sau đó cũng ngồi xuống chiếc ghế dành cho khách.

Thập Bát Nương để cho Phong bà bà đi pha trà mời hân, thấy hắn có dáng vẻ phong trần mệt mỏi, liền hỏi : ” Chắc là người đi thắng từ quân doanh bên kia tới đây phải không ? Người đã dùng cơm chưa ?”

Nàng âm thầm nhíu mi, thầm nghĩ người đàn ông kia phải thuộc hạ đến đây chuyển lời không biết là đã xảy ra chuyện gì ?

Nghe thấy lời của vương phi, Uông Sâm vội cung kính trả lời : ” Tạ ơn vương phi. Trên đường đi đến đây thuộc hạ đã ăn rồi. Lần này, vương gia hạ lệnh cho thuộc hạ đến đây, là muốn thuộc hạ báo cho vương phi biết, thời gian tới vương gia sẽ đến thăm vương phi, muốn người hãy để cho tư tưởng thoải mái, nghỉ ngơi cho tốt, đừng để cho mấy việc vặt làm phiền đến việc tĩnh dưỡng của ngài.”

Việc vặt trong lời nói của Lan Phượng Thương, dĩ nhiên là chỉ việc Sở trắc phi và ba vị di nương giống như vô ý nói mệnh của nàng tương khắc với vương phi. Ở trên sa trường, Lan Phượng Thương đã nhìn quen sinh tử, vậy nên khi nghe người khác đến nói mấy chuyện như vậy chỉ coi đó là mấy việc vặt vãnh, là lời nói giả dối không có thật của đám đàn bà.

Thập Bát Nương hiểu rõ ý tứ trong lời nói của hắn. Nếu Lan Phượng Thương đã phái người đến Thiên Trạch bên này chuyển lời cho nàng, dĩ nhiên là hắn đã biết nàng ở trong vương phủ phát sinh mấy chuyện như vậy, cho nên nàng cũng không nói thêm cái gì nữa, chỉ gật đầu nói : “Phiền vương gia lo lắng. Mong rằng lúc Uông tráng sĩ trở về, cũng giúp ta giải lời với vương gia là vương phi bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh vương gia.”

Không nói đến việc hắn đã cố tình để cho người ta đến đây chuyển lời nhắn. Mà ngay cả lúc bình thường, người đàn ông kia có mang khuôn mặt tươi cười đến đây thì các nàng cũng phải bày ra vẻ mặt tươi cười đáp lại. Hiện giờ, hắn đã phái người đến đây truyền lời, đã biến thành việc hắn vì chuyện nàng bị đám phụ nữ ở trong vương phủ vu oan gửi đến một lời xin lỗi. Hắn đã chuyển lời đến đây. Thập Bát Nương là người sáng suốt, hiểu lý lẽ, tự nhiên sẽ không vì truyện của mấy ngày trước mà rối rắm.

“Thuộc hạ nhất định sẽ làm vậy! Một chữ cũng không thiếu.” Thấy Thập Bát Nương gật đầu, hắn vội đem gói đồ nặng kia đưa cho Phong bà bà. Người

vừa mới pha trà ngon đến đây cho hân, vừa nói : ” Đây là hai tấm da hổ lớn, vương gia săn được trước đó không lâu. Vương gia phải thuộc hạ mang đến đây tặng, nói là trời càng ngày càng lạnh, lúc trời lạnh, vương phi có thể lấy tấm da hổ này ra khoác, sẽ rất ấm áp.”

Uông Sâm suy nghĩ. Trước kia mỗi lần săn được hổ vương gia đều giữ da lại để cho người ta làm giày hoặc quần áo cho ngài ấy. Thế nhưng năm nay săn được hai con hổ này lại đưa đến đây cho vương phi. Không phải nói gia của hân cùng với vương phi quan hệ không tốt hay sao ? Tại sao nhìn dáng vẻ của vương phi lại giống như cùng với gia của hân ở chung vô cùng hòa hợp như bình thường. . . . ?

Phong bà bà bung trà nóng tươi cười đưa cho vị tráng sĩ này, sau đó vội tiếp nhận gói đồ rất to trên tay hân.

Thập Bát Nương để cho Phong bà bà mở ra nhìn xem, trông thấy hai tấm da hổ loại tốt nhất, Thập Bát Nương cười vô cùng vui vẻ, thâm nghĩ thứ này có thể làm cho ba cục cung của nàng mỗi đưa một đôi giày da hổ bền chắc. Ba tiểu tử bướng bỉnh kia, vào mùa đông cũng không quen耐寒 rồi, đến lúc đó để cho bọn chúng đi đôi giày da hổ này vào, cho dù bọn chúng có đi bộ đi cũng không lo đôi chân sẽ bị lạnh.

Vội để cho phong bà bà đi đem đồ nàng đặc chế mang đến đây. Đó chính là tuyết cao chuyên dùng để phòng chống làn da nứt nẻ do mùa đông lạnh.

Vì nàng chỉ làm đủ dùng cho nàng, ba bánh bao, và đám người Phong bà bà cho nên cũng không có nhiều, chỉ có hơn mười hộp, nhưng vẫn để cho phong bà bà đem ra hết.

Từ trong số đó lấy ra một hộp, sau đó đem hơn mười hộp tuyết cao gói vào tay nải giao cho Uông Sâm nói : ” Người hãy mang số tuyết cao này về cho vương gia, nói là ta chuẩn bị. Dặn dò vương gia, đến mùa đông, sau khi rửa mặt, hãy bôi lên mặt một ít, cái này có thể phòng chống da bị nứt. Mùa đông năm nay có tuyết cao này, nhất định sẽ không giống như bình thường do bị rét lạnh mà làn da bị nứt nẻ.” Lại đem một hộp tuyết cao vừa mới lấy thêm ra nhét vào tay Uông Sâm nói : ” Người hãy nhận lấy. Đây là cho người. Vương gia tính tình cầu thả khó tránh khỏi đối với thuộc hạ các người không quan tâm đến nơi đến chốn, lúc bình thường các người hãy thuận theo hân một chút.”

Uông Sâm nhìn cái hộp nhỏ trên tay trong lòng có chút kích động nho nhỏ, quỳ một gối xuống trước mặt vương phi nói : ” Thuộc hạ tạ ơn vương phi. Vương gia lệnh cho chúng tôi làm thuộc hạ phải làm gương cho binh sĩ.” Hàng năm vào mùa đông, trong quân doanh, gió lạnh quyết qua khiến cho khuôn mặt bọn họ đau đớn, sau đó lại từ từ xuất hiện vết nứt nẻ trên da mặt, vừa ngứa lại vừa đau, khó chịu muốn chết. Ban đêm, ngủ không ngon. Vương phi cho hân hộp tuyết cao phòng chống da bị nứt này, vốn là vật chuẩn bị riêng cho vương gia, có tuyết cao này, vào mùa đông, mặt của vương gia tất nhiên sẽ không còn khó chịu. Mà hân đến đây chuyển lời và tặng da hổ, may mắn lại được vương phi ban cho một ân huệ.

Sau khi trở về Uông Sâm đã đem lời của Thập Bát Nương chuyển cho người đàn ông đang ở trong quân doanh kia. Hơn nữa khi nghe đến đoạn Thập Bát Nương vì hân mà chuẩn bị hơn mười hộp tuyết cao chuyên dùng để phòng chống da bị nứt vào mùa đông. Người đàn ông kia tâm tình rất tốt, giữ lại ba hộp cho mình. Lúc sau, đã đem mấy hộp còn lại làm phần thưởng cho đám thuộc hạ tâm phúc của hân. Nhóm thuộc hạ tâm phúc đối với tuyết cao của vương phi có thể nói là vật vô cùng tốt, đều đi đến trước mặt người đàn ông kia tạ ơn, khen người đàn ông kia có được một hiền thê. Người đàn ông kia khoe miệng khẽ nhếch lên, cũng không nói thêm cái gì, chỉ là đem đó trong bữa ăn của binh sĩ trong quân doanh có bỏ thêm một chút thịt.

Mà bên này, Thập Bát Nương nhận được da hổ vô cùng vui vẻ, giấu điếm ba cục cung của nàng. Mỗi đêm, nàng lại vụng trộm lấy tấm da hổ ra cắt may một lát, kế hoạch của nàng là đến lúc làm xong sẽ cho ba đứa con một bất ngờ thật lớn.

Khi trận tuyết đầu tiên rơi xuống, ba bánh bao đều vui mừng mặc bộ quần áo mùa đông mới làm kia.

Thời gian trôi qua rất nhanh. Trăng sợ mười lăm, năm sợ trung thu, lời nói này quả nhiên không phải nói dối.

Cảm giác mới chớp mắt, đã đến ba mươi tết. Thập Bát Nương lấy ra ba đôi giày da hổ tinh tế xinh xắn đặt trước mặt ba tiểu trướng thối kia.

Nhìn thấy ba đôi giày da hổ trước mặt bọn họ. Ba tên nhóc bướng bỉnh kia há to cái miệng nhỏ nhắn, đôi mắt tối đen lóe ra kinh hi (*) thật lớn, thấy vậy tình thương của người mẹ trong Thập Bát Nương thiếu chút nữa thì tràn ra.

(*) – Ngạc nhiên mừng rỡ

Nàng cố ý cười nói : ” Không thích sao ?”

Ba bánh bao nhỏ lắc lắc đầu.

Thập Bát Nương bật cười nói : ” Đã vui mừng thì còn thất thần làm cái gì, mau mau đi vào rồi đi đến nhà mấy người bạn của các con chúc tết đi. Chỉ là các con đã đồng ý với Hoàng bà bà, đêm nay sẽ đi đến nhà bà ăn bữa cơm rồi. Ừm! Nhưng cũng đừng ăn quá no, nương còn luộc bánh sủi cào chờ các con đấy.”

Lúc này, ba bánh bao mới bừng tỉnh, cũng không ngoảnh đầu nhìn nương của bọn chúng căn dặn, bỏ nhào đến đây.

Ba người chân đều to giống nhau, cho nên ba đôi giày da hổ giống nhau như đúc, mỗi người một đôi, không cần tranh nhau.

Cởi ba đôi giày vải lúc đầu, ba người nhanh chóng thay đôi giày da hổ mới vô cùng xinh đẹp này vào. Sau đó, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn đang vui sướng đắc ý nên hỏi nương của bọn chúng. Ba huynh đệ bọn chúng đi giày vào có phải rất đẹp hay không?

Ánh mắt Thập Bát Nương tràn đầy ôn nhu, cười gật đầu, sau đó để cho Quyên Nhi mang theo bọn họ đi ra ngoài.

Đi vào phòng bếp, bắt đầu làm sủi cào. Ba bánh bao đều thích nhân bánh sủi cào nhiều thịt, cho nên lúc nàng gói bánh đều cho rất nhiều.

Một lúc lâu sau, nàng đang làm sùi cào thì cảm giác được phía sau dường như có người đang chăm chú nhìn mình, vội xoay người sang chỗ khác. Nàng vừa nhìn thấy, sợ tới mức thiếu chút nữa linh hồn nhỏ bé cũng bay đi.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Bị Đè (Thập Bát Bị Đè, Nhất Định Phải Xem !)

Nàng vừa nhìn thấy, sợ tới mức thiếu chút nữa linh hồn nhỏ bé cũng bay đi.

Người đàn ông ngũ quan đường nét rõ ràng lông mày đậm, sống mũi cao thẳng, đôi mắt sắc bén như điều hâu, lúc này lại đột nhiên xuất hiện trước mắt nàng.

Phải mất một lúc lâu, Thập Bát Nương mới từ trong trạng thái hoảng sợ từ từ bình tĩnh, lắp bắp, nhỏ giọng dò xét nói : ” Vương. Vương gia? ”

Nàng lo lắng, nàng sợ hãi người đàn ông này đến mức tạo thành ma chướng (*). Bây giờ, rõ ràng là ban ngày còn ra hiện ảo giác kinh khủng như vậy. Hiện tại nàng có cảm giác hoảng sợ không hề nhẹ.

(*) – Quá sợ hãi nên trong lòng sinh ra ảo giác.

Người đàn ông kia nhìn nàng, cảm thấy bây giờ phải dùng hai chữ ” kinh sợ ”(*) để hình dung cho đáng về ” Kinh hi ” (**). Trong lòng đầu tiên có chút đắc ý, hấn lại cho nàng một kinh hi lớn như vậy nhưng bất chợt mi tâm (***) hơi nhíu lại nói : ” Thấy ta tại sao lại thất thố như vậy. Ta đáng sợ vậy ư ? ”

(*) – hoảng sợ

(**) – Ngạc nhiên vui vẻ

(***) – Chỗ giữa hai đầu lông mày

Thập Bát Nương vội thay đổi sắc mặt, thay bằng chiêu bài mỉm cười quen thuộc. Từ khi nàng hiểu rõ người đàn ông này. Chỉ cần nghe thấy vẻ lạnh lùng trong giọng nói thì nàng đã biết người đàn ông ở trước mắt này không phải ảo ảnh, là người thật nha.

Nàng ôn nhu cười nói : ” Gia thứ tội! Thiếp cho rằng đang là ban ngày mà thiếp lại xuất hiện ảo giác cho nên mới thất lễ như vậy. Mong gia đừng trách. Lần sau, thiếp sẽ sửa lại.”

Nhớ tới, ba bánh nhỏ đang đi đến nhà mấy người bạn chúc tết. Nàng không nhận được cảm thấy may mắn.

May mắn là bọn chúng đã rời đi. Nếu không có sự chuẩn bị, người đàn ông này lại đúng lúc chạm mặt. Đến lúc đó nàng nên giải thích như thế nào về việc nàng che dấu chuyện của ba đứa con ? Nhiều năm qua, nàng giấu diếm chuyện của mấy đứa con như vậy, trong đó có mục đích gì ? Không cho ba đứa con quay về nhận tổ quy tông, nhập vào gia phả của vương phủ bọn là, đây là vì lý do gì ??

Đến lúc đó, cho dù nàng nhiều người lắm miệng thì có nhảy xuống sông Hoàng Hà! Cũng cũng tuyệt đối không thể nói rõ được, cũng không xóa được hết hoài nghi trong đó.

Hơn nữa, đòi trước của nàng ” nhiều tiền án, tiền sự ” như vậy. Nàng nhất định là chưa kịp giải thích được câu gì đã trực tiếp bị chụp mũ ” Rắp tâm hại người ” lên đầu rồi.

Cái gì cũng chưa chuẩn bị sẵn sàng, nếu bị người đàn ông này phát hiện ra chuyện của ba đứa nhỏ. Hấn nhất định là sẽ không bỏ qua cho nàng, thậm chí còn có thể liên lụy đến ba đứa con. (Lời tác giả : A Lục đánh một trái bóng lại gần. Những người hâm mộ hãy mang thạch tín, rượu độc hay hạc đỉnh hồng đều đổ hết lên người A Lục đi. A Lục là mẹ kế, làm sao có thể cho cha con bọn họ gặp nhau)

Thập Bát Nương không biết người đàn ông này đối với nàng cuối cùng là cái thái độ gì ? Là yêu sao ? Vẫn là sau khi hấn biết được tình trạng thân thể của nàng nên đối với nàng đồng tình ? Cho nên mới quan tâm đến nàng ?

Trái tim của đàn ông, nàng không thể xác định được, như thế nào lại đoán rằng người đàn ông này thích nàng? Sẽ thích đứa bé do nàng sinh ra?

Không thể đoán thì chỉ có thể giấu diếm.

Nàng biết rõ giấy không thể gói được lửa nhưng có thể dấu giếm được một khắc thì giấu một khắc, tin tưởng về sau, khi nàng xác định được suy nghĩ của người đàn ông này, cũng đã có sự chuẩn bị đầy đủ, sẽ thẳng thắn nói với hấn việc nàng giấu diếm chuyện của ba đứa con. Khi đó mặc kệ kết quả là như thế nào, nàng sẽ không còn khó xử giống như hiện tại nữa.

Người đàn ông này không hề biết tiểu nương từ dịu dàng thủy mị trước mắt hắn, tâm tư đang xoay chuyển liên hồi, nghe thấy nàng này giải thích như vậy, cũng không tiếp tục truy cứu thêm cái gì, chỉ là nhìn thoáng qua nàng nơi nàng đặt chén đĩa, thấy ở trên đó có rất nhiều sùi cào.

Ánh mắt sắc bén của Thập Bát Nương, thấy được trong mắt hắn có chứa một chút thèm ăn nhưng lại để ý thấy lúc đó trong ánh mắt của hắn còn ẩn chứa cả thái độ mệt mỏi, vội hỏi : “Gia ngài đói một chút. Thiếp đi gọi bọn hạ nhân nhanh chóng đun nước ấm cho ngài.” Dứt lời, vội chạy ra khỏi phòng bếp trực tiếp đi tìm Phong bà bà.

Phong bà bà đang dẫn người đến nhà kho sắp xếp lại đồ đạc, vừa nghe thấy chuyện vương gia đi thẳng đến hậu viện hoảng sợ ngăn người, khẩn trương nhỏ giọng hỏi chuyện của ba tiểu thiếu gia.

Thập Bát Nương vỗ vỗ vào tay bà ý bảo bà yên tâm. Nếu như bị phát hiện nàng còn có thể toàn vẹn đứng ở trước mặt bà hay sao ?

Phong bà bà cuối cùng cũng yên lòng. Thập Bát Nương vội để cho bà đi đến nhà Quyên Nhi báo cho ba bánh bao biết, đợi nàng luộc xong sùi cào sẽ đem qua cho bọn chúng ăn. Nhưng đêm nay, muốn bọn chúng hãy nghe lời, qua đêm ở nhà của Quyên Nhi.

Phong bà bà vội gạt đầu, để đồ trong tay xuống nhanh chóng đi ra ngoài.

Thập Bát Nương đem chuyện sửa sang lại khó phòng giao lại cho cho một bà tử có năng lực làm việc không tồi ở trong đó. Nàng vội mang theo hai nhà hoàn đun nước, vội vàng đi đến đun nước cho Lan Phương Thương.

Trở lại phòng bếp, thấy người đàn ông kia đang ở chờ nàng, liền cười nói : ” Bọn hạ nhân vừa rồi đều ở nhà kho ở bên kia. Thiếp đi chậm cho nên thời gian hơi lâu một chút. Gia ! Trước tiên, ngài hãy đi ra ngoài sân ngồi một lát đi, đợi ngài tắm giặt sạch sẽ, thiếp có thể luộc xong sùi cào.”

Người đàn ông kia gạt đầu, nói : ” Ta thích ăn bánh sùi cào nhân thịt rau họ. Nàng làm nhiều một chút.” Hắn nhìn ở bên cạnh chỉ có hai đĩa, mới được hai mươi cái. Hắn cảm thấy còn chưa đủ rảnh rảnh.

Hơn hai mươi cái bánh sùi cào kia, vốn là chuẩn bị cho ba bảo bối của nàng. Lúc này, hắn đến đây, hai đĩa này dĩ nhiên là không đủ ăn. Nghe hắn nói xong, nàng gạt đầu nói : ” Thiếp nhớ kỹ, sẽ làm nhiều một chút.”

Vì phải đun nước để cho vương gia tắm rửa cho nên hai nhà hoàn động tác thực nhanh nhẹn, rất nhanh nước đã được đưa tới.

Thập Bát Nương đang dở việc trong tay nên để cho nha hoàn đi hầu hạ người đàn ông kia tắm rửa. Nàng phải luộc sùi cào, dĩ nhiên là không rảnh.

Bảo nha hoàn đi vào phòng tắm hầu hạ hắn tắm rửa vốn là có ý tốt, chẳng biết động vào đâu mà người đàn ông kia lại nhủ chặt mày nói không cần, lại tự mình đi vào tắm rửa .

Không biết tâm tư của người đàn ông này nên Thập Bát Nương bủi môi để cho nha hoàn quay về. Sau đó, nàng trở lại phòng bếp tiếp tục làm sùi cào. Lúc này, tốc độ của nàng nhanh hơn rất nhiều.

Không bao lâu, Phong bà bà cũng đã trở lại, đúng lúc, sùi cào của nàng cũng đã gói xong, vội để cho Phong bà bà bung hai đĩa đi đến nhà Quyên Nhi cho ba bánh bao của nàng ăn, về phần năm đĩa còn lại, nàng giữ lại cho người đàn ông kia ăn.

Sau khi đáp lời, Phong bà bà lại vội vàng đi từ cửa sau ra ngoài.

Mà Thập Bát Nương làm xong mọi việc, cuối cùng cũng yên tâm, vui mừng bắt đầu luộc sùi cào cho người đàn ông kia ăn.

Người đàn ông kia tắm rửa xong, thay một bộ trường bào sạch sẽ màu xanh đen ngồi ở trong đại sảnh.

Bưng nồi sùi cào vẫn còn đang nóng bốc hơi đi vào đại sảnh. Thập Bát Nương mỉm cười nói : ” Để cho gia đợi lâu.” Đặt cái nồi lên bàn, múc cho người đàn ông kia một bát nhiều sùi cào ít canh. Vì chưa hầu hạ hắn bao giờ nên không biết hắn thích ăn canh hay là thích ăn sùi cào. Đây đều là dựa theo sở thích của ba cái cục cưng nhà nàng.

Người đàn ông kia nhìn thấy một bát đầy sùi cào, vẻ mặt có chút thay đổi, đối với việc người phụ này biết được sở thích của hắn thật ra có chút kinh ngạc.

Cũng không có nghi ngờ gì khác, cúi đầu ăn mãnh liệt, dọc theo đường đi đến đây, món bánh bao khô cứng khiến hắn ăn khá vất vả .

Thập Bát Nương để cho nha hoàn đi lấy đôi giày nàng đã làm xong đưa đến. Sau đó, tự tay đưa cho người đàn ông đang ăn sùi cào, dịu dàng cười nói : ” Đây là thiếp lấy da hổ ngài đưa tới làm thành giày. Gia ngài đi thử xem, xem có vừa chân hay không.” Cỡ giày là nàng gọi Quyên Nhi đến đây, dựa theo cỡ chân của Hoàng Dịch Sinh để làm, đều là loại chân siêu to, nghĩ đến chênh lệch hắn là không lớn.

Người đàn ông kia nhìn thấy đôi giày da hổ tinh xảo, nhận lấy xỏ thử vào chân của mình, nói một câu rất tốt, lúc sau lại tiếp tục ăn sùi cào.

Thập Bát Nương thừa dịp tâm tình của hắn không tồi, nhân tiện nói : “Thiếp tự ý làm chủ đem một ít da hổ ngài đưa tới làm mấy đôi giày nhỏ cho mấy đứa trẻ con nhà hàng xóm. Thiếp nhìn thấy mấy đứa nhỏ kia thật là vui mừng, lại.”

Người đàn ông kia ngẩng mặt lên hỏi : ” Nàng rất thích trẻ con?”

Thập Bát Nương không có một chút do dự gật đầu.

Đêm nay, nàng ngủ cùng người đàn ông kia, vốn tưởng rằng không có chuyện gì, ai ngờ vừa mới nằm xuống không lâu, người đàn ông kia lại đè lên trên người nàng, giọng nói trầm thấp hỏi : ” Có bằng lòng sinh con cho ta hay không ? ”

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Chân Tướng

Thập Bát Nương chờ người mất vài giây, không ngờ đại thiếu gia lại hỏi như vậy. Chuyện này khiến nàng bất ngờ.

Bọn chúng biết tối hôm qua người nợ lại tới nữa.

Bọn chúng bắt đầu chú ý đến chuyện này từ bao giờ ? Tại sao nàng không hề phát hiện ra một chút nào.

Thập Bát Nương nhìn về mặt của ba bánh bao. Nàng suy đoán, có lẽ từ lần đầu tiên người đàn ông kia đến nhà nàng ở lại mấy ngày, sau đó lại thêm chuyện làm thêm một cửa ngăn giữa tiền viện và hậu viện, e là lúc đó ba huynh đệ bọn chúng đã sớm muốn hỏi nàng rồi. Lúc này, chẳng qua cũng chỉ là thời điểm bùng nổ mà thôi.

Sau khi Lan Hoài Sâm hỏi ra điều mà trong lòng mình đang nghi hoặc, quay sang nhìn nương của nó, chờ nương nó trả lời.

Nàng nhìn Lan Hoài Sâm nhưng không hề nhìn thấy một chút biểu hiện khác thường nào trên khuôn mặt nhỏ nhắn của ông cụ non kia.

Không có biện pháp nào khác, Thập Bát Nương chỉ có thể chuyển mắt nhìn về phía hai bánh bao khác của nàng. Nhưng lúc này, đứa con thứ hai và đứa con thứ ba cũng đang nhìn nàng. Đôi mắt to đen nhánh đầy cố trí của hai tên nhóc kia, đều lóe ra vẻ tò mò, ẩn sâu bên trong còn có một chút chờ mong.

Thực rõ ràng, điều đại ca muốn hỏi, cũng là điều mà bọn chúng muốn hỏi.

Thập Bát Nương nhìn bọn chúng, tỏ vẻ thoải mái cười cười, gật đầu nói : ” Đúng vậy! Đúng là người kia lại đến nơi này của chúng ta ở nhờ . ”

Đại thiếu gia nghe thấy nương của nó nói như vậy, đuôi lông mày hơi nhếch lên một chút, nói : ” Người nợ đã đến đây ở nhờ. Vậy tại sao nương lại bảo con và hai đệ đệ đi đến nhà của Quyên Nhi tỷ tỷ ? ” Có nhiều phòng như vậy! Người nợ lại thích ở trong phòng của ba huynh đệ bọn họ ư ?

Nhị thiếu gia cũng bừa bãi nói : ” Nương nói như thế này thật không thuyết phục. ”

Tam thiếu gia gật đầu, nhìn về phía nương của nó, tỏ vẻ đồng ý với lời của hai ca ca.

Ở bên cạnh, Phong bà bà và Quyên Nhi cúi đầu, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, làm bộ như mắt mù tai điếc.

Ba thiếu gia thông minh, các nàng đã sớm biết.

Vương gia mỗi lần đến đây. Tiểu thư cái gì cũng không nói cho bọn họ, trực tiếp đưa bọn họ đi đến ở nhà Quyên Nhi. Một lần, có lẽ ba tiểu thiếu gia trong lòng có chút nghi hoặc nhưng không có ý kiến gì. Nhưng bắt đầu từ lần thứ hai, ba người bọn họ sẽ túm tụm lại với nhau, nói thầm chuyện trong đó, đoán xem rốt cuộc là người nào đến nhà bọn họ ? Vì sao nương không cho bọn họ đi gặp?

Bọn họ còn từng giống như vô tình tìm hiểu qua Phong bà bà và Quyên Nhi. Chẳng qua vấn đề như vậy, Phong bà bà và Quyên Nhi cũng không biết trả lời như thế nào. Thấy Phong bà bà và Quyên Nhi tỷ tỷ không trả lời. Ba bánh bao cũng không hề hỏi nhiều nhưng từ đó về sau, bọn họ trong lòng luôn nhớ kỹ chuyện này, cũng may hôm nay, cuối cùng đã tìm được một cơ hội có thể hỏi nương của bọn họ.

Thập Bát Nương nghe đại thiếu gia hỏi đầu vào đấy và cả hai đứa con trai út cũng có suy nghĩ giống hệt đại ca, cảm thấy thực khó giải thích, nhưng nhìn thấy dáng vẻ của ba đứa con muốn truy hỏi kỹ càng sự việc ngày hôm nay, cũng không thể không cho bọn chúng một câu trả lời.

Lừa bọn chúng ư ?

Thập Bát Nương cho rằng tuyệt đối không thể. Nàng không có thói quen lừa trẻ con. Hơn nữa, tạo thành thói quen như vậy cũng không tốt, bọn nhỏ nếu như biết được chân tướng. Ở trong lòng của bọn chúng sẽ sinh ra ảnh hưởng không tốt.

Muốn nói thật ư ?

Có nên làm như vậy không ?

Thập Bát Nương dùng thìa múc một miếng cháo đút vào cái miệng nhỏ nhắn của tam thiếu gia, cười hỏi : ” Vậy Sâm ca nhi nghĩ nương vì nguyên nhân gì mà phải đưa các con đến nhà Quyên Nhi tỷ tỷ chứ ?” Vì muốn che dấu sự khấn trương ở trong lòng của mình nên nàng lại không nhanh không chậm đút cho nhị thiếu gia một ngụm cháo nữa, cố gắng để cho bản thân bình tĩnh trở lại, cố gắng nghĩ xem nên làm như thế nào để nói cho bọn chúng.

Lan Hoài Sâm nghe thấy nương của nó hỏi câu này, không khỏi nhúm mày, nói : ” Nhưng Sâm ca nhi đang hỏi nương mà.” Ý nói là nương của nó phải trả lời câu hỏi của nó trước, sau đó có vấn đề gì khác mới hỏi lại hẳn.

Đại thiếu gia mặc dù ít nói, nhưng làm việc hiệu suất lại cực cao, khi xử lý mọi việc, khả năng nắm bắt được điểm mấu chốt cũng rất mạnh.

Nó đã nhận định một việc gì đó, chỉ cần lướt qua là nó đã tìm ra điểm mấu chốt, việc này rất khó thay đổi, đúng chính là đúng, sai chính là sai, nên là cái gì thì chính là cái đó. Tựa như hiện tại, nó đối với suy nghĩ muốn lừa dối cho qua của nương. Nó tỏ vẻ rất không đồng ý.

Thập Bát Nương nhìn thấy dáng vẻ bình tĩnh của đứa con trai lớn, trái tim giống như đang nhỏ máu, dạy dỗ ra một đứa con bình tĩnh thông minh như vậy. Nàng không biết là thành công của nó hay là thất bại của nàng. Nàng định đối gạt cho xong lại bị nó tóm được, không hề lưu tình một chút nào, lạnh lùng ngăn cản.

Thoáng do dự một chút, nàng nói : ” Các con muốn biết người nọ là ai?”

Lúc này, ba bánh bao đồng thanh nói : ” Muốn ạ !”

Thập Bát Nương hít sâu một hơi, nhìn về phía ba bánh bao của nàng, mà ba bánh bao cũng nhìn nương của bọn chúng, nháy mắt mấy cái, dáng vẻ thực chờ mong nương của chúng sẽ nói tiếp.

Nhìn bọn chúng, Thập Bát Nương nói : ” Đã như thế, vậy nương sẽ nói hết cho các con.”

Ba bánh bao gật đầu.

Thập Bát Nương lắc đầu, khẽ thở dài, nói : ” Các con có còn nhớ rõ việc nương từng nói qua về chuyện của phụ thân của các con hay không ?”

” Nhớ rõ ạ ! Nương nói phụ thân phải đi đến một nơi rất xa, có thể cả đời cũng không trở về, chẳng lẽ người nọ là giúp phụ thân mang tin tức đến cho nương ư ?” Ánh mắt khờ dại của tam thiếu gia chớp chớp mấy cái, nghi hoặc nói.

” Đệ đệ nói không đúng. Nếu người nọ đã giúp phụ thân gửi lời nhắn đến đây. Vậy vì sao phải tránh chúng ta chứ ? Còn muốn chúng ta đi đến ở nhờ nhà của Quyên Nhi tỷ tỷ ?” Nhị thiếu gia Lan Hoài Mặc lắc đầu, phủ nhận cách nói của đệ đệ.

” Đệ cũng chỉ đoán vậy thôi.” Suy nghĩ một lát, tam thiếu gia trầm nói. Sau đó, nhìn về phía đại ca thông minh nhất nói : ” Đại ca đã đoán được chuyện mà nương nói là chuyện gì rồi phải không ? Đừng có giấu diếm, nên nói cho đệ mới phải.”

Đại thiếu gia liếc mắt nhìn hai đệ đệ một, lắc đầu, nói : ” Đừng đoán lung tung, nghe nương nói là được.”

Hai đứa bé nhìn nhau, gật gật đầu. Bọn chúng quả thật không đoán được. Thập Bát Nương nhìn ba đứa con, không khỏi thở dài yếu ớt, bắt chợt lại hít sâu một hơi, nói : ” Người nọ hẳn . . . hẳn chính là phụ thân của các con.” Nói xong, Thập Bát Nương không còn chút sức lực nào tựa vào trong ngực Quyên Nhi ở bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Phụ Thân (Biến Đổi Gia Tăng)

Nàng biết người đàn ông kia đến thường xuyên như vậy, hơn nữa gần đây trong nhà cũng phát sinh nhiều chuyện như thế, ba bánh bao của nàng sớm hay muộn cũng sẽ đến hỏi nàng nguyên nhân, nhưng không thể nghĩ được là bọn chúng lại hỏi nhanh như vậy. Thế cho nên, sau khi, nàng nói ra chân tướng, sức lực trong cơ thể giống như là bị rút hết.

Bây giờ, nàng nói cho bọn chúng biết chân tướng. Ba đứa con của nàng liệu có trách nàng đã không đề cho cha con chúng nhận nhau không ?

Lúc bọn chúng còn rất nhỏ, luôn một mực nhắc tới việc phụ thân khi nào thì mới có thể trở về. . .

Biết được phụ thân của bọn chúng đã từng cùng bọn chúng gặp thoáng qua vài lần. Thập Bát Nương không còn chút sức lực nào nhìn biểu cảm trên mặt của ba bánh bao, nói : ” Các con có trách nương đã không cho các con gặp mặt phụ thân không ?”

Trong đôi mắt nàng ẩn chứa rất nhiều lo lắng. Nàng thật sự không đành lòng tìm có khác lừa ba đứa con nhưng sau khi nàng nói ra chân tướng cho ba đứa con, nàng lại cảm thấy sợ hãi.

Nàng sợ hãi bọn chúng trách nàng không cho cha con chúng gặp nhau. Bởi vậy bọn chúng sẽ xa cách nàng, không còn quán quít lấy nàng, vây quanh nàng, cùng nàng thân thiết giống như trước kia nữa.

Thời điểm, bọn chúng nghe nương nói người nọ là phụ thân của chúng, từ bỏ đại thiếu gia ánh mắt có hơi lóe lên một chút còn nhị thiếu gia và tam thiếu gia đều tròn tròn mắt.

Đại thiếu gia có vẻ mặt bình tĩnh giống như dự kiến nhưng hai tên nhóc thì không thể tưởng tượng được. Người nọ lại chính là phụ thân của bọn chúng nhà.

Hai bánh bao nhỏ tròn to mắt nhìn nương của bọn chúng, nhìn xem có phải hay không nương đang nói giỡn với bọn chúng, nhưng cuối cùng cũng không phát hiện được nét cười nào trên mặt nương.

Đại thiếu gia chú ý thấy nương của nó khác thường, nói : ” Nương yên tâm. Chúng con sẽ không trách người. Lúc phụ thân tới, người không cho phụ thân gặp chúng con, nhất định là phụ thân đã phạm sai lầm, nương không có liên can gì.”

Sau khi, nó biết được người nọ là phụ thân của bọn nó, cũng không có biểu hiện giống như hai đệ đệ, ánh mắt vốn dĩ hơi khép lại cũng từ từ mở ra, từ lâu trong lòng đại thiếu gia đã nghi ngờ. Bây giờ, nương của nó đã nói ra mọi chuyện. Nó phán đoán nương của nó không có lừa bọn nó, tâm trạng tự nhiên là rất tốt.

Đương nhiên, trong đó vẫn còn một chút nghi ngờ còn tồn tại khi biết được phụ thân đã quay về.

Thập Bát Nương nghe thấy lời của đại thiếu gia, không nhịn được chuyển mắt nhìn về phía hai đứa con còn lại.

Lúc này, nhị thiếu gia và tam thiếu gia cũng bừng tỉnh, nhìn nương của bọn chúng cùng nhau gật đầu, nói : ” Nương, chúng con sẽ không trách người đâu! Đại ca nói đúng. Nhất định là phụ thân đã phạm sai lầm.”

Sau khi, nhị thiếu gia và tam thiếu gia bừng tỉnh khỏi nỗi vui sướng vì biết được phụ thân đã trở về, đều không hề do dự gia nhập vào trong đội ngũ bảo vệ mẫu thân.

Địa vị của nương ở trong lòng của bọn chúng tuyệt đối không thể lay động. Đã nhiều năm qua đi như vậy, bốn mẹ con họ sống nương tựa lẫn nhau. Nương của bọn chúng đối xử với bọn chúng như thế nào, dốc hết toàn lực chăm sóc, toàn lực hầu hạ bọn chúng ra sao? Ba tên nhóc tinh ranh này cũng không phải không biết. Vì một người phụ thân xa lạ đến đây mà trách nương của chúng ư? Chắc chắn là không bao giờ có khả năng đó. Cho dù, bọn chúng muốn nhìn thấy phụ thân của chúng nhưng khi so sánh với tầm quan trọng của nương ở trong lòng bọn chúng với vị phụ thân xa lạ kia. Bọn chúng nhất định không phải bàn cãi, có thể trực tiếp đá bay.

Cuối cùng, trên khuôn mặt của Thập Bát Nương cũng nở nụ cười, kéo ba bánh bao của nàng vào trong lòng, trong ngực, áy náy nói : ” Nương nên nói sớm cho các con mới phải, không nên gạt các con, hại các con phải nghĩ nhiều, là nương sai.”

” Nương! Chúng con không trách người. Người đừng khóc.” Tam thiếu gia ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn thấy nước mắt đang chảy trên mặt của nương, vội vàng vồn bàn tay mũm mĩm lau nước mắt cho nương của nó.

” Nương! Chúng con không trách người.” Nhị thiếu gia cũng khuyên nhủ.

Đại thiếu gia nói : ” Ba huynh đệ chúng con là con trai của nương mà.” Một câu này của nó đã thể hiện rõ lập trường của ba huynh đệ chúng.

Bọn chúng là con trai của nương. Về phần vị phụ thân xa lạ đã xuất hiện kia, tuy rằng bọn chúng cũng muốn gặp qua một chút, nhưng chỉ cần nương của bọn chúng không đồng ý cho bọn chúng đi gặp. Bọn chúng sẽ không sẽ tò mò.

Phong bà bà và Quyên Nhi cũng vội vàng khuyên nhủ nói : ” Tiểu thư, ba vị tiểu thiếu gia đều không trách người.”

Thập Bát Nương hít hít mũi, cười gật đầu, dùng khăn tay lau nước mắt, sau đó lại ôm ba đứa con lên trên ghế, hỏi : ” Các con không tò mò muốn biết phụ thân của các con là ai ư?”

Ba bánh bao đầu tiên là liếc mắt nhìn nhau một, sau đó mới nhìn về phía nương của bọn chúng gật gật đầu nói : ” Nương người nói tiếp đi.” Nói không hiểu kỳ đó là giả.

Thập Bát Nương hiểu rõ tâm sự của bọn chúng cười cười, lúc này mới nói : ” Phụ thân của các con là một người đàn ông rất giỏi. Người đó ở trong triều đình là một vương gia dưới một người, trên vạn người, cũng chính là Uy Vũ đại tướng quân – người chuyên thông báo mệnh lệnh tác chiến, khi các con ở cùng bọn Cầu Tử chơi trò mang binh đi đánh giặc ấy.”

Trông thấy ba đứa con miệng đều há hốc, Thập Bát Nương xoa xoa đầu bọn chúng, nhẹ nhàng cười, tiếp tục nói : ” Lúc trước, nương phạm rất nhiều lỗi lầm lớn nhưng dạy mãi cũng không sửa. Về sau, lại khiến cho phụ thân của các con tức giận, mới đưa nương đến Thiên Trạch này. Lúc đó, nương còn chưa biết trong bụng đã có các con, là khi tới đây rồi mới phát hiện ra. Nhưng nương vốn dĩ nghĩ trong bụng chỉ có anh cả của các con, cũng không thể ngờ được sau khi sinh ra mới phát hiện ở trong bụng còn có Mặc ca nhi và Nhân ca nhi. Khi đó thật đúng là khiến nương ngượng ngùng cả người, tại sao một đứa lại biến thành ba đứa chứ.”

Lần đầu tiên, nhị thiếu gia và tam thiếu gia mới nghe thấy nương của bọn chúng nói đến chuyện này. Bọn chúng có tính rất hay quên, ngay lập tức đã bị dời đi lực chú ý. Hai người hi hi ha ha nói : ” Vậy nương nhìn thấy chúng con chắc là rất vui mừng?”

Thập Bát Nương khẽ cười nói : ” Nương nhìn thấy các con đúng là rất vui mừng ”

Sau khi đáp lời bọn chúng, lại tiếp tục nói : ” Hồi đó, sau khi, nương sinh các con ra, định đưa các con về chỗ phụ thân các con. ”

Lúc này, vốn dĩ nhị thiếu gia và tam thiếu đang cười hihi, không nhận được vội la lên : ” Không ! Chúng con không muốn rời xa nương ! ”

Đại thiếu gia không nhận được nói hai đệ đệ nói : ” Bây giờ, nương không phải đang ở bên cạnh chúng ta hay sao ? Hai người các người đừng âm ỉ nữa, đợi nghe nương nói xong rồi nói sau. ”

Thập Bát Nương nhìn hai đứa con nhỏ đang từ từ im lặng, cười nói : ” Ý định ban đầu của nương là muốn đưa các con trở về. Lúc ấy, cuộc sống của nương, các con, cả Phong bà bà và Quyên Nhi tỷ tỷ thật sự quá kham khổ, làm thế nào để nuôi nấng được ba đứa con ? Nương không muốn các con đi theo nương chịu khổ, lại nghĩ đợi một hai tháng sau, các con lớn hơn một chút, sẽ đưa các con đưa trở về. Nhưng ngày đó, lúc nương muốn đưa các con trở về, đi tìm hiểu được tin tức mới phát hiện sau khi sinh các con không lâu, phụ thân đã đi ra chiến trường ở rất xa. Không có phụ thân các con chăm sóc cho các con, nương thấy rất lo lắng. Hơn nữa, nương thực sự rất quyến luyến các con. Vì thế, nương đã giấu diếm chuyện về các con. ”

Nghe thấy vậy, ba bánh bao cái hiểu được cái không hiểu được, gật gật đầu. Nương của bọn chúng quả thật đã nói cho bọn chúng, phụ thân đi đến một nơi rất xa. Hóa ra là đi đến chiến trường.

Tam thiếu gia không bình tĩnh được, trong lòng cảm thấy rất kinh ngạc, hỏi : ” Phụ thân mang binh đánh giặc đúng là rất anh dũng ? ”

Thập Bát Nương gật gật đầu nói : ” Phụ thân của các con là người đàn ông rất dũng mãnh. Phụ thân con xuất chinh năm năm, đã chinh phạt được tất cả những tiểu quốc gây loạn ở xung quanh, đánh được rất nhiều lãnh thổ ở ngoài biên giới, ngay cả tổ phụ và thái tổ phụ của các con, cũng không dũng mạnh được như phụ thân của các con đâu. ”

Người đàn ông kia quả thật có chiến công hiển hách. Nàng không thể vì tư tưởng hòa bình mà phủ nhận những việc mà hấn đã dùng hết sức lực làm cho vương triều này.

Hơn nữa, nàng cũng không muốn trong lòng mấy đứa con sẽ lưu lại ấn tượng về phụ thân là một người đàn ông vô dụng.

Mấy đứa con nghe nói phụ thân của bọn chúng cao lớn anh dũng như vậy, trong lòng vốn bình tĩnh dường như cũng cảm thấy nhộn nhạo, rất muốn tự mình đi hỏi phụ thân của bọn chúng một chút, nhìn xem có phải thật sự như vậy hay không? Nếu thật sự là như vậy, có lẽ ba huynh đệ có thể học tập theo tấm gương của phụ thân, dũng mãnh thiện chiến như vậy.

Mấy đứa con kính ngưỡng phụ thân như vậy. Nàng không thể ngăn cản. Hơn nữa, bây giờ, nàng cũng đang giúp người đàn ông kia bước vào trong lòng của mấy đứa con, trước hết gieo vào lòng bọn chúng hình tượng về một người phụ thân anh hùng, cứ như vậy, mặc kệ tương lai có vấn đề gì, ba huynh đệ bọn chúng cũng sẽ thân thiết với phụ thân chúng.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Chuyện Đã Định

Thập Bát Nương đã nói ra chuyện mà nàng vẫn luôn giấu diếm cho mấy đứa con. Vì thế, nỗi nghi ngờ trong lòng ba đứa nhỏ cũng đã được tháo gỡ. Trong lúc nói chuyện, mấy mẹ con đã hiểu rõ lòng nhau. Hiện tại, ba bánh bao đều thống nhất quan điểm là sẽ đứng về phía nương của bọn chúng. Mặc dù, trong lòng bọn chúng đều có chút khao khát muốn được đi gặp vị phụ thân chưa từng biết mặt – người được nương ca ngợi là một người rất cao lớn và uy phong, nhưng nghĩ đến việc đến giờ phút này mà nương vẫn chưa thể cho phụ thân biết đến sự tồn tại của bọn chúng thì ba bánh bao vẫn cố giữ ý nghĩ sẽ không đi tìm gặp phụ thân.

Sự kiện ngoài ý muốn xuất hiện trong bữa sáng cứ như vậy qua đi.

Ba bánh bao vẫn giống như trước đây không hề thay đổi. Tuy nhiên, Thập Bát Nương vẫn thường xuyên nhìn thấy vẻ tò mò trong ánh mắt của nhị thiếu gia và tam thiếu gia. Hơn thế, hai tên nhóc kia cũng sẽ thử hỏi thăm nàng một chút chuyện về phụ thân của chúng, cũng không hỏi nhiều lắm. Bởi vì, bọn chúng lo lắng hỏi nhiều hơn sẽ khiến nương không vui, cho nên mỗi lần chỉ ra vẻ hỏi một hai câu, khiến cho Thập Bát Nương bật cười lắc đầu, cảm thấy thật dở khóc dở cười. Đồng thời, nàng cũng không thể không thừa nhận chuyện phụ tử thiên tính(*) quả nhiên không phải chuyện mà khoảng cách có thể ngăn cản được.

(*) – Bản năng cha con

Về phần đại thiếu gia – ông cụ non kia, Thập Bát Nương cũng nhìn vào đôi mắt to của nó, nhưng một chút gọn sóng cũng không hề nhìn thấy. Đại thiếu gia đối với vị phụ thân kia, trừ bỏ khoảnh khắc nghe nói ông ấy là Đại tướng quân đôi mắt sáng rực lên một chút, còn lại những thời điểm khác cũng không hề nghe hay nói thêm gì về phụ thân. Ngược lại, lại khiến cho Thập Bát Nương có chút lo lắng về tương lai sau khi đưa bọn chúng trở về, đại thiếu gia sẽ không thân thiết với phụ thân của nó.

Vì thế, Thập Bát Nương liền hỏi nó : ” Con không thấy vui mừng khi biết chuyện về phụ thân ư ?”

Lan Hoài Sâm vừa nghe thấy nương của nó nói lời này, nhú mồm, nói : ” Vì sao nương lại hỏi như vậy?” Trong lòng nó vẫn có chút chờ mong sẽ gặp được vị phụ thân kia. Tại sao nương lại nói nó không vui mừng khi biết chuyện về phụ thân?

Thập Bát Nương cười cười, ôm nó lên ngồi ở trên đùi của mình, dự định sẽ giảng giải để khai thông tư tưởng cho đứa con này, thì thầm nói với nó : ” Sâm ca nhi ! Con đừng trách phụ thân đã không đến đón chúng ta nhé! Ông ấy còn chưa biết đến sự tồn tại của các con mà. Hơn nữa, ông ấy cũng từng muốn đón nương trở về. Nhưng vì các con vẫn còn đang ở đây cho nên nương không thể không trở về đây. Một lúc nào đó, nương sẽ tìm một cơ hội tốt, nói cho phụ thân của con chuyện về các con, cho ông ấy biết ông ấy có ba đứa con rất thông minh, rất vĩ đại, được không?”

Thời điểm, đại thiếu gia bị nương ôm lên, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng ửng đỏ. Nó không thích làm nũng giống như hai đệ đệ. Cho đến bây giờ, hai đệ đệ vẫn thường thường quần quít lấy nương, muốn nương ôm nhưng từ lúc ba tuổi, nó đã học được cách tự lập, hiện tại đã năm tuổi rồi.

Mặc dù, nó cảm thấy có chút không quen nhưng nó cũng không kháng cự việc cùng nương thân thiết, ngồi ở trong lòng của nương, nghe nương nói xong lời này, nó nhân tiện nói : ” Sâm ca nhi không có ý trách phụ thân. Nương đã lo lắng nhiều rồi.”

Thập Bát Nương biết đứa con này của nàng, từ nhỏ đến lớn đã không bao giờ nói dối cho nên nghe thấy lời này của nó không khỏi kinh ngạc nói : ” Vậy tại sao lúc bình thường Sâm ca nhi không cùng hai đệ đệ đến nói chuyện với nương, tìm hiểu một chút chuyện về phụ thân của các con ?”

Lan Hoài Sâm im lặng một chút, liếc mắt nhìn nương của nó một, nhàn nhạt nói : ” Sâm ca nhi biết phụ thân là một anh hùng, thế là đủ rồi.” Phụ thân rong ruổi sa trường, mang binh đánh giặc bảo vệ đất nước đã là một anh hùng trong lòng của nó, là tấm gương để nó học tập, nhận thức được điều này, đại thiếu gia cảm thấy những chuyện khác cũng không cần phải hỏi nhiều.

Hơn nữa, buổi tối, lúc đi ngủ, hai đệ đệ sẽ không kiềm chế được, kích động kể với nó việc bọn chúng đã thăm dò được một chút tin tức của phụ thân từ nương. Nó cũng rất chăm chú lắng nghe hai đệ đệ kể chuyện cho nên những chuyện hai đệ đệ biết, nó cũng biết. Đại thiếu gia cho rằng bản thân nó cũng có hiểu biết nhất định về phụ thân.

Mà Thập Bát Nương nghe con trai lớn nói như vậy, cảm thấy hơi bị ghen hờn một chút, khoe miệng khẽ co rút, thực sự là nàng đã quên mất chuyện đứa con này của nàng có tư duy rất mạnh mẽ.

Theo như phong cách nhất quán của đại thiếu gia thì quả thật là vậy. Nó không giống như hai đệ đệ. Nó đối với một việc đều không cần phải biết rõ quá nhiều, chỉ cần nói với nó một vài vấn đề trọng điểm là được.

Thập Bát Nương nói với nó, phụ thân của nó không biết đến sự tồn tại của mấy anh em nó, cũng nói với nó, phụ thân của nó là một anh hùng, còn nói với nó, phụ thân muốn đón nương của nó trở về. Sáng nay, nàng đã nói ba vấn đề trọng điểm này, cho nên đại thiếu gia cảm thấy cũng không cần phải hỏi thêm những chuyện khác. Vị phụ thân này vẫn có thể tha thứ được.

Miệng Thập Bát Nương nổi lên nụ cười âm áp, nói : ” Là nương đã lo lắng nhiều.” Thập Bát Nương thấy tiểu gia hỏa này muốn đi xuống, đành phải nói : ” Để cho nương ôm thêm một lúc.”

Hai đứa con trai út của nàng đều rất thích được nàng ôm, chỉ là đứa con trai lớn này trưởng thành quá sớm, sau khi nó được ba tuổi đã không còn thói quen được nàng ôm ấp, khi đó làm hại Thập Bát Nương buồn bã một trận.

Nghe nương nói xong, Lan Hoài Sâm không hề nhớ tới thân phận của mình nữa, hiếm khi lộ ra bản tính trẻ con, ngoan ngoãn tựa vào lồng ngực của nương nó, mặc cho nương hát tiểu khúc(*) cho nó nghe.

(*) – Tiểu khúc : là những bài hát giản dị, hồn nhiên giống như dân ca của Việt Nam ý.

Qua một lúc lâu, từ xa đã truyền đến tiếng nói sung sướng của hai đệ đệ đang lại gần, cho nên đại thiếu gia đã đi xuống, rời khỏi vòng ôm của nương, nói : ” Hai đệ đệ đã trở lại, không nên để cho bọn chúng nhìn thấy.” Nếu như, hai đệ đệ nhìn thấy đại ca gương mẫu của chúng, dựa sát ở trong lòng ngực của nương, nhất định cũng sẽ quần quít lấy nương, muốn được ôm như vậy. Thân thể của nương không tốt, sao có thể làm việc cực nhọc ?

Không bao lâu, hai thằng nhóc kia đã lúi la lúi lo chạy về phía gian phòng này, trông thấy nương và đại ca của chúng đều ở đây, không khỏi sung sướng hét lên : ” Nương ! Đại ca.”

Lan Hoài Sâm gạt đầu. Thập Bát Nương nhìn hai tên nhóc kia quờ mớ : ” Trên mặt đất có tuyết đọng, cẩn thận kéo trượt chân.”

Lan Hoài Mặc và Lan Hoài Nhân cười hi hi chạy vào phòng. Mỗi đứa chạy đến ôm một bên chân của Thập Bát Nương, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn có chút hồng do bị lạnh lên, còn có thể nhìn thấy cả khối trắng phà ra từ cái miệng nhỏ nhắn, nhìn Thập Bát Nương rồi nói : ” Phong bà bà và Quyên Nhi tỷ tỷ quét rất sạch sẽ, không trơn đâu.”

Thập Bát Nương cúi mặt cọ cọ vào khuôn mặt nhỏ nhắn của hai tên nhóc kia, nói, ” Thế nhưng vẫn còn một ít băng đấy. Vậy buổi sáng đã nhờ Phong bà bà bôi tuyết cao chưa ?”

Nhị thiếu gia Lan Hoài Mặc ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn giống hệt khuôn mặt của Thập Bát Nương nói : ” Nương cứ yên tâm. Đại ca, con và cả đệ đệ đều có bôi tuyết cao. Chúng con bôi xong tuyết cao mới để cho Phong bà bà đưa chúng con ra ngoài một chút.”

Nhớ tới, ở bên ngoài mọi thứ đều vô cùng náo nhiệt, tam thiếu gia vui sướng nói : ” Nương! Đợi một lát nữa tuyết rơi ít hơn, chúng ta lại đi ra ngoài một chút được không ? Bên ngoài vô cùng náo nhiệt, còn có rất nhiều trò chơi mà ngày thường không nhìn thấy nữa ă.” Trông thật là vui vẻ. Nó muốn Phong bà mua đồ chơi cho nó nhưng nhớ đến ở nhà không có dư nhiều tiền như vậy, đành nhịn xuống không dám mở miệng, chỉ là sờ tượng đất tướng quân và tượng đất binh lính không buông, rồi mới theo Phong bà bà trở về.

Bây giờ đang là năm mới nên thời điểm này, ở trên trấn, dĩ nhiên là náo nhiệt hơn so với bình thường rất nhiều. Tất cả mọi người đều không ra đồng, ra ruộng , mang theo vợ con có thể là thừa dịp tuyết còn chưa tan hết đi bán hàng ở vỉa hè, hoặc là đi bán bánh trôi, hay là đi dạo phố đều có. Thập Bát Nương cũng đoán được, lúc này, ở trấn trên nhất định là rất náo nhiệt .

Nàng cười cười, nhân tiện nói : ” Các con mau đi gọi Phong bà bà, bảo bà ấy rửa mặt cho các con, bởi tuyết cao thêm một lần nữa. Sau đó, nương lại dẫn các con đi ra ngoài chơi một chút được không ?” Nàng rất ít khi đưa ba đứa con đi ra ngoài, thừa dịp lễ mừng năm mới, dẫn bọn chúng đi ra ngoài chơi một chút cũng hợp lý.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Bán Minh

Từ lúc Thập Bát Nương bị đuổi đến trấn này, vẫn luôn ru rú ở trong nhà. Có thể thoải mái dẫn theo mấy đứa con đi ra ngoài dạo phố, ngắm nhìn những đồ chơi mới lạ lúc rảnh rồi giống như bây giờ không phải không có, nhưng cũng là chuyện cực kỳ hiếm thấy.

Hôm nay là ngày mừng một tháng giêng, trên chợ lớn rất là náo nhiệt. Dưới sự sắp xếp của trưởng trấn, đường cái cũng sạch sẽ hiếm thấy, hơn hẳn trước kia luôn tràn đầy rác bẩn. Thời điểm này đã sạch hơn vài lần. Trên mặt đất không hề có mẩu vụn đồ ăn hay rác rưởi linh tinh v.v.v cống rãnh cũng được khai thông, không có nước đọng. Không khí chung quanh cũng có cảm giác tươi mới hơn rất nhiều. Lúc này, phu nhân của những nhà giàu có ở trấn này cũng có ý định đi ra ngoài ăn uống, vui chơi hoặc đi ngắm một chút các trò chơi mới mẻ .

Nhìn thấy mặt tiền của các cửa hiệu trên đường cái này cũng sạch sẽ hơn so với thời điểm bình thường rất nhiều. Thập Bát Nương cười cười, thầm nghĩ đây chỉ là cảnh tượng bình thường của thị trấn ở cổ đại mà thôi.

Các cửa hàng bán sách vở, tranh chữ, dập bản in v.v.v rất nhiều chủng loại và màu sắc, san sát ở hai bên ngã tư đường. Ở trên đường, mọi người cũng không mặc quần áo cũ, chấp vá hay dính bụi bẩn. Hiếm khi có dịp năm mới, mọi người đều mong nhà mình có thể ăn nên làm ra cho nên khuôn mặt bọn họ đều mang theo vẻ vui sướng thỏa mãn, không hề giống như trước kia, lúc nàng mới ra khỏi nhà, thấy rất nhiều người gầy gò xanh xao, da vàng như nền.

Thời điểm, nhà nàng đi ngang qua, thường xuyên có một nhóm các cô nương lớn, nhỏ hoặc nhóm phụ nhân, quần áo, trang điểm đều rất mỹ lệ, đồ trang sức đẹp đẽ, tinh xảo lác lư đi lại,thường thức các mặt hàng ở các cửa hàng trên vỉa hè. Một lúc sau, lại đi đến nhà tiếp theo, tiếp tục thưởng thức.

Hôm nay là mừng một tết, cả trấn nhỏ đều tràn ngập trong không khí náo nhiệt.

Trông thấy vẻ náo nhiệt như vậy, ba bánh bao đều không kiềm chế được nhảy nhót lung tung, cùng nhau đi chung quanh, nhìn ngắm quang cảnh chợ lớn hiếm thấy này.

Thập Bát Nương theo chân bọn chúng, dặn dò chúng không được cách nàng quá xa, cũng may còn có cả Phong bà bà và Quyên nhi đi theo phía sau ba bánh bao cho nên cũng dễ cho bọn họ tùy ý đi bộ chung quanh.

Lan Hoài Nhân dẫn theo đại ca đi đến nơi vừa nãy có bán tượng đất tướng quân, chỉ cho đại ca xem : ” Đại ca! Huynh nhìn xem cái tượng đất kia có đẹp hay không ?”

Nhìn theo hướng bàn tay nhỏ bé của đệ đệ vừa chỉ, Lan Hoài Sâm nhìn thấy một tượng đất tướng quân rất tinh xảo. Nó và đệ đệ đều có suy nghĩ giống nhau. Ý nghĩ đầu tiên của nó cũng là nghĩ đến phụ thân chưa từng gặp mặt của bọn nó, gật đầu nói : ” Đã thích như vậy thì để cho Phong bà bà mua cho đệ là xong.”

Bên cạnh, Lan Hoài Mặc cũng chu cái miệng nhỏ nhắn, nhỏ giọng nói với đại ca : ” Mặc ca nhi cũng muốn có một tượng đất tướng quân.”

Lan Hoài Sâm nhìn nó một. Nhị thiếu gia bé bỏng cúi đầu xuống, nhìn đôi giày da hồ nhỏ nhỏ mà nó đang đi ở chân. Nó không phải cố ý nhõng nhẽo giống như đệ đệ. Lúc này, nó cũng rất muốn có một tượng đất tướng quân được làm trông rất uy vũ kia, giống như phụ thân mà nương đã nói.

Lan Hoài Sâm không nói gì, cặp mắt to đen láy chuyển hướng nhìn về phía Phong bà bà nói : ” Bà bà hãy mua cho hai đệ ấy, mỗi đứa một đi.”

Quyên Nhi cười nhìn Phong bà bà nói : ” Mua sáu cái đi.” Mua ba tượng tướng quân cho ba huynh đệ bọn họ mỗi người một, lại mua thêm cho bọn họ mỗi người một tượng đất binh lính nhỏ nữa. Năm mới cũng đừng nên bủn xỉn.

Phong bà bà đáp lời, quay sang mặc cả với ông chủ sạp hàng ở vỉa hè kia, vốn dĩ một bức tượng đất giá một văn tiền, do mua một lần sáu bức tượng nên

giả cả có thể thương lượng được. Sau khi, Phong bà bà thương lượng xong với ông chủ kia, rốt cục sáu tượng đất được mua với giá năm văn tiền.

Cầm tượng đất tướng quân và tượng đất binh lính trong tay, trên mặt ba bánh bao đều toát nên ý cười.

Thập Bát Nương đi tới, nhìn thấy tượng đất ở trong tay bọn chúng, không khỏi lắc đầu, có chút bất đắc dĩ, nghĩ thầm rằng : đợi qua năm, sẽ tìm cơ hội tốt để cho mấy phụ tử bọn họ gặp lại nhau. Hiện tại, mấy đứa con đã biết đến sự tồn tại của phụ thân chúng. Vì mình mà bọn chúng không dám nói ra ngoài miệng nhưng trong lòng vẫn luôn nhắc tới phụ thân của chúng.

Thập Bát Nương khẽ cười nói : ” Trước tiên, hãy giao tượng đất cho Quyên Nhi tỷ tỷ, đợi chúng ta quay về nhà rồi, sẽ lại lấy tượng đất ra, đưa cho các con chơi sau được không ? ”

Ba bánh bao đều cười sáng lạn, gật đầu. Sau đó, đặt tượng đất đang cầm trong tay vào trong lòng bàn tay của Quyên Nhi, để nàng giữ tất cả.

Thập Bát Nương nắm tay nhị thiếu gia và tam thiếu gia, gọi thêm cả đại thiếu gia. Sau đó mang theo mấy người bọn họ đi ăn món chè ngọt mới lạ (*), vừa rồi nàng ngửi thấy một mùi hương rất thơm mát, cảm giác có vị giòn ngọt, thật sự không tồi. Vì thế dẫn ba bánh bao, Phong bà bà và Quyên Nhi cùng nhau đi đến trước một cửa hiệu nhỏ. Cửa hiệu này bán chè gạo nếp nấu với gừng.

(*) – Chính xác là Diêm thang (diêm = ngọt ; thang = cháo, chè) : là một loại món tráng miệng truyền thống của tỉnh Quảng Đông. Tùy thuộc vào từng khu vực mà Diêm thang lại có cách chế biến khác nhau nhưng chủ yếu được chia làm hai loại là : Diêm thang theo cách chế biến của Triều Châu và Diêm thang theo cách chế biến của Quảng Phủ. Người Quảng Phủ thường nấu chè bằng : nước cốt đậu xanh, đậu đỏ, hạt bạch quả, hạt sen, thêm một chút dầu vừng .v.v.v Những tỉnh khác thì chủ yếu là nấu chè ngũ quả, chè bát bảo (hạt sen, long nhãn v.v.v) chè hạnh nhân v.v.v. Diêm thang Triều Châu chủ yếu được nấu bằng : Khoai sọ, bí đỏ nhuyễn, khai lang ngọt, cháo gạo nếp .v.v.v (còn mấy cái nữa nhưng mình không biết là cái gì)

Vợ chồng ông chủ quả thật rất trẻ. Bà chủ đang ở rửa bát, trên lưng còn dùng vạt áo địu một đứa bé khoảng mấy tháng tuổi. Ông chủ thì đang ở bên cạnh bận rộn múc chè gạo nếp nấu gừng ngọt ngào vô cùng hay không ? Chỉ có bốn văn tiền một bát.

Trông thấy Thập Bát Nương mang theo ba bánh bao, Phong bà bà và Quyên Nhi đi vào, vội bày ra vẻ mặt tươi cười đón chào hỏi. Hỏi bọn họ có muốn nếm thử một bát chè gạo nếp nấu gừng ngọt ngào vô cùng hay không ? Chỉ có bốn văn tiền một bát.

Thập Bát Nương nghe hẳn nói thế, không nhịn được cười, nói : ” Cho sáu bát đi. ”

Ông chủ khẽ đáp ” được ạ ”, sau đó vội đưa Thập Bát Nương và ba tiểu thiếu gia đi vào bên trong, ngồi trên chiếc phản.

Lan Hoài Nhân nhìn thấy bà chủ đang rửa bát, trên lưng còn địu một đứa bé mặc quần áo rất dày, trên đầu đội một chiếc mũ quả dưa. Vội quay mặt sang hỏi nương : ” Trước đây, Nhân ca nhi cùng với đại ca và nhị ca cũng nhỏ như vậy sao? ”

Thập Bát Nương mỉm cười, gật đầu, nói : ” Đúng vậy ! Nhỏ xíu à. Chẳng qua, mỗi ngày, các con đều ăn thật no cho nên mới có dáng vẻ cao lớn, khỏe mạnh như hiện tại. ”

Sâm ca nhi, Mặc ca nhi cũng nhìn về phía đứa bé kia gật đầu nói : ” Nhỏ như thế thì không được, sẽ không thể bảo vệ cho nương. Chúng con muốn ăn thật là no, để có dáng vẻ thật cao lớn mới được. ”

Ở bên cạnh, Phong bà bà và Quyên Nhi cười vui vẻ.

Không lâu sau, ông chủ kia đã nhanh nhẹn đem bốn bát chè gạo nếp nấu gừng qua đây. Nói năm mới đại cát đại lợi. Sau đó, cũng không quấy rầy cả nhà nàng nữa.

Thập Bát Nương ăn thử một miếng đã thấy một mùi hương thơm mát xông lên mũi, cười nói : ông chủ này tuy trẻ tuổi nhưng tay nghề rất giỏi.

Ba bánh bao uống nước chè ngọt, vô cùng thỏa mãn, nói nước chè này ngọt ngào đến tận lòng, cũng rất ngon mát. Quyên Nhi và Phong bà bà cũng giống như vậy, uống chè ngọt vào, cảm thấy vui vẻ không thôi.

Sau khi ăn xong chè ngọt, trả cho ông chủ kia hai mươi bốn văn tiền. Ông chủ trẻ tuổi kia rất biết cách đối nhân xử thế, nói nhiều người đến ăn như vậy, lấy hai mươi văn tiền là được rồi. Thập Bát Nương mỉm cười lắc đầu, nhìn về phía vợ con của hắn đang ở bên kia, nói : ” Chỗ đó cho đứa nhỏ! Góp thêm mà làm hai bộ quần áo cho nó đi. ”

Ông chủ thấy vợ hắn đang quay sang mỉm cười, vội nhận của Thập Bát Nương hai mươi bốn văn tiền nói : ” Cảm ơn phu nhân. ”

Cuộc sống của mọi người cũng không dễ dàng. Nhớ tới năm đó, thời điểm Thập Bát Nương nuôi dưỡng ba đứa con cũng như vậy, chỉ hận không thể kiếm nhiều thêm được mấy đồng tiền. Lúc này, nàng sao có thể tham lam mấy đồng tiền dùng để nuôi gia đình sống tạm qua ngày của ông chủ kia.

Mang theo ba bánh bao ăn uống no nê, vô cùng vừa lòng, định rẽ ra đường cái để trở về nhà nhưng khi đi ngang qua một góc chợ, nhìn thấy một đám người không biết vì sao lại tụ tập ở nơi đó, giống như là ở thảo luận cái gì đó, thuận miệng hỏi vị đại thẩm đi ở bên cạnh đang muốn đi ra chỗ đó xem nào nhiệt là bên kia đã xảy ra chuyện gì.

Đại thẩm kia trông thấy Thập Bát Nương là một phụ nhân trẻ tuổi xinh đẹp, lại mang theo mấy đứa bé dáng vẻ vô cùng xinh đẹp, phía sau còn có Phong bà bà và Quyên Nhi đi theo. Đoán hai người này hiển nhiên là tùy tùng, vừa nhìn qua đã biết là phu nhân của nhà có tiền, liền nói với nàng : ” Nếu như trong nhà phu nhân thiếu người thì đi qua nhìn một chút đi. Gia đình kia cũng rất khổ sở. Mua về cho bọn họ ăn tạm mấy bát cháo nóng, để làm người

hầu cũng tốt.”

Thập Bát Nương mỉm cười, nói cảm ơn bà ta, sau đó vội mang theo ba bánh bao đi qua nhìn một chút, xem đã xảy ra chuyện gì.

Một cậu bé ba tuổi yếu ớt không có chút sức lực nào đang nằm trong lòng của mẹ nó, khuôn mặt trông khá xấu xí. Ở bên cạnh, phụ nhân kia còn có một bé gái khoảng năm tuổi. Ba mẹ con họ đều ăn mặc vô cùng rách dưới, bẩn thỉu, sắc mặt vàng như nến, đang cúi đầu quỳ gối ở chỗ đó. Bên cạnh, còn lộ ra một tấm thẻ bài, trên đó có viết chữ bán mình làm nô.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Số Khổ

Một cậu bé ba tuổi yếu ớt không có chút sức lực nào đang nằm trong lòng của mẹ nó, khuôn mặt trông khá xấu xí. Ở bên cạnh, phụ nhân kia còn có một bé gái khoảng năm tuổi. Ba mẹ con họ đều ăn mặc vô cùng rách dưới, bẩn thỉu, sắc mặt vàng như nến, đang cúi đầu, quỳ gối ở chỗ đó. Bên cạnh, còn lộ ra một tấm thẻ bài, trên đó có viết mấy chữ bán mình làm nô.

Thập Bát Nương thấy vậy. Mây liễu hơi nhíu lại. Phụ nhân này nhà ở đâu ? Tại sao đầu năm mới lại dẫn theo mấy đứa trẻ quỳ gối ở chỗ này. Thời tiết bây giờ mặc dù không phải quá lạnh nhưng trên mặt đất nhất định là lạnh đến thấu xương. Quý như vậy ! Đầu gối chắc chắn sẽ lưu lại di chứng.

Nhìn kỹ lại đứa bé đang nằm trong lòng phụ nhân trẻ tuổi kia. Trông giống như là bị cảm lạnh. Nếu không chữa trị. Chi sợ nó sẽ không còn nằm ở trong vòng tay của mẹ nó được nữa.

Người ở chung quanh nhìn ba mẹ con họ chỉ trỏ. Trong đó, có một vài người cảm thấy khá đồng cảm với hoàn cảnh của mẹ con họ nhưng hầu hết đều chỉ nói ngoài miệng. Trên thực tế cũng không hề bỏ ra một chút vật chất nào để trợ giúp.

Nhìn thấy ba mẹ con nhà họ đang quỳ trên mặt đất, trong ánh mắt của ba bánh bao đều ẩn chứa vẻ đồng cảm. Đại thiếu gia đưa mắt nhìn về phía nương của nó. Nó biết. Nương của nó gặp phải chuyện như thế này, nhất định sẽ giúp đỡ bọn họ một chút. Nhị thiếu gia và tam thiếu gia tắc tắc bàn tay của Thập Bát Nương đang nắm tay bọn họ, trong ánh mắt mang theo ý khẩn cầu.

Thập Bát Nương cho ba bánh bao một ánh mắt yên tâm, chuyển mắt nhìn về phía Phong bà bà nói :” Cho bọn họ một chút bạc đi.” Người hầu ở trong nhà nàng đã có quá nhiều. Ngày thường đều tiêu tiền như nước chảy. Nếu mang thêm ba người kia trở về. Nàng chỉ còn hơn chín mươi lượng bạc, cũng không dùng được bao lâu. Chi sợ đến lúc đó phải đi tìm người đàn ông kia chia tay xin tiền.

Đại Phong bà bà gật đầu đáp ứng, Thập Bát Nương mới giục ba bánh bao đi tiếp. Phụ nhân kia thấy nàng bảo người hầu cho nàng ta hai lượng bạc, không khỏi nhìn về phía Thập Bát Nương, cầu xin :” Phu nhân! Chúng tôi không cần tiền. Xin ngài hãy mang theo ba mẹ con chúng tôi trở về. Chúng tôi mỗi ngày chỉ cần hai bát cháo nóng, cũng không cần gì khác. Hơn nữa tôi có thể làm được tất cả mọi việc. Phu nhân! Cầu xin ngài hãy mang ba mẹ con chúng tôi trở về. Ở chỗ này, mẹ con chúng tôi cũng không còn nơi nào khác để đi, chỉ có con đường chết thôi.”

Ba bánh bao nghe thấy nàng ta nói : mẹ con họ ở lại nơi này chỉ có một con đường chết, không khỏi nhìn về phía nương. Tam thiếu gia nhỏ giọng bàn bạc với nương :” Bọn họ ăn ít lắm, nếu không thì hãy mang bọn họ trở về nhé ?”

Nhìn thấy vẻ mặt của ba bánh bao. Thập Bát Nương bật cười, thầm nghĩ : phụ nhân kia mỗi ngày chỉ muốn nàng cho họ hai bát cháo hoa nhưng nàng làm sao có thể khất khe như vậy? Ác chủ khất khe với người hầu ư ? Nếu như thật sự mang họ về, chắc chắn cũng sẽ đối xử giống như mấy người ở tiền viện thôi.

Ở bên cạnh, Phong bà bà và Quyên Nhi không nói gì. Chuyện này do tiểu thư quyết định. Bọn họ không thể xen mồm.

Vốn dĩ ở những người vây xem ở bên cạnh chỉ thăm thì, quan sát mấy mẹ con nhà kia, thấy có người muốn dẫn mẹ con họ trở về, không khỏi nhìn về phía Thập Bát Nương nói : “Phu nhân! Nếu như trong nhà thiếu người thì hãy mang bọn họ trở về đi. Mẹ con bọn họ là người ở trần bên cạnh. Chẳng qua, trọng phu đi nhập ngũ bốn năm cũng không có một chút tin tức nào gửi về. Hơn nữa, anh trai và chị dâu của nàng cũng đối xử rất ác độc. Cuộc sống thực sự quá khổ. Cách đây không lâu, mới mang theo mấy đứa bé đi lưu lạc. Lưu muội tử là người rất làm việc rất chăm chỉ. Nếu như phu nhân thấy thuận mắt thì hãy cho bọn họ một con đường sống đi.”

” Bốn năm qua, Lưu muội tử chăm chỉ giặt quần áo, rửa chén, cho người ta, nuôi nấng hai đứa con. Nếu không có anh trai và chị dâu của nàng thì nàng và hai đứa con ngay cả chỗ để dung thân cũng không có. Phu nhân! Nếu như trong nhà thiếu người hầu hạ thì mang bọn họ trở về đi.” Lại có một đại thẩm quen biết phụ nhân đang quỳ trên mặt đất kia, xen mồm nói.

Người ở chung quanh nghe thấy vậy, cũng đều khuyên Thập Bát Nương hãy đem người về đi. Bây giờ là năm mới, ba mẹ con họ quỳ gối ở cái xó này. Trong lòng cũng có chút thương cảm nhưng chỉ có thể nhìn. Hiện tại, trông thấy có người có ý muốn mang mẹ con họ trở về, đều gia nhập vào hàng ngũ muốn khuyên giải, an ủi.

Thập Bát Nương liếc mắt nhìn ba bánh bao ở trước mặt một, lại nhìn lại ánh mắt khẩn thiết cầu sinh (*) của phụ nhân kia, không khỏi âm thầm thở dài,

thăm nghĩ, lần sau gặp mặt người đàn ông kia, đành phải chìa tay xin tiền hắn.

(*) – Cầu để có con đường sống hay cầu được sống

Nhìn về phía mấy mẹ con nhà kia, nhân tiện nói : ” Trong nhà thiếu người hầu hạ. Nếu như bằng lòng, không sợ chịu tủi thân, chịu khổ như đã nói thì đi theo chúng ta đi.”

Nghe vậy! Phụ nhân họ Lư kia không ngừng gật đầu nói : ” Phụ nhân yên tâm. Tôi không sợ chịu khổ, rửa chén, giặt quần áo, nấu cơm, hầu hạ ba vị tiểu thiếu gia, tôi đều có thể làm được”. Quay đầu sang nhìn tiểu cô nương và cậu bé đang mơ màng ngủ ở trong lòng, vội vàng nói : ” Điệp Nhi ! Thành Nhi ! Mau cảm ơn phụ nhân đi. Phụ nhân đồng ý mang chúng ta trở về rồi. Chúng ta sẽ không phải chết cống ở nơi này.”

Nghe thấy lời của mẹ mình, cậu bé cố gắng mở to mắt. Tiểu cô nương ở bên cạnh cũng vội khẩu đầu với Thập Bát Nương, nói : ” Cảm ơn phụ nhân thu nhận.”

Thập Bát Nương để cho Phong bà bà đỡ bọn họ đứng lên. Sau đó, mang theo ba bánh bao đã yên lòng đi trước. Thành thạo nhị thiếu gia và tam thiếu gia còn ngoái đầu lại, nhìn xem bọn họ có theo kịp hay không.

Tiểu cô nương kia bởi vì thân thể yếu đuối, đi được một lát đã mệt mỏi. Phụ nhân họ Lư kia vội vàng muốn cõng nó, nhanh chóng đi theo Thập Bát Nương. Quyên Nhi đi ở phía sau muốn qua giúp nâng ta cõng tiểu cô nương kia. Phong bà bà vội ngăn cản nói : ” Hiện tại, người đang có thai, không thể làm việc này, để ta làm cho.”

Quyên Nhi sờ sờ bụng của mình. Nàng đã có thai được hơn một tháng. Nhớ tới Thập Bát Nương đã từng nói với nàng, trước ba tháng cần phải chú ý dưỡng thai, liền gật đầu, nói : ” Làm phiền bà bà .”

Phong bà bà cười vỗ vỗ tay nàng. Ở Thiên Trạch này, bọn họ và tiểu thư đã sống nương tựa lẫn nhau nhiều năm như vậy. Trong lúc đó dù quan hệ không phải là mẹ con thì cũng sớm biến thành mẹ con.

Trông thấy Phong bà bà không nói hai lời đã cõng con gái của mình lên lưng. Phụ nhân họ Lư áy náy nói : ” Đã gây thêm rắc rối cho bà bà rồi.”

Không bao lâu, đã đến Thiên Trạch.

Thập Bát Nương mang bọn họ đi vào từ cửa sau. Vào cửa đã lập tức an bài cho mẹ con họ một gian phòng, lại bảo Phong bà bà đi đến tiền viện gọi nha hoàn đun nước đến đun nước cho mẹ con bọn họ tắm rửa.

Dáng người của phụ nhân họ Lư cũng gần giống với Thập Bát Nương, đều rất gầy. Vì thế nàng ta có thể mặc vừa quần áo của Thập Bát Nương. Từ trong ngăn tủ lấy ra hai bộ quần áo cũ mùa đông vẫn còn khá tốt đưa cho nàng ta. Tam thiếu gia thấy vậy. Nói trong ngăn tủ của ba huynh đệ bọn họ cũng còn không ít quần áo cũ hồi nhỏ, vẫn có thể mặc được, để cho nương của nó lấy ra cho cậu bé kia mặc. Về phần tiểu cô nương kia, Thập Bát Nương bảo nó hãy chịu khó mặc tạm quần áo của Mặc ca nhi và Sâm ca nhi trước. Qua hôm nay, sẽ bảo Quyên Nhi lại đi lên trấn trên một chuyến mua hai bộ về.

Tắm giặt sạch sẽ, thay quần áo xong, ba mẹ con họ lại đến trước mặt Thập Bát Nương khẩu đầu một, muốn thẳng thắn nói rõ lai lịch của mình với Thập Bát Nương.

Thập Bát Nương bảo nàng đừng vội. Trước tiên, hãy buông thả bé ra. Nàng muốn khám cho thằng bé trước, giúp nó giảm bớt thân nhiệt mới được.

Sau khi kiểm tra xong, vội để Phong bà bà đi vào kho lấy ít dược liệu dự trữ, để sắc thuốc trị hàn chứng(*) trước đã. Lúc này, mới nghe phụ nhân họ Lư nói rõ chuyện của nàng ta.

(*) – là chứng bệnh thường xuất hiện vào mùa đông do không khí lạnh lẽo nhưng cũng có thể xuất hiện vào những mùa khác. Phong Hàn cũng là một dạng của Hàn chứng

Phụ nhân họ Lư tên đầy đủ là Lư Mai Phụng. Là một hộ gia đình bình thường ở trấn bên cạnh. Trượng phu họ Võ. Năm năm trước đã nhập ngũ. Một mình nàng nuôi một đứa con gái năm tuổi và một đứa con trai bốn tuổi. Đứa con trai là do trước khi trượng phu của nàng rời đi lưu lại mầm mống ở trong bụng của nàng. Bởi vì, sau khi sinh ra không được chăm sóc tốt nên hiện tại, thằng bé gầy nhỏ giống như đứa trẻ mới được ba tuổi khác.

Trong nhà của nàng còn có anh trai và chị dâu của trượng phu. Cũng không biết vì nguyên nhân gì ? Mấy năm gần đây, bọn họ đối xử với mẹ con nàng càng ngày càng tệ. Thời gian trước, bọn họ nghe nói trượng phu của nàng đã chết nên muốn đuổi nàng và hai đứa con khỏi nhà bọn họ. Nàng vừa nghe tin trượng phu của nàng đã chết, trong lòng mất hết hi vọng, vốn cũng muốn đi theo trượng phu nhưng nếu nàng chết đi. Hai đứa con phải làm sao bây giờ? Cuối cùng, vì hai đứa con, nàng vẫn cố nén đau đớn ở trong lòng. Vốn dĩ nghĩ sẽ ở lại đó nhưng chị dâu luôn thừa dịp nàng đi ra ngoài làm việc cho người ta, lấy trăm cái tóc đâm vào lưng hai đứa con của nàng. Lúc ấy, nàng mới thực sự không nhẫn nhịn được nữa, mang theo hai đứa con rời khỏi nhà bọn họ.

Thập Bát Nương nghe xong lắc đầu, cho mẹ con họ ăn hai bát cháo nóng, sau đó để cho mẹ con họ đi xuống nghỉ ngơi trước, những chuyện khác thì đợi sau khi mọi thứ ổn định rồi nói sau.

Lúc này, ở vương phủ bên kia, Lan Phụng Thu không cười ngửa mà ngồi ở trong một chiếc xe ngựa thượng đẳng đang đi đến đây.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Kinh Hải

Vương phủ.

Bên trong thư phòng, Lan Phượng Thương đang cùng vài vị mãnh tướng nghị sự.

Bàn bạc xong tất cả những việc quan trọng, hắn cảm thấy có chút mệt mỏi, mắt khẽ nhắm, đầu hơi đau nhức, bàn tay chậm rãi day nhẹ hai bên thái dương, nhẹ giọng hỏi: “Vô tướng sĩ vẫn ở lại trong phủ của mình, không muốn qua đây sao?”

Nghe thấy vậy, có một thuộc hạ vội đứng ra. Diện mạo của hắn ta có vài phần quen thuộc. Đúng là Uông Sâm – người lúc trước mang da hổ đến tặng cho Thập Bát Nương.

Dáng vẻ của hắn ta hiện giờ có đến bảy phần ngao ngán. Đầu lắc nhẹ, giọng nói của Uông Sâm không giấu được sự bất bình:

– Hồi vương gia... Sau khi, cái tên mắng phu kia trở về cả ngày cứ ở lì trong phủ, uống say bí tỉ, luôn miệng nói tất cả cố gắng của mình đều là uống phí. Tại sao lại là uống phí chứ? Quả thực là nói năng bậy bạ. Y nhập ngũ mấy năm nay. Nếu không có sự đề bạt của vương gia thì làm sao có thể đạt được thành tựu được như hôm nay, lập được chiến công hiển hách như vậy chứ? Đường đường là một người đàn ông thân cao bảy thước, không nghĩ đến việc báo đáp công ơn bồi dưỡng của ngài thì thôi thế mà y còn dám nói ra những lời như thế. Thuộc hạ nghe xong chỉ muốn đâm vào mặt vài phát cho y tỉnh táo ra!

Lan Phượng Thương khoát tay áo, thờ dãi: “Không trách được... Hãy cho hắn một chút thời gian để bình tĩnh lại... Đúng rồi! Người mà các người đi điều tra cũng không có một chút tin tức nào ư?”

Uông Sâm và các tướng sĩ nghe thấy vậy, chỉ biết lắc đầu:

– Hồi vương gia... Tạm thời vẫn chưa tra ra được tin tức hữu dụng nào.”

– Tiếp tục tìm đi. Các người hãy đi đến các thôn trấn lân cận điều tra lại một lần nữa. Lúc đại ca và đại tẩu của hắn nói chuyện, ta thấy vẻ mặt họ có chút bất an. Lời nói lúc ấy của phu thê họ chỉ có thể tin được một nửa. Nửa còn lại, tự ta sẽ đi xác minh!

Uông Sâm và những tướng sĩ khác đều đồng tình với Lan Phượng Thương, giọng sang sảng: “Tuân mệnh Vương gia!”

Lan Phượng Thương tựa vào ghế nghỉ ngơi trong chốc lát. Bàn tay khẽ xoa xoa mi tâm, giọng nói có vẻ mệt mỏi: “Nếu không có chuyện gì khác thì các người lui xuống cả đi. Trở về phủ chuẩn bị một chút. Đợi đến sáng mai, chúng ta sẽ cùng tiến cung diện thánh.”

Lại một tràng dài tiếng hô: “Tuân mệnh” rồi Uông Sâm và các tướng sĩ chậm rãi lui khỏi vương phủ.

Bóng họ vừa khuất ngoài cửa, bên ngoài truyền đến giọng nói của Văn quản gia: “Hồi Vương gia!... Sở Trắc phi mang canh dưỡng tâm đến đây tặng cho ngài.”

Phải một lúc sau, giọng nói trầm thấp của Lan Phượng Thương mới chậm rãi truyền ra:

- Vào đi!

Tạ Linh Sở mặc một bộ váy mùa đông trắng muốt mềm mại, nhìn chẳng khác gì tiên nữ. Nghe thấy giọng Lan Phượng Thương hỏi đáp trên gương mặt kiều mị lập tức toát lên ý cười. Nàng nhẹ nhàng cảm ơn Văn quản gia một tiếng. Đợi sau khi ông ta đẩy cửa, Tạ Linh Sở bưng món canh dưỡng tâm mà nàng ta đặc biệt sai người làm riêng đi vào, vẻ mặt thoáng hiện vẻ thẹn thùng mà quyến rũ, đẹp đến say lòng.

Được ái thiếp quan tâm chu đáo, mang cả canh dưỡng tâm đến tận đây, trong lòng Lan Phượng Thương cảm thấy ấm áp, nhìn về phía nàng ta, khẽ nở một nụ cười: “Mấy ngày nay hơi bận cho nên ta mới không có thời gian đi gặp nàng. Sở Nhi... Nàng đừng trách ta!”

Tạ Linh Sở chậm chậm đi về phía hắn. Trong đôi mắt ẩn chứa sự nhu tình nồng nàn, chất giọng ngọt ngào thốt lên những lời nói như rót mật: “Tiếp đầu dám trách vương gia. Chỉ cần trong lòng của ngài nhớ đến Sở Nhi thì tiếp đầu đã cảm thấy mãn nguyện rồi.”

Lan Phượng Thương vội kéo nàng vào trong lòng, ôn nhu: “Thời gian qua, Sở Nhi vì bốn vương mà vất vả quản lý hậu viện, hầu hạ mẫu thân. Nào! Hôm nay chúng ta cùng nhau uống chén canh này.”

Dứt lời, hắn đưa tay định bưng bát canh lại gần để cả hai cùng uống.

Tạ Linh Sở ai oán liếc mắt nhìn Lan Phượng Thương một, nói như than: “Tiếp đầu bởi vì thấy vẻ mặt vương gia vô cùng mệt mỏi nên lòng cảm thấy lo lắng không yên mới nấu riêng cho ngài bát canh này... Để tiếp đầu cho ngài uống mới là phải chứ.”

Lời vừa dứt, nàng ta lập tức cầm lấy bát canh, múc từng thìa, từng thìa một đút vào trong miệng của Lan Phụng Thương. Bề ngoài đút canh như người vợ hiền ngoan, đảm đang mọi việc song tư thế ngồi của Tạ Linh Sở trong lòng của Lan Phụng Thương không được thoải mái lắm. ...Không biết là cố ý hay vô tình mà cái mông tròn lẳn của nàng ta lại liên tục ma sát vào khu vực nhạy cảm nào đó của hắn, giống như muốn khiêu khích, lại giống như đang muốn tìm một tư thế ngồi thoải mái hơn một chút.

Ánh mắt của Lan Phụng Thương dần tối lại. Từ trước đến nay, đây là lần đầu tiên hắn cảm dục lâu như vậy. Hiện tại, bị thiếp thất của mình khiêu khích thân mật, yết hầu không khỏi trột lên trột xuống mấy lần.

Tạ Linh Sở luôn luôn chú ý đến phản ứng của hắn. Đôi mắt quyến rũ ngập tràn hơi nước khẽ liếc nhìn Lan Phụng Thương, nhìn thấy trong ánh mắt của hắn lóe lên một chút dục vọng, cảm thấy mừng thầm như mở cờ trong bụng. Quả nhiên vương gia là người hiểu nàng rõ nhất, cũng yêu thương nàng nhất. Nàng mới khiêu khích nhẹ nhàng như vậy mà hắn đã có phản ứng rồi.

Nhưng nơi này là thư phòng, sao có làm những chuyện trái với nghi lễ thánh hiền được. Tạ Linh Sở tựa vào lòng Lan Phụng Thương, gọi lên một tiếng yêu kiều : “Gia “. Nàng kéo dài giọng một chút, sau đó lại tiếp tục nũng nịu nói với Lan Phụng Thương : ” Tì thiếp có làm cho gia mấy món ăn bổ dưỡng thân thể, xua đi giá lạnh. Mong rằng đêm nay, nếu gia có rảnh thì đi đến chỗ tì thiếp dùng bữa một chút.”

“Nhưng đêm nay, bốn vương lại có việc rồi.” Hắn do dự nói.

Tạ Linh Sở không muốn buông tha, ánh mắt ngập nước, tỏ vẻ tủi thân nhìn hắn, tha thiết: “Gia ! Rất lâu rồi, ngài chưa có đến dùng bữa ở chỗ thiếp. Đêm nay, hãy đến đi! ...Hơn nữa, sáng mai ngài đã phải vào cung, còn có việc gì gấp hơn so với việc này được ? Nếu như là việc nhỏ thì giao cho hạ nhân đi làm đi. Trông thấy ngài mọi sự đều phải tự mình đi làm, tì thiếp cảm thấy đau lòng muốn chết !”

Chính thể ngoan ngoãn cũng không bằng thiếp yêu làm nũng. Thiếp yêu làm nũng cũng không bằng đám tì thiếp trong phủ luôn mong chờ được hưởng ơn mưa móc. Mà đám tì thiếp kia lại càng không thể bằng các kĩ nữ hoang dã, bạo dạn trong hồng lâu, thủ đoạn cao minh, không thể nói hết trong một vài lời. . .(*)

(*) – Câu chính xác là : Thể không bằng thiếp. Thiếp không bằng hầu. Hầu không bằng kĩ. Kĩ không bằng tinh nhân. Tinh nhân không bằng vụng trộm.

Cổ nhân đã dạy quả không sai. Đàn ông đều không phải loại tốt lành gì. ...Tạ Linh Sở vênh mặt lên, thái độ vô cùng đắc ý, bưng bát đi ra khỏi thư phòng. Văn quản gia trông thấy, trong lòng sáng tỏ, vội vàng hành lễ với nàng.

Thái độ của Tạ Linh Sở đối với Văn quản gia cũng không còn như lúc trước nữa, chỉ thân thiện ừ một tiếng, sau đó mang theo nha hoàn đi về phía sân viện của mình. Đêm nay, nàng nhất định phải giữ vương gia ở lại.

Sau khi quay về sân viện, Tạ Linh Sở lập tức hỏi Dư bà bà : ” Ta dặn các người chuẩn bị hương, đã chuẩn bị xong chưa ?”

Dư bà bà, Thất bà bà vội vàng gật đầu nói : ” Trắc phi ! Ngài cứ yên tâm! Nô tì đã chuẩn bị chu đáo hết rồi ! Đêm nay, nếu như vương gia đến đây, nhất định sẽ ngủ lại!”

Lúc này, Tạ Linh Sở mới vừa lòng gật gật đầu, lại sờ sờ lên bụng của nàng, trong lòng không khỏi có chút tức giận nói : ” Lúc gia cùng ta rõ ràng là không có phòng tránh gì. Vì sao mãi vẫn chưa có thai chứ ?”

Dư bà bà, Thất bà bà quay mặt nhìn nhau. Loại chuyện như thế này, bọn họ làm sao có thể biết được. Nhưng để mua lòng chủ tử không thể không nói mấy câu an ủi : ” Trắc phi! Ngài hãy để cho tâm trạng thoải mái. Không chừng đêm nay, gia ân sủng ngài rồi, vài ngày sau lại có! Đến lúc đó, ngày ngày lên làm chính phi sẽ không còn xa nữa!”

Tạ Linh Sở nghe hai bà tử kia nói vậy, mới vừa lòng gật đầu cho bọn họ đi xuống, theo như lời căn dặn của nàng ta mà chuẩn bị tiệc rượu, cố hầu hạ thật tốt cho vương gia. . . .

Ở bên này, đại di nương, nhị di nương, tam di nương đều phẫn nộ vô cùng, chỉ tay về phía sân viện của Tạ Linh Sở mắng to : ” Đúng là cái loại không biết xấu hổ. Lại dám ở trong thư phòng nơi của thánh hiền đi câu dẫn vương gia, thực là muốn chúng ta đây tức chết mà.”

Không lâu sau, ba vị di nương đã tụ tập lại một chỗ.

Đại di nương tức giận nói : ” Khó khăn lắm, gia mới trở về từ quân doanh được một chuyến. Thế mà lại bị con hồ ly tinh kia dụ dỗ đi mất!”

Về mặt nhị di nương cũng tỏ ra vô cùng khó chịu, gay gắt: “Ngay cả, trong thư phòng nơi của thánh hiền, nàng ta cũng dám đi vào thì chuyện liếc mắt đưa tình, câu dẫn gia, sao nàng ta lại không dám làm chứ?”

Trông thấy nhị di nương tức giận như vậy. Tam di nương đang ở bên cạnh, vốn sinh ra trong gia đình buôn bán, đôi mắt sáng khê đảo quanh, sau đó mới cười nói : “Nhị vị tỷ tỷ có bằng lòng nghe tiểu muội nói một lời hay không?”

Đại di nương và nhị di nương cùng ” hừ ” lên một tiếng. Sau đó, quay mặt nhìn nhau. Bình thường, tam di nương đối với mấy chuyện như thế này đều rất thông minh, sáng suốt. Lúc này, không chừng nàng ta thật sự đã có ý tưởng nào đó hay ho. Trong lòng các di nương bưng bưng lửa giận, chỉ hận không thể xé nát Tạ Linh Sở lúc này.

Vì thế cả hai nàng không bỏ qua cơ hội, liền hỏi ngay : ” Muội có diệu kế gì vậy ?”

Tam di nương chỉ cười cười, thông thả nhún từng chữ một : “Hạ. . . Được!”

Đại di nương và Nhị di nương kinh hãi : “Sao có thể hạ được với gia được? Nếu như điều tra ra, ba chúng ta nhất định phải chết!”

Tam di nương trợn mắt, liếc cả hai một nói : “Ai nói là hạ được gia thì mới có thể ngăn cản gia chứ ? Hạ được người đàn bà kia không được à?.”

Chuyện khác thì không ai nhớ rõ. Chỉ biết, đêm đó, Lan Phượng Thương nhận lời đi đến chỗ Tạ Linh Sở dùng bữa. Vốn dĩ mọi thứ đều tốt đẹp nhưng không biết vì nguyên nhân gì giữa chừng, Tạ Linh Sở lại đánh rầm liên tục, khiến cho Lan Phượng Thương choáng váng, trán cau lại, ngay sau đó liền rời đi, không muốn ở lại qua đêm nghĩ thứ mùi khó chịu đó nữa.

Tạ Linh Sở vô cùng lúng túng và lo lắng, vội đứng dậy rời khỏi bàn cơm muốn giữ hân lại. Nhưng nàng ta vừa cử động thì âm thanh khó ngủ lại càng khó nghe kia lại càng lớn, cứ liên tục không ngừng, chẳng làm cách nào ngưng được.

Lan Phượng Thương phát tay áo rời đi. Tạ Linh Sở hất tung cả bàn ăn, lửa giận phừng phừng, mặt hoa cau có, đỏ bừng.

Ngày hôm sau, Tạ Linh Sở muốn đi tìm Lan Phượng Thương giải thích, không ngờ lại nghe hạ nhân nói vương gia đã ngồi xe ngựa rời khỏi phủ lâu rồi. Chưa hết tức tối thì một bà tử đi đến, khẽ nói bên tai nàng. Chuyện đêm qua đã điều tra ra được là do ba di nương xấu xa kia vì ganh tỵ mà làm ra. Con giận chưa lắng kịp lại càng bùng phát, Tạ Linh Sở không thể nhẫn nhịn được nữa. Hậu viện yên tĩnh vì những nữ nhân kia nổi cơn thịnh nộ mà lại nổi lên một trận phong ba.

Lúc này, Lan Phượng Thương đã đến Thiên Trạch. Đang lúc năm mới nên cửa chính được mở rộng. Hân không chần chừ, bước thẳng vào trong.

Đám người hầu đều nhận ra hân, dĩ nhiên đều không dám ngăn cản. Phong bà bà thấy bóng Lan Phượng Thương bất ngờ xuất hiện cảm thấy vô cùng khẩn trương. Bên trong hậu viện các thiếu gia đang nô đùa vui vẻ. Bà phải làm sao ngăn cản bây giờ?

Lan Phượng Thương không thấy Thập Bát Nương ở trong đại sảnh thoảng cau mày lại. May là hân không ngoảnh lại phía sau nên không thấy được sắc mặt khẩn trương của Phong bà bà. Không suy nghĩ gì khác, Lan vương gia bước vào hậu viện, rất nhanh.

Bên trong đại viện, thứ đầu tiên đập vào trong đôi mắt sắc bén của hân, đó là bóng dáng của mấy đứa bé trai đang nghịch ngợm, vui đùa ầm ĩ phía xa xa.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: May Mắn

Trong nhà của Quyên Nhi.

Nhị và Tam thiếu gia đưa tay lên vỗ vỗ lồng ngực, hồng hộc thở , vội vội vàng vàng nhận bát nước mà Quyên Nhi rót cho mình. Trong khi đó, đại thiếu gia tuy hơi thở có hơi dồn dập nhưng không nặng nhọc giống như hai đệ đệ, chậm rãi đưa tay nhận bát nước ấm Quyên Nhi vừa rót cho.

Ba đôi mắt của ba tiểu tử như đang phát sáng, tròn to, long lanh một cách lạ thường.

Uống xong chén nước ấm, Tam thiếu gia vội vàng nói với Quyên Nhi :

– Quyên nhi tỷ tỷ biết không, vừa rồi may mắn là Nhân nhi thông minh, nếu không đã bị phụ thân bắt được rồi!

Nhớ tới việc vừa rồi, ba huynh đệ có thể ngay trước mắt của phụ thân trốn thoát không dấu vết, Tam thiếu gia vừa cảm thấy kích thích, lại vừa vô cùng đắc ý. Phụ thân đường đường là một đại tướng quân nhưng lại bị ba huynh đệ mình lừa gạt. Nhân nhi và các ca ca có thể lừa gạt được cả đại tướng quân oai dũng. Chẳng lẽ không đáng để kiêu ngạo hay sao?

Hiện tại do Quyên Nhi đang mang thai, không tiện làm nhiều việc. Hậu viện lại vừa mới mang về thêm Lưu đại tỷ. Nàng ta làm được rất nhiều việc nên Thập Bát Nương liền cho phép Quyên Nhi ở nhà an tâm dưỡng thai. Nhà họ Hoàng ở sát vách, nếu như Quyên Nhi muốn đi đến Thiên Trạch thì cũng chỉ cần đi bộ vài bước là đã đến rồi.

Quyên Nhi trông thấy ba tiểu thiếu gia chạy trốn nhanh như vậy, vội vàng rót cho ba tiểu tử mấy chén nước ấm, để cho bọn họ nghỉ ngơi một chút rồi mới từ từ hỏi chuyện, xem đã xảy ra chuyện gì.

Đội ba tiểu thiếu gia uống nước xong, lại nghe thấy Nhân ca nhi nói như vậy, Quyên Nhi hoảng sợ đến ngất ra, vẻ mặt tái nhợt, sợ hãi khôn cùng, vội vàng hỏi lại ngay:

– Các đệ đang chơi ở trong sân thì vương gia đến ư?

Ba tiểu tử kia đưa trả bát nước lại cho nàng, gật gật đầu, ra về người lớn nói :

– Đúng vậy! Phụ thân thỉnh linh tới dọa bọn đệ sợ chết khiếp!

Quyên Nhi nhận lại chiếc bát, im lặng....Một lúc sau nàng ấy có vẻ mới hoàn hồn, cất tiếng hỏi :

– Vương gia có nhìn thấy các đệ hay không ?

Nhị thiếu gia vẫn cảm thấy trong lòng sợ hãi, vội vàng nói :

– Trông thấy rồi ! Trông thấy rồi!

Quyên Nhi lại giật mình thon thót, hỏi nhanh:

– Vương gia đã trông thấy, sao Người có thể bỏ qua cho các đệ được?

Nhị thiếu gia vừa cười khi khi vừa nói:

– Đệ nghĩ là do phụ thân vội vã đi tìm mẫu thân nên dù rằng người đã trông thấy ba đứa đệ cũng không chú ý nhiều lắm đâu. Quyên nhi tỷ tỷ không biết đâu. Ánh mắt của phụ thân luôn đảo dáo nhìn chung quanh tìm kiếm mẫu thân khắp nơi trong Thiên Trạch. May mắn là tam đệ nhìn thấy từ xa nên mới lên tiếng hỏi hai đứa đệ người đàn ông cao lớn, có dáng vẻ giống đại ca như đức ở đằng kia là ai ? Đại ca nghe thấy, không nói hai lời lập tức kéo đệ và tam đệ chạy. Khi đó, động tác của bọn đệ cũng khá nhanh nhẹn. Có lẽ phụ thân chỉ nhìn thấy bóng dáng của bọn đệ thôi! Còn mặt của bọn đệ á ? Hí hí ! Chắc là phụ thân không nhìn thấy đâu.

Nói xong, Nhị thiếu gia còn cảm thấy vô cùng đắc ý vì sự thông minh và nhanh nhạy của mấy huynh đệ mình. Khuôn mặt nhỏ nhắn bừng sáng, ánh mắt tràn đầy háo hức, chờ đợi được ngợi khen.

Quyên Nhi vẫn chưa hết kinh hãi, nửa tin nửa ngờ:

– Liệu các đệ có nhìn lầm không ? Người nọ chưa chắc đã là vương gia?

Đại thiếu gia vội xen lời :

– Mẫu thân đã nói : đệ và tam đệ càng lớn càng giống phụ thân. Tam đệ đã nói là nhìn thấy người nọ có dáng vẻ giống đệ như đức. Đệ đoán chắc chắn là phụ thân, không thể sai được.

Nghe đại thiếu gia giải thích. Quyên Nhi thầm cảm thấy may mắn, vỗ vỗ ngực nói:

– Cũng may là các đệ thông minh. Nếu không chắc chắn đã xảy ra chuyện lớn rồi !

Nghe lời Quyên Nhi tỷ tỷ khen ngợi, ba tiểu tử kia đều không kiềm chế được, trong lòng cảm thấy vô cùng đắc ý. Cả ba đã lừa được phụ thân cao lớn, mạnh mẽ của mình một ván, thật là sáng khoái quá đi thôi.

Quyên Nhi cẩn thận dặn dò ba huynh đệ Lan Hoài Sâm hiện tại hãy ngồi tạm ở trong nhà chờ một lát. Nàng sẽ đi gọi A Hoa và Cầu Tử đến chơi với huynh đệ ba người.

Gọi được bọn Cầu Tử, A Hoa và Đại Bảo đến chơi rồi, Quyên nhi lập tức đi tới Thiên Trạch để xác minh lại. Phong bà bà cho nàng biết, người vừa tới đúng là vương gia. Quyên Nhi nghe xong, trong lòng cảm thấy vô cùng hoảng sợ, phải mất một lúc sau mới trấn tĩnh lại được, lo sợ nhìn Phong bà bà :

– Nếu vương gia cứ thường xuyên đến đây như vậy thì sớm hay muộn chuyện về ba vị thiếu gia cũng sẽ bị phát hiện thôi!

Càng nghĩ càng lo lắng... Đến bây giờ, vương gia vẫn còn chưa biết đến sự tồn tại của ba tiểu thiếu gia. Bản thân Người vốn không nghĩ là mình sẽ có hại tử nên mấy năm rồi không hề điều tra chuyện về mấy chủ tớ bọn họ tại Thiên Trạch. Nhưng nếu đến một lúc nào đó trong lòng vương gia nổi lên nghi ngờ thì... Với bản lĩnh của vương gia chỉ cần điều tra một chút thì chuyện về Sâm ca nhi, Mặc ca nhi, Nhân ca nhi làm sao giấu diếm được nữa? Lúc đó thì tiểu thư và người trong Thiên Trạch sẽ như thế nào đây?

Phong bà bà nghe nàng nói vậy, cũng cảm thấy vô cùng bất an, thở dài:

– Tiểu thư vẫn chưa sẵn sàng nói cho vương gia biết chuyện về ba vị tiểu thiếu gia. Vương phủ nhiều sự. Người cần có thời gian cân nhắc. Chờ sau khi tiểu thư chuẩn bị sẵn sàng thì mới có thể nói ra tất cả mọi chuyện, để ba tiểu thiếu gia nhận tổ quy tông... Nhưng hiện tại nếu như không chuẩn bị chu đáo mà đã liều lĩnh nói chuyện này ra thì ta cũng không biết lúc đó mọi chuyện sẽ biến thành cái gì, hậu quả ra sao nữa...

Trong lòng Phong bà bà và Quyên Nhi đều hiểu rõ, một khi chuyện về ba vị tiểu thiếu gia bị phát hiện thì dù là vương gia hay là lão vương phi cũng đều tuyệt đối không cho phép ba vị tiểu thiếu gia tiếp tục ở lại Thiên Trạch này. Đến lúc đó, tiểu thư của bọn họ phải làm sao bây giờ ? Tiểu thư của bọn họ....Một là..... không được ... lão vương phi sùng ái... Hai là....cũng chẳng vương gia yêu thích, yêu chiều. Ba là....ở vương phủ tiểu thư không thu

được sự kính nể của đám trác phi và di nương. Ba điều vương mắc ấy...E là chuyện mẫu tử chia lìa chắc chắn phải xảy ra.

Mấy năm nay, sức khỏe của tiểu thư không được tốt. Thân thể bị bệnh tật tàn phá đến nay cũng chỉ còn chút hơi tàn. Tiểu thư sở dĩ cố gắng kiên trì đến giờ này cũng bởi vì lo lắng cho ba tiểu thiếu gia. Hai người họ thật không dám nghĩ đến một lúc nào đó, nếu ba vị thiếu gia bị cưỡng chế đưa đi.... Vậy thì tiểu thư còn có thể dựa vào cái gì để tiếp tục chống đỡ. Tiểu thư sẽ không còn lí do gì để gắng gượng được nữa. Chỉ sợ cuối cùng cũng chỉ có con đường chết mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Trọng Phu

Thiên Trạch.

Kể từ khi người đàn ông ấy đến nơi, Thập Bát Nương đã phải trải qua bao nhiêu cảm xúc, vừa sợ hãi lại vừa lo lắng, không biết hắn có nhận thấy điểm gì khác thường không?

Mãi cho đến lúc nàng thấy Lan Phượng Thương không hỏi gì nhiều, sắc mặt trắng bệch không có chút sức sống nào mới từ từ khôi phục trở lại lại bình thường tĩnh lặng.

Ánh mắt Thập Bát Nương khẽ nhìn hắn một, dịu dàng điểm một nụ cười:

– Gia ! Lần sau nếu ngài muốn đến đây thì hãy cho người đến nơi báo trước với thiếp một tiếng. Thiếp cứ bị ngài dọa cho hoảng sợ như vậy cũng không phải là chuyện tốt đâu.

Dừng lại một chút, nàng mới thông thả hỏi:

– Không biết gia hôm nay sao lại có nhã hứng ghé đến nơi này của thiếp vậy ?

Có nhiều chuyện dạo này Thập Bát Nương đã suy nghĩ mà không hiểu nổi. Chẳng biết tại sao gần đây người đàn ông lại thường xuyên chạy đến nơi này của nàng ? Thiên Trạch thiếu thốn nhiều thứ, vốn chẳng có gì thu hút được người đàn ông kiêu ngạo ong bướm như con khổng tước hoa này ? Càng ngắm nghĩ lại thấy thật là kì lạ.

Hơn nữa, mỗi lần hắn đến đây đều khiến Thập Bát Nương khản trương giống như là làm kẻ trộm vậy. Khó lý giải hơn nữa là thái độ của Lan Phượng Thương.

Đường đường là vương gia, mỗi bước đi của Lan Phượng Thương đều phải “tiền hô hậu ủng”.... Hắn muốn tới nơi nào không phải đều cho người ta đi báo trước một tiếng hay sao? Vậy mới thuận lợi cho đối phương chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón hắn.... Nhưng tại sao khi đến Thiên Trạch, hắn lại cố tình muốn chơi trò “đánh bất ngờ” như vậy chứ ? Một chút tin cũng không thêm báo, người đã đứng ở trước mặt của Thập Bát Nương rồi. Hại nàng ngay cả thời gian để chuẩn bị tâm lý cũng không có, mấy lần đều sợ đến chết khiếp, lo lắng chuyện về ba đứa con sẽ bị hắn phát hiện, quả thực khiến cho nàng luống cuống, muốn mắng chửi người mà.

Lan Phượng Thương không hề trả lời, chỉ chăm chú nhìn vào khuôn mặt của nàng. Sắc mặt Thập Bát Nương tạm thời coi như không quá kém. Thấy rồi, hắn mới chậm rãi buông từng tiếng:

– Qua đây để đón nàng về.

Thập Bát Nương khẽ giật mình, mỉm cười, trong giọng nói có vẻ mơ hồ:

– Thiếp không rõ gia có ý gì....

Hắn tới đón nàng quay về vương phủ hay là vì chuyện gì khác nữa? Trong lòng Thập Bát Nương còn nhiều nghi vấn. Song nàng cũng không muốn tự phỏng đoán nhiều tâm tư của hắn nên đành phải giả vờ là không hiểu gì cả, thẳng thắn hỏi hắn cho rồi.

Lan Phượng Thương đưa tay tiếp nhận chén được trà mà Thập Bát Nương đưa đến, đưa lên miệng uống một ngụm. Mùi trà thơm nhẹ, vị ngọt ngào, cảm giác như có một luồng nước mát chảy ra, vô cùng thoải mái.

Đây là loại được trà mà Thập Bát Nương đặc chế ra. Nàng nhờ Phong bà bà đi đến hiệu thuốc bắc mua nguyên liệu, tự tay pha, chuyên dùng cho tiết trời mùa đông giá rét để chống lạnh và khu hàn trừ táo (*). Chỉ cần đem các loại dược liệu kia nấu cùng với lá trà là có thể dùng được, không cần cho thêm đường, mùi vị ngọt lành, sau khi uống vào trong miệng sẽ có cảm giác ấm áp, đồng thời còn có tác dụng dưỡng sinh.

(*) – Xua đi khí lạnh xâm nhập trong thân thể, giải nhiệt, chống nóng bên trong.

Lan Phượng Thương bảo nàng rót thêm cho hần một chén nữa, sau đó thông thả giải thích :

– Nhiều năm qua, hễ trong cung có tổ chức yến tiệc thì tất cả đại thần đều phải mang phu nhân cùng đi.

Thập Bát Nương rót thêm cho hần một chén được trà. Nghe Lan Phượng Thương nói, lòng vẫn còn “bán tín bán nghi” không thể không ngước mắt lên nhìn hần, hỏi lại :

– Ý của gia là muốn dẫn thiếp cùng đi sao ?

Lan Phượng Thương gật đầu, tỏ vẻ hài lòng. Nhưng khi hần nhìn thấy vẻ mặt nàng không hề biểu lộ một chút sắc thái vui sướng nào thì lập tức ngưng lại động tác đưa chén trà đã tới bên miệng, mắt khẽ híp lại, hỏi nhanh:

– Nàng không muốn đi sao ?

Thật lòng mà nói, tuy rằng ba đứa con đã lớn như vậy nhưng từ trước đến giờ chưa có một lễ mừng năm mới nào Thập Bát Nương không ở cùng với bọn chúng. Nếu như có thể, nàng thật sự muốn nghỉ ra biện pháp để từ chối, ở nhà với ba tiểu bảo bối của mình.

Lúc này, Lan Phượng Thương cũng đang ôm ấp trong lòng nhiều suy nghĩ. Những người đàn bà trong phủ hoặc là công khai, hoặc là âm thầm hay lôi kéo nhờ vả người khác, có khi lại tự mình đến trước mặt muốn được tiền cung cùng với hần. Thế mà tại sao vương gia đã tự mình đến đây mời nhưng người phụ nữ này lại bày ra vẻ mặt gượng ép như vậy chứ ? Nên biết rằng trong yến hội hàng năm, thế tất có thể đi theo bên cạnh cùng trượng phu tiến cung điều đó tượng trưng cho thân phận chính thất của họ. Đồng thời cũng thể hiện sự yêu thương, quý trọng của trượng phu đối với thế tử. Ngược lại, nếu như có vị đại quan nào đó, người đi theo bên cạnh không phải chính thê mà lại là tiểu thiếp, thậm chí là chỉ có một mình, như vậy có thể chứng minh một vấn đề: trong phủ của người nọ, chính thê không được trượng phu tôn trọng, vị trí trong hàng thiếp thất cũng chẳng ra gì.

Thập Bát Nương vừa nghe thấy giọng điệu này của hần, ngẫm bĩu môi, nhủ thầm: “ Hừ ! Nếu như thiếp thực sự không muốn đi, liệu người có lột da thiếp hay không ?..”

Tuy nhiên, nàng không biểu lộ thái độ này ra mặt, vẫn tươi cười, lời nói vẫn nhẹ nhàng :

– Gia lại thích nói đùa rồi. Chẳng qua.... thiếp chỉ có một chút thắc mắc. Gia.... uống nhanh đi, thiếp.... lại rót thêm cho ngài chén nữa.

Lan Phượng Thương dường như đã hài lòng với câu trả lời đó, gật đầu, uống thêm một chén rồi mới thông thả ngẩng lên nói chuyện với nàng :

– Được trà này rất dễ uống. Lúc trở về, nàng nhớ giới thiệu cho mẫu thân. Người nhất định sẽ rất vui mừng, sẽ nói nàng thật hiếu thuận.

Thập Bát Nương ngước đôi mắt đang kinh ngạc nhìn hần. Trong những thời điểm thế này, giác quan thứ sáu của phụ nữ sẽ sinh ra tác dụng rất lớn, suy nghĩ trong lòng xoay chuyển liên tục.

Lan Phượng Thương bất chợt bắt gặp ánh mắt vô tình liếc qua của nàng tâm trạng bỗng có chút thất thần.

Khuôn mặt xinh đẹp ở trước mắt mặc dù có hơi tái nhợt nhưng không hề ảnh hưởng một chút nào tới vẻ đẹp trời sinh của Thập Bát Nương. Trong đôi mắt kia tràn ngập vẻ tình lãng ôn hòa khó ai có được. Mặc dù lúc này đang là mùa đông nhưng khi nhìn vào đôi mắt ấy, trong lòng tự nhiên lại sinh ra một cảm giác vô cùng ấm áp.... Đặc biệt người phụ nữ đang ở trước mắt này, trên người nàng còn toát ra một loại hơi thở bình dị nhu hòa, luôn gọi lên trong lòng hần cảm giác yêu thương quyến luyến, muốn che chở cho nàng. Trời sinh đàn ông đã thích phụ nữ ôn nhu, cũng vì thế mà thời khắc này trong lòng Lan Phượng Thương đã sinh ra ý muốn bảo hộ cho nàng. Sự bảo hộ đó có thể kéo dài suốt kiếp, đến trọn đời này.

Hiện tại, trong gian phòng nhỏ, tuy hai người cách nhau một khoảng khá xa nhưng mũi hần lại luôn ngửi thấy mùi hương đặc biệt trên người Thập Bát Nương. Trong đầu hần chợt hiện hiện ra hình ảnh mình nằm ở trên người nàng. Trong khoảnh khắc Lan Phượng Thương không khống chế được mình muốn nàng, hần cũng ngửi thấy mùi hương mê người này trên thân thể gầy yếu ấy. Mùi hương dịu ngọt, thế mà lại vương vấn mãi, làm Lan Phượng Thương nhớ mãi không quên.

Bỗng nhiên hần phát hiện, người phụ nữ đang ở trước mắt này chỉ cần một ánh mắt cũng khiến cho ý trí kiên định của hần chẳng còn gì nữa, đã tan vỡ vô cùng nhanh chóng. Tưởng tượng thêm một chút, nếu hiện tại Thập Bát Nương bạo dạn đến gần hơn chút nữa, khiêu khích hần bằng vài hành động nhỏ, chắc chắn Lan Phượng Thương sẽ trực tiếp muốn nàng ngay tại nơi này

Trái ngược với người đàn ông “com no rượu say tỉnh trùng lên não” lúc này đầu óc Thập Bát Nương vẫn còn đang mờ mịt lần kinh ngạc vì lời nói vừa rồi của hần. Lan Phượng Thương nói vậy, hần thực sự có ý gì đây?

Đề nghị nàng đem được trà này đi tặng cho lão vương phi sao? Không phải bởi vì nàng là phụ nữ nên thích nghỉ nhiều nhưng tại sao nàng lại nghe được trong đó còn ẩn chứa ý đồ tốt đẹp. Hần muốn tốt cho nàng ư ? Điều này thực lạ làm sao!

Giống như là . . . giống như là người đàn ông này đang giúp Thập Bát Nương chấp nối quan hệ với lão vương phi vậy?

Có thể như vậy sao ? Thập Bát Nương ngẫm lại, cảm thấy không có khả năng.

Chung trà lại được rót đầy thêm lần nữa, nàng làm như không để tâm đến lời hần, dịu dàng nói :

– Nếu gia cảm thấy được, đến lúc đó thiệp sẽ mang đến biểu bà bà.

Lan Phụng Thương muốn che dấu suy nghĩ của bản thân nên vội vàng cầm chén được trà uống tiếp. Trà mới nhấp, hần lại giống như nhớ tới điều gì, lập tức quay sang nhìn Thập Bát Nương hỏi thật nhanh:

– Đúng rồi! Vừa rồi lúc ta mới tới có nhìn thấy ba tên tiểu tử chạy ra từ cửa sau, bọn chúng là ai?

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Bỏ Qua

Lan Phụng Thương muốn che dấu suy nghĩ của bản thân nên vội vàng cầm chén được trà uống tiếp. Trà mới nhấp, hần lại giống như nhớ tới điều gì, lập tức quay sang nhìn Thập Bát Nương hỏi thật nhanh:

– Đúng rồi ! Vừa rồi lúc ta mới tới có nhìn thấy ba tên tiểu tử chạy ra từ cửa sau, bọn chúng là ai?

Khi hần vừa đi vào, nhìn thấy ba tiểu tử kia đưa lưng về phía mình. Mặc dù lúc đó khoảng cách giữa hai bên tương đối xa nhưng tiếng cười giống như chuông đồng của bọn chúng lại truyền rất rõ ràng vào tai Lan Phụng Thương. Âm thanh đó rất dễ nghe, tâm trạng hần sau khi nghe tiếng cười đó đã thấy vô cùng sáng khoái.

Nhưng thời điểm đó mọi tâm tư của Lan Phụng Thương đều tập trung tìm kiếm Thập Bát Nương, không rảnh rỗi chú ý mấy tiểu tử kia. Theo như lời Thập Bát Nương đã nói thì bọn chúng đều là con của nhà hàng xóm. Thế nhưng biểu hiện của ba tên tiểu tử đó rất lạ, làm Lan Phụng Thương khi nhớ lại, không khỏi có chút bận tâm.

Bản thân hần tự nhận thấy dáng vẻ của mình cũng không đến mức dọa người. Lúc này khi vừa thấy đám trẻ, bất giác lòng Lan Phụng Thương lại không kiềm chế được, muốn bước tới gần nói với chúng vài lời với ý quan tâm: “Mùa đông mà lại khoét băng nghịch ngợm như vậy không sợ lạnh sao?”

Nhìn thoáng qua, hần nhận ra ba tên tiểu tử đang đi đôi giày da hổ – vật mà Thập Bát Nương đã từng nói qua là nàng đã tự mình làm cho mấy đứa trẻ nhà hàng xóm. Chẳng hiểu sao mà mấy tiểu tử mới trông thấy Lan Phụng Thương là đã vội vàng nhấc chân chạy, ngay cảm thấy mũi bọn chúng thế nào hần cũng chưa nhìn thấy.

Vốn là người xa lạ. Thế mà....

Không biết vì nguyên nhân gì, thời điểm Lan Phụng Thương nhìn thấy bóng dáng của ba tiểu tử kia, trong lòng lại có cảm giác rung động. Hần còn nhớ, lúc đó mình còn bước lên vài bước, định hỏi thêm. ... Đúng lúc ấy, Phong bà bà đang đi bên cạnh hần thiếu chút nữa đã sợ đến chết ngất! Hần cũng chỉ muốn nhìn bọn chúng một chút thôi mà.... Thế nhưng chờ đến khi bừng tỉnh thì ba tiểu tử kia đã chạy trốn nhanh đến mức ngay cả bóng dáng cũng không thấy đâu.

Phong bà bà còn vội vàng giải thích: “Mấy tiểu tử của nhà hàng xóm kia vì nghe thấy tiếng gọi của mẫu thân đang ở bên ngoài nên đều vội vàng chạy về nhà thôi. Mong gia chớ trách. Trẻ con không hiểu chuyện nhiều.”

Nghe bà ta nói vậy. Lan Phụng Thương khẽ nhủ mày. Hần là người có võ công, thính lực so với người thường mạnh hơn gấp vài lần, tại sao lại không nghe thấy tiếng mẫu thân của bọn chúng đang gọi chứ?

Tuy nhiên, Lan Phụng Thương không để ở trong lòng việc đó. Lòng chỉ cảm thấy có chút tiếc nuối vì không thể nhìn rõ dáng vẻ của ba tiểu tử kia. Có lẽ thường ngày bọn chúng đều thường xuyên đến đây chơi đùa với Thập Bát Nương, khiến cho sân viện của nàng có thêm tiếng vui cười của trẻ nhỏ. Hần chỉ muốn cảm ơn ba tiểu tử kia một tiếng, không ngờ lại dọa ba đứa trẻ chạy mất, làm lỡ cơ hội lần này.

Hần còn chưa kịp nghĩ thêm gì thì đã bị Phong bà bà đưa vào trong phòng của Thập Bát Nương.

Mùa đông năm nay rất lạnh, Thập Bát Nương vốn thể chất không tốt nên cũng rất ít khi đi rang ngoài, chủ yếu lờ trong phòng uống chút được trà, làm chút đồ thủ, đọc qua vài cuốn sách thuốc... Đang lúc nàng thưởng thức chén được trà thơm ngát và xem sách thì Phong bà bà đưa người đàn ông kia chậm rãi đi vào.

Thấy Phong bà bà đưa người đàn ông kia đến đây cảm giác đầu tiên của Thập Bát Nương đầu tiên là kinh hãi, thầm nghĩ: “Ba tiểu tử bướng bỉnh của mình còn đang ở bên ngoài nghịch băng mà, vừa rồi còn thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng cười của bọn chúng vọng lại. Hiện giờ không biết thế nào rồi... Chúng có bị... có bị hần phát hiện không?”

Mãi tới khi liếc nhìn về phía Phong bà bà, thấy bà đang ra hiệu cho nàng cứ yên tâm, lại thấy người đàn ông này vào trong mà trên mặt không có biểu

hiện khác thường nào. Thái độ vẫn giống như những lần trước. Thập Bát Nương mới tạm yên lòng, thở phào đôi chút.

Cũng không nghĩ đến, sau khi cùng Lan Phượng Thương hàn huyền một hồi, hần lại hỏi về chuyện của mấy bảo bối của nàng làm Thập Bát Nương cảm thấy vô cùng căng thẳng. Hai tay vô thức nắm chặt, rõ ràng đã bị hần nhìn thấy. Thấy tình thế không ổn, Thập Bát Nương vội vàng nhìn hần cười cười, dịu giọng giải thích thật nhanh :

– Ba tiểu tử kia đúng là mấy đứa bé hàng xóm mà thiếp từng nói qua với ngài. Lúc trước, thiếp còn tặng cho bọn chúng mỗi đứa một đôi giày da hồ đấy. Không biết bọn chúng đã làm gì mạo phạm đến gia sao? Người xưa đã nói không nên trách lời của trẻ con. . . . Nếu như bọn chúng thật sự mạo phạm đến gia, thiếp mong rằng gia sẽ rộng lượng bỏ qua. Bọn chúng kỳ thật đều rất đáng yêu, vừa thông minh lại lanh lợi. Thấy chúng, ai cũng vui vẻ.

Nói đến đây, ánh mắt của nàng lại tràn ngập một tia nhìn dịu nhẹ, bên miệng thấp thoáng ý cười, đúng là mềm mại như nước, ấm áp tựa gió xuân.

Nhìn bóng dáng ôn nhu dịu dàng ở trước mắt, lòng người đàn ông cũng thấy nguôi đi. Người phụ nữ này lại dễ dàng khiến cho ánh mắt của hần không rời khỏi được. Khi Thập Bát Nương nhắc tới mấy tiểu tử kia, trong ánh mắt toát ra một loại tình cảm yêu thương chân thành khiến hần nhìn vào lại cảm thấy vô cùng ghen tị với đám trẻ kia, đã được nàng thương yêu như thế.

Nàng cũng rất thích trẻ con.

Bên tai Lan Phượng Thương bỗng vang lên những lời của Thường thái y đã từng nói. . . . Nếu như để Thập Bát Nương hoài thai, với thân thể yếu ớt bạc nhược như hiện giờ của nàng, nhất định là không chịu nổi chín tháng mười ngày mang thai khổ sở, thậm chí ngay cả tính mạng của nàng cũng khó giữ được. . . .

Ánh mắt Lan Phượng Thương không rời khỏi nàng, càng thấy sự yêu thương chân thành, tha thiết của Thập Bát Nương khi nói về bọn trẻ, lòng lại đau xót không an. Y thuật của nàng cao minh như vậy cũng chẳng thể làm gì. Có lẽ . . . nàng đúng là không có khả năng tự mình sinh con.

Là một người phụ nữ, lại rất yêu thích trẻ con song chẳng cách nào sinh được đứa trẻ của mình, đối với Thập Bát Nương mà nói thật vô cùng tàn nhẫn. . . . Càng nhìn vẻ tươi cười trên khuôn mặt xinh đẹp đang đối diện cùng mình trong gian phòng nhỏ, tâm trạng Lan Phượng Thương càng vì mối bận tâm kia mà buồn bã, ngồi đứng không an.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Hồi Phủ

Thấy hần không còn hỏi nhiều đến chuyện của ba tiểu bảo bối nữa, Thập Bát Nương lập tức nói sang chuyện khác, mỉm cười, dịu dàng nói :

– Nếu như phải vào cung tham gia yến hội thường niên, gia chỉ cần phái người đến đây báo cho thiếp một tiếng là được rồi. Gia đâu cần phải tự mình đến đây. Đường đi gió lạnh lại rét mướt như vậy. Gia cũng là người mà, đâu phải là sắt thép đâu. Lần sau, ngài nên chú ý giữ gìn thân thể của mình một chút. Tuy bây giờ là năm mới nhưng vẫn lạnh lắm, sức khỏe vẫn là quan trọng nhất mà.

Khuôn mặt nàng mang nét cười ấm áp, giọng nói lại vô cùng dịu dàng. Quả thực giống như là một tiểu nương tử hiền lành đang muốn bảo vệ cho tướng công. Lan Phượng Thương trong lòng cảm thấy vô cùng vui vẻ, khóe miệng khẽ cong lên.

Nếu như hần biết được lúc này trong lòng của Thập Bát Nương chỉ hy vọng làm sao để mau chóng di dời sự chú ý của hần, mong hần đừng tiếp tục hỏi nàng về chuyện của mấy tiểu bảo bối nữa, không biết hần còn có thể cười được nữa

không ?

Lan Phượng Thương có lẽ cũng không nhận thấy. Một kẻ vốn ít khi quan tâm tới người khác như hần lại có thể nghiêm túc lắng nghe lời nói của nàng, còn khẽ khàng đáp lại:

– Ta sẽ nhớ kỹ.

Thập Bát Nương lại hỏi thêm :

– Yến hội khi nào thì bắt đầu?

Lan Phượng Thương vừa tiếp nhận chén được trà nàng đưa tới vừa đáp:

– Đêm nay bắt đầu nhưng thời gian vẫn còn sớm, nàng cứ nghỉ ngơi một chút. Sau đó chúng ta sẽ quay về.

Thập Bát Nương gật đầu đồng ý. Nàng còn cẩn thận dặn hấn hãy ngồi tạm ở nơi này nghỉ ngơi trước một chút. Nàng đi dặn dò đám người hầu vài chuyện rồi sẽ trở lại ngay.

Thập Bát Nương vừa ra khỏi phòng liền gọi Phong bà bà và Lưu đại tỷ đến ngay, dặn dò họ là nàng sẽ đi trong một hai ngày, muốn hai người thay mặt mình quản lý mọi việc trong nhà, đặc biệt là phải chăm sóc cho ba tiểu thiếu gia thật tốt.

Được Phong bà bà và Lưu đại tỷ đồng thanh đáp ứng, Thập Bát Nương mới quay về phòng nói với Lan Phụng Thương nàng đã sắp đặt xong mọi chuyện, cả hai có thể khởi hành.

Biết Thập Bát Nương thân thể yếu đuối, Lan Phụng Thương thuận tay cầm luôn cả tấm chăn bông mới trong phòng mang theo. Sau khi ôm nàng lên xe ngựa thì đem cái chăn bông kia đắp lên người nàng.

Thập Bát Nương cũng không khách khí. Từ lúc đầu đông, nàng lúc nào cũng quanh quẩn ở trong nhà, cơ thể luôn được giữ ấm áp. Bây giờ mới bước ra bên ngoài, thời tiết lạnh giá khiến không khỏi nắm chặt chiếc chăn bông trên người, nhìn người đàn ông ở bên cạnh, cô nở nụ cười:

– Bên ngoài thật sự hơi lạnh. May là gia đã thuận tay mang thêm chăn theo.

– Nàng vẫn cảm thấy lạnh sao? Hấn khẽ nhíu mày, trong giọng nói có sự lo lắng rõ ràng.

Thập Bát Nương lắc đầu, khẽ trả lời:

– Đã ấm hơn nhiều rồi, xe ngựa này cũng có đồ chống lạnh mà. Gia không cần quá bận tâm đâu.

Bên trong xe ngựa có một lò sưởi nhỏ đặt cạnh Lan Phụng Thương, cũng không quá lạnh, chẳng qua thân thể của nàng yếu đuối mới không chịu được mà thôi.

Lan Phụng Thương thấy người con gái nhỏ này từ sau khi lên xe ngựa vẫn đắp thêm chăn, không khỏi thở dài, dịu dàng nói với nàng:

– Ngồi sát vào ta một chút đi!

Hấn vốn đâu phải là mãnh thú hay dòng nước lũ... Tại sao từ lúc vừa lên xe Thập Bát Nương lại duy trì khoảng cách, không dám ngồi cạnh hấn đây?

Thập Bát Nương nhìn hơi âm tỏa ra từ cái lò sưởi ở bên cạnh hấn, có chút mềm lòng. Nghe Lan Phụng Thương mở lời thì không khách khí nữa, khẽ xích lại một chút.

Lan Phụng Thương thấy nàng xích lại một khoảng rất ngắn, chẳng khác lúc trước bao nhiêu, bàn tay to to lớn nhanh chóng vươn ra ôm lấy nàng, ngồi vào trong lòng hấn.

Thập Bát Nương đang quần chặt tấm chăn. Khuôn mặt tuần tú của người đàn ông trước mặt đang khẽ sát, ánh mắt đăm đăm thẳng vào mình, còn chưa kịp có phản ứng gì thì đột nhiên thấy hấn đã ôm nàng trong tư thế này... Chẳng hiểu sao Thập Bát Nương lại có cảm giác giống như lúc mình ngồi xe bus ở hiện đại cũng từng nhìn thấy mấy đứa bé cuộn mình ngủ trong lòng của phụ thân chúng thế này.

Thấy nàng ngo ngoáy muốn ngồi xuống, Lan Phụng Thương nói một cách thân nhiên:

– Nếu nàng còn tiếp tục giãy dụa, ta sẽ đuổi nàng ra bên ngoài đấy!

Người phụ nữ này hình như không muốn tiếp xúc với hấn, vừa mới bị ôm một chút đã giãy giụa như vậy. Nội tâm mạnh mẽ của Lan Phụng Thương không khỏi cảm thấy có chút tổn thương.

Thập Bát Nương dần dần không có phản ứng gì nữa, lúc này, Lan Phụng Thương mới cảm thấy tâm trạng tốt hơn một chút, cúi đầu nhìn người con gái đang quần chặt chăn trong lòng mình, như đang dỗ dành:

– Phải mất một lúc nữa mới đến nơi. Nàng hãy chợp mắt một chút đi.

Lời nói này thật khiến Thập Bát Nương không đoán được cảm xúc của người đàn ông ôm mình trong lòng ngực. Sự giãy giụa của nàng hoàn toàn vô ích. Thấy mình phản kháng cũng không có hiệu quả, một lúc sau nàng đành từ bỏ, khẽ khàng hướng về phía hấn tạ ơn:

– Thiếp mạn phép.

Lan Phụng Thương gật đầu, thấy người con gái đang nằm ở trong lòng đã ngoan ngoãn hơn rất nhiều mới giúp nàng giữ chăn thật chặt, còn cẩn thận kiểm tra xem chăn đã phủ kín người nàng hay chưa, lúc này mới yên lòng.

Xe ngựa đi với tốc độ không nhanh lắm, lắc lư lắc lư lên xuống. Ban đầu Thập Bát Nương không thấy buồn ngủ nhưng nằm ở trước khuôn ngực dày của người đàn ông này, lại được bọc chặt thật chặt đột nhiên cảm thấy vô cùng thoải mái, theo nhịp đong đưa lúc lắc của chiếc xe ngựa, cuối cùng bất tri bất giác khép mắt ngủ vùi trong lòng Lan Phụng Thương.

Hấn cúi mắt xuống chăm chú nhìn nàng, không biết qua bao lâu, lại cúi đầu hôn nhẹ lên môi Thập Bát Nương một rồi cũng thành thói quen tựa vào thành xe nhắm mắt lại dưỡng thần.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Giải Quyết

Ba canh giờ sau, xe ngựa đã về đến vương phủ. Trước cửa phủ, thị vệ thấy xe ngựa của vương gia đã trở lại vội vàng chạy nhanh đến dắt ngựa, mời hấn xuống xe.

Khi xe ngựa vừa dừng lại, Thập Bát Nương đã tỉnh lại ngay. Đôi mắt chậm rãi mở ra. Giấc ngủ sâu trên đường đi khiến nàng thấy tinh thần sảng khoái hơn nhiều.

Lan Phượng Thương cúi đầu, chăm chú nhìn nàng. Cùng lúc, Thập Bát Nương cũng ngẩng mặt lên. Bất gặp ánh mắt của hấn, nàng khẽ nụ cười, dịu dàng lên tiếng:

– Gia ! Cảm ơn ngài đã chăm sóc cho thiếp trên đường về. Thiếp....

Nói xong, Thập Bát Nương thoáng cử động, muốn rời khỏi lồng ngực ấm áp kia

Nhưng bàn tay to khỏe của Lan Phượng Thương ghim chặt nàng lại. Sau đó, hấn xốc màn xe lên, cẩn thận xem xét. Bên ngoài gió lạnh đang vù vù thổi đến từng đợt liên tiếp, hấn lập tức quay đầu cầm tấm chăn bông quấn chặt lên người Thập Bát Nương thêm lần nữa. Đến khi nàng đã hoàn toàn được bọc kín trong chăn ấm, lúc này Lan Phượng Thương mới cảm thấy yên tâm.

Khuôn mặt Thập Bát Nương ửng hồng, hơi do dự đáp lại cử chỉ chăm sóc của Lan Phượng Thương bằng chất giọng nhẹ nhàng như hơi thở :

– Thiếp không cảm thấy lạnh nữa, không cần khoác thêm chăn đâu.

Ở trên xe, nàng khoác chăn kín người thì không sao nhưng nếu đã xuống xe mà quần lớp chăn kín người, liệu có quá phô trương, có khiến Lan vương gia cảm thấy mất mặt không ?

Khác với vẻ phân vân của Thập Bát Nương, Lan Phượng Thương chẳng mấy may để ý, cầm tấm chăn khoác lên rồi quấn thật chặt, sau đó ôm nàng đi thẳng vào trong vương phủ.

Bước qua cánh cửa lớn, vào đến bên trong vương phủ, đến khi cảm thấy gió lạnh bên ngoài không còn lùa vào nữa, lúc này hấn mới lưu luyến buông Thập Bát Nương ra.

Nha hoàn đang đứng ở cạnh cửa nhìn thấy vương gia vì lo lắng vương phi có thể bị cảm lạnh, tự mình ôm nàng đi vào cửa, nhất thời không nén được kinh ngạc, ngăn người ra.

Quan hệ giữa vương gia và vương phi trở lên tốt đẹp như vậy từ khi nào ?

Nàng ta còn nhớ rõ, trước kia Vương gia cùng Vương phi ba ngày một trận cãi vã nhỏ, năm ngày một trận cãi vã lớn, bảy ngày xung đột nghiêm trọng, thiếu chút nữa còn đánh nhau, khiến vương phủ không lúc nào yên.

Thập Bát Nương đưa tấm chăn cho nha hoàn cầm lấy, sau đó nắm thật chặt áo choàng ở trên người, khuôn mặt ửng đỏ nhìn về phía Lan Phượng Thương, nhỏ giọng dò hỏi :

– Gia có cùng thiếp đi thỉnh an bà bà không ?

Lan Phượng Thương không nghĩ ngợi nhiều, gật gù đầu ”Ừ” một tiếng. Song, bất gặp sự mệt mỏi trên gương mặt nàng, hấn bỗng tiếp lời, giọng chan chứa yêu thương:

– Cùng đi đi !

Nha hoàn vội vàng nói ngay:

– Xin vương gia và vương phi dừng bước. Hôm nay, thượng thư phu nhân mang theo tiểu công tử đến đây, mời lão vương phi ghé qua phủ của họ. Hiện tại, lão vương phi còn chưa trở về ạ.

Lan Phượng Thương nghe xong, lập tức phát tay cho phép nàng ta đi xuống, quay sang nhìn Thập Bát Nương, cười khẽ :

– Mẫu thân rất thương yêu Tiểu Phong Tử. Có lẽ là tiểu tử kia lại làm nũng, mẫu thân không cảm lòng được nên lúc này mới đi qua đó, đợi khi mẫu thân quay về, chúng ta lại qua đó thỉnh an cũng không muộn.

Thập Bát Nương gật đầu, dịu dàng lên tiếng:

– Thiếp thấy bà rất thích trẻ con. Vì sao gia không giúp bà thỏa mãn tâm nguyện ?

Nàng tươi cười nhìn hắn, trong ánh mắt không hề có vẻ sợ hãi hay dao động nhưng bên trong lại như đang soi thấu tâm can người khác.

Lan Phượng Thương là một chiến vương bách chiến trên sa trường, cơ thể cường tráng khỏe mạnh, Thập Bát Nương không tin hắn lại chẳng có khả năng khiến cho mấy người phụ nữ trong hậu viện mang thai. Ở thời đại này, trong hoàng thất hoặc trong các gia đình quý tộc, chuyện con cháu nối nghiệp có vai trò hết sức quan trọng. Vì lẽ đó, việc đàn ông khi sung hạnh cơ thiếp không xuất tinh cũng chẳng phải là chuyện bí mật gì. Vấn đề là trong quá trình thực hiện kỹ thuật cao hay thấp, có bị cơ thiếp phát hiện hay không mà thôi.

Những lời của Thập Bát Nương làm đôi mày Lan Phượng Thương nhíu chặt lại, đưa mắt nhìn về phía nàng. Trên khuôn mặt thanh tú vô cùng bình thản, như mặt nước mùa thu phẳng lặng, dịu êm.

Trong lòng Lan Phượng Thương chợt dâng lên ý nghĩ: Nếu là người khác nói với mình về chuyện con nối dòng thẳng thắn như vậy, hẳn chắc chắn sẽ hoài nghi đối phương có ý đồ không tốt. Nhưng những lời đó lại do người con gái đang ở trước mắt này nói ra... Nhìn khuôn mặt của Thập Bát Nương lúc này, hẳn chẳng có lý do gì mà không tin nhiệm nàng.

Hắn trầm ngâm rất lâu...sau đó mới từ từ cất tiếng:

– Có lẽ là do ta ở trên chiến trường giết chóc nhiều quá nên ông trời không muốn ban cho ta một đứa con chăng?

Thập Bát Nương chuyển mắt nhìn hắn tỏ vẻ không tán thành với lời nói ấy, môi anh đào thoáng hiện nét cười:

– Gia đừng tự coi nhẹ bản thân. Ngài vung đao là để bảo vệ quốc gia, phòng chống kẻ thù bên ngoài mới khiến cho dân chúng có thể giống như hiện tại: an cư lạc nghiệp, hòa bình, dân chúng trải qua một cuộc sống tiêu điều tự tại, vô ưu vô lự như vậy. Gia đã vì quốc gia, vì dân chúng mà phải trả giá nhiều như thế. Thiếp cả gan hỏi ngài một câu: Nếu gia được lựa chọn lại, ngài có bỏ đi đao kiếm. Ngài có cảm thấy giết chóc như vậy là không nên mà bỏ cuộc không?

Đất nước mà Thập Bát Nương và Lan Phượng Thương đang sống vẫn luôn đi theo chủ chương hòa bình, cùng tồn tại và phát triển với các nước ở chung quanh. Chẳng qua, thời gian gần đây bọn giặc Thát – Lỗ ở phương bắc ngang ngược tàn bạo, mưu toan xâm chiếm mảnh đất này, thậm chí còn phát động các nước nhỏ ở chung quanh cùng nhau khởi binh làm loạn khiến cho trong nước lòng dân rối loạn, triều đình không thể ổn định. Người đàn ông này vì muốn dân chúng có được những ngày tháng hòa bình, ổn định cuộc sống mới mang binh đi dẹp loạn. Quá trình đó không thể tránh khỏi việc phải dùng đến phương pháp bạo lực. Song vì triều đình, vì con dân trăm họ của đất nước này, hắn không thể không tiêu diệt những nước láng giềng có suy nghĩ xấu xa, mơ mộng hão huyền, ý đồ gây rối, khiến quốc gia không có giây phút yên ổn. Thân làm tướng, làm sao có thể tha cho chúng được? Làm sao Lan Phượng Thương có thể buông tay?

Thập Bát Nương lại nghĩ, nếu đúng như lời hắn nói là do mình giết chóc quá nhiều nên mới ảnh hưởng đến chuyện có con nối dòng vậy thì làm sao nàng có thể sinh ra ba tiểu tử mạnh khỏe, đang dần lớn lên từng ngày được. So phong thái, so độ thông tuệ, chúng đều là những nam nhân vô cùng trác tuyệt, sẽ là nhân tài trong tương lai.

Vì những lẽ đó, Thập Bát Nương không hề do dự, ngay lập tức phủ nhận những lo ngại trong lòng hắn ngay.

Lan Phượng Thương nghe nàng nói như vậy, khoe miệng khê cong lên, di chuyển đôi mắt sắc bén, chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, bình thản, trang nhã của nàng, dịu dàng hỏi:

– Nàng không cảm thấy trên người ta mang rất nhiều nợ máu hay sao?

Thập Bát Nương lắc đầu, dịu dàng cười nói:

– Thiếp không cho là như vậy.

Ánh mắt trong trẻo lại nhìn thẳng vào hắn, khẳng định ngay:

– Gia! Nếu như ngài muốn con nối dòng, thiếp tin tưởng việc đó đối với gia mà nói không phải là việc khó khăn gì.

Thập Bát Nương vừa mới nói xong, không ngờ Lan Phượng Thương đã nhấc chân đến sát bên người nàng, đột nhiên cúi đầu xuống sát bên, thò ra từng luồng khí nóng, mờ ám nói:

– Chờ nàng khỏe hơn, ta sẽ để cho nàng sinh.

Lời vừa thốt Lan Phượng Thương lập tức lui lại vị trí cũ, ánh mắt ẩn chứa vài phần trêu ghẹo nhìn khuôn mặt đang phỉếm hồng của Thập Bát Nương.

Hắn thầm tính toán, cứ để nàng sinh cho hắn mấy đứa con. Nhất định hắn sẽ hết lòng yêu thương chúng. Vì đó là con của hai người – kết tinh tình yêu của hắn và nàng.

Lan Phượng Thương đột nhiên đến gần như vậy, lại còn ở ghé ở bên tai thì thầm mấy lời kia khiến cho thân thể mềm mại của Thập Bát Nương bỗng khựng lại trong chốc lát, khẽ run rẩy, cũng bất chấp mọi chuyện, nhìn thẳng vào Lan Phượng Thương, giọng có vẻ hoài nghi:

– Gia. . . Gia... muốn thiệp sinh con cho ngài ư ?

Lan Phượng Thương chuyển mắt nhìn kĩ khuôn mặt của nàng, đến khi không thấy trên đó xuất hiện thái độ khó chịu nào, khi đó mới thản nhiên nhún từng tiếng:

– Ta muốn con trưởng của ta, phải do chính thể sinh ra!

Lan Phượng Thương đối với những chuyện khác có lẽ cũng không cố chấp như vậy nhưng riêng với vấn đề con nối dòng, hẳn tuyệt đối đặt lên hàng đầu. Lí do là con trai trưởng sau này sẽ là người kế thừa vương phủ cho nên phải do chính phi mà hẳn yêu thích sinh ra thì mới có đủ tư cách.

Đương nhiên trước khi chính phi sinh hạ được đứa nhỏ, hẳn sẽ không cho phép những người phụ nữ khác mang thai trước được.

Năm năm trước ý nghĩ đó không hề có trong đầu hắn, chỉ có chán chường và mệt mỏi. Song hiện tại, sau bao nhiêu chuyện, ý định ấy dần sinh sôi, bén rễ chắc chắn trong lòng hắn mất rồi.

Con trai Lan Phượng Thương...Hắn muốn do người con gái trước mắt này sinh ra, chỉ có nàng.

Về phía Thường thái y, hắn đã nhờ ông ấy tìm phương thuốc bí truyền điều dưỡng thân thể cho nàng. Với khả năng của ông ta, có lẽ đó không phải là điều quá khó. Đến lúc ấy, hắn sẽ để nàng sinh con cho mình. Còn những người phụ nữ khác, tạm thời trong lòng Lan Phượng Thương không có ý định cùng họ dây dưa.

Thập Bát Nương nghe thấy hắn nói thế, trong lòng không khỏi dấy lên sự cảm động. Đôi mắt trong trẻo chạm phải cái nhìn của Lan Phượng Thương, nàng không kiềm được sự thấp thòm, ngập ngừng :

– Gia. . . Gia... ngài không phải muốn hưu thiệp hay sao ?

Hàm ý trong lời nói vừa rồi, liệu có phải nói lên ý định sẵn sàng tiếp nhận nàng của Lan Phượng Thương ? Hắn không muốn hưu nàng nữa?...Nếu thật vậy.... Hắn không muốn hưu nàng nữa....Nếu như Lan Phượng Thương thật sự muốn tiếp nhận nàng thì có phải đây là thời điểm nàng có thể đem bí mật về mấy đứa con nói ra không ?

Lời Thập Bát Nương vừa rồi khỏi miệng, Lan Phượng Thương cảm thấy vô cùng khó chịu quát to :

– Nói bậy!

Hắn quay mặt nhìn nàng, trông thấy thân thể gầy yếu run lên, không khỏi hạ thấp giọng, dịu dàng hơn :

– Chắc là nàng nghe thấy lời đồn gì từ mấy tên nô tài lẩm nhảm trong phủ phải không?

Thập Bát Nương cúi mặt, nhỏ giọng nói :

– Không phải, là thiệp. . . Thiếp.... tự đoán ạ.....

Dáng vẻ kính sợ của nàng khiến hắn vừa thương, vừa có chút đau lòng. Lan Phượng Thương giờ tay lên khoác nhẹ lên vai Thập Bát Nương có ý trấn an, sau đó từ tốn bỏ xuống, giọng nói vô cùng nghiêm túc :

– Ta sẽ không hưu nàng. Nàng là chính phi của ta, cũng không có sai lầm gì quá lớn, sao lại có thể tùy tiện hưu ly như vậy chứ ? Đừng lo!

Nói xong, bàn tay to của hắn khẽ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nhìn sâu vào mắt nàng, dịu dàng nói :

– Sau này không được nói ra những chuyện như vậy nữa biết không ?

Thập Bát Nương nhìn chăm chú vào đôi mắt đen nhánh sắc bén đang ở ngay trước mặt mình, gật gật đầu, trong giọng nói vừa mang theo vẻ ảm áp dịu dàng, lại vừa mang theo một sự vui sướng nhẹ nhàng mà ngay cả bản thân nàng cũng chưa thể nhận ra :

– Thiếp nhớ kỹ rồi.

Thời điểm, Lan Phượng Thương vừa mới từ chiến trường trở về, không thể phủ nhận là hắn cũng đã từng có suy nghĩ muốn hưu nàng. Thập Bát Nương tuy là chính phi nhưng trước đây đã để lại cho hắn ấn tượng xấu xa vô cùng, một chút dáng vẻ của vương phi đều không có, làm sao có thể xứng đôi với hắn ? Hắn mà không hưu nàng mới là chuyện kì lạ đấy !

Nhưng bắt đầu từ ngày nàng quay về tham gia yến hội mừng chiến thắng, tất cả mọi chuyện dường như đã dần thay đổi. Nàng rất khác, khác đến lạ lùng.

Đôi mắt luôn tràn ngập dự vọng chiếm hữu và những ý nghĩ độc địa khiến cho người ta nhìn thấy đều không nén được cảm giác chán ghét và phiền não trước đây bỗng nhiên đã thay bằng đôi mắt không hề gọn sóng, ảm áp, tĩnh lặng. ... Những ham muốn dự vọng hay về tàn nhẫn hoàn toàn biến mất như

chưa hề tồn tại ở nàng.

Mới đầu hần nửa tin nửa ngờ nhưng sau đủ loại chuyện phát sinh, Lan Phượng Thương thực sự nhận ra là nàng đã thay đổi. Hần không còn để ý tới những chuyện trước đây, chăm chú quan sát nàng.

Bản thân Thập Bát Nương biết mình không thể sống lâu được nữa nên muốn trả lại vị trí vương phi lại cho hần. Nàng còn chủ động đi trao đổi với mẫu thân về những chuyện sau khi hưu ly, muốn người để lại Thiên Trạch cho nàng cư trú, những chuyện khác của vương phủ gần như nàng không hề nói đến dù chỉ nửa câu. Trong đôi mắt của nàng không hề có một chút lưu luyến nào đối với những vinh hoa phú quý bên trong vương phủ.

Hần đã đến Thiên Trạch kia không chỉ một lần. Hần cảm thấy dường như toàn bộ cuộc sống của nàng chỉ xoay quanh việc nuôi gà, nấu ăn, đem thịt phơi khô, chơi đùa cùng với mấy tiểu hầu tử nhà hàng xóm.

Gian phòng mà Thập Bát Nương đang sống còn không bằng một góc gian phòng của mấy hạ nhân có chút địa vị trong vương phủ của hần. Khác với vẻ rực rỡ, lộng lẫy ở vương phủ, mọi thứ ở Thiên Trạch gần như là một sự đối lập rõ rệt, giản dị, thiếu thốn nhiều thứ. Thập Bát Nương sống ở nơi này, trong một cuộc sống như thường dân nghèo khó. Nhưng nàng không có một lời than vãn. Khi Thập Bát Nương xuất hiện trong yến tiệc mừng công của hần, nàng chỉ thực hiện đúng chức trách của vương phi, sau đó không hề có một chút thái độ chần chờ nào lập tức quay về Thiên Trạch, tiếp tục cuộc sống bình thường, dân dã của mình.

Nàng đã từng là vị vương phi kiều ngạo ương ngạnh, đeo vàng dát bạc. Vậy mà hiện giờ hần ôm nàng lại chỉ thấy một thân thể gầy gò mảnh khảnh, khiến cho Lan Phượng Thương cảm thấy mình giống như đang ôm một con mèo nhỏ ốm yếu nhẹ như tơ liễu. Khi ôm nàng trong lòng, hần chợt nảy sinh cảm giác muốn níu chặt lấy Thập Bát Nương, chỉ sợ bản thân buông nơi một chút thôi nàng sẽ tan biến vậy.

Cảm giác thay đổi này là thế nào, phải lý giải thế nào đây?

Hần từng chủ động giữ nàng ở lại trong vương phủ nhưng Thập Bát Nương chỉ dịu dàng cười tạ ơn. Sau khi hần tới quân doanh thì nàng lại quay về Thiên Trạch. Hần thấy được, Thập Bát Nương của hiện tại đã không còn giống như nàng của quá khứ. Nàng đối với hần hay đối với vương phủ đã không một chút tà ý gì nữa. Tâm hồn nàng thực sự thanh khiết, không chút tranh đua. Thập Bát Nương không cần hư vinh để thỏa mãn mình như nhiều nữ tử khác. Thứ duy nhất làm nàng lưu luyến lại là Thiên Trạch xa xôi, cũ nát kia.

Lan Phượng Thương luôn muốn được nhìn thấy cặp mắt bình thần, “vô tranh vô cầu” của nàng lộ ra vẻ ảm áp, muốn cảm thụ được bầu không khí thư thái bình thần khi ở chung với nàng, đặc biệt thỉnh thoảng nghe Thập Bát Nương ngẫu nhiên nói vài câu chuyện bằng quơ nhưng lại thể hiện vẻ quan tâm với hần. Tuy rằng mỗi lần hần đều nhíu mày, cau mặt tỏ vẻ ghét bỏ nhưng trong lòng lại luôn luôn ghi tạc những lời tương như rất nhàm chán, hay lập đi lập lại đó của nàng.

Không biết từ khi nào, hần đã không tự chủ được mà bị Thập Bát Nương hấp dẫn, ánh mắt luôn dừng lại trên người nàng. Càng không biết từ khi nào, hần đã quên hết tất cả những chuyện trước kia, trong đầu chỉ muốn nắm lấy tay nàng bắt đầu mọi chuyện thêm một lần nữa....

Một trận gió lạnh thổi đến, Thập Bát Nương bị cơn gió kia quét qua, thoáng rùng mình. Lan Phượng Thương nhìn thấy, không thèm truy cứu đến việc nàng đã nói lên tâm tư của mình, kéo tay nàng đi tới các viện biệt lập của hần.

Văn quản gia nghe nói vương gia đã mang theo vương phi quay về, vội vàng từ bên trong nhà kho chạy đến, đúng lúc bắt gặp Lan Phượng Thương đang mang theo Thập Bát Nương đi đến các viện riêng. Ông ta vội tiến lên chào hỏi vương gia và vương phi có cần gì không?

Lan Phượng Thương lập tức bảo Văn quản gia đi tìm vài bộ quần áo mùa đông đến cho vương phi, đồng thời bảo hạ nhân mang nước nóng đến đây để bọn họ tắm rửa.

Dứt lời, hần quay sang nhìn Thập Bát Nương ân cần hỏi nàng đã đói chưa?

Thập Bát Nương cũng cảm thấy bụng trống rỗng. Nàng khẽ gật đầu.

Sau khi dặn dò Văn quản gia tất cả mọi việc cần làm, Lan Phượng Thương vội dẫn Thập Bát Nương đi về biệt viện.

Mặt trời đã dần xuống, trời đã chạng vạng tối. Gió càng lúc càng mạnh, thân thể của Thập Bát Nương lại yếu đuối, chỉ cần một cơn gió đã thổi ngã nên hần cảm thấy tốt nhất là đưa nàng đến trang viện của mình. Nơi hần ở đông ấm hạ mát, rất thích hợp để nàng nghỉ ngơi.

Từ đầu đến cuối, Thập Bát Nương đều nghe theo sự sắp xếp của Lan Phượng Thương, lặng lẽ đi theo phía sau hần.

Trông thấy vương gia đưa vương phi tiến vào viện, người duy nhất đang trông coi viện là Trọng quản gia khẽ gật đầu, trên miệng nở một nụ cười rất tươi. Trong lòng ông ta thầm nghĩ: “Xem ra vương gia lại tiếp nhận vương phi thêm một lần nữa rồi”. Nhưng thoáng nhớ tới việc hôm nay trách phi và mấy di nương làm âm mưu trong phủ, Trọng quản gia khẽ lắc đầu.

Vào bên trong trang viện, Thập Bát Nương đã cảm thấy ấm áp hơn bên ngoài gió lạnh rất nhiều.

Xung quanh viện, hoa cỏ mọc rất xanh tươi. Ở phía sau ngọn giả sơn có rất nhiều sương mù bay lên càng khiến cho các viện này tựa như đang ở giữa mùa xuân ấm áp.

Thập Bát Nương cảm nhận được không khí ấm áp chung quanh khiến cho tâm tình thả lỏng rất nhiều, khẽ quay sang vừa cười với Lan Phượng Thương vừa dịu dàng nói:

– Gia ! Hôm nay, thiếp xem như đã được mở mang tầm mắt rồi. Nơi này của ngài thật là đặc biệt .

Lan Phượng Thương nghe thấy những lời này của nàng, khoe miệng cong lên, dịu dàng nói :

– Nàng hãy đi vào trong nghỉ ngơi trước. Qua hai ngày nữa, ta lại đưa nàng đi nhìn ngắm xung quanh.

Nơi này là do Lan Phượng Thương tự mình bài trí, nhận được sự khen ngợi của nàng, hẳn dĩ nhiên cảm thấy rất vui mừng.

Thập Bát Nương khẽ cười, gật đầu đồng ý, sau đó chỉ phía hơi nước đang bốc lên liên tục ở phía sau ngọn giả sơn nói :

– Phía bên kia là suối nước nóng phải không ạ?

Lan Phượng Thương chuyển mắt nhìn theo hướng mà nàng đang chỉ, một lát sau mới gật nhẹ đầu, nói nhanh:

– Ừ ! Chỗ đấy đúng là có một suối nước nóng.

Trang viện này của hắn cũng đang là nhờ có suối nước nóng này nên mới có thể đông ấm hạ mát, không khí dễ chịu hơn bên ngoài.

Thấy hắn xác nhận, Thập Bát Nương có chút do dự. Nếu như nàng có thể ngâm mình trong suối nước nóng thiên nhiên tinh khiết, có lẽ sẽ khiến cho máu huyết trong cơ thể lưu thông dễ dàng hơn một chút. Nhưng nàng vẫn phân vân không biết có nên mở miệng nói với hắn hay không.

Cuối cùng, sức khỏe quan trọng, nàng nhỏ giọng thương lượng với Lan Phượng Thương:

– Gia ! Thiếp có thể qua đó ngâm mình một chút không ?

Đây là nơi ở của người đàn ông này, không biết hắn có mắc chứng sạch sẽ quá mức không ? Liệu hắn có thích người khác đặt chân đến khu vực của mình hay không ? Thập Bát Nương cứ phân vân mãi. Suối nước nóng này lại rất tốt cho sức khỏe của nàng. Khi ở hiện đại, Thập Bát Nương đã biết suối nước nóng có tác dụng dưỡng thể vô cùng tốt. Nếu như có thể, nàng rất muốn ngâm mình trong đó một chút. Nhưng Lan Phượng Thương là chủ nhân nơi ấy, nàng chỉ tùy tiện hỏi, nếu hắn không đồng ý, Thập Bát Nương không dám tỏ thái độ gì hơn.

Không biết trong lòng Lan Phượng Thương đang suy nghĩ điều gì nhưng sau khi hắn nghe Thập Bát Nương hỏi như vậy, ánh mắt sắc bén hơi trầm lại một chút, nhìn xung quanh rồi từ tốn truyền lệnh muốn Văn quản gia dẫn phòng bếp làm thức ăn, không cần phải đun nước nữa. Sau đó, bàn tay hắn nắm lấy nàng, dắt tay Thập Bát Nương đi về phía suối nước nóng.

Thập Bát Nương thấy hắn dẫn nàng đi về phía suối nước nóng ở phía sau ngọn giả sơn trong lòng cảm thấy vui vẻ, bàn tay bị hắn nắm lấy cũng nhẹ nhàng nắm lại tay hắn, khẽ nhìn Lan Phượng Thương, đầy cảm kích :

– Cảm ơn gia.

Ban đầu, Thập Bát Nương cứ ngỡ Lan Phượng Thương sẽ dẫn mình đến suối nước nóng tắm rửa, sau đó hắn sẽ thể hiện đúng phong cách của chính nhân quân tử xoay người rồi đi. Nhưng khi thấy hắn đưa lưng về phía mình không chỉ cởi sạch quần áo, còn quay lại hỏi nàng không cởi quần áo thì làm sao có thể ngâm mình trong suối nước nóng, nàng chợt cảm thấy lúng túng đến rối cả chân tay, chỉ biết đứng chôn chân tại chỗ.

Nam căn mạnh mẽ to lớn đang hiện ra của người đàn ông trước mặt khiến Thập Bát Nương vội vàng dời tầm mắt, không dám nhìn thẳng vào hắn một phút nào nữa.

Cứ như thế, nam căn trần trụi kia giống như đang nhìn về phía nàng treu tức, vững vàng đứng thẳng ở giữa hai bắp đùi của hắn.

Làn da của Lan Phượng Thương giống như màu lúa mạch. Tuy rằng, hắn hàng năm ở trên chiến trường chinh chiến hỗn loạn nhưng da dẻ lại vô cùng hoàn mỹ, nhẵn mịn. Bên trong cơ thể cũng ẩn chứa một nguồn sức mạnh vô cùng to lớn, tựa như cơn bão trong rừng mưa đang vận sức chờ phát động. Dáng người của Lan Phượng Thương đúng tiêu chuẩn tam giác vô cùng hoàn mỹ. Ngay cả mấy sao nam nổi tiếng ở hiện đại nếu đứng cạnh hắn để so sánh chắc chắn sẽ chuốc thảm bại vào mình.

Không thể phủ nhận, những người đàn ông đã từng rèn luyện ở trên chiến trường đối với phụ nữ mà nói có một loại hấp dẫn trí mạng.

Đối diện với ánh mắt sắc bén đen bóng như nước sơn của Lan Phượng Thương, khuôn mặt Thập Bát Nương bỗng đỏ bừng. Nàng đâu có nói là muốn cùng hắn tắm rửa? Tình thế hiện tại, hắn đã cởi sạch quần áo. Trái lại nàng một thứ cũng chưa có rời khỏi người mình.

Lan Phượng Thương nhìn thấy nàng đang đỏ mặt không dám nhìn, khẽ nhếch mày nói khẽ :

– Nàng cũng đâu phải chưa từng thấy qua, tại sao mặt lại đỏ như vậy ?

Thập Bát Nương âm thầm cắn răng chịu đựng, càng không thể nói gì hơn.

Lan Phượng Thương thấy mặt nàng càng lúc càng đỏ như trái táo cũng không chế nhạo nữa, tự mình bước vào trong suối nước nóng được thiết kế rất tỉ mỉ kia, khiến thân thể cao một thước tám của hắn gần như nằm trọn trong suối nước nóng. Hắn khẽ ghé vào tường bao xung quanh suối, nhìn Thập Bát Nương, thấp giọng :

– Thực sự rất dễ chịu, nàng mau lại đây ngâm đi.

Toàn bộ suối nước nóng này đủ chỗ cho năm sáu người cùng tắm. Mặc dù khi Lan Phụng Thương bước xuống nước vẫn còn một khoảng trống rất lớn để nàng có thể bước vào nhưng Thập Bát Nương vẫn không dám cởi quần áo. Trong lòng nàng như tơ vò trăm mối, rối bời.

Theo như lời của hấn thì hai người không phải chưa từng nhìn thấy thân thể của nhau. Nếu không sao có thể có ba tiểu tử kia chứ ? Chúng là sự kết hợp giữa nam và nữ, sự kết hợp hết sức tự nhiên và rất hài hòa.

Hiện tại, trong đầu nàng đã bắt đầu có suy nghĩ sẽ nói cho Lan Phụng Thương biết chuyện về ba đứa con cho nên sự bài xích lúc ban đầu với hấn cũng giảm đi không ít. Do dự một chút, nàng nhỏ giọng nói :

– Gia. Gia..... ngài có thể quay mặt đi được không?

Cặp mắt của Lan Phụng Thương hơi híp lại một chút nhưng không nói gì, trong lòng thầm nghĩ phụ nữ đứng là phức tạp, sau đó vội quay mặt đi .

Thập Bát Nương thầm thở hắt ra, ngón tay run run cởi bỏ quần áo, trong lòng không ngừng trấn an bản thân, tự nhủ hấn là phụ thân của mấy đứa con của nàng. Cho dù Lan Phụng Thương có nhìn thấy hết thân thể của nàng cũng không có việc gì. Sau khi nàng thẳng thắn thành khẩn nói cho hấn chuyện về mấy đứa con, sớm hay muộn cũng phải đối mặt với những chuyện như vậy. Lúc này, thân thể nàng có bị hấn nhìn thấy cũng không có vấn đề gì. Thật sự không có vấn đề gì.

Sau khi cố gắng nhủ thầm một lúc lâu, nàng mới vượt qua được chướng ngại tâm lý, đặt quần áo đã cởi ra ở bên cạnh.

Lan Phụng Thương cảm thấy nàng cởi quần áo quá lâu nên quay sang nhìn. Dụng ý ban đầu chỉ là nhìn.

Thập Bát Nương vốn dĩ đã cởi xong quần áo, đang đi về phía suối nước nóng, thấy hấn không hề báo trước đã quay lại nhìn xem, đặc biệt khi nàng trông thấy hai mắt của hấn không chớp, cứ mở lớn không rời từng tác đa thịt thì cảm thấy vô cùng xấu hổ, toàn thân không tự chủ được lại đỏ ửng lên.

Thập Bát Nương chỉ muốn nhanh chóng bước nhanh để thân thể của mình có thể chìm hoàn toàn trong nước.

Bởi vậy, tâm trạng nàng trở nên rất khẩn trương. Thêm nữa nàng lại không biết cách bài trí của suối nước nóng, độ nông sâu như thế nào cũng rõ nên lúc nàng mới bước được một chân xuống bậc cầu thang. Bậc thang này so với tưởng tượng của nàng còn sâu hơn một chút khiến Thập Bát Nương loạng choạng. Thân thể của nàng chúi về phía trước một chút, sau đó lại bị đập ngược lại phía sau gáy.

Ở bên cạnh, Lan Phụng Thương chưa hề dời mắt, vẫn chăm chú nhìn nàng. Thấy thân thể nàng chao đảo bỗng cảm thấy hoảng sợ, không nói hai lời liền bỏ nhào đến. Thời khắc Thập Bát Nương sắp rơi vào giữa dòng nước thì hấn đã đỡ được nàng, hơn nữa còn ôm gọn nàng trong vòng tay, áp sát vào ngực mình.

Trông thấy người con gái đang hoảng sợ ở trong lòng, lại nhớ tới chuyện vừa rồi thiếu chút nữa nàng đã bị ngã nhào xuống suối, Lan Phụng Thương không khỏi giật tái mặt, tỏ thái độ không hài lòng nói :

– Thân thể của nàng có chỗ nào là ta chưa từng nhìn qua? Sao lại sợ ta như vậy? Nàng có biết là vừa rồi thiếu chút nữa là nàng đã ngã xuống nước rồi không ?

Hấn xuống nước trước vốn là muốn cho nàng biết vị trí các bậc thang xuống suối nước nóng này. Nhưng nàng dường như không lưu tâm mấy, dám đi xuống lối bên cạnh. Cầu thang phía bên kia rất sâu, nàng không hề xem xét kĩ đã bước vào, không bị quăng ngã mới là lạ.

Thập Bát Nương bưng tỉnh, thấy khuôn mặt của Lan Phụng Thương đang tỏ vẻ không hài lòng vội nhận lỗi ngay :

– Thần thiếp. Thiếp biết sai rồi.

Lúc này do nàng đang sốt ruột nên ngay cả cách xưng hô có phần không lưu ý. Đến khi nhận ra, nàng vội lần trốn ánh mắt chằm chằm nhìn mình của hấn, vội vàng nói thêm :

– Vừa rồi. Vừa rồi cảm ơn ngài.

Nghĩ lại, nếu như lúc nàng bị bước hụt mà hấn không đỡ kịp chỉ sợ là không chỉ ngâm suối nước nóng không thành mà còn bị sặc nước ấy chứ. Càng nhớ rõ, nàng càng thấm cảm thấy mình thật may mắn, may mà hấn đỡ được nàng.

Lan Phụng Thương chăm chú nhìn khuôn mặt Thập Bát Nương, cũng không hề nói thêm lời gì nữa nhưng cánh tay đang ôm nàng không hề buông lỏng chút nào.

Ở dưới nước, thân thể trần trụi của hai người dán sát vào nhau. Sau khi, Thập Bát Nương thoát khỏi nguy hiểm, đầu óc bưng tỉnh thì mới từ từ cảm giác được. Nàng chỉ muốn nhanh chóng chạy trốn nên khẽ ngẩng đầu, khuôn mặt mang theo vẻ hoảng sợ và thất thố, run rẩy:

– Gia ! Ngài.

Nàng còn chưa kịp nói hết, Lan Phụng Thương đã cúi đầu xuống, vừa ôm chặt Thập Bát Nương trong ngực vừa đẩy nàng dựa lại gần bờ suối, bắt đầu

điên cuồng hôn lên bờ môi đỏ mọng của nàng.

Nụ hôn liên tiếp rơi xuống như mưa, trong đó còn hàm chứa ham muốn tình dục mãnh liệt, khiến cho tinh thần vốn tỉnh táo của Thập Bát Nương dần dần rơi vào trạng thái hỗn loạn.

Hai bàn tay đầy sức mạnh của hân xiết nàng càng lúc càng chặt, đôi môi liên tục ma sát lên cánh môi đỏ mọng của Thập Bát Nương, lên hai má, lên vành tai nhỏ nhắn của nàng, còn di chuyển xuống cả chỗ xương quai xanh, động tác có chút điên cuồng, mạnh bạo.

Hai bàn tay của Lan Phụng Thương dần di chuyển xuống, đặt trước khuôn ngực căng tròn nhẹ nhàng xoa nắn, vồn vồn. Cảm giác vừa khác thường lại vừa thoải mái này khiến cho Thập Bát Nương run rẩy từng đợt, không tự chủ được trong miệng khẽ phát ra âm thanh rên rỉ. Mấy tiếng rên khe khẽ kia lại càng giống như cổ vũ thêm cho Lan Phụng Thương tiếp tục hành động của mình.

Môi hân từ từ trượt xuống dọc theo khuôn mặt, vùi đầu ở trước ngực nàng ma sát khiến cho Thập Bát Nương càng run rẩy, không tự chủ được nhanh chóng vòng tay ôm lấy cổ hân. Nàng không tự giác được muốn ôm chặt lấy hân, muốn đòi hỏi nhiều hơn nữa từ con người này.

Một lát sau, Lan Phụng Thương ngẩng đầu lên, lộ ra khuôn mặt tuấn tú, ngũ quan đường nét vô cùng tinh xảo. Trông thấy khuôn mặt Thập Bát Nương đang phấp phồng, cặp mắt khép hờ, đôi môi đỏ mọng đang nhếch lên, khẽ hé ra rồi lại khép vào giống như đang mời gọi, bộ phận nào đó ở dưới thắt lưng của hân đã thấy chướng lên vô cùng khó chịu. Hân chăm chú ngắm nhìn dáng vẻ mê man của người con gái nhỏ ở trước mắt, ánh mắt hân càng lúc càng thâm lại, toát ra ham muốn tình dục nồng đậm.

Hân lại tiếp tục cúi đầu xuống, đôi môi mỏng khẽ áp chặt cái miệng nhỏ nhắn của nàng, thô lỗ đưa lưỡi vào trong miệng, không ngừng quán quýt lấy chiếc lưỡi dính hương của nàng cắn nuốt.

Bàn tay to thô nhám đầy vết chai đã xoa nắn khắp thân thể mềm mại của nàng, đốt lên từng đốm lửa, bàn tay to của hân di chuyển đến đâu là khiến mông da thịt trắng mịn như tuyết ứng đỏ đến đó, tạo lên một sắc thái cực kỳ quyến rũ.

Cảm giác được ham muốn của nàng, Lan Phụng Thương khẽ dời khỏi đôi môi căng mọng, nhấc tay đem hai chân của nàng quặp chặt vào thắt lưng của hân, cúi mặt vừa hôn xuống vành tai của nàng vừa nhỏ giọng quyến rũ nói :

– Vì phu có thể đi vào được không ?

Lúc này, Thập Bát Nương toàn thân đã mềm nhũn nằm ở trong lòng của hân, không thể tìm ra được phương hướng bắc nam gì nữa rồi. Hai tay theo bản năng ôm chặt lấy cổ Lan Phụng Thương, hai chân theo sự dẫn dắt của hân cũng quán chặt lấy thắt lưng người kia. Nàng gất gao ôm chặt như vậy, thân thể mềm mại lại run rẩy từng đợt, khiến cho người ta cảm thấy nàng vừa có sự e thẹn lại vừa cực kỳ nóng bỏng quyến rũ, say cả hồn người.

Lúc này Thập Bát Nương giống như một con thuyền con đang lênh đênh trên biển rộng không ngừng bị mưa rền gió dữ tập kích. Nàng muốn tìm kiếm chung quanh một chỗ để dựa vào, muốn tìm kiếm một bến cảng an toàn nào đó để nàng có thể neo đậu.

Nghhe thấy giọng nói nhỏ nhẹ dịu dàng của Lan Phụng Thương cùng với hơi thở ấm áp đang vồn bên tai, Thập Bát Nương chỉ cảm thấy đầu óc càng lúc mờ mịt, nàng không biết nên đáp ứng hay nên từ chối.

Cảm giác của Thập Bát Nương đối với Lan Phụng Thương đã có sự thay đổi rõ rệt. Lúc vừa mới bắt đầu trong lòng nàng cảm thấy mơ hồ, thậm chí còn cự tuyệt tin tưởng việc hân một lần nữa muốn tiếp nhận mình. Nhưng sau khi hân làm rất nhiều chuyện, nàng cũng cảm giác được hân đối xử với mình đặc biệt thế nào.

Huyết yển Tây Vực trân quý đến mức lão vương phi còn chưa từng dùng qua, vậy mà hân lại đi cầu hoàng thượng cho nàng. Loại da quý hiếm của mảnh hồ trong núi cũng được hân sai thuộc hạ đưa tới để nàng chống lạnh trong mùa đông. Hân còn lo lắng nàng phải chịu nhiều vất vả nên đã phái đến rất nhiều nô bộc hầu hạ nàng. Thập Bát Nương có thể cảm nhận được hân rất tốt với nàng qua một vài việc nhỏ khác nữa. Không nói ra không phải là không biết. Chỉ là nàng luôn lặng lẽ ghi nhớ trong lòng mà thôi.

Thập Bát Nương vốn nghĩ : bởi vì thân thể của mình không tốt nên hân mới tỏ ra đồng cảm, thương hại, từ đó mới đối xử tốt với nàng. Cho nên thời điểm mới bắt đầu, nàng luôn không tin tưởng những việc Lan Phụng Thương làm là vì mình.

Song, những hành động sau này của hân lại khiến nàng cảm nhận được tình cảm của hân đối với mình là thật lòng thật dạ. Tuy nhiên bản tính của Thập Bát Nương vẫn luôn rất cẩn thận nên nàng vẫn không dám mạo hiểm tin tưởng, chỉ sợ lại chuốc lấy thất vọng trong lòng.

Cho đến hôm nay, Lan Phụng Thương tự mình đi đến Thiên Trạch đón nàng hồi phủ, không phải chỉ là đón nàng về tham gia yến hội thường niên của hoàng cung mà còn nói cho nàng biết: hân muốn nàng sinh con cho hân. Đến lúc đó nghi hoặc trong lòng Thập Bát Nương mới được giải trừ.

Lan Phụng Thương dụng tâm như vậy, có lẽ trong lòng hân thật sự đã coi nàng là thê tử.

Ở cổ đại này, người đàn ông có thân phận địa vị cao như hân, lại mong muốn một người con gái không hề có giá trị lợi dụng như nàng sinh con trai trưởng cho mình, danh chính ngôn thuận kế thừa vương phủ. Mặc dù hân không nói ra nhưng hàm ý trong lời nói của hân, Thập Bát Nương lại không hiểu hay sao?

Nàng không có giá trị lợi dụng, Lan Phụng Thương không cần dùng Thập Bát Nương làm gì cả. Tất cả tâm tư của hân đều xuất phát từ tấm lòng, thực tình trân trọng, thương yêu nàng.

Có lẽ đã sắp đến lúc nàng báo cho hắn biết chuyện về ba đứa con rồi.

Thập Bát Nương và Lan Phụng Thương vốn là vợ chồng. Cùng hắn làm chuyện vợ chồng thân mật nhất, dĩ nhiên cũng là chuyện đương nhiên.

Một khi trong đầu Thập Bát Nương đã tính toán sẽ thắng thán thành khẩn nói với Lan Phụng Thương bí mật lớn nhất về ba đứa con, đồng nghĩa với việc nàng đã bắt đầu tiếp nhận hắn.

Khi nghe thấy Lan Phụng Thương nói nhỏ ở bên tai, Thập Bát Nương nhắm mắt lại, thoáng do dự trong chốc lát, sau đó mới gạt đầu, vùi mặt vào trước ngực hắn, run run.

Nhận được sự đồng ý của Thập Bát Nương, Lan Phụng Thương dịu dàng đưa tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, cúi đầu hôn khiến cho cho ý chí của nàng bị đảo loạn hoàn toàn, mơ mơ màng màng.

Lan Phụng Thương ngang tàng mạnh mẽ mượn dòng nước ấm chậm rãi tiến nhập vào trong thân thể của Thập Bát Nương, từ từ chiếm lĩnh, rốt cục đã hoàn toàn chiếm giữ được nơi ấm áp chật chội kia. Thiên đường đồ quá căng chật khiến cho hắn điên cuồng, hành động càng lúc càng mạnh mẽ.

Từ dịu dàng nâng nịu, cảm giác được người con gái trong lòng đã thích ứng với sự xâm nhập bên trong, hắn mới từ từ rời khỏi môi nàng, bắt đầu chậm rãi đóng đưa thất lung của mình, khiến cho người con gái ở trong lòng có cảm giác giống như đang bay bổng lên tận trời cao.

Thời điểm Lan Phụng Thương tiến vào, Thập Bát Nương cảm thấy bản thân thật sự đã trầm luân vào trong, thân thể không ngừng run rẩy, kích động tột cùng.

Lan Phụng Thương thực sự rất ôn nhu. Sự kiên nhẫn, chịu đựng có chút vất vả nhưng hắn lại không dám mở rộng thêm khoảng cách tiếp xúc giữa hai bên để thỏa sức tàn sát bừa bãi. Hắn vẫn vô cùng nhẹ nhàng, chậm chậm chiều theo nhịp độ của nàng.

Người con gái trong lòng khẽ nhủ cặp mày liễu, Lan Phụng Thương điều chỉnh động tác ở thất lung chậm lại, từ từ dẫn dắt nàng, đợi đến khi nàng thích ứng, hưởng thụ được cảm giác sung sướng mà hắn vừa đem đến thì Lan Phụng Thương mới lại tiếp tục đưa nàng tiến vào một cảm giác mới mẻ khác, sung sướng hơn, mãnh liệt hơn.

Được Lan Phụng Thương cổ vũ, Thập Bát Nương mới dần thả lỏng hàm răng đang cắn chặt, phát ra những âm thanh rên rỉ quyến rũ vừa khiến cho người ta xấu hổ lại vừa khiến cho Lan Phụng Thương càng thêm điên cuồng muốn yêu thương nàng nhiều hơn nữa.

Bên trong sự khoái cảm, Lan Phụng Thương còn lo lắng người con gái nhỏ nhắn yếu đuối trong lòng không chịu nổi nên hắn không dám đòi hỏi nàng quá nhiều. Sau khi đưa nàng tiến vào thế giới cực lạc, hắn buồn bực gầm lên một tiếng trầm thấp, nhanh chóng phóng xuất vào bên trong cơ thể Thập Bát Nương.

Yêu thương trôi qua, Lan Phụng Thương âu yếm, quyến luyến ôm chặt người con gái ở trong lòng, cẩn thận hỏi han an ủi nàng sau khi hoan ái qua đi, dành cho Thập Bát Nương sự chăm sóc tốt nhất.

Đến tận giờ phút này, tiếng đập nước bên trong suối nước nóng rốt cục cũng ngừng lại.

Thập Bát Nương cảm thấy cả người mệt mỏi gần như tê liệt, mềm mại dựa vào trong ngực của Lan Phụng Thương, đôi mắt khẽ nhắm đối lại với ánh mắt của Lan Phụng Thương đang chăm chú nhìn nàng. Hắn cảm thấy nàng lúc này chẳng khác gì một con mèo nhỏ yếu ớt, trong lòng lại càng dâng lên cảm giác yêu thương, che chở.

Lan Phụng Thương lại cúi đầu hôn Thập Bát Nương thêm vài cái, khuôn mặt tuần tú âu yếm mà sát lên khuôn mặt mềm mại của nàng, giọng nói khàn khàn vẫn còn mang theo dư âm của tình dục, đôi môi mỏng dịu dàng ở bên tai nàng nhỏ giọng, dụ dỗ nói :

– Lần sau chúng ta lại tiếp tục như thế có được không ?

Khuôn mặt Thập Bát Nương đã đỏ lựng, giọng nói mang theo cả hơi thở gấp gáp nói :

– Đừng.

Lan Phụng Thương thoáng mỉm cười, nhẹ nhàng xoay khuôn mặt mềm mại của nàng lại, cúi đầu hôn vài cái lên đôi môi đỏ mọng kiêu kiêu diễm diễm ướt át...Sau khi thấy hô hấp của nàng càng lúc càng gấp gáp mới khẽ khàng trêu chọc Thập Bát Nương :

– Đúng là do vị phu hầu hạ không tốt mới khiến cho nương tử ghét bỏ ?

Nói xong, Ánh mắt hắn dường như lại phát ra ánh sáng khác thường, tay xiết chặt hơn người ngọc vào lòng.

Thập Bát Nương nhìn thấy biểu hiện đó, khẽ cử động bàn tay nhỏ bé giờ không còn chút sức, muốn đẩy khuôn mặt hắn ra, phòng ngừa Lan Phụng Thương tiếp tục giở trò. Ánh mắt hắn như sói đói thể kia, lại cứ chăm chăm nhìn nàng như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ mượn cơ bị thân thể phiếm hồng do vừa mới hoạt động của nàng hấp dẫn, khiến cho dục vọng của hắn lại dâng lên, muốn Thập Bát Nương lần nữa tại đây.

Cuối cùng, nàng đành thừa nhận thua cuộc trước ánh mắt chăm chú không chịu buông tha của Lan Phụng Thương, đành phải vùi mặt vào trước ngực hắn, dùng giọng nói nhỏ như muỗi, thừa nhận với sự ngưng ngừng:

– Chàng . . Chàng làm tốt lắm.

Nghe thấy vậy, cuối cùng trên khuôn mặt của Lan Phụng Thương tràn ngập ý cười cùng với sự yêu thương.

Trông thấy vẻ mới mẻ hiện lên nơi hai đầu lông mày của nàng, Lan Phụng Thương cố áp chế ngọn lửa nóng đang không ngừng bốc lên ở phần bụng dưới, bế Thập Bát Nương ra khỏi mặt nước, tự mình mặc lại quần áo cho nàng.

Đội sau khi hai người chinh đồn lại y phục cẩn thận mới rời khỏi suối nước nóng, trả lại không gian yên tĩnh như lúc ban đầu. Chuyện lúc trước của hai người đã trở thành là bí mật thuộc về hai người ở nơi này.

Trong cả quá trình, mặc dù cơ thể cực kỳ khít chặt của Thập Bát Nương khiến cho Lan Phụng Thương điên cuồng, khiến cho hắn thiếu chút nữa đã mất đi lý tính nhưng hắn cũng hiểu được thân thể nàng yếu đuối, không thể chịu nổi những động tác quá mức điên cuồng và mạnh bạo. Sự nhẫn nhịn tuy có làm cho Lan Phụng Thương có chút khó chịu nhưng hắn vẫn cố gắng nhẫn nại cẩn thận ôn nhu che chở cho nàng.

Thân thể Thập Bát Nương trải qua một trận hoan ái như vậy chắc chắn sẽ rất mệt mỏi nhưng do được Lan Phụng Thương chăm sóc rất chu đáo, trên cơ bản cả quá trình đều theo ý của nàng mà tiến hành, cho nên ngoại trừ lúc đó ánh mắt của nàng có chút mệt mỏi, những thứ còn lại thật sự cũng không có biểu hiện gì khác thường.

Lúc nha hoàn bừng thức ăn vào phòng hầu hạ, trông thấy trên khuôn mặt vương phi toát ra một vẻ kiêu diễm khó diễn tả còn trên khuôn mặt vương gia lại mang theo vẻ ôn hòa hiếm thấy. Khi ngài ấy nhìn vương phi, đầu mày, cuối mắt đều mang theo ý cười cùng sự cưng chiều không cần giấu giếm.

Sau khi nha hoàn sau ra ngoài, Lan Phụng Thương gấp một gấp thịt bò vào trong bát của Thập Bát Nương. Trong ánh mắt của hắn tràn ngập sự âu yếm, yêu thương không sao tả xiết làm cho nàng căng bối rối, cuối cùng không biết nên nói gì, đành yên lặng cầm đôi đũa cúi đầu ăn nửa bát cơm và ăn thêm hai bát cháo cho đến khi bụng no căng.

Hai đầu lông mày của nàng vẫn nhuốm vẻ mệt mỏi, khẽ nhíu lại. Lan Phụng Thương nhìn thấy, vội buông đôi đũa nhìn nàng, giọng ấm áp, ôn hòa:

– Còn một canh giờ rưỡi nữa mới đến giờ bắt đầu yến hội, nàng cứ đi nghỉ một lát, khi nào đến giờ, ta sẽ gọi nàng.

Thập Bát Nương ăn no rồi lại cảm thấy thân thể thực sự có chút mệt mỏi, không từ chối nữa, nói ngay:

– Vậy thiếp đi nghỉ tạm một lát, khi nào tới giờ thì ngài nhớ gọi thiếp nhé.

Giây phút Thập Bát Nương bước vào phòng riêng của Lan Phụng Thương, nằm ở trên chiếc giường hắn thường vẫn nằm, đặc biệt còn cảm nhận được mùi hương đặc trưng của hắn, trong lòng nàng tràn ngập một cảm giác hạnh phúc, khoe miệng bất giác nở một nụ cười thỏa mãn. Trong đầu lại bất giác hồi tưởng lại chuyện vừa mới phát sinh trong ôn tuyền, khuôn mặt lại càng thêm hồng hào. Quan hệ nam nữ thật sự là kỳ diệu, một khi đã diễn ra sẽ khiến người ta khó mà có thể quên.

Khi Lan Phụng Thương chậm rãi bước vào phòng thì Thập Bát Nương đã chìm vào giấc ngủ. Hắn nhìn người con gái đang nằm trên giường, trong đáy mắt toát ra vẻ nhu hòa. Nàng rốt cục đã nguyện ý tiếp nhận hắn, nguyện ý đem tất cả mọi thứ tốt đẹp trao cho hắn. Hạnh phúc này, khiến hắn cứ lâng lâng.

Ngồi ở bên cạnh giường, Lan Phụng Thương chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt thanh tú của Thập Bát Nương, trong đầu cũng nhớ lại hình ảnh lúc vừa rời trong ôn tuyền. Khi đó, nàng mang dáng vẻ thẹn thùng ôn nhu dựa dẫm vào hắn, khiến cho hắn cảm thấy mình đúng là ông trời của nàng, trong lòng Lan Phụng Thương tràn ngập một loại cảm giác vô cùng tốt đẹp. Dường như đó cũng là hạnh phúc, phải không?

Hắn vội cởi áo khoác nằm xuống cạnh nàng, khẽ vươn tay ôm người con gái đang ngủ say vào trong ngực. Gương mặt xinh đẹp kề sát bên mặt, hắn cuối cùng không kiềm chế được, khẽ hôn nàng một. Nhìn thấy Thập Bát Nương vì sự quấy rầy của mình mà đôi môi đỏ mọng khẽ cong lên, sắc mặt của hắn lập tức toát ra vẻ vui mừng khó nén, khẽ kéo nàng vào trong đôi tay vững chãi của mình.

Hơi thở thơm ngát của Thập Bát Nương phả vào mặt Lan Phụng Thương bỗng khiến cho nội tâm mạnh mẽ vốn tràn đầy tâm sự của hắn từ từ lắng lại. Lan Phụng Thương chậm rãi nhắm mắt lại, trong lòng mang theo một cảm giác vô cùng thỏa mãn và hạnh phúc, cùng nàng chìm vào mộng đẹp.

Hôm nay, bọn họ đã có được nhau, đồng nghĩa với việc họ đã vượt qua được một khoảng thời gian với nhiều trở ngại rất lớn. Từ nay cuộc sống sẽ có nhiều thay đổi, dù hắn đã vì nàng mà trả giá rất lớn nhưng rất đáng, Lan Phụng Thương không hề nuối tiếc chút nào.

Một lúc lâu sau, Thập Bát Nương mới được nha hoàn đánh thức.

Được nha hoàn hầu hạ rời giường, Thập Bát Nương cảm thấy tinh thần đã khôi phục khá nhiều. Nhìn xung quanh không thấy bóng Lan Phụng Thương, nàng hỏi nhanh:

– Vương gia đi đâu rồi ?

Nha hoàn đang hầu hạ nàng vội cúi đầu cung kính nói :

– Hồi vương phi, vương gia có chuyện quan trọng nên đi trước, dặn nô tỳ tới giờ thì gọi ngài rời giường chuẩn bị tiến cung.

Biết hắn có việc gấp, Thập Bát Nương không nhiều lời nữa, đi đến ngồi cạnh bàn trang điểm, vươn tay lấy ra một cây ngọc trầm từ trong chiếc hộp gỗ

đang đặt trên bàn đưa cho nha hoàn ở phía sau, vừa dặn dò nàng ta hãy dùng cây trâm này để vấn tóc cho nàng, vừa hỏi :

– Lão vương phi đã trở về chưa?

Tiểu nha hoàn kia vừa khéo léo vấn mái tóc đen mượt mà của Thập Bát Nương vừa đáp :

– Lão vương phi đã cho người quay về báo tin rằng ngài ấy sẽ trực tiếp tiến cung với thượng thư phụ nhân. Trùng hợp vương gia cũng có việc gấp cho nên mới phải nô tỳ đến hầu hạ vương phi, sau đó sẽ dùng xe ngựa của vương gia đưa vương phi tiến cung.

Thập Bát Nương vừa nghe nàng ta nói, vừa nhìn hình ảnh của nha hoàn kia đang phản chiếu ở bên trong gương.

Tuy nhìn qua gương không rõ lắm nhưng từ hình ảnh phản chiếu mơ hồ vẫn có thể thấy hai mắt của nha hoàn này ẩn hiện ánh sáng rất sắc bén. Khi nàng ta thay quần áo hay vấn tóc giúp Thập Bát Nương, hai tay đều có chút thô ráp, nhiều vết chai sần. Khi nàng ấy đứng ở phía sau lưng nàng đáng đứng cũng tương đối vững vàng, lúc đi qua đi lại cũng chỉ phát ra tiếng động rất nhỏ.... Thập Bát Nương nghĩ thầm ”Nàng ấy chắc là có võ công”.

Khi Thập Bát Nương bước ra khỏi các viện của Lan Phượng Thương, không ngờ lại gặp Sở trắc phi và ba di nương đang đứng ở bên ngoài.

Thập Bát Nương khẽ nhú cặp mày liễu một chút. Nàng thực sự đã quên chuyện người đàn ông phong lưu kia còn có nhiều tiểu thiếp như thế rồi.

Nhóm người của Sở trắc phi mang sắc mặt rất khó coi đi tới thỉnh an Thập Bát Nương. Khi nàng vẫn chưa có phản ứng gì thì nha hoàn đi theo hầu hạ ở phía sau nàng đã bước lên phía trước, ngăn cách Thập Bát Nương với mấy vị tiểu thiếp kia, không hề để ý tới sắc mặt của họ, hướng về Thập Bát Nương, cung kính :

– Vương phi ! Thời gian đã không còn sớm, xin ngài hãy lên xe trước đi.

Thập Bát Nương nhìn thoáng qua vẻ mặt của mấy vị tiểu thiếp của Lan Phượng Thương ai cũng như muốn ăn thịt nha hoàn này vậy. Nàng lập tức nhìn bọn họ cười đáp lễ, sau đó mang theo mấy nha hoàn mà Lan Phượng Thương để lại cho mình cùng với một ít hộ vệ tùy tùng ra khỏi vương phủ.

Về mặt Sở trắc phi vô cùng giận dữ nhìn theo bóng dáng của Thập Bát Nương khuất đằng xa. Nàng ta xoay người, đột nhiên trừng mắt nhìn ba vị di nương. Nếu không phải tối hôm qua, bọn họ ngáng chân nàng ta thì giờ này Tạ Linh Sở nàng đã sớm đoạt được cơ hội cùng Lan Phượng Thương tiến cung tham gia yến hội thường niên. Cũng do ba người họ giờ mưu ma chước quỷ, ngược lại còn khiến cho ấn tượng của vương gia đối với nàng như rớt xuống vực sâu vạn trượng. Tối hôm qua, ánh mắt của vương gia khi nhìn nàng tràn đầy chán ghét, giống như đắm vào lòng nàng ta, khiến Tạ Linh Sở mất ngủ cả đêm qua.

Trước kia, ba vị di nương đã từng lãnh giáo qua các chiêu trò của vị vương phi kiêu ngạo Thập Bát Nương. Hiện tại, một người trong số họ ngo ngoe nhìn theo bóng dáng nàng rồi đi còn hai người còn lại thì quay mặt nhìn nhau, trong mắt bọn họ đều toát ra vẻ kinh ngạc.

Người con gái mà bọn họ vừa gặp rốt cuộc có phải là vương phi của trước đây không ?

Vì sao mà hiện tại, ngoại trừ khuôn mặt của Cố Thập Bát Nương mà trước đây bọn họ đã vô cùng quen thuộc thì tất cả những thứ khác, thậm trí là cả hơi thở của nàng đều hoàn toàn không giống trước đây ?

Mấy lần trước, ba người đều cảm thấy xem thường nên cũng không thèm đặt Thập Bát Nương vào trong mắt. Vậy nên, bọn họ cũng không chú ý xem hiện tại vị vương phi không được vương gia sủng ái, lại còn sắp bị huơ đã thay đổi như thế nào. Nhưng hôm nay thì hoàn toàn khác, nha hoàn, bà tử trong quý phủ đều rỉ tai nhau, truyền khắp nơi tin tức ”vương phi lại chiếm được sủng ái của vương gia thêm lần nữa”.

Thậm chí vương gia còn đưa vương phi đi vào bên trong biệt viện – nơi mà ngoài lão vương phi ra chưa từng có một người phụ nữ nào khác được bước vào. Ngay cả lúc Tạ Linh Sở được sủng ái nhất hay lúc Nhị di nương mang thai đứa nhỏ không may mất đi cũng chưa từng có đãi ngộ như Thập Bát Nương.

Vì vậy, đám người bọn họ cảm thấy trong lòng vô cùng hoài nghi. Vì muốn tìm hiểu rõ chân tướng, cả bọn mới kéo nhau lại đây, cuối cùng thật sự nhìn thấy người đàn bà kia bước ra từ bên trong biệt viện.

Ba nàng trong lòng tràn đầy thắc mắc, không ngừng nghĩ xem nguyên nhân vì sao vương gia đã từng có ấn tượng vô cùng tồi tệ với Thập Bát Nương lại có thể một lần nữa sủng ái nàng ta ? Là vì Cố Thập Bát Nương ra sức quyến rũ vương gia ư ? Có lẽ là khôngBa vị di nương biết quá rõ bản tính của Thập Bát Nương nên trong lòng mới cảm thấy vô cùng lo lắng. Bây giờ gấp mặt, họ chưa hề dòi mắt khỏi nàng.

Rất nhiều khác biệt. Đáng chú tâm nhất là...

Đến tận bây giờ ấn tượng của ba vị di nương về đôi mắt của Cố Thập Bát Nương vẫn luôn là một đôi mắt mang theo sự ác độc và dục vọng tràn ngập, đặc biệt khi nàng ta nhìn vương gia thì trong ánh mắt ấy lại càng toát ra sự độc địa và ham muốn vô cùng rõ ràng khiến cho người ta kinh ghét.

Song, vừa rồi khi bọn họ nhìn vào đôi mắt kia, trong đó một chút tạp niệm cũng không hề tồn tại. Trong đôi mắt của nàng chỉ mang theo vẻ tinh khiết, âm áp, bình thản như nước mùa xuân vậy.

Về bề ngoài trong sáng của một người có thể lừa gạt người khác nhưng ánh mắt thì cho dù che giấu như thế nào cũng không thể giả vờ được. Trong mắt của Thập Bát Nương mang theo vẻ yên lặng tự nhiên, đôi con ngươi của nàng chỉ có vẻ tĩnh lặng nhàn nhạt, chỉ thoáng nhìn về phía bọn họ mỉm cười rất lễ độ. Tuy rằng bọn họ không thích nàng nhưng mấy di nương không muốn thừa nhận cũng không được, khi bọn họ nhìn thấy ánh mắt kia của Cố Thập

Bát Nương trong lòng đều cảm thấy vô cùng thoải mái.

Trên người nàng mang theo một loại khí chất nhẹ nhàng ấm áp mà bọn họ không thể có được.

Vương gia thích nàng là vì điểm này sao ?

Lúc này, trong lòng ba vị di nương đều có sự tính toán. Một lúc lâu sau cả ba đều tự giác đi về.

Cổ Thập Bát Nương – Người phụ nữ từng làm nhiều việc xấu như vậy còn có thể chiếm được sự sủng ái của Vương gia thêm một lần nữa thì bọn họ chưa từng phạm sai lầm gì, vì sao lại không thể làm được ?

Nhìn theo bóng dáng ba người bọn họ rời đi, Tạ Linh Sở vẫn đứng đó mang theo vẻ hoài nghi, ba người này sao lại trở nên tĩnh lặng như thế? Tại sao không hành động gì mà đã đi rồi?

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Đẳng Sau Thịnh Yến Hoàng Gia

Thập Bát Nương ngồi trên chiếc xe ngựa hoa lệ của Lan Phượng Thương thẳng một đường đến tận cửa hoàng cung. Bởi đây là xe ngựa chuyên dụng của vương gia cho nên Thập Bát Nương không cần phải xuống xe, cứ thế mà ngồi trên xe tiến thẳng vào trong.

Vào đến nơi, Thập Bát Nương được nha hoàn đỡ xuống xe ngựa, lại được tiểu thái giám trong cung dẫn thẳng vào nơi tổ chức yến viên.

Hầu hết các quan to có chức vụ từ tứ phẩm trở lên đều mang theo phu nhân, hoặc là ái thiếp tiến cung tham gia buổi thịnh yến của giới quý tộc này. Hơn nữa cũng đã sắp đến thời gian khai mạc nên mọi người hầu hết đều đã có mặt đông đủ. Nhìn thoáng qua yến viên vô cùng náo nhiệt.

Lão vương phi được hoàng thượng đặc biệt mời tới đang tán gẫu rất vui vẻ cùng với thượng thư phu nhân và vài vị phu nhân danh môn mà Thập Bát Nương không quen. Đúng lúc nàng vừa đến cũng là lúc Thượng thư phu nhân ngược mắt lên.

Những người chỉ cần tiếp xúc qua với Thập Bát Nương một vài lần, đối với khí chất nhu hòa trên người nàng đều yêu thích. Hơn nữa, Thập Bát Nương lại là ân nhân cứu mạng của đứa cháu bảo bối của Thượng thư phu nhân cho nên cảm tình của bà ấy dành cho nàng vô cùng tốt đẹp. Thoáng thấy nàng, Thượng thư phu nhân vui vẻ nhắc lão vương phi.

– Tỷ tỷ ! Con dâu của tỷ đến rồi này.

Nói xong, chuyển mắt hướng về phía Thập Bát Nương cười khê.

Lão vương phi quay đầu nhìn lại vừa kịp lúc trông thấy Thập Bát Nương đang đi về phía mình. Bà mỉm cười, thông thả đợi nàng đi đến.

Hôm nay, Thập Bát Nương mặc một chiếc váy mùa đông có độ rộng vừa phải màu tím nhạt. Màu sắc trên chiếc váy lại tạo ra vẻ tao nhã đặc biệt, càng tôn lên dáng người cao gầy là lướt của nàng. Chiếc váy đó mặc trên người nàng quả thực là rất thích hợp.

Mái tóc đen dài được vấn cao lên lộ ra chiếc cổ trắng thon dài vừa cao quý lại vừa không mất đi vẻ tao nhã. Thập Bát Nương mang theo mặt phấn má đào vừa tươi cười vừa chậm chậm đi về phía lão vương phi. Trên người nàng lại toát ra một loại khí chất ôn hòa mà gần gũi khiến cho người khác vừa nhìn qua đã cảm thấy trong lòng thoải mái vô cùng.

Đêm nay, ánh trăng rất sáng, chiếu rọi lên bóng hình nhẹ nhàng, thoát tục giống như có một quầng sáng màu tím nhạt đang bao quanh thân thể Thập Bát Nương, khiến cho nàng lúc này tựa như tiên tử từ trong cung trăng bước ra, xinh đẹp tuyệt trần, không bút mực nào tả xiết.

Vài người quanh đây vừa trông thấy bóng hình như tiên nữ ấy không khỏi xôn xao trong dạ. Nhớ năm xưa, trong phủ tể tướng phủ truyền ra tin tức Cổ Thập Bát Nương là đại mỹ nhân khuynh thành khuynh quốc quả thật không hề khoa trương.

So sánh với các phu nhân danh môn khác thì cách ăn mặc của Thập Bát Nương không có gì đặc biệt, chỉ có vài món đồ trang sức và một bộ quần áo phù hợp với dáng người của nàng mà thôi. Tuy đơn giản nhưng lại khiến cho nàng giống như hội tụ hết ánh sáng của nơi này.

Thập Bát Nương dù nhận được rất nhiều lời khen ngợi và ánh mắt tán thưởng của mọi người song khuôn mặt vẫn bình thản ung dung như cũ, không hề có một chút cảm giác ham thích hư vinh. Cách đó không xa, người từng trải như lão vương phi trông thấy vậy cũng âm thầm tán thưởng. Trong lòng bà không ngừng suy nghĩ: ” Con dâu như vậy so với Vương nhi của mình mới thật xứng đôi.”

Từ đầu Thập Bát Nương luôn giữ vẻ tươi cười đi về phía lão vương phi. Đúng lúc, trông thấy lão vương phi và thượng thư phu nhân ở bên cạnh cũng

đang chuyển mắt nhìn mình, ý cười trong mắt nàng lại càng sâu thêm.

Đang lúc Thập Bát Nương định bước nhanh hơn thì chợt nghe thấy một tiếng ” hừ ” lạnh lẽo cách đó rất gần. Âm thanh đó làm nàng khựng lại, vội vàng xoay mặt nhìn qua.

Cách đó không xa có một người đàn ông trung niên anh tuấn, tướng mạo vô cùng quen thuộc đang nhìn nàng. Trong lòng Thập Bát Nương cảm thấy thật là khó xử. Đây chẳng phải là phụ thân của ” nàng ” hay sao?

Lúc tới đây, Thập Bát Nương cũng đoán được là chắc chắn sẽ chạm mặt ông ấy, cũng đã tính toán sẽ đến hành lễ với ông nhưng khi nàng thực sự trông thấy vị phụ thân này thì lòng chợt dâng lên mong ước, phải chi không gặp sẽ tốt hơn.

Từ lần đầu tiên gặp Cố tể tướng, nàng vẫn luôn thấy ông ấy chăm chú nhìn mình. Hiện tại, trong ánh mắt của ông ấy không hề giấu vẻ trào phúng và lạnh nhạt. Cố lẽ trong suy nghĩ của Cố đại nhân với đứa con gái như Thập bát Nương, thời điểm nàng lựa chọn gả cho Lan Phụng Thương đã xác định là sẽ đối đầu với ông rồi. Bản thân ông đã không còn lưu luyến, đối với Thập Bát Nương đã xem như hai người xa lạ, cắt đứt quan hệ cha – con.

Nhưng dù sao đây cũng là thời khắc năm mới, Thập Bát Nương thoáng do dự một lúc vẫn quay người hướng về phía lão vương phi ở cách đó không xa thì lễ tỏ ý xin lỗi. Sau đó, nàng mới mang theo nha hoàn đi đến chỗ Cố tể tướng.

Trông thấy đứa con gái bất hiếu đang đi về phía mình, giữa hai đầu lông mày của Cố tể tướng không khỏi lộ ra vẻ chán ghét. Trên khuôn mặt của ông ta không chỉ là đáng về châm chọc lúc trước mà còn mang theo ba phần ghét bỏ.

Đối với chuyện Thập Bát Nương đến gần vấn an mình, Cố tể tướng không hề cảm thấy vui mừng. Ông ta chỉ muốn nàng tránh xa mình, càng xa càng tốt.

Thập Bát Nương biết phụ thân trong lòng chưa nguôi oán ghét mình nhưng nàng không còn chọn lựa nào hơn việc làm tròn lễ tiết của người làm con. Dù sao thì trường bối vẫn là trường bối, bỏ qua những chuyện khác... Không cần biết là đúng hay sai song có một sự thật không thể thay đổi: ”Ông ta là cha nàng. Không có Cố tể tướng thì sẽ không có Cố Thập Bát Nương đứng giữa thịnh yển đêm nay”. Là con gái, nàng làm sao bỏ qua lễ tiết, không qua thỉnh an an ông ấy vài lời?

Đang kia, lão vương phi trông thấy Thập Bát Nương đang đi về phía Cố tể tướng – người từ trước đến giờ vẫn luôn bất hòa với vương phủ, mày liễu không khỏi thoáng nhíu lại. Thượng thư phu nhân đứng bên cạnh trông thấy vội cất lời khuyên :

– Dù sao đó cũng là phụ thân của nàng. Mặc dù đã nói là cả đời không qua lại với nhau nhưng sự thật đó thì mãi mãi không thể thay đổi được. Hôm nay là ngày tết , Thập Bát Nương không gặp thì không nói làm gì nhưng đã gặp thì đến hỏi thăm phụ thân của nàng cũng là việc nên làm mà.

Lão vương phi gật đầu nói :

– Ta không có trách nàng. Ta chỉ lo lắng con bé đi qua gặp Cố tể tướng không những không được thừa nhận ngược lại còn bị chính phụ thân của mình nhục nhã thôi.

Thượng thư phu nhân nghe được mấy lời lão vương phi nói, biết là bản thân đã lo lắng nhiều vội hỏi ngay :

– Tỷ tỷ ! Nàng và vương gia... ?

Trước đây, bà từng nghĩ có lẽ Thập Bát Nương sẽ nhanh chóng bị vương gia hưu ly nhưng nhìn tình cảnh hiện tại lão vương phi quan tâm đến Thập Bát Nương như vậy, nguyên nhân là vì sao? Đới phu thê kia còn có cơ hội, còn có thể chăng?

Lão vương phi nghe thấy thượng thư phu nhân nói lời này, ý cười trên mặt lại càng sâu, kẻ tai chị em tốt của mình, nhỏ giọng :

– Mọi quan hệ giữa Thập Bát Nương và Thương nhi rất tốt. Ta nghe được tin tức. Hôm nay, Thương nhi còn đưa Thập Bát Nương đến biệt viện đấy.

Lão vương phi tưởng tượng đến chuyện không lâu nữa mình sẽ được ôm cháu đích tôn mà tình cảm dành cho Thập Bát Nương lại tăng thêm vài phần tốt đẹp. Chỉ tiếc, có một điều bà không biết là thân thể của Thập Bát Nương hiện nay suy yếu quá mức, không thích hợp thụ thai cho nên mới tự mừng thầm như thế.

Thượng thư phu nhân vô cùng thân thiết với lão vương phi, dĩ nhiên là biết việc Lan Phụng Thương không cho phép người ngoài đặt chân vào biệt viện nên khi nghe thấy lão vương phi nói như vậy, lòng không khỏi mừng rỡ nói như reo :

– Đúng là chuyện tốt mà !

Lão vương phi mỉm cười gật gật đầu, sau đó nhìn về phía Cố tể tướng.

Thập Bát Nương đi đến trước mặt Cố tể tướng. Đầu tiên là cúi người thi lễ với ông ta, tiếp đó khẽ ngước mắt nhìn thoáng qua vị phụ thân có khuôn mặt ba phần giống mình, sau đó lại cúi đầu cung kính nói với ông ta :

– Tiểu nữ bất hiếu, xin thỉnh an ngài!

Nghe vậy, Cố tể tướng lập tức phát tay áo ” hừ ” một tiếng, liếc nàng bằng nửa con mắt đầy vẻ khinh thường , lạnh nhạt:

– Lễ của vương phi, bản tướng không dám nhận.

Dù sao chuyện lúc trước Thập Bát Nương không nghe theo Cố tể tướng tự ý muốn gả vào vương phủ có rất nhiều người biết cho nên khi ông ta vừa nói xong thì có không ít ánh mắt ở bốn phía xung quanh nhìn về phía này với vẻ tò mò.

Thập Bát Nương vốn cũng chẳng trông cậy “phụ thân” này sẽ dành cho mình thái độ ôn hòa, thân thiết nên sau khi nghe ông ta nói xong, thuận miệng đáp ngay :

– Ở trước mặt ngài, thân phận của Thập Bát Nương không phải là vương phi cho nên hành lễ và thỉnh an ngài là việc nên làm.

Ngày lễ ngày tết, nếu như không gặp ông thì nàng còn có thể làm bộ như không biết. Nhưng lúc này đã gặp mặt, về mặt đạo hiếu hay lễ nghi, nàng là con gái thì nhất định phải đi qua hành lễ thỉnh an ông ấy. Mặc dù hai cha – con đã ở thế nước – lửa song về phương diện lễ nghi nàng là văn bồi văn phải làm như vậy. Thập Bát Nương vẫn biết dù nàng hạ mình hành lễ Cố tể tướng cũng sẽ không tiếp nhận. Tuy nhiên, những người khác sẽ không còn có thể dị nghị chuyện gì nữa. Đối với vương phủ sẽ không tổn hại thanh danh.

Đáp lại lời nói của Thập Bát Nương, Cố tể tướng chỉ hừ lạnh một tiếng. Sau đó ông ta không thêm nói gì với nàng, chỉ đưa ra dáng vẻ ghét bỏ giống như chỉ cần nàng nói nhiều thêm một câu thì Cố đại nhân sẽ gặp phải chuyện gì không may vậy.

Thập Bát Nương thấy ông ta không có tính toán để ý tới mình vội cúi người hành lễ với ông ta một lần nữa rồi nhanh chóng mang theo nha hoàn đi đến chỗ lão vương phi.

Nhìn theo bóng dáng của nàng, trong ánh mắt sắc bén của Cố tể tướng lại lóe ra một tia nhìn khó đoán, vừa sắc bén lại rất lạnh lùng.

Đi cạnh Cố tể tướng còn có một nam tử trẻ tuổi ước chừng khoảng hai mươi ba, hai mươi tư tuổi khoác trên người bộ trường bào màu trắng. Khi hắn nhìn theo bóng dáng của Thập Bát Nương, trong ánh mắt cũng lóe ra một loại dự cảm muốn chiếm hữu âm thầm, song càng lúc càng mãnh liệt hơn.

Đợi sau khi nàng đi xa, hắn ta mới nhìn Cố tể tướng cung kính hỏi :

– Nghĩa phụ ! Nàng là nghĩa muội của con phải không ?

Cố tể tướng tự rót cho mình một chén rượu, thần nhiên “ừ” một tiếng xem như đáp lời.

Bỗng nhiên như nghĩ đến điều gì, ông ta lại quay đầu nhìn nghĩa tử của mình, thái độ nghiêm khắc, giọng nói lạnh như băng:

– Gần đây, không biết vì nguyên nhân gì mà tên tiểu tử Lan Phụng Thương kia lại sùng ái nó.... Người tốt nhất đừng động tâm tư gì với Thập Bát Nương cả. Nếu vì người mà làm hỏng kế hoạch của chúng ta thì người cũng đã biết hậu quả rồi đấy!

Dứt lời, khóe miệng của Cố tể tướng lại khẽ nở một nụ cười nhếch mép, đầy toan tính. Đôi mắt ông ta hiện lên vẻ âm u khát máu khiến nam tử trẻ tuổi kia vừa trông thấy thân thể đã run lên. Hắn ta vội cam đoan :

– Nghĩa phụ yên tâm. Vũ nhi nhất định sẽ không phá hủy kế hoạch của ngài.

Cố tể tướng lại hừ lạnh thêm hai tiếng rồi nói :

– Biết là tốt rồi!

Dứt lời, ông ta lại ngửa đầu, uống cạn chén rượu mới vừa tự mình rót đầy.

Thập Bát Nương rời khỏi chỗ Cố tể tướng, đến bên cạnh lão vương phi, cúi người hành lễ với bà.

Lão vương phi tươi cười giới thiệu Thập Bát Nương với mấy người quen bên cạnh. Theo lời giới thiệu, Thập Bát Nương vội lần lượt thỉnh an từng người một. Sau đó nàng mới thông thả ngồi vào vị trí bên cạnh lão vương phi.

Thượng thư phụ nhân trông thấy vậy, rất biết cách đối nhân xử thế, vội dẫn mấy vị phụ nhân đứng sang chỗ khác nói chuyện phiếm cho mẹ chồng – nàng dâu hai người có không gian riêng để tâm sự cùng nhau.

Thập Bát Nương vội châm trà, vừa tươi cười đưa qua cho lão vương phi vừa nói :

– Bà bà mời dùng trà.

Lão vương phi gật đầu tiếp nhận chén trà nàng đưa đến, nhấp một ngụm, trông thấy sắc mặt của nàng đã hồng hào hơn nên quan tâm hỏi :

– Thân thể đã tốt hơn rồi phải không ?

Lòng bà trầm nghĩ: “ Nếu tốt hơn thì liệu có thể sinh một đứa cháu bảo bối cho bà không?”

Thập Bát Nương không hiểu rõ ý tứ trong lời nói của lão vương phi, chỉ thấy được thái độ quan tâm trong đó vội vội vã đáp lời :

– Phiền bà bà lo lắng, thân thể của con cháu đã khỏe hơn nhiều rồi.

Lời nói khê khàng, vẻ mặt nàng thoáng hiện sự phân vân, giống như có điều muốn nói nhưng lại thôi.

Lão vương phi trông thấy thế vội hỏi :

– Có tâm sự gì sao ?

Thập Bát Nương do dự trong chốc lát, khuôn mặt có chút ửng đỏ, dưới cái nhìn chăm chú của lão vương phi đành phải hạ quyết tâm, hỏi nhỏ:

– Bà bà có nhìn thấy vương gia không ?

Từ khi Thập Bát Nương rời giường, nàng đã không nhìn thấy hắn. Vốn tưởng rằng hắn đã đến hoàng cung trước nhưng từ lúc nàng bước vào đây đến giờ cũng không hề nhìn thấy bóng dáng đâu. Đã sắp đến giờ hoàng thượng, thái hậu và mấy vị quý phi giả lăm tại sao vương gia là hắn lại vẫn chưa có mặt. Nàng biết Lan Phụng Thương không phải là một người sợ ý như vậy. Rốt cuộc là hắn đã đi đâu?

Lão vương phi vỗ vỗ tay nàng như muốn trấn an:

– Vương nhi có việc gấp, có lẽ không kịp đến dự yến hội rồi.

Dứt lời, lão vương phi cũng âm thầm thở dài. Hoàng Thượng vội vã tuyên triệu Vương nhi tiến cung, không biết ở ngoài biên cảnh lại xảy ra chuyện gì ? Lại phải ra chiến trận, đoàn viên chỉ được có vài hôm. ...

Nhìn thấy vẻ lo lắng trên mặt lão vương phi, Thập Bát Nương vội lên tiếng an ủi bà:

– Chắc chắn vương gia ở bên ngoài mọi chuyện đều bình an, bà bà đừng quá lo lắng.

Lão vương phi gật gật đầu vừa ngẩng mặt đã thấy Thường lão thái y mang theo khuôn mặt ửng đỏ, trong ánh mắt lóe lên vẻ kích động đang đi về phía bọn họ.

Trông theo ánh mắt của bà bà, Thập Bát Nương nhìn thấy lão thái y kia đang đi về mình. Trong lòng nàng thoáng hiện cảm giác vui vẻ, khẽ cười thầm đoán chắc là ông ta biết công dụng thực tế của mấy dụng cụ tiên tiến mà nàng đã vẽ ra lần trước. Người cuồng y thuật như thế, kích động cũng là chuyện bình thường.

Quả nhiên, Thường thái y vừa đi tới đã đánh tiếng chào lão vương phi, sau đó động tác đầu tiên là giơ ngón tay cái lên với Thập Bát Nương, không tiếc lời khen ngợi:

– Vương phi ! Ngài giỏi lắm ! Thật sự rất giỏi!

Nghe được thiện ý cùng tán thưởng trong lời của lão bá bá này, Thập Bát Nương bật cười, nói nhanh:

– Thường thái y ! Ngài đừng mĩa mai vẫn bối nữa mà.

Nàng chỉ là dựa theo trí nhớ mà vẽ ra mấy bức tranh về các loại dao phẫu thuật tiên tiến ở hiện đại và cách sử dụng đưa cho ông ấy. Kiến thức thì Thập Bát Nương cũng chỉ dựa theo những điều đã học được ở hiện đại truyền đạt lại cho ông ấy. Nếu thực sự phải luận công lao thì đó cũng là công lao của nền y học phát triển tiên tiến thời hiện đại. Nàng cũng chỉ là một “người học việc” nhỏ bé giữa biển người, sao dám nhận hai chữ công lao này chứ.

Thường lão thái y cũng không biết nên dùng lời gì để diễn tả hết ý của mình. Ông chỉ biết vương phi của tên tiểu tử Phụng Thương kia thực sự có tài. Ông cả đời hết lòng vì y thuật, gặp được người xuất sắc, khác nào tri kỷ giữa biển người.

– Nói như vậy có gì mà mĩa mai chứ. Vương phi đưa cho lão phu mấy bản vẽ, người của lão phu cũng đã xem qua. Hơn thế lão phu còn mang đi chế tạo ra được mấy con dao nhỏ và mấy cái móc nhỏ kia sử dụng vô cùng tốt. Đây chẳng phải bản lĩnh của ngài còn gì ?

Nói tới đây, Thường lão thái y không khỏi tấm tắc khen ngợi :

– Nói gì thì nói... Những thứ mới mẻ mà Vương phi đã dạy cho lão phu áp dụng vào thực tế thực sự hữu dụng vô cùng ! Tuy rằng cho đến nay, lão phu cũng chưa nắm bắt một cách thuần thục được nhưng một vài việc cơ bản như hạ nhiệt, tiêu độc hay cắt thịt thối rửa...lão phu tương đối thông thạo ! Cả mấy phương pháp chế tạo thuốc của Vương phi nữa. Sau khi chúng ta nghiên cứu chế tạo ra theo đúng như lời của ngài, hiệu quả thực sự rất kì diệu.

Ông ta còn thoải phồng lên nói với lão vương phi ở cạnh bên:

– Chỉ cần dùng loại thuốc và phương pháp chữa trị của vương phi nhất định có thể ngăn chặn được tình trạng da thịt thối rửa nguy hiểm đến tính mạng đây ! Chờ khi đã áp dụng nhuần nhuyễn, chúng tôi sẽ lên kế hoạch đem phương pháp này dạy cho quân y ở trên chiến trường. Sau khi bọn họ học được, nhất định có thể cứu thêm được thật nhiều tính mạng của các chiến sĩ trên chiến trường.

Nghe thấy lời này của ông ta, lão vương phi quay sang nhìn con cháu của mình, sự vui mừng hiện rõ trong ánh mắt:

– Nếu đúng như lời Thường thái y đã nói thì con đã giúp Vương nhi một việc rất lớn lao rồi.

Thập Bát Nương cũng vui lây với hai người họ, mỉm cười:

– Bà bà yên tâm. Thập Bát Nương đã hiểu rõ ! Con nhất định cùng Thường thái y thảo luận chuyên y thuật, tìm ra cách chữa trị hữu hiệu cho các chiến sĩ ở chiến trường.

Nói xong, nàng quay đầu sang nói với Thường thái y :

– Nếu bá phụ gặp khó khăn gì trong quá trình sử dụng các dụng cụ kia, hay là bản hướng dẫn của tiểu nữ có chỗ nào ngài xem không hiểu thì bá phụ chỉ cần cho người qua đây hỏi Thập Bát Nương một tiếng, tiểu nữ nhất định sẽ giải thích tường tận cho ngài.

Nàng nhìn vị lão bá đang kích động không ngừng kia vừa cười vừa nói thêm :

– Đến lúc đó, thật sự phải phiền ngài mang theo một vài môn đệ đi ra chiến trường, đem những kiến thức đó dạy lại cho các quân y rồi.

Trong lúc Lan Phượng Thương đi ra chiến trận, những chiến sĩ trong đội quân tiên phong nhất định sẽ gặp không ít thương tích nghiêm trọng do đao thương gây ra. Ở thời cổ đại này, mọi người vẫn chưa ý thức đến việc phải tiêu độc, giảm nhiệt cho miệng vết thương. Lúc quân y khi xử lý miệng vết thương cho các thương binh bị trọng thương này chủ yếu là kê một vài phương thuốc giảm đau hay một vài loại thuốc để cho bọn họ ngủ mê mà quên đi đau đớn, sau đó sẽ tùy tiện điều trị miệng vết thương chứ không hề sử dụng thuốc để tiêu độc hay giảm nhiệt, nhằm giảm đi nguy cơ nhiễm trùng. Với những phương pháp như vậy thì thông thường ngày đầu tiên sẽ rất tốt nhưng bắt đầu từ ngày tiếp theo sẽ xuất hiện tình trạng vết thương bị mưng mủ, thối rữa hoặc hoại tử ! Người bị thương có thể sẽ mất đi cánh tay hoặc là hai chân, thậm chí mất luôn cả mạng.

Nếu Thường thái y có thể khiến cho các quân y ý thức và học tập được phương pháp tiêu độc giảm nhiệt này, phối hợp cùng với ma phí tán (*) mà nàng đã điều chế, nhất định có thể có thêm nhiều hi vọng sống sót cho các binh sĩ ở trong quân doanh.

(*) – Bột gây mê

Nàng hi vọng khi Lan Phượng Thương nhìn thấy binh lính trong đội quân tiên phong của mình nhận được sự điều trị tốt nhất thì trong lòng cũng sẽ dễ chịu hơn. Với sức lực của mình, Thập Bát Nương chỉ có thể giúp hân vậy thôi.

Không bao lâu sau, hoàng thượng và thái hậu cũng xuất hiện từ đằng xa. Tất cả quan viên nhất tề đứng lên chúc mừng năm mới, kính rượu hoàng thượng và thái hậu.

Dưới sự dẫn dắt của hoàng thượng, tất cả quan viên đều cùng nhìn về phía vàng trắng sáng trên bầu trời, nguyện cầu cho vương triều Đại Hạ có một năm mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an !

Sau khi tiến hành một loạt các lời cầu nguyện, lúc này, buổi yến hội thường niên vào dịp năm mới mới chính thức được cử hành.

Lão vương phi dẫn theo Thập Bát Nương đi chúc tết hoàng thượng và thái hậu. Lúc quay lại, đã thấy nhóm người của thượng thư phụ nhân giữ chỗ ngồi cho họ. Lúc còn trẻ, lão vương phi và mấy vị phụ nhân kia đều là bạn tốt của nhau cho nên khi nói chuyện không khí đều rất cởi mở và hòa hợp.

Thập Bát Nương ở bên cạnh nhu thuận lắng nghe lão vương phi và các vị phụ nhân nói chuyện với nhau. Đôi lúc, lão vương phi sẽ nói một vài câu tốt đẹp về nàng với bọn họ. Các vị phụ nhân sẽ quay qua nhìn nàng một chút, Thập Bát Nương thoáng mỉm cười, dịu dàng đáp lại họ.

Tuy rằng, lão vương phi đã cố gắng để Thập Bát Nương có thể hòa nhập cùng với mọi người nhưng do tuổi tác có sự chênh lệch cho nên Thập Bát Nương vẫn không thể nào dung nhập với nhóm người họ được. Nàng đành nhỏ giọng nói với lão vương phi :

– Bà bà ! Hàng năm, người đều ở trong phủ niệm kinh cầu phúc cho vương gia, khó có dịp gặp gỡ các vị phụ nhân như hôm nay. Người cứ thoải mái tán gẫu với mọi người không cần phải lo lắng cho con đâu ạ !

Lão vương phi trông thấy vẻ mặt Thập Bát Nương bình thản, xác định chắc chắn nàng không có việc gì mới không miễn cưỡng thêm nữa, khẽ vỗ vỗ tay nàng. Sau đó liền quay sang nói chuyện với mấy vị phụ nhân kia.

Ở bên cạnh, Thập Bát Nương thỉnh thoảng lại nếm thử một chút mấy món điểm tâm ngon miệng ở trên bàn, thỉnh thoảng uống thêm một vài ngụm nước ấm mà nha hoàn bên cạnh rót cho mình. Sau đó cùng lão vương phi nghe mọi người trò chuyện.

Bên cạnh mọi người, lắng nghe câu chuyện của họ nhưng tâm tư Thập Bát Nương lại chu du đến chỗ ba tiểu tử của nàng ở Thiên Trạch. Nhiều năm qua, đây là lần đầu tiên, nàng rời khỏi bọn chúng ngay dịp năm mới thế này. Hơn nữa xem chừng, lần này nàng sẽ không thể trở về ngay được, cũng không biết bọn chúng có cảm thấy giận mầu thân rồi hờn dỗi hay không?

Mỗi khi nhớ tới ba đứa con của mình, trái tim của Thập Bát Nương lại giống như bị nghẹn lại. Một cảm giác đau tức nhói lên.

Từng khuôn mặt nhỏ nhắn của ba tiểu tử khi mang theo dáng vẻ vui sướng gọi ”mẫu thân”, khóe miệng của nàng sẽ mỉm cười, vô tình lộ ra tình cảm yêu thương của người làm mẹ, khiến vẻ đẹp của Thập Bát Nương như đạt đến độ chín, quyến rũ vô cùng. May mắn là Lan Phượng Thương không ở đây, không biết được đám đàn ông trong yến hội vì nụ cười này của nàng mà ngẩn ngơ quên cả bước đi.

Cũng không thể trách họ được. Không tính đến đám nam giới trong tiệc mà ngay cả muông thú trông thấy nụ cười này của nàng cũng sẽ ngây dại. Chẳng qua, những nam nhân có mặt trong yến hội đều có danh có phận không dám làm ra những hành động nào mất lễ nghi. Hơn nữa không nói đến việc nơi

này là hoàng cung thì chỉ riêng việc Thập Bát Nương là người đàn bà của Lan Phụng Thương – vị chiến vương thiên tài thống lĩnh cả ngàn tướng sĩ đã là quá đủ rồi. Nếu để Lan Phụng Thương biết được có ai này sinh dục vọng với người phụ nữ của hắn thì chỉ dựa vào thái độ và hành động hung tàn, lạnh lẽo của hắn nơi chiến trường cũng khiến cho bọn họ thoáng nghĩ qua đã thấy phát run, ai còn dám tự mình đi tìm đường chết?

Thời gian mọi người trò chuyện vui vẻ với nhau cũng từ từ trôi qua. Thập Bát Nương vốn đang ngăn người vì nhớ đến ba đứa con rất cực cũng bị lão vương phi gọi bùng tỉnh.

Thấy nàng tỉnh thần hoảng hốt, bà lo lắng hỏi ngay :

– Con lại cảm thấy thân thể có chỗ nào không khỏe phải không ?

Thập Bát Nương vội vàng phủ nhận, lắc đầu:

– Bà bà đừng lo lắng, chẳng qua Thập Bát Nương đang nghĩ tới vài chuyện nên mới ngây người ra thôi.

Sau khi hoàng Thượng và thái hậu cùng đám tùy tùng rời đi, yến hội thường niên cũng bắt đầu tan tiệc. Thập Bát Nương và lão vương phi cáo biệt nhóm người của thượng thư phu nhân sau đó, được nha hoàn đỡ lên ngồi trong xe ngựa hoa lệ đi về phía vương phủ.

Trong xe ngựa, lão vương phi trông thấy sắc mặt của Thập Bát Nương không được tốt lắm, ân cần nói với nàng :

– Đợi lát nữa hồi phủ, con hãy ngủ sớm một chút. Sáng mai cũng không cần qua chỗ ta thỉnh an đâu.

Thập Bát Nương khẽ gật đầu. Nàng quả thật cảm thấy có chút mệt mỏi, người như không còn sức, yếu ớt vô lực.

Trở về phủ, nàng lập tức đi ngủ. Vừa nằm xuống, Thập Bát Nương đã ngủ thẳng đến buổi trưa ngày hôm sau mới tỉnh lại.

Khi nàng tỉnh lại câu đầu tiên là hỏi nha hoàn hầu hạ nàng :

– Vương gia đã trở về chưa ?

Nha hoàn lắc đầu nói vương gia vẫn chưa về.

Vừa nghe thấy tin Lan Phụng Thương vẫn chưa về, Thập Bát Nương không khỏi có chút thất vọng, nằm lại trên giường, trong lòng thầm nghĩ: ” Hắn rốt cuộc phải đi làm chuyện gì?” Không hiểu sao trong lòng nàng luôn có cảm giác rất bất an.

Trong ngày thứ ba, Thường lão thái y đang trên đường hồi phủ cũng bất ngờ bị tập kích. Một nhóm hắc y nhân giữa đường đã bắt cóc ông.

Sau khi đi được nửa đường mới biết được, mấy hắc y nhân này muốn dẫn ông ta đi giải độc do bị thương cho tên tiểu tử Phụng Thương. Thường thái y biết chuyện vô cùng tức giận, chỉ thẳng vào bọn họ chửi ầm lên :

– Các ngươi có não không hả ? Trên người lão phu không hề mang theo một ” dụng cụ ” gì. Các ngươi bảo lão phu làm thế nào để giải độc cho vương gia chứ ?

Hắc y nhân có vẻ hoang mang nhưng vẫn nói cứng:

– Bên quân doanh có!

Thường thái y nhếch môi, khinh thường ra mặt, giọng điệu biểu lộ sự ” ra oai”:

– Hừ ! Hiện tại, lão phu đã không cần mấy dụng cụ lạc hậu đó.

Hắc y nhân vừa nghe, vội giục người đưa ông ta trở về.

Thường lão thái y tức giận thiếu chút nữa giơ chân đá hắn, hậm hực gằn giọng :

– Từ khi nào mà đám thuộc hạ dưới trướng vương gia lại làm việc không biết suy nghĩ như vậy ! Các ngươi cũng không ngần ngại xem. Các ngươi cứ đi qua đi lại nhiều lần như vậy thì còn bao nhiêu thời gian để có thể chữa trị độc thương trên người vương gia chứ ? Thời gian quý giá, các ngươi cứ lằng phí như thế, tên tiểu vương gia kia có thể mất mạng nhanh hơn.

Mấy hắc y nhân kia quay mặt nhìn nhau rồi bời, không biết làm như thế nào cho đúng.

Thường lão thái y cả giận, hét to:

– Còn không mau đưa lão phu chạy nhanh đến Thiên Trạch của vương phi lấy ” dụng cụ ” chữa thương. Nhanh lên!

Năm đó, ông ta đi theo tiên vương gia ra chiến trường, dĩ nhiên cũng từng ở tạm Thiên Trạch một thời gian, không chỉ có Thiên Trạch mà ngay cả mấy trăn trên Thiên Trạch, Thường lão thái y và tiên vương gia cũng từng ở qua.

Vừa đi đến thôn trấn này đã thấy khá quen thuộc, Thường thái y không nói hai lời đã lập tức dẫn người hăng hái đi về phía Thiên Trạch.

Trong Thiên Trạch, ba tên tiểu tử của Thập Bát Nương đang ở trong viện nâng cằm, chu cái miệng nhỏ nhắn, bắt mắt nồn nóng trông ra cửa, nói thầm không biết mẫu thân khi nào mới trở về.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Biết Chuyện

Lúc Thường lão thái y vừa ôm hòm thuốc đi ra, về mặt ông hoàn toàn ngây dại. Hồn phách như vừa bị bắt mất đi.

Cũng may, nơi lão thái y đang đứng là phía đầu gió. Một cơn gió lạnh quất mạnh vào mặt khiến ông rùng mình, tỉnh táo lại ngay. Nhớ đến chuyện cấp bách hiện tại, Thường thái y vội vàng dẫn theo đám người thúc ngựa chạy băng băng tới quân doanh.

Hậu viện.

Trong thư phòng nhỏ, tam thiếu gia Lan Hoài Nhân nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ nhỏ, mắt mở to nhìn hai ca ca của mình :

– Ca ca, sao lão ông ông kia thấy chúng mình lại sợ hãi vậy chứ ?

Nhị thiếu gia Lan Hoài Mặc buông cây bút trong tay, hơi bĩu đôi môi hồng hồng, nói ngay:

– Đâu chỉ có lão ông ông kia. Ngay cả đám người áo đen đi cùng đều bị chúng ta dọa cho chết khiếp. Thấy ánh mắt họ là Mặc nhi đoán được rồi. Đại ca, đệ nói có phải không?

Suy cho cùng, ba tiểu thiếu gia vẫn còn nhỏ nên dù thông minh, lanh lợi vẫn chưa có nhiều kinh nghiệm sống để hiểu hết chuyện trong thế giới người lớn. Đối với chuyện mới xảy ra, hai tiểu tử chỉ biết tròn mắt nhìn nhau. Diễn biến mọi chuyện thật kỳ lạ, làm hai anh em càng nghĩ càng khó lý giải nguyên nhân.

Bên cạnh, Lan Hoài Sâm có vẻ trầm mặc nhìn hai đệ đệ. Đôi mắt to đen thoáng lóe lên những tia sáng hoài nghi, sau đó như vỡ ra điều gì đó. Song, đại công tử lại cúi xuống bàn, tiếp tục luyện chữ, dù trong đầu bao nhiêu ý nghĩ chọt lần lượt nảy sinh.

Vừa nãy, khi bọn chúng đang ở trong sân chơi đùa cùng hai đứa con của Lưu đại tỷ thì bất ngờ có một ông lão dẫn đầu một đám người từ cửa sau chạy vọt vào. Dáng vẻ họ hùng hổ như vậy làm cho ba tiểu tử đang chơi ở trong sân vừa bất ngờ vừa cảm thấy vô cùng hoảng sợ.

Ở bên cạnh, Quyên Nhi đang ngồi làm đồ lót cho đứa con ở trong bụng cũng mất bình tĩnh. . . Bàn tay nàng ấy khẽ run lên từng chập khiến mũi kim đâm vào đầu ngón tay đến chảy máu. Song, Quyên nhi chẳng còn biết thế nào là đau đớn. Nàng nhận ra người vừa đến là Thường lão thái y.

Vừa trông thấy ông ta, Quyên Nhi lập tức liên tưởng đến việc Thập Bát Nương nhiều ngày nay vẫn chưa thấy về nhà. Nàng lo lắng tiểu thư nhà mình xảy ra chuyện không hay nên vội vàng bỏ đồ công việc chạy tới hỏi thăm.

Ba tiểu thiếu gia trông thấy Quyên Nhi đến thăm hỏi đám người, dáng vẻ giống như quen biết nhau nên cũng không sợ nữa. Cả ba cùng liếc mắt nhìn nhau, tình nghịch lè lưỡi, dự tính tiếp tục trò chơi đang dang dở với hai đứa con của Lưu tỷ. Bỗng nhiên, ba tiểu thiếu gia trông thấy Quyên Nhi tỷ tỷ nước mắt giàn giụa đang hỏi thăm ông lão lớn tuổi nhất kia về tình hình của mẫu thân. Nàng vừa nói vừa khóc, giọng nói khào khào, liên tục hỏi có phải mẫu thân của chúng đã gặp chuyện không may gì không? . . . Mẫu thân có chuyện ! Vừa nghe đến đó ánh mắt của ba tiểu thiếu gia đều đỏ hoe lên. Sự sợ hãi nhanh chóng trào dâng khắp đầu óc non nớt. . . . Mẫu thân bị làm sao? Mẫu thân bị làm sao?

Nghĩ đến đó thôi, ba tiểu tử kia đều vội vàng chạy đến trước mặt Thường thái y, khuôn mặt tái nhợt, hét lên :

– Mẫu thân của chúng ta đâu rồi ? Người gặp chuyện gì sao ? Người bị gì rồi ?

Thấy lão bá bá kia bỗng ngẩn ra không nói được nên lời, ba người lại quay mặt nhìn về phía mấy hắc y nhân ở phía sau không ngừng thét hỏi.

Mấy người kia như chết lặng, trần trần nhìn cả ba. . . . Về mặt của họ giống như mới gặp ma giữa đêm khuya. Không chỉ có Thường lão thái y mà ngay cả mấy hắc y nhân đang đứng ở phía sau, khi trông thấy ba huynh đệ bọn họ ánh mắt đều lóe lên vẻ kinh ngạc, đứng sững tại chỗ, ngây ngốc nhìn không chớp mắt.

Nhất thời, trong hậu viện dường như chỉ còn lại giọng nói khào khào, không rõ tiếng của Quyên Nhi và ánh mắt hoe đỏ của ba tiểu thiếu gia đang tức giận lẫn hoảng hốt nhìn nhóm người trước mặt.

Nhưng mặc kệ bọn họ có hỏi như thế nào, những người kia đều không nói một lời nào. Ba tiểu thiếu gia giận dữ liên tục dậm đá lên người bọn họ. Chỉ có

ông lão kia lớn tuổi nên tạm bỏ qua thôi.

Sức lực của ba tiểu tử năm, sáu tuổi so với mấy thủ hạ đã rèn luyện sức lực đến mình đồng da sắt của Lan Phụng Thương thì có thấm tháp vào đâu. Chẳng mấy chốc, tay bọn nhỏ đã đau đến phát khóc. Lúc này, Thường lão thái y mới bình tĩnh vội giải thích với bọn chúng :

– Mẫu thân của các cháu không có chuyện gì. Không có chuyện gì đâu.

Dứt lời, ông ta lại quay đầu nói với Quyên Nhi :

– Cô nương mau mau đi đem cái hòm thuốc đến đây, lão phu đang cần dùng gấp.

Ruột gan Quyên Nhi như đã bị đứt từng khúc, nghe thấy Thường lão thái y nói tiểu thư của mình không có chuyện gì, chắc chắn là ông ấy không có lừa mình thì mới yên lòng, vừa lau nước mắt vừa vội vã đáp nhanh :

– Ngài đợi một chút.

Nàng nhẹ nhàng trấn an ba tiểu thiếu gia là mẫu thân của bọn họ không có chuyện gì, sau đó mới chạy nhanh như bay nhanh lấy hòm thuốc đến.

Ba tiểu tử được Quyên Nhi khẳng định Thập Bát Nương bình an khỏe mạnh mới nhẹ nhàng thở ra, buông lỏng tâm tình. Tam tiểu thiếu bây giờ mới buông cách tay của hắc y nhân vừa cắn một miếng, quay lại một chỗ với hai ca ca. Cả ba quay mặt nhìn nhau, biết là vừa này đã hiểu lầm. Mẫu thân của bọn họ mọi chuyện đều bình an, không cần phải lo lắng .

Ai bảo, mấy người kia hùng hổ xông vào nhà của bọn họ. Tuy đánh người là chuyện không đúng nhưng là do bên đó phạm lỗi trước, không cần phải khách khí, không cần phải xin lỗi làm gì. Vì thế ba tiểu tử tỏ vẻ nghiêm nghị, bắt chước mẫu thân hướng về phía đám người kia, lên tiếng:

– Các ông là ai ?

Mấy hắc y nhân kia và Thường lão thái y trông thấy khuôn mặt của Nhị thiếu gia Lan Hoài Mặc giống vương phi như tạc còn Đại thiếu gia Lan Hoài Sâm và Tam thiếu gia Lan Hoài Nhân gần như là bản sao hoàn hảo của vương gia. Họ cảm thấy thế giới này biến ảo thật khó lường, chuyện gì cũng có thể xảy ra được.

Ba huynh đệ thấy mấy người kia cứ nhìn mình ngẩn ngơ, hỏi thế nào cũng không động thì cùng liếc mắt nhìn nhau, cái đầu nhỏ lắc lư, thờ dài :

– Đúng là một đám ngốc mà.

Dứt lời, cả ba người bày ra bộ dạng người lớn quay sang an ủi hai đứa con của Lưu tỷ đang bị dọa sợ đến chết khiếp. Cả đám nhóc kéo đi về hướng thư phòng, chẳng thèm quan tâm tới đám người giống như bị hóa thạch kia, không thèm hỏi han gì nữa.

Quyên Nhi nhanh chóng đã ôm hòm thuốc đến. Nhóm người Thường lão thái y nhận lấy trong trạng thái mơ mơ màng màng. Lo sợ “đêm dài lắm mộng”, Quyên Nhi vội vàng dẫn bọn họ đi ra từ lối cửa sau.

Tận cho đến khi bị cơn gió lạnh thổi qua, bọn họ mới từ trong cơn hoảng sợ hoàn hồn lại, vội vàng thúc ngựa phi thẳng đến quân doanh.

Đám người của Thường lão thái y đi rồi Quyên Nhi mới như bình tĩnh. Đôi mắt vẫn còn sưng đỏ nhưng lòng không ngừng hoảng hốt. Chuyện không hay xảy ra rồi. Họ biết chuyện về ba tiểu thiếu gia rồi. Bây giờ phải làm sao, phải làm sao đây?

Nàng vội vội vàng vàng chạy đến tiền viện tìm Phong bà bà và Lưu tỷ, nói cho bọn họ biết chuyện của ba tiểu thiếu gia đã bị Thường lão thái y và ám vệ phát hiện ra rồi.

Phong bà bà nghe xong chuyện hoảng sợ tới mức ngã ngồi trên chiếc ghế đá lạnh băng bên cạnh. Lưu tỷ cũng biết sự tình nghiêm trọng, sắc mặt cũng chuyển sang trắng bệch.

Thấy phản ứng của họ như vậy. Quyên Nhi mới vừa ngừng khóc không thể kiềm chế được, nước mắt lại tuôn rơi trên má nàng:

– Huhu. Tôi đã hại tiểu thư ! Chính tôi đã hại tiểu thư rồi ! Huhu. !

Phong bà bà thấy nàng khóc thảm thiết như vậy, vội tìm lời an ủi :

– Chuyện này cũng đâu phải là lỗi của ngươi. Lúc trước Thường thái y đã từng xuất chinh sa trường với lão vương gia nên biết rất rõ về Thiên Trạch này. Ông ta có việc gấp đi vào từ cửa sau nên chúng ta mới không kịp giấu ba tiểu thiếu gia đi. Ngươi cũng đừng tự trách chính mình.

Dứt lời, bà lại thở dài nói tiếp:

– Chuyện đã thế này, chúng ta trước hết phải báo tin cho tiểu thư đã, để cho tiểu thư chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Quyên Nhi nghe xong vội lau nước mắt, nói ngay:

– Vừa rồi đám người của Thường thái y nhận hòm thuốc xong vội vàng đi về phía ngoại ô, không phải đi phía vương phủ. Người ở đó có lẽ còn chưa

biết chuyện, chúng ta vẫn còn thời gian đi báo cho tiểu thư.

Lưu tỷ cũng góp lời:

– Vậy thì chúng ta hãy thu xếp một chút rồi mau chóng đến vương phủ báo cho phu nhân, để phu nhân hãy thẳng thắn nói rõ với vương gia trước, tránh trường hợp ám vệ hộ tống Thường lão thái y đi ngoại ô xong sẽ báo tin về.

Quyên Nhi gật đầu đồng ý. Nàng dự định đi thi Phong bà bà ngắt lời, bảo Quyên Nhi đang mang thai, không nên ngồi xe ngựa xóc nảy, có thể nguy hiểm cho đứa bé. Bà cùng Lưu tỷ sẽ đi đến vương phủ báo cho vương phi.

Trong vương phủ.

Thập Bát Nương và lão vương phi đang trò chuyện vô cùng vui vẻ trong phòng. Nàng theo lời dặn dò của Lan Phượng Thương lúc trước viết cho lão vương phi cách pha được trà mà nàng hằng ngày vẫn uống. Hơn nữa, Thập Bát Nương còn nói với lão vương phi đây là loại được trà ngoài tác dụng chuyên dùng để trừ lạnh, giải nhiệt còn giúp thanh phế nhuận giọng, đối với thân thể thật sự tốt vô cùng.

Hai ngày gần đây, lão vương phi cảm thấy thân thể có chút mệt mỏi. Vừa nghe lời Thập Bát Nương, bà vội gọi Hoàng Oanh đi cầm đơn đi bốc thuốc về.

Thập Bát Nương cẩn thận kiểm tra lại một lần số dược liệu mà Hoàng Oanh mua về, xác định các vị thuốc đều đúng thì mới chậm rãi dưới cái nhìn chăm chú của lão vương phi bắt đầu pha chế được trà.

Được trà ban đầu vốn khô héo vàng như nền nhưng sau khi pha xong thì nước trà lại trong veo nhìn thấy cả đáy. Sau khi, lão Vương phi nhận chén được trà khê hóp một ngụm lại chọt cau mày, nghiêm giọng nói với Thập Bát Nương :

– Thập Bát Nương đã biết tội của mình chưa?

Tuy lời nói của mẹ chồng giống như đang chất vấn nhưng bên trong ánh mắt của bà lại không hề có ý trách cứ gì. Thập Bát Nương hiểu được lão vương phi chỉ là đang trách yêu mình không sớm đem phương pháp chế trà kia nói cho bà biết mà thôi.

Nàng hơi cúi người, nhẹ nhàng thỉnh tội :

– Thập Bát Nương biết tội rồi ạ.

Lão Vương phi thấy nàng ngoan ngoãn lễ phép như vậy, đương nhiên rất hài lòng. Nụ cười hiền từ thoáng trên môi, bà dịu dàng đỡ lấy tay nàng, âu yếm:

– Lễ vật này của con khiến mẫu thân rất vui.

Chén trà trên bàn đã uống cạn, Thập Bát Nương mỉm cười vừa rót thêm một chén nữa cho bà:

– Bà bà không chê thì con đã mừng lắm rồi ạ. Lúc trước, Thập Bát Nương còn lo lắng được trà này uống không hợp khẩu vị sẽ bị người ghét bỏ đấy ạ !

Lão Vương phi rất vừa lòng thưởng thức được trà, tựa hồ nhớ đến điều gì, vội kéo bàn tay nhỏ bé trắng nõn hơi lạnh của Thập Bát Nương cười nói với nàng :

– Mẫu thân nhớ Vương Nhi cũng rất thích loại được trà thể này. Con có thể đưa cách chế trà này cho Vương Nhi uống được không ?

Thập Bát Nương thấy bên trong đôi mắt phượng của bà lóe ra ý cười, biết là bà muốn chỉ cho nàng cách làm thế nào để lấy lòng trượng phu, khuôn mặt không khỏi đỏ lên, ngượng ngùng nhỏ giọng:

– Khi ở Thiên Trạch, Thập Bát Nương đã pha trà cho chàng uống rồi nhưng phương pháp pha chế thì chưa đưa cho vương gia.

Lão vương phi nắm bàn tay mảnh khảnh của nàng, vỗ nhẹ:

– Vậy đợi đến khi Vương Nhi trở về con lại pha cho Vương Nhi uống. Hàng năm, Phượng Thương lẫn lộn trên chiến trường nắng gió, cũng không biết cách tự chăm sóc cho bản thân. Thân thể có làm bằng sắt cũng không chịu nổi. Sau này, con hãy giúp mẫu thân chăm sóc Vương Nhi tốt một chút có được không?

Được lão vương phi nhắc nhở, Thập Bát Nương mới nhớ tới trước ngực của Lan Phượng Thương có ba vết sẹo do đao chém. Tuy rằng sẹo không lớn lắm nhưng cũng dài hơn một tấc. Nghĩ đến đó, nàng quay sang nói với lão vương phi :

– Bà bà! Người cứ yên tâm, Thập Bát Nương nhất định sẽ tận tâm tận lực để chăm sóc cho vương gia.

Nghe được lời này của con dâu, lão vương phi vừa lòng gật đầu, thân mật nói với nàng :

– Có con chiếu cố cho Vương Nhi, mẫu thân cũng yên tâm. Mau đến châm thêm cho mẫu thân mấy chén nữa, được trà này uống vào thật sự rất dễ chịu. Ngày khác, con cũng đưa cho đi bà phương pháp chế được trà nhé !

Đi bà trong lời nói của lão vương phi dĩ nhiên là tỷ muội thân thiết nhất của bà – Thượng thư phu nhân. Thập Bát Nương đối với bà ấy cũng mười phần

Kính trọng, đương nhiên nhận lời ngay :

– Cũng không phải là thứ quý hiếm gì. Con chỉ sợ là di bà không thích mà thôi.

Lão vương phi ngắt lời nàng nói :

– Con đừng lo hã. Di bà của con có khẩu vị giống như mẩu thân. Bà ấy nhất định sẽ rất thích được trà này. Hơn nữa, vào mùa đông, Tiểu Phong Tử rất ghét uống nước. Nếu tiểu tử kia được uống loại được trà ngọt lạnh này, mẩu thân tin chắc là Tiểu Phong Tử cũng sẽ rất thích thú.

Nói đến cháu trai, lão vương phi giống như cái hộp được mở nắp, liên tục kể cho Thập Bát Nương chuyện tiểu tử kia bướng bỉnh ra sao, đáng yêu, hiểu thảo thế nào....Nhìn thấy nàng chăm chú nghe, bà hơi ngừng lại, rồi chợt hỏi:

– Con nghe vậy có thấy thích không ?

Trong đầu Thập Bát Nương lại nhớ đến mấy tên tiểu tử bướng bỉnh của nàng. Mấy tiểu tử kia cũng giống Tiểu Phong Tử mùa đông cũng không thích uống nước. Nàng không hề do dự gật đầu, vui vẻ đáp lại lão vương phi :

– Con thích lắm ạ!

Lão vương phi trông thấy vẻ mặt Thập Bát Nương ngập tràn thích thú liền nhân tiện “rèn sắt khi còn nóng”, nói với nàng :

– Di bà của con so với mẩu thân còn nhỏ hơn một tuổi đấy. Vậy mà người ta ra đường đã có cháu gọi bằng ” nãi nãi ” rồi. Mẩu thân thì cho đến bây giờ ngay cả bóng dáng của cháu cũng chưa thấy đâu.

Giọng nói của bà ẩn chứa vẻ ưu sầu, khuôn mặt mang theo hi vọng nhìn về phía Thập Bát Nương:

– Bao giờ thì con cũng có thể sinh cho mẩu thân một đứa cháu để mẩu thân mang đi khoe với mọi người đây ?

Sau khi trở lại biệt viện, Thập Bát Nương hồi tưởng những lời mà lão vương phi vừa mới nói, tâm tư quả nhiên là trăm lần biến chuyển....Nàng vốn dự định trong hai ngày này sẽ nói cho Lan Phụng Thương chuyện về ba đứa con, chỉ là mọi việc lại không như mong muốn. Khi Thập Bát Nương đang định tìm cơ hội nói rõ chân tướng thì hần lại nhận được mật chỉ rồi đi, ngay cả cơ hội để nàng mở miệng nói chuyện cũng không có.

Nhớ tới thời điểm lúc vừa rồi khi lão vương phi nhìn nàng, dáng vẻ bà bà vô cùng chờ mong, khao khát nàng có thể sinh cho mình một đứa cháu trai, khiến cho Thập Bát Nương thiếu chút nữa đã không kiềm chế được mà nói cho bà biết chuyện mình đã sinh ra ba đứa cháu trai thông minh, lanh lợi. Chỉ là...chỉ là Thập Bát Nương vẫn đang giấu giếm chúng đi thôi.

Nhưng rồi nàng đành cố gắng nhịn xuống. Chuyện này nhất định phải nói cho Lan Phụng Thương biết trước lão vương phi. Mặc dù bà bà sẽ rất vui mừng khi biết chuyện về ba đứa nhỏ nhưng chuyện Thập Bát Nương giấu giếm chúng thì phải giải thích như thế nào đây ? Mấy đứa nhỏ của nàng cũng đã lớn thế rồi mà nàng còn không để cho bọn chúng về nhận tổ quy tông... Vài lời làm sao giải thích rõ cho lão vương phi – người cực kỳ coi trọng chuyện con cháu nối dõi của vương phủ hiểu hết. Cho nên chuyện về mấy đứa nhỏ, nàng tốt nhất là nên thẳng thắn nhận sai với Lan Phụng Thương trước còn những người khác để lại sau này, tránh phiền phức không đáng có.

Tại quân doanh.

Lan Phụng Thương đang bị trúng độc nên hôn mê bất động. Toàn thân hắn đã rơi hoàn toàn vào trạng thái nửa sống nửa chết. Thường lão thái y cái khó ló cái khôn, nhớ đến chuyện vừa trông thấy mấy đứa con của Thương tiểu tử, lập tức hét lên:

– Nếu người chết. Thập Bát Nương và ba đứa con của người sẽ vô cùng khổ sở. Thương tiểu tử, làm nam nhân đỉnh thiên lập địa, người phải có trách nhiệm lo lắng cho thế nhĩ chứ? Người có biết không ?

Đêm đó, Lan Phụng Thương may mắn thoát khỏi trạng thái nguy hiểm. Ngày hôm sau, lúc Thường thái y vẫn còn đang nằm trong chăn đã nghe thấy tiếng ngựa hí, trong lòng thầm thở dài, hoảng hốt vội vàng lao xuống giường, ngay cả giày cũng chưa kịp xỏ đã chạy ra khỏi doanh trướng. Nhưng ông chỉ còn thoáng thấy bóng dáng của Lan Phụng Thương đang cười con chiến mã nhảy qua rào chắn ra ngoài.

Trong lòng lão thái y thầm trách : “ Cái tên tiểu tử này ! Độc thương trên người hắn mới chỉ được trừ bỏ một chút độc tính, giờ đã vội vàng quay trở về, không chết thì cũng mất nửa cái mạng. Đúng là “vội quá quên thân” mà.”

Ông nổi giận nhìn xung quanh, nắc nỏ : ” Mấy cái thằng nhãi con kia ! Ai cho các người nói cho vương gia chuyện đó hả?”

Nhóm ám vệ đang lấp ở tứ phía được lệnh ở lại để bảo vệ cho Thường lão thái y không dám ho he nửa lời. Tối hôm qua, sau khi vương gia tỉnh lại có truyền bọn họ đến để hỏi. Dù là gan trời họ cũng không thể nào giấu giếm vương gia được, đành phải nói hết tình hình thực tế ở Thiên Trạch, đặc biệt là chuyện bọn họ đã trông thấy ba vị tiểu thiếu gia kia.

Chương 65: Hoảng Sợ

Lúc này, Thập Bát Nương hoàn toàn không biết một chút thông tin gì về tình hình của Thiên Trạch cho nên ngoại trừ việc bị mấy người phụ nữ trong vương phủ gây ra vài chuyện phiền phức thì cuộc sống của nàng ở nơi này có thể nói là hoàn hảo.

Lúc đầu giờ chiều, Thập Bát Nương vừa mới nằm xuống chợp mắt một lát thì lão vương phi đã mang theo người tự mình đi đến biệt viện này, muốn nàng đi cùng bà đến ngôi chùa ở ngoại thành thấp hương, thuận tiện công đức thêm chút tiền dầu đèn cầu bình an.

Thập Bát Nương vừa nghe xong, trong lòng âm thầm cảm thấy bất đắc dĩ, khẽ cười. Suy nghĩ của nàng vốn rất nhạy bén. Sao nàng lại không biết mục đích thực sự của lão vương phi là muốn cùng nàng đi cầu tự, mong mau chóng có con cháu trong nhà.

Lão vương phi cũng thừa hiểu nàng dâu của mình vốn thông minh nhạy bén, nỗi niềm trong lòng cũng không thể giấu giếm được nàng. Chẳng qua... Bà thật sự không nhẫn nhịn được nữa. Thượng thư phu nhân hôm trước có nói: Ngôi chùa nằm ở ngoại thành rất linh, lúc trước Tiểu Phong Tử của nhà bà ấy cũng là đến đó cầu mà được.

Một người như lão vương phi, đang vô cùng khao khát tôn tử, lại nhớ đến đáng về đáng yêu của Tiểu Phong Tử, liền muốn dẫn Thập Bát Nương đến đó lễ bái một phen, mau chóng hoàn thành ước nguyện có cháu ấm lòng. Dù là phương cách này có hơi “lạc hậu”, thành công không lớn, bà vẫn muốn thử xem sao.

Đối mặt với ánh mắt mong chờ của lão vương phi, Thập Bát Nương cảm thấy trong lòng có chút hổ thẹn. Nàng cố gắng khiến cho nụ cười của mình thoát nhìn tự nhiên một chút, sau đó mới dè dặt nói với bà :

– Bà bà! Nếu Thập Bát Nương thật sự có thể sinh cháu cho người. Người sẽ rất vui mừng phải không ?

Nghe Thập Bát Nương nói vậy, khuôn mặt lão vương phi ngưng lại đôi chút, rồi vui mừng nói với nàng :

– Nếu con thực sự sinh cho mẫu thân một thằng cu thật bụ bẫm khỏe mạnh, mẫu thân sẽ lập tức làm chủ thay con, ban vị trí thế tử của vương phủ cho tiểu tử kia!

Thập Bát Nương là chính phi. Đứa bé do nàng sinh ra dĩ nhiên là con trai trưởng. Hơn nữa, nếu đã lập vị trí thế tử này thì tương lai đứa con của Thập Bát Nương trưởng thành sẽ danh chính ngôn thuận là người thừa kế vương phủ. Đến lúc đó mẫu vinh tử quý, địa vị của Thập Bát Nương trong vương phủ sẽ vững vàng như núi, khó thể chuyển lay.

Lời của lão vương phi đã thẳng thắn như thế. So với ngàn câu hứa hẹn càng khiến cho Thập Bát Nương cảm thấy trong lòng vui vẻ hơn nhiều. Nàng khoác thêm quần áo ấm, vội đỡ lão vương phi đi ra khỏi biệt viện.

Bên ngoài, Tạ Linh Sở và ba di nương trang phục đơn giản đã đợi sẵn. Thập Bát Nương vốn còn tưởng lão vương phi cũng gọi các nàng ấy đến cùng đi cầu phúc. Bỗng dưng, Tạ Linh Sở bước đến hành lễ với hai người, giọng nói ngọt ngào, nhẹ nhàng cất lên:

– Bà bà ! Tì thiếp nghe nói người định đi đến ngôi chùa ở ngoại thành để dâng hương cầu Phật tử và công đức thêm tiền dầu đèn. Trước đây, tì thiếp cũng nghe nói nơi đó rất linh ứng nên mới cùng với ba di nương đi đến đây, hi vọng có thể cùng người đi chùa thấp hương cầu xin Phật tử, cầu nguyện cho vương gia ở bên ngoài mọi chuyện bình an thuận lợi, vạn sự tốt lành cho chúng thiếp có thể an tâm hơn một chút, mong bà bà cho phép.

Đại di nương, Nhị di nương, Tam di nương cũng lần lượt tiến lên hành lễ, dịu dàng:

– Bà bà ! Thỉnh bà bà đồng ý cho chúng tì thiếp. Càng nhiều người đi thì sẽ càng có lời cầu nguyện cho vương gia. Chúng tì thiếp ở nhà nghĩ đến vương gia bên ngoài chịu cảnh đao qua kiếm lại, trong lòng cảm thấy vô cùng lo lắng, ban đêm không thể ngủ yên, khó được có cơ hội cùng bà bà đi lên chùa một chuyến, bà bà mong người đồng ý ạ.

Thập Bát Nương nhìn bọn họ, trong lòng khẽ thở dài. Nhóm tiểu thiếp này quả thực hiểu rất rõ tâm lòng của lão vương phi dành cho vương gia, luôn mồm nói là vì vương gia. Nhưng nàng biết rõ trong lòng mấy vị thiếp thất ý định thực sự cũng là vì tư lợi, muốn lôi kéo, lấy lòng lão vương phi. Tuy vậy, tiếng là cầu phúc cho vương gia, không có lý do gì mà lão vương phi không đồng ý.

Thấy bà do dự, Thập Bát Nương liền khẽ cười, nói với bà:

– Bà bà ! Sở trắc phi và các di nương có lòng như vậy. Người hãy cho phép bọn họ cùng đi đi ạ.

Khi Thập Bát nương nói những lời này, Tạ Linh Sở và mấy di nương đều nhìn về phía nàng. Trong đôi mắt phượng đẹp đẽ của Sở trắc phi ánh lên vẻ châm biếm cùng gan tỵ trong khi ba người còn lại đầy vẻ hiểu kỳ, muốn tìm hiểu thâm ý sâu xa chất chứa ở trong nàng.

Lão vương phi nghe thấy lời nói của Thập Bát Nương thì khẽ phát tay áo, nhẹ giọng :

– Vậy thì cùng đi thôi.

Đoàn người có cả hộ vệ cùng nhau nhộn nhịp đi vào chùa.

Dưới sự dẫn dắt của vị tiểu hòa thượng, lão vương phi và nhóm người Thập Bát Nương cùng thấp hương, theo thứ tự lần lượt quỳ gối trước Phật tổ kim quang chói lòa, chân thành tha thiết cầu nguyện. ...Khẩn nguyện xong rồi, tiểu hòa thượng nhanh nhẹn giúp bọn họ đem hương cắm vào lư hương ở phía trên.

Thập Bát Nương lấy từ trong tay áo ra một túi bạc đưa cho tiểu hòa thượng, nói với chú :

– Đây là tiền dầu đèn mà chúng tôi muốn công đức cho Phật tổ. Xin tiểu sư phụ thay mặt nhà chùa nhận giúp cho.

Tiểu hòa thượng kia vẫn còn trẻ, chưa từng trải nhiều nên khi cầm túi bạc nặng trĩu kia, vẻ mặt có chút kích động vài năng một lễ, sau đó liền vào trong gọi chủ trì.

Lão vương phi từ tốn căn dặn nhóm người của Sở trắc phi hãy đi qua các gian khác để thấp hương. Việc này khiến ý đồ muốn cận kề bên lão vương phi lấy lòng bà của họ bị phá vỡ. Cả bốn người dè dặt không muốn nhưng dưới cái nhìn chăm chú của lão vương phi cuối cùng vẫn phải không cam lòng bước ra ngoài.

Đám người đó đã ra ngoài, lão vương phi mới quay sang nói chuyện cùng với lão trụ trì đứng gần đó. Bà nhẹ nhàng:

– Chủ trì ! Phiên ngài dẫn đường cho chúng tôi sang phía miếu Quan Âm đại sĩ lễ Phật.

Lão chủ trì nghe thấy vậy, nhìn thoáng qua Thập Bát Nương đang ở bên cạnh, trong lòng lập tức hiểu rõ, vái chào lão vương phi một, thông thả đưa lão vương phi, Thập Bát Nương và một vài vị phu nhân khác và con dâu của họ đi đến từ đường nhỏ ở phía ngoài.

Dọc đường đi, vẻ mặt của Thập Bát Nương đều mang theo nụ cười dịu dàng. Nàng vốn là một người hiện đại có bằng cấp cao, sao có thể tin mấy chuyện này. Chẳng qua đây là cổ đại, nàng dù muốn dù không thì cũng nên nhập gia tùy tục.

Hai mẹ con Thập Bát Nương vừa vào trước cửa từ đường tình cờ gặp hai phụ nhân trẻ tuổi vừa mới bước ra từ bên trong. gương mặt họ hiện rõ vẻ vui mừng không thể che giấu. Lão vương phi vừa trông thấy vẻ mặt của họ, vội kéo Thập Bát Nương đi vào rất nhanh, chỉ sợ vận may sẽ bị người khác xin hết, khiến Thập Bát Nương không ngớt mỉm cười.

Sau khi quỳ gối khấu đầu trước tượng Quan Âm tặng con ở trước mặt, lão vương phi và Thập Bát Nương bắt đầu cầu nguyện. ...Dù lòng không thật tin tưởng nhưng đã tới đây Thập Bát Nương tự nhiên sẽ thành tâm cầu Bồ Tát phù hộ. Nàng nhắm nghiền mắt, chậm rãi cầu khẩn Bồ Tát về những ước nguyện trong lòng mình.

Lão vương phi đã cầu nguyện xong, khoan thai đứng lên, đưa Thập Bát Nương đi xin quẻ.

Thập Bát Nương xóc được một lá thăm là quẻ hạ. Lúc nàng vừa nhìn thấy, con tim nhói lên một nhịp, không biết Bồ Tát có đồng ý với những lời cầu nguyện cho tương lai của nàng chăng?

Lão vương phi lại cầu được một lá thăm là quẻ thượng. Bà hoan hỉ quay sang thì thấy được lá thăm của con dâu là quẻ hạ. Hơn nữa sắc mặt Thập Bát Nương còn tái nhợt. Lòng bà có chút đau xót, vội vàng trấn an nàng không cần lo lắng quá, chuyện sẽ không có gì nghiêm trọng lắm đâu.

Cả hai mang lá thăm cho hòa thượng giải quẻ. Vị hòa thượng tiếp nhận quẻ xăm, chăm chú giải thích cho từng người.

Lá xăm của lão vương phi là quẻ tốt nhất. Nhìn quẻ, hòa thượng cười nói với bà:

– Mong muốn của thí chủ trong năm nay nhất định sẽ trở thành sự thật.

Lão vương phi vô cùng vui vẻ. Bà vừa cảm tạ hòa thượng vừa hứa hẹn nếu những điều ông ta vừa nói là đúng, mong muốn của mình trở thành sự thật thì bà nhất định sẽ đến chùa công đức thêm tiền dầu đèn. Bà lại trao cho ông ấy quẻ xăm của Thập Bát Nương.

Nhận lấy quẻ xăm của nàng, hòa thượng vốn đang tươi cười bỗng khẽ chau mày. Ông nhìn nàng chăm chú rồi một tiếng thở dài bất chợt thốt ra.

– Những chuyện đã qua vốn không phải do phu nhân gây ra nhưng ông trời lại bắt người gánh chịu. Thật là làm khó cho phu nhân.

Những lời này đối với người ngoài cuộc thật khó hiểu nhưng với Thập Bát Nương lại như tiếng sấm đánh giữa trời quang. Nàng vô cùng kinh hãi, ngước mắt lên nhìn vào đôi mắt sâu thẳm mà trong suốt của vị hòa thượng đang ngồi trước mặt, run rẩy ướm lời:

– Đại sư có thể nói rõ hơn được không ạ ?

Hai tay của nàng đang xiết chặt chiếc khăn tay, cổ gồng đờ nên sự kích động trong lòng. Ý của vị hòa thượng này là

Hòa thượng giải xăm nhắm mắt lại, lắc đầu nói :

– Thấy không rõ nên không thể nói hết.

Bên cạnh, chủ trì nghe ông ta nói vậy, cũng lộ vẻ kinh ngạc nhìn về phía Thập Bát Nương. Sự đệ của ông ta đối với số mệnh của mọi người có thể nói là thông hiểu. Ngôi chùa này của bọn họ hương khói không ngừng như hiện nay, nguyên nhân trong đó có thể nói phần lớn là do dân chúng đến dâng hương nhờ vị sư đệ này chỉ điểm khỏi bến mê nhưng khi đối mặt với vị phu nhân này, sự đệ của ông ta lại nói không thể nhìn rõ số mệnh của nàng, nguyên nhân là vì đâu?

Đợi đến khi tiểu hòa thượng đưa lão vương phi và Thập Bát Nương ra ngoài thì chủ trì mới quay sang hỏi sự đệ mình:

– Sư đệ ! Vị nữ thí chủ kia, nàng,

Lúc này, hòa thượng giải xăm mới mở to mắt, khuôn mặt tràn đầy vẻ quái dị khó hiểu, nhìn theo hướng mà Thập Bát Nương vừa rời khỏi lác đầu, ý bảo sư huynh của ông ta đừng hỏi nhiều.

Phía ngoài, Sở trắc phi và ba vị di nương dĩ nhiên hiểu ý lão vương phi bảo các nàng đi nơi khác là vì bà muốn đưa Cổ Thập Bát Nương đi đến chỗ Quan Âm tặng con cầu nguyện. Trong lòng bọn họ bất mãn thầm nguyền rủa cả ngàn vạn lần nhưng khi bọn họ nhìn thấy lão vương phi đi ra vẫn vội vàng đi đến, miệng cười như hoa nở, muốn lấy lòng lão vương phi.

Thập Bát Nương sau khi nghe giải xăm đến khi vào trong xe ngựa, tâm trạng vẫn chưa khôi phục lại được. Nàng khẽ xốc màn xe lên nhìn ra ngoài, nhìn ngôi chùa lớn hương khói thịnh vượng này, trong lòng lại thấy ngồn ngộn trầm mồi.

Trở lại vương phủ, đợi mấy vị di nương đi rồi, nàng mới nhẹ giọng nói với lão vương phi :

– Lần trước, con dâu được vương gia ban cho huyết yến. Sau khi trở về đều chia ra dùng mỗi tháng hai lần. Từ đó đến nay, con cảm giác thân thể đã khỏe hơn không ít. Hôm nay lại là ngày dùng huyết yến. Bà bà ! Con dâu muốn về Thiên Trạch, trước là để uống huyết yến đúng hạn, sau đó lại tính đường thêm một vài ngày rồi lại trở về thăm người. Người thấy như vậy có được không ạ ?

Nàng vừa kéo tay lão vương phi vừa nói, biểu hiện như một cô con gái ngoan ngoãn đang làm nũng mẫu thân. Lão vương phi là người tinh ý, từ lúc ở trong chùa nhìn thấy Thập Bát Nương nghe vị hòa thượng giải quẻ đến khi lên đường trở về sắc mặt vẫn luôn không tốt. Bà cũng nghĩ, thời gian gần đây vương phủ lại bận rộn nhiều việc. Nếu lão bà như bà cứ khăng khăng giữ nàng ở lại sẽ càng khiến cho nỗi buồn trong lòng Thập Bát Nương càng thêm nữa. Về Thiên Trạch không phải không tốt. Đó là nơi lão vương gia quá cố đã từng sống. Tuy rằng đơn giản nhưng lại rất yên tĩnh, là nơi rất tốt để tĩnh dưỡng, có lợi cho sức khỏe của nàng.

Thấy bà có dấu hiệu buông lỏng, Thập Bát Nương vội nói thêm mấy lời trấn an bà. Cuối cùng lão Vương phi cũng đồng ý còn không quên dặn dò Thập Bát Nương :

– Vương nhi không biết khi nào thì trở về. Nếu Vương nhi trở lại thì con cũng phải trở về ngay. Con đã nhớ rõ chưa ?

Lão Vương phi không hề quên lời vị đại sư kia vừa nói với mình. Ông ta nói : ” Năm nay, bà nhất định sẽ có cháu đích tôn.” Nếu Thập Bát Nương đi rồi, Vương nhi lại sống chết cũng không chịu cùng với đám tiểu thiếp. Vậy thì phải đến lúc nào bà mới có đứa cháu bụ bẫm để bế bồng đây ?

Thập Bát Nương vừa mới lên xe ngựa rồi đi. Sau lưng, lão Vương phi đã cho người gửi bồ câu đưa thư cho Lan Phượng Thương. Sau đó, bà vội mang theo hai thiếp thân nha hoàn là Hoàng Oanh và Đỗ Quyên đi lên một chiếc xe ngựa khác đi về phía cửa hàng tơ lụa tốt nhất kinh thành. Bà muốn may trước một số quần áo lót cho đứa cháu đích tôn bảo bối, sau này khi cần là có thể dùng ngay.

Sau khi xe ngựa của Thập Bát Nương rời đi thì khoảng một canh giờ sau Phong bà bà và Lư tử cũng đã tới vương phủ. Thị vệ canh giữ không biết hai người nên vội ngăn cản không cho vào.

Lời còn chưa nói đã bị đuổi ra đến đường cái, Phong bà bà không kiềm được nước mắt. Tối hôm qua, tuyết rơi quá lớn nên hôm nay, bọn họ mới khởi hành, đã làm chậm trễ hành trình, thời gian càng kéo dài lại càng sốt ruột vạn phần. Vậy mà, thị vệ còn không cho bọn họ vào trong.

Lư tử bên cạnh thấy Phong bà bà rơi lệ vội khuyên nhủ. Nàng hướng về phía các thị vệ, ôn tồn :

– Chúng tôi là người hầu của Vương phi. Ở Thiên Trạch có vài chuyện xảy ra, chúng tôi không làm chủ được nên phải bẩm báo cho Vương phi. Làm phiền các vị đại ca hỗ trợ thông báo giúp cho Vương phi một tiếng.

Lư tử vừa dứt lời vội lấy ra một thỏi bạc nhỏ đưa cho thị vệ trưởng đứng ngoài, cười nói :

– Đây là để các vị đại ca uống rượu.

Mấy thị vệ kia quay mặt nhìn nhau rồi nhanh chóng nhận lấy bạc, cuối cùng quyết định gọi một nha hoàn cũ ra để nhận mặt Phong bà bà. Sau khi xác định được Phong bà bà là người của Vương phi, mấy vị thị vệ lúc này mới nói thật với Phong bà bà và Lư tử:

– Một canh giờ trước, Vương phi đã quay về Thiên Trạch. Hai người hãy mau trở về đi!

Phong bà bà vừa nghe thấy vậy vội gọi Lư tử lại, vội vàng gọi người đánh xe ngựa quay đầu ra ngoài đường cái chạy về. Cả hai ngồi trên xe mà lòng như lửa đốt, không ngớt dặn người đánh xe ngựa nhìn kỹ bên đường, nếu nhìn thấy trên đường còn có chiếc xe ngựa khác thì nhớ báo với họ ngay . Người đánh xe vâng một tiếng, sau đó vội giục ngựa chạy ra ngoài đường cái.

Phong bà bà và Lư tử liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều ánh lên vẻ sốt ruột không biết nên làm thế nào cho phải ? Nãy giờ họ đều ngồi trong xe ngựa bít

bùng, không nhìn rõ bên ngoài, nhất định trên đường đến đây đã đi lướt qua tiểu thư mà không biết.

Bên phía Thập Bát Nương, ngồi trên xe mà tâm trạng cứ luôn lo lắng không yên. Giờ phút này nàng chỉ hi vọng có thể nhanh chóng về bên cạnh mấy đứa con nên không ngừng đốc thúc người đánh xe ngựa bên ngoài :

– Ngươi hãy chạy nhanh một chút. Cố gắng trong vòng hai canh giờ rưỡi về đến Thiên Trạch.

Người đánh xe bởi vì đã được lão vương phi dặn dò chú trọng an toàn của vương phi cho nên suốt dọc đường đều giục ngựa đi rất cẩn thận. Giờ nghe thấy lời căn dặn của Thập Bát Nương hẳn cũng chỉ dám đi nhanh hơn so với lúc trước một chút, tốc độ vừa phải hướng về phía Thiên Trạch.

Lan Phượng Thương từ quân doanh trở về, trong ánh mắt của hắn lộ vẻ tức giận vô cùng. Hắn liên tục giục Huyết mã mạo hiểm vượt qua con lạnh giá đi thẳng một đường đến Thiên Trạch. Trên đường đi gió lạnh không ngừng gào thét tựa như những lưỡi dao nhỏ quét qua mặt nhưng Lan Phượng Thương ngay cả lông mi cũng không động, khuôn mặt lạnh lùng cương nghị trực tiếp đón đỡ từng đợt gió lạnh không ngừng quét qua.

Thập Bát Nương ! Nàng nói với hắn ba cây cung nhỏ là của mấy đứa nhỏ nhà hàng xóm. Nàng còn nói nàng lấy da hổ của hắn làm ba đôi giày giống hệt nhau cho mấy đứa trẻ con nhà hàng xóm. ...Khi hai bên nói chuyện, nàng luôn luôn trốn tránh chuyện về ba đứa trẻ kia. . . .

Dọc theo đường đi, trong đầu Lan Phượng Thương không ngừng hồi tưởng lại những chuyện đã qua. Càng nghĩ, tâm càng lạnh, sự phẫn nộ càng có dịp dâng trào.

Từ đầu đến giờ nàng vẫn luôn lừa hắn. Uống công hắn nhớ nhưng nàng từng giờ từng khắc, mong mỏi mau mau về để gặp lại nàng. ...

Hai tay của Lan Phượng Thương nắm chặt dây cương ngựa. Chỗ vết thương nơi lồng ngực mà tối hôm qua Thường lão thái y băng bó cho hắn từ khi nào đã thấm đầy máu tươi.

Khuôn mặt của Lan Phượng Thương theo dòng máu rỉ ra trên băng vải càng lúc càng tái nhợt nhưng không biết động lực gì giúp hắn chống đỡ mà cả quãng đường đều không ngừng nghỉ một chút nào.

Khi xe ngựa của Thập Bát Nương trở về đến Thiên Trạch thì gần như đồng thời, Lan Phượng Thương cũng mang theo thân thể phong sương đi đến.

Lan Phượng Thương ngồi ở trên lưng ngựa khẽ liếc mắt nhìn người con gái xấu xa vừa mới ở vương phủ chưa được vài ngày lại một lần nữa vội vàng trở lại. . . Trong ánh mắt hắn ẩn chứa vẻ âm trầm khó đoán, nhanh nhẹn xoay người xuống ngựa.

Thập Bát Nương vẫn chưa biết chuyện mình giấu kín bao lâu đã bại lộ nên vẫn tươi cười đi qua đón hắn nhưng nào ngờ Lan Phượng Thương ngay cả liếc mắt cũng không thèm nhìn nàng một, trực tiếp lướt qua Thập Bát Nương đi vào trong nhà. Tâm lưng kia đúng là lạnh khốc đến đáng sợ.

Đối với thái độ lạnh nhạt của Lan Phượng Thương, Thập Bát Nương không biết được nguyên nhân nên vội vàng theo sát hắn. Vừa vào sân, lại thấy Lan Phượng Thương chẳng nói chẳng rằng bước nhanh về phía hậu viện. Nhìn thấy dáng vẻ hận không thể ăn tươi nuốt sống nàng của hắn, trong đầu Thập Bát Nương bỗng như hiểu ra điều gì đó, choáng váng, nhịp tim cũng mạnh hơn. . .

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Phụ Tử Tình Thâm (Cha – Con)

Bước chân vào hậu viện, đôi mắt sắc bén của Lan Phượng Thương lập tức dừng lại ở khoảng sân mà ba bảo bối hay chơi đùa.

Trước đây, tại chỗ này, hắn đã nhìn thấy hình bóng chúng. Chỉ là...người phụ nữ kia đã khéo léo dẫn dắt suy nghĩ của hắn theo hướng khác, bảo rằng đó là con cái nhà hàng xóm. Hắn vì quá tin nàng nên đã bỏ qua...

Cha con cũng vì vậy mà lướt qua nhau. Lướt qua trong vô tình, để giờ khi nghĩ lại, lòng hắn lại trào dâng bao nỗi tiếc.

Phải chi, lúc đó...Phải chi Lan Phượng Thương cứ làm theo suy nghĩ trong lòng mình. Phải chi hắn đưa tay kéo chúng lại. Phải chi hắn nhìn thấy vẻ mặt của chúng ngay lúc đó...Phải chi...

Cơ hội qua đi thường để lại trong lòng người bao nỗi tiếc. Bây giờ Lan Phượng Thương khát khao muốn gặp mấy đứa trẻ thì chúng lại không có ở đây.

Ngay hậu viện, hiện chỉ có vài đứa trẻ đang nô đùa vui vẻ. Nhưng người hắn muốn gặp thì chẳng thấy bóng dáng đâu!

Vì sao hắn có thể xác định chắc chắn như vậy ? Đầu tiên là do trực giác. Trực giác của một người cha đang khao khát yêu thương con cái không cảm thấy rung động trước những đứa trẻ nơi hậu viện. Con tim hắn không hề rung động, khác hẳn cảm giác thôi thúc mãnh liệt lần trước, lúc hắn thỉnh linh

bước chân đến nơi này.

Nguyên nhân nữa là do Lan Phụng Thương nhớ rõ đám thù hạp có nói bọn họ nhìn thấy mấy tiểu thiếu gia có dáng vẻ giống vương gia như đúc, chỉ cần liếc mắt nhìn qua là có thể xác định chắc chắn đó là con của hắn rồi. Đám tiểu tử chơi đùa ở hậu viện – chính là bọn A Hoa, Cầu Tử và hai đứa con của Lưu tử – không hề giống Lan Phụng Thương một chút nào.

Từ những điều ấy, hắn không màng liếc mắt sang chúng, nhanh chóng bước qua đám trẻ. Ánh mắt Lan Phụng Thương sáng rực quét quanh mọi góc ngách trong hậu viện nhưng bóng dáng hắn cần tìm vẫn chẳng thấy đâu.

– Tiểu thiếu gia đâu?

Về mặt Lan Phụng Thương lãnh đạm, không kiêng dè hỏi thẳng Quyên nhi. Câu hỏi trực tiếp đó khiến nàng ta đang ngồi trong căn lầu cổ nhỏ ở trong hậu viện thêu thùa, bất ngờ nghe thấy giọng nói lạnh lùng này khiến cho tinh thần hoảng sợ, vội ngược mắt nhìn người vừa mới đến, hai mắt nhất thời mở to, lắp bắp mãi chẳng thành câu:

– Vương. Vương gia.

Thập Bát Nương cũng vừa kịp đi đến, trông thấy chuyện trước mắt vội kéo lấy tay áo hắn, lo lắng:

– Quyên Nhi vất vả lắm mới mang thai được. Chàng đừng dọa nàng ấy sợ mà!

Đôi mắt sắc như gươm của Lan Phụng Thương liếc qua, trông mắt đen hướng thẳng vào nàng trừng lên đầy giận dữ khiến Thập Bát Nương hiểu ngay là hắn đang vô cùng phẫn nộ. Nàng dịu ngoan hạ tâm mắt, thoáng nhìn về phía Quyên Nhi, cố gắng kéo cơ mặt tạo thành một nụ cười trấn an nàng ta một chút rồi mới chậm rãi lên tiếng:

– Vương gia đến đây là muốn gặp các tiểu thiếu gia. Em mau đi tìm xem ba tên tiểu tử bướng bình kia lại chạy đi đâu rồi.

Dứt lời, Thập Bát Nương quay sang nhìn về phía Lan Phụng Thương, cố gắng để cho nụ cười của mình tự nhiên hơn một chút, giọng nói vẫn mang theo vẻ thân thiết như trước kia mong là có thể xoa dịu sự giận dữ trong lòng hắn:

– Ba huynh đệ: Hoài Sâm, Hoài Mặc và Hoài Nhân đều rất bướng bình. Lát nữa chàng gặp các con, xin đừng trách mắng bọn trẻ. . .

Bàn tay mảnh khảnh của nàng chủ động nắm lấy tay hắn. Lan Phụng Thương vẫn còn đang trong cơn giận dữ, trừng mắt liếc nhìn Thập Bát Nương, vùng vằng muốn giằng tay ra khỏi nàng. Nhưng Thập Bát Nương kiên quyết không buông, cứ im lặng nắm lấy bàn tay hắn. . .Hắn kéo thì nàng nắm lại. Cho đến lúc Lan Phụng Thương nhìn thấy vẻ mặt Thập Bát Nương tái nhợt, hắn mới hừ lạnh một tiếng, để yên tay mình trong lòng bàn tay nhỏ nhắn của nàng.

Tuy nhiên, hắn không muốn nói với nàng lời nào nữa. Sự giận dữ thiêu đốt trái tim Lan Phụng Thương, nhưng cũng làm hắn không khỏi đau lòng.Người con gái này.Từ khi gặp lại, Lan Phụng Thương luôn mong muốn mang đến cho nàng sự vui vẻ. Thế mà nàng lại không tin hắn. . .Nàng luôn tìm cách lừa gạt, che giấu hắn chuyện mấy đứa con. . .

Thập Bát Nương vẫn nắm chặt tay của Lan Phụng Thương, cố gắng cho hắn thấy được thiện ý của mình. . .Thái độ Lan Phụng Thương từ từ thả lỏng hơn, bây giờ Thập Bát Nương mới thở phào đôi chút. Có vẻ như cơn giận của hắn đã có phần dịu xuống rồi.

Tuy nhiên, vấn đề không vì thế giảm bớt. Bây giờ chuyện Thập Bát Nương lo lắng nhất chính là chuyện ba bảo bối của nàng. Khi này, sắc mặt của Lan Phụng Thương khó coi tới cực điểm. Chính vì không thể đoán được diễn biến trong lòng hắn mà Thập Bát Nương càng lúc càng thấy bồn chồn lo lắng. Liệu chuyện nàng giấu đi sự tồn tại của mấy đứa con có khiến tình cảm của hắn đối với chúng bị ảnh hưởng? Từ nhỏ đến giờ ngay cả một câu nói nặng lời nàng cũng chưa nổi thốt ra với ba tiểu tử đó.Bây giờ đối mặt cùng người người phụ thân đột ngột xuất hiện này, nếu hắn không thương chúng, đôi xử lạnh nhạt với chúng.Nghĩ đến đây, người làm mẫu thân như nàng làm sao mà yên tâm được, cứ thấp thòm lo lắng trong lòng.

Lan Phụng Thương vừa nghe mấy lời Thập Bát Nương nói, bỗng cười lạnh một tiếng, nhìn thoáng qua nàng, giọng có vẻ mỉa mai:

– Không tiếp tục gạt ta nữa sao?

Nhìn khuôn mặt thanh tú của Thập Bát Nương, hắn vừa muốn nàng ôm vào trong ngực nâng niu như hoa như ngọc lại vừa muốn hung hăng bóp nát khuôn mặt tươi cười kia của nàng. Xảy ra chuyện lớn như thế, làm sao mà hắn xem như không có gì xảy ra được. Làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho nàng đây?

Mấy đứa nhỏ tính ra đã năm tuổi rồi! Năm tuổi rồi. . .

Càng nghĩ càng thấy nàng đáng giận! Mấy đứa nhỏ đã lớn đến như thế, vậy mà nàng cứ giấu giếm mọi chuyện về bọn chúng. Nàng còn muốn lừa dối hắn đến khi nào? Trong lòng nàng rốt cuộc đang có những suy tính gì?

Trước đây, do hai người xung đột nên hắn đã đối xử lạnh nhạt với mẹ con nàng. Song thời gian gần đây cả hai đã dỗi dào tình ý. Lan Phụng Thương tự thấy hắn đối xử với Thập Bát Nương rất tốt. Hắn còn muốn lấy chân tình bồi thường cho nàng những thiệt thòi lúc trước. Không lẽ nàng không cảm nhận được tấm lòng của hắn? Hay là nàng tuy nhìn ra nhưng lòng lại muốn trốn tránh, không xem Lan Phụng Thương là người có thể cùng mình sẽ chia mọi chuyện trong đời nàng

Vậy thì những cử chỉ, dịu dàng nhu thuận, những nồng nàn mật ngọt trước đây Thập Bát Nương trao cho hắn không lẽ chỉ là một lớp ngụy trang, một trong những cách thức năng sử dụng để đánh lừa Lan Phượng Thương không chú ý đến sự tồn tại của ba đứa con sao?

“Hư tình giả ý, lá mặt lá trái”... Nghĩ đến nàng ở trước mặt mình thì tươi cười ảm áp với hắn nhưng sau lưng lại âm thầm tìm cách đối phó hắn, che giấu hắn, Lan Phượng Thương cảm thấy vô cùng buồn bực. Sự giận dữ này không đơn thuần chỉ là giận nàng giấu đi chuyện mấy đứa nhỏ nữa rồi.

Mấy tiểu tử kia là con trai của hắn. Hắn có quyền được gần gũi, thân thiết với chúng, được ôm chúng vào lòng, được nghe chúng gọi là phụ thân.

Quyền lợi của một người cha là thế... Nhưng hiện tại thì sao? Mới thoát nhìn thấy hắn là bọn chúng đã vội vã tránh né, chạy trốn nhanh như thỏ vậy. Hắn chẳng khác nào là ôn dịch, cần phải tránh xa trong lòng chúng... Càng ngắm lại, trái tim của Lan Phượng Thương như có ai bóp nghẹn, khó chịu, bức bối, khổ sở đến mức hắn chỉ muốn đánh người.

Thập Bát Nương càng lo hơn khi trên gương mặt tuấn tú của hắn càng lúc càng lạnh lẽo. Nàng có thể thấy, con giận của hắn bây giờ đang như một ngọn núi lửa sắp phun trào, đốt cháy bất cứ ai.

Để làm dịu ngọn núi lửa đang chuẩn bị bùng lên đó, Thập Bát Nương không còn ngại ngần gì việc áp sát vào hắn, nở một nụ cười với đáng vẻ muốn cầu hòa :

– Thiếp không hề tính toán muốn lừa gạt chàng gì cả. Mấy ngày trước thiếp đã muốn nói cho chàng, chỉ là chàng.

Lan Phượng Thương lập tức cắt đứt lời của nàng, giận dữ nói lớn:

– Mấy đứa nhỏ đâu ?

Nghĩ đến ba thân ảnh nhỏ bé mà nhanh nhẹn ấy, trái tim Lan Phượng Thương lại càng kích động. Hiện tại hắn không muốn nghe nàng giải thích gì nữa cả. Trong lòng Lan Phượng Thương chỉ muốn nhanh chóng có thể trông thấy thấy cốt nhục của mình.

Từ khi Thập Bát Nương đi, đợi mãi mà không thấy mẫu thân trở về, trong lòng ba tiểu tử kia cứ nặng nề, rầu rĩ. Ngay cả đám bạn thân đến nhà rủ chơi mà bọn chúng cũng không muốn đi ra ngoài. Trong lòng ba đứa nhỏ chỉ muốn ở trong nhà chờ mẫu thân của bọn chúng trở về.

Hiện tại, trong nhà ngoài ba tiểu tử của Thập Bát Nương còn có thêm hai đứa con của Lưu tỷ, tính ra là có đến năm đứa nhỏ. Tuy nhiên không có ba tiểu tử kia cùng nô đùa, hậu viện bỗng trở nên buồn tẻ, quạnh quẽ, điều hiu đến lạ lùng.

Quyên Nhi thấy ba tiểu thiếu gia chơi đùa cùng hai chị em nhà Lưu tỷ mà sắc mặt vẫn không vui hơn chút nào nên mới vội vàng đi đến nhà A Hoa và Cầu Tử tặng chúng mấy cái bánh tổ, sau đó đưa bọn họ đến Thiên Trạch chơi với ba thiếu gia.

Thường ngày, Tam thiếu gia Lan Hoài Nhân thích nhất là cùng đám bạn chơi đùa nhưng hôm nay cũng không muốn hoạt động, ngoan ngoãn cùng hai ca ca ngồi ở trên giường chơi cờ năm quân. Ngay cả khi Quyên Nhi đưa nhóm Cầu Tử và A Hoa đến, tiểu tử kia cũng không buồn ngồi dậy, chỉ dặn Quyên Nhi đem bánh ngọt của ba huynh đệ chúng chia cho A Hoa và Cầu Tử, sau đó nhờ nàng ấy đưa hai người kia ra sân chơi cùng với hai đứa con của Lưu tỷ.

A Hoa và Cầu Tử vừa rời đi không lâu, ở trên giường, Tam thiếu gia chu cái miệng nhỏ nhắn tỏ vẻ không vui, quay đầu rầu rĩ nói với hai ca ca:

– Nhân ca nhi nhớ mẫu thân. Nhân ca nhi nhớ mẫu thân quá à!

Lan Hoài Sâm thấy sắc mặt buồn rầu của đệ đệ, vội buông quân cờ trong tay, vòng tay ôm Lan Hoài Nhân ngồi vào trong lòng, kéo đầu cậu nhóc dựa vào trước ngực mình, dịu dàng an ủi:

– Mẫu thân nhất định cũng rất nhớ chúng ta.

Bên cạnh đó, Nhị thiếu gia một tay chống cằm, bàn tay nhỏ bé còn lại lười nhác chơi cờ, nghe thấy đại ca nói vậy, vội ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, than thở :

– Trước kia mỗi lần năm mới, mẫu thân đều ở nhà cùng chúng mình.

Giọng nói non nớt êm tai của Lan Hoài Mặc vừa mới cất lên thì cửa phòng bỗng nhiên bị đẩy ”cách” một tiếng, mở toang ra.

Ba tiểu tử đồng loạt nhìn về phía cửa phòng. Vốn bọn chúng tưởng Quyên Nhi mang nước ấm đến, đang định nói với nàng là mình không khát. Nhưng trước cửa phòng lại là người đàn ông oai vệ, cao lớn đang bước vào khiến ba tiểu tử ngạc nhiên đến mức hai mắt mở to, ba cái miệng nhỏ nhắn đều mở rộng thành hình chữ “O”, kinh ngạc tột cùng.

Lan Phượng Thương trước ánh mắt của ba tiểu tử, từng bước từng bước đi vào phòng.

Ánh mắt tinh tường, sắc bén như chim ưng của hắn không chớp nhìn thẳng về phía ba tiểu tử đang ngồi trên giường. Từng đường nét trên khuôn mặt chúng dần dần khắc sâu vào tâm trí hắn. So với việc ngồi trên lưng ngựa, đón nhận những cơn gió buốt người trên chiến trận thì giờ đây đứng yên đón nhận ánh mắt của ba đứa con lại làm cho mỗi bước chân của hắn tựa như nặng cả ngàn cân.

Lan Phượng Thương rất muốn tiến thêm, thêm nữa về phía trước. Nhưng càng muốn đi thì đôi chân càng giống như đang mọc rễ, không thể nào nhấc lên

được.

Hắn chỉ có thể nhìn chăm chăm vào ba tiểu tử cũng đang ngẩn ngơ nhìn mình ở trước mặt. Giấy phút bốn đôi mắt giao nhau, thân thể cao lớn của Lan Phụng Thương giống như bị hình ảnh trước mắt khóa chặt, trở nên cứng ngắc. Khuôn mặt anh tuấn tái nhợt, toàn thân không có phản ứng nào khác ngoài việc yên lặng ngắm nhìn ba tiểu tử, chỉ sợ khi chớp mắt ba đứa nhỏ kia sẽ giống như ảo ảnh, vụt tan đi.

Đôi mắt hắn lóe ra một thứ ánh sáng khó có thể miêu tả được. Lan Phụng Thương nắm chặt tay thành hai nắm đấm, máu huyết trong cơ thể như sắp sôi trào.

Trên giường, ba tiểu tử đã sợ hãi ngơ ngẩn, ba khuôn mặt thanh tú cũng dần hằn ra không biết phản ứng thế nào. Sáu con mắt mở to đồng loạt nhìn về phía người đàn ông cao lớn có dáng vẻ giống chúng như đúc đang đứng bất động. Mấy cái miệng nhỏ không thốt nổi lên lời, há to thể hiện rõ vẻ kinh ngạc tột cùng.

Nội tâm của ba tiểu tử cũng như phụ thân của chúng đều vô cùng kích động. Chỉ là... sự kích động ấy được giấu kín trong tâm khảm. Trong phút chốc, thời gian giống như dừng lại, không gian tĩnh lặng không hề có một tiếng động nào.

Trái tim Lan Phụng Thương đập loạn trong lồng ngực. Đầu óc trống rỗng, chỉ vang lên một giọng nói duy nhất: "Đây là con trai của ta. Đây là con trai của ta và Thập Bát Nương."

Dáng vẻ của ba tiểu tử quả nhiên là vô cùng hoàn mỹ. Trên đời quả nhiên tồn tại thứ gọi là huyết mạch tình thâm. Ba khuôn mặt non nớt, ngây thơ ấy lại có thể khiến người đàn ông mình đồng da sắt như Lan Phụng Thương trong hốc mắt bỗng nổi lên một lớp sương mù. Yết hầu của hắn vô thức giật giật. Giọng nói bị nghẹn lại nơi cổ họng vô cùng khó chịu, thốt mãi không nổi một câu.

Từ khi nào thì ánh mắt luôn nghiêm nghị, lạnh lùng của Lan Phụng Thương lại trở nên ấm áp, hiền hòa như vậy. Sự hiền hòa của một người cha.

Từ lúc Lan Phụng Thương bước vào phòng vẫn đứng chắn ở cửa. Cửa chính bị đóng chặt, Thập Bát Nương không thể bước vào trong. Lòng nàng lại càng thêm lo lắng. Thập Bát Nương lo sợ mấy đứa nhỏ sẽ trốn tránh phụ thân của chúng. Chuyển lần trước chúng vừa nhìn thấy Lan Phụng Thương đã vội bỏ chạy khiến hắn vẫn luôn canh cánh ở trong lòng. Bây giờ, nếu ba tiểu tử kia tiếp tục tránh né, thái độ của chúng có thể làm tổn thương đến hắn, người đàn ông kia nhất định sẽ nổi giận. Hậu quả lúc ấy thật khó lường...

Càng hiểu Lan Phụng Thương, Thập Bát Nương lại càng cảm thấy vô cùng sốt ruột nhưng nàng cũng không dám đi vào quấy rầy. Nàng sợ sẽ càng khiến hắn thêm bức bối. Đến lúc đó, ngay cả cơ hội để giải thích chỉ sợ cũng không có, mọi lời nói sẽ giống như lửa đổ thêm dầu.

Quyên Nhi thấy sắc mặt tiểu thư thật sự rất kém, đôi môi cũng bị cắn đến bật máu, vội đỡ lấy nàng an ủi:

– Tiểu thư đừng lo quá! Trông dáng vẻ của Vương gia thì ngài ấy sẽ không gây khó dễ gì cho ba tiểu thiếu gia đâu.

Thập Bát Nương đương nhiên biết Lan Phụng Thương mặc dù đang tức giận nhưng nhất định sẽ không có hành động gì gây khó dễ cho ba bảo bối. Điều mà nàng lo lắng chính là ba đứa nhỏ vẫn chưa chuẩn bị tâm lý, cứ như vậy gặp mặt phụ thân của chúng sẽ sinh ra cảm giác kháng cự, trong lúc vô tình sẽ có hành động phản kháng lại những cử chỉ thân thiết của Lan Phụng Thương làm hắn bị tổn thương. Trong lòng chúng cũng sẽ nảy sinh ác cảm với phụ thân, từ đó càng thêm xa cách hơn.

Nếu các con của nàng không được phụ thân yêu thích, vậy thì chúng phải làm sao? Vương phủ cao sang nhưng cũng đầy cạm bẫy. Ba đứa con của nàng còn quá nhỏ tuổi, non nớt như cây non mới mọc, chẳng được phụ thân để tâm chăm sóc, tương lai Hoài Sâm, Hoài Mặc, Hoài Nhân rồi sẽ thế nào đây?

Liệu trong lúc tức giận, Lan Phụng Thương có để Thập Bát Nương bên cạnh chăm sóc chúng? Nếu hắn tuyệt tình, tuyệt nghĩa, nàng liệu còn có thể gặp lại mấy đứa trẻ của mình không?

Đây mới là điều mà Thập Bát Nương lo lắng nhất, bất an nhất lúc này.

Quyên Nhi thấy tiểu thư vẫn tỏ ra lo lắng cũng không biết nên khuyên thế nào. Tình huống này xảy ra hoàn toàn ngoài dự liệu khiến ai cũng bị bất ngờ. Quyên Nhi vội hỏi nàng chuyện về Phong bà bà và Lưu tỷ, từ trong lời nói của tiểu thư nàng cũng đoán được họ nhất định là đã đi lướt qua tiểu thư ở trên đường nên không kịp báo tin cho tiểu thư biết chuyện Thường lão thái y đã nhìn thấy ba tiểu thiếu gia ở Thiên Trạch, dẫn tới bí mật bại lộ, vương gia tới đây hỏi tội, khiến tiểu thư lâm vào tình thế "tiến thoái lưỡng nan" này.

Trong phòng, ba tiểu tử sau một lúc kinh ngạc, cuối cùng cũng bình tĩnh. Lan Hoài Mặc, Lan Hoài Nhân vội rướn người chui vào trong chăn. Trông thấy đại ca của mình mãi vẫn còn bên ngoài ngơ ngẩn, cả hai vội thò đầu ra kéo cả Lan Hoài Sâm núp vào phía trong chăn.

Cả ba tiểu tử còn nhỏ nên không thể nhận thấy hơi thở hung bạo của phụ thân chúng vốn đã dịu đi trong chốc lát, hiện tại lại bốc cao lên bởi hành động trốn tránh của mình. Có lớp chăn làm rào chắn, đám nhỏ cảm thấy yên tâm hơn, chụm đầu vào nhau... Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tam thiếu gia đã ửng đỏ, lo lắng nói thầm:

– Thảm rồi! Chúng mình đã bị phụ thân phát hiện rồi. Làm sao đây... đại ca, nhị ca?

Tuy rằng giọng nói mang theo vẻ lo sợ nhưng trên gương mặt của tiểu tử này lại kèm vẻ hưng phấn không kiềm chế được. Sát cạnh bên, khuôn mặt nhỏ nhắn giống Thập Bát Nương như đúc của Nhị thiếu gia cũng trào dâng kích động, hướng về hai huynh đệ, ngáp ngừng:

– Chúng mình bị phụ thân phát hiện, liệu mẫu thân có trách mình không?

Tuy rằng trong lòng cậu bé có chút lo lắng sẽ bị mẫu thân trách tội nhưng ẩn trong giọng nói lại là vẻ vui mừng khôn xiết. Nhìn thấy phụ thân một cách rõ ràng, mặt đối mặt, trong lòng trẻ thơ vẫn cảm thấy sung sướng khôn nguôi:

Tam thiếu gia lại xen vào:

– Mẫu thân vẫn chưa đồng ý cho chúng ta gặp phụ thân mà. Nhưng giờ phụ thân phát hiện ra chúng ta mất rồi... Mẫu thân nhất định sẽ giận chúng ta, giận chúng ta lắm đó!

Ở bên cạnh, Lan Hoài Sâm khẽ liếc qua sắc mặt của hai đệ đệ, vẫn giữ vẻ bình tĩnh như thường lệ, chậm rãi cất lời:

– Do Phụ thân bất ngờ xông vào đây... Mẫu thân nhất định sẽ hiểu được là do chúng ta không kịp trốn. Người không trách chúng ta đâu.

Hai đứa bé kia nghe xong kia, hưng phấn hỏi lại:

– Thật sao?

Đại thiếu gia gật gù đầu, thần nhiên ”ừ” một tiếng.

Được một bước, muốn tiến thêm hai bước, Lan Hoài Nhân đã không thể kiềm chế được, cặp mắt to linh động chớp chớp vài cái, kích động hỏi nhanh:

– Vậy mình có thể đi ra ngoài nói chuyện với phụ thân không?

Nghĩ đến người đàn ông cao lớn uy vũ đang đứng ở phía ngoài chính là phụ thân của mình, khuôn mặt của Lan Hoài Mặc cũng tràn đầy mang theo vẻ trông mong nhìn về phía đại ca, đợi Lan Hoài Sâm quyết định... Trong lòng chúng, được gặp, được nhìn thấy phụ thân là một niềm vui sướng không tả nổi, nhất là khi được đại ca khẳng định chuyện ấy sẽ không làm cho mẫu thân phải buồn lòng.

Khi ba tiểu tử kia mới nhìn thấy Lan Phụng Thương đã vội trùm chăn kín mít không cho hắn nhìn thấy mặt, Lan Phụng Thương cảm thấy vô cùng tức giận, quay đầu nhìn về phía sau, hung hăng trừng mắt liếc nhìn Thập Bát Nương đang đứng ngoài cửa. Không biết người phụ nữ này đã giáo dục mấy đứa nhỏ thế nào? Bọn chúng nhìn thấy phụ thân đã không tiến lại gần thân thiết với hắn thì thôi, sao lại còn muốn trốn tránh không cho Lan Phụng Thương nhìn thấy mặt? Rốt cuộc là sao?

Thập Bát Nương vừa nhìn thoáng qua ánh mắt của hắn. Nàng ngay lập tức hiểu ngay tình thế nên vội vàng nhắc chân chen qua người hắn bước vào trong.

Lúc nhìn thấy ba tiểu tử kia đang trùm chăn kín mít, thì thầm điều gì Thập Bát Nương không khỏi giật thót người, suýt nữa đã trượt chân ngã xuống. Về mặt hầm hằm của Lan Phụng Thương cho thấy, hiện giờ hắn lại đang giận dữ, chỉ cần nàng xử lý không khéo, cơn giận kia sẽ bùng phát không có điểm dừng.

Thập Bát Nương vô cùng nôn nóng bỏ qua cả việc trấn an ba tiểu tử kia. Nàng bước vội qua phía giường nhỏ, nhắc tấm chăn đang trùm kín mấy đứa nhỏ ra.

Trông thấy vẻ mặt kích động của chúng, Thập Bát Nương cảm thấy lòng chùn xuống, khẽ thở dài. Thường ngày, ba tiểu tử này thường kích động quần quýt lấy nàng hỏi một số chuyện về phụ thân. Hiện tại, phụ thân của chúng thực sự đứng ở trước mặt, nếu ba tiểu tử này không tỏ ra hưng phấn mới là chuyện lạ. Chỉ là...

Lan Hoài Sâm, Lan Hoài Mặc và Lan Hoài Nhân thấy chắn đã bị tung ra, cái miệng nhỏ nhắn khẽ kêu lên hoảng hốt. Nhưng khi nhận ra mẫu thân đang tươi cười ở trước mặt thì ánh mắt bỗng sáng ngời.

Vốn dĩ cả ba vì việc gặp được phụ thân mà tinh thần đang kích động không thôi, giờ lại thấy mẫu thân vui vẻ, tâm tình càng lên cao. Ba cái miệng nhỏ nhắn đều ngọt ngào gọi ”mẫu thân” thân mật vô cùng. Sự thân thiết của mấy mẹ con càng khiến vẻ lạnh lùng trong mắt Lan Phụng Thương càng sâu nặng. Hắn bỗng có cảm giác như mình bị gạt ra khỏi không gian của mẫu tử họ, lòng chợt có chút chạnh buồn.

Lúc này, Thập Bát Nương không có nhiều thời gian để giải thích cho ba tiểu tử kia nên nàng chỉ mỉm cười hướng ánh mắt của chúng nhìn về phía người đàn ông ở đối diện mình.

Lan Phụng Thương trông thấy ba cặp mắt to tròn, đen láy của ba tiểu tử ở đối diện đang chăm chú nhìn mình. Sắc mặt hắn cũng từ từ thay đổi, cũng là vì lo lắng sẽ để lại ấn tượng không tốt cho mấy đứa nhỏ mà trở nên ôn hòa, thân thiết hơn.

Thấy biểu hiện trên mặt Lan Phụng Thương đã hòa hoãn hơn nhiều, Thập Bát Nương vững dạ hơn một chút, dịu dàng nói với hắn:

– Gia ! Nền đất rất lạnh. Mấy đứa nhỏ lại không đi giày nên không thể bước xuống giường được. Phiền chàng...

Ý là hắn phải đi qua đây.

Khi hai người nói chuyện, ánh mắt của ba tiểu tử kia vẫn nhìn chăm chăm về phía phụ thân của bọn chúng. Trong ánh mắt ấy vừa ẩn chứa vẻ tò mò lại vừa mang theo sự khao khát mãnh liệt... Là nam tử, đối với phụ thân luôn có một sự tôn sùng đặc biệt. Hiện tại cả ba khi biết vị đại tướng quân mà bình thường bọn chúng vẫn hay đóng giả khi chơi trò đánh trận không ngờ lại chính là phụ thân của mình thì lòng không khỏi nảy sinh cảm giác thỏa mãn, đắc ý

vô cùng.

Lời của Thập Bát Nương không làm dịu được cảm giác giận dữ trong lòng của Lan Phượng Thương. Nhưng hắn lại bắt gặp trong mắt ba đứa con sự mong chờ, khao khát Ánh mắt hắn càng hiện rõ sự ấm áp, dịu dàng hiếm thấy. Chân cũng tự giác cất lên, bước tới ngồi lên trên giường cùng với mẫu tử bốn người.

Thập Bát Nương vốn là người thông minh nhanh nhạy nên nàng nhanh chóng nhận ra trong ánh mắt của Lan Phượng Thương ẩn chứa một khát vọng rất mãnh liệt đối với ba đứa nhỏ. Nàng khẽ xoa xoa đầu Đại thiếu gia và Nhị thiếu gia, sau đó lại vỗ về Tam thiếu gia đang nằm nũng nịu trong lòng mình. Tiểu tử thối kia tuy giả vờ làm nũng nhưng ánh mắt vẫn chăm chú nhìn phụ thân, một chút cũng không rời.

– Bình thường vừa nghe thấy mẫu thân kể chuyện về phụ thân, các con đều tỏ ra thích thú lắm mà. Tại sao bây giờ gặp mặt người thật lại không dám nói một câu nào vậy?

Nàng vừa dứt lời đã lập tức nhìn về phía Lan Phượng Thương, tươi cười nói với hắn:

– Ba đứa nhỏ đều rất sùng bái chàng.

Tuy rằng Lan Phượng Thương biết rõ nàng đang muốn lấy lòng mình vẫn cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Món nợ này hắn sẽ từ từ tính toán với nàng, hiện tại tạm tha cho nàng trước vậy.

Lan Phượng Thương nhìn về phía ba tiểu tử đang mở to mắt trộm liếc nhìn mình, chậm rãi cất tiếng:

– Các con đều nhận ra phụ thân có phải không ?

Ba tiểu tử kia tất nhiên là nhận ra hắn, ba cái đầu nhỏ nhỏ không ngừng gật gật. Giọng cười khúc khích của tam thiếu gia nhanh nhẩu cất lên:

– Lần trước con có nhìn thấy phụ thân rồi.

Lan Phượng Thương nhìn thấy Tam thiếu gia đang rúc trong lòng ngực của Thập Bát Nương có dáng vẻ giống mình như đúc. Tiểu tử kia lại còn tươi cười nhìn hắn khiến cho Lan Phượng Thương cảm thấy trong tim như có một dòng nước ấm chảy qua. Hắn bỗng cảm thấy đứa nhỏ này thật đáng yêu, đôi tay cũng bắt giác giương rộng ra:

– Con qua đây... Để phụ thân ôm một chút, được không?

Tam thiếu gia vốn luôn xưng bình nhất nhà, trước phụ thân không hề có cảm giác sợ hãi. Với Lan Phượng Thương, tiểu tử kia có thái độ vô cùng sùng kính. Đôi tay phụ thân ấm áp lại đang giang rộng, muốn ôm trọn lấy Hoài Nhân vào trong lòng... . . Tam tiểu thiếu gia vừa mừng thầm lại vừa cảm thấy có chút khát vọng. Cái đầu nhỏ nhìn sang mẫu thân một, thấy vẻ đồng tình của Thập Bát Nương, Lan Hoài Nhân không còn do dự nữa vui mừng vươn tay về phía phụ thân.

Lan Phượng Thương sung sướng cười vang, vươn tay ôm tên tiểu tử can đảm kia vào lòng, do động tác hơi mạnh nên lông mày của hắn khẽ chau lại trong một thoáng. Nhưng khi nhìn thấy tiểu tử kia đang ôm cổ hắn bật cười khanh khách thì cảm giác đau đớn ấy không còn gì nữa. Hắn nhanh chóng không chế được ngay.

Trên gương mặt non nớt của Lan Hoài Sâm, Lan Hoài Nhân cũng mang theo vẻ sự vui mừng khôn xiết. Bên trong đôi mắt to đen láy ánh lên vẻ khát vọng rõ ràng. Vòng tay phụ thân có lẽ rất ấm... . . Từ khi ra đời đến nay, chúng chưa từng được nếm trải, chưa từng được người nào đó ôm ấp trong lòng.

Tam thiếu gia được phụ thân dùng hai tay ôm vào lòng vui sướng cười khanh khách nhưng cũng không quên hai ca ca, hưng phấn gọi to :

– Đại ca, Nhị ca mau mau đến đây.

Nghe đệ đệ gọi, hai tiểu tử kia đều không giấu vẻ trông ngóng nhìn về phía phụ thân. Lan Phượng Thương lập tức đi xuống giường, vươn hai cánh tay dài, to lớn cùng lúc ôm trọn cả ba tiểu tử kia vào lòng mình. Ba đứa trẻ dựa gương mặt nhỏ nhắn trong lòng ngực hắn, khiến cho Lan Phượng Thương cảm nhận được sự ấm áp của cốt nhục tình thâm.

Tiếng cười trong trẻo như chuông ngân tràn ngập trong không khí, gieo vào lòng Lan Phượng Thương cảm giác vô cùng tốt đẹp. Trên khuôn mặt tràn đầy ý cười ấm áp. Bao nhiêu phiền nộ, uất khí trong lòng hắn cũng tan biến chẳng còn gì.

Thời điểm, Thập Bát Nương nhìn hắn, vẻ mặt của hắn đã hòa hoãn rất nhiều. Tuy vậy, ý định tính nợ với nàng vẫn còn đó, để khi hắn khỏe lại, nhất định sẽ một lần tính cho xong cùng Thập Bát Nương.

Tay ôm cả ba đứa con vào trong ngực, sắc mặt của Lan Phượng Thương càng lúc càng thêm tái nhợt. Thời gian trước, không chỉ ôm chúng, bỗng chúng để cả ba trên vai cũng không phải là vấn đề quan trọng. Nhưng hiện tại, thương thế của hắn đang từng cơn đau nhói, mỗi cái ôm đều mang theo những cơn đau.

Lan Phượng Thương đành phải ôm ba đứa nhỏ ngồi lại giường. Ngoại trừ Đại thiếu gia lúc mới thấy hắn thì có vẻ vui mừng song hiện tại cũng không còn quần quít lấy hắn nữa còn hai tiểu tử kia thì đều ngồi trọn trong lòng ngực rộng lớn của Lan Phượng Thương, mãi mê hưởng thụ cảm giác gần gũi cùng với phụ thân trong gang tấc.

Ba đứa trẻ ấy, từ khi biết phụ thân đã trở về, đêm nào cũng đều nằm mơ thấy được gần gũi quấn quýt cùng hân. Phụ thân công kênh từng đứa trên đôi vai to khỏe. Phụ thân chơi với chúng, giúp cả ba căng lên mấy sợi dây cung.

Nhưng đây chẳng qua chỉ là giấc mộng, đến khi tỉnh lại chỉ còn cảm giác nóng hằm hằm ở trên chiếc giường nhỏ. Mà ở trong mộng ba đứa nhỏ cũng không thể nhìn thấy rõ mặt của phụ thân, làm những trái tim non nớt cảm thấy vô cùng thất vọng. Cùng với đó là sự đau buồn.

Nhưng hiện tại, phụ thân thật sự đang ở ngay trước mắt chúng, không phải trong giấc mộng. Từ khi còn nhỏ cho tới nay bọn chúng vẫn chưa từng biết mặt phụ thân nên khát vọng với đấng sinh thành càng lúc càng mãnh liệt. Hiện tại, phụ thân đã có, bọn chúng sao có thể không tham luyến cái ôm ấm áp và lồng ngực rộng lớn của người, được người ôm trọn trong lòng, thậm chí nói chuyện với phụ thân mình.

Lan Phụng Thương cũng cảm nhận được cảm giác quyến luyến, không muốn xa rời của ba đứa nhỏ đối với mình. Mọi lo lắng trước đây hân cảm thấy đều là dư thừa. Hân dùng một tay ôm cả Nhị thiếu gia và Tam thiếu gia vào trong ngực, cúi đầu dùng chiếc mũi cao thẳng của mình vô cùng thân thiết cọ vào hai cái mũi nhỏ của hai tiểu tử đang ngồi trong lòng kia. Hành động này lập tức khiến cho bọn chúng vô cùng vui sướng ôm chặt lấy hân, bật cười khanh khách. Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của hai tiểu tử kia lộ rõ vẻ vui mừng thỏa mãn, một góc trong nội tâm cứng rắn của Lan Phụng Thương giống như đã bị sụp đổ, càng lúc càng mềm mại, càng rộng mở hơn.

Bên cạnh, Đại thiếu gia chỉ im lặng nhìn hân, cái miệng nhỏ khẽ mấp máy nhưng cũng không nói lời nào.

Thập Bát Nương nhìn thấy ba cha con bọn họ thân mật như vậy vội khẽ khàng hỏi Lan Hoài Sâm:

— Sao con không đi qua ngồi với phụ thân?

Lan Phụng Thương lập tức chuyển mắt nhìn đứa con trai lớn có khuôn mặt giống hân như đúc này. Đại thiếu gia nhìn lại Lan Phụng Thương, sau đó khẽ lắc đầu, bình thản:

— Sâm nhi đã trưởng thành rồi, không thể giống như các đệ đệ được.

Lan Phụng Thương trông thấy vẻ mặt thân nhiên như nước của Lan Hoài Sâm, đôi mày kiếm khẽ nhíu, nhưng cũng không biểu lộ gì nhiều.

Thập Bát Nương dịu dàng nhìn con trai, khẽ lên tiếng:

— Từ trước đến nay, tính tình của Hoài Sâm đều như vậy... Gia! Mong ngài đừng trách.

Từ lời nói chuyện của hai tiểu tử đang ngồi ở trong lòng thì Lan Phụng Thương đã biết được trong ba huynh đệ thì đại ca là Lan Hoài Sâm có tính tình trầm tĩnh cẩn trọng nhất, luôn lo lắng cho hai đệ đệ, giúp đỡ mẫu thân. Con trai còn nhỏ đã có cá tính như thế, hân là phụ thân sao có thể trách mắng được. Lan Phụng Thương chậm rãi hướng về phía Lan Hoài Sâm, trong giọng nói có vẻ tán thưởng, khen ngợi rất rõ ràng:

— Đúng là con đã trưởng thành.

Lan Hoài Sâm nhận được sự khen ngợi của phụ thân chỉ đáp lại bằng cách gật đầu. Ánh mắt cả hai càng nhìn càng giống. Lan Phụng Thương như nhìn thấy bóng hình mình của ngày xưa.

Thập Bát Nương mỉm cười xoa xoa đầu đứa con trai lớn có suy nghĩ chín chắn nhất này, nhìn về phía Lan Phụng Thương cười khẽ:

— Từ lúc Sâm ca nhi được ba tuổi, đã không để cho tiếp xúc nữa rồi, vừa rồi con có thể thân thiết với chàng như vậy, thấy rõ là nó rất thích chàng.

Lan Phụng Thương khẽ trầm ngâm một chút, sau đó từ tốn đáp lại nàng Thập Bát Nương bằng một câu hòa nhã nhất trong ngày hôm nay:

— Nó là con ta, tất nhiên là sẽ thân thiết với ta rồi!

Nói xong, hân lại cúi đầu tiếp tục nói chuyện với hai tiểu tử đang ngồi trong lòng mình, dáng vẻ không thèm để ý đến Thập Bát Nương.

Thấy thái độ của Lan Phụng Thương như vậy, đôi mắt đen nhánh của Lan Hoài Sâm mở to, không giấu sự thắc mắc. Thập Bát Nương biết đứa con trai lớn có suy nghĩ rất sâu sắc, lại quan sát tinh tế nên vội mỉm cười với Lan Hoài Sâm, sau đó liền vờn hai tay nắm lấy cánh tay Lan Phụng Thương. Hân cũng như hiểu rõ được suy nghĩ của nàng nên cũng không hề tỏ ra kháng cự, chỉ tập chung chọc cười Nhị thiếu gia và Tam thiếu gia, mặc kệ cho nàng nắm tay mình.

Tới khi nhận thấy ánh mắt đại thiếu gia không còn hướng về mình, lúc này Thập Bát Nương mới nhẹ nhàng thở ra.

Hiện tại, nàng và Lan Phụng Thương có một vài khúc mắc nhưng không thể biểu hiện ở trước mặt mấy đứa con được. Trước mắt chúng, bọn họ đều phải tỏ ra hòa thuận. Một khi thấy phụ thân và mẫu thân hòa thuận thì đám nhỏ mới có thể an tâm, không suy nghĩ lung tung. Chúng vẫn còn là trẻ nhỏ hồn nhiên, không nên để những chuyện của người lớn ảnh hưởng đến mình quá lớn.

Bất chợt, bàn tay đang nắm lấy tay Lan Phụng Thương của Thập Bát Nương khẽ run. Đôi mày liễu của nàng khẽ nhíu lại, thầm nghĩ, cánh tay hân lại lạnh như băng vậy? Còn về mặt thì...

Nàng lập tức ngược mắt nhìn khuôn mặt hân, càng nhìn hai đầu lông mày của Thập Bát Nương lại càng nhíu chặt. Sắc mặt của Lan Phụng Thương sao

vậy ? Sao lại tái nhợt thế kia ?

Lúc hần vừa mới tới, khí sắc đã không tốt thế rồi. Nhưng lúc đó nàng lại tưởng rằng là do hần phi ngựa quá nhanh, hơn thế lại đang là thời điểm chạng vạng, gió lạnh thổi rất mạnh nên mới khiến cho sắc mặt của hần nhợt nhạt như vậy. Song bây giờ, hần đã đi vào phòng, ngồi ờ trên giường lò, nhiệt độ ấm áp như vậy.... Hần còn thân thiết đùa giỡn với lũ trẻ thì cảm giác rét lạnh lúc ban đầu phải tiêu tan rồi chứ?

Thập Bát Nương sực nhớ tới chuyện lúc này Quyên Nhi có nói: vì Thường thái y đi đến Thiên trạch mượn hòm thuốc nên mới phát hiện chuyện về ba đứa con của nàng.

Thường thái y đến nhà của Thập Bát nương mượn hòm thuốc, nhất định là vì phải đi cấp cứu cho một người nào đó rất quan trọng....Lê nào...

Nghĩ đến đây, nàng lập tức chuyển mắt nhìn về phía Lan Phượng Thương. Khuôn mặt hần vẫn tái nhợt, đôi môi trắng bệch. Trong lòng Thập Bát Nương thầm kêu không ổn, vội quay sang chỗ Lan Hoài Sâm đang trò chuyện với phụ thân và hai đệ đệ nói nhanh:

– Con hãy đưa hai đệ đệ đi ra ngoài chơi một lát. Mẫu thân có chút việc muốn bàn bạc với phụ thân của các con.

Lan Hoài Sâm ngược mắt nhìn về phía mẫu thân của mình, thấy nàng đang mỉm cười vô cùng ấm áp, lúc này tâm trạng mới từ từ thả lỏng khẽ gật gật đầu, ôm hai đệ đệ xuống giường, mỗi bước đều vô cùng chậm rãi từ tốn, lưu luyến đưa cả hai ra khỏi phòng.

Lan Phượng Thương thấy bọn trẻ đã rời đi, lập tức nhìn về phía Thập Bát Nương lúc này đang đi đóng cửa, lạnh lùng hắng giọng :

– Bây giờ, nàng muốn giải thích với ta thế nào đây?

Thập Bát Nương khóa cửa thật cẩn thận xong mới quay lại, vừa thi lễ với hần vừa nói :

– Chàng muốn xử lý thiếp như thế nào, thiếp cũng không dám có nửa câu oán hận nhưng hiện tại... Gia ! Xin chàng hãy nghe thiếp lần này!

Dứt lời, nàng lập tức cời giày, đẩy Lan Phượng Thương ngã xuống giường.

Lan Phượng Thương bị nàng đè xuống giường, lập tức nhìn nàng, hai mắt khẽ chớp chớp, sau đó bỗng nhiên cười ung dung, nâng tay lên khẽ vuốt ve thùy tai nàng nói với vẻ cợt nhả :

– Thế này là thế nào? Nàng tính toán định dùng chuyện này bồi thường cho ta sao ?

Cặp mắt hần hơi nheo lại, giọng nói vô cùng mờ ám :

– Chỉ cần nàng chủ động, ta có thể suy nghĩ đến việc tha thứ cho nàng.

Thập Bát Nương cảm thấy chớp mũi hơi chua xót, hốc mắt bỗng chốc cay xè, một tầng sương mù chợt thoáng qua.

Lan Phượng Thương biết nàng là người thông minh. Hần không lừa được nàng, khẽ thu tay về, cao giọng nói :

– Ta rất tốt, nàng khóc cái gì, ta cũng không thấy đau.

Thập Bát Nương khịt nhẹ mũi, thấy hần muốn đứng dậy, vội đè hần lại nói ngay:

– Chàng đừng nhúc nhích. Nếu muốn đánh, muốn mắng thiếp thì đợi thiếp kiểm tra và băng bó lại miệng vết thương giúp chàng xong, thiếp sẽ tùy ý để chàng xử trí.

Dứt lời, nàng lập tức cời bỏ áo ngoài của hần.

Khi Thập Bát Nương nhìn thấy lớp băng vải trước ngực Lan Phượng Thương máu tươi đã nhuộm đầm, thậm chí có chỗ đã thấm qua cả áo lót, nước mắt của nàng đã không thể kiềm chế được nữa từng giọt, từng giọt rơi xuống. Nhìn máu tươi đang ứa ra trên ngực Lan Phượng Thương, giọng nói của nàng đã trở nên nghèn nghẹn ở đầu môi:

– Chàng muốn đánh phải không ? Thiếp có thể nhận hết nhưng sao chàng lại có thể tra tấn bản thân như vậy. Như thế này so với chàng đánh thiếp, mắng thiếp càng khiến cho thiếp khó chịu gấp vài lần! Chàng có biết không?

Nhìn thấy Thập Bát Nương nước mắt tuôn rơi như mưa nhưng vẫn dịu dàng cời bỏ lớp áo lót dính đầy máu giúp mình, đôi mắt sắc bén của Lan Phượng Thương lóe lên những tia ấm áp. Mặc kệ nàng đối với hần là thật tình hay là giả ý nhưng trước sự dịu dàng này, Lan Phượng Thương vẫn thấy bản thân vô cùng vui vẻ. Nếu có thể được nàng “giả ý” mà đối đãi như thế, Lan Phượng Thương cam tâm tình nguyện đón nhận sự “giả dối” ấy cả đời. . . .

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Cả Nhà

Thập Bát Nương cời lớp áo lót dính đầy máu ra. Khi nàng thấy lớp băng vải băng bó bên trong đã ướt đầm máu tươi, nàng không kiềm chế, để mặc nước mắt thi nhau rơi xuống.

Sau khi biết được chuyện về mấy đứa nhỏ, người đàn ông này nhất định vô cùng thống hận nên đã cố gắng chịu đựng đến vậy, giục ngựa chạy cả quãng đường dài tìm đến tận đây.

Cả vòm ngực cường tráng toàn là vết máu, càng nhìn càng thấy sợ. Máu thấm qua cả mấy lớp băng vải, thậm chí ra ngoài áo lót, nhuộm đỏ y phục lẫn thân thể Lan Phụng Thương.

Thảo nào sắc mặt hắn lại tái nhợt, không còn chút máu. Bị thương như vậy, mặt còn chút huyết sắc nào mới là chuyện lạ lùng. Thế mà Lan Phụng Thương còn không chịu tỉnh dưỡng, còn thân thiết ôm ba đứa nhỏ vào ngực. Động tác mạnh như vậy động đến vết thương không ít. Hắn cứ tỏ ra như không có việc gì, vẫn thoải mái đùa giỡn thân thiết với mấy đứa nhỏ. Lúc này ngẫm lại, Thập Bát Nương cảm thấy trong lòng rất khó chịu, rất đau lòng.

Lan Phụng Thương nằm ở trên giường, đôi mắt chăm chú nhìn Thập Bát Nương. Thấy nàng đang đau lòng vì hắn, nước mắt rơi như mưa, cuối cùng không nhịn được khẽ thở dài, nhẹ nhàng nói với nàng :

– Nàng giúp ta chữa trị đi. Ta đau lắm

Thập Bát Nương vội vàng cầm khăn tay lau nước mắt, giọng có chút dỗi hờn cùng đau lòng không che giấu:

– Đến bây giờ mới biết đau ? Vừa rồi không phải chàng nói là không đau hay sao ?

Ngoài miệng thì nói thế thôi nhưng đôi tay nàng đã nhanh chóng gỡ lớp băng vải đang quấn quanh ngực hắn ra. Mặc dù động tác của Thập Bát Nương rất nhẹ nhàng nhưng vẫn khiến Lan Phụng Thương đau đến nhăn mặt. Hắn vốn đã quen với chiến trận và thương tích, giỏi chịu đựng đau đớn mà còn có biểu hiện như thế, có thể thấy được sự đau đớn thân xác đó tuyệt đối không phải ở mức độ bình thường .

Thập Bát Nương vội vàng ngừng tay, nhẹ nhàng dặn dò hắn :

– Chàng hãy nằm tạm ở đây. Thiếp đi gọi nha hoàn đun nước đã.

Dứt lời, dưới cái nhìn chăm chú của hắn, nàng bước xuống giường, xỏ giày, mở cửa đi ra bên ngoài.

Thập Bát Nương bước ra khỏi phòng, đôi mắt của Lan Phụng Thương cuối cùng cũng hiện ra vẻ mệt mỏi. Hắn không muốn để nàng khóc than vì mình nên mới cố chịu đựng vô cùng khổ sở. Lúc này Thập Bát Nương đi rồi, hắn mới có thể thả lỏng tinh thần, nghỉ ngơi phút chốc.

Chỉ trong chốc lát, hắn đã nhắm mắt lại, từ từ chìm vào giấc ngủ. ...

Lúc Thập Bát Nương đi ra ngoài cửa, Quyên Nhi vẫn còn đứng chờ. Trông thấy nàng, Thập Bát Nương vội căn dặn ngay:

– Em hãy đi đến tiền viện bảo hai nha hoàn đun ít nước sôi. Thân thể em đã nặng nề không thể mang vác vật nặng được. Đợi bọn họ đun nước xong, em hãy bảo bọn họ mang đến đây ngay.

Lan Phụng Thương cũng đã biết chuyện về mấy đứa nhỏ rồi, đã như thế thì cũng không cần phải giấu giếm những người hầu nơi tiền viện nữa. Dù sao thì Thập Bát Nương vừa nhìn qua đã biết nhóm người hầu đó chính là tai mắt của Lan Phụng Thương để lại ở Thiên Trạch này.

Quyên Nhi thấy sắc mặt của tiểu thư có chút nôn nóng, vội vã đi làm ngay. Nhưng chợt nhớ tới việc gì đó, nàng ta lập tức xoay người lại hỏi :

– Tiểu thư ! Vương gia có nổi giận với người không?

Thập Bát Nương lắc nhẹ đầu đầu nói nhanh:

– Không ! Chàng không giận nhưng chắc chắn khi khỏe lại sẽ tính rõ nợ nần với ta.

Chuyện về mấy đứa nhỏ là do Lan Phụng Thương biết trước khi nàng nói thật với hắn. Nếu tính toán một cách nghiêm túc thì đúng là Thập Bát Nương có lỗi với hắn rồi. Dù Lan Phụng Thương có tức giận với nàng thì cũng là điều dễ hiểu thôi.

Nàng lại từ tốn trấn an Quyên Nhi :

– Em mau đi gọi người đun nước rồi mang đến đây đi. Cho dù vương gia có chút tức giận cũng sẽ không làm khó ta đâu.

Thương thế Lan Phụng Thương nặng như vậy nhưng vẫn giả vờ tỏ ra thoải mái để tránh cho nàng phải lo lắng đã cho thấy là hắn rất quý trọng nàng. Đợi sau khi Lan Phụng Thương khỏe lại, chắc chắn sẽ ra và nghiêm trang muốn được hầu hạ nhưng chắc chắn sẽ không so đo với nàng, không làm tổn hại

đến nàng.

Nghe được lời tiểu thư, Quyên Nhi mới yên tâm rồi đi làm việc. Thập Bát Nương xoay người nhìn thoáng qua cánh cửa phòng, nhìn vào chỗ Lan Phụng Thương đang nằm, sau đó mới cất bước đi tới phòng thuốc nhỏ của mình.

Nàng sao lại không biết về bình thân kia chỉ là hẩn giả vờ để mình an tâm cơ chứ? Chẳng qua nàng cũng không muốn Lan Phụng Thương áy náy nên vừa nãy mới phối hợp một chút, làm như không biết mà thôi. Không có Thập Bát Nương trong phòng, hẩn sẽ an tâm hơn, ngủ cũng ngon hơn thường lệ.

Do hòm thuốc của Thập Bát Nương đã bị Thường thái y mượn mang đi nên hiện giờ trong phòng thuốc cũng chỉ còn lại một ít thuốc giảm đau, ma phi tán (bột gây mê) và một ít thuốc dự phòng. Vết thương trên người Lan Phụng Thương nghiêm trọng như vậy, bao nhiêu thuốc trong phòng vốn không đủ dùng.

Sau khi lấy thêm kéo và đồ dùng băng bó, Thập Bát Nương vội vàng rời khỏi phòng thuốc, ghé qua thư phòng của bọn nhỏ kê ra đơn thuốc điều trị cho Lan Phụng Thương.

Làm xong việc, nàng vội vàng đến tiền viện tìm Quyên Nhi thì bắt gặp ba tiểu tử đang khoe khoang với bọn A Hoa và Cầu Tử chuyện phụ thân của chúng đã trở về.

Dáng vẻ chúng, đặc biệt là tam thiếu gia cực kỳ hưng phấn. Thấy Thập Bát Nương, trên mặt ba tiểu tử hiện lên vẻ vui mừng, vừa tươi cười chạy về phía nàng vừa hô lớn:

– Mẫu thân.

Thập Bát Nương cũng đoán được, bọn nhỏ nhất định đang thắc mắc sao phụ thân chúng không ra ngoài cùng nàng. Nhưng lúc này Thập Bát Nương cũng không thể giải thích cho chúng mọi chuyện, tránh cho đám nhỏ cuống cuống lên, lo lắng. Nàng đành phải giấu cây kéo và bông băng vào trong tay áo, mỉm cười dịu dàng:

– Phụ thân của các con đi từ nơi rất xa về đây nên rất mệt mỏi. Các con có muốn nói chuyện thì cũng đừng quấy rầy phụ thân nghỉ ngơi, có biết không?

Nàng xòe tay xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn đang vui sướng và hưng phấn vô cùng của ba tiểu tử, cố gắng khiến cho nụ cười của mình có vẻ tự nhiên hơn một chút tránh cho đám nhỏ lại hoài nghi.

Lan Hoài Sâm nghiêm nghị đáp lời:

– Nếu mẫu thân vội đi làm việc gì thì cứ đi đi ạ. Chúng con sẽ không đi quấy rầy phụ thân nghỉ ngơi đâu.

Hai tên nhóc còn lại biết được phụ thân đang mệt mỏi cần phải nghỉ ngơi, hơn nữa lại được Thập Bát Nương trấn an nên không hỏi nữa, vui vẻ lôi kéo Cầu Tử và A Hoa đi về nhà của hai người. Đám nhỏ muốn đem chuyện phụ thân đã trở về kể hết cho cha mẹ của Cầu Tử và A Hoa và cả cha mẹ của Đại Bảo nữa, để cho mấy người hàng xóm cùng vui mừng cho huynh đệ bọn chúng.

Thập Bát Nương cẩn thận dặn dò Đại thiếu gia đừng để hai đệ đệ chạy đi quá xa, sau đó cũng không nói thêm gì nữa, nhìn ba đứa con chạy vụt đi.

Nàng vừa trở lại tiền viện thì gặp ngay Phong bà bà và Lưu tỷ cũng vừa mới trở về.

Phong bà bà trông thấy nàng, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc và hoảng sợ, vội vàng bước đến gần:

– Tiểu thư ! Người trở về rồi . Lão nô sót ruột muốn chết.

Cạnh bên, Lưu tỷ nhanh chóng thuật lại mọi chuyện. Nghe xong, Thập Bát Nương thở ra, khẽ nói với hai người bọn họ :

– Gia đã biết hết mọi chuyện rồi. Hiện tại, ngài ấy đang ở trong hậu viện dưỡng thương.

Phong bà bà vừa nghe thấy vậy, thân thể lập tức run lên, đột nhiên bước đến kiểm tra khắp người Thập Bát Nương một lượt.

Nàng hiểu ý bà, vội vàng trấn an :

– Sau khi gia biết chuyện cũng không có trách mắng gì ta, ngay lập tức đã thân thiết với bọn nhỏ. Bà không cần lo lắng.

Trong vương phủ, đối với việc Thập Bát Nương giấu giếm ba vị tiểu thiếu gia, tuyệt đối là bất lợi, ai phát hiện cũng có thể gây chuyện cho nàng... Từ khi Thập Bát Nương, Phong bà bà và Quyên Nhi bị đuổi đến Thiên Trạch này vẫn luôn giúp đỡ lẫn nhau, quan hệ chủ tớ giữa bọn họ cũng xuất phát từ tấm lòng chân thành hơn hẳn đám phụ nữ cùng các bà tử trong vương phủ. Khi biết được bí mật lớn nhất mà Thập Bát Nương vẫn chưa kịp nói ra đã bị phát hiện, Phong bà bà dĩ nhiên là lo lắng cho Thập Bát Nương rất nhiều. Chỉ sợ vương gia...

Nhưng bây giờ trông thấy sắc mặt của tiểu thư vẫn tốt, trên người cũng không có vết thương nào, lúc này, Phong bà bà và Lưu tỷ mới cảm thấy yên tâm.

Thập Bát Nương lấy từ trong ngực ra đơn thuốc lúc trước, nói với Lưu tỷ :

– Tỷ cầm đơn thuốc này rồi đi bốc thuốc về đây mau, ta đang cần dùng gấp!

Lưu tỷ nhận đơn thuốc xong, lập tức xoay người định đi ngay, Thập Bát Nương vội giữ nàng ta lại, lo lắng hỏi:

– Tỷ có mang theo nhiều tiền không ?

Sau khi lấy tiền hối lộ cho thị vệ của vương phủ trong túi của Lưu tỷ cũng chỉ còn lại hai lượng bạc. Nghe Thập Bát Nương nhắc nhở, nàng ta mới vội lôi bạc từ túi áo ra, hỏi nhanh:

– Chỉ còn có ngân này thôi, liệu có đủ không ?

– Còn có ngân đó thôi sao? Đơn thuốc này ít nhất cũng phải mất hơn hai mươi hai lượng bạc.- Thập Bát Nương lắc đầu, lấy ra từ trong ngực ba mươi lượng bạc đã chuẩn bị từ trước giao cho Lưu tỷ, khẩn trương :

– Tỷ hãy cầm lấy. Nếu như hiệu thuốc bắc ở trấn trên chỗ chúng ta không có thì hãy mượn xe ngựa đi sang trấn bên cạnh mua nhưng nhớ rõ là phải nhanh chóng trở về!

Sau khi, Lưu tỷ cầm bạc đi ra ngoài. Phong bà bà sắc mặt lại hiện lên sự lo lắng, hỏi lại Thập Bát Nương:

– Vương gia ! Ngài ấy.

Thập Bát Nương cương quyết:

– Có ta ở đây, ta sẽ không để cho Vương gia gặp chuyện gì không may đâu. Bà hãy mau đi chăm sóc mấy huynh đệ Sâm nhi đi. . . Có lẽ bọn chúng đang ở nhà Đại Bảo khoa tay múa chân nói với Vương đại ca và Vương đại tẩu chuyện phụ thân của chúng mới về rồi.

Phong bà bà nghe thấy vậy, biết rằng ba vị tiểu thiếu gia và Vương gia thật sự thân thiết với nhau, cũng yên tâm hơn chút. Bà cũng biết, có Vương gia ở đây tiểu thư nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì nên cũng không ở lâu nữa, lập tức bước ra khỏi nhà, đi đến nhà hàng xóm – Vương Đại Bảo cạnh bên.

Thập Bát Nương cũng không lại lâu. Sau khi dặn dò hai gã sai vặt ở tiền viện trông nhà cẩn thận, lại dặn dò hai bà tử hãy tạm thời ngừng công việc đang làm để đi nấu nồi cháo. Quyên nhi nghe Thập Bát Nương nói xong vội tiếp lời :

– Tiểu thư ! Em đi nấu cho, để hai bà bà đi quét sạch tuyết ở trong sân đi ạ !

Thập Bát Nương thoáng ngần ngừ, sau đó gật đầu. Đồ ăn thức uống của nàng và mấy đứa nhỏ vẫn do Phong bà bà và Quyên Nhi phụ trách. Hiện tại, nếu giao cho người khác, cho dù đó là người mà Lan Phụng Thương tuyển chọn cho nàng thì Thập Bát Nương vẫn cảm thấy nhờ Quyên Nhi vẫn tốt hơn, yên tâm hơn:

Thập Bát Nương lên tiếp ngay:

– Em hãy tới nhà kho lấy một ít huyết yến đem đi hấp đi. Đợi đến khi Vương gia tỉnh lại cũng có thể đủ uống một ít. Thuận tiện đưa luôn cây kéo và bông băng cho người hầu, nói cho họ cách đun sôi, tiêu độc.

Sau khi dặn dò xong tất cả mọi việc, Thập Bát Nương lập tức quay về gian phòng ở hậu viện. Lúc này, Lan Phụng Thương đã chìm sâu vào giấc ngủ đúng như dự đoán của nàng.

Trông thấy đôi mắt của hắn đang khép hờ, nàng có hơi ngại ngần rồi cũng lấy khăn sạch trong phòng, lau mồ hôi cho Lan Phụng Thương.

Do vết thương ở trước ngực hắn vẫn chưa được xử lý cho nên Thập Bát Nương cũng không dám đắp chăn to cho hắn, sau đó đến phòng của ba tiểu tử lấy một chăn khác đắp lại cho hắn.

Đáy lòng nàng chợt cảm thấy thật xót xa, khổ sở.

Người khác chỉ thấy những chiến tích huy hoàng của hắn, vinh quang vượt xa so với tiên vương gia và tiên vương gia đời trước nhưng có ai nhìn thấy được những khó khăn vất vả của hắn trên chiến trường này?

Mười bốn tuổi, Lan Phụng Thương đã xông pha ra chiến trường. Với sự hiểu biết của một người hiện đại như nàng thì mười bốn tuổi mới là một thiếu niên trẻ tuổi mà thôi, có thể làm được gì ? Ngoại trừ việc hiểu chuyện hơn hay nói một vài câu ngang bướng thì hầu như vẫn còn làm nũng với bố mẹ, thậm chí có một vài đứa đã bắt đầu thời kì nổi loạn của mình rồi.

Nhưng bởi vì tiên vương gia mất sớm, tuy lúc ấy, Lan Phụng Thương vẫn còn trẻ song không thể không gánh trên lưng trọng trách của cả vương phủ. Hắn không hề do dự, kiên quyết bước ra chiến trường.

Chiến công cũng không ít, mà vất vả, khổ sở trong quá trình đó chỉ có bản thân hắn mới biết được thôi.

Còn vết thương này nữa. . . Đã bao lần hắn bị thương như thế, giờ đây mới có thể kiên trì chịu đựng, giục ngựa chạy suốt ngày đêm.

Thập Bát Nương không kiềm được lòng. Đôi tay nhỏ vươn ra, xoa nhẹ lên khuôn mặt của người đàn ông đang ngủ say kia, thì thầm bên tai hắn :

– Một mình chàng gánh vác trách nhiệm thực quá mệt mỏi rồi, về sau hãy để thiếp chia sẻ mọi khó khăn cùng với chàng có được không?

Hắn vẫn im lặng say ngủ. Thập Bát Nương dần dần cũng bạo dạn hơn, ánh mắt quét khắp người Lan Phụng Thương, đánh giá một cách tỉ mỉ ngũ quan hoàn mỹ như tượng tạc của hắn. Trước mắt nàng lại hiện ra khuôn mặt nhỏ nhắn của Đại thiếu gia và Tam thiếu gia chính là bản sao thu nhỏ khuôn mặt của người này, không khỏi cười thầm trong lòng, thầm nghĩ hẳn quả thực đã di truyền lại gen tốt cho bọn trẻ. Lại nghĩ đến chuyện cha mẹ của A Hoa đang để ý đến đứa con trai thứ ba nhà mình muốn chọn nó làm con rể, Thập Bát Nương không nhịn được nữa bật cười. Đứa nhỏ này lớn lên về mặt không khác gì cha của nó, làm cho người khác trông thấy đều yêu thích nhưng chỉ cần nhìn qua đã biết sau này lớn lên nhất định sẽ thành công từ đào hoa, gieo họa khắp nơi.

Mãi nghĩ, cho đến khi Quyên Nhi đã đi đến gõ cửa, Thập Bát Nương mới xuống giường, đi ra mở cửa cho hai nha hoàn mang nước vào trong. Nàng cũng nhận lại cây kéo và sổ băng băng mà Quyên Nhi đã tiêu độc. Đây đủ mọi thứ, Thập Bát Nương muốn lập tức rửa miệng vết thương cho Lan Phụng Thương ngay nên bảo họ ra ngoài, trong phòng chỉ còn có hai người.

Sau khi đổ nước sôi vào trong chậu rửa mặt, Thập Bát Nương cầm cây kéo đang định cắt lớp băng bó cũ của Lan Phụng Thương thì nghe thấy Quyên Nhi đứng ở ngoài cửa báo là Thường thái y đang dẫn theo một nhóm người đến trả lại cái hòm thuốc.

Vừa nghe lời này, Thập Bát Nương liền ngừng tay, bỏ cây kéo xuống, chạy nhanh ra mở cửa.

Cửa mở, Thập Bát Nương nhìn thấy Thường thái y đi cùng một người quen mặt, hình như là kẻ đã mang da hổ đến đây lần trước. Nàng còn nhớ rõ tên của vị tướng quân đang đứng ở trước cửa này là Ưông Sâm. Cả hai người đều tỏ vẻ mệt mỏi, có lẽ cũng do chạy một mạch từ quân doanh đến đây rồi.

Dọc đường đi, Thường lão thái y bị gió lạnh thổi qua khiến râu tóc vênh hết cả lên. Vừa nhìn thấy Thập Bát Nương ông ta đã thở hắt hắt, hỏi ngay:

– Thương tiểu tử... đã ...chết...chưa ?

Thập Bát Nương có chút bất bình, mày liễu hơi chau lại. Chàng đã bị thương nặng đến vậy, ông ta không thèm hỏi thăm lấy một câu thì thôi, sao còn nở thốt ra những lời không tốt lành kia.

Ưông Sâm đang đứng bên cạnh vội vàng kéo Thường thái y lại, sau đó nhìn về phía Thập Bát Nương, chậm rãi giải thích:

– Đêm qua, Thường thái y mới giải độc cho Vương gia nhưng hôm nay Vương gia đã vội vàng cưỡi ngựa cả ngàn dặm đến thiên trạch tìm vương phi rồi. Trên người Vương gia vốn dĩ đã có vết thương nặng, nếu còn cưỡi ngựa đi cả một chặng đường dài như thế quả thực là chuyện không hay.... Thường thái y cũng là vì lo lắng sốt ruột cho Vương gia nên vừa rồi mới nói năng không suy nghĩ như vậy, mong Vương phi đừng trách.

Thường thái y còn muốn nói thêm điều gì nữa nhưng lại bị Ưông Sâm ngăn cản. Ông chỉ đành tức giận mà từ bỏ, vừa thở hồng hộc vừa khẽ vuốt lại chòm râu vì bị gió lạnh thổi qua mà vênh ngược lên.

Trông thấy vẻ mệt mỏi trên khuôn mặt của họ, Thập Bát Nương cũng không nói thêm lời nào nữa, gật nhẹ đầu, nói với Thường thái y :

– Bá phụ có thể yên tâm rồi ! Đã có Thập Bát Nương ở đây, ta sẽ không để cho hắn gặp chuyện gì không may đâu.

Nói xong, Thập Bát Nương nhận lấy hòm thuốc từ Quyên Nhi, dặn dò cẩn thận:

– Em hãy mau đưa Thường thái y và Ưông tướng quân xuống nghỉ ngơi, nhớ dặn nha hoàn đun thêm chút nước ấm mang đến cho bọn họ.

Thường thái y thấy nàng vội vã muốn đi vào bên trong chữa trị cho con ngựa hoang không biết sợ chết kia, cũng không nhiều lời thêm nữa, chỉ thông thả nói với Thập Bát Nương :

– Trong hòm thuốc còn có một ít thuốc mỡ là do lão phu mới chế ra tối hôm qua, phu nhân nhớ lấy ra bôi cho hắn.

Thập Bát Nương gật đầu, không nói thêm gì nữa, lập tức đi vào. Quyên Nhi cũng vội đưa hai người đến phòng khách để nghỉ tạm. Thường thái y có chút tò mò hỏi ngay:

– Ba con ngựa hoang nhỏ kia đâu rồi ?

Ông sực nhớ tới ba tiểu oa nhi đã từng đâm đá người mấy hôm trước, lòng có chút thay đổi. Chuyện đó thực sự khiến cho ông ta cảm thấy mơ mơ ảo ảo, nửa tin nửa ngờ:

Quyên Nhi cũng không giấu giếm chuyện gì nữa, nói ngay:

– Sau khi nhìn nhận Vương gia thì ba tiểu thiếu gia đã đi ra bên ngoài chơi đùa rồi.

Trong lòng Quyên Nhi còn đang oán trách vị lão thái y này mang chuyện của ba tiểu thiếu gia tiết lộ ra ngoài nên thái độ đối với ông ta cũng không hề nhiệt tình. Nàng chỉ dặn dò bọn họ hãy ở trong này nghỉ ngơi, nha hoàn sẽ đun nước ấm mang đến đây cho họ tắm rửa. Không cần ông nói gì thêm nữa, Quyên Nhi bước khỏi phòng.

Trong phòng của Thập Bát Nương, nhờ mang trả lại hòm thuốc nên chuyện chữa trị cũng thuận lợi hơn rất nhiều. ...Nàng không hề do dự hạ thuốc gây mê khiến Lan Phụng Thương ngủ say, sau đó tranh thủ lúc hắn đang mất ý thức cắt bỏ lớp băng bó cũ dính máu trên người. Nhìn thấy vết thương lớn đã

có vài chỗ thịt thối nữa trước ngực Lan Phụng Thương. Thập Bát Nương cảm thấy lồng ngực như thít lại, mắt không rời người đàn ông đang ngủ say kia. Trong ánh mắt nàng không chỉ mang theo vẻ thương xót mà còn có sự đau lòng khôn xiết. Quả nhiên hắn đã bất chấp tất cả, chạy đến đây vì mẹ con nàng.

Sau khi bỏ số băng vải dính máu sang một bên, Thập Bát Nương dùng số băng vải sạch nhúng qua nước sôi, vắt khô, sau đó bắt đầu nhẹ nhàng chà lau vết máu trên người Lan Phụng Thương.

Đợi đến khi lau sạch hoàn toàn vết máu trên người hắn thì nước ở trong chậu cũng đã thay đi thay lại hai lần, cuối cùng thay thêm một lần nữa thế mà máu vẫn loang đỏ cả chậu nước ảm, đủ biết thương thế hắn phải chịu nặng đến thế nào.

Lau xong máu, Thập Bát Nương phát hiện vết thương ở ngực Lan Phụng Thương là do trúng tên. Nàng lập tức cầm con dao nhỏ bên cạnh cắt hết thịt thối, sau đó mới rắc thuốc và thay băng cho hắn.

Sau khi hoàn thành mọi việc, ngắm nhìn khuôn mặt đang ngủ say của Lan Phụng Thương, Thập Bát Nương không kiềm chế được cúi đầu khẽ hôn mấy cái lên khuôn mặt tuấn tú đang thêm thếp. Ánh mắt nàng tràn ngập nét nhu tình, trông càng thuần khiết, đáng yêu hơn.

Quyên Nhi đã nấu xong cháo bùng tới nhưng Thập Bát Nương không muốn đánh thức hắn nên bảo Quyên Nhi hãy mang cháo đến cho Thường thái y và Uông tướng quân trước. Nàng ấy có vẻ lưỡng lự không muốn đi. Thập Bát Nương hiểu ý, khẽ cười:

– Mau đưa đi đi ! Chuyện này đâu thể trách ông ấy được.

Quyên Nhi mang cháo ra ngoài. Thập Bát Nương đắp lại chăn cho Lan Phụng Thương rồi cũng bước ra phòng khách, dự định nói vài chuyện cùng Thường thái y.

Lúc này, hai người kia đang thỏa mãn húp cháo nóng sùng sục, thỉnh thoảng lại gấp vài miếng dưa cải ăn cùng. Đoạn đường đến đây rất dài, trên đường đi họ vừa lạnh vừa đói. Thế mà Lan Phụng Thương thân mang trọng thương lại có thể từ quân doanh đến đây nhanh như thế, quả là có chút dọa người.

Thập Bát Nương cũng rất cảm kích họ vì lo lắng cho Lan Phụng Thương nên mới vội vã đến nơi này. Nàng khẽ nở nụ cười, hơi cúi người cảm ơn bọn họ

– Trên đường đến đây hai người đã vất vả rồi.

Uông Sâm thấy Vương phi qua đây, nhanh chóng cúi đầu chào đang đặt ở trên ghế xuống. Vẻ thô lỗ của quân nhân lại bị Vương phi trông thấy. Cho dù hắn là đàn ông da thô mặt dày thì khuôn mặt vẫn hơi đỏ lên, vội đứng lên đáp lại:

– Thuộc hạ không biết vương phi đến nên đã thấy lễ...

Thường lão thái y ở bên cạnh vừa tiếp tục ăn cháo vừa thông thả nói:

– So với tiểu tử kia thì hành động của lão phu và Uông Sâm cũng không có gì đáng nói.

Nghe vậy, Thập Bát Nương bắt gắp thử dài, khẽ nói:

– Đúng là cật lực mạnh mẽ.

Uông Sâm và Thường thái y là hai người thân thể khỏe mạnh, đi đến đây còn mệt mỏi như thế. Lan Phụng Thương còn mang trọng thương. Hắn phóng ngựa đến đây còn không phải là cật lực mạnh khỏe bất chấp cả an toàn của bản thân hay sao ?

Thường thái y thấy vẻ mặt của nàng nghiêm nghị, cũng không tiếp tục bày ra dáng điệu đùa cợt nữa, lập tức buông bát đĩa trong tay, hỏi ngay:

– Nghiêm trọng lắm phải không ?

– Miệng vết thương đã bị mưng mủ. Thập Bát Nương lại thở dài, từ tốn tiếp lời: Lần này nếu không tĩnh dưỡng đến mười ngày, nửa tháng thì chắc chắn không thể xuống giường được.

Miệng vết thương vốn đã được Thường lão thái y xử lý rất tốt, dựa theo thể chất khỏe mạnh của Lan Phụng Thương thì chỉ khoảng ba bốn ngày là đã có thể xuống giường đi lại bình thường, chẳng qua là hắn cố chấp đi cả một quãng đường dài dẫn đến thân thể bị suy kiệt, dẫu có làm bằng sắt cũng không chịu nổi. Vết thương trên người hắn tới lúc nàng kiểm tra thì đã chuyển biến rất xấu rồi.

Thường thái y nghe thấy Lan Phụng Thương không xảy ra biến chứng gì quá nguy hiểm cũng yên lòng, nói với Thập Bát Nương:

– Nhiệm vụ của tiểu tử kia xem như đã hoàn thành, vẫn còn chút thời gian, tạm thời mấy ngày này cứ để hắn ở đây nghỉ tĩnh dưỡng cho khỏe đã.

Rồi lại giống như nhớ tới điều gì, ông lại lập tức dặn dò Thập Bát Nương:

– Trước kia, tiểu tử kia cũng đã từng có một lần bị thương không nhẹ nhưng lại không có thời gian để an dưỡng, lần này hãy chăm sóc cho hắn thật tốt, chớ để cho có di chứng gì ảnh hưởng về sau.

Thập Bát Nương gật đầu đồng ý nhưng nàng còn cảm thấy trong giọng nói của ông ấy còn ẩn chứa một điều kỳ lạ gì đó nên vội hỏi thêm :

– Thường đại bá còn có chuyện quan trọng hay sao mà lại vội vàng ra đi như vậy?

Thường lão thái y cười nhẹ, nói ngay:

– Đây là điều đương nhiên, chứng bệnh của Vương phi lão phu ở trong hoàng cung tìm tòi trong thư tịch lâu như vậy nhưng cũng chỉ có thể viết ra một nửa đơn thuốc. Một nửa đơn thuốc còn lại thì lão phu đang muốn đi tìm vị sư huynh quái y của lão phu để hỏi đấy.

Dứt lời, đôi mắt của ông bỗng lóe lên một ý gì song cũng không nói thêm gì nữa, cúi đầu tiếp tục uống cháo.

Lần này, Thương tiểu tử trúng độc, loại độc này chắc chắn có liên quan tới Tây Vực. Sư huynh của ông ta lại ở Tây Vực nên nhân tiện khi đi tới đó hỏi han, một phần có thể tìm phương thuốc chữa cho Thập Bát Nương, một phần là muốn điều tra xem lần này Thương tiểu tử rốt cuộc là bị người nào ám sát. Từ trước tới giờ, Tây Vực không hề tham gia vào cuộc chiến tranh giữa Thất Sát và Đại Hạ. Liệu có phải là bọn họ đối với Đại Hạ lại có thêm dã tâm nên lúc này mới phải người muốn dùng độc để ám sát tướng quân bảo vệ Đại Hạ không?

Thập Bát Nương không biết được tâm tư trong lòng Thường lão thái y nên sau khi báo tin bình an, thấy nha hoàn đun nước đã đưa thùng nước nóng đến, nàng vội dặn dò hai người bọn họ rửa mặt rồi nghỉ ngơi một đêm, nếu có chuyện gì cần sai bảo thì để người hầu đi làm.

Dặn dò xong, Thập Bát Nương bước ra ngoài, vừa đứng lúc Lưu tỷ bốc thuốc quay lại. Phải tốn mất hai mươi năm lạng bạc, cuối cùng nàng ta cũng bốc được toàn bộ số thuốc theo đơn thuốc mà Thập Bát Nương đã viết ra. Thập Bát Nương cẩn thận kiểm tra lại toàn bộ số thuốc trên một lần, xác nhận không có lầm lẫn gì, nói Lưu tỷ mang đem một thang thuốc đun với sáu bát nước sắc thành một bát. Khi nào sắc xong thì mang đến phòng nàng.

Ba tiểu tử kia đi đến nhà mấy người bạn chơi khoe khoang về phụ thân cao lớn uy mãnh của bọn chúng, hiện tại cũng đã trở về, trên khuôn mặt vẫn còn mang theo vẻ hưng phấn.

Do ba tiểu thiếu gia đã bị Vương gia phát hiện ra nên Phong bà bà cũng cần đưa bọn họ đi về bằng cửa sau nữa. Thời điểm, bọn họ đi vào từ trước đã khiến cho mấy người hầu ở tiền viện vô cùng kinh ngạc. Từ trước tới giờ, bọn họ vẫn chưa từng nhìn thấy ba tiểu thiếu gia, thậm chí là cũng chưa bao giờ nghe thấy chuyện Vương gia còn có ba đứa con nhỏ. Cho đến tận khi Phong bà bà đưa bọn họ đi vào hậu viện thì đám người hầu vẫn chăm chú nhìn theo bóng dáng của bọn họ, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Sau khi đi vào hậu viện, Phong bà bà giao cho Lưu tỷ chăm sóc ba vị tiểu thiếu gia còn bà ấy thì đi làm cơm chiều.

Thập Bát Nương gặp lại ba tiểu tử kia thì thấy bọn chúng đang ở cùng với cô con gái Tiểu Đồng và cậu con trai Tiểu Bảo của Lưu tỷ. Ngoài ra, còn có cả Cầu Tử, A Hoa, Đại Bảo và cả Hoàng nãi nãi nữa. Sau khi Hoàng nãi nãi biết chuyện phụ thân của ba tiểu tử đã trở về, bà cảm thấy vui mừng thay cho bọn chúng nên mới qua đầu, nhân tiện thăm hỏi luôn.

Ba tiểu tử kia trông thấy Thập Bát Nương, vội vàng chạy tới ôm lấy chân mẫu thân của mình, ngẩng đầu lên nói với nàng hôm nay là một ngày thật vui. Trước đây chưa bao giờ ba đứa cảm thấy vui như thế.

Thập Bát Nương cúi người xuống ôm lấy Tam thiếu gia đang ôm chặt hai chân của mình lên. Tiểu tử kia bởi vì hưng phấn mà nước mũi chảy ròng ròng. Nàng vội lấy khăn tay lau mũi cho cậu bé, mỉm cười nói với cậu :

– Là vì phụ thân đã trở về nên vui lắm sao ?

Tam thiếu gia được mẫu thân lau nước mũi cho, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi xấu hổ, ôm cổ của mẫu thân thỏa mãn gật mạnh đầu, sau đó chột hỏi :

– Về sau này, phụ thân sẽ sống cùng chúng ta có phải không ?

Trông thấy hai đứa con lớn ở bên cạnh cũng đang chớp chớp đôi mắt to chờ đợi câu trả lời của nàng, Thập Bát Nương lắc đầu nói :

– Mẫu thân cũng không biết được.

Những ánh mắt chờ mong vụt trở nên mờ mịt khiến Thập Bát Nương vội bổ sung thêm:

– Phụ thân còn phải dẫn binh mã ra chiến trường mà.

Nghe thấy mẫu thân của bọn chúng nói vậy, ánh mắt của ba tiểu tử kia lại sáng rực lên. Tam thiếu gia vội hỏi ngay :

– Phụ thân không thể mang chúng ta đi cùng sao ? Đại ca, nhị ca, mẫu thân và con nữa...

Thập Bát Nương vừa nhéo nhéo cái mũi nhỏ của tên tiểu tử đang ôm trong ngực vừa nghiêm mặt, ra vẻ giáo huấn:

– Người còn chưa cao bằng con ngựa nhỏ ra đến chiến trường không chừng sẽ dẫm bẹp mất.

Lưu tỷ ở bên cạnh, cười nhẹ, lên tiếng nói với Lan Hoài Nhân:

– Cần phải ăn thật nhiều cơm thì mới có thể lớn nhanh được, có thể cao lớn giống như phụ thân của mấy cậu bây giờ vậy. Đến lúc đó các tiểu thiếu gia

cũng có thể đi ra chiến trường bảo vệ quốc gia.

Ngay bữa tối ngày hôm đó, ba tiểu tử kia mỗi người đều ăn một bát cơm to cùng với thịt hấp cách thủy và ăn thêm cả một bát cháo nữa. Khi ăn chúng vô cùng hưng phấn, mong mình mau lớn, cùng ra chiến trường với phụ thân.

Thập Bát Nương lại quay về chăm sóc cho Lan Phụng Thương, đánh thức hắn rồi nâng dậy để uống thuốc.

Tuy Lan Phụng Thương chưa uống chạm môi vào thuốc nhưng hắn đã ngửi thấy vị đắng. Đôi mày nhíu lại, tỏ vẻ không hài lòng. Nhưng cuối cùng hắn vẫn nghe theo lời khuyên giải và an ủi của Thập Bát Nương ngửa đầu uống hết bát thuốc.

Do đã ngủ khoảng một hai canh giờ, hơn nữa lúc này lại bị vị thuốc đắng kích thích một chút nên dáng vẻ của Lan Phụng Thương đã không còn vẻ mệt mỏi nữa. Ngược lại hắn còn cảm giác thân thể sạch sẽ và thoải mái hơn. Hắn biết, Thập Bát Nương đã xử lý vết thương trên người mình.

Nàng nhẹ nhàng gọi Quyên Nhi mang cháo đến rồi kể cho hắn nghe chuyện hôm nay ba tiểu tử kia vui sướng thế nào, đem chuyện phụ thân đã trở về lan truyền khắp đầu đường cuối xóm thế nào. Mục đích của Thập Bát Nương là muốn nói cho Lan Phụng Thương biết mấy đứa con của hắn không chỉ yêu quý mà còn tự hào về hắn vô cùng.

Lan Phụng Thương làm sao không biết tâm ý của nàng chứ. Nhưng nghe xong, chân mày hắn cũng toát ra vẻ nhu hòa nói với nàng :

– Ta cũng rất yêu quý bọn chúng.

Lời nói này khẳng định tình cảm của hắn đối với ba tiểu tử kia, đồng thời cũng muốn cho người con gái đã không nề hà, quan tâm chăm sóc hắn một viên ” thuốc an thần, định tâm ”. Từ nay nàng không cần lo lắng cho ba đứa con không được thân phụ thương yêu sẽ tui phận thế nào.

Sau khi Quyên Nhi mang cháo đến, Thập Bát Nương lại hầu hạ Lan Phụng Thương ăn hết hai bát cháo. Do hắn đang bị trọng thương, không thể ăn đồ tanh cho nên cháo cũng chỉ cho vài hạt muối ăn và một chút thịt băm nhỏ mà thôi. Dù bụng Lan Phụng Thương đang còn cào cào nên khi ăn vào lại thấy rất ngon.

Ăn cháo rồi, Thập Bát Nương lại chèn thêm một gối để hắn tựa vào bên cạnh. Thấy nàng cẩn thận hầu hạ mình, Lan Phụng Thương không khỏi cảm thấy buồn bực nói ngay:

– Nàng coi ta giống như mấy anh em của Sâm ca nhi phải không ?

Nàng không muốn hắn phải buồn bực nên vội vã đáp lại ngay:

– Chẳng nói sai rồi ! Chẳng là trượng phu của thiếp mà...

Lan Phụng Thương nghe thấy vậy, khuôn mặt tuấn tú ửng đỏ, khẽ quay mặt đi, giọng có chút dần dỗi:

– Nàng đừng có hoa ngôn xảo ngữ. Ta vẫn chưa tính sổ với nàng chuyện về mấy đứa nhỏ đâu.

Thập Bát Nương phải nói chuyện, giải thích với hắn rất lâu cho tới khi Phong bà bà nấu xong huyết yến bụng đến mới ngừng lời.

Biết náng hết lòng vì mình nên Lan Phụng Thương lập tức uống hết số huyết yến kia. Trước khi sắp chìm vào giấc ngủ hắn lại quay sang dặn dò nàng : “ Chỗ còn thừa nàng hãy giữ lại để dùng đi.”

Thập Bát Nương mỉm cười đồng ý, sau đó thổi đèn, cởi áo khoác, chạm tay vào người Lan Phụng Thương.

– Chẳng hãy nằm lui vào trong một chút. Thiếp muốn được nằm cạnh chàng, hầu hạ chàng mà...

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Cuộc Sống Hạnh Phúc

Vào nửa đêm quả nhiên không ngoài dự đoán của Thập Bát Nương, Lan Phụng Thương thả lỏng tinh thần, cuối cùng cũng bắt đầu sốt cao.

Cảm thấy cả người hắn nóng rực, Thập Bát Nương nhanh chóng đi xuống giường, thắp đèn lên. Thoáng chốc, cả gian phòng đã sáng rực. Thập Bát Nương phát hiện khuôn mặt của Lan Phụng Thương ửng đỏ bất thường. Nàng không hề do dự, vội ghé vào bên tai hắn:

– Chẳng có nhịn một chút, thiếp đi múc nước mang đến đây.

Dứt lời, nàng lập tức đi giày, mở cửa đi ra bên ngoài.

Gió đêm vù vù thổi đến, Thập Bát Nương nắm thật chặt lớp áo khoác mỏng trên người bước nhanh đến phòng bếp, cầm chậu rửa mặt lấy nước mang về phòng. Lúc này, đèn trong phòng của Phong bà bà cũng bật sáng. Bà bắt gặp tiểu thư ăn mặc đơn bạc đang đi ra lấy nước lạnh, ngay lập tức đã đoán được Vương gia nhất định là đang lên cơn sốt.

Bà vội vàng cởi tấm áo choàng trên người mình khoác lên người Thập Bát Nương, nhận lấy chậu nước trong tay nàng nói nhanh:

– Tiểu thư! Mau mau vào nhà thôi. Ban đêm gió lạnh thế này, hơn cả ban ngày gấp bội. Tiểu thư phải bảo trọng thân thể của mình chứ.

Thập Bát Nương không nói thêm điều gì, chỉ nắm chặt lớp áo ngoài mà Phong bà bà vừa khoác nên cho nàng đi về hướng chính phòng.

Đợi đến khi Phong bà bà đặt chậu nước xuống, Thập Bát Nương cởi chiếc áo khoác ngoài trả lại cho bà ấy, nhẹ nhàng

– Đêm hôm phiền bà rồi ! Bà hãy quay về nghỉ ngơi đi.

Phong bà bà nhìn thoáng qua Vương gia, cũng không nói thêm gì nữa, nhận lại chiếc áo khoác mặc lên người rồi quay sang nói với Thập Bát Nương :

– Người nếu còn cần cái gì thì cứ gọi đề lão nô.

Thập Bát Nương gật nhẹ đầu, trấn an bà:

– Bà cứ quay về nghỉ đi!

Phong bà bà đi rồi, Thập Bát Nương liền cởi quần áo cho Lan Phượng Thương. Người hân toát đầy mồ hôi, nếu cứ tiếp tục bị như vậy thì e rằng vết thương của nhất định sẽ tái phát.

Nàng lấy một chiếc khăn lụa, nhúng nước, vắt khô rồi mới đắp lên trán của hắn. Vừa xong thì lại dùng tiếp một chiếc khăn khác, lau mồ hôi trên người hắn, mọi cử chỉ đều cố gắng để thân thể hắn được khô ráo, sạch sẽ.

Bận rộn gần nửa canh giờ, cuối cùng thân nhiệt của Lan Phượng Thương cũng có dấu hiệu đã hạ xuống, trán và hai bên má đã không còn nóng như lúc trước nữa. Một lúc sau, hắn cũng mơ mơ màng màng ngủ.

Thập Bát Nương thấy hắn đã không còn đáng ngại, lập tức khoác thêm cho mình một chiếc áo dày, bưng chậu nước đến phòng bếp, pha một cốc nước ấm lại bỏ thêm chút muối vào. Phong bà bà vẫn còn chưa ngủ, từ trong phòng nhìn thấy Thập Bát Nương đi ngang qua, thấy tiểu thư đã mặc thêm áo khoác lông cũng thấy yên tâm hơn.

Sau khi trở về phòng, Thập Bát Nương vừa nâng Lan Phượng Thương dậy vừa đổ dành để hắn uống hết cốc nước muối ấm. Lan Phượng Thương không hề mở mắt ra nhưng đôi môi khô khốc của hắn được nhấp thêm một chút nước ấm có vị mặn mặn thì cảm thấy ngon miệng nên không chần chừ nữa, tham lam uống cạn cốc nước muối ấm áp, tựa đầu vào lòng nàng nhắm mắt từ từ đi vào giấc ngủ.

Thập Bát Nương cuối cùng cũng cảm thấy yên tâm hơn, chỉnh lại chăn, ghé xuống nằm bên cạnh Lan Phượng Thương, giấc ngủ cũng đến, chập chờn, chập chờn....

Sáng sớm ngày hôm sau, lúc Phong bà bà đến hầu hạ ba vị tiểu thiếu gia đã thấy cả ba mặc xong quần áo, dáng vẻ cũng khác hẳn với ngày thường. Ngày thường đám nhóc này rất ham ngủ, cứ ôm chăn gối kì kèo, cho ngủ thêm một chút, một chút thôi. Thế mà hôm nay lại thức sớm như thế, Phong bà bà biết dĩ nhiên là ba tiểu thiếu gia muốn đi đến chỗ phụ thân. Bà cười hiền, đặt chậu nước trong tay xuống rồi mới nhẹ nhàng lên tiếng:

– Rửa mặt rồi ăn sáng nhé, các tiểu thiếu gia ?

Nghĩ đến việc sắp được gặp phụ thân, khuôn mặt của ba tiểu tử kia đều mang theo vẻ vui mừng khó che giấu, gật mạnh đầu, cảm ơn Phong bà bà, sau đó đi đôi giày da hồ mà mẫu thân của bọn chúng đã làm cho lúc trước, ngoan ngoãn để bà bà rửa mặt cho mình.

Sau khi rửa mặt xong, Phong bà bà lập tức dẫn bọn chúng đi ăn sáng. Lan Hoài Sâm chợt ngẩng đầu lên hỏi bà:

– Phụ thân và mẫu thân của chúng con đã dậy chưa ạ ?

Hai tiểu tử kia đang cúi đầu ăn cháo trong bát nghe thấy vậy, lập tức ngừng lại, Lan Hoài Nhân cũng ngẩng đầu lên, giọng nói non nớt, ngây thơ mang theo chút giận dỗi lẫn tò mò:

– Bà bà ! Phụ thân và mẫu thân bắt chúng con ngủ nướng sao ?

Lan Hoài Mặc ngồi bên cạnh nói chen vào :

– Ngày hôm qua, mẫu thân có nói phụ thân vừa mới đi xa trở về, có lẽ phụ thân rất mệt mỏi nên bây giờ mới ngủ nhiều một chút thôi.

Phong bà bà vừa gấp thêm cho bọn chúng mỗi người một quả trứng rán vừa mỉm cười, nhỏ nhẹ giải thích:

– Hai người vẫn còn chưa dậy đâu. Lát nữa ăn sáng xong, bà bà sẽ mang các cháu đi ra ngoài mua chút quà tặng cho phụ thân nhé !

Ba tiểu tử kia nghe thấy thế, cặp mắt đều sáng lên nhìn về phía Phong bà bà, đồng thanh:

– Thật ă ?

Phong bà bà gật gật đầu, cười nói :

– Bà bà có đủ tiền mà.

Ba tiểu tử cũng không hỏi thêm gì nữa, vui đầu ăn cháo. Mỗi người ăn xong hai bát cháo mới buông bát đũa đợi Phong bà bà dẫn bọn chúng đi ra ngoài.

Mới bước chân đi thì gặp Lư tử, Phong bà bà liền nói với nàng ta rằng :

– Ta dẫn ba tiểu thiếu gia đi ra ngoài chơi. Ngươi cho bọn Tiểu Đồng và Tiểu Bảo ăn sáng xong thì đến hầu hạ phụ nhân nhé !

Lư tử gật đầu, còn căn dặn người đánh xe đi đường cẩn thận chở ba tiểu thiếu gia. Lúc này, Phong bà bà mới có vẻ phân vân, không biết phải mua gì cho ba tiểu thiếu gia làm quà cho phụ thân nữa.

Thập Bát Nương đã thức dậy từ sớm nhưng vẫn chưa bước xuống giường. Sáng nay, Phong bà bà có đến thỉnh an, nàng vội dặn bà ấy là cho ba tiểu thiếu gia ăn sáng trước, sau đó lại dẫn bọn họ đi ra ngoài chơi một vòng rồi hãy về để cho Lan Phụng Thương ngủ nhiều hơn một chút.

Nàng biết chỉ cần nhìn thấy ba đứa nhỏ, Lan Phụng Thương nhất định sẽ không muốn nghỉ ngơi mà sẽ cùng bọn chúng chơi đùa. Trong khi thương tích hân chưa lành, việc nghỉ ngơi mới là quan trọng nhất.

Lúc Quyên Nhi đến Thiên Trạch, Thương thái y đã ăn sáng xong và đi lên trần trên thuê xe ngựa đi mất rồi. Ông Sâm thì đi muộn hơn một chút. Trước khi hân còn đến phòng ăn nói cho Lư tử biết đã bố trí người bảo vệ bọn họ ở xung quanh, đồng thời cũng muốn nàng ta báo lại chuyện này với Vương phi để nàng yên tâm. Dặn dò xong, hân mới trở về quân doanh.

Thập Bát Nương biết chuyện cũng không nói thêm gì. Nàng đoán mấy người bảo vệ xung quanh chính là ám vệ, cũng là mấy hắc y nhân đã phát hiện ra Sâm ca nhi, Mặc ca nhi và Sâm ca nhi. Có họ canh giữ an toàn, thiên trạch, nàng cũng yên tâm hơn.

Sau khi rửa mặt, ăn sáng, Thập Bát Nương tự mình đi đến phòng bếp nấu cháo. Nàng cũng bỏ thêm một chút muối và thịt băm vào nồi ninh nhừ, đến khi nếm thử thấy cháo đã vừa miệng mới múc ra bát rồi bung về phòng.

Thập Bát Nương mở cửa thì Lan Phụng Thương vốn dĩ đang ngủ say cũng tỉnh giấc, hai mắt mở to nhìn nàng. Nàng biết đây là thói quen cảnh giác của hân nên gì chỉ mỉm cười, dịu dàng nói với hân :

– Chàng ngồi dậy ăn ít cháo rồi lại ngủ tiếp.

Thập Bát Nương lau mặt, chải đầu sơ qua cho Lan Phụng Thương, sau đó mới chậm rãi bắt đầu đút cháo cho hân. Vì vết thương nằm ở bên ngực phải nên hân tạm thời không thể dùng tay phải được, chỉ có thể cử động tay trái một chút thôi.

Sáng nay khi thức dậy, Lan Phụng Thương cảm thấy toàn thân đều khoan khoái, dễ chịu. Tuy rằng vẫn không thể cử động mạnh nhưng luồng anh khí giữa hai đầu lông mày đã thay thế hân về một mối của tối hôm trước. Hiện tại, lại được Thập Bát Nương quan tâm săn sóc tận tình, Lan Phụng Thương cảm thấy cơ thể như có một luồng nước ấm chảy qua, cảm giác sáng khoái dễ chịu càng lúc càng nhiều trong thân thể.

Thập Bát Nương vừa đút cháo cho Lan Phụng Thương, vừa thông thả nói cho hân biết chuyện nàng đề cho ba tiểu tử đi ra ngoài chơi. Biết nàng chỉ vì nghĩ tốt cho mình nên hân không trách Thập Bát Nương, chỉ lặng lẽ nuốt từng ngụm cháo.

Ăn xong chén cháo, Lan Phụng Thương thấy nàng muốn đi ra ngoài, vội nói nhanh:

– Nàng nằm cùng ta một lát đi.

Tối hôm qua, hân đột nhiên phát sốt. Tuy đầu óc mơ mơ màng màng nhưng Lan Phụng Thương vẫn biết nàng đã kè cận, chăm sóc mình cả một đêm. Sáng ra, cơ thể hân dễ chịu, thoải mái hơn còn nàng thì không giấu được về một mối, Lan Phụng Thương nữ lòng nào để nàng phải tiếp tục hầu hạ mình đây.

Thập Bát Nương cười dịu dàng, gật nhẹ đầu, đặt chiếc bát đang cầm trong tay lên bàn, sau đó cời giày rồi nằm lên giường. Đêm qua, vì lo lắng hân lại bị tái phát nên cả đêm nàng không dám ngủ sâu. Hiện tại thừa dịp mấy đứa nhỏ đi ra ngoài, nàng cùng hân tranh thủ nghỉ thêm một lát.

Trước mặt Thập Bát Nương, Lan Phụng Thương cũng không dám cậy sức nữa. Hân nhìn nàng đang dần đi vào giấc ngủ say trong lòng mình, cảm thấy vô cùng hài lòng, khoe miệng khẽ cong lên, ánh mắt dần dần trở lên ấm áp. Bàn tay muốn vươn ra vén mấy lọn tóc đang lòa xòa ra sau tai cho nàng nhưng hân lại cử động bất tiện nên đành bỏ xuống. Cuối cùng nghe tiếng thở đều đặn của nàng, hân cũng yên tâm nhắm mắt lại.

Khi ba tiểu tử kia đi ra ngoài dạo phố mua quà tặng cho phụ thân trở về đến hậu viện đã là chuyện của một canh giờ sau đó. Bọn chúng đều cầm trong tay món quà mà mình đã lựa chọn rất kỹ càng, cỏi lòng tràn đầy vui sướng đi thẳng đến phòng cha mẹ, tiếng cười nói râm ran cả một góc thiên trạch.

Thập Bát Nương vừa tỉnh giấc thì nghe ba tiểu tử đang gõ cửa, lập tức quay sang mỉm cười với Lan Phụng Thương cũng vừa thức dậy :

– Mới được một lát đã vội vàng về gặp chàng rồi!

Lan Phụng Thương cũng cười, nhẹ giọng:

– Nàng mau ra mở cửa đi.

Hắn cũng nhớ bọn trẻ nên vừa thức dậy đã nóng lòng muốn nhìn thấy chúng ngay.

Thập Bát Nương đưa ba tiểu tử kia đi vào phòng, Đại thiếu gia lập tức lấy ra miếng ngọc bội mà mình đã chọn tặng cho phụ thân. Nhị thiếu gia thì tặng một bức tranh sơn thủy vô cùng đẹp mắt. Tam thiếu gia mua tặng cho phụ thân một gói hạt thông đường. Tiểu tử còn bóc luôn một hạt đưa đến miệng phụ thân, háo hức hỏi

– Ngọt lắm phải không ạ?

Lan Phụng Thương gật gù đầu, vừa xoa xoa đầu đứa con trai út đáng yêu vừa

đáp :

– Ngọt lắm !

Hắn nhìn thoáng qua thấy người con gái nhỏ kia đang ở bên cạnh mỉm cười nhìn cha con bọn họ, lập tức nói với Lan Hoài Nhân:

– Con cũng đứt cho mẫu thân con một hạt được không ?

Tam thiếu gia đương nhiên là nhận lời ngay, cười tít mắt:

– Được ạ.

Nói xong, bàn tay nhỏ bé lại bóc lấy một hạt đưa đến miệng của mẫu thân.

Lan Phụng Thương hết sức hài lòng, quay sang hai đứa con trai lớn, khẽ mỉm cười:

– Cảm ơn các con. Phụ thân thích lắm.

Lan Hoài Sâm khẽ cong môi, nhẹ gật đầu. Lan Hoài Mặc ngay lập tức nở một nụ cười rất tươi.

Ở bên cạnh, Thập Bát Nương thay Lan Phụng Thương cầm lấy mấy món quà mà mấy đứa nhỏ vừa tặng, tiếp lời:

– Các con có thể đi đến thư phòng mang bút mực đến đây luyện chữ cho phụ thân xem được không ?

Ba tiểu tử kia vui mừng đồng ý ngay. Lan Phụng Thương vội quay sang hỏi nàng:

– Đã đưa các con đến học đường rồi ư ?

Thập Bát Nương áy náy lắc đầu. Nếu là ở trong gia tộc lớn có lẽ ba tiểu tử đã được đến học đường từ lâu. Chẳng qua, mấy năm trước, gia cảnh nhà nàng không được tốt lắm nên chưa có điều kiện cho chúng đi học được, đành tự mình dạy dỗ. Tuy rằng không đến trường nhưng bọn nhỏ thông minh hơn những đứa trẻ khác rất nhiều nên Thập Bát Nương chỉ cần dạy một lần thì bọn chúng đã hiểu được rất nhanh.

Mặc dù đã nghe nàng giải thích nhưng Lan Phụng Thương vẫn không cảm thấy hài lòng:

– Sau khi hồi phủ phải lập tức thỉnh tiên sinh đến dạy cho bọn trẻ ngay!

Lan Phụng Thương quan tâm đến việc học của ba tiểu tử như vậy, Thập Bát Nương dĩ nhiên cảm thấy rất vui. Mặc dù trong câu nói của hắn cũng có ý trách cứ nhưng vẫn làm nàng cảm thấy vô cùng vui sướng. Nàng nhẹ nhàng:

– Thiếp nghe theo chàng.

Thoáng chốc, ba tiểu tử kia đã mang bút mực đến ngay. Nhìn thấy mấy đứa nhỏ, vẻ mặt Lan Phụng Thương cũng dần dần trở lên ấm áp. Tuy có vẻ giận dữ, không thèm nói chuyện với Thập Bát Nương song hắn vẫn kiên nhẫn trả lời các câu hỏi của ba tiểu tử. Hắn còn tỉ mỉ chỉ ra những lỗi sai cho mấy đứa con. Càng làm hắn càng nhận ra tâm tư của Thập Bát Nương với mấy đứa nhỏ. Tuy rằng ba đứa không đến học đường, chỉ học viết chữ ở nhà nhưng cũng không sai sót gì nhiều.

Thoáng cái mà buổi ngày đã trôi qua.

Ba tiểu tử hình như đã phát hiện sức khỏe của phụ thân không được tốt nên cũng không quẩn quít lấy Lan Phụng Thương, bắt hắn ôm nữa. Mỗi ngày

bọn chúng đến nói chuyện với phụ thân, thỉnh cũng sẽ náo loạn, làm nũng với Lan Phụng Thương một chút nhưng không hề có động tác mạnh mẽ nào.

Thập Bát Nương quan sát mọi chuyện, nhẹ nhàng nói với Lan Phụng Thương :

– Chắc là Sâm nhi đã dặn dò hai đệ đệ không được làm phiền chàng rồi.

Con trai lớn của nàng trên các phương diện vô cùng xuất sắc. Phụ thân cả ngày không không ra khỏi cửa phòng, nói muốn nghỉ ngơi, một hai ngày thì có lẽ là thật nhưng nhiều ngày như thế, Hoài Sâm tự nhiên là đoán ra được Lan Phụng Thương không khỏe trong người.

Lan Phụng Thương cũng tán đồng ý của nàng, may kiếm khê chau lại:

– Suy nghĩ của Sâm nhi quả thật là chu đáo. Óc phán đoán cũng rất nhanh.

Hoài Sâm quả thật rất giống hần. Mấy ngày nay Lan Phụng Thương đã hiểu thêm rất nhiều điều về đứa con trai này. Hần tin chắc rằng trong tương lai Hoài Sâm nhất định sẽ gánh vác tốt trọng trách của một người con trưởng.

Thể lực Lan Phụng Thương quả thật rất tốt. Thập Bát Nương cũng không thể không thừa nhận việc này. Theo như nàng dự đoán thì ít nhất phải qua mười ngày vết thương mới khép miệng lại được nhưng đến ngày thứ bảy khi nàng thay thuốc đã thấy miệng vết thương đã bắt đầu đóng vảy rồi.

Lan Phụng Thương lại muốn đi dạo trong sân. Thập Bát Nương cũng không ngăn cản, chỉ nhẹ nhàng căn dặn hần:

– Nếu mấy đứa nhỏ quần quít lấy chàng, muốn ôm thì chàng nhất định không được làm như vậy biết không? Đợi vết thương của chàng khỏi hẳn, chàng có muốn chơi đùa gì với chúng thiếp cũng không ngăn cản nữa.

Lan Phụng Thương mặt nhún mày nói nhanh:

– Nàng thật sự là nhiều lời mà....

Nhưng khi thấy Thập Bát Nương đứng yên, hần đành phải nhượng bộ nói ngay:

– Ta nhớ rồi.

Nghe thấy vậy, Thập Bát Nương mới tươi cười đến nâng hần dậy, giúp Lan Phụng Thương mặc quần áo, đi giày. Mấy ngày gần đây, bởi vì thân thể hần mệt mỏi nên ra rất nhiều mồ hôi. May mắn là nàng ngày ngày đều lau rửa sạch sẽ nên hần mới không có đáng về nhếch nhác. Sau khi mặc xong áo bào, hần lại khôi phục đáng vẻ cao lớn tuấn mỹ như lúc trước.

Sau khi Thập Bát Nương đi ra khỏi phòng, Lan Phụng Thương khoan khoái cảm nhận được một chút ấm áp của ánh nắng mặt trời.

Nhóm A Hoa, Cầu Tử và Đại Bảo đang chơi cùng với ba tiểu tử, lần đầu tiên nhìn thấy phụ thân của ba anh em đều kinh ngạc mở to mắt.

Tam thiếu gia hình mũi lên, tự hào nói với chúng:

– Phụ thân của chúng ta uy phong, mạnh mẽ lắm phải không ?

Cả Cầu Tử, A Hoa và Đại Bảo đều "Ừ" một tiếng gật đầu như mổ thóc. Đêm đó, sau khi về nhà, cả đám Cầu Tử, A Hoa, Đại Bảo khoa tay múa chân nói cho cha mẹ chúng chuyện mấy huynh đệ giống phụ thân như đúc, rồi phụ thân của họ rất cao giống như tráng sĩ, đáng vẻ vô cùng uy phong, mạnh mẽ thế nào....

Cha mẹ của Cầu Tử và Đại Bảo nghe chúng nói vậy cũng không có phản ứng gì nhiều nhưng cha mẹ của A Hoa sau khi biết được, ánh mắt đều sáng ngời.

Mẫu thân A Hoa lén lút lôi kéo A Hoa về nhà, hỏi nhỏ:

– Con rất thích chơi cùng Nhân ca nhi phải không ?

A Hoa suy nghĩ vẫn còn ngây thơ nên nghĩ đến việc được chơi đùa nghịch ngợm cùng với Hoài Nhân ca ca thật là vui vẻ, cô bé không chút do dự gật gật đầu.

Cha mẹ A Hoa nghe thấy vậy lập tức liếc mắt nhìn nhau đầy ẩn ý. Ngày hôm sau hai người mang theo một rổ trứng gà và hơn chục miếng thịt khô đến Thiên Trạch.

Lan Phụng Thương và Thập Bát Nương vẫn chưa hiểu rõ tình hình nên thấy bọn họ đến nhà thì niềm nở tiếp đón.

Cha mẹ A Hoa sau khi nhìn thấy Lan Phụng Thương cao lớn anh tuấn, cả người toát ra khí chất quý tộc đứng bên cạnh Thập Bát Nương xinh đẹp dịu dàng giống như một đôi bích nhân. Cả hai đều toát ra một loại khí chất mà người bình thường không thể có được. Loại cảm giác này khiến cho cha mẹ A Hoa ngay lập tức phải thay đổi lại mấy lời đã tới bên miệng.

Lan Phụng Thương thấy hai vợ chồng họ mang đến chút đồ, trên mặt lại mang nở nụ cười đầy thiện ý, hần chỉ đơn giản nghĩ rằng bọn họ là hàng xóm

lắng giềng quan tâm nhau một chút nên cũng không nói thêm gì, ngồi xuống cùng bọn họ trò chuyện, tán gẫu vài chuyện trong nhà.

Lan Phượng Thương rất khéo ăn, khéo nói, trong lúc nói chuyện cứ chỉ lễ nghi vô cùng chu đáo. Loại khí chất của đại thế gia trong lúc nói chuyện với cha mẹ của A Hoa cũng vô tình lộ ra, khiến cho hai người họ vốn xuất thân nông dân đứng ngồi không yên, cảm thấy vô cùng căng thẳng.

Cha mẹ A Hoa thăm nghĩ phụ thân của mấy huynh đệ Nhân ca nhi nhất định không phải nhân vật tầm thường, diện mạo này, khí phách trên người này, ngay cả nhóm thổ hào lão gia ở trấn trên của chính là bọn họ cũng không sánh được nửa phần.

Sau khi họ ra về, Lan Phượng Thương trông thấy trong đại sảnh có một rô trứng gà và hơn mười khối thịt khô kia thì cảm thấy vô cùng khó hiểu, lập tức quay đầu hỏi Thập Bát Nương đang ngồi ở bên cạnh :

– Ý bọn họ muốn làm gì vậy nhỉ?

Thập Bát Nương hiếm khi thấy hân ngạc nhiên như vậy, không khỏi bật cười:

– Bọn họ đến chắc là muốn đính ước từ khi còn nhỏ với Nhân ca nhi đấy.

Lan Phượng Thương nghe thấy lời này của Thập Bát Nương, không kiềm được ngạc nhiên, tròn mắt nói ngay:

– Tại sao bọn họ lại chọn con trai út có đáng về yếu ớt nhất của nhà chúng ta chứ ?

Vì lẽ gì mà bọn họ không lựa chọn con trai lớn chừng trạc hay con trai thứ hai nhả nhặn mà lại ưu ái lựa chọn đứa con trai thứ ba luôn làm nũng muốn hân ôm ấp đùa giỡn hằng ngày? Thật là...

Thập Bát Nương mỉm cười gật đầu. Cha mẹ A Hoa đúng là yêu thích tính nết của đứa con trai út nhà nàng, càng thấy càng vừa lòng. Phong bà bà đã từng len lén nói cho nàng biết là bà vô tình nghe thấy cha mẹ A Hoa nói chuyện, bọn họ muốn đưa Nhân ca nhi về nhà nuôi, tương lai giữ lại làm con rể luôn. Thập Bát Nương nghe xong chuyện dờ khóc dờ cười, cứ ngăn người RA.

Ba tiểu tử nhà nàng đều được hàng xóm yêu thích. Đứa con thứ ba nghịch ngợm, thường hay bày trò nhưng không biết vì nguyên nhân gì mà trong ba huynh đệ thì người mà hàng xóm yêu thích nhất lại là tiểu tử này. Theo như Thập Bát Nương nghĩ, con trai lớn thuộc dạng lạnh lùng cao quý, con trai thứ hai là dạng tiểu công tử ôn nhuận nhả nhặn nhưng ít nhiều đều có vẻ gì đó xa cách với mọi người. Về phần tam công tử nhà nàng thì đúng là bướng bỉnh, nghịch ngợm nhưng khi nói chuyện cùng với mấy bá bá thăm thăm làm nông ở chung quanh lại rất ngọt ngào, lễ độ khiến mọi người yêu thích không thôi.

Về đến nhà, cha mẹ A Hoa đều liếc nhìn nhau rồi thở dài.

Phụ thân của Nhân ca nhi cả người toát lên khí chất cao quý nên tính toán ban đầu của bọn họ còn chưa kịp nói ra miệng đã tan biến hết. Vốn họ tưởng rằng phụ thân của Nhân ca nhi cũng là người bình thường thì dựa vào việc nhà bọn họ có vài mẫu ruộng phi nhiêu, tương lai cho A Hoa làm đồ cưới, nhất định có thể kết thân với gia đình Cô nương tử, sau này cho Nhân ca nhi làm con rể nhà mình. Bọn họ trăm triệu lần cũng không thể ngờ được phụ thân của Nhân ca nhi lại là một người có phong thái như vậy. Hai vợ chồng bọn họ chỉ là cùng hân nói chuyện đều phải cố gắng hết sức mới nói năng gãy gọn được.

Người như vậy là người bình thường sao ? Dòng dõi nhà bọn họ chung quy là không xứng với người ta.

Ngày hôm sau, Phong bà bà liền mang đến tặng cho vợ chồng họ mấy cuộn gấm. Mẫu thân của A Hoa kích động vô cùng. Một cuộn gấm này đã gấp vài lần so với mấy đồ vật thô thiển nhà họ mang đến hôm qua nên vội đẩy trả, nói không cần. Phong bà bà cứ khẳng khẳng bảo bọn họ nhận lấy, dù sao đây cũng là tâm ý của gia chủ nhà bà.

Phong bà bà đi rồi mẫu thân A Hoa ôm mấy cuộn gấm, trong lòng vừa vui mừng lại vừa buồn bã, xem ra chuyện của A Hoa nhà nàng và Nhân ca nhi quả nhiên là không thành. Gia chủ nhà họ ra tay hào phóng như vậy, ngay cả mấy lão gia nhà giàu ở trấn trên còn không làm được như vậy. Ba tiểu tử nhà vị Cô nương tử kia, có đứa nào không xinh đẹp tuấn tú ? Sao có thể là gia đình bình thường đây ?

Thương thế của Lan Phượng Thương đã không còn đáng ngại nhưng Thập Bát Nương vẫn chăm sóc cẩn thận như lúc trước, sợ xảy ra chuyện gì đó khiến miệng vết thương của hân lại vỡ ra.

Mãi cho đến đêm nay, khi hai người bọn họ ngủ chung, hân đề lên trên trên người nàng, Thập Bát Nương mới biết được lo lắng của mình mấy ngày nay quả thực là dư thừa.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Hồi Phủ

Thường lão thái y đã từng nói, trước đây Lan Phụng Thương đã từng bị một lần thương tích khá nặng nhưng do không có thời gian tĩnh dưỡng nên hấn vẫn phải tiếp tục cuộc sống gian khổ trên chiến trường. Vì vậy lần này, khi hấn bị thương, Thập Bát Nương quan tâm, chăm sóc hấn cẩn thận vô cùng.

Mặc dù trong nhà không có dư quá nhiều bạc nhưng nàng không hề nề hà mua rất nhiều thuốc bổ về cho hấn uống như lúc trước, có thể nói là tận tâm tận sức.

Thập Bát Nương quan tâm chăm sóc hấn như vậy, một phần là vì nàng đã đồng ý tiếp nhận hấn, mà nguyên nhân lớn hơn là vì ba đứa con của nàng. Nếu như hấn khỏe mạnh thì ba đứa con của nàng mới có tương lai tốt đẹp được.

Thời gian đầu khi miệng vết thương của Lan Phụng Thương vừa mới bắt đầu khép miệng, Thập Bát Nương không dám cho hấn ăn cơm thịt bò nhưng sau một vài ngày quan sát, nàng phát hiện ra thể chất của hấn vô cùng tốt, tốc độ hồi phục cũng rất nhanh. Nàng không hề do dự mà tận tình tâm bồi cho hấn. Bất cứ thứ gì bổ dưỡng Thập Bát Nương không hề tiếc tiê, gọi người hầu mua về sắc lên cho hấn uống, nấu cho hấn ăn, thậm chí là mua rất nhiều.

Thể chất của Lan Phụng Thương đã tốt lại uống thêm rất nhiều các loại thuốc bổ do nàng kê nên càng hồi phục nhanh chóng.

Đêm nay, sau khi nha hoàn bưng nước nóng đến, hấn lập tức ngâm mình trong thùng nước ấm. Sau đó Thập Bát Nương còn chậm rãi lau người cho hấn. Do còn lo ngại vết thương ở trước ngực nên Thập Bát Nương lau rửa hết sức cẩn thận, cũng không dám dùng nhiều sức. Vết thương đã đóng vảy mà còn nứt ra, đến lúc đó, ba tiểu tử kia của nàng không biết sẽ lo lắng cho vết thương của phụ thân đến đâu nữa.

Thập Bát Nương toàn tâm toàn ý hầu hạ Lan Phụng Thương nên không hề chú ý sự biến đổi trong đôi mắt hấn. Ngay cả lúc nàng thay quần áo cho hấn, nàng cũng không hề chú ý đến một nơi nào đó của Lan Phụng Thương đã có sự biến hóa.

Đêm nay, lúc ăn cơm cùng với ba tiểu tử, Lan Phụng Thương thỉnh thoảng còn gấp mấy miếng thịt đút vào miệng bọn chúng. Ba tiểu tử kia cũng vô cùng hưởng thụ sự quan tâm trong sóc của phụ thân. Ngay cả Đại thiếu gia bình thường lạnh nhạt mà trong ánh mắt cũng mang theo vẻ vui sướng thì Nhị thiếu gia và Tam thiếu gia lại càng khó diễn tả được sự vui mừng. Hai tiểu tử kia tự mình vươn đôi tay nhỏ bé dùng thìa xúc từng miếng thịt bò đưa vào bát cho phụ thân và mẫu thân.

Thập Bát Nương cảm thấy rất vui khi cả gia đình có bữa cơm đầm ấm hòa thuận như vậy. Nhưng Lan Phụng Thương lại bị mấy đứa nhỏ quấy quýt đến mức không ăn được gì nhiều. Nàng đành phải nhắc nhở các con :

– Các con mau ăn cơm ngoan đi, đừng quấy rầy phụ thân các con nữa.

Nghe mẫu thân nói, ba tiểu tử kia lập tức ngoan ngoãn, tự mình ăn cơm nhưng thỉnh thoảng vẫn liếc mắt lên nhìn phụ thân và mẫu thân cảm thấy vui mừng đến mức mấy cái mũi nhỏ cũng phập phồng.

Trông thấy khuôn mặt dịu dàng của Thập Bát Nương, Lan Phụng Thương cũng không nói nhiều nữa, chỉ gấp vào bát cho nàng một miếng sườn non giòn rụm, thơm thả:

– Nàng hãy ăn nhiều một chút. Trên mặt nàng chẳng thấy chút thịt nào đâu.

Thập Bát Nương dịu dàng cười đưa vào miệng miếng sườn mà hấn vừa gấp cho mình ăn một miếng. Nàng vừa ngẩng đầu đã bắt gặp ánh mắt dịu dàng của hấn, má chợt ửng hồng, khẽ khàng lên tiếng :

– Chàng cũng ăn nhiều một chút.

Lan Phụng Thương cũng không nói chuyện nữa, chăm chú ăn cơm. Tuy nhiên khi nhìn thấy ba đứa con kháu khỉnh đẹp đẽ ở trước mắt, hấn vẫn không kiềm chế được mà chuyển đĩa thịt ở giữa bàn ăn cho ba đứa, hi vọng bọn chúng ăn vào sẽ có dáng vẻ mạnh khỏe giống hấn vậy.

Sau bữa tối, Lan Phụng Thương lại ra phòng khách lớn chơi đùa với mấy đứa con một lúc lâu. Ba tiểu tử thỉnh thoảng lại cất giọng nói non nớt nhưng rất êm tai hỏi về chuyện trên chiến trường. Lan Phụng Thương đều vui vẻ trả lời. Sau đó, hấn lại tiếp tục đưa ba đứa đến thư phòng dạy bọn chúng viết chữ.

Ba tiểu tử còn nhỏ nên chỉ luyện chữ được hơn nửa canh giờ đã thấy mệt mỏi, lại quấy quýt, nũng nịu đòi phụ thân ôm bọn chúng về phòng đi ngủ.

Lan Hoài Sâm liếc mắt nhìn phụ thân một, nói với phụ thân của mình rằng :

– Phụ thân cứ ôm hai đệ đệ về thôi. Sâm nhi sẽ tự đi bộ về ạ.

Lan Phụng Thương xoa xoa cái đầu nhỏ của đứa con trai lớn như tán thưởng. Sau đó lập tức ôm hai tiểu tử kia trên hai cánh tay mình. Hai tiểu tử kia cũng ghé vào bả vai của phụ thân, ngáp ngáp mấy cái.

Thập Bát Nương cũng vừa bưng nước rửa mặt đến cho bọn chúng đúng lúc thấy cảnh này. Nàng lo lắng vết thương trên ngực của hấn sẽ bị tái phát nên vội bảo Lan Phụng Thương buông hai tiểu tử kia xuống để nàng ôm chúng trở về.

Người con gái nhỏ này thực quá xem thường sự hồi phục của cơ thể hấn rồi. Lan Phụng Thương không nói năng gì, để cho nàng bưng nước đến phòng ngủ của bọn chúng, tự mình dắt Lan Hoài Sâm đi về phòng ngủ.

Sau khi rửa mặt sạch sẽ cho ba tiểu tử, hấn lại ôm ba huynh đệ chúng lên giường, đắp chăn, đợi bọn chúng ngủ say rồi mới cùng Thập Bát Nương đi về

phòng.

Thập Bát Nương hầu hạ hấn rửa mặt xong mới từ tốn nhắc nhờ Lan Phụng Thương:

– Các con thích làm nũng nhưng miệng vết thương của chàng mới vừa lành lại, chàng đừng chiều bọn chúng quá!

Lan Phụng Thương nhìn Thập Bát Nương bằng ánh mắt sâu xa, cũng không nói thêm gì nữa, đợi nàng thổi tắt đèn, cời bót y phục đi lên giường thì hấn mới kéo nàng qua, đặt nàng ở dưới thân.

– Nàng thực sự lo lắng cho ta sao ? – Trong bóng đêm, ánh mắt nóng rực của hấn liếc nhìn thân thể nàng rồi hỏi.

Thập Bát Nương bị hấn đặt ở dưới thân, nghe hấn nói vậy, trong giọng nói mang theo một chút ý cười, nói với hấn :

– Dĩ nhiên là thiếp lo lắng rồi.

Lan Phụng Thương nghe thấy thế, lập tức cúi đầu, đôi môi bắt đầu càn quét lên bộ ngực căng tròn của nàng. Một lúc lâu sau, đợi đến khi nàng thở hổn hển, đôi môi của hấn mới rời đi, giọng nói trầm thấp thủ thi ở bên tai nàng :

– Đừng lo lắng. Ta thật sự rất khỏe. – Dứt lời, hấn lập tức cầm lấy bàn tay nhỏ bé, mềm mại như không xương của nàng đưa vào bên trong chăn, vuốt ve vật kia của mình, khẽ nói với nàng :

– Nàng hãy vuốt ve nó đi.

Thập Bát Nương đỏ bừng mặt nhưng cũng không cự tuyệt hấn. Đôi tay nhỏ bé của nàng đúng như hấn mong muốn, khiến cho Lan Phụng Thương ở bên tai nàng thở dốc từng hồi.

Nàng khiến hấn thoải mái. Dĩ nhiên là hấn phải báo đáp nàng rồi.

Hấn nhanh chóng cời bỏ quần áo của nàng, cúi đầu xuống dưới, môi, lưỡi di chuyển nơi mềm mại nhất trong cơ thể phụ nữ khiến cho Thập Bát Nương phát ra từng đợt run rẩy.

Không lâu sau, ý thức của Thập Bát Nương dần trở nên hỗn độn. Lan Phụng Thương cảm nhận được ham muốn của nàng, lập tức buông nàng ra, ngẩng đầu hôn lên đôi môi nhỏ nhắn, chiếc lưỡi dày và dài của hấn liên tục quấn lấy chiếc lưỡi đỉnh hương của nàng, không ngừng hút lấy ngọt ngào, đồng thời cũng chuyên ngọt ngào của hấn qua cho nàng. Theo từng động tác này, bàn tay hấn cũng nhanh chóng di chuyển đến vị trí gắn bó của hai người, kéo Thập Bát Nương nhập vào thân thể hấn.

Cảm giác bị xâm nhập làm Thập Bát Nương khó chịu khẽ ”um” lên một tiếng kháng nghị. Nhưng ”đạn đã lên nòng”, Lan Phụng Thương dù thế nào cũng không ngừng động tác. Hấn chỉ đợi khi nàng cảm thấy thoải mái hơn, lúc này mới bắt đầu cử động thất lung khiến cho người phụ nữ đang ở dưới thân hấn dâng lên từng đợt, từng đợt khoái cảm khó nói hết bằng lời.

Mấy ngày nay nằm ngủ bên cạnh nàng, Lan Phụng Thương đã sớm giống như sói đói, máu huyết sôi trào. Chẳng qua mấy ngày trước, vết thương của hấn vẫn còn chưa lành cho nên mặc dù rất muốn nàng nhưng Thập Bát Nương lo lắng cho thân thể của hấn, không cho phép hấn làm như vậy, khiến Lan Phụng Thương phải nhẫn nhịn đến tận hôm nay.

Những ngày ngày, khi hấn thấy nàng thỉnh thoảng lại nói với hấn vài câu ngọt ngào, vẻ mặt cũng thể hiện sự lo lắng quan tâm đến sức khỏe của hấn thì hấn đã tự nhủ với lòng mình rằng, cho dù tất cả những hành động này của nàng có là giả dối thì hấn cũng sẽ không oán trách gì nàng nữa.

Nàng đã vui vẻ sinh con cho hấn. Thân thể của nàng cũng đã trao cho Lan Phụng Thương rồi... Hấn cũng không dám mong cầu là trái tim nàng cũng sẽ dành trọn cho mình. Nhưng càng nghĩ, thời gian qua nàng luôn dùng hành động nói cho hấn biết, trong lòng nàng có hình bóng của hấn, khiến cho Lan Phụng Thương nhiều khi cảm thấy thật khó chịu, trách người con gái nhỏ này giáo hoạt, tính toán nhiều đường đi, còn gạt mình bao lâu về chuyện của ba đứa nhỏ. Nhưng khi nhìn thấy nụ cười thỏa mãn trên khuôn mặt nàng, Lan Phụng Thương lại không thấy được nàng sai ở chỗ nào ?

Thất lung mạnh mẽ của hấn không ngừng đưa khiến cho Thập Bát Nương cảm thấy vô cùng khoan khoái, dễ chịu, đến khi cảm giác nàng đã lên đỉnh thì hấn lại bất ngờ ngừng lại một cách đáng giận. Lan Phụng Thương còn cố nén lại ý nghĩ tiếp tục khiến cho nàng vui sướng mà nhỏ giọng khàn khàn thủ thi ở bên tai Thập Bát Nương, nói với nàng :

– Nàng có thích ta không ?

Lúc này, Thập Bát Nương đã lên đỉnh, không ngờ hấn lại ngừng lại, theo bản năng lập tức vặn vẹo thất lung mềm mại tựa như rắn, đòi hỏi hấn càng nhiều hơn. Chỉ là Lan Phụng Thương thấy nàng không trả lời câu hỏi của hấn, cặp mắt tối dần đi nhưng khi cảm giác được ham muốn của nàng, nghe thấy tiếng ”um” không ngừng phát ra từ miệng nàng thì hấn lại cảm thấy không nổi, cuối cùng vẫn mạnh mẽ di động thất lung, đưa nàng lên đỉnh. Thân thể của nàng không ngừng run rẩy ôm chặt lấy hấn, Lan Phụng Thương cũng đưa đẩy thêm vài lần rồi phóng luồng nhiệt lưu nóng bỏng của hấn vào tận sâu trong cơ thể nàng.

Cuộc ái ân chấm dứt. Thập Bát Nương mệt mỏi chìm vào giấc ngủ say. Lan Phụng Thương tự mình tắt đèn, dọn dẹp lại mọi thứ xong, lúc này hấn mới nằm lên giường, ôm người con gái nhỏ vừa mới cùng hấn nước lửa giao hòa, hưởng thụ sự ấm áp trên người nàng.

Dưới ánh đèn, Lan Phụng Thương chăm chú nhìn khuôn mặt ửng hồng sau khi hoan ái của nàng, trong đôi mắt sắc bén của hấn không ngừng lóe ra

những tia sáng khác thường, không biết suy nghĩ điều gì mà cuối cùng thờ dài, nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt nàng, trong nháy mắt đèn lại vụt tắt.

Lúc này, hân thừa dịp nàng mơ mơ màng màng muốn nàng nói ra tiếng lòng của mình, muốn Thập Bát Nương chính miệng nói cho mình biết nàng thích cảm giác vui về hân mang lại cho nàng. Đồng thời Lan Phụng Thương cũng muốn nghe chính miệng nàng nói ra là nàng cũng yêu thương hân. Nhưng cuối cùng vẫn chưa có được câu trả lời như hân mong muốn. Mặc dù vậy, Lan Phụng Thương vẫn không nỡ khiến nàng khó chịu thêm nữa... Trong bóng tối, ánh mắt của hân mang theo một chút cô đơn, buồn bã nhưng rồi vẫn cố vỗ giấc, ôm nàng ngủ say.

Ngoài trời gió lạnh thổi suốt đêm, sáng sớm ngày hôm sau, khi mặt trời chiếu xuống tia nắng đầu tiên, mặt đất từ từ khôi phục lại sự ấm áp.

Giống như mọi khi, ba tiểu tử thức dậy đúng giờ. Trong lúc chờ đợi Phong bà bà đến giúp rửa mặt, bọn chúng ở trên giường âm ỉ nói chuyện, nói về chuyện ngày hôm qua mẫu thân nói với bọn chúng chuyện hôm nay là Tết nguyên tiêu.

Khi Phong bà bà đến đây, ba tiểu tử lập tức ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn hỏi rất nhiều điều. Nào là phụ thân và mẫu thân của chúng đã dậy chưa? Nhị và tam tiểu thiếu gia còn than thở: “Hôm nay là tết nguyên tiêu, phải đi ra ngoài ngắm hoa đăng, đi chùa thắp hương. khó mà ngủ được.”

Phong bà bà biết ý, mỉm cười nói với cả ba:

– Phu nhân đã dậy từ sớm làm bánh chẻo cho mấy vị thiếu gia, nói rằng khi nào mấy vị thiếu gia rời giường thì đưa qua đó ăn sáng.

Ba tiểu tử nói như reo:

– Hay quá ! – Sau đó nhảy xuống giường, đi đôi giày mà Quyên Nhi tỷ tỷ mới làm cho cả ba.

Trong khi Phong bà bà sang hầu hạ ba vị tiểu thiếu gia thì bên này, Thập Bát Nương cũng mang nước ấm đến cho Lan Phụng Thương. Trông thấy hân muốn đi xuống giường mặc quần áo, nàng vội đặt chậu nước sang một bên, đi đến giúp đỡ hân mặc quần áo.

Lan Phụng Thương nhìn nàng một, trông thấy nàng mặt mày vui vẻ, hân cũng chỉ khẽ nói với nàng :

– Hôm nay là nguyên tiêu. Sau khi ăn sáng xong sẽ mang mấy đứa nhỏ ra ngoài chơi, xem cảnh tượng náo nhiệt.

Thập Bát Nương đang chỉnh lại vạt áo cho hân, thấy đã ngay ngắn chỉnh tề không còn chằm chằm, mới thông thả đáp lời :

– Nghe theo ý chàng.

Lan Phụng Thương gạt nhẹ đầu, ngồi xuống ghế đợi nàng lấy khăn gấm nhẹ nhàng rửa mặt cho hân.

Nghe nói, nàng đã xuống bếp làm bánh chẻo cho bốn cha con hân, Lan Phụng Thương lập tức ngược mắt nhìn nàng, thấy hai đầu lông mày của Thập Bát Nương ẩn chứa vẻ mệt mỏi, hân vội nói ngay :

– Sau này, mấy việc nhỏ này đó hãy giao cho đám hạ nhân làm đi.

Thập Bát Nương chỉ mỉm cười gạt đầu, nói với hân :

– Thiếp thấy chàng có vẻ thích đồ ăn thiếp làm nên mới tranh thủ dậy sớm để làm.

Lan Phụng Thương nhìn nàng nhưng không nói gì, trong lòng thầm thờ dài. Mỗi khi hân cảm thấy ở trong lòng có chút buồn bực thì nàng lại nói với hân mấy lời ngon ngọt. Mà hân cũng thầm trách bản thân, biết rõ nàng đó là do nàng cố ý nhưng khi nghe xong hân vẫn cảm thấy mềm lòng, ngọt ngào đến tận đáy tim.

Trông thấy Thập Bát Nương có vẻ mệt mỏi, Lan Phụng Thương lập tức cầm lấy chiếc khăn trong tay nàng, tự mình rửa mặt, sau đó mới nói với nàng :

– Sau này ta khỏe lại sẽ tự mình xuống bếp với nàng.

Lúc bọn họ đi đến phòng ăn, ba tiểu tử kia đều đang nhai một bánh chẻo rất to, dầu mỡ dính đầy quanh miệng, dưới ánh sáng có chút bóng nhẫy, đáng vẻ vô cùng đáng yêu, Lan Phụng Thương vừa nhìn thấy trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp.

Trông thấy phụ thân và mẫu thân đến ăn sáng, khuôn mặt của ba tiểu tử toát lên vẻ vui mừng, vội vàng nhai nốt miếng bánh chẻo trong miệng, vừa đứng đưa đôi chân nhỏ vừa vui sướng gọi ” Phụ thân, mẫu thân”.

Lan Phụng Thương và Thập Bát Nương đều tươi cười, gạt gạt đầu, ngồi xuống bên cạnh cả ba, cùng ăn với chúng.

Sau khi múc cho Lan Phụng Thương một bát bánh chẻo, Thập Bát Nương mới tự múc một bát cho mình. Bát của nàng là rất ít bánh chẻo mà chan rất nhiều canh.

Thấy hân và ba tiểu tử thì canh ít, bánh nhiều còn nàng lại canh nhiều, bánh ít, Lan Phụng Thương không khỏi nhìn về phía nàng.

Thấy hân nhử mày nhìn mình, Thập Bát Nương vội giải thích ngay :

– Thiếp thích ăn thế này hơn.

Trong nôi có rất nhiều bánh chèo. Nàng không phải vì muốn nhường cho cha con họ mà là vì sở thích của nàng khác với bốn cha con mà thôi... Lan Phụng Thương hài lòng gật gật đầu, vừa xoa xoa cái đầu nhỏ của Lan Hoài Mặc – người có dáng vẻ giống hệt nàng, vừa âu yếm hỏi :

– Ngon lắm phải không ?

Lan Hoài Mặc ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn nhìn về phía phụ thân của mình, cười tươi như hoa :

– Ngon lắm ạ! Phụ thân ! Người cũng ăn đi!

Lan Phụng Thương “ừ” một tiếng, sau đó cũng động đũa. Tay nghề của Thập Bát Nương quả thực rất tốt. Nàng gói bánh chèo, cái nào cái nấy đều hợp khẩu vị của hân, cái nào cái nấy đều vỏ mỏng nhân nhiều, cắn một miếng, đôi môi hơi dính mỡ một chút nhưng trong miệng lại ngập tràn hương vị thơm ngon của bánh.

Lan Phụng Thương thấy hợp khẩu vị nên muốn ăn thêm một bát nữa. Thập Bát Nương liền múc thêm cho hân. Ba tiểu tử kia thấy phụ thân ăn nhiều như vậy, vui vẻ cười khanh khách, cũng tự mình xúc từng cái bánh chèo thơm ngon ở trong bát lên tiếp tục ăn.

Nhìn thấy trượng phu và nhi tử vui vẻ ăn bánh chèo do tự tay mình làm ra, Thập Bát Nương trong lòng cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Cuộc sống hoàn mỹ là như thế nào ? Vinh hoa, phú quý, nhà cao cửa rộng? Nàng cảm thấy cuộc sống như thế này chính là hoàn mỹ, nhìn thấy vẻ dịu dàng ấm áp trên mặt của trượng phu, nghe thấy giọng nói sung sướng thỏa mãn phát ra từ cái miệng nhỏ của nhi tử. Nàng thực sự cảm thấy như vậy là đủ rồi.

Thập Bát Nương thừa nhận nàng không có chí lớn nhưng là một người phụ nữ, chí hướng lớn lao có thể là gì ? Bao nàng giống như mấy người đàn ông cưỡi ngựa ra chiến trường bảo vệ quốc gia quả thật không thực tế. Nàng thừa nhận mình không phải là anh thư hay nữ trung hào kiệt gì ? Những việc lớn lao, Thập Bát Nương nàng không đủ sức và cũng không có chí làm nên nghiệp lớn. Nàng chỉ quan tâm đến việc giúp chồng dạy con, chăm sóc con thật tốt, hầu hạ trượng phu của mình thật chu đáo, cùng với chàng chăm sóc các con khôn lớn, hưởng thụ sự vui vẻ của đời người khi con cháu quây quần. Cuộc đời này của nàng chỉ cần như vậy mà thôi.

Một mong muốn đơn giản như vậy nhưng nàng cũng biết rõ ràng nó khó có thể thành hiện thực. Vì trượng phu của nàng không phải người tầm thường.

Không lâu nữa, mấy mẹ con nàng sẽ phải quay về vương phủ. Bọn trẻ đã lớn, không thể không về để nhận tở quy tông. Đến lúc đó, bên trong vương phủ còn có những người phụ nữ khác nữa. Hiện tại, nàng đang ở thời cổ đại. Tuy rằng Thập Bát Nương có thể thông cảm chuyện Lan Phụng Thương còn có những người phụ nữ khác nhưng sự tồn tại của mấy đứa nhỏ sẽ thành cái đinh trong mắt đám phụ nữ ấy. Nàng vô cùng lo lắng. Hơn thế, nàng không chỉ phải tính toán cuộc sống khi hồi phủ, mà còn phải tính đến chuyện sau khi Lan Phụng Thương đến quân doanh. Nàng lo lắng cho mấy đứa con của nàng nên không hi vọng sẽ phải tranh cãi hay giành giật gì cùng đám phụ nữ kia.

Sau khi ăn sáng xong, rửa tay, lau miệng thật sạch, Lan Phụng Thương lập tức vương tay ôm Nhị thiếu gia và tam thiếu gia vào lòng còn Thập Bát Nương thì nắm tay Đại thiếu gia cùng đi ra khỏi phòng.

Không biết từ bao giờ, ở bên ngoài đã có một chiếc xe ngựa loại tốt nhất đang chờ. Thập Bát Nương biết, xe ngựa có lẽ là do Lan Phụng Thương sai người thuê đến, vội nói với hân :

– Thiếp muốn đi lên Miếu Tiên Nhân ở trên để công đức ít tiền dầu đèn.

Lan Phụng Thương đang đặt hai tên tiểu tử ở trước ngực vào trong xe ngựa, nghe nàng nói, liền gật gật đầu, quyết định nhanh:

– Ừ ! Đi đến đó cầu mấy lá bùa bình an cho các con.

Dứt lời, lại ôm Đại thiếu gia đang nắm tay Thập Bát Nương đặt nốt vào trong xe ngựa.

Thập Bát Nương cho Quyên Nhi đi về nhà, lại dặn dò Phong bà bà và Lưu tỷ:

– Tất cả mọi chuyện trong nhà đều giao cả cho hai người đấy.

Phong bà bà và Lưu tỷ gật gật đầu đáp lại, Thập Bát Nương mới vào bên trong xe. Lan Phụng Thương vẫn theo lệ cũ để cho thuộc hạ của hân làm người đánh xe ngựa, đi đến ngôi miếu nhỏ ở trên. Hân là quân nhân dĩ nhiên là không tin vào mấy chuyện tiên, phật gì đó nhưng Thập Bát Nương đã muốn đi thì hân dẫn theo mấy đứa nhỏ đi cùng, chiều ý nàng một chút.

Hôm nay là tết nguyên tiêu, bên trong ngôi miếu nhỏ cũng có không ít người giống như gia đình họ đến đây cầu phúc cầu lộc. Cả ba trấn xung quanh đây, cũng chỉ có ngôi miếu nhỏ này là linh thiêng nhất cho nên người đến rất đông, không khí vô cùng náo nhiệt.

Sau khi xuống xe, Lan Phụng Thương hai tay dắt hai tên tiểu tử kia còn Thập Bát Nương dắt tay Đại thiếu gia. Đông người như vậy, mấy đứa nhỏ lại bướng bỉnh, nghịch ngợm cho nên phải trông nom chúng thật cẩn thận.

Gia đình năm người bọn họ mặc quần áo sáng màu, dáng vẻ đều tuấn tú , xinh đẹp, khí chất vô cùng nổi bật. Hai vợ chồng còn mang theo ba đứa con trai đáng yêu giống như tiên đồng khiến cho cả ngôi miếu nhỏ như sáng rực lên.

Ở trên cũng có không ít các phu nhân nhà giàu mang theo con gái đến đây cầu duyên. Khi mấy cô nương kia trông thấy Lan Phụng Thương vừa cao lớn uy vũ lại vừa tuấn mỹ, khí chất bất phàm thì trái tim đều nhộn nhạo, khẽ đẩy mầu thân của mình đi đến gần để ngắm hân.

Mấy vị phu nhân nhà giàu kia nhìn qua thấy Lan Phụng Thương quả thực là một người đàn ông mạnh mẽ và oai nghiêm đều gật đầu vừa ý nhưng khi nhìn thấy bên cạnh hân còn có một người con gái xinh đẹp mỹ miều, bọn họ còn dặt theo tiểu hài tử, cuối cùng không thể không nhìn con gái mình thờ dài, lắc đầu. ... Người như vậy vừa nhìn đã biết không phải người thường. Bên cạnh hân lại có một người con gái đáng vẻ xinh đẹp như hoa. Hơn nữa, nàng ấy còn sinh được ba đứa con xinh xắn, đáng yêu, địa vị ở trong nhà chắc chắn là vô cùng vững chắc. Con gái của bọn họ nếu kiên quyết muốn chen chân vào giữa hai người kia, cuối cùng nhất định sẽ không có kết cục tốt đẹp gì. ... Đã như vậy thì không bằng sớm cắt đứt ý niệm trong đầu con gái mình. Sau khi thấp hương xong, bọn họ vội vàng về nhà tìm bà mối hi vọng nhanh chóng tìm được một gia đình môn đăng hộ đối, tránh việc con gái sẽ ngày ngày nhìn chân trời nhớ đến cặp vợ chồng đã gặp ngày hôm nay.

Thập Bát Nương thấp hương trong miếu thổ địa xong, lại đi xin thêm mấy lá bùa bình an cho ba đứa con, nhân tiện cũng xin cho Lan Phụng Thương một. Hân vốn dĩ không muốn nhận nhưng khi nàng ngược đôi mắt trong veo lên như van cầu, như nũng nịu thì hân cũng đành để mặc cho nàng nhét lá bùa kia vào trong ngực mình.

Sau khi công đức hai lượng bạc tiền nhang đèn, cả nhà họ cũng không lán lại lâu, lập tức lên xe ngựa đi về nơi họp chợ ở trên trấn.

Trên xe, ba tiểu tử thầm thì với nhau chuyện bọn chúng vừa mới nhìn thấy một ổ trứng bộ ngựa ở trong bụi cỏ. Thập Bát Nương liếc mắt nhìn về phía Lan Phụng Thương – người vừa được không ít cô nương trẻ tuổi nhìn chăm chú, cười khê :

– Vừa rồi có không ít các cô nương trẻ tuổi len lén nhìn chàng nha. Thiếp còn trông thấy mầu thân của bọn họ đến kéo đi mà bọn họ vẫn không nhúc nhích đây.

Lan Phụng Thương nghe thấy vậy khẽ nhíu mày nói :

– Vậy trong mắt nàng có ta không ?

Ánh mắt sáng quắc của hân nhìn nàng chăm chăm. Má Thập Bát Nương một lần nữa ửng hồng, cúi mặt xuống mà vẫn nghe mặt mình nóng bừng bừng.

Không lâu sau, xe đã đi đến khu chợ ở trong trấn.

Lúc này, nơi đây vô cùng náo nhiệt. Các loại đồ ăn thức uống được bày bán rất nhiều, đặc biệt còn bày bán rất nhiều hoa đăng đủ mọi kiểu dáng, màu sắc, còn bán cả mấy bức tranh vẽ mấy con vật nhỏ, tranh sơn thủy, rồi tranh chữ ... Các loại bánh ngọt cũng được bày bán nhiều vô số.

Vừa dắt tay mấy đứa con Lan Phụng Thương vừa quay sang nói chuyện với Thập Bát Nương, dịu dàng :

– Ta không ngờ được, trấn nhỏ này lại có thể náo nhiệt như vậy.

Thập Bát Nương mỉm cười, nín nhẹ lấy tay hân:

– Ngày thường, ai ai cũng bận bịu, cũng chỉ có ngày lễ ngày tết ngày lễ ngày tết như hôm nay mới đông đúc, vui vẻ được vài ngày.

Ba tiểu tử kia nhìn thấy đèn hoa đăng thì rất thích thú, lập tức nói với phụ thân:

– Phụ thân ! Người có thể mua vài cái đèn ban đêm chúng con đốt đèn chơi có được không ?

Lan Phụng Thương đồng ý ngay :

– Ừ ! Vậy thì mua mấy cái là được.

Bọn trẻ ở ngay trước mặt, Thập Bát Nương cũng không muốn làm Lan Phụng Thương phật ý, liền mỉm cười, hỏi cả ba:

– Mua cho các con mỗi người một được không ?

Ba tiểu tử cũng không có ý kiến gì, gật đầu rồi tự mình đi lựa chọn. Lan Phụng Thương lại cảm thấy không hài lòng. Hân quay sang, nhíu mày nói với nàng:

– Sao lại mua ít vậy ?

Thập Bát Nương giải thích:

– Ban đêm, chúng sẽ cùng mấy đứa trẻ nhà hàng xóm đốt đèn chơi đùa, không thể để bọn chúng hai tay đều cầm đèn được. Mỗi đứa một là đủ rồi.

Hai vợ chồng họ lại cùng ba tiểu tử lựa chọn loại đèn hoa đăng mà chúng yêu thích, tiếp đó lại mang mấy tiểu tử kia đi ăn mấy món ăn vặt, còn mua thêm mấy món bánh ngọt . Lúc này, ba tiểu tử mới vui vẻ đi về nhà.

Đêm đó, sau khi ăn cơm xong, cả ba đứa nhóc cùng nhau mang đèn lồng đi đốt. Ba người đều một tay cầm hoa đăng, một tay cầm mấy miếng bánh

ngọt, tung tăng đi theo Phong bà bà đến nhà mấy người bạn của chúng cùng chơi.

Lan Phượng Thương vừa uống chén được trà Thập Bát Nương vừa rót vừa nhìn thẳng vào nàng, nói nhanh:

– Ngày mai chúng ta đưa mấy đứa nhỏ về phủ đi !

Thập Bát Nương dừng việc đang làm dở lại , gật gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa.

Nàng biết, cho dù nàng có đồng ý hay không thì hẳn vẫn sẽ đưa mấy đứa nhỏ về nhận tở quy tông. Mà bây giờ, hẳn có thể bàn bạc trước với nàng cho thấy hẳn tôn trọng Thập Bát Nương rồi. Nàng trong lòng mặc dù thật sự không muốn nhưng lại không thể không về cùng mấy đứa con.

Nàng khẽ cúi người, nói với hẳn :

– Các con vẫn còn chưa hiểu quy củ. Sau khi về phủ nếu có gây phiền phức gì cho chàng thì thiếp mong chàng đừng có trách mắng con. Chàng chỉ cần nhẹ nhàng nói rõ lí lẽ với các con thôi. Các con rất nghe lời, nhất định sẽ sửa đổi.

Lan Phượng Thương thấy khi mình nói đến chuyện hồi phủ giữa hai đầu lông mày của nàng không những không có chút vui mừng nào, ngược lại còn lộ vẻ buồn bã, lo âu. Hẳn khẽ cau mày nói :

– Nàng không muốn đưa các con đưa trở về sao ?

Nếu nàng không muốn, hẳn sẽ để mấy đứa nhỏ ở lại đây hay sao ? Thập Bát Nương dĩ nhiên biết hẳn sẽ không bao giờ đồng ý, thăm thò dài, ngược mặt mỉm cười nói với hẳn :

– Thiếp bằng lòng mà.

Thấy nàng đã không còn vẻ buồn bã lo lắng nữa, Lan Phượng Thương lập tức đưa ra lời đảm bảo :

– Sau khi các con về phủ, chúng sẽ là tiểu chủ nhân ở trong phủ. Cho dù, bọn chúng có phạm sai lầm thì cũng không có ai dám bắt kính với chúng. Chỉ có nàng và mẫu thân mới có thể trách mắng chúng khi chúng phạm lỗi thôi. Nàng cứ thoải mái đi, đừng lo lắng gì cả.

Thập Bát Nương lại gật đầu, tiếp tục rót thêm cho hẳn một chén được trà.

Ngày hôm sau, lão vương phi đang ở trong phủ thượng thư cùng với Thượng thư phu nhân chơi đùa với cháu trai của bà ấy thì Văn quản gia đến bẩm báo là Vương gia đang trên đường đưa Vương phi và tiểu thiếu gia trở về.

Lão Vương phi và Thượng thư phu nhân nghe xong đều cảm thấy kinh ngạc vô cùng. Sau đó, lão Vương phi bừng tỉnh, bật người về phía quản gia hỏi với vẻ mừng rỡ :

– Vương phi có thai rồi sao ?

Văn quản gia cũng chỉ nhận được tin tức Vương gia truyền về như vậy, cũng không hiểu rõ lắm nên khi nghe lão Vương phi hỏi thế, vội vã gật đầu nói nhanh:

– Hồi bẩm lão vương phi ! Có lẽ là vậy ạ. Vương gia cho người truyền tin về, nói hôm nay sẽ gặp đưa Vương phi và tiểu thiếu gia hồi phủ.

Ông ta cũng lập tức liên tưởng “tiểu thiếu gia” trong lời của Vương gia thành Vương phi đã mang thai tiểu thiếu gia.

Lão Vương phi vừa nghe thấy lời này, nghĩ tới chuyện hòa thượng béo giải quẻ ở ngôi chùa ngoài thành lần trước đã nói ” năm nay bà có thể ôm cháu nội ”. Nghĩ đến việc này, trong nháy mắt cặp mắt phượng của lão Vương phi liền sáng lên. Lão hòa thượng kia thực đúng là thần cơ diệu toán !

Bà lập tức quay sang nói với Văn quản gia :

– Người hãy tức tốc hồi phủ, đi đến phòng thu chi lấy hai trăm lượng vàng mang đến chùa ngoài thành công đức tiền dầu đèn, nói là ta cảm ơn miệng vàng lời ngọc của hòa thượng giải quẻ.

Thượng thư phu nhân bên cạnh lập tức chúc mừng. Lão Vương phi đã vui vẻ đến mức đầu mày, đuôi mắt đều mang theo ý cười, lập tức vỗ vỗ tay Thượng thư phu nhân, giọng vẫn chưa hết xúc động:

– Việc này ta phải cảm ơn muối muối đấy. Nếu không nhờ lúc trước muối mách cho lão tỷ tỷ biết ngôi chùa kia rất linh nghiệm thì lão tỷ tỷ cũng sẽ không mang Thập Bát Nương đến đó. Muối xem... Mới đến đó có một thời gian ngắn, Thập Bát Nương đã có thai rồi.Đức Quan Âm tặng con quả thực là linh nghiệm vô cùng mà.

Thượng thư phu nhân cũng vui mừng không kém, lập tức phân phó nha hoàn đi đến kho phòng lấy nhân sâm tuyết vốn là vật vô cùng quý hiếm mang đến, quay sang nói với lão Vương phi :

– Lão muối muối là di bà cũng chẳng có gì quý giá để cho Thập Bát Nương. Tỷ tỷ ! Người cảm tạ mấy món đồ lặt vặt này về đi, Thập Bát Nương thông thạo y thuật, tự nàng sẽ biết vật gì là tốt cho mình.... Đến lúc ấy, lão tỷ tỷ lấy ra cho nàng coi, để nàng chọn thứ gì có thể bồi bổ thân thể tốt nhất.

Lão Vương phi để Hoàng Oanh nhận quà, sau đó vội vã nói với Thượng thư phu nhân :

– Lão tỷ tỷ phải tiến cung một chuyến. Trước kia, Thái hậu đã hứa sẽ ban cho ta mấy thứ đồ tốt để bồi bổ cho Thập Bát Nương.

Thượng thư phu nhân cười mỉm cười tiễn lão Vương phi ra đến cửa phủ. Sau khi, lão Vương phi lên xe ngựa liền trực tiếp đi đến hoàng cung.

Không lâu sau, cả một xe ngựa đầy ắp các loại hộp gấm được lão Vương phi mang về. Lúc quay về vương phủ, lão Vương phi lại nhớ tới trước đó trước đó không lâu, bà đã tự mình đi đến cửa nàng tơ lụa thuê làm mấy bộ áo lót cho cháu đích tôn của mình, nghĩ đến giờ này có lẽ đã làm xong, liền dặn Đỗ Quyên đi đến lấy quần áo.

Lão vương phi ngắm trước, ngắm sau mấy bộ quần áo lót rất tinh tế của trẻ con ở trong tay, vui vẻ đến mức cặp mắt phượng híp lại thành một đường chỉ dài.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Gặp Mặt

Dự định của Lan Phượng Thương vốn là hôm sau sẽ hồi phủ muộn một chút nên khi cùng Thập Bát Nương đi nghỉ, hân lại đề lên trên người nàng, muốn nàng.

Khác với hân, chuyện hồi phủ lại giống như một tảng đá đè nặng trong lòng Thập Bát Nương, khiến nàng không có một chút hứng thú nào mà ân ái cùng với hân.

Cho đến khi Lan Phượng Thương đã đi vào trong cơ thể mình, nàng giống như một con rối gỗ để mặc hân điều khiển. Thập Bát Nương thực sự cảm thấy rất mệt mỏi, chỉ chờ hân làm xong việc, ngoài ra nàng không hề có bất kỳ một phản ứng nào.

Đêm nay trong lúc ân ái bọn họ không hề tắt đèn. Cũng vì thế, dưới ánh sáng của ngọn đèn, Lan Phượng Thương nhìn thấy rõ vẻ hồ hững, không hề có một chút ham muốn nào của nàng. Trong lòng Lan Phượng Thương cảm thấy vô cùng tức giận nhưng mặc kệ hân khiêu khích như thế nào cũng không thể khơi dậy được ham muốn trong người Thập Bát Nương.

Cuối cùng, trước khi trận hoan ái qua đi, hân thô bạo phóng thích mầm mống của mình vào trong cơ thể nàng như trút đi nỗi giận hờn đang tràn ngập.

Thập Bát Nương trông thấy sắc mặt hân không tốt nhưng nàng thực sự không còn một chút sức lực nào để có thể phối hợp cùng hân, đành gượng gạo mỉm cười, vụng về giải thích:

– Đêm nay, thiếp thực sự rất mệt mỏi. Mong chàng đừng trách thiếp.

Lan Phượng Thương dùng ánh mắt âm trầm nhìn nàng, hỏi ngay :

– Là vì chuyện mấy đứa nhỏ hồi phủ sao ?

Thập Bát Nương cảm nhận được lửa giận của hân đã sắp bùng nổ, lập tức vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Lan Phượng Thương, mỉm cười, dịu dàng nói với hân :

– Không phải vậy đâu. Là do sức khỏe thiếp không tốt thôi.

Về việc giấu diếm chuyện của mấy đứa nhỏ, qua mấy ngày sống chung vừa rồi, theo như Thập Bát Nương quan sát thì Lan Phượng Thương đã không còn ý định tính sổ với mình. Song hiện giờ, nếu nàng còn bộc lộ ra việc mình không muốn để bọn nhỏ hồi phủ, nàng tin chắc rằng, hân nhất định sẽ không dễ dàng để yên. “Thù mới hận cũ” –chuyện nàng giấu giếm bọn nhỏ trước đây nhất định hân sẽ nhớ lại, tính sổ với Thập Bát Nương ngay.

Nghĩ như vậy, nàng lập tức thử ghé mặt tựa vào vai hân, thấy Lan Phượng Thương không hề kháng cự mới ngẩng đầu, thủ thi tâm sự cùng hân. Đến một lúc sau, lửa giận của hân mới dần dần lắng xuống. ...Lan Phượng Thương phẩy tay tắt đèn, quay sang nói với nàng :

– Mau ngủ đi, ngày mai còn phải dậy sớm.

Sáng sớm ngày hôm sau, Thập Bát Nương đã dậy từ sớm, đi đến phòng mấy đứa nhỏ, đánh thức ba đứa con rồi tự mình rửa mặt và mặc quần áo cho chúng.

Hiếm có dịp sáng sớm mà mẫu thân tự mình đã qua đây hầu hạ bọn chúng rồi giường nên ba tiểu tử trong lòng cảm thấy rất vui sướng, đồng thời cũng có

chút nghỉ hoặc. Tuy nhiên từ trước tới giờ, đối với mẫu thân, cả ba luôn tin tưởng, chưa bao giờ nghi ngờ quyết định của nàng.

Chỉnh đốn xong trang phục, Đại thiếu gia liền đi xuống giường, ngẩng đầu lên nhìn mẫu thân lúc này đang giúp Nhị đệ đi đôi giày da hổ, hỏi thẳng ngay nàng:

– Mẫu thân ! Hôm nay, cả nhà mình sẽ đi đâu vậy ?

Nhị thiếu gia cũng đã ăn mặc chỉnh tề, bước xuống giường, nghe thấy đại ca của mình hỏi như vậy, khuôn mặt mừng rỡ, háo hức hướng về phía Thập Bát Nương. Lan Hoài Mặc vốn tưởng rằng hôm nay phụ thân và mẫu thân sẽ dẫn ba huynh đệ đi dạo ở đâu đó.

Thập Bát Nương vừa thay áo lót giúp cho Tam thiếu gia lúc này giờ trò làm nũng trong lòng nàng, vừa quay sang nói với hai huynh đệ:

– Hôm nay, cả nhà chúng ta sẽ quay về nhà chính.

Ba tiểu tử kia nghe thấy vậy, lập tức liếc mắt nhìn nhau.

Đại thiếu gia hỏi lại :

– Là quay về nhà của phụ thân ạ ?

Thập Bát Nương thấy trên khuôn mặt bọn chúng đều mang theo vẻ vui sướng, háo hức chứ không hề có thái độ kháng cự cũng thấy yên lòng. Nàng thoáng mỉm cười, dịu dàng trả lời :

– Chúng ta đúng là quay về nhà của phụ thân.

Nói xong, để che dấu vẻ khác thường vừa hiện ra trên mặt, Thập Bát Nương tập trung mặc quần áo ấm cho Tam thiếu gia, không nói thêm gì nữa.

Vừa nghe đến việc sẽ quay về nhà của phụ thân, ba tiểu tử kia không những không buồn bã ngược lại còn nhảy nhót vui vẻ vô cùng. Bởi vì, từ nay chỉ cần trở về nhà của phụ thân thì ngày ngày mấy cha con đều có thể ở cùng một chỗ nhau. Cả ba háo hức hỏi lại Thập Bát Nương:

– Nhà phụ thân có to không ạ ? Có đủ chỗ cho chúng ta không ạ ?

Hỏi thật là hay ! Tuy nhiên, từ trước đến giờ, Thập Bát Nương chưa bao giờ trả lời tùy tiện, qua loa chiếu lệ thắc mắc của bọn trẻ, thậm chí trọng hết mức tránh làm tổn thương tới tâm hồn ngây thơ yếu đuối của chúng. Lần này cũng vậy. Khi thấy bọn chúng có lòng hiếu kỳ rất lớn về nơi ở của phụ thân mình, nàng khẽ mỉm cười trả lời ngay:

– Phủ đệ của phụ thân rất lớn. Sau khi trở về, Sâm ca nhi, Mặc ca nhi, Nhân ca nhi chính là chủ nhân ở nơi đó. Vì vậy, các con phải giúp phụ thân quản lý cả vương phủ đấy, các con có sợ không ?

Nhìn ánh mắt của mẫu thân âm thầm nhìn ba huynh đệ, ba tiểu tử đồng loạt lắc đầu nói nhanh :

– Sao lại phải sợ ạ ?

Thập Bát Nương cười nhẹ, xoa đầu các con:

– Không sợ là tốt rồi, mẫu thân còn lo lắng là các con sẽ sợ hãi đấy.

Dứt lời, lại nhớ tới lão Vương phi, Thập Bát Nương liền dặn dò bọn chúng :

– Trong phủ còn có cả nội tổ mẫu của các con, khi trở về, các con nhất định phải kính trọng nội tổ mẫu, nghe theo lời người nói, nghe không ?

Nội tổ mẫu là ai ? Bọn chúng dĩ nhiên là biết, đó chính là mẫu thân của phụ thân. Cả ba đều yêu quý phụ thân nên dĩ nhiên là cũng yêu quý mẫu thân của phụ thân. ...Chỉ là ba tiểu tử không ngờ tới bọn chúng còn có tổ mẫu, ban đầu không nén được ” A ” lên một tiếng, sau đó lập tức gật mạnh đầu, đáp lại ánh mắt mang đầy ý cười của mẫu thân.

Nhị thiếu gia vẫn không nhịn được hỏi :

- Vậy nội tổ mẫu của chúng con có giống như Hoàng nãi nãi, sẽ yêu thích chúng con hay không ? Người có nhớ thương chúng con và đối xử tốt với chúng con hay không ?

Nghe con trai thứ hai hỏi như vậy, Thập Bát Nương nhớ tới việc lão Vương phi vẫn luôn khát khao được ôm cháu, không nhịn được khẽ bật cười, vừa mặc áo khoác cho Tam thiếu gia vừa nói với ba huynh đệ :

– Dù có chuyện gì xảy ra thì nội tổ mẫu cũng vẫn sẽ yêu thương các con. Các con cũng phải yêu thương bà, nghe không ?

Dứt lời, nàng còn dặn thêm câu nữa :

– Mẫu thân thấy tổ mẫu của các con so với Hoàng nãi nãi lại càng yêu thích các con hơn đấy.

Lão Vương phi vì không muốn Thập Bát Nương phải phiền muộn về tương lai sau này nên bà đã đồng ý với nàng sau khi nàng sinh được con nối dòng cho vương phủ thì sẽ ban vị trí thế tử vương phủ cho con trai của nàng. Đến khi mấy đứa nhỏ trở về, Sâm ca nhi của nàng chính là con trai trưởng của vương phủ hoàn toàn xứng đáng với vị trí thế tử. Nghĩ đến chuyện đám tiểu thiếp kia dù sao cũng luôn kiêng nể Vương gia và lão Vương phi, đến khi hồi phủ, nàng chỉ cần chăm sóc mấy đứa nhỏ thật cẩn thận thì bọn họ sẽ không có cơ hội tổn thương chúng được.

Mà ba tiểu tử luôn vô ưu vô lự kia khi nghe mẫu thân – người không bao giờ nói dối chúng bất kỳ điều gì- nói rằng nội tổ mẫu sẽ luôn yêu thương và đối xử tốt với bọn chúng thì ba cặp mắt to sáng ngời đều sáng ngời, nhìn về phía Thập Bát Nương, náo nức:

– Vậy tổ mẫu có dẫn bọn con ra ngoài chơi không ạ ?

Thập Bát Nương mỉm cười, gật gù đầu, sau đó ôm Tam thiếu gia xuống giường, dắt tay mấy tên tiểu tử đang vui mừng háo hức muốn được gặp nội tổ mẫu ra khỏi phòng ngủ, cùng đi đến phòng ăn để ăn sáng.

Đến nơi, Lan Phụng Thương cũng đã được Thập Bát Nương hầu hạ rời khỏi giường từ sớm. Mấy mẹ con tới nơi thì hần đã ngồi ở trong phòng ăn, chờ sẵn họ rồi.

Nhìn thấy Thập Bát Nương dắt tay ba tiểu tử đến đây, khuôn mặt vốn dĩ luôn lạnh nhạt của Lan Phụng Thương toát lên vẻ ấm áp, lập tức khom người ôm hai đứa con nhỏ ngồi xuống bên cạnh hần, sau đó quay sang nói với Lan Hoài Sâm :

– Con đã biết chuyện hôm nay chúng ta phải về vương phủ rồi phải không ?

Lan Hoài Sâm gật nhẹ đầu, nói với phụ thân:

– Mẫu thân đã nói cho chúng con biết rồi ạ. Người nói, sau khi trở về, chúng con sẽ là tiểu chủ nhân của vương phủ nên phải giúp đỡ phụ thân quản lý cả vương phủ ạ.

Lan Phụng Thương nghe vậy, hơi nhú mày, nhìn về phía Thập Bát Nương, thấy nàng vẻ mặt bình tĩnh, cũng không nói thêm gì nữa, chỉ nhẹ nhàng nói với Lan Hoài Sâm :

– Nếu muốn giúp đỡ phụ thân quản lý vương phủ thì sau này, con cùng các đệ đệ phải học hành thật chăm chỉ. Các con phải học thật giỏi thì mới có thể giúp đỡ cho phụ thân sau này. Có biết không?

Lan Hoài Sâm lại gật đầu, nghiêm túc:

– Sâm ca nhi nhớ kỹ rồi ạ. Phụ thân cứ yên tâm!

Thập Bát Nương múc cho bọn chúng mỗi đứa một bát cháo, sau đó mới quay sang nói với Lan Phụng Thương :

– Chẳng hãy cùng các con ăn trước một chút, thiếp muốn đi dọn dò Phong bà bà chút việc.

Biết nếu không đi ra ngoài dọn dò Phong bà bà thì trong lòng nàng sẽ lo lắng, không làm được gì nên Lan Phụng Thương không có ý kiến gì, bằng lòng ngay, ở lại cùng với mấy tiểu tử kia ăn sáng.

Thập Bát Nương ra ngoài, lập tức đi gọi Phong bà bà, giao cho bà ấy quản lý tất cả mọi việc ở Thiên Trạch, đồng thời dặn dò bà ấy sau khi xử lý chu đáo mọi việc ở đây thì lập tức quay về Vương phủ, tiếp tục chăm sóc cho mấy tiểu thiếu gia.

Lưu tỷ ở bên cạnh cũng muốn đi theo Thập Bát Nương hồi phủ. Tính mạng của ba mẹ con họ thuộc về phu nhân nên Thập Bát Nương đi đến đâu thì ba mẹ con họ dĩ nhiên sẽ theo đến đó.

Thập Bát Nương trông thấy Tiểu Đồng và Tiểu Bảo mếu máo nói không muốn rời xa ba vị ca ca, cũng không nói thêm điều gì, chỉ quay sang nói với Lưu tỷ :

– Sau khi hồi phủ, tỷ làm chuyện gì cũng phải cẩn thận, trong phủ quy củ nghiêm ngặt không tự do giống như khi chúng ta ở đây.

Lưu tỷ vội vàng đáp lại ngay :

– Phu nhân yên tâm, nô tỳ chắc chắn sẽ dạy dỗ hai đứa nhỏ thật cẩn thận, sẽ không gây thêm phiền phức cho người đâu.

Thập Bát Nương cũng dặn dò Phong bà bà đi báo cho Quyên Nhi một tiếng, nói với nàng ấy : ” Sau khi sinh con xong, nếu nàng ấy muốn quay về vương phủ hầu hạ Thập Bát Nương thì có thể về bất cứ lúc nào”, đồng thời đưa cho Phong bà bà hai mươi hai lượng bạc, dặn bà ấy đưa cho Quyên Nhi dùng để dưỡng thai.

Sau khi dặn dò tất cả mọi việc chu đáo, Thập Bát Nương mới thở nhẹ một hơi. Nàng biết rõ Phong bà bà có thể xử lý tốt mọi chuyện ở Thiên Trạch này.

Thập Bát Nương quay về phòng ăn, trông thấy ba tiểu tử đang vô cùng vui vẻ ăn sáng, còn luôn miệng muốn phụ thân xác nhận là nội tổ mẫu sẽ yêu quý bọn chúng. Nàng không khỏi bật cười, dịu dàng lên tiếng :

– Các con đã lớn như vậy rồi, sao lại còn nhõng nhẽo như vậy chứ ?

Lan Phượng Thương quay sang nhìn nàng một, sau đó lại chuyển mắt liếc nhìn ba tiểu tử kia với vẻ cung chiều, nói :

– Để mặc chúng đi ! Lúc nhỏ ai cũng như vậy cả mà ! Sau khi trở về, mẫu thân nhất định sẽ cung chiều ba đứa đến tận trời đất.

Thập Bát Nương mỉm cười, nói khẽ:

– Trẻ con không nên quá nuông chiều !

Nàng ngồi xuống ăn cháo. Lan Phượng Thương lập tức gấp cho nàng một quả trứng chân nước sôi. Nhận lấy, Thập Bát Nương khẽ mỉm cười nhìn hân tỏ ý cảm ơn, sau đó liền cúi đầu ăn cháo.

Mấy mẹ con nàng cũng không có quá nhiều đồ đạc linh tinh cần phải thu dọn. Hơn nữa, Thập Bát Nương cũng đoán được sau khi hồi phủ, lão Vương phi chắc chắn sẽ mua toàn bộ đồ mới cho bọn nhỏ cho nên nàng chỉ mang theo vài bộ quần áo để thay lúc tắm rửa. Những đồ đạc còn lại thì nàng dặn Phong bà bà khi nào xử lý xong mọi việc ở Thiên Trạch thì cùng với Lưu tỷ mang về phủ sau.

Khi ra đến ngoài cửa, không biết từ khi nào chiếc xe ngựa siêu xa hoa vốn dĩ đang đỗ ở vương phủ đã đứng chờ sẵn ở bên ngoài.

Thập Bát Nương đưa mắt nhìn về phía Lan Phượng Thương, cặp mày liễu khẽ nhíu lại, dường như có chút không hài lòng khi hân tỏ ra phô trương như vậy. Lan Phượng Thương dường như không để ý đến thái độ này của nàng, chậm rãi nói :

– Trên đường đi gió, tuyết rất lớn, xe ngựa giống như bình thường sẽ khiến mấy đứa nhỏ bị nhiễm lạnh, rất dễ bị ốm.

Nói xong, hân liền ôm mấy tên tiểu tử hai mắt long lanh, trầm trồ nhìn chiếc xe ngựa đẹp đẽ xa hoa trước mắt đặt lên xe.

Hiểu được ý tứ của Lan Phượng Thương là vì lo lắng cho mấy đứa nhỏ chứ không phải vì nàng mà tỏ ra phô trương nên Thập Bát Nương cũng không nói thêm gì nữa. Nàng chung sống với hân nhiều ngày như thế, biết Lan Phượng Thương tính tình cẩn thận, mọi thứ hân làm bây giờ chỉ là muốn tốt cho mẹ con nàng. Tâm tư đó Thập Bát Nương hiểu rõ, lòng không ngót dâng lên cảm giác ngọt ngào.

Hàng xóm xung quanh đều tò mò đi về phía nhà nàng nhìn xem. Họ đều xuất thân là nông dân nên dĩ nhiên không biết được chiếc xe ngựa này là xe ngựa chuyên dụng của Vương gia, chỉ cảm thấy nó rất có khí thế. Hơn nữa, nó xem ra là để dùng đón Cố nương tử và ba tiểu tử trở về càng khiến cho bọn họ không thể không chú ý.

Nhận ra một vài người coi như quen biết, Thập Bát Nương liền hướng về phía bọn họ lễ độ mỉm cười, sau đó liền dẫm lên tấm đệm, bước lên xe.

Trong đám người đặc biệt có cả cha mẹ của A Hoa, sau khi thấy cảnh này, trong đầu liền từ bỏ hẳn ý niệm để cho A Hoa nhà họ đính ước từ khi còn nhỏ với Nhân ca nhi. Gia đình Cố nương tử quả thực không phải là gia đình của người bình thường ! Hơn nữa còn có mười thị vệ bảo hộ cỗ xe ngựa đẹp đẽ xa hoa kia, gia đình bình thường có thể hưởng vinh dự vậy sao ?

Suy nghĩ đó vừa hình thành, kéo theo trong lòng họ một số nghi hoặc....Cố nương tử mang theo ba tiểu tử đến nơi này sống những ngày tháng kham khổ thế nào, hàng xóm láng giềng ở đây đều biết rất rõ....Tại sao người đàn ông kia đến bây giờ mới đón mấy mẹ con bọn họ trở về ?

Các gia đình quyền quý có nhiều bí mật thật khó hiểu, xem ra quả nhiên là không sai

Bên trong xe, ba tiểu tử vô cùng hưng phấn đánh giá cỗ xe ngựa long lẫy, đẹp đẽ này. Nhìn chán, cả ba mới hướng về phía phụ thân, mẫu thân đang ngồi, cười tít mắt:

– Đúng là rất thoải mái ạ !

Nói xong, tiểu nhị và tiểu tam gia còn vô cùng vui sướng lắc lắc cái miệng nhỏ trên tấm đệm dày mềm mại ở trong xe.

Lan Phượng Thương nghe thấy lời tán thưởng của các con, lập tức nhìn sang Thập Bát Nương đang ở bên cạnh, trong mắt có ẩn chứa một chút đắc ý. Nàng không thích chiếc xe ngựa này vì thấy nó quá phô trương nhưng con của hân thích. Thế là đủ rồi. Thứ tốt nhất luôn phải dành cho người thân yêu, huống gì mấy đứa con là bảo vật của hân và vương phủ, càng phải được hưởng thụ những thứ quý giá nhất trong đời.

Nhìn vào ánh mắt hân, Thập Bát Nương hiểu rõ ý tứ trong đó nên khẽ mỉm cười, sau đó quay sang nói chuyện với mấy tiểu tử, dặn ba đứa không nên quá nghịch ngợm. Song nàng cũng không ngăn cản bọn chúng nô đùa ồn ào, cứ để đám nhóc làm những gì chúng thích.

Xe ngựa có rất nhiều thị vệ hộ tống, lại nhân nhả tiến về phía vương phủ ở kinh thành, dọc theo đường đi dĩ nhiên là thu hút ánh mắt của vô số người. Tuy nhiên mọi người đều nghĩ trong xe đều là quan lại nên đều không dám đến quá gần để nhìn.

Trong vương phủ, lão Vương phi cũng đã dặn dò xong tất cả mọi việc. Bà dự định sau khi Thập Bát Nương hồi phủ sẽ bố trí cho nàng ở luôn trong biệt viện của Vương phi, để nàng an tâm dưỡng thai. Về những việc khác trong phủ, lão Vương phi cảm thấy cũng không quá quan trọng.... Bà chỉ cần Thập Bát Nương yên ổn, tâm tịnh khí hòa dưỡng thai sinh thế tử cho vương phủ là được.

Mặc dù lão Vương phi đã phân phó Hoàng Oanh và Đỗ Quyên thay phiên chạy ra cửa nghe ngóng tình hình rất nhiều lần, xem Vương gia và Vương phi đã về đến nơi chưa nhưng mãi vẫn chưa thấy. Mãi cho tới khi Đỗ Quyên thờ hồng học chạy vào, vui sướng bẩm báo :

– Hòì... lão Vương phi!... Vương gia.... Xe ngựa Vương gia và Vương phi... đã... đã đến nơi rồi ạ.

Lão Vương phi vừa nghe thấy vậy, liền vội vàng dẫn theo Sở trắc phi và ba vị di nương đã ngồi chờ bên cạnh rất lâu, đi ra ngoài cửa.

Lan Phụng Thương bước xuống xe ngựa trước. Đám người của Sở trắc phi vội đi đến thỉnh an. Hắn chỉ khẽ gật đầu, sau đó lập tức đưa mắt nhìn về phía lão Vương phi thì lễ:

– Nhi tử bất hiếu. Đã khiến mẫu thân phải chờ lâu rồi !

Lão Vương phi mỉm cười, phất nhẹ tay áo, nón nóng giục hắn:

– Mau đưa Thập Bát Nương xuống xe đi con. Nàng đang có thai, không nên ngồi lâu trong xe ngựa.

Nói xong, bà vội cùng vui vẻ hướng về phía Thập Bát Nương đang ở trong xe ngựa, gọi lớn:

– Con dâu ! Mau mau xuống đây đi con. Mẫu thân đã cho người hầm thuốc bổ cho con rồi.

Lời nói chứa đầy sự quan tâm, khiến cho đám người của Sở trắc phi nghe xong, cảm thấy ghen tị không thôi, ánh mắt chằm chằm nhìn vào xe ngựa. Từ trước đến giờ, bọn họ chưa từng thấy lão Vương phi đối xử tốt với ai như vậy.

Lúc này, trong xe ngựa lại truyền ra vài tiếng nói chuyện vô cùng êm tai của trẻ con.

Lão Vương phi kinh ngạc trừng mắt nhìn, sau đó dưới ánh mắt mờ to của bà, Tam thiếu gia chui ra khỏi xe ngựa, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn giống Lan Phụng Thương như đúc. Thấy lão Vương Phi mặt mũi phúc hậu vẫn luôn chăm chú theo dõi nhất cử nhất động của mình, cậu thoáng mỉm cười, cất giọng thanh thúy, chứa đựng sự vui mừng nói với Lão Vương phi :

– Con chào nội tổ mẫu ạ !

Đây có lẽ là âm thanh mà dễ nghe nhất từ trước tới giờ lão Vương phi mới được nghe qua.

Khóe mắt bà run rẩy, chăm chú ngắm nhìn tiểu tử xinh xắn, đáng yêu có dáng vẻ giống hệt Vương nhi của bà nhiều năm về trước. Trong chốc lát, bà cảm thấy cả đất trời rung chuyển, núi sông sụp đổ, nhật nguyệt phai màu, ngũ lõi oanh đình... Bao nhiêu cảm xúc kéo tới, chỉ vì một câu chào của tiểu tử kia.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Chấn Động

Từ khi rời khỏi Thiên trạch, trong xe ngựa, Thập Bát Nương mỉm cười, dịu dàng nói với ba tiểu tử rằng :

– Các con có muốn cho nội tổ mẫu một bất ngờ lớn không ?

Ba tiểu tử nghe thấy vậy, trong thoáng chốc ánh mắt đều lóe sáng.

Nhưng nghĩ lại, cả ba đều không có mang theo lễ vật gì. Trong lòng bọn nhỏ đều cảm thấy hơi nản lòng, cái miệng nhỏ nhắn chu lên:

– Nghĩ đến việc được về nhà của phụ thân, chúng con vui mừng quá mà quên mất không chuẩn bị lễ vật gì để tặng cho nội tổ mẫu rồi.

Lan Phụng Thương nhú mày, nhìn về phía Thập Bát Nương. Hắn hiểu ý của nàng nhưng vẫn lặng im ngồi ở bên cạnh, không nói năng gì, chờ xem sự việc tiếp tục ra sao.

Thập Bát Nương nghe thấy vẻ ửng oải trong giọng nói của ba tiểu tử vội trấn an bọn chúng, nói ngay :

-Nội tổ mẫu sẽ không tính toán chuyện này với các con đâu. Có thể làm cho tổ mẫu bất ngờ không phải là ba tiểu tử bướng bỉnh các con hay sao? Các con có muốn nghe ý tưởng của mẫu thân hay không ?

Nghe giọng nói vừa khuyên nhủ lại vừa dụ dỗ nói của Thập Bát Nương, ba tiểu tử chớp chớp cặp mắt to, chăm chú nhìn mẫu thân của mình, chờ đợi... Thấy trong mắt của mẫu thân đang tràn đầy ý cười, khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng trẻo của ba tiểu tử toát lên vẻ mừng rỡ, nhanh nhẹn gật đầu, nói nhanh

– Mẫu thân ! Người dạy cho chúng con đi.

Thập Bát Nương vừa xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của chúng vừa mỉm cười, dịu dàng:

– Đợi đến lúc xuống xe, các con từng người một lần lượt ra ngoài. Nội tổ mẫu vẫn còn chưa biết ngài có tận ba đứa cháu bảo bối là các con. Nếu các con cùng lúc đi ra, sẽ khiến nội tổ mẫu kinh ngạc quá lớn sẽ khiến ngài sợ hãi đó.

Thấy ba tiểu tử vẫn nửa hiểu, nửa không gật đầu như mỡ thóc, Thập Bát Nương lại mỉm cười, tiếp tục giải thích:

– Đến lúc đó, các con để cho đệ đệ đi ra ngoài trước còn Sâm ca nhi và Mặc ca nhi sẽ đi ra cùng với mẫu thân có được không?

Khẽ xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của hai đứa con trai lớn, trong lòng Thập Bát Nương cảm thấy cho dù là ai nhìn thấy chúng cũng sẽ yêu thích vô cùng. Lúc này, bản năng của người mẹ khiến khuôn mặt Thập Bát Nương càng toát ra vẻ dịu dàng ấm áp. Hình ảnh này lọt vào trong mắt của Lan Phụng Thương khiến hắn càng nhìn càng say đắm, không rời mắt khỏi nàng.

Lan Phụng Thương cũng đưa ra quyết định của mình, quay sang nói với mấy đứa con :

– Các con cứ nghe theo lời của mẫu thân đi.

Ba tiểu tử với ý kiến của phụ thân cũng vui vô cùng, lập tức bằng lòng ngay.

Xe ngựa dừng lại, có nghĩa là bọn họ đã đến nơi rồi, Lan Phụng Thương quay sang phía Thập Bát Nương:

– Bên ngoài gió lớn, nàng nhớ khoác thêm áo khoác lông cừu rồi hãy đi ra ngoài !

Trông thấy Thập Bát Nương gật đầu đáp lại, Lan Phụng Thương mới thông thả bước xuống xe trước.

Trước cửa vương phủ, lão Vương phi đã dẫn theo Sở trắc phi và mấy vị di nương đến, đang đứng đợi ở bên ngoài xe ngựa. Sau khi Lan Phụng Thương xuống xe liền lập tức hô lên một tiếng ” Mẫu thân ”.

Sở trắc phi và mấy vị di nương vui sướng đi đến thỉnh an Vương gia. Bọn họ đều bày ra khuôn mặt tươi cười rạng rỡ, hi vọng vương gia có thể ban cho họ một nhìn.

Không biết Vương gia vì nguyên nhân gì mà lại bị Vương phi mê hoặc, hơn thế Vương phi hiện tại đã có thai. Sau này, Vương gia liệu còn có thể nghĩ gì tới họ? Hiện tại nếu bọn họ không tranh thủ cơ hội lộ mặt trước vương gia thì đến khi nào mới có thể tranh thủ một chút tình cảm của ngài ấy chứ ?

Lan Phụng Thương lướt qua mấy tiểu thiếp, đi thẳng đến trước mặt lão Vương phi, cầm tay bà, áy náy nói với bà rằng :

– Đã khiến mẫu thân phải chờ lâu rồi!

Lão Vương phi vẻ mặt vô cùng vui sướng, không hề có một chút oán giận nào, vỗ vỗ tay Vương nhi của mình, nói :

– Con mau đưa Thập Bát Nương xuống xe đi.

– Bà đang nôn nóng muốn nhìn bụng của Thập Bát Nương mà.

Lan Phụng Thương nở nụ cười, thần bí nói với lão Vương phi :

– Thập Bát Nương muốn tặng ngài một bất ngờ lớn nên mới xuống xe muộn như vậy ạ.

Lão Vương phi oán trách liếc mắt nhìn Vương nhi của mình một, tưởng tượng đến việc Thập Bát Nương đang mang trong bụng là cháu đích tôn bảo bối của mình, trên mặt lại càng không che giấu nổi vẻ vui sướng, nói :

– Mẫu thân biết. ... Mẫu thân rất thích sự bất ngờ này của Thập Bát Nương.

Bà lại vỗ vỗ bàn tay của Lan Phụng Thương, giọng có vẻ hơi lo lắng:

– Nhưng hiện tại, Thập Bát Nương đang có thai, không lên ngồi lâu trên xe ngựa đâu.

Trong nháy mắt, Lan Phụng Thương đã hiểu được mẫu thân nhất định đã hiểu lầm tin tức mà hắn sai người truyền về. Nhưng hắn cũng không giải thích thêm điều gì, nở một nụ cười đầy bí hiểm, lặng im nhìn về phía xe ngựa.

Lão Vương phi tưởng rằng Lan Phụng Thương sắp được làm phụ thân nên lúc này mới có thái độ vui vẻ như vậy, lập tức mỉm cười với hắn, xoay mặt hướng vào trong xe ngựa nói với Thập Bát Nương rằng :

– Con dâu ! Mau mau xuống đây đi con. Mẫu thân đã sai người hầm thuốc bổ cho con rồi..

Lời nói vô cùng quan tâm, khiến cho đám người của Sở trắc phi cảm thấy ghen tị khôn ngớt, mọi sự oán giận đều dồn vào xe ngựa. Từ trước đến giờ,

bọn họ chưa từng thấy lão Vương phi đối xử tốt với ai như vậy.

Lúc này, bên trong xe lại truyền ra vài tiếng nói chuyện vô cùng êm tai của trẻ con.

Lão Vương phi kinh ngạc trừng mắt nhìn, sau đó dưới ánh mắt mở to của

bà, Tam thiếu gia chui ra khỏi xe, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn giống Lan Phụng Thương như đúc, nhìn về phía lão Vương Phi luôn chăm chú theo dõi nhất cử nhất động của mình, mỉm cười ngọt ngào. Cậu nhóc cất giọng nói trong trẻo, mang theo vẻ vui mừng vô cùng, chào hỏi Lão Vương phi lúc này đang sững sờ đứng yên tại chỗ:

– Con chào nội tổ mẫu ạ !

Đây có lẽ là âm thanh mà dễ nghe nhất từ trước tới giờ lão Vương phi mới được nghe qua.

Tiểu oa nhi xinh xắn đáng yêu vừa chui ra khỏi xe ngựa liền ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn mọi thứ xung quanh, khiến cho bốn phía vốn dĩ đang ồn ào vì chuyện Vương gia mang theo Vương phi đang mang thai trở về ngay lập tức trở lên yên tĩnh.

Khi Lan Hoài Nhân cất giọng nói ngọt ngào như chuông vàng thánh thót, chào nội tổ mẫu nói một góc trời nơi vương phủ bỗng trở nên xao động, khiến cho một nhân vật lão luyện như lão Vương phi cũng bị chấn động đến ngơ ngẩn mặt mày. Bà cứ ngơ ngác nhìn tiểu tử xinh xắn, đáng yêu có dáng vẻ giống hệt Vương nhi nhiều năm về trước. Một lúc lâu cũng không có nói năng gì

Sở trắc phi và ba vị di nương ở bên cạnh nhìn thấy tiểu hài nhi kia cũng đều đồng

loạt trừng lớn mắt. Tiểu tử đây... đây.. đây là... Quá giống Vương gia, vừa thấy đã

biết tiểu hài nhi kia là con của Vương gia, nhưng tiểu tử kia ở đâu mà có, ở đâu mà bây giờ mới xuất hiện tại đây?

Cho tới bây giờ, chưa ai từng nghe nói qua chuyện Vương gia có tiểu công tử. Tiểu công tử này lại là con do Vương phi sinh nở, rốt cuộc chuyện là thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Xum Hạp Một Nhà.

Lan Phụng Thương không rời mắt khỏi dáng vẻ nghịch ngợm của đứa con trai út, lại nhìn thấy mẫu thân cùng với đám người Sở trắc phi đều kinh ngạc, đứng sững tại chỗ thì không khỏi khen thầm Thập Bát Nương tâm tư thật tinh tế, đã cho mọi người một “món quà” hồi phủ không ai có thể quên.

Tam thiếu gia đứng ở trên xe ngựa chớp chớp đôi mắt to tròn, thấy tổ mẫu của mình tuy về mặt có kinh ngạc nhưng lại không hề đến ôm mình, không khỏi bĩu môi nhìn về phía phụ thân. Đôi mắt to đen lại long lanh như muốn hỏi :” Có phải tổ mẫu không thích con không ?”

Lan Phụng Thương mới bình tĩnh, mỉm cười trấn an tên nhóc luôn được chiều chuộng kia, quay mặt sang nói với lão Vương phi đang bị kinh ngạc hoảng hốt làm bất động cả thân người, dịu giọng :

– Mẫu thân ! Đây là tôn nhi của người, tên là Hoài Nhân.

Nghe thấy lời nói của Lan Phụng Thương, cuối cùng lão Vương phi cũng bình tĩnh, trông thấy tiểu oa nhi kia đang dùng cặp mắt đen nháy giống hệt Vương nhi nhìn mình. Bà từng bước từng bước đi đến gần, thái độ vô cùng cẩn thận, hỏi với vẻ thăm dò :

– Cháu chính là tiểu tôn nhi bảo bối của nội tổ mẫu sao?

Miệng hỏi thế nhưng trong lòng lão Vương phi thực ra đã xác định mười phần: tiểu oa nhi xinh xắn đáng yêu, hoàn mỹ vô cùng này tuyệt đối là huyết mạch của Vương nhi, là người kế thừa vương phủ. Giương mắt đó, nụ cười đó... hoàn toàn là của Vương nhi Phụng Thương mười mấy năm trước mà.

Đối mặt với tổ mẫu đang rất dè dặt, cẩn thận hỏi han sợ sẽ dọa đến mình, Lan Hoài Nhân ngay lập tức cảm nhận được tổ mẫu nhất định là một người tốt. Thêm nữa, Tam thiếu gia tính tình trời sinh bạo dạn lập tức nhòen miệng cười nhìn tổ mẫu, phát huy bản tính thích làm nũng của mình, vươn đôi tay nhỏ mập mạp về phía lão vương phi, nũng nịu nói :

– Tổ mẫu ! Con là Hoài Nhân ạ !

Tiểu tử kia không hề trả lời mình có phải là cháu nội của Lão vương phi không nhưng từ cách xưng hô, tiểu tử kia đã khẳng định rõ ràng với lão Vương

phi. Hơn nữa, tiểu tử kia còn vươn tay về phía bà, ý muốn được ôm ấp, yêu thương, đây chính là bản năng trời sinh giữa bà và cháu.

Trông thấy đôi tay nhỏ bé của tiểu tôn nhi đang đưa về phía mình, lão Vương phi lập tức buông bàn tay đang nắm tay Lan Phượng Thương ra, vội vàng dang tay qua, ôm tiểu tử kia vào trong ngực, quan sát từ trên xuống dưới thật kỹ càng. Cuối cùng không kiềm được vẻ vui mừng, bà âu yếm nói với Lan Hoài Nhân :

– Nội tổ mẫu đúng là bị con dọa đến hoảng sợ đấy.

Lan Hoài Nhân dụi dụi cái đầu nhỏ vào ngực tổ mẫu, bật cười khanh khách, chớp chớp đôi mắt to linh động nhìn lão Vương phi, thỏ thẻ:

– Tổ mẫu có thích Nhân ca nhi không ạ ?

Lão Vương phi nghe thấy giọng nói non nớt còn mang theo cả vẻ dè dặt của tiểu tôn nhi, lại chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đã khiến cho bà vừa kinh ngạc vừa hoảng hốt kia, không hề có một chút sợ hãi nào :

– Tổ mẫu đương nhiên là rất thích con rồi

Đến lúc này, Lan Hoài Nhân rốt cục cũng thấy yên tâm. Tổ mẫu nhất định sẽ thích hai ca ca của mình giống như thích mình vậy.

Lúc này, Lão Vương phi chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu tôn ở trong ngực, cảm thấy dù có nhìn bao nhiêu cũng không đủ. Tiểu tôn nhi lại rất ngoan ngoãn để cho bà ngắm nghía, không hề có một chút sợ hãi nào.

-Con gọi là Hoài Nhân phải không ?

Lão vương phi không kiềm được mà hỏi lại. Trong mắt bà tràn đầy vẻ hài lòng, vui sướng, đối với đứa cháu mới gặp này tràn đầy cung chiêu, thương mến, giọng nói cũng mềm nhẹ, dịu dàng vô cùng.

Đám người của Sở trắc phi cuối cùng cũng bình tĩnh. Mấy vị tiểu thiếp kia khi nhìn tiểu hài tử khuôn mặt tuấn tú giống hệt Vương gia đang nũng nịu trong lòng bà bà, khuôn mặt xinh đẹp của bọn họ không khỏi toát lên vẻ ghen tị.

Cố Thập Bát Nương đã sinh hạ một vị tiểu công tử như vậy từ khi nào ? Tại sao bọn họ không hề biết một chút gì cả? Tại sao?

Nhìn thoáng qua đã thấy, đáng vẻ tiểu tử kia đã ra khuôn ra dáng, ước chừng cũng được năm, sáu tuổi rồi.

Vương gia đã có một đứa con gần ấy tuổi, vậy mà các nàng một chút tin tức cũng không nghe thấy ! Rốt cục là đã xảy ra chuyện gì?!

Về mặt Lan Phượng Thương vẫn bình thản. Các nàng bỗng nghĩ đến chuyện Vương gia biếm Vương phi đến Thiên Trạch lúc trước. Lẽ nào là...

Hoàn toàn có khả năng chứ!. Cả đám phụ nữ giống như bị dội một chậu nước lạnh. Các nàng không ngừng nhìn về phía Lan Phượng Thương. ... Vương gia và tiểu vương tử.... Chẳng lẽ.... Chẳng lẽ là...

Mấy năm nay, Vương gia biếm Vương phi ra khỏi phủ là vì ngài đã biết chuyện nàng ấy có thai. Bị đưa đến Thiên Trạch kia không phải vì Vương phi phạm nhiều lỗi lầm mà vì Lan Phượng Thương muốn đề phòng mấy người tiểu thiếp bọn họ có hành động gì đó làm hại đến con trai trưởng của ngài ? Cho nên Lan Phượng Thương mới tranh thủ lúc Vương phi vẫn còn chưa lộ bụng đưa ra khỏi Vương phủ nhằm bảo vệ nàng chu đáo hơn chăng?

Dẫu biết Lan Phượng Thương vốn là người tâm tư tinh tế, xử sự quả quyết, nhưng không ngờ chàng lại có thể nghĩ tới chuyện này. Chà trách Vương gia chỉ biếm Cố Thập Bát Nương đến Thiên Trạch mà không dùng biện pháp trực tiếp là dứt khoát hưu nàng ta. Hóa ra chân tướng sự việc là vậy. Trong lòng Vương gia, người chàng lo lắng chỉ có Cố Thập Bát Nương thôi.

Trái tim của họ bỗng nhiên có từng đợt rét lạnh dâng lên. Vương phi từng gây ra bao nhiêu chuyện, vậy mà tình cảm của Vương gia dành cho nàng ấy vẫn không hề thay đổi ! Chỉ tại bọn họ “ si tâm vọng tưởng”, thấy Vương gia lạnh nhạt cùng Cố Thập Bát Nương đã đắc chí, tính toán chờ đợi đến ngày Vương phi bị hưu...

Trong lúc lí trí không thắng được tình cảm, ánh mắt của bọn họ nhìn Lan Phượng

Thương hiện rõ vẻ u oán nặng nề. Vương gia vậy mà lại lừa gạt bọn họ... Trong mắt chàng, họ là gì chứ? Tính toán của Vương gia hoàn hảo, kín đáo lại khiến cho bọn họ- những người từ trước tới nay vẫn nghĩ đến việc Vương phi sẽ bị hưu làm sao mà chịu đựng được đây?

Quả thực là một đá kích quá lớn.

Trong khi đó, lão Vương phi lại vui mừng đến nổi đầu mảy, đuôi mắt đều mang theo ý cười, vui vẻ nói chuyện cùng với tiểu tôn nhi xinh xắn, đáng yêu ở trong ngực. Càng ngắm tiểu tôn nhi, lão Vương phi lại càng cảm thấy đứa cháu thực là một bất ngờ quá lớn, khiến cho bà không chỉ kinh ngạc mà còn vui mừng không thôi, cứ ôm tiểu tôn tử vào lòng, yêu thích đến không muốn buông tay.

Lan Phượng Thương ở bên cạnh lặng lẽ nhìn lão Vương phi chọc cười đứa con trai nhỏ của mình, thấy bà đã dần dần trấn tĩnh sau chuyện bất ngờ vừa rồi, hẳn mới khẽ đưa tay lên vuốt vuốt sống mũi, thầm nghĩ :” Trong xe vẫn còn hai tiểu tử nữa, mẫu thân của mình nếu trông thấy được, không biết sẽ còn có phản ứng thế nào đây ?”.

Lan Phượng Thương đưa mắt nhìn đứa con trai nhỏ vì bị gió lạnh thổi mà khuôn mặt đỏ hồng, cuối cùng cũng quyết tâm làm kẻ lòng dạ độc ác một phen, phá vỡ cuộc hội ngộ giữa hai bà cháu, nói với lão Vương phi :

– Mẫu thân ! Để con ôm Nhân ca nhi đi !

Dứt lời, hấn vuron tay muốn ôm lấy đứa con trai út đang ở trong lòng lão Vương phi.

Nhưng lão Vương phi lại nghiêng người một, kiên quyết không giao tiểu tôn tử cho hấn, còn cúi đầu nói với Lan Hoài Nhân :

-Nội tổ mẫu ôm con còn chưa thấy đủ. Vậy mà phụ thân của con lại muốn tranh với nội tổ mẫu kia. Nhân ca nhi bảo phải làm sao làm sao bây giờ ?

Nói xong, bà mỉm cười, trù mến nhìn tiểu tôn nhi ngoan ngoãn, có đôi mắt to trong trẻo trong lòng.

Lan Hoài Nhân xoay mặt qua, nhìn thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của phụ thân liền quay sang nói với lão vương phi :

– Phụ thân có lẽ là lo lắng Nhân ca nhi quá nặng, sẽ khiến nội tổ mẫu mệt mỏi nên mới muốn ôm Nhân ca nhi thôi ạ! Nội tổ mẫu đừng trách làm phụ thân mà tội nghiệp nha!

Lão Vương phi nghe thấy tiểu tôn nhi bênh vực phụ thân của mình như vậy, ánh mắt càng thêm nhu hòa, hiền dịu. Bà còn xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Hoài Nhân, nói thật nhẹ nhàng:

-Nội tổ mẫu biết rồi. Phụ thân của Nhân nhi rất hiếu thuận. Tổ mẫu sẽ không trách tội phụ thân của Nhân nhi đâu.

Bà cũng cảm thấy khuôn mặt của tiểu tôn nhi hơi lạnh, không khỏi kêu ” Ôi ” một tiếng, vội vàng nói :

– Đúng là tổ mẫu sơ ý. Nào mau mau theo tổ mẫu vào trong thôi.

Nói xong, bà lập tức quay sang nhắc nhở Lan Phượng Thương :

– Con cũng mau đưa Thập Bát Nương vào nhanh đi thôi.

Mới dứt lời, bà ôm Lan Hoài Nhân đi về phía cửa vương phủ, thăm nghĩ tôn nhi của mình còn rất nhỏ, không thể chịu nổi gió rét.

Lan Hoài Nhân thấy tổ mẫu muốn đưa mình vào trong phủ mà không đợi mẫu thân và ca ca đi cùng, vội vàng ôm chặt lấy bà của mình, kêu lên :

– Nội tổ mẫu đợi một chút. Mẫu thân và ca ca của Nhân nhi vẫn còn chưa xuống xe ạ ! Đợi họ một chút đã ạ.

Lão Vương phi nghe thấy tôn nhi bảo bố đang ở trong ngực nói như vậy, đặc biệt là mấy chữ ” ca ca”, trái tim của bà vừa mới bình ổn lại được một chút, lập tức lại đập lên thình thịch, ngơ ngẩn đứng yên.

Lan Hoài Nhân hướng về phía chiếc xe ngựa hét to :

– Mẫu thân ! Đại ca ! Nhị ca ! Hãy xuống nhanh đi ạ.

Lão Vương phi vừa nghe thấy lời này, mắt phượng trừng lớn, kinh ngạc không thôi... Nhân ca nhi...vừa mới.....Vừa mới nói gì vậy ?

Như để giải đáp những nghi vấn trong lòng bà,Đại thiếu gia Lan Hoài Sâm dắt tay Nhị thiếu gia Lan Hoài Mặc chui ra khỏi xe ngựa, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt, xinh xắn, đáng yêu được nhìn về phía lão Vương phi.

Nhìn thấy cảnh tượng này, vẻ mặt lão Vương phi không thể dùng vài lời nói mà hình dung được. Bà vừa kinh ngạc, hoảng hốt lại vừa vui sướng, thậm chí còn vui mừng hơn cả lúc vừa rồi khi nhìn thấy Lan Hoài Nhân.Hai tiểu tử kia lại cùng đồng loạt cất lên âm thanh trong trẻo, ngây thơ khuấy động về yên lặng của bầu trời phía trên vương phủ:

– Chúng tôn nhi chào nội tổ mẫu ạ !

Tầm mắt của mọi người vốn dĩ đang dừng ở trên người tiểu công tử ở trong ngực lão Vương phi lập tức chuyển sang bóng dáng nho nhỏ của Lan Hoài Mặc và Lan Hoài Sâm.

Sở trắc phi và ba vị di nương bên cạnh vừa nhìn thấy bóng dáng của hai tên tiểu tử mới bước khỏi xe ngựa, trái tim lại đau thắt....Hai cậu bé xinh xắn động lòng người này, chẳng lẽ....chẳng lẽ..... lại là tiểu công tử của Vương gia ?

Có lẽ...có lẽ là thật. Một đứa thì có khuôn mặt quá giống Lan Phượng Thương, một đứa lại như tạc từ Thập Bát Nương vậy. Cả bốn người đều cảm thấy toàn thân không còn một chút sức lực nào để có thể đứng thẳng người được nữa, gần như tê liệt, dựa hấn vào người của nha hoàn cạnh bên.

Định thần lại một chút, các nàng hưng hăng cầu véo mấy tiểu nha hoàn, khiến cho mấy nha hoàn kia muốn khóc mà cũng không dám khóc, chỉ có thể cố gắng nhẫn nhịn chịu đựng đau đớn. Sự giận dữ trút lên từng cái ngắt, véo, mạnh đến chảy máu, bầm tím cơ thể hết mấy ngày.

Lão Vương phi vẻ mặt giống như bị đông cứng, đầu óc gần như đã không có ý thức, mất đi khả năng phản ứng, chỉ ngây ngốc nhìn về phía hai đứa bé

đáng yêu đang mỉm cười với bà.

Lan Hoài Nhân đang được tổ mẫu ôm trong lòng, lập tức giẫy giụa khỏi vòng ôm của bà, để cho phụ thân ôm mình lên trên xe ngựa, đứng chung một chỗ với mấy ca ca của mình.

Ba tên tiểu tử nghịch ngợm dường như cảm thấy về mặt kinh ngạc, hoảng sợ của nội tổ mẫu vẫn chưa đủ phần khích nên sau đó lại liếc mắt nhìn nhau một, đồng thanh hô lên rất to, khiến cho mọi người đều giật mình :

– Nội tổ mẫu ! Tôn nhi của ngài đã đến rồi ạ !

Giọng nói non nớt của trẻ con cất lên vô cùng êm tai, tựa như âm thanh đến từ cõi thần tiên, khiến cho trái tim vốn đã yếu ớt của lão Vương phi thêm lần nữa đập nhanh mạnh mẽ, sự kích động càng lúc càng tăng cao.

Hoàng Oanh và Đỗ Quyên ở bên cạnh trông thấy lão Vương phi chưa thoát khỏi cơn choáng váng vội vàng chạy nhanh đến bên cạnh đỡ lấy bà, e sợ lão Vương phi bị tiếng gọi ồn ào của mấy tiểu thiếu gia làm cho vui mừng quá mà ngất đi.

Lan Phụng Thương trông thấy ba tiểu tử kia nghịch ngợm như vậy, không khỏi trừng mắt nhìn bọn chúng một, vội vàng đi qua đỡ lấy lão Vương phi thân thể đang run rẩy, sau đó vươn tay chỉ vào mấy tên tiểu tử nghịch ngợm đang ở trên xe giải thích rõ ràng cho bà biết :

– Mẫu thân... Người đừng kích động. Bọn chúng đều là tôn nhi của người, là cốt nhục của Vương nhi.

Ba tiểu tử kia thấy về mặt tổ mẫu kinh ngạc và hoảng sợ như vậy thì đều liếc mắt nhìn nhau, không kiềm chế được mà bật cười vô cùng vui vẻ, sau đó vội vàng gọi mẫu thân của mình xuống xe, chỉ ngại nội tổ mẫu sẽ bị dọa sợ tới mức ngất xỉu đi mất.

Thập Bát Nương khoác áo khoác lông cừu đi ra, đúng lúc nhìn thấy khuôn mặt của lão vương phi vừa mang theo vẻ vui sướng lại nửa tin nửa ngờ liền vội vã thi lễ, mỉm cười nhìn về phía lão Vương phi, dịu dàng hỏi nhỏ :

– Bà bà ! Con dâu đã mang tôn nhi về đây cho người, người có thấy vui không ạ ?

Lão Vương phi vừa nhìn thấy ba tiểu tử kia đã khiếp sợ đến mức đầu óc mất đi ý thức nên hiện tại còn có thể nói được gì?

Một lúc lâu sau, cuối cùng bà mới bình ổn được tâm trạng, nhìn về phía Thập Bát Nương gật gật đầu, sau đó lập tức giằng khỏi tay của Lan Phụng Thương, bước chân có phần cứng nhắc đi về phía trước. Đôi bàn tay bà đã mấy phần run run, hướng về phía Đại và Tam thiếu gia – hai tiểu tôn nhi có dáng vẻ giống hệt Vương nhi của mình, giọng nói nghẹn hần đi :

– Mau mau lại đây để nội tổ mẫu ôm một có được không ?

Lan Hoài Sâm và Lan Hoài Nhân nghiêng đầu khẽ liếc mắt nhìn nhau, rồi nhìn về phía lão Vương phi, dè dặt hỏi:

– Tổ mẫu ! Chúng tôn nhi khá nặng, liệu người có ôm được không ạ ?

Lão Vương phi vô cùng xúc động, mỉm cười, gật gật đầu, dịu dàng nói với chúng :

– Tôn nhi ngoan ! Nội tổ mẫu ôm được mà, ôm được mà! Lại đây...Lại đây các con!

Bà lại vươn tay ra nhưng do quá kích động nên đôi tay vẫn run run. Mặc dù lo lắng sẽ dọa đến các tiểu tôn nhi nhưng lại không thể nào kiềm chế được cảm xúc, bàn tay vẫn run rẩy, thân thể có phần cứng nhắc hơn.

Hai tiểu tử vội nhìn về phía mẫu thân, thấy Thập Bát Nương gật gật đầu với mình, lúc này mới vui mừng tiến đến để lão Vương phi dùng hai tay ôm hai huynh đệ chúng vào lòng.

Đại thiếu gia và Tam thiếu gia đều vui sướng mỉm cười thật tươi, nhìn về phía lão Vương phi đồng thanh hô lớn:

– Nội tổ mẫu!

Tiếng gọi đó làm lòng lão Vương phi như nở hoa, vui sướng đến mức trên khuôn mặt đều toát lên ý cười. Nghe thấy hai tiểu tử kia vui sướng gọi mình, bà lại vuốt đầu, nắm tay bọn chúng lắc nhẹ, giọng nói vẫn chưa hết xúc động, run run:

– Ngoan lắm ! Ngoan lắm ! Ngoan lắm

Trông thấy ca ca và đệ đệ được tổ mẫu yêu thương như vậy, Nhị thiếu gia có dáng vẻ giống Thập Bát Nương như đúc chu cái miệng nhỏ nhắn, có vẻ vô cùng tủi thân xoay người ôm chặt lấy mẫu thân của mình, meo meo nói:

– Mẫu thân...Nội tổ mẫu...Nội tổ mẫu...Người...Người... không thích Mặc nhi!!!

Người không thích Mặc ca nhi...

Lão Vương phi trông thấy Lan Hoài Mặc vì tủi thân mà đôi mắt đỏ hồng, lúc này bà mới ý thức được là bà đã quên mất tiểu tôn nhi ngoan ngoãn, lễ

phép có đáng về giống hệt Thập Bát Nương này, vội vàng quay sang đỡ dành Lan Hoài Mặc:

– Mặc nhi mau đến đây, gọi nội tổ mẫu một tiếng có được không ?

Nhị thiếu gia được coi trọng cũng rất vui mừng, lập tức hướng về phía lão Vương phi hô to ” Nội tổ mẫu”.

Đời này, trừ bỏ lúc gả cho lão vương gia và lúc sinh hạ Lan Phụng Thương ra thì Lão Vương phi chưa bao giờ cảm thấy vui sướng và hạnh phúc như lúc này. Nhìn ba tiểu tôn nhi vây xung quanh, liên tục gọi ” nội tổ mẫu, tổ mẫu ”, khiến cho trái tim lão Vương phi đã mềm mại đến mức sắp tan thành nước....

Cảm giác lâng lâng như đang trong giấc mộng cứ thế theo bà mãi, cho tới khi đã trở về biệt viện của Lan Phụng Thương mà lão Vương phi vẫn chưa thể phục hồi lại tinh thần.

Mấy tiểu thiếp cũng đã bị đưa đi, trong lúc này, lão Vương phi không cho phép xuất hiện bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn, ảnh hưởng đến việc xum họp của bà và mấy đứa cháu của mình.

Lão Vương phi vui vẻ bồng Nhị thiếu gia và Tam thiếu gia đi thẳng từ cửa vào đến tận bên trong biệt viện nhưng hai cánh tay của bà lại không hề có một chút cảm giác đau đớn nào. Nếu như có thể, bà còn muốn ôm luôn cả Đại thiếu gia đang đi ở phía sau nữa.... Nhưng vì sức khỏe không cho phép nên đành phải để cho Lan Hoài Sâm đi ở phía sau cùng với phụ thân và mẫu thân mình.

Về đến biệt viện, vì lo lắng cho sức khỏe của lão Vương phi nên Thập Bát Nương nhẹ nhàng khuyên bà nên đặt Nhị thiếu gia và Tam thiếu gia xuống. Nàng còn nghiêm nghị nói với các con:

– Nội tổ mẫu sức khỏe không được tốt. Các con không nên để nội tổ mẫu phải mệt nhọc nữa.

Nhị thiếu gia kia nghe thấy mẫu thân nói thế liền quay sang nói với lão Vương phi:

– Nội tổ mẫu bế chúng con đi cả quãng đường xa như vậy, chắc là rất mệt, người hãy để Mặc ca nhi và đệ đệ xuống đi ạ!

Giọng nói còn mang theo mùi sữa của Lan Hoài Mặc phả vào mặt lão Vương phi tạo nên một cảm giác vô cùng ấm áp. Tuy rằng bà không muốn buông hai tiểu tôn nhi xinh xắn, đáng yêu nhưng hai tay quả thực có hơi mỏi, vội lại tuổi tác đã cao nên cũng không còn cách nào khác.

Lão Vương phi vừa lưu luyến đặt Nhị thiếu gia và Tam thiếu gia xuống ghế, Thập Bát Nương vội vàng đi qua đỡ lấy bà, dìu bà lên ngồi ở trên thượng vị, sau đó nắn bóp bà vai giúp lão Vương phi.

Ba đứa trẻ thấy mẫu thân của mình tự tay bóp vai cho tổ mẫu thì len lén chu cái miệng nhỏ nhắn, đồng thanh nói xin lỗi với lão Vương phi :

– Chúng tôn nhi đã khiến tổ mẫu mệt mỏi. Nội tổ mẫu đừng trách chúng con nha!

Lão Vương phi vừa nghe thấy vậy, vội vàng bảo Thập Bát Nương ngồi xuống, nói không cần nàng xoa bóp cho bà nữa, còn nhỏ giọng nói với Thập Bát Nương khi nào về, bà sẽ nhờ Hoàng Oanh và Đỗ Quyên làm cho mình. Mới dứt lời, lão Vương phi liền nhìn về phía ba tôn nhi của mình, âu yếm:

– Sâm ca nhi, Mặc ca nhi, Nhân ca nhi đâu có làm tổ mẫu mệt mỏi. Tổ mẫu không mệt chút nào.

Thập Bát Nương dờ khóc dờ cười nói với lão Vương phi :

– Bà bà! Người cũng đừng quá nuông chiều bọn chúng. Ba tiểu tử này thật sự rất bướng bỉnh đấy ạ.

Con dâu thì nói các tiểu tôn nhi không ngoan nhưng theo như bà thấy thì bọn chúng đều rất hiểu chuyện. Lão Vương phi vỗ nhẹ lên tay Thập Bát Nương, chỉ khẽ khàng chỉ dạy nàng:

– Đối với trẻ nhỏ không nên đối xử quá nghiêm khắc. Con nhìn xem Vương nhi hiện tại là một Đại tướng quân uy phong lẫm lẫm nhưng lúc bằng tuổi Sâm ca nhi, mẫu thân đều phải cả ngày phải chạy đuổi theo sau nó đó`...Con không biết lúc đó mẫu thân thấy buồn bực thế nào đâu.

Bà cũng không ngại việc Lan Phụng Thương ở bên cạnh lúc này mặt đã đỏ bừng mà lại tiếp tục giáo dục con dâu :

– Con hãy nhìn lại ba tiểu tử kia đi! – Lão Vương phi nhìn về phía ba tiểu tử đang ngồi uống nước, trên gương mặt mang theo vẻ vui sướng và cưng chiều, từ tôn-Mẫu thân cũng chưa từng gặp qua đứa nhỏ nào ngoan ngoãn và hiểu chuyện như bọn chúng đâu. Con không nên trách chúng bướng bỉnh nữa...

Thập Bát Nương thực sự đang không biết phải nói gì. Nhưng nàng thấy được lão Vương phi rất thương yêu, cưng chiều ba đứa con của mình, trong lòng cũng cảm thấy vô cùng vui sướng, vội đáp lời ngay:

– Con dâu nhớ kỹ ạ!

Lão Vương phi thấy nàng kính cẩn nghe theo mình, cũng không tiếp tục nói về vấn đề giáo dục bọn nhỏ nữa... Bà thông thả uống một chén được trà, mắt không rời ba khuôn mặt đáng yêu kia.

Lúc này, ba tiểu tử học theo phụ thân, mỗi người đều bưng một chén trà lại gần, mời lão Vương phi:

– Tổ mẫu! Mời người uống chén trà nhuận giọng ạ.

Lão Vương phi vui vẻ tiếp nhận, bắt đầu từ Đại thiếu gia, uống liền một lúc cả ba chén trà, sau đó nói với mấy huynh đệ chúng :

– Đêm nay, các con cùng ăn cơm với nội tổ mẫu có được không ?

Ba tiểu tử dĩ nhiên là đồng ý. Lão Vương phi liền hỏi bọn chúng thích ăn những món gì. Ba tiểu tử cũng không có yêu cầu gì nhiều, chỉ cần chế biến ra thì bọn chúng đều ăn được. Lão Vương phi sau khi nghe được lại càng vui mừng không thôi. Con dâu nói bọn chúng bướng bỉnh nhưng bà lại thấy bọn chúng thật là hiểu chuyện, lại còn ngoan ngoãn thế này, có thể nói là khó có người sánh được...

Thấy lão Vương phi cứ nắm từng cánh tay các tiểu tử, còn quan sát tay chân của chúng một lúc lâu, Thập Bát Nương tò mò mới hỏi :

– Bà bà! Người thấy có điều gì bất thường sao ?

Lão Vương phi cười cười, đáp lại :

– Ngày mai, con hãy qua đây nói chuyện.

Dứt lời, bà liền quay sang nói chuyện với ba tiểu tử kia, hỏi chúng bình thường thích chơi những gì? Làm những việc gì?

Thấy lão Vương phi định giữ bí mật không muốn nói cho mình, Thập Bát Nương lại tò mò đưa mắt nhìn về phía Lan Phụng Thương. Về mặt hán vô cùng thỏa mãn nhấp từng ngụm trà Hoàng Sơn mao phong . Lan Phụng Thương thấy ánh mắt nàng, liền gật nhẹ đầu, ra hiệu hình một chiếc vòng tay.

Thập Bát Nương hiểu ra ý định của lão Vương phi là tạo cho mấy đứa con mình vài món đồ tinh xảo như lục lạc nhỏ dưới chân và vòng đeo tay cầu bình an, phúc thọ. Nàng khẽ mỉm cười, không nói gì thêm nữa,

Lan Phụng Thương nhìn thấy gương mặt Thập Bát Nương không còn vẻ vui mừng gượng gạo cũng cảm thấy an lòng hơn.

Bản thân hán cũng biết, nàng vốn không thích lắm chuyện quay về vương phủ. Nhưng ba đứa nhỏ không thể không về nhận tổ quy tông. Bọn nhỏ đã lớn như vậy, nếu còn không biết đâu là cội nguồn, tổ tiên thì không phải là kẻ bất hiếu sao? Hơn nữa, Thiên trạch lại là nơi quê mùa, nhỏ bé, ba đứa con hán làm sao được giáo dục, lớn lên trong môi trường tốt đẹp, tương xứng với thân phận và địa vị của mình.

Đã là hủ, không thể sinh con là chó được. Mấy đứa con của hán nhất định sau này sẽ tạo nên công danh hiển hách, không phụ sự kỳ vọng của nhiều người.

Từ điều ấy, ba đứa nhỏ nhất định phải theo hán hồi phủ. Tính tình Thập Bát Nương nhu hòa nhã nhặn, chắc chắn sẽ cùng theo... Trước mắt chỉ cần nàng theo Lan Phụng Thương hồi phủ, sau đó tùy tình hình , từ từ chinh phục, làm chủ hoàn toàn trái tim nàng, dẹp hết trong lòng Thập Bát Nương những lo lắng, bất an. Hán cũng tin, nàng tận mắt thấy cuộc sống đầy đủ, sung sướng của các tiểu tử trong dinh phủ này sẽ ít nhiều vui đi cảm giác không yên tâm.

Thực tế, Thập Bát Nương nghĩ rất nhiều chuyện. Lão vương phi đối với ba đứa con của mình vô cùng yêu thích. Bà cũng hứa chỉ cần Thập Bát Nương sinh con, thậm chí lập luôn con nàng lên làm thế tử. Đối với danh lợi, nàng không màng tới, chỉ mong con cái, gia đình được bình an. Với ba đứa nhỏ, quan trọng nhất vẫn là an toàn của chúng. Hứa hẹn của lão vương phi vẫn chỉ là hứa hẹn. Lời hứa cùng với hiện thực luôn có cách biệt rất xa.

Nhưng mà, có được lời hứa của Lão Vương phi, thấy bà yêu thương con cháu như vậy, Thập Bát Nương cũng gác đi nỗi lo trong lòng. Một mai Lan Phụng Thương rời khỏi Vương phủ, đến quân doanh, Thập Bát Nương cũng không cần quá lo mấy tiểu tử nhà mình ở đây sẽ không vui vẻ. Nàng cũng sẽ đối với lão Vương phi hiếu kính như mẹ ruột, giúp Lan Phụng Thương xử lý tốt chuyện trong phủ, cho hán được yên lòng.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Xum Hạp Một Nhà 2

Tối chiều, lão Vương phi muốn gặp và dùng cơm chiều cùng các tiểu thiếu gia ở sân phủ của bà.

Thập Bát Nương dắt tay Tam thiếu gia Lan Hoài Nhân, dịu dàng hỏi với mấy đứa con:

– Các con tắm rửa trước nhé, sau đó sang chỗ của nội tổ mẫu dùng cơm, có được không ?

Đám nhỏ đương nhiên là đồng ý. Ba cái đầu nhỏ gật thật nhanh.

Lan Phượng Thương sai nha hoàn tắm rửa cho mấy tiểu thiếu gia. Thập Bát Nương cũng muốn đi cùng, nhưng hấn đã ngăn lại, nhẹ nhàng nói với nàng.

– Các con cũng lớn rồi. Để chúng tự lo đi.

Thập Bát Nương nghe lời, ngẫm lại thấy cũng có lý. Các con nàng hiện tại là tiểu chủ nhân trong vương phủ, địa vị cao quý, tương lai sẽ kế thừa thân phận vương gia. Nàng có thể cho chúng sự yêu thương, chăm sóc chu đáo, tình thương của người mẹ nhưng không nên đối với mấy đứa con cưng chiều quá mức. Nàng khẽ gật đầu đồng ý, để nha hoàn dắt ba tiểu hài tử đi.

Lan Phượng Thương đặt chén trà xuống, đứng dậy nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Thập Bát Nương, dẫn nàng đi thẳng... Nơi này là chỗ của hấn, nhắm mắt lại vẫn có thể đi tới nơi mình muốn. Chỉ có Thập Bát Nương cảm thấy hơi xa lạ. Nàng không nén được tò mò:

– Chàng muốn dẫn thiếp đi đâu vậy?

Lan Phượng Thương nhìn nàng đầy ẩn ý, khẽ miệng thoáng một nụ cười mờ ám. Hấn khẽ sát vào tai Thập Bát Nương, thì thầm:

– Các con đều đi tắm rửa, chúng ta cũng vậy đi!

Trước mặt là suối nước nóng quen thuộc lần trước, Thập Bát Nương giờ mới hiểu ý hấn. Thì ra kẻ này cho nha hoàn dẫn mấy đứa con đi không hoàn toàn là có ý tốt. Nhìn hấn nhanh nhẹn cời y phục, lòng nàng không khỏi oán thán. Người ta nói đàn ông “tinh trùng lên não”, đúng là không sai mà.

Nhưng đêm qua tâm tình Thập Bát Nương không tốt nên đối với hấn cũng không hết lòng thân thiết. Hôm nay tâm tình buồn lòng, cũng dễ chịu hơn rất nhiều, Lan Phượng Thương đã muốn, nàng cũng không nỡ lòng cự tuyệt làm gì.

Tay thoát y phục, trong ánh mắt nóng rực chờ đợi của hấn, Thập Bát Nương từ từ bước đến. Mới tới bên bờ suối nước nóng Lan Phượng Thương đã gần như bỏ nhào tới trước, ôm chặt nàng trong ngực, điên cuồng hôn lên khắp mặt mũi nàng...

Khi Thập Bát Nương bị hôn đến đầu óc mê mẩn, trời đất xoay chuyển, Lan Phượng Thương mới thay đổi “phạm vi tấn công”. Hấn di chuyển xuống dưới, vùi đầu cắn mút vùng ngực no đủ của nàng. Thấy còn chưa đủ, Lan Phượng Thương còn dùng tay nắm lấy, miết nhẹ lên hai đỉnh hồng đào.

Hai thân thể va chạm thân mật, và lại đã qua mấy lần ân ái, cảm giác ngượng ngùng trong Thập Bát Nương gần như không còn nữa. Nàng tận tình hưởng thụ sự sung sướng của cơ thể, buông thả cảm xúc của chính mình.

Lan Phượng Thương gấp lúc nàng đã động tình, không còn do dự trong nước ấm mơn mởn đã tiến tới. Hấn hết hôn rồi lại cắn nhẹ, tận hưởng tình thú trong cuộc ái ân.

Đã trải qua mấy lần mà tiểu phụ nhân xinh đẹp như hoa như ngọc này vẫn chặt chẽ như thế, kẹp chặt tiểu huynh đệ của hấn trong vùng bí ẩn khiến Lan Phượng Thương càng lúc càng muốn điên cuồng hoạt động... Nước ấm như một liều thuốc xoa dịu làm cho hấn cảm thấy vô cùng dễ chịu, động tác dần trở nên mãnh liệt hơn.

So với lúc bắt đầu, Lan Phượng Thương đương nhiên muốn được thỏa mãn nhiều hơn nữa. Tuy nhiên, hấn vẫn nhớ thân thể của Thập Bát Nương không khỏe, từ lúc bắt đầu tới khi chấm dứt vẫn chỉ có Lan Phượng Thương ra sức, còn nàng thì ngoan ngoãn dưới thân hấn, đáng vẻ vẫn là thụ động đón nhận. Nhưng cảm giác thỏa mãn vẫn là không thể nói hết được... Nhìn Thập Bát Nương như một con mèo con hoàn toàn phụ thuộc vào mình, Lan Phượng Thương cảm thấy sự cố gắng “lao động” của mình thật là đáng giá biết bao nhiêu.

Nhớ lại đêm qua nàng lãnh đạm như một khúc gỗ, giờ lại cùng hấn điên cuồng, lại còn nũng nịu vô thức nói vào tai hấn, bảo Lan Phượng Thương “không cần dùng sức mạnh quá, nhẹ lại một chút!”. Lời nói như một lời tán thưởng bản lĩnh đàn ông khiến Lan Phượng Thương vô cùng sung sướng. Hấn khiến nàng lên đỉnh Vu sơn, bản thân Lan Phượng Thương cũng tốt cùng thoải mái. Hấn nâng Thập Bát Nương lên một chút, phóng thích nguồn tinh lực dồi dào tận sâu trong cơ thể nàng, tìm đập thành thục khi bên tai mình là những âm thanh ngọt ngào rên rỉ. Nàng cũng không kiềm chế được, cũng tận hưởng cùng mê mải đáp lại hấn, dù có phần thụ động, rụt rè hơn...

Sau mấy lần hoan ái mãnh liệt, Lan Phượng Thương ôm trọn nàng vào lòng, nhẹ giọng an ủi:

-Nàng không cần lo chuyện bọn nhỏ quá! Dù sau này ta có đến quân doanh thì cũng để lại nhiều người bên cạnh bảo vệ chúng. Các con tuyệt đối an toàn.

Thập Bát Nương nghe được lời này, cuối cùng cũng yên tâm thở phào, cười nhẹ:

-Chàng đối với các con quan tâm, bỏ nhiều tâm sức như vậy, thiếp yên lòng rồi.

Lời nói của nàng làm hấn chợt nảy sinh cảm giác như là hôn ghen. Bờ môi cong hơi bĩu ra, giọng có vẻ lạnh lùng:

-Không cần nói những lời đó. Tối hôm qua nàng đâu tin tưởng ta? Nàng...

Biết hấn lại lấy chuyện tối qua ra so đo, Thập Bát Nương không nói thêm lời nào, vội vàng dùng môi ngăn chặn lời oán thán chuẩn bị tuôn ra từ miệng hấn. Đôi tay vòng qua cổ Lan Phượng Thương, môi lưỡi cùng hấn giao hòa thân thiết.

Trải qua không biết bao lâu, nàng mới buông hấn ra, còn định đứng dậy rồi đi.

Lan Phượng Thương thấy nàng định như vậy rồi khỏi mình, không nhịn được lại kéo Thập Bát Nương vào lòng, ánh mắt u ám lẫn khát vọng không hề che giấu ý định của mình.

Thập Bát Nương vội cầm lấy bàn tay hần đang di chuyển trên ngực mình, đẩy ra. Đôi má đỏ bừng, lời nói cũng trở nên gấp gáp:

-Đừng mà...Chàng mà còn...còn muốn nữa thì làm sao được...Thiếp không được...không được nữa đâu...

Hắn ôm nàng đặt trên người, cùng mình đối diện. Thắt lưng cử động mạnh, lại vọt vào bên trong thân thể Thập Bát Nương.

Di chuyển bên trong thêm vài lần rồi mới rút ra, sau đó lưu luyến hôn nàng, giọng Lan Phượng Thương càng lúc càng trở nên khàn đặc:

-Ta ôm nàng về phòng.

Thập Bát Nương có phần hoảng hốt, vội đẩy hắn ra:

-Tôi nay còn cùng bà bà và các con ăn cơm đoàn viên, thiếp cũng muốn nói rõ chuyện của bọn nhỏ, chàng cứ như vậy thiếp làm sao giải thích với bà bà đây?

Hắn cũng không miễn cưỡng “làm tới nữa”, đặt Thập Bát Nương xuống, nói nhanh:

-Mẫu thân gặp được Sâm ca nhi bọn nhỏ đã vui không kìm nổi miệng cười rồi.

Nàng lại dạy dỗ bọn chúng tốt như vậy, cùng lắm người chỉ trách nàng vài câu sao bây giờ mới mang các con về. Chuyện còn lại không có gì quan trọng, mẫu thân không quá quan tâm, nàng càng không nên quá bận lòng.

Thập Bát Nương không khỏi kinh ngạc nhìn hắn, giọng run run:

-Chàng...chàng không đem chuyện thiếp giấu bọn nhỏ nói lại cho mẫu thân nghe sao?

Lan Phượng Thương ôm nàng ra khỏi nước, vừa giúp nàng mặc lại y phục, vừa nhẹ lời:

-Chuyện tốt sẽ nói. Yên tâm!

Không lẽ Thập Bát Nương muốn hắn đem nàng chuyện giấu bọn nhỏ ở thiên trạch ngăn ấy năm tổ cáo lại với mẫu thân sao? Người nhất định sẽ đau lòng vì cốt nhục vương phủ lưu lạc bên ngoài ngăn ấy năm, chịu nhiều khổ cực. Chắc chắn bà sẽ trách cứ Thập Bát Nương, tình cảm với nàng cũng không còn nguyên vẹn. Nếu như vậy, thà hắn để cho bà giống như đám phụ nữ kia nghĩ rằng mình đem giấu bọn nhỏ ở thiên trạch, như vậy sẽ tốt hơn.

Thập Bát Nương ngẩng lên nhìn hắn, cũng vừa lúc ánh mắt ám áp của Lan Phượng Thương đang hướng về nàng. Một nụ cười cảm kích nở trên bờ môi mọng đỏ của Thập Bát Nương:

-Cảm ơn chàng.

Hắn không nói thêm gì, chỉ lườm nàng một. Cả hai khoác nước tắm rửa thêm lần nữa rồi mới mặc lại y phục, rồi khỏi suối nước nóng.

Trong phòng nấy đứa nhỏ đã mặc y phục chỉnh tề chờ sẵn. Thấy hai người, cả ba cùng đồng thanh gọi “Cha mẹ”, liền thoáng kể chuyện các nha hoàn tỷ tỷ dẫn mình đi tắm, được vào trong một bồn rất to, cả ba vào hết rồi mà đằng sau vẫn còn thừa lại một khoảng rất lớn. Đám nhỏ còn nũng nịu đòi cha mẹ lần sau phải đi chung cùng chúng, cả nhà cùng tắm trong chiếc bồn kia.

Lan Phượng Thương thấy ánh mắt háo hức chờ mong của các con thì nhận lời ngay. Thập Bát Nương còn hứa là lần sau sẽ kỳ lưng cho bọn nhỏ. Được lời cha mẹ, ba đứa nhỏ đều hân hoan, muốn nhảy cẫng lên, sung sướng nhìn nhau cười nói không dứt.

Lão vương phi cử Hoàng Oanh đến mời Vương gia, vương phi và các tiểu thiếu gia sang chỗ của bà. Thức ăn đã chuẩn bị sẵn, dọn ra chờ cả nhà của họ rồi.

Thập Bát Nương dắt tay đại thiếu gia, hai tiểu tử còn lại nắm hai tay phụ thân. Cả nhà năm người sánh vai nhau cùng đến chỗ của lão vương phi.

Tam tiểu thiếu gia lần đầu về phủ, gia nhân trong phủ đều không khỏi tò mò, đưa mắt nhìn bọn chúng. Khi vương gia và vương phi dẫn các tiểu thiếu gia đi, những kẻ may mắn được nhìn kỹ đều không nhìn được, xôn xao: “Các thiếu gia đúng là của vương gia huyết mạch! Như là bản sao của vương gia, vương phi vậy. Ai dám nói đó không phải là chủ gia tương lai ở vương phủ chứ?”.

Đến nơi của lão vương phi, một chiếc bàn dài được bày sẵn trong sân rộng. Lão vương phi ôm ba đứa cháu đến bàn ăn, nha hoàn vội vàng mang các món lên.

Lan Phượng Thương nắm tay Thập Bát Nương cùng ngồi xuống. Trong bữa cơm, lão vương phi muốn tự mình đút cho mấy đứa nhỏ. Thập Bát Nương không có cách nào, đành thuận theo ý bà. Mấy đứa bé hiểu chuyện, lần lượt nói với nội tổ mẫu không cần đút cho bọn chúng, cả đám đều đã lớn, có thể tự ăn. Nghe vậy, lão vương phi mới nhượng bộ, nhưng vẫn chăm sóc gấp hết món này tới món kia cho bọn nhỏ, ánh mắt âu yếm không rời mấy khuôn mặt non tơ.

Lũ trẻ các món ăn đều không kén, chỉ có mấy món dễ xa, tay ngắn không gấp tới. Bà vui lòng gấp thức ăn cho chúng, còn lột vỏ tôm bỏ vào chén, nhìn đám trẻ ăn mà mắt cứ rung rung...

Lan Phụng Thương và Thập Bát Nương nhìn nhau, cầm đũa gấp vài món ăn, thỉnh thoảng cũng bỏ vào chén mấy đĩa trẻ thịt cá, không nói gì thêm, để cho bà cháu bốn người được thoải mái trò chuyện.

Sau bữa cơm, đám nhỏ nghịch ngợm trở về nghỉ ngơi. Lan Phụng Thương và Thập Bát Nương vốn định ở lại, đem chuyện mấy đứa nhỏ nói rõ. Song lão vương phi khẽ phát tay, nhẹ nhàng bảo họ về chiếu cổ ba tiểu hài tử nghỉ ngơi.

Trên đường đi, Thập Bát Nương không khỏi lo lắng nhìn Lan Phụng Thương, hỏi nhỏ:

- Ý bà là...

Lan Phụng Thương khẽ vỗ nhẹ tay nàng, trấn an:

- Mẫu thân không có ý gì đâu. Mang đám nhỏ về, với người là tốt, là tốt lắm rồi.

Ý của mẫu thân, làm con sao lại không hiểu? Chỉ cần mấy đứa cháu bình an khỏe mạnh trở về, chuyện gì trước đó bà cũng sẽ không hỏi đến. Bởi vì lão vương phi tin tưởng con trai mình biết cách xử lý mọi chuyện tốt đẹp, bà không cần phải tốn tâm tư suy nghĩ quá nhiều.

Vương phủ cả đêm đều yên tĩnh. Ngoài đám người của Sở trắc phi ôm lửa giận trong lòng trút lên mình nha hoàn hầu hạ, trấn trở cả đêm thì mọi người trong phủ đều cảm thấy vui vẻ, cùng chủ nhân vương phủ trải qua niềm vui cả nhà sum họp mà chìm vào giấc ngủ say...

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Yên Ổn

Vào chập tối, trời quang mây tạnh không hề có tuyết, mọi người cứ tưởng rằng đêm nay thời tiết sẽ khô ráo như thế, nào ngờ đến nửa đêm, bầu trời lại nổi cơn mưa tuyết, tuyết rơi dày như lông ngỗng.

Bên trong phòng ngủ chính, hai thân thể đang khít khao dựa sát vào nhau, trên khuôn mặt đều là vẻ an ổn, sự lạnh nhạt bay mất, thay vào đó là vẻ ngọt ngào ấm áp. Mặc kệ bên ngoài gió tuyết rít gào, lạnh lẽo cũng không hề ảnh hưởng đến hạnh phúc của hai kẻ trong kia.

Sau một đêm mưa tuyết, sáng sớm ngày hôm sau, bầu trời vô cùng trong sáng, ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi khắp nơi.

Đình đài, lầu các đều mang dáng dấp cổ xưa, rất chú trọng đến ánh sáng mặt trời chiếu vào.

Những tia nắng ấm đầu tiên chiếu vào, cả vương phủ giống như bừng sáng, đám hạ nhân đã dậy từ sớm, bắt đầu một ngày làm việc bận rộn. Họ quét dọn sạch sẽ tuyết đọng trong phủ, cắt tỉa gọn gàng các loại hoa cỏ và cây cảnh do chịu rét lạnh mà rũ héo.

Tối hôm qua, lúc lão Vương phi đi ngủ, trên khuôn mặt bà vẫn còn nở nụ cười. Hôm nay, vừa mới sáng sớm, bà đã thức dậy. Sau khi Hoàng Oanh và Đỗ Quyên hầu hạ lão Vương phi xong, bà lập tức hỏi:

— Ba vị thiếu gia đã thức dậy chưa?

Hoàng Oanh mỉm cười, cung kính trả lời:

— Hồi lão Vương phi! Ba vị thiếu gia còn nhỏ dĩ nhiên là sẽ ngủ nhiều hơn người khác một chút ạ. — Nhìn thấy vẻ thất vọng trên mặt lão Vương phi, nàng vội nói thêm:

— Ngài có muốn nô tỳ đi gọi ba vị tiểu thiếu gia không ạ?

Lão Vương phi vừa nghe vậy, vẻ thất vọng lập tức biến mất, thay vào đó là vẻ không đồng tình nói nhanh:

— Đúng là mấy thiếu gia còn nhỏ, cơ thể đang tuổi ăn tuổi lớn nên để cho bọn chúng ngủ đủ giấc mới tốt. Trăm ngàn lần không được đi quấy rầy các tiểu thiếu gia có biết không?

Hoàng Oanh gật đầu mỉm cười đáp "vâng". Ở bên cạnh, Đỗ Quyên lập tức nói xen vào:

— Hồi lão Vương phi! Nhân lúc ba vị tiểu thiếu gia chưa dậy, mong ngài cho phép nô tỳ đi đến phòng bếp xem có đồ gì tươi mới, để cho mấy người ở

phòng bếp làm đồ ăn cho ba vị tiểu thiếu gia có được không ạ?

Ngày hôm qua, từ lúc ba vị tiểu thiếu gia trở về, trong vương phủ phong vân bắt đầu đổi hướng. Trước kia, mọi người đều cung kính nịnh hót Sở Trắc Phi thì hiện tại lại quay sang muốn bỏ đờ ba vị tiểu thiếu gia.

Cũng đúng, cả vương phủ ai mà không biết lấy lòng ba vị tiểu thiếu gia chính là lấy được lòng lão Vương phi, Vương gia và cả vị Vương phi một lần nữa đắc sủng kia.

Nha hoàn tên Đỗ Quyên này cũng là thiếp thân nha hoàn hầu hạ bên cạnh lão Vương phi. Tuy rằng thân phận so với Hoàng Oanh thì thấp hơn một chút nhưng nàng ta cũng là người thông minh không hề thua kém so với Hoàng Oanh.

Lão Vương phi vừa nghe thấy nàng nói như vậy, cảm thấy ý kiến này quả thực không tồi. Chờ đến khi, ba tôn nhi của bà thức dậy, thấy bà đã chuẩn bị rất nhiều đồ ăn ngon cho bọn chúng, không biết sẽ vui sướng đến mức nào. Lão Vương phi vừa nghĩ đến việc ba tiểu tử kia sẽ vây quanh bà làm nũng gọi ” nội tổ mẫu, nội tổ mẫu.” trong lòng đã thấy vui sướng, ngọt ngào giống như ăn mật. Vừa mới sáng sớm mà bà đã thấy tinh thần tỉnh táo, phấn chấn hơn hẳn so với việc uống trà buổi sáng trước đây.

Lão Vương phi nhanh chóng nói ngay :

– Các người mau điu ta đến phòng bếp xem có đồ tốt gì có thể làm đồ ăn ngon cho ba tiểu tôn nhi của ta nào.

Hoàng Oanh nghe thấy vậy, vội khuyên nhủ :

– Hồi lão vương phi! Trong phòng bếp rất nặng mùi, ngài vẫn không nên đi đến đó thì hơn ạ. Nếu không an tâm thì ngài chỉ cần phái Đỗ Quyên thay mặt mình đến đó nhìn qua một lần là được rồi.

Dứt lời, nàng ta lập tức liếc mắt ra hiệu cho Đỗ Quyên, Đỗ Quyên không ngừng gật gật đầu nhìn về phía lão Vương phi, cung kính:

– Bẩm lão Vương phi! Ngài vẫn nên đề nô tỳ qua đó thì tốt hơn ạ.

Lão Vương phi khoát tay áo, dứt khoát nói :

– Sao ta lại không đi đến đó được ? Các người mau đờ ta đi thôi.

Kết quả là, chuyện lão Vương phi tự mình đi đến phòng bếp dặn dò đầu bếp cố gắng làm tốt món ăn cho ba vị tiểu thiếu gia lập tức lan truyền khắp vương phủ.

Đám người của Sở Trắc Phi tin tức vốn nhanh nhạy nên sáng sớm khi vừa mới thức dậy, điều nghe được càng khiến cho tâm tình phiền muộn không thôi. Trong lòng tràn ngập tức giận, đôi mắt quắc lên như toan tính điều gì đó....

So với sân viện của các nàng vừa mới sáng sớm đã toát lên vẻ buồn phiền, bức bối thì lúc này, trong biệt viện của Vương gia lại vui vẻ ấm áp như hoa nở mùa xuân.

Ba tiểu tử kia vẫn còn chưa thức dậy. Cả ba người đều mặc áo ngủ hình con heo do mẫu thân của mình thiết kế ra, đáng vẻ thư thái thỏa mãn ngủ say sưa trong ổ chăn ấm áp, khuôn mặt nhỏ nhắn của cả ba người đều đỏ bừng, không cần nói đã thấy rất rõ được vẻ vui sướng toát ra từ tận tâm hồn của chúng. Vương phủ này đã làm đám nhỏ thích thú biết bao.

Bên phòng ngủ chính phía bên này, hai người đang ôm nhau say đắm cuối cùng cũng có dấu hiệu tỉnh giấc.

Nửa người của Thập Bát Nương nằm đè lên trên thân thể của Lan Phụng Thương. Hàng mi dài của nàng khẽ rung động vài cái, hai đầu lông mày cũng hơi hơi nhúu lại một chút, sau đó đôi mắt vẫn còn mang theo vẻ ngái ngủ, mơ màng mở ra.

Nàng cảm thấy cơ thể của người nằm bên cạnh vô cùng ấm áp, lập tức chớp chớp mắt nhìn đi nhìn lại kẻ đang ôm mình, thân thể mềm mại của nàng gần như nằm hẳn trên người hắn, khiến Thập Bát Nương không nhịn được khẽ bật cười, trong lòng có một cảm giác hạnh phúc ngập tràn, lâng lâng....

Nàng khẽ ngước mắt lên nhìn khuôn mặt đang ngủ say của Lan Phụng Thương, nhìn thấy hán ngũ quan vô cùng tinh xảo, cặp mày kiếm sắc bén giống như đao tuốt ra khỏi vỏ, còn toát ra khí phách bức người. Thập Bát Nương không thể không thẳng thắn thừa nhận người đàn ông ở bên cạnh nàng cho dù có ở hiện đại nhất định cũng sẽ là một người đàn ông “kim cương”, được bao nhiêu cô gái chờ đón.

Hắn vừa có quyền thế tiền tài, lại vừa có đáng vẻ anh tuấn, ngoại trừ Hạ Hoàng thì cả Đại Hạ này liệu có ai dám đứng ra so bì với hắn đây?

Người như vậy, lúc đầu, Thập Bát Nương chưa từng dám nghĩ hắn thực sự sẽ thuộc về mình. Nhưng theo như biểu hiện mấy ngày nay của hắn lại khiến cho Thập Bát Nương trong lòng nảy sinh một loại cảm giác vui sướng âm thầm, trong lòng nàng cũng lỡ mờ cảm nhận được tâm tư của Lan Phụng Thương đều đặt cả trên người mấy mẹ con nàng. Tuy rằng trong vương phủ vẫn còn những người phụ nữ khác, trong lòng hắn cũng nghĩ đến các nàng nhưng không nhiều lắm. “Phụ nữ chính là nhờ tình yêu của đàn ông mà nở mày nở mặt”. Hiện nay cho dù bọn họ có cấu kết lại với nhau thì cũng không thể tạo thành mối đe dọa đến mấy mẹ con nàng.

Bản thân Thập Bát Nương vốn không phải là một người phụ nữ hiện đại không có chủ kiến nhưng nàng không hề lấy tư tưởng một vợ một chồng của hiện đại ép Lan Phụng Thương phải thực hiện. ”Nhập gia tùy tục” – nàng hiểu rất rõ tình hình thực tế ở thời đại này.

Ở đây, hầu hết các gia đình đều tuân thủ theo chế độ một chồng, nhiều vợ là phổ biến. Chẳng lẽ một người phụ nữ như nàng lại đi chống lại cả một vương triều phong kiến ư? Chẳng lẽ Thập Bát Nương lại đi chỉ trích họ là không nên theo chế độ một chồng, nhiều vợ mà hãy theo chế độ một vợ, một chồng, liệu sẽ được hay sao?

Chế độ và tư tưởng hiện đại ngày nay là do nền văn minh của Trung Hoa năm nghìn năm qua lắng đọng lại, không phải chỉ dựa vào một người, hai người mà có thể được chấp nhận. Hiện tại, đang ở trong hoàn cảnh như vậy, liệu nàng có thể đấu tranh chống lại được hay sao?

Việc nàng có thể làm chính là cố gắng hết sức lấy lòng người đàn ông này, dựa dẫm vào tình cảm của hắn để chống đỡ và bảo vệ mấy đứa con. Nàng không yêu cầu hắn trong lòng chỉ có nàng hay chỉ có nàng mới có thể khiến hắn quyến luyến. Trước đây, thân xác này đã làm quá nhiều chuyện xấu. Đành phải chờ khi nào ân tượng xấu xa về nàng trước đây phai mờ dần trong lòng hắn thì trái tim Lan Phụng Thương mới có thể dần dần hướng về nàng.

Nói trắng ra, quá trình này giống như dùng nước nóng nấu ếch, như tằm ăn dâu vậy, phải lấy nhu chế cương. Vậy nên Thập Bát Nương không thể tỏ ra ngang ngược được, chỉ còn cách thu phục hắn dần dần.

Ngắm nhìn khuôn mặt tuần tú cương nghị của Lan Phụng Thương, bàn tay trắng nõn của Thập Bát Nương vốn đang được ủ ấm trong chăn không kiềm chế được khẽ vươn ra, xoa nhẹ lên khuôn mặt hắn, cảm nhận hơi thở của hắn. Nàng biết trong lòng mình đã có sự thay đổi. Ở chung mấy ngày nay, nàng giống như càng ngày càng nảy sinh nhiều tình cảm với hắn. Lúc ban đầu, chỉ đơn thuần là vì muốn tính toán tương lai sau này cho mấy đứa con nhưng theo thời gian trôi qua, khi cùng hắn sống chung, gần bó thân thể cùng nhau càng nhiều lần, Thập Bát Nương lại phát hiện, nàng cùng hắn vô cùng hòa hợp, đặc biệt là trong "chuyện ấy".

Trong nháy mắt, trong đầu Thập Bát Nương hiện lên một câu danh ngôn kinh điển của chị Bách Hợp – chị gái ở hiện đại của nàng : tình cảm bắt đầu từ trên giường thì làm càng nhiều, yêu lại càng sâu.

Vừa nghĩ đến chuyện này, bàn tay trắng nõn của Thập Bát Nương đang vuốt ve khuôn mặt của Lan Phụng Thương khẽ ngừng lại. Nàng thầm nghĩ : trước khi, Lan Phụng Thương thực sự yêu thương, quyến luyến nàng thì Thập Bát Nương nhất định không thể yêu hắn trước, bằng không người chịu khổ nhất định sẽ là nàng, thậm chí là cả mấy đứa con.

Nhưng khi bàn tay của nàng vừa mới định rút lại thì đã bị bàn tay to lớn, cứng như sắt của Lan Phụng Thương kéo lại. Trong lúc Thập Bát Nương đang kinh ngạc thì hắn đã xoay người đè lên nàng, hai tròng mắt mang theo vẻ mơ màng nhìn nàng từ trên xuống dưới, nói :

– Sở soạn xong lại muốn phui tay rồi đi là sao, trên đời này làm gì có chuyện hời như vậy chứ?

Người con gái nhỏ này ngủ ở bên cạnh hắn, nửa người Thập Bát Nương nằm trên người hắn, nàng chỉ hơi cử động là hắn đã phát hiện ra. Thời điểm, nàng vươn bàn tay ấm áp vuốt ve hai má của hắn, hắn đã tỉnh lại nhưng không hề mở mắt ra, trong lòng dâng lên một chút cảm giác luyến tiếc lẫn kiêu ngạo, muốn hưởng thụ một chút cảm giác khi người con gái nhỏ này thừa dịp hắn không biết vụng trộm thể hiện thái độ ngưỡng mộ với hắn đây. Nhưng khi thấy Thập Bát Nương muốn buông tay chạy lấy người, không hiểu tại sao hắn lại có cảm giác nàng giống như khách làng chơi muốn chồng ghẹo hắn? Hừ!... Tình huống như vậy hắn sao có thể bỏ qua cho nàng được đây?

Thập Bát Nương thấy hắn có hành động đột ngột, suy nghĩ một chút cũng đoán ra được hắn vốn giả vờ ngủ, nghĩ đến việc mình vừa mới vụng trộm ngắm nhìn hắn, thậm chí còn mang theo một chút cảm giác si mê vuốt ve khuôn mặt anh tuấn, khuôn mặt Thập Bát Nương bỗng nhiên đỏ ửng lên, ngước mắt lên nhìn hắn lại bất gặp hắn cũng đang nhìn mình chằm chằm. Nàng cố trấn tĩnh, tỏ ra thản nhiên nói :

– Thiếp nhìn thấy thích nên mới sờ soạn vài cái thôi.

Nghe nàng nói vậy, lúc này, Lan Phụng Thương lúc này mới vừa lòng xoay người xuống dưới. Sau đó, hắn lập tức cầm lấy tay nàng đưa lên vuốt ve khuôn mặt hắn, giọng nói đầy vẻ mờ ám :

– Nàng đã thích đến vậy thì ta để cho nàng thoải mái sờ soạn đó.

Nói xong, lập tức ôm thân thể mềm mại của nàng đặt hẳn lên trên người mình.

Thập Bát Nương cũng thuận theo ý hắn, yên lặng nằm trên người Lan Phụng Thương, bàn tay trắng nõn khẽ vuốt ve khuôn mặt tuần tú của người bên cạnh, nghiêng đầu lắng nghe nhịp tim đập rộn ràng nơi lồng ngực hắn.

Mà Lan Phụng Thương thuận theo nàng, lẳng lặng nằm đó, hưởng thụ cảm giác ấm áp khó có được lúc bình minh như thế này.

Một lúc lâu sau, Thập Bát Nương mới ngẩng mặt lên, dịu dàng nói với hắn :

– Lúc này, có lẽ mấy huynh đệ Sâm ca nhi cũng cũng dậy rồi, chúng ta cũng dậy đi thôi.

Lan Phụng Thương gật gật đầu, đôi môi mỏng khẽ hôn nhẹ lên giữa mi tâm của nàng , nhanh chóng xuống giường.

Thập Bát Nương giúp hắn thay y phục xong, liền gọi nha hoàn bưng nước ấm đang đứng ngoài cửa tiến vào, tự mình rửa mặt cho hắn. Làm xong, nàng nhỏ nhẹ nói với hắn:

– Chàng đi trước xem mấy đứa nhỏ đi, thiếp phải rửa mặt chải đầu thì mới có thể đi ra ngoài được.

Lan Phụng Thương gạt nhẹ đầu, sau đó lập tức đi trước xem mấy đứa con. Bọn chúng vừa mới đến sống ở đây, tuy rằng lúc nửa đêm hẳn cũng đã đi qua xem bọn chúng, thấy ba đứa ngủ rất ngon nhưng Lan Phụng Thương cũng lo lắng không biết sáng sớm khi vừa thức dậy, đối mặt với hoàn cảnh mới mẻ ở nơi này, liệu bọn chúng có cảm thấy sợ hãi mà nháo nhác muốn tìm cha mẹ hay không?

Nghĩ thế bước chân của Lan Phụng Thương cũng nhanh hơn không ít.

Chưa đi vào phòng của ba tiểu tử kia, từ bên ngoài, hẳn cũng đã nghe thấy tiếng cười đùa vui vẻ của bọn chúng. Lúc này, gánh nặng trên vai Lan Phụng Thương nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Mấy đứa con của hắn có năng lực thích ứng rất tốt. Hắn cùng Thập Bát Nương không cần phải lo lắng quá.

Lúc Lan Phụng Thương y phục chỉnh tề đẩy cửa bước vào, ba tiểu tử đang được nha hoàn hầu hạ rửa mặt không khỏi đồng loạt nhìn về phía cửa, thấy người tới là phụ thân hai đứa nhỏ lập tức bỏ mặc mấy nha hoàn kia, vui sướng chạy về phía Lan Phụng Thương, mấy cái miệng nhỏ nhắn hô lớn "phụ thân". Chỉ có đại thiếu gia ngoài hai tiếng phụ thân thì vẫn bình tĩnh ngồi yên cho nha hoàn chải đầu, thần thái vô cùng thản nhiên, ra dáng con trưởng.

Nha hoàn thấy Lan Phụng Thương vội cúi đầu cung kính hô "Vương gia", sau đó im bặt, không nói thêm gì nữa.

Lan Phụng Thương khom người ôm hai đứa con trai nhỏ lên, đến bên cạnh Lan Hoài Sâm mới thả bọn chúng xuống dưới, nói với nha hoàn :

– Các người hãy rửa mặt cho mấy tiểu thiếu gia trước đi!

Lan Hoài Mặc, Lan Hoài Nhân bật cười khanh khách giờ mới để cho mấy nha hoàn rửa mặt giúp mình.

Mặt mũi sạch sẽ, Tam thiếu gia lập tức đưa tay về phía phụ thân. Lan Phụng Thương biết rằng con trai út đang muốn làm nũng, không có nhiều lời, lập tức dang một cánh tay ôm lấy tiểu tử kia, tay kia thì nắm tay Nhị thiếu gia, cuối cùng gọi Đại thiếu gia vốn hiểu chuyện nhất nhà đi đến. Mấy cha con cùng nhau đi về phía phòng ngủ của mẫu thân Thập Bát Nương.

Bên này, Thập Bát Nương cũng đã sửa soạn gần xong xuôi, thấy bốn cha con họ vừa tới liền nhìn về phía mấy cha con mỉm cười, sau đó quay sang hỏi mấy tiểu tử kia :

– Đêm qua, các con ngủ có ngon không?

Lan Hoài Sâm vội trả lời :

– Chúng con ngủ ngon lắm ạ. – Sau đó lại nhìn về phía phụ thân của mình, hơi nheo mắt- Phụ thân và mẫu thân đừng lo lắng.

Thập Bát Nương và Lan Phụng Thương khẽ liếc nhìn nhau, trong ánh mắt họ tràn về vui mừng, sau đó cùng hướng mắt về phía ba đứa con, gạt nhẹ đầu, thủ thi :

– Phụ thân và mẫu thân không lo lắng. Sâm ca nhi, Mặc ca nhi và Nhân ca nhi đều là những đứa trẻ trưởng thành, hiểu chuyện lắm rồi.

Lan Hoài Sâm gạt đầu, hẳn cũng hiểu được ba huynh đệ mình đều là những đứa trẻ tốt, hiểu chuyện, thông minh là những đứa trẻ tuyệt vời.

Đợi đến khi Thập Bát Nương sửa soạn xong xuôi, Lan Phụng Thương đang chơi đùa cùng ba đứa con liền nói với nàng :

– Sáng sớm, mẫu thân đã chuẩn bị rất nhiều đồ ăn phong phú. Chúng ta cùng nhau đi qua dùng bữa cùng với người thôi.

Ba tiểu tử kia vừa nghe đến việc nội tổ mẫu đã chuẩn bị rất nhiều đồ ăn ngon cho mình, ánh mắt đều sáng ngời, mang theo vẻ chờ mong nhìn về phía mẫu thân.

Bà bà như vậy, cho dù là ở hiện đại có đốt đèn lồng cũng khó tìm được, đối với sự quan tâm của bà, Thập Bát Nương cảm kích còn không hết, sao lại có thể có thái độ trốn tránh được, vậy nên nàng mỉm cười đáp ngay :

– Đã khiến cho bà bà phải mệt nhọc rồi.

Lan Phụng Thương đặt con trai út xuống, nắm tay tiểu tử kia cùng đi, sau đó lại quay nói với Thập Bát Nương, cười vui vẻ:

– Ta nghĩ... Là mẫu thân quá vui mừng nên sẽ không cảm thấy mệt nhọc gì đâu.

Thập Bát Nương mỉm cười, gạt đầu về tán thành, tiếp đó nâng dất tay Đại thiếu gia và Nhị thiếu gia đi theo phía sau hắn, cùng nhau rời khỏi biệt viện. Mấy nha hoàn và gã sai vặt cũng đi theo hầu bọn họ đến viện của lão Vương phi.

Lúc gần đến viện của lão Vương phi, Thập Bát Nương lại quay sang dặn dò ba tiểu tử :

– Lát nữa, khi gặp nội tổ mẫu, các con nhớ thỉnh an người có biết không ?

Ba tiểu tử gật đầu nói :

– Chúng con biết rồi ạ! Mẫu thân yên tâm.

Thập Bát Nương cười cười, lập tức dẫn bọn chúng đi vào. Ở bên cạnh Lan Phụng Thương thấy nàng cẩn trọng như vậy, trong lòng khẽ thở dài Tuy nhiên hẳn cũng không nói thêm điều gì, qua một thời gian nữa, có lẽ người con gái nhỏ này sẽ dần dần buông lỏng khúc mắc trong lòng, chan hòa vui vẻ hơn trong gia đình Vương phủ.

Trong viện, lão Vương phi vừa nghe nói Vương gia và Vương phi mang theo ba vị tiểu thiếu gia đến đây, vội bảo Hoàng Oanh lập tức lấy ra mấy chiếc lục lạc vàng mà bà đã sai người chế tạo gấp gáp suốt đêm qua.

Sau khi Lan Phụng Thương và Thập Bát Nương đưa ba tiểu tử kia đi vào, hai người lập tức thỉnh an lão Vương phi, ba tiểu tử cũng học theo phụ thân của mình chấp tay thi lễ, dáng vẻ cũng có khuôn có dạng thỉnh an lão Vương phi. Những giọng nói trong trẻo non nớt lần lượt cất lên :

– Chúng tôn nhi thỉnh an nội tổ mẫu ạ.

Thấy bọn chúng ngoan ngoãn, lễ phép như vậy, lão Vương phi mừng đến mức đầu mày, đuôi mắt đều toát lên vẻ sung sướng, vội hô lên :

– Sầm ca nhi, Mặc ca nhi, Nhân ca nhi mau mau đến đây ngồi chung với nội tổ mẫu nào.

Ba tiểu tử cũng rất yêu quý nội tổ mẫu của mình nên nghe bà nói vậy, lập tức chạy vội đến chỗ bà.

Thập Bát Nương rót cho lão Vương phi một chén nước ấm, vừa đưa cho bà vừa nhỏ nhẹ:

– Bà bà! Người đừng có nuông chiều chúng quá, chiều chuộng quá sẽ khiến bọn chúng sinh hư đấy ạ.

Những chuyện khác lão Vương phi với Thập Bát Nương có thể nói là rất hợp nhau nhưng riêng đối với chuyện dạy dỗ ba tiểu tôn nhi thì lão vương phi lại hơi bất đồng. Bà chỉ ước gì có thể hái sao trên trời xuống cho các cháu của mình thường thức, tình yêu thương kèm theo nhưng nhớ, hoài vọng dành cho các cháu không giống bình thường. Vậy nên khi lão Vương phi tiếp nhận chén nước ấm mà Thập Bát Nương đưa qua, nghe thấy nàng nói như vậy thì tỏ ra lo lắng nói :

– Nuông chiều chúng có gì không tốt. Con xem bọn chúng đi. Bọn chúng có đứa nào không ngoan ngoãn lễ phép khiến cho người ta yêu thương chứ? Chỉ cần bản tính của chúng thuần khiết thì cho dù mẫu thân có sủng ái như thế nào, cũng không là vấn đề, con hãy nghĩ thoáng ra một chút đi.

Lan Phụng Thương cũng nhất trí với ý kiến của mẫu thân. Hắn cảm thấy nàng đã quá mức cẩn thận rồi, bèn nhân tiện nói luôn :

– Mẫu thân nói rất có lý. Nàng hãy nghe theo mẫu thân đi.

Ở bên cạnh, ba tiểu tử đã bị hấp dẫn bởi chiếc hộp gấm mà Hoàng Oanh vừa mang ra, trông thấy mấy chiếc lục lạc tinh xảo phát ra kim quang chói mắt kia, đôi mắt đen tròn của ba tiểu tử đều lóe sáng. Trước kia, lúc bọn chúng ở Thiên Trạch đã từng thấy đứa trẻ của một vài gia đình khác đeo vật này, chẳng qua đồ vật của mấy người kia là làm bằng bạc còn món đồ trong hộp kia lại làm bằng vàng nên so sánh ra thì sáng hơn rất nhiều, có lẽ chơi cũng rất vui.

Hoàng Oanh lập tức dâng lên cho lão Vương phi nắp chiếc hộp gấm, trên đó có bày ba bộ vòng vàng gồm có vòng cổ bằng vàng, vòng đeo tay cầu bình an, phước thọ bằng vàng và lục lạc nhỏ đeo chân bằng vàng.

Lão Vương phi tiếp nhận mở trang sức, bà lập tức gọi ba tiểu tử lại gần, mỉm cười nói với ba tiểu tôn nhi xinh xắn, đáng yêu:

– Những thứ này là ngày hôm qua, tổ mẫu bảo người ta làm ra. Các con có thích không?

Ánh mắt của ba tiểu tử kia đều sáng rực, ngẩng mặt lên, thái độ rất nghiêm túc nhìn mấy món quà mà tổ mẫu làm cho bọn chúng, sau đó gật gật đầu nói :

– Cảm ơn nội tổ mẫu ạ. Chúng tôn nhi rất thích ạ. Ngài đeo cho tôn nhi được không ?

Nói xong, cả ba đều vén tay áo, vươn cánh tay nhỏ đến trước mặt lão Vương phi.

Thập Bát Nương thấy các con đeo mấy món đồ kia, chỉ mỉm cười. Nàng biết ba đứa con của nàng thấy mấy món đồ này nhất định là rất thích. Lúc trước, vì Thập Bát Nương không có dư tiền nên không có cách nào mua được, hại bọn chúng nhìn thấy đồ của người khác với ánh mắt thèm muốn, hiện giờ đã có nội tổ mẫu của chúng yêu thương, sủng ái, làm cho chúng, trong lòng nàng đối với bà bà cảm kích không nguôi.

Bên cạnh, Lan Phụng Thương cũng rót cho nàng một chén nước ấm, nói với nàng :

– Các con đeo cái này vào, người ngoài vừa nhìn thấy thì có thể biết ngay rằng chúng là thiếu gia của vương phủ ta.

Thập Bát Nương chưa nhìn thấy dòng chữ nhỏ trên mấy món đồ kia nhưng khi nghe Lan Phụng Thương nói như vậy, nàng cũng đã hiểu ra, gật nhẹ đầu với hắn.

Lão Vương phi đã lần lượt đeo từng món đồ trang sức bằng vàng có khắc chữ "Lan vương phủ" lên tay cho đám nhỏ. Ba tiểu tử kia lần đầu tiên được đeo mấy vật này nên đều tỏ ra vui mừng không thôi, ngo trái ngo phải một lúc, sau đó lại đứng đưa cặp chân nhỏ, lắc lắc chiếc lục lạc bằng vàng đang đeo ở chân, tiếng chuông nghe rất dễ chịu, êm tai sau đó lại quay sang hỏi nội tổ mẫu của mình :

– Tổ mẫu! Người thấy có đẹp không ạ?

Lão Vương phi nhìn thấy cả ba tiểu tôn nhi đều đeo trên người dấu ấn của Lan vương phủ thì vô cùng vui mừng, mỉm cười nói :

– Đẹp lắm!

Lan Hoài Sâm tỏ ra khá bình tĩnh ngắm nghía chiếc vòng đeo tay cầu bình an, phúc thọ và chiếc vòng cổ bằng vàng ở trước ngực, sau đó mới nhìn về phía tổ mẫu của mình nói :

– Con cảm ơn nội tổ mẫu ạ.

Lão Vương phi vội vàng gọi đại tôn nhi tính tình cẩn trọng, nhu hòa đến ngồi vào bên cạnh mình. Lan Hoài Sâm lập tức đi qua còn hai tiểu tử kia tung tăng chạy đến chỗ phụ thân và mẫu thân, hỏi hai người xem bọn chúng đeo mấy món đồ trang sức kia có đẹp hay không?

Lúc này, nha hoàn bước lên bảm báo phòng bếp đã làm xong tất cả các món ăn sáng thịnh soạn mà lão Vương phi đã căn dặn lúc trước. Lão Vương phi liền nắm tay Lan Hoài Sâm đi đến bàn ăn. Lan Phụng Thuong và Thập Bát Nương cũng mang theo Lan Hoài Mặc và Lan Hoài Nhân đi tới. Hai tiểu tử kia vẫn còn đang vui mừng rạo rức vì được tổ mẫu tặng quà, mắt nhỏ sáng lên, tươi cười không dứt.

Một nồi chè hạt sen tỏa hương thơm ngào ngạt được bưng lên, chỉ ngửi hương thơm thôi đã kích thích vị giác của mọi người. Ở trên bàn còn bày rất nhiều các món ăn khác như tôm hùm hấp, thịt rán giòn v.v.v và rất nhiều món ăn phong phú và độc đáo khác mà Thập Bát Nương chưa từng nhìn thấy, nhưng chỉ ngửi thôi đã thấy vô cùng thơm ngon và hấp dẫn.

Bản thân là một bác sĩ ở hiện đại nên nàng tất nhiên là hiểu rõ một người trong một ngày nên ăn đủ ba bữa, đặc biệt là buổi sáng thì nên ăn sáng phong phú một chút. nhất định có thể khiến cho ba đứa con của nàng trở nên béo khỏe, mập mạp.

Sau khi đồ ăn được bưng hết ra, Thập Bát Nương từ chối sự hầu hạ của nha hoàn mà tự mình lột vỏ tôm và gấp rau, gấp thịt cho các con của mình, thậm chí còn dứt cả một chén canh gà cho bọn chúng.

Ở bên cạnh, lão Vương phi nhìn thấy vậy, trong lòng cảm thấy rất yên tâm, trông thấy dáng vẻ của Thập Bát Nương khi chăm sóc mấy đứa nhỏ vô cùng thuần thực, bà cũng có thể đoán ra được bình thường nàng nhất định lo lắng cho mấy tôn nhi của mình chu đáo, cẩn thận đến mức nào.

Ba tiểu tử ăn uống vô cùng vui vẻ, đặc biệt khi ăn món tôm do mẫu thân đã bóc vỏ cho thì thái độ lại càng tỏ vẻ vui sướng không thôi. Trước kia, nhà của bọn chúng không có nhiều tiền để làm nhiều món ăn ngon đến vậy.

Lan Phụng Thuong thấy bát của ba tiểu tử kia đã được gấp đầy tôm, cá, thịt mà ở bên cạnh, Thập Bát Nương vẫn không ngừng bận rộn, hần lập tức kêu nha hoàn lột cho mình một bát tôm mang đến đây. Tiếp đó, hần liền đẩy bát tôm đến trước mặt Thập Bát Nương, âu yếm :

– Nàng cũng ăn một chút đi.

Thập Bát Nương lau tay, gạt đầu với hần một, sau đó mới cúi đầu ăn.

Được ăn một bữa sáng với nhiều đồ ăn phong phú như vậy khiến cho ba tiểu tử thỏa mãn không thôi. Nhìn các món ăn không hết trên bàn, Thập Bát Nương có cảm giác hơi tiếc nuối. Bữa sáng nhà vương tộc quả là rất xa xỉ.

Lan Phụng Thuong đột nhiên nói với Thập Bát Nương rằng :

– Lát nữa, nàng hãy cùng ta tiến cung một chuyến.

Chuyện ba đứa nhỏ đã trở về phủ, hần không thể không đi bẩm báo với Hạ Hoàng.

Thập Bát Nương nhìn qua ánh mắt của hần, nàng cũng biết được huyết mạch của vương phủ có ảnh hưởng rất lớn với vương triều Đại Hạ. Nếu không phải thái độ của Hoàng Thượng từ trước đến nay đối với nhiều thế hệ của Lan vương phủ đều tín nhiệm thì chuyện mấy đứa nhỏ lớn như vậy mới mang về vương phủ nhất định sẽ tỏ ra nghi ngờ.

Nghĩ vậy, Thập Bát Nương vội gạt đầu, đáp ” vâng” một tiếng.

Lão Vương phi thấy sự lo lắng trong lòng nàng, lập tức an ủi ngay :

– Con đừng lo lắng. Tình cảm của Hoàng Thượng và Vương nhi vẫn luôn rất tốt, đối với việc Vương nhi có con, ngài ấy nhất định sẽ vui mừng, chứ không nảy sinh nghi kỵ gì đâu.

Lão Vương phi thầm nghĩ, nhiều thế hệ của Lan vương phủ đều mang trên mình trách nhiệm bảo vệ quốc gia. Vậy nên cả tiên hoàng và cao tổ hoàng đế đối với Lan vương phủ đều có thái độ tín nhiệm tuyệt đối. Còn tân đế hiện nay, lúc trước, ngài ấy cũng là nhờ có hai mẹ con bà mới có thể ngồi an ổn trên vương vị. Hiện tại, nếu vì chuyện ba tôn nhi trở về mà Hạ Hoàng lại có thái độ nghi kỵ nào đó với Lan vương phủ thì với tình hình ngoại bang chưa thực sự yên ổn như hiện nay, một khi mất đi cánh tay đắc lực là Lan vương phủ, ngày vương triều sụp đổ sẽ không còn xa.

Hơn thế Hoàng Thượng không phải người ngu xuẩn. Lão Vương phi biết ngài ấy hiểu rõ được tầm quan trọng của Lan vương phủ, cũng như tầm quan trọng của ba tiểu tôn nhi của mình với tương lai của vương triều Đại Hạ.

Chỉ cần vương phủ của bọn họ không nảy sinh dị tâm khác, Hạ Hoàng tuyệt đối sẽ tin nhiệm bọn họ!

Sau khi dặn dò ba tiểu tử ở trong phủ phải nghe lời của nội tổ mẫu, Thập Bát Nương và Lan Phượng Thương lập tức tiến cung.

Sau khi phụ thân và mẫu thân rời phủ, trong ba tiểu tử ngoại trừ Đại thiếu gia có thể yên ổn ngồi ở bên cạnh lão Vương phi nói chuyện với bà ra thì hai tiểu tử kia đều tự mình đi khám phá khắp trong và ngoài viện của lão Vương phi.

Cuối cùng, Lan Hoài Mặc và Lan Hoài Nhân còn tìm ra được cả bọc quần áo lúc ban đầu lão Vương phi sai người làm cho "đứa bé" ở trong bụng Thập Bát Nương. Thấy vậy, hai tiểu tử kia nghi hoặc hỏi lão Vương phi :

– Nội tổ mẫu! Sao mấy bộ quần áo này lại nhỏ như vậy ạ?

Lão Vương phi không nén được, cười to giải thích chuyện ban đầu bà cứ tưởng ba người bọn họ vẫn còn ở trong bụng mẹ mới sai người làm ra. Nhưng khi bà nhìn thấy bọn chúng đều đã lớn đến như vậy, bà mới không lấy ra nữa.

Ba tiểu tử biết chính mình đã cho nội tổ mẫu một bất ngờ quá lớn, không khỏi cười phá lên. Tam thiếu gia tỏ vẻ nghiêm túc, nhanh chóng đề nghị:

– Tổ mẫu! Nhân ca nhi và các ca ca không thể dùng mấy thứ này được rồi nhưng biết đâu tương lai mẫu thân của chúng con sẽ sinh thêm đệ đệ hoặc muội muội. Tổ mẫu cứ giữ lại, đến lúc đó sẽ mang ra tặng cho đệ đệ hoặc muội muội dùng, không nên bỏ đi ạ.

Nghe cháu trai út nói vậy, lão Vương phi lập tức nói "được". Nếu như Thập Bát Nương thật sự có thể sinh thêm cho bà một hoặc hai tôn nhi nữa thì đó quả là chuyện vô cùng mỹ mãn.

Buổi tối, lúc phụ thân và mẫu thân của mình bình an trở về, ba tiểu tử lập tức thủ thi nói cho Thập Bát Nương chuyện mấy bộ quần áo lót kia, sau đó ngược đời mắt to tròn lên hỏi mẫu thân của mình rằng :

– Mẫu thân! Đêm nay, người có thể sinh thêm cho chúng con một đệ đệ hoặc muội muội hay không?

Thập Bát Nương nghe vậy thì dở khóc dở cười. Muốn sinh đệ đệ hoặc muội muội mà trong một đêm đã có thể sinh ra cho bọn chúng được hay sao? Hơn nữa hiện tại, nàng thân thể không khỏe, lại thuộc thể hàn, chắc chắn là không thể mang thai được. Nhìn thấy ánh mắt của mấy đứa con đều lóe sáng, thậm chí cả Lan Hoài Sâm vốn bình tĩnh cũng nhìn mình bằng ánh mắt chờ mong, Thập Bát Nương cũng chỉ có thể trấn an bọn chúng trước. Nàng dịu dàng:

– Thân thể của mẫu thân không tốt. Nếu các con muốn mẫu thân sinh đệ đệ hoặc muội muội thì phải đợi mẫu thân khỏe lại mới được.

Ba tiểu tử vui mừng gật đầu nói "Vâng ạ", sau đó, cả ba người lập tức đi theo nha hoàn về phòng.

Ba đứa con đi hết, Thập Bát Nương mới xoay mặt nhìn Lan Phượng Thương – người vẫn còn đang mang vẻ mặt tán thành với ý kiến của ba tiểu tử kia, giọng nói có phần như trách cứ :

– Chẳng sao lại có thể đồng ý với bọn chúng được chứ?

Lan Phượng Thương nhìn nàng, tủm tủm cười sau đó lại xoay mặt qua vừa tự mình rót nước uống vừa nói :

– Đợi Thường lão thái y tìm được sư huynh của ông ấy, lấy được phương thuốc thì sẽ có thể chữa trị cho nàng rồi. Đến lúc đó nàng lại có thể sinh con cho ta thật nhiều con.

Một lần đã sinh ba. Hóa ra người đàn ông này còn thấy ít ư? Thập Bát Nương cảm thấy bản thân mình nói này giờ chẳng khác gì đàn gảy tai trâu, dứt khoát không đề ý đến hắn nữa.

Sau khi vào phòng trong, Thập Bát Nương vừa mới cởi bớt quần áo để đi ngủ thì Lan Phượng Thương cũng buông chén trà, bước vào phòng ôm lấy nàng, sau một hồi môi lưỡi dây dưa, cuối cùng, trong lúc mơ màng, Thập Bát Nương đã bị ôm lên giường.

Hoan ái qua đi, Thập Bát Nương mới dựa vào ngực Lan Phượng Thương, nghiêm túc bàn bạc với hắn :

– Chuyện Hoàng Thượng muốn cho mấy huynh đệ Sâm ca nhi tiến cung học cùng với các hoàng tử, chàng thấy thế nào?

Lan Phượng Thương khẽ vỗ vỗ lưng của nàng nói :

– Ngài ấy muốn bọn nhỏ tiến cung, một là muốn quan sát tính cách của chúng, thứ hai là ngài ấy đánh giá cao bọn chúng nên mới muốn các con ở cùng với mấy hoàng tử để bồi dưỡng tình cảm, tương lai tiếp tục vì nước tận trung.

Nghĩ đến việc tương lai, các con của nàng cũng phải đi ra chiến trường chém giết, Thập Bát Nương lại trầm thờ dài trong lòng. Mặc dù trong lòng rất lo lắng nhưng nàng cũng không có biện pháp nào cả. Đó là trách nhiệm mà con trai trưởng của vương phủ phải gánh vác. Hơn nữa ba huynh đệ bọn chúng cũng phải tự mình bước ra chiến trường đi tìm thể giới thuộc về chính mình.

Chương 75: Gặp Chuyện Không May

Lão Vương phi luôn lo lắng sẽ xảy ra chuyện gì khiến ba tôn nhi không vui nên nhiều ngày qua, bà vẫn miễn việc thỉnh an Thập Bát Nương cho mấy tiểu thiếp của Lan Phượng Thương, khiến cho bọn họ phải ngoan ngoãn ở trong trang viên chờ đợi.

Ý tứ trong lời nói của bà rất rõ ràng. Bà không muốn bọn người Sở trắc phi đến đây quá nhiều sẽ quấy rầy bà và mấy tôn nhi vui cảnh đoàn viên. Đồng thời bà cũng thẳng thắn biểu lộ ý của mình, muốn cho bọn họ biết tốt nhất là hãy loại bỏ ngay những ý niệm xấu xa ở trong đầu. Ba tôn nhi đã có bà che chở, cho dù là ai cũng không tổn thương đến một sợi tóc của chúng được.

Mệnh lệnh của lão Vương phi truyền đến, Sở trắc phi và ba vị di nương đều vô cùng tức giận. ... Thập Bát Nương chỉ mới sinh cho Vương phủ ba đứa cháu nhỏ, vậy mà giờ đây lão Vương phi lại có thể đối xử với mọi người có sự khác biệt lớn tới thế sao? Thực sự là quá đáng! Nếu như Vương gia thường xuyên ghé qua nơi của họ thì chuyện mang thai đâu có khó khăn. ...Bọn họ cũng có thể sinh con mà. Đâu đến nỗi không thể mang thai như hiện tại.

Nhưng dù có tức giận bọn họ vẫn không dám có hành động bất kính với lão Vương phi.

Trong trang viên của Sở trắc phi.

Dư bà bà dâng cho Tạ Linh Sở một chén trà sâm, cung kính nói với nàng ta:

– Trắc phi! Cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp hay. Chỉ e Vương phi lại mang thai lần nữa. Đến lúc đó, ngài sẽ bị cướp đoạt toàn bộ quyền lực hiện có, một chút cũng không còn. Hay là ngài hãy hỏi phủ hồi qua ý kiến của đại nhân một chút? Để ngài ấy tạo một ít áp lực với Vương gia.

Trong vương phủ, sức ảnh hưởng của Thập Bát Nương với Vương gia đang dần dần nâng cao còn Trắc phi quyền lực càng ngày càng giảm xuống. Cứ tiếp tục như vậy, bọn họ hầu hạ bên cạnh trắc phi thân phận cũng sẽ dần dần bị hạ thấp. Vậy nên, Dư bà phải tính toán giúp chủ tử đồng thời cũng là tính toán cho tương lai của chính mình.

Tạ Linh Sở tiếp nhận chén trà sâm, lắc đầu, nói:

– Hiện tại, ta không thể hỏi phủ được, ba vị tiểu thiếu gia của quý phủ vừa mới trở về, nếu như ta lại muốn về nhà mẹ đẻ thì người khác sẽ nghĩ như thế nào?

Người trong vương phủ nhất định sẽ cho rằng nàng mang lòng dạ đồ kị của đàn bà, đến lúc đó chỉ sợ sẽ phản tác dụng hoàn toàn.

Dù vậy, cổ oán khí trong lòng Tạ Linh Sở vẫn không thể tiêu trừ được. Nàng ta hậm hực lắm nhắm trong miệng:

– Ba đứa con hoang kia được lão Vương phi bảo vệ vô cùng tốt. Cho dù chúng ta có muốn hạ thủ cũng sẽ không tìm được cơ hội. Nhưng cứ tiếp tục như vậy, đối với ta sẽ vô cùng bất lợi. Dư bà bà! Thất bà bà! Hai người các ngươi có diệu kế gì không?

Tạ Linh Sở nhìn về phía hai tiểu thân nha hoàn, trong ánh mắt mang theo vài phần thâm độc. Nàng nhất định sẽ không ngồi yên để mặc cho Thập Bát Nương làm mưa làm gió. Bằng không, tương lai người bị đá ra khỏi vương phủ nhất định sẽ là nàng.

Không biết vì nguyên nhân gì mà Vương gia lại sủng ái Cố Thập Bát Nương, thậm chí vì muốn nàng ta có thể thuận lợi sinh hạ huyết mạch cho vương phủ mà ngài ấy lại đem mấy đứa trẻ kia giấu kỹ như thế. Hôm nay, chúng đã trở về, đáng vẻ lại khỏe mạnh anh tuấn, ai nhìn cũng mến. Trong mắt của Vương gia chỉ có bóng dáng của Thập Bát Nương và ba đứa con hoang kia khiến cho nàng cảm thấy vô cùng chói mắt. Nàng chỉ hận không thể tiến lên, cào cấu xé rách cái vẻ mặt hạnh phúc ấm áp của Thập Bát Nương ra.

Trông thấy đáng vẻ vui sướng sum họp của một nhà năm người bọn họ, Tạ Linh sở thực sự cảm thấy bản thân thật dư thừa. Nàng muốn nói với Vương gia. Tạ Linh Sở nàng không phải là kẻ dư thừa. Cố Thập Bát Nương mới là kẻ ấy. Người đàn bà kia muốn lợi dụng con cái để chiếm lấy Vương gia, đây tuyệt đối là chuyện vọng tưởng. Nàng sẽ không cho phép. Tuyệt đối không!

Tạ Linh Sở càng nghĩ, đôi mắt kia lại càng rét lạnh đến đáng sợ, con ngươi hơi nheo lại, mang theo rất nhiều mưu tính ác độc. Nàng sẽ không ngồi chờ chết. Dù có dùng bất cứ thủ đoạn nào cũng không để Thập Bát Nương và ba đứa trẻ kia sống yên ổn cạnh Vương gia.

Bên cạnh, hai bà tử liếc mắt nhìn nhau một. Thất bà bà nãy giờ im lặng, giờ mới thong thả lên tiếng:

– Trắc phi! Hiện tại, ba vị tiểu thiếu gia được lão Vương phi chăm sóc vô cùng cẩn thận, muốn loại bỏ quả thực không dễ. Lão nô nghĩ vẫn nên hạ thủ từ phía Vương gia là tốt nhất. Chẳng biết trắc phi có nguyện ý nghe ý của lão nô một lần hay không?

Trong đôi mắt của Thất bà bà chợt lóe lên một đạo ánh sáng vô cùng sắc bén, đáng vẻ kia kết hợp với nét mặt thoát nhìn hiền hoà của bà ta thực sự là quý dị đến đáng sợ.

Cặp mày liễu của Tạ Linh Sở nhíu chặt, sau đó nhìn về phía bà ta nói ngay:

– Hạ thủ từ phía Vương gia sao? Bây giờ, Vương gia đã bị Thập Bát Nương mê hoặc, luôn vây quanh nàng ta, lại còn bị ba đứa con hoang kia cuốn lấy, căn bản là không có thời gian để đến viện của mấy tiểu thiếp như ta. Bà nói xem nên hạ thủ thế nào đây?

Nàng đương nhiên biết là lên hạ thủ từ phía Lan Phụng Thương. Nhưng hiện tại, căn bản là người khác sẽ không cho nàng cơ hội, thậm chí Tạ Linh Sở còn thấy rằng, tình cảm của hắn dành cho nàng càng lúc càng phai nhạt, đã sắp bị Thập Bát Nương cướp đoạt hết rồi. Mấy năm nay, nàng vì mong muốn được ngồi lên vị trí Vương phi đã phải bỏ ra rất nhiều tình cảm và tiền bạc. Vị trí Vương phi kia nhất định phải là của nàng – của Tạ Linh Sở nàng đây.

Trông thấy hai tròng mắt của trắc phi đã sắp bốc hỏa, Thất bà bà và Dư bà bà liếc mắt nhìn nhau, sau đó mới mở miệng nói:

– Ngài đừng nóng vội. Chỉ cần ngài mang thai con của Vương gia thì sau này nhất định sẽ tìm được cơ hội diệt trừ ba đứa con hoang kia.

Chỉ cần Tạ Linh Sở mang thai con nối dõi cho Vương gia, thân phận của nàng ta nhất định sẽ được nâng cao, đến lúc đó còn phải lo lắng Vương phi không muốn gặp nàng ta hay sao? Mà đến lúc đó, Vương gia cũng sẽ dành nhiều thời gian đến trang viện này. Với thủ đoạn của Tạ Linh Sở, Cổ Thập Bát Nương tuyệt đối không phải là đối thủ của nàng, tương lai cũng sẽ do nàng gây khó dễ cho nàng ta. Về phần ba đứa con hoang kia lại càng khỏi phải nói.

Suy nghĩ đến việc này, Thất bà bà cũng bước ra, giọng nói vô cùng lạnh lẽo và u ám:

– Trắc phi! Hiện tại, ngài cần phải bình tĩnh chờ cơ hội. Mong ngài hãy nghe lão nô một câu thôi. Chỉ cần lần này, ngài biểu hiện tốt hơn, lão nô tin tưởng đến lúc đó Vương gia nhất định sẽ tới đây gặp ngài. Hơn nữa, Vương gia cũng không thể cứ nghỉ ở chỗ Vương phi. Ngài ấy sẽ còn sủng hạnh các thiếp thất khác. Bằng không, ở bên ngoài, chắc chắn sẽ lại truyền ra tin tức nói Vương phi mưu toan độc chiếm Vương gia.

Thất bà bà tiếp lời, nói với Tạ Linh Sở rằng:

– Hồi trắc phi! Dư bà bà nói đúng đấy ạ. Hiện tại, việc ngài cần phải làm chính là chờ cơ hội. Đợi một thì gian nữa, lão nô sẽ đi tìm biểu thiếu ra, xin ngài ấy vài loại xuân dược loại tốt nhất. Hơn nữa trước khi Vương gia đến đây, chúng ta cũng nên cảnh cáo mấy vị di nương kia một chút. Nếu các nàng còn dám tái phạm thì ngài hãy vận dụng quyền lực của lão gia khiến cho nhà mẹ đẻ của ba nàng náo loạn một phen. -Khuôn mặt của bà ta tràn ngập vẻ mưu mô, cười lạnh nói tiếp:

– Nếu như Vương gia đi đến viện bên này của ngài, lại trúng xuân dược của biểu thiếu gia thì ngài ấy tuyệt đối không thể thoát được.... Cho nên, trắc phi nhất định phải chờ.

Cặp mắt sắc bén của Tạ Linh Sở quét qua hai người kia, lạnh lùng nói:

– Chờ...Chờ...Chờ...! Lần nào, các người cũng bắt ta chờ nhưng ta chờ lâu như vậy, lại chỉ chờ được Vương gia mang theo mấy đứa con hoang mà ngài ấy giấu giếm ở bên ngoài trở về. Ta không muốn đợi thêm nữa. – Nàng cố gắng hết sức đè nén cơn tức giận trong ngực xuống, nói tiếp:

– Qua mấy ngày nữa, hãy đi nói với Vương gia là biểu ca của ta muốn đến thăm ta. Đến lúc đó, ta sẽ tự mình nói chuyện với biểu ca.

Thất bà bà và Dư bà bà liếc mắt nhìn nhau, nhẹ giọng:

– Nếu như trực tiếp triệu biểu thiếu gia qua đây, e rằng sẽ có nhiều bất tiện ạ!

Tạ Linh Sở không kiên nhẫn thêm được nữa, xua xua tay nói:

– Nếu như bất tiện, vậy thì hãy tìm biện pháp khác để huynh ấy đến đây. Chẳng hạn như để huynh ấy giả dạng thành gã sai vặt đi theo các người là được. Sau khi, huynh ấy theo các người vào phủ thì hãy đưa đến chỗ ta. Các người là ma ma trong viện của ta, thị vệ của vương phủ làm sao dám làm khó các người.

Thất bà bà và Dư bà bà thấy nàng đã cương quyết như vậy, cũng không còn cách nào, chỉ có thể tuân lệnh:

– Tất cả nghe theo trắc phi. Đến lúc đó, bọn nô tỳ nhất định sẽ nói với biểu thiếu gia để cậu ấy mang đồ tốt đến cho ngài.

Từ lúc được gả vào vương phủ, Tạ Linh Sở đã bắt đầu sử dụng mị dược do vị biểu ca bán tính phong lưu của nàng đưa cho, nhờ vậy đã đạt được hiệu quả không ngờ tới. Thời điểm đó, Lan Phụng Thương vô cùng si mê nàng. Thế nhưng, Tạ Linh Sở lại không biết rằng, lúc hắn đi ra biên cương chiến đấu, tác dụng phụ của loại mị dược kia đã ảnh hưởng đến thân thể, khiến hắn phải tĩnh dưỡng trong một thời gian dài. Sau khi bắt mạch, quân y đã đưa ra kết luận là hắn bị trúng mị dược.

Sau khi Lan Phụng Thương biết chuyện, đã không còn thái độ nhiệt tình như ban đầu đối với vị trắc phi vốn được hắn sủng ái nữa. Lan Phụng Thương vốn ghét nhất bị người qua mặt. Vì mong muốn địa vị mà Tạ Linh Sở lại dám hạ thuốc với hắn.

Theo thời gian, Tạ Linh Sở thấy Vương gia đối với mình càng ngày càng xa cách. Nàng lại cho rằng thuốc của biểu ca đưa tới không còn hiệu quả. Bây giờ nàng nhất định phải ép biểu ca đưa ra loại mị dược có tác dụng cực mạnh mà hắn ta vẫn luôn giấu giếm tự mình sử dụng.

Đối với Thập Bát Nương và ba đứa con hoang kia, do lúc trước nàng đã vô tình bỏ lỡ cơ hội tốt nhất để diệt trừ thì cơ hội lần này, nàng nhất định sẽ không để lỡ. Theo như hai bà tử kia nói, lão Vương phi không cho phép nàng đi gặp ba đứa trẻ, mục đích rất rõ ràng chính là muốn phòng bị nàng. Vào lúc này nàng không thể để bọn họ nắm được điểm yếu gì. Bằng không, cả đời này Vương gia cũng sẽ không thêm đoái hoài gì đến nàng nữa. Đến lúc đó, Tạ Linh Sở nàng còn có hy vọng ngóc đầu lên nữa hay sao?

Hiện giờ việc duy nhất nàng có thể làm chính là chờ đợi. Chờ đợi sự nhiệt tình của Vương gia với mấy mẹ con Thập Bát Nương giảm đi. Nàng nhất định sẽ có cơ hội.

Loại mị dược biểu ca giấu giếm sẽ là một thần dược đối với Tạ Linh Sở nàng đây.

Dư bà bà cầm chiếc hộp gỗ bên trong có một chiếc trâm cài bằng vàng chuẩn bị ra ngoài. Tạ Linh Sở thông thả dặn dò:

– Bà hãy mang thứ này đến đưa cho biểu thiếu gia, nói rằng : ”Sau khi chuyện thành công, ta sẽ cho huynh ấy thêm một nửa nữa”. Huynh ấy vốn là kẻ tham tài háo sắc, thấy thứ này, nhất định sẽ chạy đôn chạy đáo khắp nơi chuẩn bị loại thuốc tốt nhất, sau đó sẽ tự mình mang đến cho ta.

Dư bà bà nhận lệnh, vội cất chiếc trâm vàng vào trong người, sau đó lập tức đi ra ngoài. . .

Nhìn bóng lưng Dư bà bà rời đi, trong cặp mắt của Tạ Linh Sở toát lên vẻ sắc bén khó thể che giấu. Từ trước tới giờ nàng cũng chưa từng bị thua. Bây giờ cũng vậy. Nhất định không thua.

Trong viện của lão Vương phi.

Sân viện yên tĩnh chợt truyền ra tiếng vui cười vô cùng êm tai của trẻ con, âm thanh trong trẻo tràn vui sướng. Nghe thấy thế những hạ nhân làm việc trước cửa đều nở nụ cười thật tươi.

Mấy ngày qua, mỗi ngày lão Vương phi đều đưa ba vị tiểu thiếu gia đến đây, bảo vệ mấy vị thiếu gia vô cùng cẩn thận không kém gì Vương gia và Vương phi.

Trong biệt viện của Vương gia.

Thập Bát Nương đang pha trà. Sau khi rót một chén cho Lan Phượng Thương đang ngồi ở đối diện, nàng mới u oán than thầm:

– Hiện tại, ba huynh đệ Sâm ca nhi đã không còn thân thiết với thiếp nữa. Sáng nay vừa mới rửa mặt xong, bọn chúng đã vội vàng đi đến chỗ của nội tổ mẫu, không thêm quan tâm đến thiếp nữa.

Dứt lời, nàng lại âm thầm thở dài.

Lan Phượng Thương nghe nàng nói vậy, hai đầu lông mày khẽ nhíu lại, cười cười :

– Mẫu thân tìm cho bọn chúng không ít đồ chơi hay, bọn chúng thấy mới lạ, dĩ nhiên là sẽ ham chơi một chút.

Dứt lời, lại nhìn nàng, tình ý nồng nàn:

– Không phải còn có ta ở đây với nàng hay sao?

Thập Bát Nương nhìn thẳng vào cặp mắt nóng rực của hắn, khóe môi khẽ cong lên:

– May là có chàng ở đây cùng với thiếp. Nếu không thiếp sẽ rất cô đơn.

Chỉ là những câu nói bình thường nhưng lại dễ dàng chạm vào trái tim của Lan Phượng Thương, khiến hắn cảm thấy vô cùng ấm áp. Hắn muốn nghe nàng nói nhiều hơn nữa nhưng lại phát hiện bản thân mình với nàng đã không nói thêm được câu nào. Với nàng, tâm tư của Lan Phượng Thương đều bị phơi bày trước mắt. Hắn yêu nàng tha thiết. Nhưng lại không thể giống như nàng nói ra những lời ngọt ngào, chỉ có thể âm thầm dùng hành động biểu lộ tâm tình.

Nhấp xong một ngụm trà, Lan Phượng Thương vươn tay nắm lấy tay nàng. Mới pha trà xong bàn tay nàng rất ấm áp nằm gọn trong tay hắn, thật dịu ngoan :

– Nàng hãy cùng ta đi ra ngoài dạo chơi một lát. Cả ngày đều ru rú ở trong biệt viện này, thời gian quá lâu khiến ta buồn bức đến phát hoảng đi được.

Thập Bát Nương cũng cầm lấy tay hắn, cười nói :

– Chúng ta đi đâu vậy?

Lan Phượng Thương âu yếm nhìn nàng, trông thấy khuôn mặt gầy gò còn mang theo ý cười, lại càng nắm chặt bàn tay Thập Bát Nương, nói nhanh:

– Chúng ta đi đến cửa hàng bố trang(*), may cho nàng và mấy đứa nhỏ thêm mấy bộ quần áo mùa đông.

(*) – Cửa hàng quần áo

Một thời gian ngắn nữa, e là ba tiểu tử sẽ phải vào trong hoàng cung học cùng với các hoàng tử và con cái của các đại thần khác, vậy nên, cần phải làm thêm cho mỗi huynh đệ bọn chúng mấy bộ quần áo mùa đông.

Thập Bát Nương khoác thêm chiếc áo khoác lông cừu, sau đó mới cùng hấn ra khỏi biệt viện. Nàng hỏi nhanh:

– Có cần phải đưa mấy huynh đệ Sâm ca nhi đi cùng không?

Lan Phượng Thương lắc đầu, cười khẽ:

– Bọn chúng chơi ở chỗ mẫu thân rất vui, không cần phải gọi chúng đi đâu.

Hấn ghé sát vào bên tai nàng, thì thầm :

– Hôn nữa, ta đã chuẩn bị một bữa tiệc nhỏ, chỉ có ta và nàng cùng nhau thưởng thức thôi.

Hấn đột nhiên tới gần như thế, Thập Bát Nương khẽ giật mình liếc nhanh xung quanh một chút. Cũng may biệt viện của Vương gia không phải người nào muốn đến cũng được. Đôi môi đỏ thoáng cong lên:

– Lần sau, chàng hãy chú ý một chút. Nếu bị hạ nhân trông thấy sẽ mất lễ nghi.

Lan Phượng Thương cười khẽ, nhìn nàng không nói gì, thông thả dẫn Thập Bát Nương ra ngoài.

Hôm nay hấn lại sử dụng một chiếc xe ngựa chuyên dụng khác, tuy rằng cũng rất xa hoa nhưng ít ra cũng không khiến người khác chú ý như lần trước. Thập Bát Nương cũng thấy yên lòng, bước lên xe.

Trong kinh thành, xe ngựa xa hoa sẽ chứng tỏ thân phận Vương gia, cho dù không có ký hiệu đánh dấu thì mọi người đều biết rõ như ban ngày. Nếu như hôm nay, hai người đi ra ngoài lại dùng nó thì chẳng khác nào muốn nói cho mọi người biết Lan Phượng Thương muốn dẫn chính phi đi ra ngoài hẹn hò hay sao?

Mặc dù Thập Bát Nương là người hiện đại nhưng nàng cũng chưa có suy nghĩ cò mò đến vậy. Chuyện nàng và hấn cùng ra ngoài, tốt nhất là càng ít người biết càng tốt, chỉ có hai người ở chung với nhau trong thế giới của mình thôi.

Xe ngựa dừng tại cửa hàng tơ lụa và bộ trang lớn nhất kinh thành, Thập Bát Nương và Lan Phượng Thương cùng nhau xuống xe, sánh bước vào cửa hàng.

Trước đây, lúc Lan Phượng Thương chiến thắng trở về, cười trên lưng ngựa, dáng vẻ rất uy phong, để lại ấn tượng rất mạnh trong lòng bách tính ở kinh thành. Trông thấy Vương gia tự mình đến đây, chương quỹ có thái độ vô cùng cung kính. Ông ta vội tiến lên giới thiệu cho vị quý nhân không biết có thân phận gì đang đi bên cạnh Vương gia những loại gấm lụa tốt nhất.

Thập Bát Nương nhìn qua một vài loại gấm lụa, chất vải đều rất đẹp, khó trách Lan Phượng Thương lại muốn đưa nàng đến đây.

Mua đồ dĩ nhiên là phải hỏi giá trước, vì vậy nàng mới quay sang vị chương quỹ hỏi giá.

Từ lời nói và hành động của Lan Phượng Thương, chương quỹ đã biết nàng là Vương phi, vội vàng nói ngay : "Vương gia đã nể mặt đi đến đây đã là niềm vinh hạnh cho bộ trang của nhà kẻ hèn này nên thảo dân tuyệt đối không dám thu tiền của ngài".

Thập Bát Nương nghe vậy, nhướn mày nhìn thoáng qua người đàn ông đang ở phía sau, không ngờ mặt mũi của hấn lại lớn đến vậy. "Bá vương"(*) đến ăn uống không trả tiền, còn được nịnh bợ: "Vương gia đã nể mặt đi đến đây đã là niềm vinh hạnh cho bộ trang của nhà kẻ hèn này".

(*) – Nghĩa bóng là những kẻ bá đạo ngang ngược, thường đi ăn uống hay mua đồ của mọi người nhưng không trả tiền – Ở đây Thập Bát Nương cũng bóng gió trêu Lan Phượng Thương là một "bá vương" như thế.

Lan Phượng Thương liếc mắt nhìn nàng, sau đó mới chuyển mắt nhìn về phía vị chương quỹ của bộ trang đang cười híp mắt, nhàn nhạt nói :

– Tính xem là bao nhiêu tiền, ta sẽ thanh toán.

Lúc này Thập Bát Nương mới an tâm, nói muốn mua vài thất tơ lụa thượng hạng. Sau đó, nàng còn cung cấp số đo của ba tiểu tử và những điều cần chú ý cho ông ta.

Chương quỹ liên tục gật đầu đồng ý. Hiện tại, trong kinh thành, có ai không biết Vương gia có ba vị tiểu thiếu gia, có thể may xiêm y cho ba vị tiểu thiếu gia là vinh dự cỡ nào, bộ trang của bọn họ nhất định sẽ chọn tú nương giỏi nhất để may ra những bộ y phục tốt nhất.

Chương quỹ đưa ra lời đảm bảo với Vương gia và Vương phi là cửa hàng nhất định sẽ làm ra những sản phẩm khiến bọn họ vừa lòng. Sau đó ông ta lại nhân cơ hội hỏi Vương gia có cần phải làm thêm cho Vương phi quần áo hay không?... Thập Bát Nương nghe vậy, đang định lắc đầu bảo không cần thì Lan Phượng Thương đã đưa mắt nhìn, nàng đành phải ngậm miệng lại.

Lan Phụng Thương hài lòng nhìn dáng vẻ ảm ức giống như tiểu tức phụ của nàng, sau đó nắm tay Thập Bát Nương, chọn cho nàng mấy cuộn gấm mây thượng hạng màu trắng, căn dặn chương quỹ của bố trang hỷ nhanh chóng làm xong y phục cho Vương phi.

Đi theo người đàn ông này, Thập Bát Nương cảm thấy mình không cần phải làm bất cứ chuyện gì cả. Mọi chuyện đều có hắn sắp xếp tất cả giúp nàng. Còn nếu như nàng không muốn, mặc dù hắn sẽ miễn cưỡng Thập Bát Nương vài câu qua loa. Buồn bực thì không thể tránh nhưng cuối cùng hắn vẫn để nàng tự mình đi giải quyết.

Thật ra ngoại trừ việc Lan Phụng Thương bị xã hội cổ đại truyền thụ một vài tư tưởng phong kiến thì Thập Bát Nương cảm thấy hầu như ở trên các phương diện khác mà nói hắn là một người đàn ông tương đối tốt... Vừa có bản lĩnh lại vừa tôn trọng người mà hắn thích, không giống như một số "người đàn ông cực phẩm" nàng đã từng gặp ở hiện đại. Bản thân không có bản lĩnh lại còn trút giận lên vợ con. Loại đàn ông như vậy mới thực sự đáng ghét và đáng ghê tởm.

Sau khi quay lại xe ngựa, Thập Bát Nương trông thấy khuôn mặt hắn mang theo vẻ khẩn trương và vui sướng như muốn hiến vật quý vậy, tiện miệng hỏi ngay :

— Chẳng định tặng cho thiếp gì sao?

Lan Phụng Thương vươn tay ôm toàn bộ thân thể mềm mại của nàng vào lòng, ra vẻ bí ẩn, thì thầm:

— Đến nơi rồi sẽ biết ngay.

Thập Bát Nương thấy hắn có vẻ bí mật như thế, cũng đoán được là hắn muốn khiến nàng bất ngờ. Khó có được cơ hội người đàn ông này tỏ ra lãng mạn như hôm nay nên nàng cũng ngoan ngoãn chờ đợi món quà bất ngờ của hắn, có lẽ sẽ rất thú vị.

Thật tình, Thập Bát Nương chưa từng được trải qua niềm vui bất ngờ do người yêu mang lại. Lúc trước bởi vì chuyện nàng giấu diếm mấy đứa nhỏ năm lần bảy lượt bị người đàn ông này làm cho kinh sợ đã khắc sâu vào ký ức của nàng. Hôm nay hắn lại muốn dành bất ngờ cho Thập Bát Nương, cũng là một cách quan tâm khiến nàng vô cùng cảm động, trong lòng cũng có cảm giác chờ mong.

Trông thấy cặp mắt long lanh của nàng ẩn chứa vẻ tò mò, dáng vẻ thẹn thùng khi được hắn ôm trong lòng khiến Lan Phụng Thương không nhẫn nại được nữa, lập tức cúi đầu cùng nàng môi lưỡi quấn quýt. Một lúc lâu sau hắn mới rời khỏi đôi môi mọng, âu yếm hỏi nàng :

— Nàng có thích ta không?

Thập Bát Nương mỉm cười, ngượng ngùng đáp lời :

— Thiếp...thiếp rất thích....

Lan Phụng Thương cong môi cười, lại cúi đầu tiếp tục hôn nàng, di chuyển dần đến đôi tai xinh xắn của nàng, thấp giọng:

— Ta cũng rất thích nàng.

Một canh giờ sau, cuối cùng xe ngựa cũng từ từ dừng lại.

Thập Bát Nương nhìn về phía Lan Phụng Thương, ngờ ngác:

— Đã đến nơi rồi ư?

Lan Phụng Thương cười nhẹ, gạt đầu, sau đó móc từ trong ngực ra một dải băng đen.

Thập Bát Nương thấy hắn muốn bịt mắt mình lại, không khỏi kinh ngạc hỏi :

— Chẳng muốn làm gì?

Lan Phụng Thương trầm giọng dụ dỗ nàng :

— Ngoan nào!.... Sau khi ra ngoài, ta sẽ ôm nàng.

Nói xong lập tức dùng dải băng đen bịt mắt nàng lại, tiếp đó hắn lại vươn tay cầm chiếc áo khoác lông cừu nhanh chóng khoác lên người nàng, cuối cùng mới ôm nàng bước ra khỏi xe.

Cảm thấy nhiệt độ bên ngoài rất lạnh, ở trong ngực hắn, Thập Bát Nương ngẩng đầu lên hỏi nhỏ:

— Đang có tuyết rơi phải không?

Lan Phụng Thương vẫn ôm chặt lấy nàng, vừa tiếp tục bước về phía trước vừa trả lời :

— Tuyết rơi lát phất, cũng không lớn lắm.

Thập Bát Nương không hỏi nhiều nữa. Không lâu sau, Lan Phượng Thương đã dừng bước, đặt nàng xuống.

Do bị bịt kín mắt nên Thập Bát Nương không nhìn thấy gì. Vì vậy, nàng lập tức mỉm cười, hướng về phía hắc hủi :

– Thiếp có thể bỏ dây bịt mắt ra chưa?

Dứt lời, nàng đã đưa tay lên muốn tháo dải băng kia ra. Thập Bát Nương thật sự rất tò mò, không biết người đàn ông này muốn cho nàng bắt ngờ lớn gì?

Lan Phượng Thương vội giữ chặt tay nàng, tự mình tháo dải băng đen kia giúp nàng, từ phía sau lưng ôm lấy thân hình mảnh khảnh. ...Mở choàng mắt, Thập Bát Nương hoàn toàn ngỡ ngàng nhìn biển hoa mai ở trước mắt.

Một cảnh đẹp khiến nàng chấn động, cứ ngỡ ngỡ nhìn.

Từ trên bầu trời tuyết trắng phiêu phiêu bay xuống. Vị trí mà Thập Bát Nương đang đứng có thể nhìn thấy tất cả cảnh đẹp của rừng mai ở phía trước.

Bốn bề đều là tuyết trắng mênh mông, ở trên cành từng chùm, từng chùm hoa mai trắng nở rộ làm lóa cặp mắt nàng.

Xông vào mũi là mùi hoa mai thơm dịu mà tinh khiết, mặc dù có cơn gió thổi qua nhưng mùi hương vẫn không hề tan biến, còn chậm rãi vương vấn, quấn quýt lấy người.

Đứng ở vị trí này, đập vào trong mắt là những đóa hoa mai trắng tràn ngập khắp đất trời, trong không khí ngập tràn mùi hương thơm ngát. Để có thể tạo ra một nơi như thế này, không biết phải bỏ ra công sức nhiều đến thế nào?

Thập Bát Nương bị Lan Phượng Thương ôm thật chặt từ phía sau cũng không biết trong lòng đang suy nghĩ điều gì nhưng trong cặp mắt trong veo của nàng cảm động đến mức dâng lên một tầng sương mù mờ mờ. ...Hắn tặng nàng món quà lớn đến vậy, có lẽ phải chuẩn bị từ rất lâu rồi.

Phụ nữ đều sẽ cảm thấy vô cùng hạnh phúc khi được người đàn ông của mình quan tâm, yêu thương. Ai cũng sẽ như thế, dù mềm yếu hay cứng rắn thế nào.

Nàng được hắc hủi yêu thương trân trọng như vậy, nếu như nói nàng đối với người đàn ông này không hề có chút cảm giác nào thì đó là lời nói dối mà thôi.

Thập Bát Nương xoay người, ngược mắt nhìn vào mắt hắc hủi.

Lan Phượng Thương khẽ hỏi nàng :

– Nàng có thích không?

Để có được rừng mai như thế này, ban đầu, hắc hủi đã phải tốn hơn một vạn lượng tuyển trọn rất nhiều nông phu tài giỏi đến đây tiến hành cải tạo thành rừng mai. Tiếp đó, hắc hủi lại phải đầu tư thêm tiền mua than đá giữ ấm để giúp hoa mai có thể nở đúng dịp, trước sau đã tiêu tốn của hắc hủi ngót nghét hai vạn lượng bạc trắng. Mục đích cuối cùng cũng chỉ muốn cho Thập Bát Nương một niềm vui bất ngờ, khiến cho nàng có thể mở lòng, cho hắc hủi thêm một cơ hội.

Trông thấy Lan Phượng Thương nhìn mình bằng ánh mắt vừa dè dặt lại giống như mong chờ, Thập Bát Nương cảm thấy chóp mũi chua xót, nghiêm túc trả lời hắc hủi :

– Thiếp rất thích. Thích lắm!

Nghe thấy vậy, Lan Phượng Thương mới thở phào nhẹ nhõm. Đúng lúc ấy, Thập Bát Nương bỗng kiễng chân lên, chủ động hôn lên môi hắc hủi, cùng hắc hủi quấn quýt.

Mặc dù trưởng thành trong xã hội phong kiến cổ đại nhưng Lan Phượng Thương lại có thể chân thành đối xử với nàng như thế. Vì lo cho nàng trong lòng tích tụ muộn phiền mà hắc hủi không tiếc tiền của, bỏ ra một số tiền lớn, hao tổn không ít nhân lực vật lực tặng cho nàng một niềm vui bất ngờ. Còn hạnh phúc nào hơn. Với nữ tử, có lẽ chỉ cần tới vậy. Chỉ cần người đàn ông của mình thật dạ quan tâm.

Ngày xưa, có Chu U Vương đốt lửa gọi chư hầu chỉ mong đổi lấy một nụ cười người đẹp. Nếu không tính đến việc hồng nhan họa thủy thì thời điểm đó, Bao Tự được người đàn ông của mình đối xử như vậy quả thực là rất hạnh phúc. Trong lòng của người đàn ông kia có nàng, làm mọi cách chỉ để nàng vui.

Sau khi rời khỏi môi hắc hủi, Thập Bát Nương đầu mày cuối mắt đều tràn ngập hạnh phúc, mỉm cười:

– Cảm ơn chàng.

Lan Phượng Thương nhìn khuôn mặt đang ửng hồng của nàng, khóe môi khẽ cong lên, nắm chặt lấy bàn tay nàng, cùng nàng đi sâu vào trong rừng mai.

Đi theo phía sau hắc hủi, nàng mới biết được, hóa ra toàn bộ khu vực này, khắp nơi đều là tuyết mai, hoàn toàn tương xứng với hai chữ ”biển hoa mai.”

Cả bầu trời ngập tràn tuyết trắng, thỉnh thoảng lại có vài bông tuyết lác đác rơi xuống, bàn tay nàng được nắm chặt trong lòng bàn tay to lớn ấm áp của hắc hủi, tựa như lòng của nàng lúc này, cũng bị sự dịu dàng của người đàn ông này quấn chặt lấy, trối lại không muốn tách rời.

Tuyết rơi càng lúc càng nhiều, Lan Phụng Thương dắt theo nàng, dọc theo quãng đường dài, thưởng thức mùi thơm của hoa mai ở khắp nơi, cho đến khi đi đến ngôi nhà gỗ ở giữa rừng mai thì hai người mới ngừng lại.

Thập Bát Nương biết, tất cả mọi thứ ở nơi này đều do hấn sắp xếp chu toàn, chờ ngày có thể đưa nàng đến đây thưởng thức. Tâm trí Thập Bát Nương hoàn toàn bị hấp dẫn bởi những điều ấm áp mà hấn đã làm cho mình nên nàng cũng thuận theo ý hấn, để mặc cho hấn đưa nàng đi khắp nơi.

Rừng mai rất lớn, để đi đến giữa rừng, quả thực là tốn không ít thời gian. Lan Phụng Thương thấy nàng thờ dốc, lập tức ôm lấy nàng, bế bổng nàng đi.

Từ trong lồng ngực của Lan Phụng Thương, Thập Bát Nương ngược mắt lên, thì thầm:

– Chàng đừng cưng chiều thiếp như thế. Tương lai, sẽ khiến thiếp sinh hư mất.

Cặp mắt đen nhánh của Lan Phụng Thương khẽ cúi xuống, nhìn thấy đôi mắt đang đỏ lên của nàng, nói:

– Ta thiếu nàng nhiều lắm, những chuyện này coi như là ta bồi thường cho nàng, cũng không tính là gì.

Từng giọt, từng giọt nước mắt của nàng đua nhau rơi xuống nhưng miệng vẫn tươi cười, khẽ lắc đầu, nói với hấn rằng:

– Giữa chúng ta đâu có thể tính toán rõ ràng là ai thiếu nợ ai được. Thiếp cảm ơn chàng vì tất cả những gì chàng đã làm cho thiếp. Vương gia...

Bắt đầu từ khi nào nàng và hấn đã dây dưa không dứt với nhau như vậy? Nếu muốn tính toán thì từ khi nàng quyết định sinh con cho hấn thì hai người đã không còn tính toán rõ ràng được nữa. Sau này khi ý thức được việc hấn đã bỏ mặc nàng nhiều năm như vậy, Lan Phụng Thương đã bắt đầu tìm mọi cách bồi thường cho nàng. Từ lúc đó, nàng đã hiểu được, suốt đời suốt kiếp mình và hấn nhất định sẽ dây dưa với nhau.

Sau khi Lan Phụng Thương ôm Thập Bát Nương đi vào trong ngôi nhà gỗ nhỏ, hấn lập tức hôn lên môi nàng, dịu dàng nói với nàng rằng:

– Nàng muốn cùng ta tính toán rõ ràng sao?

Thập Bát Nương mỉm cười, hai tay choàng qua hông của hấn, gắn bó chặt chẽ cùng nhau, sau đó nàng mới dịu dàng nói:

– Chàng nghĩ ra nhiều điều thật quái dị. Nhưng dù thế nào, thiếp cũng không chịu thiệt đâu. Nhất định là không...

Lan Phụng Thương cười nhỏ, ôm nàng lên trên chiếc giường gỗ nhỏ nhưng rất ấm áp, cởi bỏ chiếc áo khoác lông cừu trên người nàng, bàn tay to khỏe vuốt ve vòng eo thon thả của nàng. Sau đó, hấn cúi đầu xuống, hôn lên môi nàng.

Đã động tình dĩ nhiên ham muốn dục vọng sẽ dâng cao.

Thập Bát Nương cũng lập tức đón nhận hấn, cùng hấn quấn lấy nhau, say đắm trên giường.

Phía ngoài căn nhà gỗ nhỏ, tuyết rơi càng lúc càng nhiều, tuyết trắng phủ khắp rừng mai, từng đợt gió lạnh thổi qua cành mai rung động mãnh liệt, cánh hoa rơi như mưa, quả thực là cảnh đẹp tuyệt vời.

Trong màn mưa tuyết và cánh hoa bay ngập trời, ngôi nhà gỗ nhỏ ấm áp này lại càng như ẩn như hiện.

Trong khoảnh khắc đó, chậu than hồng bên lửa cháy càng lúc càng mạnh, trong phòng ý xuân cũng thật nồng nàn. Tình ý càng lúc càng cao.

Thân thể cao lớn với làn da màu đồng cổ chần ở phía trên thân thể nhỏ nhắn, nõn nà. Lan Phụng Thương không ngừng dao động hết lần này đến lần khác ở giải đất ngọt ngào của Thập Bát Nương, khiến cho toàn thân nàng không ngừng run rẩy.

Ngoài phòng tuyết lớn như vậy, gió thổi lạnh buốt nhưng trong phòng lại tràn ngập hơi ấm, xuân ý dạt dào.

Thình thoảng trong không khí lại truyền đến tiếng thở gấp ồ ồ giống như bị đè nén của người đàn ông kèm với tiếng ngâm nga đầy thỏa mãn của phụ nữ. Thoạt nhìn rừng mai này có vẻ rất dễ dàng để xâm nhập nhưng lại không có một người nào có can đảm, dám tự ý xông vào khu vực này.

Thời điểm Thập Bát Nương gần lên đến cao trào, Lan Phụng Thương đẩy về yêu thương, cưng chiều, không ngừng thúc mạnh thắt lưng, đi sâu vào trong cơ thể nàng, đưa nàng lên tận chín tầng mây. Khi Thập Bát Nương tưởng chừng bản thân đã sắp kiệt lực thì Lan Phụng Thương lại bất ngờ phóng thích toàn bộ tinh túy trong cơ thể nàng, tưới tắm toàn bộ rải đất khô cằn kia của nàng. Hấn ôm chặt lấy Thập Bát Nương, vuốt ve an ủi nàng, để cả hai cùng hưởng thụ cảm giác ấm áp và sung sướng sau trận hoan ái.

Lúc này, hấn rút cuộc cũng đã thỏa mãn. Người con gái nhỏ này đã thể hiện tất cả những điều tốt đẹp nhất của nàng dành cho hấn. Cuối cùng, Thập Bát Nương cũng đã dần buông lỏng, giải phóng được một phần khúc mắc ở trong lòng.

Lan Phụng Thương lại cúi đầu, hôn lên toàn bộ thân thể của nàng một lần nữa. Hấn còn khoan khoái đưa đầu lưỡi ẩm ướt của mình vào trong cái miệng nhỏ nhắn của nàng, khuấy đảo, buộc nàng phải đáp lại mình.

Thập Bát Nương tê liệt nằm nằm ở trong ngực Lan Phụng Thương, cặp mắt biếng nhác thể hiện rõ sự mệt mỏi. Toàn thân nàng mềm nhũn, vô lực, ngay cả sức lực để nhấc đầu ngón tay lên cũng không có.

Trận hoan ái này, nàng thực sự đã dâng trọn bản thân mình cho hắn, tự mình mở miệng đòi hỏi hắn hãy yêu nàng nhiều hơn nữa, sâu hơn nữa, khiến cho hắn càng thêm dồn sức chinh phục thân thể nàng. Khi đó Thập Bát Nương đã hoàn toàn quên mất thân thể của mình rất yếu ớt, thực sự cùng người đàn ông này giao hòa cả về thể xác và tinh thần.

Lan Phượng Thương bước xuống giường, dùng nước ấm lau rửa cho cả hai thật sạch sẽ, sau đó hắn lại đi lên trên giường, ôm chặt nàng, thì thầm ở bên tai nàng, thật ngọt ngào:

– Hôm nay, nương tử của ta vô cùng hưởng thụ. Ta...

Thập Bát Nương ngước mắt lên, thấy hắn đang mỉm cười nhìn mình, không hề tỏ ra ngượng ngùng. Ở trong chăn, ôm chặt lấy tấm lưng trần của hắn, thân thể cùng hắn gắn bó khăng khít.

Lan Phượng Thương dứt khoát ôm nàng nằm lên trên người mình. Cả hai đều không có mặc quần áo, hai thân thể xích lỏng, gắn bó vô cùng thân mật.

Tuy Thập Bát Nương nằm úp sấp ngủ ở trên người hắn nhưng nàng lại không hề có một chút cảm giác khó chịu nào. Lan Phượng Thương cũng giống như nàng, chỉ hận không thể yêu thương người con gái nhỏ ở trong lòng nhiều hơn, dung nhập máu thịt của hắn vào trong cơ thể nàng.

Hơi thở của Thập Bát Nương dần dần bình ổn, Lan Phượng Thương biết, vừa rồi nàng rất mệt cho nên cũng không tiếp tục quấy rầy, chỉ lẳng lặng ôm nàng trong lòng ngực rộng lớn của mình, khiến cho nàng an tâm hưởng thụ sự ấm áp mang theo sự ngọt ngào tốt đẹp của hai người, ngủ một giấc thật ngon.

Trong căn nhà gỗ nhỏ lúc này là thế giới hạnh phúc chỉ thuộc về bọn họ làm cho người khác nhìn thấy phải ghen tị không thôi.

Khi Thập Bát Nương tỉnh lại lần thứ hai đã gần đến chạng vạng, ngoài phòng trời đã lờ mờ tối, tuyết cũng đã ngừng rơi, giống như tích cốc từng chút từng chút tuyết một để khi màn đêm buông xuống sẽ rơi thật lớn.

Thân thể của nàng khẽ động, Lan Phượng Thương nằm ở dưới thân nàng cũng đã tỉnh lại. Thấy khuôn mặt nàng có chút ửng đỏ, hắn dịu dàng hỏi nhỏ:

– Nàng có muốn ngủ thêm một lát không?

Thập Bát Nương lắc đầu, nói nhanh:

– Máy huynh đệ Sâm ca nhi có lẽ đang đi tìm chúng ta. Chúng ta hãy trở về thôi.

Lan Phượng Thương gật đầu, lập tức ngồi dậy, vươn tay cầm quần áo và đồ dùng hàng ngày đưa cho nàng. Đợi nàng mặc quần áo xong xuôi, hắn lại khoác thêm chiếc áo khoác lông cừu vào cho nàng, cuối cùng mới nhanh chóng bước xuống giường chỉnh trang lại quần áo của mình.

Sau khi thu thập xong Lan Phượng Thương lập tức dẫn nàng trở về. Dọc theo đường đi, nhìn thấy từng đóa, từng đóa hoa mai trắng xinh xắn, Thập Bát Nương bắt gặp mỉm cười.

Lan Phượng Thương khẽ khàng lên tiếng:

– Bất cứ lúc nào nàng muốn, đều có thể đến đây được mà.

Thập Bát Nương gật đầu, nhìn hắn nói nhanh:

– Ngày mai, chúng ta sẽ lại đến nữa.

Đến mai, nàng sẽ mang theo cả ba tiểu tử nữa. Đến lúc đó, nàng nhất định sẽ cùng bọn chúng đi dạo rừng mai này một lần.

Xe ngựa cứ thông dong mà hồi phủ. Lúc về tới vương phủ, lại gặp xe ngựa của lão Vương phi cũng vừa trở về.

Cả ngày hôm nay, ba tiểu tử chưa nhìn thấy phụ thân và mẫu thân nên lão Vương phi bèn dẫn bọn chúng đi đến phủ thượng thư chơi. Thượng thư phu nhân thấy ba tôn nhi của lão Vương phi, ngạc nhiên đến mức suýt rớt cả tròng mắt ra ngoài. Tuy rằng bà đã nghe nói đến chuyện ba vị tiểu thiếu gia của vương phủ nhưng khi chính mắt nhìn thấy, lại khiến thượng thư phu nhân kinh ngạc đến ngơ ngẩn, rất lâu mới trở lại bình thường.

Lan Phượng Thương và Thập Bát Nương trở về thì đúng lúc Đại thiếu gia vừa bước ra khỏi xe ngựa. Trông thấy phụ thân và mẫu thân đã trở về, cặp mắt của cậu bé sáng lên, chạy về vui mừng, hô to: ” Phụ thân, mẫu thân”.

Lan Phượng Thương vươn tay ôm Đại thiếu gia xuống xe. Khi vừa ngẩng đầu lên thì thấy Nhị thiếu gia và Tam Thiếu gia cũng vừa bước ra, hắn lại tiếp tục ôm hai tên tiểu tử kia xuống.

Sau khi Thập Bát Nương chỉnh trang lại quần áo cho ba tiểu tử, nàng mới thông thả hỏi bọn chúng cùng với tổ mẫu đã đi đâu?

Lão Vương phi thấy thời tiết ngoài trời lạnh giá liền vội vàng bảo hãy mang bọn nhỏ vào phủ trước, từ từ nói sau.

Khi dắt tay mấy tiểu tử đi về biệt viện, Thập Bát Nương cũng biết được là lão Vương phi dẫn bọn chúng đến phủ thượng thư. Tam thiếu gia còn vui vẻ

nói với mẫu thân mấy hôm nữa, Tiểu Phong từ cũng sẽ qua đây chơi. Bọn chúng đã trở thành bạn tốt. Sau này, cả đám nhỏ sẽ cùng nhau tiến cung đọc sách.

Thập Bát Nương nghe xong, cũng hiểu là lão Vương phi muốn tìm bạn cho các cháu của mình. Tương lai, bọn nhỏ tiến cung, nếu không thể hòa hợp cùng với các hoàng tử thì cũng không đến mức đon đốc. Tôn nhi của Thượng Thư đại nhân, nàng cũng đã gặp qua. Đó là một đứa trẻ tính tình hoạt bát. Nếu bọn chúng có thể trở thành bạn của nhau quả thật là rất tốt.

Ngày hôm sau, Thập Bát Nương lập tức dẫn theo ba tiểu tử đến rừng mai. Trông thấy rừng mai rộng lớn lại nhiều hoa như vậy, ba tiểu tử đều vui vẻ nói cười không ngớt. Trong lòng đám trẻ cũng có chút tiếc nuối vì không thể dẫn theo cả Tiểu Phong từ cùng đi.

Hiện nay cũng chỉ có ba huynh đệ chúng chơi với nhau, người bạn duy nhất của bọn chúng chính là Tiểu Phong từ. Từ trước đến giờ hề có thứ gì tốt, bọn chúng đều muốn chia sẻ với bạn bè của mình.

Trong vương phủ, điều kiện sinh hoạt còn tốt hơn trước đây gấp vài lần. Hơn thế, còn có lão Vương phi chiếu cố, cuộc sống hàng ngày của ba tiểu tử có thể nói là ngập tràn vui vẻ và hạnh phúc. Vừa mới về phủ chưa đến một tháng mà cả ba đã béo lên không ít.

Mỗi lần Thập Bát Nương ôm tam thiếu gia, nàng đều nén cười nói với tiểu tử kia:

– Đã nặng hơn không ít rồi, hiện tại, ngay cả mẫu thân cũng khó mà bồng nổi được con.

Tam thiếu gia ngước khuôn mặt nhỏ nhắn lên mỉm cười, lắc lư đôi chân nhỏ, tỏ vẻ rất vui sướng.

Đứng ở bên cạnh, nhìn thấy nàng đang trêu đùa cùng con trai út, Lan Phụng Thương cũng ôm con trai lên, cân nhắc một chút rồi mới thông thả kết luận:

– Đúng là đã nặng hơn không ít rồi.

Sau đó bỗng bất ngờ nói với Lan Hoài Nhân:

– Sau này các con đã lớn, không nên quán quýt lấy mẫu thân đòi bế nữa.

Tam thiếu gia vươn tay ôm cổ phụ thân, thân mật nói nhanh ” Sau này con sẽ không đòi mẫu thân bồng bế nữa, vì con đã lớn rồi.”

Lan Phụng Thương xoa xoa cái đầu nhỏ hình quả dưa của tiểu tử kia, gật đầu.

Cả nhà chìm trong không khí vui vẻ hạnh phúc.

Vài ngày sau, cuối cùng cũng đến kì hạn mà mấy tiểu tử phải vào hoàng cung đọc sách.

Thập Bát Nương hoàn toàn không biết gì về triều đại không có trong lịch sử này. Nàng cũng không biết hoàng cung ở đây có giống với hình ảnh về hoàng cung mà nàng đã biết trước đây hay không. Nhưng nàng vẫn luôn ghi nhớ một câu nói: ”Đường vào hoàng cung sâu tựa biển.”

Hoàng thượng muốn quan sát các con của nàng Thập Bát Nương cũng không có cách nào ngăn cản. Điều nàng chỉ có thể làm, đó là dặn dò mấy tiểu tử thật cẩn thận. Ở trong hoàng cung, nghìn vạn lần cũng không được chạy lung tung, sau khi tan học sẽ có gã sai vặt đến đón bọn họ hồi phủ, còn lại tất cả những chuyện khác đều không liên quan đến chúng, không lên tùy tiện tiếp xúc với người nào hoặc là lai vãng đến cấm địa, sẽ bị các vị phi tần gây khó dễ.

Thấy nàng cẩn thận như vậy, Lan Phụng Thương không nhịn được nói ngay:

– Thân phận của mấy huynh đệ Sâm ca nhi so với những hoàng tử kia cũng không hề thấp. Mấy phi tần kia cũng sẽ không dám làm điều xằng bậy gì với huynh đệ chúng, sẽ không có chuyện gì, nàng không cần lo lắng quá!

Thập Bát Nương nghe hẳn nói như thế, cũng thấy an tâm không ít. Phụ nữ trong hoàng cung đều không phải là dạng hiền lành. Nếu như những người đó kiêng dè vương phủ thì chắc chắn sẽ không dám gây chuyện gì với ba tiểu tử của nàng.

Ba tiểu tử phải ở trong cung cả ngày. Sáng đưa vào cung, tối lại đón về.

Thế nhưng, vào lúc giữa trưa, gã sai vặt của ba vị tiểu thiếu gia trở về mang theo vẻ mặt lo lắng vội vàng bẩm báo, nói ba vị tiểu thiếu gia đã xảy ra chuyện trong cung.

Thập Bát Nương vừa nghe, hai tay khẽ run lên một, chén trà đang cầm trong tay cũng bị rớt xuống, nước trà nóng hổi rơi lên mu bàn tay mà nàng cũng không phát hiện ra.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Đánh Nhau

Ngày đầu tiên đến học viện trong hoàng cung, ba tiểu tử cảm thấy vô cùng xa lạ. Nhưng may mắn bạn tốt của bọn chúng là Lý Kiếm Phong lại thân thiết với Tứ hoàng tử. Cậu nhóc giới thiệu hai bên quen biết với nhau. Kết quả là năm người hợp thành một nhóm chơi gần bó thân thiết.

Tứ hoàng tử là con trai độc nhất của Hiền phi, cách đối nhân xử thế ôn tồn lễ độ nhưng vẫn không mất đi khí phách và sự thông minh sáng suốt. Tuy còn nhỏ tuổi nhưng về mặt lễ nghi hay nói năng đều rất chu toàn. Từ lúc hấn đứng lên bắt chuyện với ba tiểu tử, phong phạm hoàng gia được bộc lộ hết bên ngoài.

Người ta đã có thái độ như thế, Lan Hoài Sâm, Lan Hoài Mặc và Lan Hoài Nhân hiển nhiên sẽ không quá khách khí. Năm đứa trẻ tập trung lại một chỗ, rất nhanh đã chơi đùa với nhau rất vui vẻ.

Ba tiểu tử trong lúc vui miệng còn kể lại chuyện mình đã từng nướng trứng và nướng chim. Lý Kiếm Phong và Tứ hoàng tử chưa hề nghe qua chuyện này, vừa nghe qua, khuôn mặt đều toát lên vẻ hứng thú không giấu được. Ba tiểu tử cũng không hẹp hòi lập tức quyết định, lúc nào rảnh rồi sẽ mời hai người bọn họ đến vương phủ làm khách, tự tay ba huynh đệ sẽ nướng cho hai người bọn họ ăn.

Tứ hoàng tử và Lý Kiếm Phong cùng nhau vỗ tay- một lời đã định. Sau này, hai người có thời gian nhất định sẽ đến vương phủ nhà ba tiểu tử, lúc đó hi vọng huynh đệ giữ lời hứa, làm món “dân dã” cho họ thưởng thức thử một lần.

Ba tiểu tử vốn không phải là người có cá tính hướng nội, vỗ ngực đồng ý ngay.

Tuy thời gian bọn chúng quen biết nhau chưa lâu nhưng lại cực kỳ hợp tính nhau, tình bạn từ từ hình thành một cách tự nhiên.

Tứ hoàng tử thận trọng nhắc lại lời mẫu phi của mình từng nói: ở trong hoàng cung này luôn phải chú ý, không nên đi tới những nơi chẳng nên đi, không chừng sẽ nhìn thấy những chuyện chẳng nên thấy, như vậy sẽ rất nguy hiểm.

Nghe được lời khuyên của bạn tốt, ba tiểu tử và Lý Kiếm Phong đều nhớ kỹ trong lòng, cùng nhau cười nói, cuối cùng cũng đi đến học viện.

Bước qua cửa học viện, đám tiểu tử mới biết hóa ra bên trong nhộn nhịp như thế, còn có rất nhiều người. Tuổi tác của họ so với ba tiểu tử cũng không chênh lệch nhiều lắm. Đứa lớn nhất năm nay bảy tuổi mà nhỏ tuổi nhất cũng bằng tuổi bọn chúng mới vừa năm tuổi.

Chiếm đa số là lứa tuổi như Tứ hoàng tử và Lý Kiếm Phong, vừa mừng sinh nhật lần thứ sáu chưa lâu.

Ngay khi năm người bọn họ tiến vào học viện, lập tức đã trở thành tiêu điểm chú ý của đám hài tử bên trong.

Ba tiểu tử lớn lên đã có dáng vẻ phong hoa tuyệt đại thì không nói. Tứ hoàng tử lại có khuôn mặt nhỏ nhắn giống Hoàng Thượng như đúc nên vô cùng tuần tú. Lý Kiếm Phong dáng vẻ hơi thua kém một chút nhưng so sánh với những người ở trong học viện thì vẫn được xem là một tiểu “mỹ nam”.

Trong học viện, bởi vì tuổi còn nhỏ nên cũng có một vài vị công chúa hoặc tiểu thư con nhà danh môn quý tộc dưới chín tuổi cũng được đưa đến đây học chung với các hoàng tử. Các nàng nhìn thấy ba tiểu tử có tướng mạo và khí chất bất phàm như vậy, tình cảm ái mộ cũng dần nảy mầm.

Tứ hoàng tử so với các hoàng tử khác càng lớn lại càng giống hoàng thượng, tướng mạo vô cùng tuần mỹ nhưng do đã nhìn quen mắt nên mấy vị công chúa trông thấy từ ca dáng vẻ tuần tú đứng ở bên cạnh ba tiểu thiếu gia Lan phủ lại có cảm giác hoàng huynh của mình vẫn kém hơn một bậc.

Cũng vì lẽ đó mà liền xảy ra chuyện.

Trong học viện, ngoại trừ các vị hoàng tử thì cũng không thiếu những vị thiếu gia, công tử con nhà vương công quý tộc. Khi vào cung, bọn chúng đã được người nhà dặn dò phải tìm mọi cách để theo đuổi mấy vị tiểu công chúa. Thời gian trước, nhờ “mật ngọt chết ruồi”, mấy vị công chúa đã bị bọn chúng dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ. Các nàng đã bắt đầu lên lút theo một số chiếc hà bao nhỏ có hình thù lạ lùng tặng cho bọn chúng. Cả đám công tử vương công quý tộc kia coi việc bắt giam trái tim thiếu nữ làm niềm vui. Thế mà lúc này đột nhiên lại bị ba tiểu tử có dáng vẻ tuần mỹ khiến bọn chúng phải ghen tỵ đột nhiên xuất hiện phá hỏng chuyện.

Trông thấy mấy tiểu công chúa nhìn ra ngoài cửa với ánh mắt si mê chưa hề có, đám tiểu vương tôn cảm thấy vô cùng khó chịu.

Trong đó có một tiểu cô nương vô cùng to gan, dáng vẻ cũng tương đối động lòng người. Nàng trông thấy Tứ hoàng tử đưa ba tiểu tử đi vào, cặp mắt to bỗng sáng rực lên. Tiểu cô nương không nói hai lời lập tức đứng dậy, đi tới chào hỏi Tứ hoàng tử ngay.

Mục đích của tiểu cô nương này quá rõ ràng. Sau khi nói chuyện với Tứ hoàng tử xong, nàng ta không thèm để ý đến Lan Hoài Mặc, Lan Hoài Nhân và Lý Kiếm Phong mà cứ đắm đắm nhìn thẳng vào Lan Hoài Sâm. Dù Lan Hoài Nhân cùng đại ca của mình giống nhau như đúc nhưng khí chất trên người lại rất khác biệt, tiếp xúc là nhận ra ngay.

Tứ hoàng tử nhẹ nhàng giới thiệu với bốn người bọn họ, đây là đích nữ của Trường Tôn đại nhân, tên là Trường Tôn Trường Phong. Tiểu ma nữ này không chỉ có cái tên đặc biệt mà tính tình cũng thập phần quái dị, ma gặp ma sợ, người gặp càng phải chạy thật nhanh.

Trưởng Tôn Trưởng Phong đợi Tứ hoàng tử giới thiệu mình với mấy tiểu hài tử xong, lập tức nhanh nhẩu nói với Lan Hoài Sâm.

– Sau này, huynh có thể gọi ta là Trưởng Phong.

Tứ hoàng tử, Lý Kiếm Phong, Lan Hoài Mặc và Lan Hoài Nhân đều hướng về phía Lan Hoài Sâm. Đôi mắt đen tròn giống như bảo thạch của Đại thiếu gia lạnh nhạt quét mắt nhìn về phía tiểu cô nương vừa nói chuyện với mình, thân nhiên ”ừ” một tiếng, sau lướt qua Trưởng Tôn Trưởng Phong, đi thẳng vào trong, tìm một nơi còn nhiều vị trí trống ngồi xuống, chờ hai đệ đệ của mình.

Trưởng Tôn Trưởng Phong vẫn còn chưa khôi phục tinh thần, cứ ngơ ngác nhìn tiểu tử kia thân nhiên lướt qua mình.

Đã quá quen thuộc với tình tình lạnh lùng của Hoài Sâm nên hai tiểu tử và Lý Kiếm Phong về mặt đều tỏ ra thân nhiên. Tứ hoàng tử nhìn thấy Lan Hoài Sâm không thêm để mắt đến tiểu ma nữ thân phận so với hoàng muội của mình còn cao hơn một bậc, không kiềm chế được sờ sờ mũi, chăm chú nhìn tiểu nha đầu, trong lòng thầm nghĩ : ” Trước đây chỉ thấy người bắt nạt người khác, bây giờ cuối cùng cũng có người có thể bắt nạt người rồi.”

Trưởng Tôn Trưởng Phong nhìn theo bóng lưng lạnh lùng của Hoài Sâm, khuôn mặt nhỏ nhắn chẳng những không thất vọng, ngược lại còn vui sướng cười tít mắt, thầm nghĩ ” Ít nhất hắn đã nói với mình một câu, không phải cũng là tín hiệu tốt hay sao?”.

Tứ hoàng tử dẫn mấy người Lan Hoài Mặc đi đến chỗ của Đại thiếu gia, sau đó mang theo ánh mắt tò mò nhìn về phía tiểu cô nương vừa mới bị Hoài Sâm từ chối. Tiểu cô nương kia hăng hái bưng bưng quay lại chỗ ngồi lúc trước nhưng đôi mắt to linh động của nàng vẫn luôn nhìn chăm chăm về phía Hoài Sâm. Thấy thế Tứ hoàng tử liền xoay người lại, đang định hỏi Hoài Sâm vừa nãy tiểu cô nương kia nói với hắn điều gì thì có một bóng người bỗng nhiên chặn ngang tầm mắt của bọn họ.

Tứ hoàng tử nhìn thấy người kia, trong lòng thầm nghĩ ”Không hay rồi”, vội vã đứng dậy, nhẹ nhàng nói với thiếu niên vừa mới tới nơi:

– Tam hoàng huynh, mấy người bọn họ là thế tử của Vương thúc. Huynh cũng muốn qua đây làm quen với họ sao?

Tứ hoàng tử biết, Tam hoàng huynh của y vốn coi trọng Trưởng Tôn Trưởng Phong, muốn có nàng trong tay nhưng tiểu cô nương kia lại vô cùng lạnh nhạt. Tam hoàng huynh cố gắng thể hiện bản lĩnh của mình để lấy lòng nàng nhưng người ta không coi bằng nửa con mắt. Hơn thế, Trưởng Tôn Trưởng Phong còn nói rõ ràng với Tam hoàng tử rằng : ” Y không phải là người mà nàng thích. Hiện tại, nàng đang chờ đợi chân mệnh thiên tử xuất hiện, cùng nàng gắn bó cả đời.”

Gia tộc của Trưởng Tôn Trưởng Phong có thế lực rất lớn. Nàng lại có dung mạo khuynh thành, đối với mấy vị hoàng tử mà nói, quả thực là một ”món ăn béo bở”. Ngay cả Tứ hoàng tử cũng có tâm tư với Trưởng Tôn Trưởng Phong, chẳng qua ý đồ của y lại bị tiểu ma nữ kia nhìn thấy sớm, còn thẳng thắn nói nàng chỉ muốn làm bằng hữu của y. Đến lúc đó Tứ hoàng tử mới dừng lại ý đồ kia với nàng. Cũng may là Trưởng Phong xem hắn là bạn, nếu không cũng như các hoàng tử và những thiếu gia quý tộc khác, bị tiểu ma nữ này trêu đùa đến thất điên bát đảo rồi.

Lan Hoài Sâm vừa đi vào học viện lại xảy ra chuyện, khiến cho mọi người đều cảm thấy khó hiểu, cũng không biết vì nguyên nhân gì mà tên tiểu tử kia nhận được nhiều chú ý nhưng khuôn mặt vẫn không hề biến sắc. Trái lại, tiểu ma nữ bình thường vẫn luôn ra dáng lạnh nhạt, có cơ hội là trêu chọc bọn chúng, mấy phen khiến cho cả đám nhìn thấy nàng đã vội vàng bỏ chạy thì hôm nay dường như đã đổi tính đổi nết, còn chủ động tiến lên chào hỏi bạn học mới còn bị người ta cư xử lạnh nhạt.

Nhưng điều làm cho bọn công tử vương tôn này kinh sợ là tiểu ma nữ kia bị người ta lạnh nhạt không những không trả đũa mà ngược lại còn có dáng vẻ rất vui vẻ hưng phấn. Ý tứ trong đó không phải đã quá rõ ràng hay sao? Tiểu ma nữ này đối với tiểu tử kia mới tới kia chắc là đã nảy sinh tình cảm đặc biệt rồi.

Trông tình huống như vậy, Tam hoàng tử vẫn luôn khốn khổ theo đuổi Trưởng Tôn Trưởng Phong làm sao chịu được? Đầu y lửa giận đã bốc cao rồi.

Tứ hoàng tử hiểu rõ Tam hoàng huynh của y tính tình âm hiểm nên mới vội vã đứng lên. Trước khi tiên sinh của học viện giới thiệu về ba anh em, y đã nói ra thân phận của mấy huynh đệ Lan Hoài Sâm, hi vọng Tam hoàng huynh của y nên kiêng dè một chút. Vương thúc của bọn họ đâu phải là người dễ trêu chọc được. Ngay của phụ hoàng còn phải kiêng nể thúc ấy vài phần. Huynh ấy là một hoàng tử thì có thể làm gì họ chứ?

Sau khi Tứ hoàng tử đứng dậy, Lý Kiếm Phong, Lan Hoài Mặc và Lan Hoài Nhân cũng đứng lên. Bọn họ cảm giác rất rõ ràng vị hoàng tử về mặt tức giận đang ở đối diện đối với đại ca của mình không hề có ý tốt.

Lan Hoài Sâm ngược mắt nhìn kỹ vị hoàng tử chắn trước mặt mình, thấy cặp mắt hắn ta u ám đang nhìn chăm chăm hai đệ đệ của mình, liền nhớ đến lời mẫu thân căn dặn bảo mình phải chăm sóc hai đệ đệ cẩn thận, lập tức đứng dậy, thái độ lạnh lùng xa cách nhìn vị hoàng tử đang ở đối diện hỏi ngay:

– Có chuyện gì sao?

Tam hoàng tử mặc bộ trường bào màu xanh ngọc, mi thanh mục tú, trông gần giống với mẫu phi của y, dáng dấp thật sự rất thanh tú. Khuôn mặt vốn ưa nhìn khiến người khác nhìn vào đã thấy dễ chịu nhưng hàng chân mày đậm lại không che được vẻ hung dữ độc ác khiến cho hình tượng chói sáng của y bị hủy hoại rất nhanh.

Tam hoàng tử nhíu mày, liếc mắt nhìn qua Tứ hoàng tử sau đó ánh mắt khẽ lướt qua mấy người Lan Hoài Mặc, Lan Hoài Nhân và Lý Kiếm Phong, cuối cùng mới dừng lại ở trên người Lan Hoài Sâm. Thực ra không cần Tứ hoàng tử phải nói, chỉ cần là người đã từng nhìn thấy Lan vương gia, đều sẽ nhận ra mấy tiểu tử này chính là thế tử của Lan vương phủ. Nhưng vậy thì sao chứ? Quyền thế của phụ thân bọn chúng có thể sánh được với phụ hoàng được hay sao?

Sau khi quan sát Lan Hoài Sâm, Tam hoàng tử lại quay đầu lại nhìn nhìn thoáng qua đám người đang nhìn về phía bọn y háo hức như muốn xem trò hay kia. Nhưng y lại nhìn thấy Trường Tôn Trường Phong đang ngược cặp mắt to án chứa về lo lắng nhìn Lan Hoài Sâm. Trong lòng Tam hoàng tử lúc đó cảm thấy vô cùng giận giữ, liền nhìn về phía Lan Hoài Sâm phần nộ quát to :

– Đây là chỗ ngồi của bốn hoàng tử. Ngươi chẳng qua chỉ là một thế tử nho nhỏ lại dám cưu chiếm thước sào(*), không được sự đồng ý của ta đã tự ý chiếm chỗ ngồi, ngươi nói xem trong lòng ngươi đang có ý đồ gì hả? Ai dạy ngươi vô lễ như vậy chứ?

Một lời này của y là muốn mượn việc mắng Lan Hoài Sâm để ngầm ám chỉ Lan Phụng Thương quyền thế quá lớn có ý đồ thay thế được phụ hoàng của y, chụp mũ cho Lan Phụng Thương tội danh thật lớn.

(*) Chim ngói hoặc chim quyền không làm tổ, thường đi chiếm đoạt tổ của chim khách. Ví dụ : Đi chiếm nhà hoặc phòng ở của người khác hay cướp mất vị trí của người khác cũng được gọi là ”cưu chiếm thước sào” hay ”chim cưu chiếm tổ chim khách” hoặc ”Cưu tiếm thước sào” – nguồn baidu

Mấy người vừa đi tới bên cạnh Tam hoàng tử đều cùng một phe với y. Vừa rồi khi trông thấy ba huynh đệ bước vào cửa, ánh mắt của mấy vị công chúa, tiểu thư đều dừng lại trên người huynh đệ họ khiến cho đám người kia đến bây giờ vẫn còn thấy ám ức đều hùa theo ý của Tam hoàng tử nói mấy lời.

Tứ hoàng tử biết rõ những tranh đấu trong cung đình, thấy vậy trong lòng thầm nghĩ không tốt rồi. Ba huynh đệ Lan Hoài Sâm và Lý Kiếm Phong ít khi tiến cung, bọn họ đương nhiên không biết được âm mưu quỷ kế của Tam hoàng tử cũng là chuyện bình thường.

Nghe thấy mấy lời Tam hoàng tử nói, bên cạnh, Trường Tôn Trường Phong suy nghĩ rất nhanh, cảm thấy lời nói của y quá nghiêm trọng, rất có thể sẽ ảnh hưởng đến mối quan hệ giữa hoàng thúc và vương thúc. Nàng lập tức trung ra chiêu bài của tiểu ma nữ, khoe miệng tươi cười, đứng ở bên cạnh Lan Hoài Sâm, nhìn Tam hoàng tử, nhẹ nhàng nói :

– Hoàng thúc đã từng nói với chúng ta đôi nhân xử thế cần có tấm lòng bao dung. Tam hoàng huynh lại tính toán cả một chỗ ngồi nho nhỏ, còn nói nghiêm trọng như vậy, nếu như truyền tới tai hoàng thúc thì... muội e là...

Cặp mắt tràn ngập ý cười của nàng nửa khép nửa mở quét về phía Tam hoàng tử như trên trời. Mặc dù nàng chưa nói hết câu nhưng ý tứ trong đó không cần nói cũng hiện ra rất rõ ràng.

Tiểu ma nữ thấy khuôn mặt của Tam hoàng tử toát lên vẻ căm phẫn, liền bĩu nhẹ đôi môi hồng, chỉ chỉ về phía chỗ ngồi của mình, nói với y :

– Nhường chỗ ngồi cho huynh đấy.

Nói xong, khuôn mặt nàng ngập tràn vẻ vui sướng nhìn về phía Lan Hoài Sâm.

Tứ hoàng tử thấy vậy muốn giúp Tam hoàng huynh xuống thang, lên tiếng giải vây:

– Tam hoàng huynh lòng dạ rộng lượng, nhất định sẽ không tính toán chuyện nhỏ này đâu, vừa rồi là Hoài Sâm không biết, chỉ bằng cho qua thôi.

Tam hoàng tử nghe vậy, lúc này mới hừ lạnh một tiếng, cặp mắt sắc bén nhìn chòng chọc về phía Lan Hoài Sâm, sau đó mới phát tay áo dẫn nhóm người rời đi.

Lý Kiếm Phong chứng kiến cảnh “hữu kinh vô hiểm” như vậy, ngồi xuống rồi mới thở phào nhẹ nhõm, nhỏ giọng chuyện trò với Tứ hoàng tử . Y lắc nhẹ đầu, trong lòng thầm hiểu – khiến cho Tam ca so đo như thế, đâu đơn giản là vì một chỗ ngồi, mà là vì tiểu ma nữ đang ở bên cạnh Hoài Sâm.

Lan Hoài Mặc và Lan Hoài Nhân ngồi xuống hướng ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía thiếu nữ đang ngồi bên cạnh đại ca của mình. Trường Tôn Trường Phong cũng mỉm cười nhìn bọn họ, sau đó mới ngược mắt, lôi kéo ống tay áo của tên tiểu tử này đang nhủu ngồi bên cạnh mình, nói nhanh:

– Đầu gối! Sao huynh còn không ngồi đi?

Lan Hoài Sâm không nhúc nhích, hai đầu lông mày lại nhíu thật chặt, lạnh lùng:

– Trường tôn muội không nên ngồi ở đây.

Lan Hoài Mặc, Lan Hoài Nhân mở to mắt, ánh mắt tò mò chuyển từ trên người đại ca sang cô bé gan to bằng trời đang đùa với lửa băng kia.

Trường Tôn Trường Phong không hề lúng túng, nắm chặt tay, cười cười, nói :

– Vừa rồi ta đã tặng chỗ ngồi của mình cho Tam hoàng huynh rồi. Hiện giờ ta không có chỗ ngồi, dĩ nhiên là phải qua chỗ này của huynh ngồi rồi.

Cặp mắt to tròn của nàng mang theo vẻ giảo hoạt lại nhìn về phía Lan Hoài Sâm tỉnh nghịch:

– Chẳng lẽ huynh muốn ta đứng nghe tiên sinh giảng bài hay sao?

Lan Hoài Sâm căn bản cũng không muốn nhiều lời với nàng, khẽ hất cằm một, ngón tay chỉ về phía vị trí còn trống mà Tam hoàng tử chưa từng ngồi qua đằng kia.

Ý đồ cự tuyệt, thật sự là quá rõ ràng.

Ánh mắt của Tứ hoàng tử, Lý Kiếm Phong và hai tiểu tử đều nhìn về phía Trường Tôn Trường Phong với vẻ đồng tình, thái độ nhiệt tình như lửa của nàng gặp phải vị đại ca tính tình lạnh băng không hiểu được phong tình của bọn họ, liệu có thể bị dập tắt hay không?

Vậy mà tiểu cô nương kia còn chủ động hơn nữa, trực tiếp đi về phía chỗ ngồi của mình, cầm sách vở đến, nhìn về phía Lan Hoài Sâm cười vui vẻ :

– Bản tiểu thư đã nói nhất định sẽ không nuốt lời, ta đã nói chỗ ngồi đó nhường cho Tam hoàng huynh thì sẽ nhường cho huynh ấy. Bây giờ, ta sẽ ngồi ở chỗ này.

Nói xong, nàng lập tức đặt sách vở của mình xuống, bắt đầu nói chuyện với Tứ hoàng tử và Lý Kiếm Phong ở bên cạnh.

Mi tâm của Lan Hoài Sâm càng nhíu chặt nhưng cũng không nói thêm nữa điều gì nữa, bắt đầu ngồi xuống mở sách ra xem

Trường Tôn Trường Phong không hổ danh là tiểu ma nữ, thái độ xử sự rất dứt khoát quả quyết, phóng khoáng tự nhiên, muốn phong tình có phong tình, muốn thủ đoạn có thủ đoạn. Hơn nữa, nàng vốn trưởng thành sớm lên rất nhanh đã mời Lý Kiếm Phong và Tứ hoàng tử đến Trường Tôn phủ chơi, sau đó “khai thác thông tin” từ hai người kia, thu thập toàn bộ chuyện về Lan Hoài Sâm.

Nghĩ đi nghĩ lại, tiểu cô nương kia còn cảm khái than thở, tiểu tử kia quả thực là một khúc gỗ lạnh như băng, đôi bàn tay trắng nõn như phấn nắm chặt, đầu óc hùng hực như thiêu đốt, nàng quyết định sẽ dùng sự nhiệt tình của mình để thuần hóa khúc gỗ lạnh như băng kia.

Cặp mắt phượng sắc bén nhìn về phía sườn mặt của thiếu niên lạnh nhạt đang ngồi ở bên cạnh. Trường Tôn Trường Phong nghĩ, cho dù là thân phận địa vị hay dáng vẻ bên ngoài, nàng và y đều rất xứng đôi. Có lẽ, bọn họ thực sự có thể thử một lần. Hơn nữa, cảm giác của nàng sẽ không lừa nàng. Hai đệ đệ của y đều rất xuất sắc nhưng cũng chỉ có khúc gỗ lạnh như băng này mới khiến cho Trường Phong có cảm giác khác thường.

Chuyện nói tiếp, sau này Lan Hoài Sâm bị tiểu ma nữ này ép bức đến mức phải chạy trốn đến Tây Vực tị nạn, quả thực là chuyện vô cùng bất hạnh, nguyên nhân cũng là vì đây nhưng đó là chuyện của sau này.

Không lâu sau, một vị tiên sinh khom lưng đi đến đây, việc đầu tiên là giới thiệu ba tiểu tử và Lý Kiếm Phong với hơn mười học viên khác, sau đó ông ta mới bước lên bục giảng xem như chào hỏi, rồi bắt đầu buổi học ngày hôm nay.

Trong lúc đó, Tam hoàng tử và mấy vị công tử khác cũng tranh thủ truyền nhau năm tờ giấy nhỏ. Sau khi đã quyết định sách lược cuối cùng để đối phó với Hoài Sâm, bọn họ đều đồng loạt dùng ánh mắt lạnh lẽo ẩn chứa vẻ châm chọc, nhìn chằm chằm vào Lan Hoài Sâm lúc này đang bị Trường Tôn Trường Phong che mắt nửa người.

Tất cả bề ngoài đều nghe theo tiên sinh gật gù học bài chăm chú. Trong lớp vẫn duy trì vẻ yên tĩnh, ai cũng tập trung đọc sách, viết chữ, lẩm bẩm luyện nét chữ, nghe tiên sinh giảng giải một chút về ý nghĩa của các loại thành ngữ, tục ngữ. Thời gian học cứ thế lặng lẽ trôi qua hết nửa ngày.

Sau khi ăn trưa xong, các học viên đi theo gia đồng đến phòng nghỉ đã được sắp xếp từ trước, ngủ một giấc. Đến giờ học gia đồng sẽ gọi bọn họ dậy qua học đường, học tiếp chương trình buổi chiều.

Với lịch học như vậy, với Đại thiếu gia và Tứ hoàng tử thì chẳng có vấn đề gì nhưng Nhị thiếu gia, Tam thiếu gia và Lý Kiếm Phong đều cảm thấy vô cùng mệt mỏi, đáng vẻ phờ phạc.

Sau khi tan học, Tứ hoàng tử lập tức chào tạm biệt bốn người, đi theo tiểu thái giám về tẩm cung của mình. Lan Hoài Sâm cùng hai đệ đệ và Lý Kiếm Phong, dưới sự hướng dẫn của gia đồng, cùng nhau đi về phía cửa cung.

Lúc đi qua hồ nước gần ngự hoa viên, Lan Hoài Sâm hơi nhíu mày. Một đám người đối diện, cảm đầu là Tam hoàng tử và bốn vị công tử danh môn khác đang đi tới. Khóe môi hằn khe nhếch lên, lạnh nhạt:

– Muốn gây phiền phức sao?

Nhớ tới lời Tứ hoàng tử đã nhắc nhở bọn họ – Tam hoàng tử tính tình nhỏ mọn, Lan Hoài Mặc, Lan Hoài Nhân và Lý Kiếm Phong nhanh chóng chuẩn bị tâm thế đối phó ngay.

Tam hoàng tử nhếch môi, không che giấu vẻ châm biếm, nói ngay:

– Bây giờ mới biết thì đã muộn rồi.

Nói xong, hắn ta lập tức nhìn về phía mấy công tử danh môn ở bên cạnh, lớn giọng:

– Cho bọn chúng xuống nước, cho chúng thanh tỉnh chút đi!

Ba trong số bốn gia đồng hầu hạ bên cạnh mấy tiểu tử đã bị thuộc hạ của Tam hoàng tử ngăn cản, người còn lại thấy tình thế bất ổn, lập tức chạy vội ra ngoài. Nơi này là hoàng cung, là địa bàn của người ta, bọn họ không có quyền không có thế, chỉ là người hầu đi theo chủ, có thể chống đối được sao? Việc duy nhất có thể làm là nhanh chóng báo tin cho Vương gia. Y vội vàng giống như con thỏ nhỏ phi ra ngoài báo tin.

Trông thấy bốn người bằng tầm tuổi mình đang muốn đi qua gây sự, Lan Hoài Sâm liền phân phối “nhiệm vụ” với hai đệ đệ và Lý Kiếm Phong:

– Cái tên cao lớn kia để ta xông lên xử hần, các đệ hãy xử lý mấy tên còn lại, đợi ta hạ được y sẽ quay sang giúp đỡ các đệ ngay.

Ba người đều gật đầu.

Mấy gã gia đồng bị ngăn cản đứng ở hai bên, trong lòng vô cùng lo lắng. Mấy kẻ Tam hoàng tử đưa đến, thân phận đều rất cao quý, chẳng may hai bên đều bị thương, nếu âm ỉ ra có thể sẽ có phiền phức rất lớn.

Trong nháy mắt, tám người đã cùng xông vào đánh nhau.

Từ nhỏ, ba tiểu tử đã hay đùa giỡn với bọn Cầu Tử. Gần đây bọn chúng cũng không hề lơ là việc đứng tấn, thậm chí còn theo ý muốn của phụ thân, chăm chỉ luyện tập hai lần vào buổi sáng và tối. Hiện tại, mấy tiểu tử đánh nhau với đám người kia, lực đạo không hề nhẹ chút nào.

Đại thiếu gia mọi mặt đều xuất sắc. Mặc dù đối thủ không biết tên kia lớn hơn Hoài Sâm một tuổi, thậm chí còn cao hơn hần một chút nhưng tay chân của tên kia không nhanh lẹ bằng Lan Hoài Sâm. Tiểu tử kia cong người quét ngang một cước đã khiến cho định thủ kia né tránh không kịp, lập tức ngã lăn quay xuống đất. Thừa thế, Hoài Sâm đã nhanh chóng lao người qua, bàn tay nhỏ nắm thành nắm đấm liên tục nện xuống bụng của đối phương, hạ thủ không lưu tình.

Lan Hoài Mặc thì hoàn toàn ngược lại, rất nho nhã, điềm đạm nhưng dù sao cũng là nhi tử của Lan Phụng Thương, tiểu tử kia cũng dè dặt được đối thủ của mình xuống đất liên tục giáng cho tên kia mấy cái bạt tai, tuy khí lực kém hơn so với đại ca của mình, nhưng chưa đánh được hai cái, tên tiểu tử đang bị hần dè dưới thân đã mặt đỏ tía tai.

Đối thủ của Lan Hoài Nhân là một tên tiểu tử rất mập mạp. Tuy nhiên Tam thiếu gia hạ thủ so với hai ca ca của mình còn mạnh mẽ hơn, trực tiếp đạp cho tên tiểu tử kia một cước, bàn chân nhỏ không do dự liên tiếp đá lên người tên tiểu tử mập mạp kia.

Còn lại công tử Lý Kiếm Phong được bảo bọc rất tốt. Tiểu tử này chưa từng đi đánh nhau ở bên ngoài bao giờ nên có phần thua kém hơn, Kiếm Phong và đối thủ của mình cứ lộn qua lộn lại mãi nhưng cũng không chiếm được một chút ưu thế nào.

Lan Hoài Sâm thui hon mườì cú vào bụng tên địch thủ, thấy nó liên tục cầu xin tha thứ, cũng không hề có một chút năng lực phản kháng nào nữa, lập tức đứng dậy đi qua giúp đỡ hai đệ đệ của mình. Cậu ta còn phối hợp với Lan Hoài Mặc và Lan Hoài Nhân đả cho mấy tên địch thủ mấy đả.

Tam thiếu gia thấy Lý Kiếm Phong bị bắt nạt, vội vã chạy đến, đả cho tên tiểu tử đang đè trên người Lý Kiếm Phong một cú, thiếu niên kia không hề phòng bị nên bị Lan Hoài Nhân đả văng ra ngoài.

Lý Kiếm Phong đứng dậy, lập tức hướng về phía Lan Hoài Nhân, lúng túng cười trừ, nói :

– Sau này...ta...ta cũng sẽ học cách đánh nhau.

Trong bốn người bọn họ, chiến tích của tiểu tử này là tệ nhất, nên khi nói ra cảm thấy rất ngượng ngùng.

Lan Hoài Sâm không để ý đến việc này, chỉ híp mắt lại, đi về phía Tam hoàng tử.

Lúc này, người hầu của Tam hoàng tử muốn xông ra ngăn cản nhưng đám gia đồng nhà ba tiểu tử thấy các tiểu thiếu gia nhà mình mạnh mẽ như thế liền ngăn cản mấy người hầu của Tam hoàng tử lại. Trước đó, bọn họ cảm thấy khá hoảng sợ nhưng bây giờ đã thấy thoải mái hơn không ít. Đánh thì cũng đã đánh rồi, còn có thể thay đổi gì được? Hơn nữa, bọn họ cũng là người của Lan vương phủ. Nếu như đột nhiên có ai muốn tùy tiện giáo huấn tiểu thiếu gia của vương phủ mà bọn họ không cho người kia được một bài học thì liệu còn mặt mũi gì ở Lan vương phủ này.

Ba vị tiểu thiếu gia cũng đã đánh thắng được đám phách lối kia, khi Vương gia và Vương phi đến đây, trông thấy ba tiểu thiếu gia không có việc gì, sẽ hỏi đầu đuôi sự việc, dựa vào thân phận địa vị của Vương gia thì việc Tam hoàng tử và mấy công tử kia bị ba tiểu thiếu gia nhà họ đánh cũng là thích đáng thôi.

Tam hoàng tử chứng kiến toàn bộ quá trình mấy người bọn họ đánh nhau. Y không thể ngờ được, ba huynh đệ bọn họ nhìn thoáng qua có vẻ nho nhã, vậy mà đánh đả lại giỏi như vậy. Từ nhỏ Tam hoàng tử đã được nâng niu chiều chuộng nên luôn ỷ vào thân phận của mình để sai khiến những người có thân phận thấp hơn, cứ gọi đến rồi lại đuổi đi. Hiện tại gặp phải nhi tử của Vương thúc, mặc dù thân phận của ba tiểu tử không cao quý bằng hoàng tử nhưng cũng không hề kém cạnh nhiều. Giống như Trường Tôn Trường Phong, thân phận so với mấy vị công chúa còn cao hơn một bậc.

Trông thấy đại ca của mình định đi qua dạy dỗ cho Tam hoàng tử kiêu ngạo, ý thể hiếp người đang ở đối diện một bài học, Lan Hoài Mặc, Lan Hoài Nhân và Lý Kiếm Phong cũng lập tức đi theo.

Tuy rằng Tam hoàng tử lớn hơn bọn họ một tuổi nhưng trông thấy mấy người bọn họ khi đánh nhau ra tay tàn nhẫn như vậy trong lòng đã cảm thấy run sợ. Bây giờ bọn họ lại hợp lại đông như thế, y lập tức liếc mắt nhìn về phía đám người hầu đang đứng bên cạnh mình. Nhưng mấy tên người hầu lại bị mấy gia đồng của vương phủ ngăn cản, còn những người khác thì đã bị y sai đi canh chừng ở phía ngoài nên lúc này đã không còn ai có thể đến giúp đỡ cho y.

Cặp mắt của Lan Hoài Sâm nửa hé nửa mở nhìn y, lạnh lùng:

– Vừa rồi, ngươi nói là muốn vút bọn ta xuống hồ phải không?

Hai tiểu tử và Lý Kiếm Phong ánh mắt đều ngập tràn giận dữ, nhìn về phía Tam hoàng tử. Thời tiết như thế này, nếu thật sự rơi xuống hồ, không bị chết

cóng thì cũng bị trầy da tróc vảy, đến lúc đó mầu thân của chúng nhất định sẽ lo lắng hết nước mắt, khóc lóc cả ngày.

Vừa nghĩ đến việc Tam hoàng tử làm mầu thân của mình phải rơi nước mắt, ba tiểu tử liền liền tường ngay đến chuyện phải vớt Tam hoàng tử vào trong hồ, để cho mầu thân của y cũng phải chảy nước mắt thương tiếc con mình.

Trông thấy ánh mắt của mấy tiểu tử ẩn chứa tức giận nhưng cho rằng chúng vẫn không dám thực sự ra tay với mình, lá gan của Tam hoàng tử cũng dần to lên, y nhìn chăm chăm Lan Hoài Sâm với vẻ thách thức, uy hiếp :

– Đây là hậu quả của việc dám đoạt nữ nhân của bản hoàng tử. Ta chỉ...

Lan Hoài Sâm lập tức xông lên, bẻ quặt hai tay của Tam hoàng tử ra sau lưng, khuôn mặt nhỏ nhắn hiềm khi giận dữ, buông từng lời:

– Đây cũng là hậu quả của việc nguoi dám vô duyên vô cớ ra tay với chúng ta.

Dứt lời, hai tay dồn sức đẩy thật mạnh ”Tùm” một tiếng, Tam hoàng tử thét lên một tiếng chói tai, cả người lập tức rơi vào trong ao nước lạnh.

Gia đồng của vương phủ thấy vậy, vội vàng kéo ba vị tiểu thiếu gia rời khỏi bờ hồ.

Mấy tiểu thái giám hầu hạ Tam hoàng tử thì vội vàng nhảy ”tùm tùm” vào trong hồ, vô cùng hoảng sợ, nhanh chóng đưa Tam hoàng tử lên bờ.

Đúng lúc này, Trường Tôn Trường Phong về mặt đầy lo lắng cùng với một người đàn ông mặc hoàng bào cửu long đi đến. Xa xa, trông thấy người nào đó vẫn nguyên vẹn đứng ở một chỗ, lúc này nàng mới thấy yên tâm, về lo lắng trên mặt cũng tan biến, khẽ nở nụ cười.

Hoàng đế Đại Hạ vừa đi đến, ngoài ba tiểu tử chưa từng nhìn thấy hoàng thượng thì tất cả những người còn lại đều quỳ xuống, miệng hô vạn tuế.

Ba tiểu tử ngược nhìn về phía người đàn ông có dáng vẻ giống hệt với Tứ hoàng tử. Lần đầu tiên ba tiểu tử trông thấy hoàng thượng, cảm thấy ngại áy tuy không uy vũ, oai phong bằng phụ thân của mình nhưng cũng có thể chấp nhận được.

Hạ Hoàng toàn thân mặc long bào, dáng vẻ phong thần tuấn lãng, anh tuấn hiếm thấy. Trông thấy ba tiểu tử đối diện đang ngây người nhìn mình, khuôn mặt nhỏ nhắn đặc biệt rất giống phụ thân và mầu thân của chúng, khóe miệng hần hơi cong lên.

Trường Tôn Trường Phong lập tức đi qua, lôi kéo tay áo Lan Hoài Sâm, nhỏ giọng nói :

– Còn không mau hành lễ với hoàng thúc?

Lúc này, Lan Hoài Sâm mới bừng tỉnh, vội vàng mang theo hai đệ đệ đi qua hành lễ quân thần với Hạ Hoàng.

Hạ Hoàng gật đầu, cho phép tất cả đứng lên. Sau đó, y mới nhìn thoáng qua Tam hoàng tử đã hôn mê, giọng nói không nghe ra là vui vẻ hay giận dữ, truyền cho tiểu thái giám đang ôm Tam hoàng tử :

– Tuyên ngự y, sau đó nói với Mộng phi hãy cho tắm một câu trả lời thỏa đáng.

Dạy dỗ hoàng tử của y thành người có tâm địa như vậy, uống công hần bình thường vẫn luôn sùng ái nàng.

Sau đó, y lập tức phất tay áo, xoay người nói với ba tiểu tử :

– Mau theo hoàng thúc đến thư phòng, chờ phụ vương và mẫu phi của các con đến. – Nói xong, hần lập tức đi về phía ngự thư phòng.

Lan Hoài Sâm nhìn thoáng qua Trường Tôn Trường Phong đang ở bên cạnh, hỏi ngay:

– Là muội đi gặp hoàng thượng đúng không?

Trường Tôn Trường Phong thần nhiên gật đầu, sau đó cười tươi tắn, nhìn về phía tên đầu gối kia cất lời :

– Hoàng thúc biết chuyện gì chuyện đã xảy ra nên cùng lắm là đưa các người đến thư phòng ăn điểm tâm thôi. Ta thấy việc này cũng không có gì qua trọng nên ta về Trường Tôn phủ trước, lúc nào rảnh rồi nguoi có thể tới tìm ta.

Dứt lời, nàng lập tức dẫn nha hoàn của mình rời đi.

Lan Hoài Sâm cũng dẫn hai đệ đệ và Lý Kiếm Phong đi theo phía sau Hạ Hoàng.

Không lâu sau, Thập Bát Nương và Lan Phượng Thương nhận được tin liền chạy vội đến thư phòng của Hạ Hoàng.

Lúc tiến tới ngự thư phòng, hai vợ chồng trông thấy ba tiểu tử và Tiểu Phong tử đang thì thầm với Tứ hoàng tử rằng bánh ngọt ở trong cung ngon hơn so với trong Lan vương phủ, trong lòng mới cảm thấy yên tâm. Về phần Tứ hoàng tử, sau khi trở về cung không lâu thì nhận được tin mấy người bọn họ gặp chuyện nên mới chạy vội đến hỏi thăm ngay.

Hạ Hoàng thấy trên mặt hai vợ chồng họ Lan hiện rõ vẻ lo lắng, khoát tay áo, uể oải giải thích :

– Người bị rớt xuống nước là Tam hoàng tử của trẫm, mấy đứa nó không có chuyện gì.

Thập Bát Nương cũng không tin lời y nói lắm. Lúc trước, gia đồng có nói lại là Tam hoàng tử gây chuyện với mấy đứa con của nàng, may là hoàng gia bọn họ đuổi lý.

Nàng lập tức đi qua kiểm tra khắp người mấy đứa con một lượt, sau đó tiện thể kiểm tra luôn cả người Lý Kiếm Phong đang ở bên cạnh, thấy bọn chúng cũng chỉ bị trầy da ở bên ngoài, cũng không có thương tích gì lớn mới yên tâm.

Lan Phụng Thương thấy sự việc lần này khiến cho Thập Bát Nương sợ hãi đến vậy, bèn bảo nàng đưa mấy đứa nhỏ ra ngoài trước. Lúc trong phòng chỉ còn có hần và Hạ Hoàng, hần mới khẽ lên tiếng:

– Hồi hoàng thượng, Tam hoàng tử ám chỉ thần có quyền lực quá lớn uy hiếp đến địa vị của hoàng thượng. Thần ngu xuẩn, xin hoàng thượng hãy nói rõ cho thần biết?

Hạ Hoàng vừa nghe thấy hần nói vậy, nhúu chặt mày, trông thấy vẻ mặt Lan Phụng Thương giống như con bò ngang bướng không nhận được đáp án sẽ không bỏ qua, lập tức vỗ bàn, cả giận nói :

– Lời nói của đứa bé bảy tuổi mà ngươi cũng tin ư? Hơn nữa, hiện tại, người bị thua thiệt là nhi tử của ta, ba đứa con của ngươi vẫn khỏe mạnh đầy thôi. Vừa rồi, chúng còn ăn hết một đĩa bánh ngọt hào hạng của ta đấy.

Lan Phụng Thương không hề chớp mắt, thản nhiên nói :

– Ngày khác, thần sẽ bồi thường cho ngài hai đĩa bánh ngon.

Hạ Hoàng ngắt lời bằng tiếng quát thật to :

– Cút ngay. Ta sẽ yêu cầu Mộng phi giải thích.

Cuối cùng, Lan Phụng Thương mới hài lòng, trông thấy bạn tốt bị mình chọc tức đến vậy, nhân tiện nói :

– Mấy huynh đệ Sâm ca nhi với Tứ hoàng tử rất thân thiết, giống như chúng ta trước đây vậy. – Nói dứt lời, hần cũng lập tức lui ra.

Hạ Hoàng nhìn theo bóng lưng Lan Phụng Thương rồi đi, khẽ lắc đầu cười nhẹ:

– Đúng là huynh đệ tốt, ngay cả việc trẫm muốn bồi dưỡng Tứ hoàng tử, hần liếc mắt cũng đoán được.

Lại nghĩ đến việc tương lai, ba tiểu tử Lan gia nhất định sẽ trở thành dũng tướng của Đại Hạ hoàng triều, Hạ Hoàng không nén được cong môi cười. Lan Phụng Thương quả thực đã sinh cho Đại Hạ của mình mấy hạt giống tốt, sẵn sàng phục vụ đất nước trong tương lai...

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Tình Yêu Thiếu Nữ

Sau khi đưa Lý Kiếm Phong về đến phủ thượng thư, Lan Phụng Thương lập tức nói rõ nguyên nhân mọi chuyện cho Thượng Thư đại nhân và Thượng Thư phụ nhân biết.

Hai vợ chồng Thượng Thư đại nhân biết được tôn nhi bảo bối ngày đầu tiên đến học viện đã bị tam hoàng tử vô duyên vô cớ gây khó dễ, vẻ mặt của hai người đều không tốt lắm.

Sau khi Thượng Thư đại nhân tiễn Vương gia, Vương phi và ba vị tiểu thiếu gia về vương phủ, ông ta lập tức đưa Thượng Thư phụ nhân đến thư phòng.

Không lâu sau, một bản tấu đã được viết xong. Trong buổi trà sớm ngày hôm sau, khi Hạ Hoàng nhìn thấy, đôi mắt dật dật mấy cái, đột nhiên vỗ bàn, khiến tiểu thái giám đứng bên cạnh giật nảy mình, cả giận nói :

– Tiểu tử thôi! Trẫm đã nói sẽ cho ngươi một câu trả lời hợp lý. Vậy mà, ngươi còn đến phủ thượng thư thêm mắm thêm muối, tạo thêm phiền phức cho trẫm. Ngươi tưởng trẫm rảnh rỗi lắm hay sao?

Về phía Lan Phụng Thương, sau khi đưa Thập Bát Nương hồi phủ, hần lập tức sai người đem trả lại sổ tấu sơ mà hôm trước Hạ Hoàng vừa đưa đến. Đến khi, Hạ Hoàng trông thấy sổ tấu sơ mà mình đưa cho Lan Phụng Thương bị trả về, tức giận đến mức lập tức đi thẳng đến chỗ Mộng phi hỏi tội.

Những phi tần khác trong hậu cung thấy Hoàng Thượng tức giận như vậy, đều đi đến chỗ hoàng hậu, bàn bạc thật kĩ về phương pháp giáo dục các hoàng tử cho tốt.

Lúc gã sai vặt trở về bẩm báo tin tức, vì Lan Phụng Thương và Thập Bát Nương quá lo lắng nên lập tức thúc ngựa không ngừng vó chạy về phía hoàng cung, cũng không kịp thông báo cho lão Vương phi. Rất lâu sau, lão Vương phi mới biết được. Vừa nghe nói ba tôn nhi của mình cùng với hoàng tử phát sinh chuyện tranh chấp, thiếu chút nữa đã gặp chuyện không may, lão Vương phi lập tức kiểm tra khắp người ba huynh đệ Hoài Sâm một lần, thấy ba huynh đệ không có thương tích gì mới thấy yên tâm, vội vàng ôm ba huynh đệ bọn chúng vào lòng.

Sâm ca nhi thấy tổ mẫu của mình sắc mặt trắng bệch, vội vàng an ủi, nói :

– Tổ mẫu yên tâm, chúng cháu không có chuyện gì ạ.

Mặc ca nhi và Nhân ca nhi cũng mở miệng an ủi tổ mẫu của mình, nói mấy huynh đệ bọn chúng không có chuyện gì cả, có chuyện là người khác cơ, thậm chí Tam hoàng tử còn bị đại ca của bọn chúng vứt xuống nước nữa.

Lão Vương phi vừa nghe xong, trong lòng cảm thấy vô cùng hoảng sợ, bà lại kiểm tra khắp người ba tôn nhi một lần nữa. Ba tôn nhi chẳng khác gì tính mạng của bà. Nếu ba huynh đệ bọn chúng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, tam hoàng tử đừng mong được sống yên ổn.

Có một... sẽ... có hai, lão Vương phi nghĩ vậy, cảm thấy chuyện này nhất định không thể dễ yên như vậy được, lập tức tính toán nên giải quyết chuyện này thế nào cho ổn thỏa.

Lan Phụng Thương và Thập Bát Nương cũng không nghĩ đến lão Vương phi lại hành động nhanh đến vậy. Ngay buổi tối hôm đó, lão Vương phi đã tự mình tiến cung nói chuyện với thái hậu về việc này.

Tiền lễ hậu binh. Đầu tiên là lão Vương phi dắt tay thái hậu đi đến thăm tam hoàng tử. Thấy tam hoàng tử phải nằm bất động ở trên giường nhưng thân thể đã không có gì đáng ngại, mới nói với thái hậu :” Ba tôn nhi của bà tiến cung đọc sách là muốn học hành cho giỏi để tương lai phục vụ cho vương triều Đại Hạ, chứ không phải tiến cung để cho người khác bắt nạt, uy hiếp, hay muốn ném chúng xuống nước. Tuy rằng cuối cùng người bị ném vào trong hồ không phải là ba tôn nhi của bà nhưng nguyên nhân của chuyện này cũng là do Tam hoàng tử có lòng dạ hẹp hòi.”

Ý tứ của lão Vương phi chính là Tam hoàng tử bị Sâm ca nhi đẩy xuống hồ, cũng là đáng đời.

Thấy lão Vương phi bênh vực mấy tôn nhi như vậy, thái hậu cũng không biết nên nói cái gì. Chuyện này nếu cứ tính toán so đo, quả thực là người của hoàng gia đã thất lễ.

Cuối cùng, Thái Hậu cam đoan với lão Vương phi, những chuyện như thế này tuyệt đối sẽ không xảy ra nữa, sau đó lại sai người chuẩn bị cho ba tiểu tử một phần đại lễ.

Lão Vương phi thấy vậy, cũng không tiếp tục truy cứu nữa. Mục đích bà tiến cung, thứ nhất là xác định xem Tam hoàng tử có sao không. Thứ hai là muốn có một lời đảm bảo cho ba tôn nhi của mình, nói cách khác, bà nhất định không để cho ba tôn nhi của bà phải tiến cung tiếp tục bị người ta bắt nạt.

Thái hậu đã mở miệng hứa hẹn với bà, bà cũng không muốn tính toán so đo nhiều nữa.

Sau khi lão Vương phi hồi phủ, thái hậu lập tức đi đến thư phòng của hoàng thượng. Từ trước đến giờ, bà chưa từng can thiệp vào chuyện của hoàng nhi nhưng chuyện có liên quan đến Lan vương phủ và gia tộc Trường Tôn thị thì bà phải nói chuyện với hoàng nhi của mình, khuyên hoàng nhi hãy tránh xa đám nữ nhân trong hậu cung xa một chút, đặt nhiều tâm tư ở trên người các hoàng tử mới được.

Đêm hôm đó, sau khi lão Vương phi trở về vương phủ, bà đã đích thân dẫn dò người ở phòng bếp, làm món chim bồ câu non hấp cách thủy cho ba tôn nhi của mình, để an ủi bọn chúng. Sau đó, bà mới kéo ba tôn nhi đến viện của mình, để cho ba huynh đệ chúng nói rõ cho bà biết

cụ thể chuyện lúc trước.

Vì vậy, ba tiểu tử đã đem chuyện Lý Kiếm Phong giới thiệu mấy huynh đệ chúng quen biết với Tứ hoàng tử, rồi cả chuyện bọn chúng đã nói chuyện với Trường Tôn Trường Phong lúc mới vào học viện, giọng nói trẻ con non nớt, khiến lão Vương phi nghe được, trong lòng cảm thấy dễ chịu hơn không ít.

Lan Phụng Thương và Thập Bát Nương nghe xong, hai mặt nhìn nhau, trong lòng thầm nghĩ, có lẽ nào Trường Tôn Trường Phong có hứng thú với cậu con trai lớn nhà mình?

Ba tiểu tử ăn món chim bồ câu hấp cách thủy thơm ngào ngạt, đều cảm thấy hài lòng, khẽ chép miệng một. Lão Vương phi thấy vậy trong lòng cảm thấy vui vẻ như hoa nở. Lúc nha hoàn bưng nước nóng tới, bà còn tự mình rửa mặt cho bọn chúng, sau đó mới lưu luyến nhìn ba huynh đệ được phụ thân và mẫu thân đưa về phòng đi ngủ.

Sau khi đưa ba tiểu tử trở về phòng, Thập Bát Nương mới ngồi ở đầu giường của bọn chúng, kể vài câu chuyện xưa, ru bọn chúng đi vào mộng đẹp, khiến cho mấy huynh đệ chúng quên đi chuyện không vui ngày hôm nay, ngủ một giấc thật là ngon, sau đó mới trở về phòng của hai vợ chồng.

Nha hoàn bưng nước nóng tới. Nàng và Lan Phụng Thương cùng nhau rửa mặt qua một chút, sau đó cũng chuẩn bị đi ngủ.

Sau khi cởi áo khoác, lên giường, Thập Bát Nương theo thói quen ôm lấy tấm lưng ấm áp của hắn, dịu dàng hỏi hắn :

– Gia tộc Trường Tôn có thân phận thế nào?

Từ trong lời nói của ba tiểu tử, dường như địa vị của Trường Tôn Trường Phong không hề thấp so với các hoàng tử. Hơn nữa ngay cả các hoàng tử thấy nàng còn phải nhường ba phần, thân phận địa vị có thể nói là so với công chúa còn cao hơn, thân phận của nàng như thế lại muốn kết giao cùng với Sâm ca nhi, Thập Bát Nương nhất định phải tìm hiểu qua một chút.

Cánh tay dài của Lan Phượng Thương vươn ra ôm lấy thân thể mềm mại của nàng vào trong ngực của hắn, sau đó mới nói cùng với nàng :

– Gia tộc Trường Tôn cũng giống như Lan vương phủ của chúng ta, cũng là đại công thần của Đại Hạ. Chẳng qua vương phủ của chúng ta thượng võ còn gia tộc Trường Tôn thượng văn. Nhưng bởi vì ông tổ của gia tộc Trường Tôn đã từng đỡ cho Tần Hoàng một nhát đao trí mạng, cứu Tần hoàng một mạng. Từ lúc đó, mới khiến cho địa vị của gia tộc Trường Tôn bắt đầu phát triển.

Thời Tần Hoàng, lúc ấy, tình hình đất nước loạn trong giặc ngoài, vốn là rối loạn bất an. Nếu như đúng thời điểm đó Tần Hoàng xảy ra chuyện thì cho dù tổ phụ của Lan Phượng Thương cũng không thể ngăn cản được toàn bộ vương triều bị sụp đổ. Lúc đó xảy ra cung biến, ông tổ của gia tộc Trường Tôn can giúp Tần hoàng một nhát đao kia, đã giúp cho toàn bộ vương triều hưng thịnh đến bây giờ. Vì thế Tần Hoàng đã ban cho gia tộc Trường Tôn vinh quang không gì sánh nổi.

Đương kim Thái hậu cũng chính là đích nữ của gia tộc Trường Tôn nhưng do gia tộc Trường Tôn hiểu rõ thế cục, biết được tất cả những thứ mà gia tộc họ có được hiện giờ là từ đâu mà đến. Đó cũng là nguyên do mà Trường Tôn thái hậu chưa bao giờ can thiệp vào chuyện chính sự của Hạ Hoàng, trở thành vị thái hậu có tiếng là hiền đức. Gia tộc Trường Tôn có một người bảo vệ như thế, hơn nữa giai đoạn phát triển sau của gia tộc này luôn luôn gìn giữ hoàng quyền, về sau lại được Hán Hoàng và Hạ Hoàng chiếu cố rất nhiều. Đó cũng là nguyên nhân vì sao Trường Tôn gia tộc chỉ có một dòng chính, địa vị không hề thấp hơn so với hoàng tử.

Sau khi nghe xong, Thập Bát Nương ngẩng đầu lên, nói :

– Trường Tôn Trường Phong trong lời của hai huynh đệ Mặc ca nhi là đích nữ của gia tộc Trường Tôn phải không?

Lan Phượng Thương tìm một tư thế thoải mái hơn một chút, để cho người đang ở trong lòng gần sát vào hắn, sau đó mới, nói :

– Đúng vậy! Trường Tôn Trường Phong là đại đích nữ của gia tộc bọn họ, cũng chính là trụ cột tương lai của gia tộc Trường Tôn. Ba năm trước đây, Trường Tôn Trường Phong đã từng bị bệnh nặng một trận. Cho tới tận bây giờ, các vị bề tôi trong tộc vẫn còn cảm thấy sợ hãi, vậy nên ngày thường vẫn luôn bảo vệ tiểu cô nương kia rất cẩn thận, được yêu chiều sủng ái còn hơn cả công chúa của hoàng thượng. – Nói đến đây, Lan Phượng Thương đắc ý cười một trận, tiếp tục nói với người con gái ở trong lòng rằng : – Nghe Mặc ca nhi nói, Trường Tôn Trường Phong dường như có ý với Sâm ca nhi. Nếu như chuyện giữa Sâm ca nhi và nàng thực sự thành công thì đó cũng là chuyện tốt.

Thập Bát Nương nghe vậy, khẽ liếc mắt nhìn hắn một, nói :

– Chẳng đừng tùy tiện quyết định chuyện hôn nhân của Sâm ca nhi. Nếu như hai bọn chúng có duyên thì tương lai tự nhiên bọn chúng sẽ ở bên nhau. Nói cách khác, nếu chúng ta cứ cưỡng ép chúng ở bên nhau thì cho dù việc đó có lợi với gia tộc Trường Tôn và Lan vương phủ nhưng bọn chúng sẽ không hạnh phúc. Thiếp không hy vọng tương lai Sâm ca nhi sẽ trở thành vật hi sinh của hai gia đình.

Nghe nàng nói vậy, Lan Phượng Thương ngăn người, sau đó nhanh chóng gạt đầu, nói với nàng :

– Nàng cứ yên tâm. Ta sẽ không ép buộc Sâm ca nhi, muốn thế nào thì cũng đợi sau này Sâm ca nhi trưởng thành, con sẽ tự quyết định.

Thập Bát Nương khẽ "vâng" một tiếng, cũng không nói nhiều nữa, người đàn ông này hứa hẹn với nàng như vậy, quả thực hiếm có.

Trong các gia tộc quyền quý ở cổ đại, chuyện hôn nhân của con cái trở thành vật hy sinh cho lợi ích của hai gia đình không phải là ít. Nàng không hy vọng tương lai những chuyện vậy sẽ phát sinh ở trên người của các con mình. Con đường tương lai cả mấy huynh đệ Sâm Ca nhi, nàng ngoại trừ chỉ dẫn một...hai...còn lại tất cả những chuyện khác, nàng cũng sẽ không can thiệp nhiều. Dĩ nhiên, nàng mong muốn người đàn ông ở bên cạnh này cũng sẽ giống nàng, sẽ không dùng tam cương ngũ thường (*) để cưỡng chế và ước thúc các con, để cho các con của họ có một không gian tự do. Nàng tin tưởng, các con của nàng sẽ đi đúng đường, sẽ không có chuyện lầm đường, lạc lối.

(*) –

Nằm trong vòng tay ấm áp của Lan Phượng Thương, Thập Bát Nương cũng dần dần chìm vào giấc ngủ.

Nhìn khuôn mặt đang ngủ say của nàng, Lan Phượng Thương khẽ hôn nhẹ lên trán nàng một, nhân lúc nàng đang say ngủ, nói khẽ bên tai nàng :

– Có ta ở đây, các con của chúng ta sẽ không trở thành vật hi sinh cho quyền lợi. – Người quan tâm đến các con không chỉ có mình nàng, các con cũng là cốt nhục thân sinh của hắn mà.

Sáng sớm ngày hôm sau, Thượng thư phụ nhân đã dẫn Lý Kiếm Phong đến Lan vương phủ từ sớm. Tiểu tử kia nói muốn cùng mấy huynh đệ Sâm ca nhi đến học viện.

Ba tiểu tử gạt đầu, hỏi Kiếm Phong đã ăn sáng chưa?

Thượng thư phu nhân mỉm cười, nói Kiếm Phong đã ăn rồi nhưng Tiểu Kiếm Phong nói mình muốn ăn thêm một chút cùng với mấy huynh đệ Sâm ca nhi. Thập Bát Nương tươi cười bảo vậy thì Kiếm Phong hãy ăn thêm một chút. Thượng thư phu nhân thấy vậy cũng tùy ý tôn nhi của mình.

Sau khi ba tiểu tử và bạn thân ăn sáng ở chỗ tổ mẫu xong, mấy huynh đệ lập tức chào tổ mẫu rồi cùng nhau đi đến học viện.

Lúc Lan Phụng Thương và Thập Bát Nương dẫn bọn chúng ra ngoài cửa để đi lên xe ngựa, trông thấy mấy đứa bé đã đánh nhau với ba tiểu tử ngày hôm qua được phụ thân và mẫu thân đưa đến đây. Bọn họ nói muốn tự mình xin lỗi ba vị tiểu thiếu gia của Lan vương phủ và tiểu công tử của phủ Thượng thư.

Thập Bát Nương cũng không hề khách khí, nói thẳng với mấy người bọn họ :

– Trẻ nhỏ cần được cha mẹ dạy dỗ. Ta hi vọng sau này chư vị đại nhân và phu nhân hãy nghiêm khắc hơn với các con của mình một chút, không nên để xảy ra những chuyện như thế này nữa, không phải chỉ một câu xin lỗi là có thể khiến cho Vương gia, lão Vương phi và bản vương phi hết giận được. – Từ trước đến giờ, đối với chuyện liên quan đến mấy đứa con, Thập Bát Nương luôn có một thái độ nhất quán là vô cùng nghiêm túc. Giống như chuyện này, năng tuyệt đối sẽ không để xảy ra đến lần thứ hai.

Các vị đại nhân và phu nhân vội vàng dẫn con cái của mình qua nói tạ ơn, hứa là sau khi trở về sẽ dạy dỗ các con thật tốt.

Đại môn của Lan vương phủ cũng không phải là nơi mà bọn họ có thể đi vào nên Lan Phụng Thương bèn khoát khoát tay để cho bọn họ đi về. Tuy rằng chuyện này vương phủ của hắn không muốn tính toán nhưng cũng không thể bày ra sắc mặt tốt với đám người kia được.

Lúc vào cung, Tứ hoàng tử đã sớm dẫn theo tiểu thái giám của mình đứng đợi ở cửa. Ba tiểu tử và Lý Kiếm Phong nhìn thấy y, lập tức đi tới, sau đó năm người cùng nhau đi về phía học viện.

Trên đường đi, Lan Hoài Sâm nói với Tứ hoàng tử :

– Để cho huynh phải chờ lâu rồi.

Lan Hoài Mặc, Lan Hoài Nhân và Lý Kiếm Phong vừa tươi cười với Tứ hoàng tử vừa ra hiệu tỏ vẻ thân thiện.

Tứ hoàng tử vội giải thích với bọn họ rằng :

– Ta cũng mới đến đây mà thôi. Chuyện hoàng huynh ta gây ra cho các huynh ngày hôm qua, lúc ấy, ta vẫn chưa kịp xin lỗi các huynh.

Lan Hoài Sâm lắc đầu, không hề để bụng, nói :

– Chuyện này cũng đâu phải là lỗi của huynh. Hơn nữa, chuyện cũng đã qua rồi, ta tin rằng Tam hoàng tử sẽ rút ra được bài học từ chuyện này, lần sau y sẽ không tiếp tục làm ra những chuyện không lý trí như vậy.

Tứ hoàng tử gật đầu cười.

Lan Hoài Mặc chớp chớp cặp mắt to đen như mực, hỏi :

– Bây giờ, Tam hoàng tử thế nào rồi? – Ngày hôm qua, y bị rơi vào hồ nước lạnh như vậy. Tuy rằng y vừa mới rơi xuống đã được thái giám vớt nên nhưng dù sao cũng bị ướt đầm cả người, sẽ lạnh lắm chứ?

Lan Hoài Nhân và Lý Kiếm Phong đều mang vẻ mặt không quan tâm. Bọn chúng đều cho rằng là Tam hoàng tử muốn đối phó với mấy người bọn chúng nhưng lại bị bọn chúng đánh bại nên nói trắng ra cũng là y đáng đời.

Lan Hoài Nhân và Lý Kiếm Phong có thái độ như vậy, ngược lại khiến cho Tứ hoàng tử cảm thấy nhẹ nhõm hơn, lập tức quay sang nói với Lan Hoài Mặc rằng :

– Tam hoàng huynh phải nghỉ ngơi thêm mấy ngày thì mới có thể đến học viện để học tiếp được.

Mấy người vừa đi vừa nói chuyện to nhỏ như vậy, không bao lâu đã đi đến học viện. Ngoại trừ mấy người hôm qua bị bọn họ đánh cho một trận không đến trường được thì trong học viện mọi người đã đến đông đủ cả.

Lan Hoài Sâm vừa vào học viện đã nhíu mày.

Cũng giống như hôm qua, Trường Tôn Trường Phong đang ngồi ở vị trí bên cạnh Lan Hoài Sâm. Hôm nay, nàng mặc một chiếc váy mùa đông màu xanh biếc, vóc dáng của nàng vốn hơi cao gầy, hôm nay vì muốn thể hiện với một người nào đó nàng lại càng dồn hết tâm sức để trang điểm cho bản thân xinh đẹp hơn, mắt hạnh má đào, mày liễu như sơn, lán át cả dáng vẻ của mấy vị tiểu công chúa trong học viện.

Không chỉ có Lan Hoài Mặc, Lan Hoài Nhân và Lý Kiếm Phong cảm thấy Trường Tôn Trường Phong trông thật xinh đẹp mà ngay cả Tứ hoàng tử đã nhìn quen Trường Tôn Trường Phong cũng cảm thấy kinh ngạc một chút. Nàng vốn là đích nữ của gia tộc Trường Tôn, tính tình lại hơi ranh mãnh cổ quái, không biết tương lai sẽ gây họa cho bao nhiêu thiếu gia, công tử danh môn.

Nhưng đối với một tên đầu gổ chỉ số IQ cao nhưng EQ thấp mà nói, y cũng khó lòng nhìn ra ngày hôm nay Trường Tôn Trường Phong đẹp ở chỗ nào.

(*)

(*) – IQ là :

(*) – EQ là :

Lan Hoài Sâm vẫn mang vẻ mặt nghiêm túc như bình thường, trời sinh tiểu tử này vốn đã có vẻ lù lù, sau khi đi vào học viện bèn ngồi vào bên cạnh Trường Tôn Trường Phong.

Trường Tôn Trường Phong vui vẻ cười đến nỗi trăm hoa cũng phải đổi màu. Cặp mắt phượng sắc bên nhìn về phía tiểu tử kia nói :

– Đầu gối! Hôm nay chỉ học nửa buổi, nửa buổi còn lại cũng không có chuyện gì làm, ngươi có muốn đến phủ Trường Tôn chơi không?

Nghe nàng nói vậy, Lan Hoài Sâm khẽ chuyển mắt nhìn về phía nàng, trông thấy nàng cười vui vẻ như vậy, cũng không biết nàng muốn làm gì, lập tức từ chối thẳng :

– Ta phải về nhà tập võ, cũng không có thời gian rảnh rỗi để đi chơi.

Tử hoàng tử và Lý Kiếm Phong nhân tiện nói :

– Trường Phong! Hôm trước, muội đã đồng ý với chúng ta. Ngày hôm nay, muội nhất định phải dẫn chúng ta đến phủ Trường Tôn chơi nhé!

Lan Hoài Mặc và Lan Hoài Nhân ở bên cạnh cảm thấy tò mò, lén lút lôi kéo Tử hoàng tử và Lý Kiếm Phong để hỏi, trong phủ Trường Tôn có cái gì hay để chơi ư?

Tử hoàng tử lập tức nói với hai huynh đệ chúng, nói phủ Trường Tôn cũng rất lớn, ở bên trong còn xây riêng cho Trường Phong một khu vui chơi. Nếu bọn họ đến khu vui chơi kia thì đồ chơi ở đó thứ gì cũng rất thú vị, đều là những thứ đồ chơi mới mẻ, bọn họ chưa từng nhìn thấy.

Nghe được lời này, cặp mắt to của Lan Hoài Mặc và Lan Hoài Nhân đều sáng lên. Ngay cả Tử hoàng tử có thân phận như vậy còn cảm thấy ly kỳ, nhất định là chơi rất vui.

Trường Tôn Trường Phong thấy vậy, lập tức quay sang nói với hai đệ đệ của Lan Hoài Sâm rằng :

– Nếu như các huynh muốn đến thì có thể cùng nhau đến. – Dứt lời, nàng liền nhìn về phía Lan Hoài Sâm. Hai đệ đệ của Hoài Sâm đều đi, tiểu tử có thể không đi hay sao?

Lan Hoài Sâm nhìn về phía hai đệ đệ của mình, trông thấy trong ánh mắt của chúng đều ánh lên vẻ hy vọng, hơn nữa Hoài Sâm cũng rất ít khi từ chối mong muốn của hai đệ đệ, nhân tiện nói :

– Chúng ta phải về hỏi phụ thân đã, nếu phụ thân đồng ý thì sẽ đi.

Trường Tôn Trường Phong vui vẻ nói với Lan Hoài Sâm :

– Ta muốn cùng các huynh đến xin Vương thức.

Nếu nàng đi, Vương thức nhất định sẽ đồng ý, Đến lúc đó móng vuốt sói của nàng có thể đưa về phía tên đầu gối kia rồi.

Lan Hoài Sâm nhìn nàng một, cũng không nói thêm cái gì, chỉ khẽ ”ừ” một tiếng.

Vì vậy lúc tan học, đoàn người gồm sáu người lập tức đi về phía ngự thư phòng của Hoàng thượng. Tử hoàng tử xin phép phụ hoàng của mình buổi chiều được đến Trường Tôn gia, chàng vạng sẽ trở về. Tử hoàng tử có thể thân thiết cùng với con cháu của gia tộc Trường Tôn và Lan vương phủ, Hạ Hoàng dĩ nhiên là không có ý kiến gì. Hạ Hoàng đã đồng ý thì mẫu phi Hiền phi của Tử hoàng tử sao dám có ý kiến gì?

Sau đó, bọn họ lập tức dẫn theo bốn gã thị vệ đại nội xuất cung đi tới phủ Thượng Thư. Trường Tôn Trường Phong xin phép Thượng Thư đại nhân và Thượng Thư phu nhân cho Lý Kiếm Phong đến phủ Trường Tôn chơi, mong rằng bọn họ sẽ đồng ý.

Đại địch nữ của phủ Trường Tôn có thân phận thế nào? Nàng đã tự mình đến nhà mời tôn nhi của hai người bọn họ đến phủ Trường Tôn chơi. Hơn nữa, Hoàng Thượng cũng đồng ý để cho Tử hoàng tử xuất cung, bọn họ còn có lý do gì để cự tuyệt chứ?

Thượng Thư đại nhân và Thượng Thư phu nhân lập tức phái ba nhất đẳng hộ vệ đi theo bảo vệ cho Tiểu Kiếm Phong, cũng không nói thêm gì nữa.

Trường Tôn Trường Phong nắm chặt tay, cảm thấy vô cùng sung sướng, thầm cười trong lòng, nghĩ rằng : Tốt! Tốt quá! Mọi chuyện vẫn đang tiến hành theo đúng ý của nàng.

Cặp mắt của nàng lóe ra ánh sáng xanh biếc của loài sói nhìn theo bóng lưng cao ngất của Lan Hoài Sâm. . .Nàng coi trọng một tên đầu gối thì bản thân đành phải chủ động một chút, nói cách khác, trò chơi của nàng và hắn đã sắp bắt đầu.

Lan vương phủ.

Trường Tôn Trường Phong ngồi ở trên ghế, chờ đợi quyết định của Vương thúc. Lan Hoài Sâm vẫn mang theo vẻ mặt lạnh nhạt ngồi ở bên cạnh. Nếu phụ thân đồng ý thì Hoài Sâm sẽ dẫn hai đệ đệ đi qua đó xem qua một chút, xem rốt cục là thứ đồ chơi mới mẻ thế nào mà khiến cho Tứ hoàng tử và Kiếm Phong lưu luyến không thôi. Còn nếu như phụ thân không đồng ý thì Hoài Sâm sẽ cùng với hai đệ đệ ở lại phủ để tập võ đánh quyền, đối với Hoài Sâm mà nói đều giống nhau cả thôi.

Thập Bát Nương nhìn thấy ánh mắt sắc bén của tiểu cô nương xinh xắn kia giống như có như không luôn lướt qua trên người đứa con trai lớn của mình, cặp mày liễu khẽ nhíu lại, trong lòng thầm nghĩ: Liệu có phải là nàng thực sự có hứng thú với Hoài Sâm không?

Thập Bát Nương lập tức xoay mặt nhìn về phía Đại thiếu gia, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu tử kia không hề có một chút biểu hiện khác thường nào, trái lại khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu cô nương này lại toát lên vẻ nhiệt tình. Nàng nghĩ kĩ lại thì thấy đứa con trai lớn của mình có chút lạnh lùng nhưng con trai do nàng sinh ra, nàng đương nhiên biết Hoài Sâm trời sinh tính tình như vậy. Trước đây, lúc ba tiểu tử kia biết về phụ thân, hai đệ đệ của Sâm ca nhi kích động đến mức ăn không ngon ngủ không yên, riêng Hoài Sâm chỉ hơi kinh ngạc lúc ban đầu nhưng đã nhanh chóng tỉnh táo lại, đến giờ ngủ thì đi ngủ, đến giờ ăn thì đi ăn, tất cả đều không có gì khác biệt cả. Con trai có tính tình lạnh lùng như vậy, đâu phải nàng muốn thay đổi là có thể thay đổi được.

Nàng nghĩ thật kĩ thì có lẽ nguyên nhân là do Hoài Sâm thiếu tình thương. Nếu như tiểu cô nương Trường Phong kia thực sự thích Hoài Sâm của nàng thì e rằng con đường tương lai sẽ rất trơn gai. Đó cũng là nguyên nhân mà nàng nảy sinh sự đồng tình sâu sắc với Trường Phong cô nương. Thập Bát Nương cũng không nói mấy lời ngăn cản này nọ. Đối với nàng mà nói, chỉ cần bọn chúng có duyên, sau khi trưởng thành có thể thành đôi, Thập Bát Nương tuyệt đối sẽ không có ý kiến gì.

Lan Phượng Thương thấy người con gái nhỏ kia không có nhiều lời muốn ngăn cản, liền hiểu rõ ý của nàng, vì vậy lập tức nói với Trường Tôn Trường Phong rằng:

– Trước hết hãy ở lại đây dùng bữa trưa đã, sau đó Vương thúc sẽ phái người đưa các con đi.

Trừ Hoài Sâm ra còn lại nhóm người Trường Tôn Trường Phong, Tứ hoàng tử, Lý Kiếm Phong và hai tiểu tử đều có vẻ mặt vui sướng.

Sau khi lão Vương phi biết chuyện, bà cũng biết đích nữ nhà Trường Tôn rất hiểu chuyện nên cũng không nói thêm gì, chỉ dặn dò bọn chúng nên qua lại thân thiết với nhau, trăm triệu lần cũng không nên phát sinh mâu thuẫn gì.

Đó cũng là nguyên nhân mà sau khi ăn trưa xong, mấy người bọn họ đã cùng nhau đi đến phủ Trường Tôn.

Bởi vì có ám vệ của vương phủ đi theo, lại có thêm cả đại nội thị vệ do Hoàng Thượng phái tới và nhất đẳng thị vệ của phủ Thượng Thư nên Thập Bát Nương cảm thấy rất yên tâm khi để cho ba tiểu tử đi đến chơi phủ Trường Tôn. Tại kinh thành này, mấy thế lực sau lưng đám nhỏ có thể nói chỉ cần dạn chân một chút cũng khiến cho mặt đất rung chuyển. Ai dám động đến bọn chúng? Ai dám có ý đồ gì xấu với bọn chúng chứ?

Mấy hôm trước, Thập Bát Nương có làm cho Lan Phượng Thương một đôi giày mới. Bởi vì Thập Bát Nương muốn hắn có thể đi giày thoải mái hơn một chút nên nàng đã làm đế giày bầy lớp. Hôm nay cũng vừa lúc làm xong nên nàng lấy ra để cho hắn thử một chút, xem có vừa chân hay không?

Thật ra thì đến thời điểm hiện tại, Lan Phượng Thương không cần thử, Thập Bát Nương cũng đã biết rõ mọi số đo của hắn rồi, dù là chiều dài hay chiều rộng thì nàng có muốn làm cho hắn bất cứ món đồ gì, chỉ cần nhìn qua cũng có thể làm vừa vặn.

Sau khi Lan Phượng Thương nhận đôi giày từ tay nàng, hắn lập tức cởi đôi giày da hổ mà lần trước Thập Bát Nương đã cho hắn, sau đó đi thử đôi giày mới kia, vừa thử vừa khẽ dận chân hai cái, cảm thấy rất êm ái, thoải mái.

Thập Bát Nương nhìn đôi giày da hổ mà trước đây nàng đã dùng cổ chân của Hoàng Dịch Sinh để làm, quả thực là nhỏ hơn so với cổ chân của Lan Phượng Thương nhưng hắn vẫn cố đi khiến cho đôi chân bị bó chặt rất khó chịu bèn nói:

– Đôi giày này bỏ đi thôi! Lúc khác, thiếp... lại làm cho chàng một đôi khác.

Lan Phượng Thương nhìn thấy giữa ấn đường của nàng ẩn chứa vẻ mệt mỏi, vội nói với nàng:

– Bản vương không cần, nàng đừng nghĩ nhiều nữa. – Nói xong, hắn đã lập tức đẩy Thập Bát Nương khuôn mặt ửng đỏ lên giường, ằm ỉm một hồi.

Nằm ở bên cạnh nàng, ôm nàng vào trong lòng, dịu dàng nói với nàng rằng:

– Nằm cùng ta một lát.

Thập Bát Nương gật đầu, cùng hắn chìm vào giấc ngủ.

Hiện tại, hai người họ đã không cần phải nói nhiều với nhau. Hắn hiểu nàng mà nàng cũng hiểu rõ hắn. Hiện tại, nàng và hắn càng ngày càng hòa hợp. Hai người cùng ôm nhau ngủ trưa.

Lúc này, Dư bà bà của viện Sở trắc phi đang dẫn hai gã sai vặt cúi thấp đầu, khiêng một rương không lớn đi vào trong vương phủ. Nhìn thấy ánh mắt của mấy hộ vệ giữ cửa có vẻ tìm tòi nghiên cứu, bà ta lập tức tươi cười, nói với bọn họ rằng:

– Đây là quà mà Tà lão gia sai người mang đến cho Trắc phi.

Nghe bà ta nói vậy, đám hộ vệ cũng không nói thêm gì nữa. Bà tử ở trong viện của Sở trắc phi vốn rất ghê gớm, đặc tội với bà ta chẳng khác nào đắc tội Trắc phi. Dù sao bọn họ cũng chỉ là mấy hộ vệ giữ cửa nhỏ nhỏ, chỉ cần mắc một sai lầm nhỏ thì đã không thể ngóc đầu lên được rồi. Hơn nữa, bà ta là bà tử của Trắc phi, nhất định sẽ không tùy tiện mang mấy món đồ linh tinh vào phủ, vì vậy bọn họ liền để cho Dư bà bà và hai gã sai vặt kia mang chiếc rương nhỏ vào vương phủ.

Sau khi vào vương phủ, gã sai vặt đi trước bỗng ngẩng đầu lên, nhìn qua gương mặt của hần có vẻ vàng như nến. Nếu như bỏ qua vẻ u ám giữa hai đầu lông mày do tẩu sắc quá độ làm mất hết tinh khí, khiến cho khuôn mặt lộ ra vẻ khô vàng thì gã sai vặt này kỳ thực cũng khá tuấn tú lịch sự.

Dư bà bà quay đầu, thấy hần ngẩng mặt lên, lập tức nháy mắt với vị biểu thiếu gia kia, ý bảo hần ta mau cúi đầu xuống. Ở trong vương phủ không giống với những nơi khác, nếu bị người khác phát hiện thì chết như thế nào cũng không biết.

Biểu thiếu gia bĩu môi, thầm nghĩ bà tử này thật lắm chuyện nhưng sau đó cũng cúi đầu xuống giống như gã sai vặt đi bên cạnh, nhanh chóng khiêng chiếc rương không nặng lắm kia đi về phía viện của Sở trắc phi. Dọc theo đường đi, bọn họ cũng gặp phải không ít người nhưng do hai gã sai vặt kia đều cúi thấp đầu, hơn thế người trong vương phủ lại khá đông nên trong lúc nhất thời cũng không có ai để ý đến Dư bà tử ở trong viện của trắc phi và hai gã sai vặt đi cùng bà ta.

Sau khi vào trong viện, mọi người đều nghe theo lời căn dặn của Sở trắc phi, đều canh ở ngoài cửa thật cẩn thận, cho dù một cơn gió cũng không thể thổi qua được hay một con ruồi cũng không thể lọt qua.

Khi biểu thiếu gia đi vào đến đại sảnh, những người còn lại đều lập tức lui xuống.

Lúc này, Tạ Linh Sở mặc một bộ quần áo hoa nhưng vì nàng ta không nhận được sự sủng ái nên khuôn mặt xinh đẹp toát lên vẻ tiêu tụy. Vốn dĩ nàng ta cũng có dung mạo và dáng dấp không tệ. Nếu như nàng ta không than ngán thờ dài thì khuôn mặt thanh tú nhìn cũng điềm đạm đáng yêu vô cùng.

Thấy nàng có dáng vẻ mê người như vậy, cặp mắt của biểu thiếu gia mở to nhìn chăm chăm về phía nàng. Trước đây, hần cũng biết là biểu muội lớn lên vô cùng xinh đẹp nhưng không ngờ sau khi được Lan Phụng Thương cưới về, dáng vẻ nàng không những không già đi mà ngược lại còn tăng thêm vẻ mặn mà của người phụ nữ đã có gia đình, trông thấy dáng vẻ nàng như vậy, biểu thiếu gia vốn quanh năm lưu luyến trong bụi hoa, cũng ngần ngại đứng yên bất động.

Ánh mắt sắc bén của Tạ Linh Sở khẽ liếc nhìn về phía biểu ca của mình, thấy trong mắt hần toát lên vẻ ái mộ, trong lòng nàng lại sinh ra cảm giác tự tin, cảm giác tự ty do bị thất sủng cũng biến mất. Bởi vậy nàng lại cất giọng dịu dàng nói với biểu ca của mình :

– Biểu ca! Mấy bà tử đều đã ra ngoài canh cửa cả rồi. Hiện tại, trong phòng cũng chỉ có hai biểu ca, biểu muội chúng ta, biểu ca mau mau ngồi xuống đi, đừng khách khí như vậy?

Biểu thiếu gia nghe thấy nàng nhỏ giọng, dịu dàng gọi tên như vậy, cảm giác xương cốt cũng mềm ra, hần ta khẽ cười hai tiếng, sau đó cũng lập tức đi qua ngồi bên cạnh Tạ Linh Sở. Người thấy mùi hương hoa mai thoang thoảng trên người Tạ Linh Sở, ánh mắt của biểu thiếu gia nhìn nàng ta lại càng toát ra vẻ khác thường. Hần cho rằng : Lúc này, biểu muội của mình bị thất sủng nên trong lòng vô cùng ham muốn chuyện nam nữ. Bằng không nàng sao lại muốn hần đi tìm loại thuốc kia cho nàng?

Chẳng qua đây là vương phủ, hần cũng không dám dùng ánh mắt quá nóng bỏng để nhìn nàng, bèn lảng sang chuyện khác, nói :

– Biểu muội gọi biểu ca đến đây, phải chăng là muốn thứ này? – Nói xong, hần lập tức móc từ trong tay áo hộp trăm cài mà Dư bà bà đưa cho hần lúc trước, đưa lại cho Tạ Linh Sở.

Tạ Linh Sở thấy hần trả lại quà, mày liễu khẽ nhủ chặt, nhìn về phía biểu ca nàng nói rằng :

– Chẳng lẽ biểu ca không muốn giúp biểu muội chuyện này?

Biểu thiếu gia cười cười, nói rằng :

– Biểu muội! Muội hiểu lầm biểu ca rồi. Dù sao thì chúng ta cũng lớn lên cùng nhau, muội có cần gì thì biểu ca cũng đều tặng cho muội mà. – Nói xong, hần lập tức vươn tay ra nắm lấy bàn tay của Tạ Linh Sở, vừa cười vừa dịu dàng nói với nàng : – Biểu ca biết : mấy năm nay, muội sống cũng không dễ dàng. Muội đã muốn huynh giúp một tay, cho dù có rơi vào dầu sôi lửa bỏng thì biểu ca cũng sẽ không tiếc. – Dứt lời, móng vuốt sói của hần đã không ngừng vuốt ve bàn tay của Tạ Linh Sở.

Tạ Linh Sở vờ như không có chuyện gì, lập tức đưa tay lên che miệng của mình lại, nhìn về phía biểu ca của mình, nói :

– Vậy thì, biểu ca có thể đem loại thuốc mà muội muốn đến không?

Bàn tay nhỏ bé mềm mại như không có xương ở trong tay đột nhiên bị rút đi. Giữa hai đầu lông mày của biểu thiếu gia lập tức hiện lên vẻ không vui nhưng nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của biểu muội lại khiến cho đầu óc y cảm thấy yêu thích không thôi, lập tức vẫn gạt đầu một, nói :

– Có mang đến.

Tạ Linh Sở cảm thấy vô cùng vui vẻ nhưng đột nhiên lại vừa nhìn về phía hần tỏ vẻ bất mãn, nói :

– Sẽ không là cái loại hàng thấp kém giống như trước đây chứ? – Trong lòng nàng thầm nghĩ : ” Hiện giờ, loại hàng này đã không còn hiệu quả với Vương gia rồi.”

Biểu thiếu gia thấy hàng mình mang đến bị chê là hàng thấp kém, lập tức tỏ vẻ không vui, nói :

– Đồ đưa đến cho biểu muội, có lần nào biểu ca không tìm hàng tốt cho muội chứ? Những đồ này đều do biểu ca vất vả lôi kéo người ta mới có được, hiệu quả của nó, muội tuyệt đối không cần hoài nghi.

Tạ Linh Sở ”ồ” một tiếng, lập tức nhìn về phía hấn nói :

– Biểu ca! Huynh đã dùng thử chưa?

Biểu thiếu gia lập tức rút từ trong ngực một bọc lớn, từ trong đó lại lấy ra một bọc nhỏ, mở cho biểu muội của hấn nhìn chỗ thuốc kia, sau đó mới nói :

– Muội nhìn thấy chưa? Muội thấy đây loại thuốc này có màu phấn hồng, vừa nhìn đã biết là loại thuốc tốt nhất. Chỉ cần phụ quân của biểu muội dùng một gói thôi. Biểu muội hãy chuẩn bị tinh thần bị choi đến không xuống giường được. – Hấn đắc ý cười nói.

Tạ Linh Sở tiếp nhận gói thuốc trên tay hấn. Cặp mắt nhìn chăm chăm loại thuốc kia không hề rời đi.

Thoạt nhìn màu thuốc này so với màu thuốc mấy lần trước hấn đưa qua quả thực là tốt hơn không ít. Chỉ là màu sắc đẹp như vậy nhưng không biết hiệu quả ra sao? Nàng lại hỏi biểu ca thêm một lần nữa :

– Biểu ca! Vậy phải làm như thế nào mới biết được được hiệu của nó?

Biểu thiếu gia nghe xong bỗng giật mình, ánh mắt khẽ nhìn ra phía ngoài sân, phát hiện không có sự cho phép của biểu muội hấn, quả thực không có người nào dám đi vào, lại nhìn thấy biểu muội của mình xinh đẹp quyến rũ vô cùng, trong lòng hấn giống như bị mèo cào vậy.

Ngay sau đó, sắc đẹp khiến cho lòng hấn sinh ra can đảm.

Lúc này trùng hợp lại có một con gió thổi đến, thổi văng gói bột kia đi nhưng Tạ Linh Sở vẫn hít phải một chút vào mũi. Ngay sau đó, nàng ta đã cảm thấy thân thể bắt đầu tê dại, vội nhìn về phía biểu ca nói :

– Biểu ca! Huynh mau mau giải dược cho muội đi. – Nếu nàng trúng loại thuốc này mà Vương gia lại không có ở đây, chẳng phải nàng sẽ phải đi tắm nước lạnh trong tiết trời giá buốt hay sao?

Biểu thiếu gia ”nôn nóng” vòng quanh, nhìn về phía thân thể Tạ Linh Sở đang từ từ mềm đi, trong lòng thấy mừng thầm nhưng lại nhìn ra phía ngoài mắng bâng quơ :

– Đều tại trận gió quái ác kia làm hại. Hiện tại, biểu muội đã trúng thuốc nên làm thế nào mới được đây?

Tạ Linh Sở giật mình hoảng sợ, nhìn về phía biểu ca của mình, giọng nói đã bắt đầu thay đổi, nũng nịu, mềm mại, yếu ớt không có chút sức nào, nói :

– Lễ nào biểu ca...Biểu ca...Huynh cũng không có giải dược?

Biểu thiếu gia nhìn khuôn mặt e thẹn của nàng đang từ từ phỉếm hồng, hé ra cặp môi đỏ mọng, khiến cho bụng dưới của hấn cũng bắt đầu có phản ứng, vừa nghe thấy lời của nàng, nhân tiện nói :

– Loại thuốc này thì lấy đâu ra giải dược chứ? – Nói xong, hấn lập tức nhìn về phía nàng ước hỏi : – Nếu không biểu ca đi gọi Vương gia nhé?

Tạ Linh Sở vừa nghe hấn nói thế, vội la lên :

– Không! Không thể để cho Vương gia biết muội dùng thuốc. – Nếu gọi Vương gia đến chẳng phải là khiến cho những chuyện nàng đã làm những năm gần đây sẽ bị bại lộ hoàn toàn hay sao?

Nàng muốn chống thân thể đứng lên nhưng cuối cùng vẫn không có một chút sức lực nào, thân thể mềm nhũn gục ở trên ghế, trong cơ thể bốc lên từng đợt khô nóng, thực sự khiến cho nàng khó chịu. Nàng lập tức nhìn biểu thiếu gia, nói :

– Biểu ca... Biểu ca...Huynh mau... Mau đỡ muội đi tắm nước lạnh.

Nàng còn chưa nói hết lời, biểu thiếu gia đã đi qua ôm eo của nàng, kéo nàng vào trong ngực hấn, tay kia đã sờ soạng khắp thân thể nàng bắt đầu châm lửa, sau đó nói nhỏ ở bên tai biểu muội của mình rằng :

– Tất nhiên là không thể gọi Vương gia. Nếu không để biểu ca giúp muội giải dược nhé? – Vừa nói xong, móng vuốt sói đã lần vào trong lớp áo lót của nàng.

Tạ Linh Sở cảm thấy đầu óc dần dần trở lên choáng váng. Nàng bắt đầu chống cự nhưng lúc nàng muốn kháng cự thì lại cảm thấy bàn tay kia khiến cho nàng vô cùng thoải mái, dễ chịu. Một bên vừa muốn khước từ biểu ca của mình nhưng đồng thời một bên lại hưởng thụ cảm giác được biểu ca an ủi.

Nàng hít vào cũng không nhiều thuốc bột nhưng do loại thuốc này có được hiệu quả mạnh, so với trước đây còn mạnh hơn vài lần. Thời gian lâu hơn một chút, nàng đã cảm thấy thân thể của mình bắt đầu vô lực, đầu óc bắt đầu mơ hồ.

Biểu thiếu gia thấy nàng bắt đầu có vẻ hưởng thụ những trận vuốt ve của mình, trong lòng mừng thầm một phen. Loại thuốc này là bột phấn. Trước đây, hắn nhìn qua cũng biết là loại thuốc thượng hạng nhưng bây giờ, trông thấy biểu muội của hắn có phản ứng như vậy, quả nhiên không uổng phí số tiền lớn của hắn.

Biểu thiếu gia nhanh chóng đi ra đóng cửa lại, sau đó lập tức ôm Tạ Linh Sở đang nằm xụi lơ ở trên ghế đi vào phòng trong.

Lúc hắn đặt biểu muội của mình xuống giường, đã nóng đến mức vội vàng đem quần áo và đồ dùng hàng ngày cời ra, sau đó đã nhanh chóng nhào lên người biểu muội của hắn đang nằm trên giường.

Rất nhanh, hắn đã lột sạch đồ trên người Tạ Linh Sở, chỉ để lại duy nhất một yếm, trông thấy người con gái quỳ rũ nằm dưới thân, làn da trắng nõn dần dần ửng hồng, trong ánh mắt của biểu thiếu ra lại ngập tràn dục vọng.

Hắn khẽ cời cái yếm của nàng, sau đó lập tức vùi đầu vào trong ngực nàng, điên cuồng liếm mát.

Theo từng động tác của biểu thiếu gia, trong đầu của Tạ Linh Sở đã hoàn toàn chỉ còn lại hai chữ dục vọng. Nàng ta lập tức ôm đầu của hắn, để mặc cho hắn giờ trò với mình.

Bây giờ, trong đầu chỉ vang lên một âm thanh, đó là muốn được giải phóng dục vọng, khát vọng nhận được sự an ủi của đàn ông.

Thấy thời cơ đã đến, biểu thiếu gia lập tức đẩy thất lưng về phía trước một. Lúc này, Tạ Linh Sở đã đè nén từ lâu, lập tức rên lên một tiếng thỏa mãn.

Biểu thiếu gia cũng không để ý nhiều nữa, bắt đầu một lần rồi lại một lần chiếm cứ thân thể của nàng ta. Tạ Linh Sở cũng vươn tay ôm thật chặt thân thể hắn, đáng vẻ như vậy giống như là hai người yêu nhau sâu đậm đang ân ái vậy.

Phía ngoài viện, mặc dù mấy bà bà đứng canh cửa cảm thấy hơi nghi hoặc, tại sao biểu thiếu gia lại đi vào lâu như vậy nhưng bởi vì trách phi đã dặn dò bọn họ : ” Nàng muốn bàn bạc riêng với biểu thiếu gia. Nếu như không có việc gấp thì bọn họ đừng đi vào quấy rối, bởi vậy mấy bà từ mặc dù trong lòng cảm thấy nghi ngờ những cũng không có đi vào nên căn bản cũng không biết hai người bên trong đang ở trên giường làm chuyện xằng bậy.

Thời gian dần dần trôi đi.

Lúc này, hai thân thể nóng bỏng ở bên trong đã dừng lại động tác, sau khi hưởng thụ xong, bọn họ rốt cục đã yên tĩnh lại.

Hồi tưởng lại cảm giác tiêu hồn thực cốt (*) lúc vừa rồi, trong lòng biểu thiếu gia cảm thấy vui sướng như hoa nở, mùi vị của biểu muội hắn, kích thích huyết động kia, ngay cả kỹ nữ đầu bảng ở bên ngoài cũng kém xa.

Biểu thiếu gia đã từng nhiều lần mơ tưởng chiếm được thân thể của biểu muội. Hôm nay cuối cùng cũng chiếm được tất cả thứ mà mình luôn ao ước, hắn thực sự cảm thấy sung sướng.

Tuy nhiên trong lòng hắn nghĩ như vậy nhưng nét mặt lại hoàn toàn khác biệt.

Sau khi sự việc xảy ra, biểu thiếu gia đã ôm Tạ Linh Sở, áy náy nói với nàng rằng :

– Biểu muội! Chuyện vừa rồi là lỗi của biểu ca nhưng biểu ca cũng không còn cách nào khác. Nếu để biểu ca nhìn muội ngâm nước lạnh thì không bằng biểu ca giải được giúp muội. Cho dù sau đó biểu muội có giết biểu ca thì biểu ca cũng sẽ không hối hận.

Lúc này, về mặt của Tạ Linh Sở vẫn ửng hồng nhưng nàng ta đã khôi phục lại lý trí, thân thể nàng ở dưới lớp chăn được biểu ca ôm ấp, nơi tư mật vừa mới bị biểu ca chiếm cứ, trận hoan ái vừa rồi lại khiến cho thân thể suốt một thời gian dài chưa được ân ái cảm thấy thoải mái hơn không ít. Kỳ thực trong lòng nàng cũng không có cách nào trách biểu ca được. Dù sao phát sinh chuyện như vậy cũng là do con gió quái ác kia gây họa. Mà giờ phút này, nghe biểu ca nói vậy, trong lòng Tạ Linh Sở cũng cảm thấy có chút cảm động, khuôn mặt ửng hồng khẽ ngẩng lên, dịu dàng nói với biểu ca rằng :

– Đừng nói chuyện này nữa. Chuyện này cũng không phải do biểu ca cố ý. Trong lòng biểu muội hiểu rõ mà, muội sẽ không trách huynh. Chuyện này hãy để nó qua đi.

Biểu thiếu gia nghe xong, trong lòng thấy mừng thầm nhưng nét mặt vẫn tỏ vẻ vô cùng hối hận, hắn gật gật đầu, sau đó lập tức đứng dậy, bước xuống giường, cầm lấy y phục của cả hai đến, nói với Tạ Linh Sở :

– Thời gian cũng không còn sớm nữa, biểu ca đi về trước đây. Tuy rằng thời gian chưa lâu nhưng sẽ khiến cho người khác hoài nghi. – Dứt lời, hắn lập tức mặc quần áo.

Tạ Linh Sở cầm lấy quần áo của mình, cố gắng mặc vào. Được hiệu của loại thuốc kia nàng đã tự mình thử nghiệm, nếu như dùng ở trên người của Vương gia. Vương gia nhất định không thể trốn thoát.

Trong lòng nàng tính toán như vậy nên ngay lập tức đã quên đi chuyện phát sinh hôm nay với biểu ca của nàng, ngay cả một chút hổ thẹn sau khi làm chuyện sai trái cũng không có.

Sau khi biểu thiếu gia ra về, mấy bà tử mới bước đi vào phòng, trông thấy trắc phi vẻ mặt thoải mái ngồi ở trên ghế chủ vị, trong lòng bọn họ đều có chút tò mò. Vẻ mặt của trắc phi như thế kia, chỉ xuất sau khi được Vương gia sung hạnh qua, lẽ nào vài gói thuốc bột mà biểu thiếu gia mang đến lại khiến cho trắc phi vui sướng đến vậy?

Ai có thể ngờ rằng biểu thiếu gia lại to gan đến thế? Ai có thể ngờ rằng đường đường là Trắc phi của vương phủ lại làm ra chuyện như vậy? Ngay cả đám người trong viện của Sở trắc phi là Dư bà bà và Thất bà bà cũng không nghĩ đến chuyện lại như vậy.

Chạng vạng tối, mấy tiểu tử mới được mấy gã sai vặt và ám vệ hộ tống về phủ.

Thập Bát Nương thấy bọn chúng chơi đùa vui vẻ đến mức khuôn mặt đều toát lên vẻ hưng phấn, lập tức hỏi bọn chúng ” Phủ Trưởng Tôn chơi vui đến vậy sao?

Thập Bát Nương vốn dĩ cũng chỉ hỏi bằng quơ như vậy nhưng câu trả lời của ba tiểu tử lại khiến cho Thập Bát Nương kinh ngạc vô cùng. Xích đu? Ghép hình (Puzzle) ? Cứu cung đồ (Sudoku) ? Cả bóng đá nữa?

Thập Bát Nương cười hỏi ba tiểu tử, hình dáng của những món đồ này ra sao?

Ba tiểu tử lập tức miêu tả hình dạng của những món đồ kia cho mẫu thân của mình.

Thập Bát Nương cảm thấy trái tim run lên.

Vừa nghĩ đến việc Trưởng Tôn Trường Phong có lời nói cử chỉ không phù hợp với tác phong của tiểu thư khuê các. Hơn nữa, Lan Phụng Thương cũng từng nói với nàng, ba năm trước đây Trưởng Tôn Trường Phong đã từng bị bệnh nặng một trận...

Cặp mắt của Thập Bát Nương mở to, trái tim run rẩy mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Sinh Của Cẩm Tú* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.